

Sống Sót

Contents

Sống Sót	2
1. Chương 1: Tai Nạn Xe Cộ	3
2. Chương 2: Thu Dưỡng	6
3. Chương 3: Thăm	9
4. Chương 4: Cơn Ác Mộng	12
5. Chương 5: Nôn Mửa	15
6. Chương 6: Bán Nhà	19
7. Chương 7: Tay Sổng	23
8. Chương 8: Sống Chết Gắn Bó	26
9. Chương 9: Tắm	30
10. Chương 10: Kích Động	34
11. Chương 11: Quân Huấn	37
12. Chương 12: Thẳng Tanh	41
13. Chương 13: Trong Mộng	44
14. Chương 14: Đắm Chìm	48
15. Chương 15: Lừa Người	51
16. Chương 16: Trí Nhớ	54
17. Chương 17: Hết Cười	58
18. Chương 18: Phán Giường	60
19. Chương 19: Không Bỏ Được	63
20. Chương 20: Cơ Hội	67
21. Chương 21: Độc Chiếm	71
22. Chương 22: Dắt Tay	74
23. Chương 23: Thử Dò Xét	78
24. Chương 24: Cùng Tắm	81
25. Chương 25: Say Rượu	85
26. Chương 26: An Ủi	88
27. Chương 27: Gặp Lại	92
28. Chương 28: Tham Muốn Chiếm Hữu	95
29. Chương 29: Thân Tình	99
30. Chương 30: Kích Liệt	102
31. Chương 31: Mẹ Lừa Con Đấy	107
32. Chương 32: Mẹ	111
33. Chương 33: Thân Mật	116
34. Chương 34: Hôn Môi	120
35. Chương 35: Cháu Rất Nhớ Chú	124
36. Chương 36: Lo Lắng	128
37. Chương 37: Bắt Đầu	132
38. Chương 38: Vuốt Ve	136
39. Chương 39: Thuận Theo	140
40. Chương 40: Cháu Yêu Chú	143
41. Chương 41: Toffee (kẹo Đường Có Bơ)	147

42. Chương 42: Bước Ngoặt	151
43. Chương 43	154
44. Chương 44: Tiết Lộ	158
45. Chương 45: Nhảy Cầm	162
46. Chương 46: Thuận Theo	166
47. Chương 47: Dịu Dàng	170
48. Chương 48: Khải Minh	174
49. Chương 49: Gợn Sóng	178
50. Chương 50: Gặp Nhau	182
51. Chương 51	186
52. Chương 52: Thân Mật	190
53. Chương 53: Mất	192
54. Chương 54: Người Mẫu Tay	196
55. Chương 55: Đường Ra	200
56. Chương 56: Đại Học	204
57. Chương 57: Tiến Triển	208
58. Chương 58: Nhớ Nhưng	212
59. Chương 59: Về Nhà	216
60. Chương 60: Trở Lại	220
61. Chương 61: Mở Tiệm	223
62. Chương 62: Cùng Giường	227
63. Chương 63: Phiên Ngoại	231
64. Chương 64: Thừa Nhận	241
65. Chương 65: Yêu Cháu	245
66. Chương 66: Ấm Ấp	249
67. Chương 67: Sáng Tổ	253
68. Chương 68: Tiến Triển	256
69. Chương 69: Cầu Hôn	260
70. Chương 70: Kết Thúc	264
71. Chương 71: Phiên Ngoại	269

Sống Sốt

Giới thiệu

Với nhân vật chính là Trần Khải Minh cùng Mạnh Khung. Ngôi thứ nhất là chủ công. Có hai khẩu v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sot>

1. Chương 1: Tai Nạn Xe Cộ

Edit: Đàm Cơ

Ngày đó tuyết rất lớn, tôi một tay cầm ly sữa đậu nành mấy xu, một tay nắm thật chặt tay lái. Trước đây không lâu ly sữa đậu nành còn nóng, chưa tới mấy phút đã bị gió lạnh thổi lạnh thấu. Tay của tôi rất lạnh, giữ vững tư thế nắm tay lái cùng sữa đậu nành đã không thể động đậy rồi. Mà tôi phải đạp xe nhanh hơn một chút, nguyên nhân là vì thời gian chuyển giữa hai khóa không tới mười lăm phút, nơi đi học lại là hai giáo khu khác nhau. Tôi phải xuyên qua một lưu lượng người rất lớn nơi ngã tư đường, mặc dù rất nguy hiểm, nhưng mười lăm phút ngắn ngủi này chính là thời gian ăn điểm tâm của tôi.

Đây là một ngày bình thường nhất mà vô số sinh viên sẽ trải qua, ngày này thật sự là quá bình thường, cho tới sau này tôi dùng sức hồi tưởng cũng nhớ không nổi tại sao người bị đụng phải là tôi.

Đúng, ngày đó không hề là ngày bình thường nữa, bởi vì đó là ngày giỗ của tôi.

Tôi thật sự hối hận khi đi mua chén sữa đậu nành kia, nếu không lúc bị đụng ngã xuống đất, sữa sẽ không dội ướt hết mặt tôi. Ly sữa đậu nành chưa uống được hớp nào đã lãng phí, tôi không bỏ được.

Một giây lúc bị đụng kia, tư vị thật không dễ chịu. Tôi bị đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt rơi xuống đất tôi còn sống. Chân của tôi có lẽ là bị gãy xương, nhưng đau nhất là ngực của tôi, nơi đó giống như bị đụng nát hoàn toàn. Trong miệng tôi tuôn ra rất nhiều bọt máu. Trong mơ hồ tôi nói gì đó, người khác nghe không rõ ràng nhưng tôi lại rất rõ.

Tôi nói:

“Để tôi chết nhanh một chút đi ——”

Tôi sống chỉ còn mấy phút lại chịu đau, chịu khổ, chỉ còn treo ngược một hơi như vậy. Hít một hơi lồng ngực như muốn nổ tung. Đôi mắt tôi mở rất lớn, tôi thấy được người đàn ông đụng phải tôi xuống xe, khuôn mặt gã đỏ bừng, cả người toàn mùi rượu. Lắc lắc đi tới. Mùi rượu đó tôi quá quen thuộc, cho nên tôi lập tức phân biệt ra được. Tôi thấy tài xế kia run run gờ điện thoại lên, gọi một dãy số. Không phải cấp cứu, bởi vì câu nói đầu tiên của người đàn ông là: “Tôi xảy ra chuyện, giúp tôi làm quan hệ một chút.”

Sau đó tôi tắt thở. Cuối cùng tôi cảm thấy tôi vì đau đớn quá mà chết, rất kỳ lạ là, chết rồi tôi vẫn có thể suy tư. Thi thể của tôi làm sao đây? Ai nhặt xác cho tôi? Trường học sao? Có thể, nơi này cách trường học gần như vậy. Nhưng nếu như không? Ai sẽ làm tang lễ cho tôi?

Một bóng dáng nhỏ gầy lại mềm mại chọt lóe lên trong ký ức của tôi, sau đó tôi lắc đầu một cái, thở dài một hơi, nghĩ: Anh sao? Anh sẽ không quên tôi.

Cùng với lắc đầu, tôi đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ không ít, nghiêng đầu nhìn một cái, thân thể của tôi thể nhưng lấy một tư thế không thể tưởng tượng nổi trôi lơ lửng ở giữa không trung, cảm giác đau đớn tận xương vừa rồi hoàn toàn biến mất. Tôi thất kinh, luống cuống tay chân bỗng nhức nhích, động tác nhỏ này không khiến tôi rời khỏi không trung té xuống đất, mà là nhẹ nhàng hướng lên một chút.

Lần này tôi hoàn toàn đứng trong không khí, tôi thấy được trong đám quần chúng vây xem chật chội, cái tôi đã chết.

Tôi cảm thấy mình thật xa lạ. Ánh mắt cậu ta mở rất lớn, hai tay giống như tượng gỗ rã rời ở hai bên thân thể, gân xanh nổi trên trán, lượng bọt máu lớn bao quanh cổ cùng mặt, áo ẩm màu đậm ướt một mảng.

Tôi đoán “Cậu ta” cũng sẽ như ly sữa đậu nành kia, rất nhanh sẽ lạnh thấu, sau đó cứng ngắc.

Người vây xem rất nhiều, nhưng đều vây quanh cách thi thể mấy chục mét, bọn họ sẽ thanh sẽ sắc giảng thuật tai nạn xe cộ vừa rồi cho người khác nghe. Tài xế say lái đảo cầm điện thoại cách mười mấy mét ở bên ngoài gọi điện thoại. Không có một ai đến gần thi thể của tôi. Không có ai đuổi thẳng cánh tay như tượng gỗ của cậu ta thẳng ra. Không có ai nhấc chiếc xe đạp đã biến dạng trên người cậu ta xuống.

Không biết qua bao lâu, tôi cứ lơ lửng giữa bầu trời như vậy, lạnh lùng nhìn thi thể mình. Tôi không biết vì sao tôi lại trôi nổi ở chỗ này, có lẽ đây là quy túc sau khi chết sao? Thời gian dài tôi nhìn thi thể của mình, trong lòng tôi nói, quá xấu rồi.

Xấu như vậy, liệu có ai nhặt xác cho tôi hay không?

Nhưng rất nhanh ý nghĩ này của tôi đã bị đánh phá, bởi vì tôi nghe được sau lưng có một tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta dựng tóc gáy. Âm thanh kia thê lương lại khàn khàn, là một loại âm thanh giữa tiếng khóc thảm thiết cùng đau nhức hổng khiếu, làm cho người ta lập tức hiểu, chủ nhân của âm thanh rất đau, đau đến phát ra tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sợ hãi.

Tôi kinh ngạc nhìn về phía sau liền thấy một người đàn ông gầy nhưng cao đứng đó. Đúng rồi, chính là anh phát ra tiếng kêu thảm thiết. Sắc mặt của anh trắng bệch, toàn thân đều run rẩy, run giống như đang khiêu vũ. Nếu như người chết không phải là tôi, tôi cảm thấy mình sẽ cười.

Khi anh phát ra một tiếng kia, nước mắt giống như được mở ra, trong nháy mắt làm ướt hết khuôn mặt trắng bệch mặt của anh. Anh run run chạy về phía trước, vừa chạy vừa chảy nước mắt, vừa chảy nước mắt vừa kêu rên, nhìn liền giống như là con trai vừa chết.

Chỉ là, cũng đúng, cái chết là cậu ta dưới quy định của luật pháp chính là con trai.

Người đàn ông kia tên là Mạnh Khung, là cha nuôi của tôi. Tôi rất kỳ lạ sao anh có thể chạy tới trong thời gian ngắn như vậy, bởi vì tối hôm qua là ngày tôi trở lại trường, anh uống hai chai rượu trắng say nằm trên giường, ngủ bất tỉnh.

Mà bây giờ, người đàn ông bị tôi cho rằng sẽ không xuất hiện, anh ba hai bước chạy đến bên thi thể của tôi, khóc mặt không còn chút máu.

Mạnh Khung thận trọng nâng ót của tôi, một tay khác còn lại thận trọng dời hai cánh tay tôi thả về chỗ cũ, dòng máu đặc chảy trên tay của anh, trước ngực, người đàn ông tôi luôn không muốn tới gần vẫn không hề có chút oán trách. Anh như đắm chìm trong nỗi bi thương của riêng mình, nước mắt không ngừng chảy, càng về sau thi thể của tôi cuối cùng cũng được dời khỏi xe đạp, người đàn ông cũng mất đi hơi sức, ôm “Tôi” khóc rống lên.

Người đàn ông dùng sức hôn mặt và mắt của tôi, vuốt mắt tôi nhắm lại, sau đó hôn mu bàn tay của tôi.

Tôi rất kinh ngạc, đừng bảo là hôn tôi, trước kia anh thậm chí còn không nắm qua tay của tôi. Nhìn anh như vậy, giống như muốn bù lại thân mật không có lúc trước.

Cuối cùng anh bắt đầu hôn môi tôi, người ở bên ngoài nhìn giống như hô hấp nhân tạo.

Một người cảnh sát đi tới, nói:

“Không cứu được, đi thôi.”

Mạnh Khung dùng con mắt đỏ ngầu theo dõi hẩn, nói:

“Tôi là ba cậu ta.”

Nghe lời này, cảnh sát cũng không quản, bọn họ đi tới hỏi thăm người đi đường bên cạnh, người bị hỏi vừa tự thuật vừa quay đầu nhìn người cha quái gở bên này.

Người đàn ông hôn mặt dính đầy máu, nước mắt vẫn không ngừng lại. Mặt của tôi ướt nhoe nhoét, đều là nước mắt Mạnh Khung. Trong miệng người đàn ông không ngừng hỏi:

“Cháu lạnh sao? Sao cháu lại lạnh như vậy.”

Thật ra thì tôi rất muốn nói với anh, tôi không lạnh, tôi không cảm thấy lạnh chút nào, người chết sao có thể có cảm giác. Nhưng đáng tiếc, tôi không nói ra được.

Sau đó anh ôm đầu đã mềm nhũn của tôi vào trong tay của anh, áp vào bên mặt, gần sát như vậy, có thể tưởng tượng xúc cảm lạnh lẽo như thế nào, làm cho tôi nhớ lại sữa đậu nành buổi sáng.

Anh không thể chảy nước mắt nữa, anh chỉ có thể phát ra từng tiếng thét rất lớn, kêu thảm cúi người xuống, mặt bởi vì dính đầy máu mà trở nên đỏ bừng, mấy sợi gân xanh trên trán liên tiếp nổi lên khiến anh như già đi vài tuổi.

“A ha. A.”

Dây thanh của anh bị xé rách, phát ra từng tiếng như ống bể, xe cộ lui tới cũng bị anh hấp dẫn, bọn họ như đang nhìn một tấm thảm kịch, thẩn thẫn nghe người đàn ông kêu rên.

Tôi không hiểu tại sao Mạnh Khung lại khóc thê thảm đến vậy, bởi vì tôi chưa từng thấy Mạnh Khung khóc, tiếng khóc kia chỉ làm cho tôi không hiểu, một lúc lâu mới có cảm giác cảm động.

Người đàn ông gù lưng xuống, đầu của anh hạ thật thấp, mắt cũng không chớp cái nào, anh thử công tôi lên, nhưng thi thể của tôi bị tổn thương nghiêm trọng, vừa đụng trong miệng đã hộc ra rất nhiều máu. Người đàn ông bị dọa sợ, không động nữa, mà là quỳ trên mặt đất, kéo tôi lên. Tôi thấy được đầu của tôi cứ trượt ra khỏi ngực anh, người đàn ông lại cứ lần lượt đỡ đầu tôi vào trong ngực anh. Mặt của anh đỏ giống như là có thể rỉ ra máu, anh mở to miệng hô hấp, hô hấp một cái liền run run một trận, nhưng khóe mắt lại không thể chảy ra nước mắt nữa.

Sau đó lục tục tới không ít người, bọn họ thử cùng Mạnh Khung nói chuyện, nhưng Mạnh Khung chỉ cúi đầu, mở to hai mắt một câu cũng không nói, đến lúc bọn họ muốn đụng vào thi thể tôi thì Mạnh Khung mới lạnh lùng nói một câu “Đừng đụng”, sau đó còn có một câu âm trầm: “Đừng ép tôi, tôi không muốn sống, tôi không muốn sống nữa.”

Không biết qua bao lâu, khi hốc mắt khô khốc của Mạnh Khung lại có thể chảy nước mắt, tôi thấy được anh ngẩng đầu lên, hé miệng, lại khóc lớn một tiếng:

“A.”

Khi đó tâm tình của tôi rất phức tạp, nhưng tôi vẫn luôn không quên được cảnh mình thấy lúc cuối cùng đó. Mạnh Khung ngược đầu, nước mắt không ngừng chui vào trong cổ anh, anh mở to miệng, vẻ mặt sắp hỏng mất.

Nhìn anh đau lòng như vậy, khiến tôi cũng không nhịn được đau lòng.

Tôi cảm thấy tình huống bây giờ của tôi cũng coi là hồi quang phản chiếu, bởi vì rất nhanh, đầu óc của tôi liền thay đổi hỗn loạn lên, hô hấp bắt đầu dồn dập, người mất thăng bằng khiến tôi ngã xuống, sau đó chậm rãi mà tới gần thi thể của tôi, tôi lại mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, tôi nghe được một giọng nói quen thuộc, sau đó tôi tỉnh, mở mắt, tôi phát hiện giọng nói đó khàn khàn ở phía dưới sau lưng tôi, vì vậy tôi nghiêng người, lại vừa vặn đối mặt với thi thể của mình.

Vì vậy tôi lại quan sát thi thể của tôi, tốt hơn vừa rồi nhiều, máu đen trên mặt cũng được người dọn dẹp sạch sẽ, nếu như không có những vết thương kia thì tôi nhìn giống như đang say ngủ. Áo ẩm bẩn thỉu cũng được cởi ra, đổi thành áo phục mỏng manh nhưng tinh thần. Tôi không biết áo phục này là của ai, bởi vì tôi không có tây trang, nhưng vừa người như vậy, khiến tôi cảm thấy đây chính là thọ y của tôi.

Sau đó tôi nhìn người nọ bên cạnh, Mạnh Khung vẫn canh giữ ở bên cạnh tôi, vẻ mặt của anh ngốc trẻ, mắt không nhúc nhích nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cảm giác anh có lời muốn nói với tôi. Vì vậy tôi cố hết sức đến gần anh, qua một thời gian thật dài, anh tiến tới bên cạnh tôi, cuối cùng giúp tôi sửa sang lại áo, vuốt ngón tay đã cứng ngắc của tôi, cũng dọn dẹp máu dính trong đó.

Khi anh xác định cả người tôi đều đã sạch sẽ, Mạnh Khung liền khom người, hôn trán, sống mũi, thậm chí là đôi môi của tôi.

Tôi chưa bao giờ bị người hôn qua như vậy, mặc dù người này là cha của tôi cũng khiến tôi vô cùng lúng túng.

Sau đó Mạnh Khung tiến tới bên tai của tôi, tôi hiểu rõ rốt cuộc anh cũng muốn nói, cả đời anh không có nói cho tôi biết, nhưng sau khi tôi chết lại nguyện ý nói cho tôi biết.

Anh tràn đầy yêu thương vuốt ve đầu của tôi, sau đó giống như thở dài, nói:

“ Chú yêu cháu.”

2. Chương 2: Thu Dưỡng

Edit: Đàm Cơ

Ba chữ kia giống như là sấm sét lướt qua tai tôi, tôi rõ ràng thoát khỏi thi thể của mình, lại vẫn cảm thấy bên tai ngứa ngáy một hồi.

Mới đầu tôi cảm thấy được đây là lời bày tỏ tình cảm bình thường nhất của cha con, nhưng là rất nhanh tôi phát hiện tôi sai lầm rồi, bởi vì sau khi anh nói xong câu đó liền bắt đầu cười, dùng rất nhỏ khí lưu chống đỡ phát ra âm thanh, giống như không muốn quấy nhiễu nhiều người khác, nhưng tiếng cười của anh quá thê lương, mặc dù âm thanh nhỏ, nhưng vẫn có một cảm giác hồng mắt.

Lúc anh nói chuyện, đôi môi giống như cố ý đung bên tai tôi, nhìn giống như người tình đang thì thầm.

Edit: Đàm Cơ

Anh nói:

“Sớm biết cháu chết sớm hơn chú, ban đầu chú nên buông tay đuổi theo cháu, quả cháu có cảm thấy chú ghê tởm hay không?”

Tôi đột nhiên không biết nên nói gì nữa. Mười tuổi Mạnh Khung bắt đầu thu dưỡng tôi...tôi không biết người ba lêu lổng của tôi đi nơi nào, chỉ nhớ rõ ngày Mạnh Khung nhận tôi đến nhà anh ánh mặt trời vô cùng tốt, anh móc ra vài viên kẹo trong túi, sau đó tôi liền đi theo anh về nhà.

Nhà anh đã chuẩn bị tốt đồ dùng của tôi, hai chúng tôi cùng nhau đứng ở vòi nước bên ngoài, anh từ sách hướng dẫn, rất nghiêm túc đánh răng cho tôi, kem trên bàn chải đánh răng như hạt đậu nành người da đen hay đánh. [Không biết đó là thứ gì =.=”]

Buổi tối chúng tôi ngủ cùng nhau, Mạnh Khung luôn để tôi ngủ bên trong, mùa đông anh kéo tôi lại, giúp tôi chà xát đôi tay lạnh lẽo kia.

Trước khi lên cấp ba, cha nuôi tôi bắt đầu xa lánh tôi. Lúc đó thi cấp ba tôi không có xem trọng, lúc dự thi cũng không nói với Mạnh Khung, có kết quả tôi mới phát hiện tôi thiếu hai điểm để vào nguyện vọng một, không có lựa chọn khác, nguyện vọng thứ hai chỉ tùy tiện viết, là một trường học tôi không muốn đi.

Tôi bối rối vô cùng, khi đó Mạnh Khung hút thuốc lá cả ngày, một đêm một đêm không ngủ được, tôi không biết anh mượn một vụn tẻ ở nơi nào, cũng không biết anh nhờ quan hệ thế nào, dù sao một năm đó tôi không có học lại, tôi vào học ở trường nguyện vọng một tôi thích.

Mạnh Khung lấy tiền ở đâu ra? Anh gõ cửa bao nhiêu nhà mới giúp tôi mượn được một vụn tẻ? Nhưng những điều này, một chữ Mạnh Khung cũng không nói với tôi.

Từ đó về sau Mạnh Khung bắt đầu xa lánh tôi...tôi tự biết thiếu anh, cũng không dám chủ động nói chuyện với anh, nhìn thấy anh liền cúi đầu tránh đi, trong lòng nghĩ:

Tương lai có năng lực sẽ hồi báo anh, tôi nhất định sẽ.

Lúc đó không nghĩ quá nhiều, cho tới bây giờ cũng không nhớ rõ.

Nhưng mà tôi không biết, thì ra là năm ấy Mạnh Khung cách xa tôi không phải vì tôi là gánh nặng của anh, mà bởi vì anh thích tôi.

Mạnh Khung ở bên tai tôi nói tiếp:

“Nếu như có thể cùng cháu thì tốt rồi, để chú chết cùng cháu cũng tốt.” Bờ môi của anh thỉnh thoảng đung vào tai tôi, khi anh nói câu nói này, một giọt nước mắt chảy đến trên mặt của tôi, “Nhưng bây giờ, chú không cam lòng, chú không cam lòng.”

Anh không cam lòng cái gì? Không cam lòng không biểu lộ tâm ý với tôi sao?

Cho dù bây giờ tôi đã không tồn tại ở thế giới này, tôi vẫn cảm thấy tình cảm này thật kinh hãi, hai người đàn ông, không hợp luân lý, quan hệ cha con, là loạn luân.

Nói đi nói lại, cũng lượn quanh không rời hai chữ luân lý, xin hỏi nếu như bây giờ tôi còn sống, có thể tiếp nhận tâm ý Mạnh Khung sao?

Nhưng bây giờ hỏi cái này cũng không còn ý nghĩa.

Một nháy mắt đó, tôi cảm giác mặt gò má bên phải có chút nóng bỏng, tôi giơ tay lên sờ sờ má phải, lại nghiêng nghiêng đầu nhìn xuống, tôi phát hiện má phải của tôi giống như bị cái gì đó hòa tan, một giọt một giọt biến thành màu sắc trong suốt, có đồ vật gì đó dần dần nhỏ lên mặt của tôi, khiến mặt tôi gợn sóng như hồ nước.

Tôi nhìn Mạnh Khung, anh đương nhiên không nhìn thấy tôi, nhưng tôi lại có thể hiểu rõ thứ trên mặt tôi là nước mắt của Mạnh Khung.

Tôi có một dự cảm, đó là bây giờ có lẽ tôi phải vĩnh viễn viễn rời đi thế giới này.

Mạnh Khung, anh thật yêu tôi sao?

Mạnh Khung, tôi có lời muốn nói với anh.

Tôi cảm giác thân thể càng ngày càng nhẹ, cả người nhẹ nhõm như muốn siêu thoát, cảm giác này dễ chịu hơn lúc bị xe đụng nhiều.

Trong nháy mắt đó, trong đầu của tôi xuất hiện rất nhiều hình ảnh, bởi vì không tiếp xúc xã hội, trong sinh hoạt của tôi, Mạnh Khung luôn là đoạt lấy một góc.

Từ hai mươi tuổi, hai mươi lăm tuổi đến hai mươi tám tuổi, mỗi một năm, mỗi một năm.

Tôi nhắm hai mắt lại, mãnh liệt choáng váng từ trận đánh vào đầu, tôi nâng tay phải lên, vuốt mạnh má phải, mỗi một giọt nước mắt của Mạnh Khung đều bị tôi nắm chặt trong tay. Edit: Đàm Cơ

Thân thể của tôi càng ngày càng nhẹ, thần trí lại càng ngày càng tỉnh táo, tôi phát hiện bên tai tôi tiếng vù vù, giống như là phóng xe giữa mùa đông đón gió lạnh. Tiếng động như vậy kéo một đoạn thời gian rất dài, che phủ lời Mạnh Khung nói, tôi rất muốn mở mắt, tôi muốn hỏi nơi tôi đến là địa ngục, hay là thiên đường.

Trong nháy mắt đó, tôi đột nhiên cảm thấy thân thể trầm xuống, giống như đồ vật bị người ném xuống đất. Tôi cực sợ cảm giác bị ném này, giống như là bị đụng chết lần nữa.

Nhưng rất nhanh tôi liền phát hiện, tôi không bị ném xuống lối đi bộ cứng rắn, tôi nằm ở trên thứ gì đó mềm mại.

Mở choàng mắt, tôi cảm thấy thân thể rất nặng, trên người đều là mồ hôi ẩm ướt, có không ít mồ hôi từ trán chảy tới khóe mắt tôi, tôi cũng không dám nhắm mắt lại.

Tôi bị dọa phát sợ, bởi vì tôi thấy được trần nhà màu xanh lam, đó là màu xanh của trần nhà tôi rất quen thuộc, nó bị hun khói đen nhánh, nhưng mà, đó là trần nhà nhà tôi trước kia.

Hô hấp của tôi thật dồn dập, cứ như vậy sững sờ nằm ở chỗ đó rất lâu, tôi mới giật giật tay của tôi, tôi cảm giác phía dưới phủ một tầng đồ rất mỏng, có thể sờ được ván giường dưới đất, cái đệm rất mỏng ở trên giường đã ướt , mang theo lạnh lẽo làm cho người ta chán ghét, đắp thế nào cũng không ấm được.

Tôi biết rồi.

Nơi này là nhà của tôi. Edit: Đàm Cơ

Trái tim của tôi ở ‘thình thịch’ nhảy, không biết vì sao đầu của tôi rất đau, đau? Sao tôi lại có cảm giác như thế? Không phải tôi đã chết rồi sao?

Tôi cố gắng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt cảm giác đầu vầng mắt hoa khiến tôi sống không bằng chết, tôi cảm giác dạ dày vô cùng đói, miệng cũng theo bản năng tiết ra ra không ít nước miếng.

Tôi không dám tin giật giật cánh tay, lại giật giật chân, thật vất vả có thể hoạt động được, tôi đi xuống giường, tìm được lịch ở nơi quen thuộc.

Ngày phía trên khiến tôi giật mình.

Tôi không biết là người nào đùa giỡn tôi, lúc tôi đứng trước một mảng thủy tinh lớn ở trong nhà, tôi biết ngay đây không phải là chuyện đùa, đây là thực tế.

Thiếu niên trước tấm thủy tinh có vẻ nhỏ gầy mà suy yếu, tóc của cậu ta hỗn loạn, sắc mặt thảm bại, chỉ có quai hàm ửng hồng chứng tỏ có bệnh.

Đây là tôi lúc mười tuổi, không có thân cao 1m8 sau khi trưởng thành, bây giờ tôi nhiều nhất chỉ có một mét bốn lăm, vừa gầy lại vừa nhỏ.

Tôi cười khổ một tiếng, cảm giác mình nằm mơ, bởi vì tôi thể mà lại trọng sinh đến lúc tôi mười tuổi. Nhưng dạ dày đói bụng cùng cơn đau đầu nhắc nhở tôi đây không phải nằm mơ.

Tôi sốt lên, nhưng trong nhà không có nước cũng không có thuốc. Nếu như nhớ không lầm, ba của tôi đã ném tôi một mình ở trong nhà qua hai ngày rồi. Trước khi đi, ông ta vẫn còn tương đối có trách nhiệm mà nói:

“Không nên đụng đồ điện.”

Không đụng vào đồ điện thì làm sao ăn cơm, làm sao nấu nước? Ông ta sợ tôi chạm điện, nhưng không biết vào mùa đông này tôi phát sốt, đói bụng.

Lúc nào Mạnh Khung mới tới tìm tôi? Tôi nhớ không rõ lắm, chắc là còn phải đợi mấy ngày, cho nên bây giờ tôi cần phải nấu mì ăn liền.

Tôi đang đứng ở cửa chuẩn bị ra bên ngoài múc nước, có người gõ cửa.

Đùng, đùng.

Người nọ không nhanh không chậm nói:

“Xin hỏi, Trần Khải Minh ở đây sao?”

Vừa nghe giọng nói này, tôi liền sửng sốt. Khi đó toàn thân tôi thật sự cứng ngắc, dường như là ngã ngồi dưới đất, nhưng rất nhanh, tôi đi mở cửa, gió lạnh mãnh liệt gào thét xông vào phòng nhỏ này, khí nóng tất cả đều biến mất, tôi đứng thẳng tắp, tư thế như vậy sợ rằng ngày chỉ có đi phỏng vấn, tôi chưa từng nghiêm chỉnh giống bây giờ.

Đó là giọng của Mạnh Khung, mới vừa hai mươi tuổi Mạnh Khung.

Sau lưng Mạnh Khung chính là mặt trời, khi đó anh cao hơn tôi quá nhiều, tôi phải ngẩng đầu mới có thể nhìn mặt anh. Ôt anh cản mặt trời, vòng ngoài tóc đều là ánh mặt trời. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại [phanhucac01.wordpress](http://phanhucac01.wordpress.com))

Mạnh Khung đột nhiên ngồi chồm hổm xuống, nói:

“Cháu là Trần Khải Minh sao?”

Tôi không có bất kỳ phản ánh, trong mắt anh, tôi thấy được khuôn mặt mười tuổi lạnh lùng tái nhợt của tôi.

Chắc là lần đầu tiên nhìn thấy một đứa bé nghiêm túc như thế, cho nên Mạnh Khung ngồi xổm xuống rồi, mắt thần thần nhìn tôi, một giây kia, tôi như nhớ lại kiếp trước, lần đầu tiên gặp mặt, Mạnh Khung cũng như vậy, ngồi xổm xuống, nhìn tôi, không có cười nhạo không có khinh thường.

Anh sờ sờ trán của tôi, mắt tự nhiên cau mày, sau đó tự nhiên mà móc ra mấy viên kẹo từ trong túi, thả vào tay của tôi.

Khi đó tay của tôi vừa bẩn vừa nhỏ, bởi vì phát sốt mà chảy mồ hôi, rất nhanh đã thấm ướt lớp giấy bao bên ngoài, nhìn rất bẩn thỉu.

Nhưng Mạnh Khung không ghét bỏ chút nào, anh tiến lên một bước, đóng cửa lại, liền bắt đầu tìm quần áo cho tôi, vừa tìm vừa nói: “Ba cháu có một số việc, cháu tạm thời ở chung với chú.”

Đúng, ba của tôi đi nơi khác, ném tôi cho Mạnh Khung.

Khi đó Mạnh Khung cũng không biết anh sẽ nuôi tôi thời gian dài như vậy.

Rốt cuộc Mạnh Khung cũng tìm được một cái áo tương đối đầy đủ nhất trong tủ treo quần áo, khi anh thấy ống tay áo đen như mực thì nhú nhú mảy, suy nghĩ một chút, vẫn khoác lên người tôi, lôi kéo tay tôi dẫn tôi đi.

Lúc ra cửa, anh đem tháo khăn quàng cổ xuống, quần chặt trên cổ tôi.

Mạnh Khung chắc là chưa từng gặp qua đứa bé nào lạnh lùng như vậy, vì vậy anh cố gắng chủ động nói chuyện với tôi:

“Cháu bị sốt sao?”

Tôi cũng không tính toán trả lời vấn đề này, tôi dừng lại, yên lặng nhìn Mạnh Khung.

Mạnh Khung trước mắt làm tôi cảm thấy quen thuộc lại xa lạ, nhìn nụ cười ẩn ẩn như hiện trên mặt anh, cuối cùng tôi lại nhớ tới lúc anh quỳ trên mặt đất, mặt đỏ bừng tràn đầy nước mắt, khổ sở kêu rên.

“ Đừng khóc.” Đây lại thành câu đầu tiên tôi nói với anh. Câu nói thứ hai tự nhiên mà đến, “Thật xin lỗi, Mạnh Khung.”

Nghe hai câu này, Mạnh Khung dừng một chút, ngay sau đó liền đổi thành không hiểu, anh hỏi tới : “Cháu biết tên chú? Ba cháu nhắc tới chú với cháu sao?”

Tôi cúi đầu, cảm giác đầu vầng mắt hoa một hồi, cắn răng đi về phía trước mấy bước, tay trái dùng sức siết kẹo đường, đường dính vào tay tôi, giống như là dính chặt cổ họng tôi khiến cổ họng tôi ngạnh một chút, không có gì để nói.

3. Chương 3: Thăm

Edit: Đàm Cơ

Dọc đường đi Mạnh Khung có vẻ rất vui mừng, anh không ngừng nói chuyện, không chút nào ghét bỏ bàn tay tôi bẩn thỉu, vẫn nắm thật chặt. Tôi đoán anh cam nguyện, nguyện ý tiếp nhận tôi giống như tám năm kiếp trước.

Chúng tôi ngồi xe buýt đến nhà Mạnh Khung, trên xe buýt không có chỗ ngồi, Mạnh Khung liền nói với một thanh niên còn trẻ tuổi:

“Đứa bé đang sốt, phiền cậu nhường chỗ ngồi được không?”

Tôi không nói gì, lúc đó tôi bệnh yếu nhỏ gầy, thanh niên đứng lên rất nhanh. Tôi có chút thụ sủng nhược kinh, bởi vì kiếp trước thời gian rất lâu không có ai nhường chỗ cho tôi ngồi cả.

Mạnh Khung để tôi ngồi trên đùi của anh, ôm tôi vào trong ngực, tư thế này tràn đầy thân cận cùng ý muốn bảo hộ, chắc là anh chưa từng nghĩ sẽ làm ra một động tác như thế với đứa bé lần đầu tiên gặp mặt, vì vậy anh tiến tới bên tai tôi, nói với tôi:

“Sao chú có cảm giác biết cháu đã lâu rồi nhỉ?” Môi anh không cẩn thận phả hơi thở vào lông tơ bên tai tôi, khiến tôi nghĩ đến kiếp trước anh cũng cáo biệt với thi thể tôi như vậy, tôi bất động thanh sắc né tránh.

Đúng vậy, tôi biết anh đã lâu rồi.

Cuối cùng đã tới căn phòng tôi sinh sống bảy tám năm, nhìn nền xi măng quen thuộc cùng bức tường quét sơn trắng loang lổ, cảm thấy trong phòng toát ra cảm giác lạnh lạnh, dùng bốn chữ ‘ nhà nghèo bốn vách ’ để hình dung nhà Mạnh Khung, thật là không thể tốt hơn.

Mạnh Khung có một cái tên nguyên rửa anh cả đời, đúng, anh rất nghèo, vô cùng nghèo, nghèo như vậy anh còn cố gắng tôi học lên đại học, khi đó anh vẫn nói đầu tư lâu dài trường kỳ ổn định lên tôi, bởi vì ngày sau tôi sẽ hồi báo phong phú cho anh, tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng chờ tôi có thể đi làm, tình huống trong nhà vừa chuyển biến tốt, tôi liền chết rồi.

Bây giờ tôi lại còn sống, tôi cảm thấy ông trời đang đùa với tôi.

Mạnh Khung nấu cơm cho tôi. Anh là người đàn ông tử tế như vậy, ngay từ lúc quyết định muốn thu nuôi tôi thì đã chuẩn bị tốt vật dụng cho tôi, đôi đũa trúc mới mua còn có hương trúc đặc trưng. Anh có chút thấp thỏm nhìn tôi, không biết tôi thích thức ăn anh làm hay không.

Thật ra thì anh không cần lo lắng, tôi đã sớm quen tất cả của anh, dù anh làm cái gì đều có mùi vị quen thuộc khiến tôi an tâm.

Tôi đói cực kỳ, lúc ăn cơm không giống người bệnh không muốn ăn uống chút nào, Mạnh Khung kinh hãi, anh sợ tôi bị nghẹn chết. Thân thể tôi chỉ có mười tuổi, nhưng khẩu vị lại là của thanh niên mười tám tuổi.

Anh sợ, nhìn quai hàm tôi căng giống như khí cầu, anh vươn tay lấy đôi đũa của tôi, nói với tôi:

“Từ từ ăn.”

Vì vậy tôi nhàn nhạt nhìn anh. Mạnh Khung rất dung túng tôi, anh chịu không nổi tôi nhìn anh như vậy. Quả nhiên, không qua năm giây, anh liền đứng lên rót chén nước nóng cho tôi, cho vào trong cơm, cẩn thận nắn mềm cơm có chút cứng, khiến chúng nó dễ bị tiêu hóa hơn.

Đôi đũa trong tay tôi liền thay thành muống, nhưng là lúc này tôi đã không quá đói, dạ dày tôi trống rỗng thời gian quá dài, đột nhiên nhét đầy khiến nó đau đớn không thôi, tôi sờ sờ nơi đó, cảm thấy dạ dày cứng như sắt.

Tôi nghĩ cũng không biết nên nói với Mạnh Khung thế nào, tôi chỉ nói:

“Mạnh Khung, cho tôi thuốc, tôi khó chịu.”

Nói xong tôi liền hối hận, thái độ cứng rắn như vậy kết quả một năm chiến tranh lạnh của hai chúng tôi kiếp trước. Mạnh Khung không tức giận, anh lại đứng lên lấy thuốc cùng nước nóng cho tôi, nhìn tôi uống thuốc xong anh cũng không dám để tôi cứ như vậy nằm xuống, khi đó gia đình anh còn không có TV, cho nên anh ôm tôi lên đùi anh, cho tôi xem sách.

Dạ dày tôi quặn đau một hồi, vì vậy tôi đưa tay vuốt vuốt, Mạnh Khung thấy được, dùng bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vỗ bụng tôi.

Đó là ân tình tôi vĩnh viễn không nhận được từ cha ruột của mình, tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.

Mặc dù đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, nhưng động tác lại quen thuộc ăn ý, giống như chúng tôi quen biết đã lâu.

Nhà Mạnh Khung rất rách, nhưng không ảnh hưởng tới năng lực giữ ấm của căn phòng nhỏ này chút nào, mùa đông bên trong ấm vô cùng, khe hẹp trong phòng cũng bị Mạnh Khung dùng vải bông cẩn thận nhét vào, gió lạnh ngoài cửa sổ không thể xông tới mấy may.

Ở trong nhà Mạnh Khung bệnh của tôi tốt lên rất nhanh, chỉ hai ngày thân thể của tôi đã bắt đầu chuyển biến tốt, tôi cảm thấy được mình có hơi sức, bây giờ là nghỉ đông cũng không cần đi học, thỉnh thoảng lật một quyển sách cũng cảm thấy không có ích lợi gì.

Tôi tại suy tính làm thế nào xin tiền Mạnh Khung để mua những quyển sách chuyên nghiệp hữu dụng cho anh và tôi ngày sau, nhưng tôi chưa nghĩ ra nên lấy cớ gì. Không phải sợ không xin được tiền, dù là kiếp trước hay là kiếp này, chỉ cần tôi muốn, Mạnh Khung đều sẽ cho tôi.

Nhưng mà đang suy nghĩ, tôi muốn giải thích với Mạnh Khung như thế nào đây, một đứa bé mười tuổi có thể đọc hiểu kinh tế hình thức Flemming, Friedmann, hoặc là định lý Coase sao.

Lúc tôi khổ não, có một ngày Mạnh Khung giúp tôi mặc áo khoác, sau đó nói:

“Đại ca, theo chú đến bệnh viện một chuyến đi.”

Anh vốn kiên trì giúp tôi mặc quần áo như vậy, dù ngày sau tôi còn cao hơn anh, anh cũng sẽ nhón chân lên, đôi tay có lực mà ấm áp quần khăn quàng cổ cho tôi.

Cha Mạnh Khung là người Bắc kinh, mẹ cũng là người Hồ Nam, mặc dù sau này định cư ở Bắc Kinh, nhưng tập tục nơi đó cũng ảnh hưởng anh một phần. Vài chỗ ở Hồ Nam, trưởng bối trong nhà sẽ gọi đứa con lớn

nhất là ‘ đại ca ’, chỉ hy vọng xưng hô như thế có thể làm cho nó có một phần ý thức trách nhiệm, mau sớm gánh nặng giúp gia đình.

Bây giờ Mạnh Khung cũng gọi tôi là ‘ đại ca ’, nhưng kể từ khi lên năm hai trung học, từ lúc Mạnh Khung thích tôi anh không còn gọi tôi như vậy, anh luôn dùng giọng nói rất trầm thấp, gọi tôi là ‘ Khải Minh ’.

Tôi lấy lại tinh thần, hỏi: “Đi nơi nào?”

“Đi thăm mẹ chú.”

Thời điểm đó Mạnh Khung đã hoàn toàn coi tôi như con anh rồi, anh dùng ánh mắt đặc thù của người cha hiền nhìn tôi, cẩn thận sửa sang lại vạt áo của tôi, nói:

“Mẹ chú ngã bệnh, rất muốn gặp cháu một chút.”

Lúc đó Mạnh Khung chỉ mới hai mươi tuổi, tôi không biết tại sao anh đối với tôi từ ái như thế, thân thiết giống như bẩm sinh, còn thích hợp làm cha hơn cha ruột của tôi.

Tôi theo bản năng gật đầu một cái.

Anh đã quen tôi ít nói, vẫn dắt tay tôi, cùng với tôi đi chen xe buýt.

Trên xe người rất nhiều, anh nắm tay của tôi thật chặt, sợ tôi sẽ biến mất không thấy.

Đến bệnh viện, tôi lập tức ngửi thấy mùi vị đặc hữu của bệnh viện. Rõ ràng là sạch sẽ mà lạnh lẽo, nhưng rất nhiều người sẽ liên tưởng đến tử vong cùng vi khuẩn (virus), giống như tôi. Tôi cực kỳ ghét bệnh viện, kiếp trước càng thêm liều chết không muốn đến nơi này nhìn bà nội, tám bé tôi còn khóc náo loạn một hồi, vì vậy lần đầu tiên Mạnh Khung nổi giận với tôi, anh không đánh tôi, nhưng mà nhỏ giọng nói với tôi hai câu, sau đó nói:

“Cháu không muốn đến nơi này sao? Nhưng vừa rồi rõ ràng cháu đã đồng ý, tại sao cháu lại gạt chú?”

Tôi quên lúc đó tôi cãi cò thế nào, tôi chỉ nhớ Mạnh Khung rất khổ sở thở dài, nói: “Vậy cháu đứng ở chỗ này chờ chú, không được chạy loạn.”

Kiếp trước tôi đây há miệng run rẩy đứng trong gió rét, nhìn bóng dáng gầy teo thật cao của Mạnh Khung từng chút từng chút đi vào bệnh viện. Đi tới cửa bệnh viện, anh còn nhìn tôi một cái, ánh mắt kia đến nay tôi còn nhớ. Đó là muốn tôi đi theo anh, nhưng mà tôi lại quá sợ, cho nên tôi cúi đầu, làm bộ như không nhìn thấy.

Mà nay tôi sẽ không như vậy, tôi trở tay giữ chặt cổ tay Mạnh Khung, giọng nói mặc dù non nớt lại mang theo vắng lạnh đời sau, tôi nói:

“Đi thôi.”

Bệnh viện kia đã lâu đời, tường đồ bỏ đầy dây leo, bởi vì là mùa đông cho nên khắp nơi là cảnh sắc ảm đạm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người thân bệnh nhân vội vã đi trên hành lang.

Lúc đi thang máy, tôi thấy bên cạnh có bệnh nhân muốn đưa vào phòng giải phẫu, vẻ mặt của anh ta rất khổ sở, rất kinh hoàng, tay trái đều là máu, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng, đây là một người gãy xương.

Anh ta mở to miệng không nhìn được rên rỉ, Mạnh Khung áy náy nhìn tôi, ôm mặt tôi vào trong ngực của anh.

Anh sợ dọa tôi, nhưng tôi lại không sợ hãi, tôi đã thấy thi thể của chính tôi, bị thảm cùng tê tâm liệt phế khổ sở như vậy, tôi vẫn bình tĩnh.

Mẹ Mạnh Khung ở phòng bệnh trong cùng khu bệnh gan, dọc đường đi Mạnh Khung siết thật chặt tay của tôi. Lúc đi ngang qua vài phòng bệnh, tôi thấy được rất nhiều người bệnh, bọn họ hoặc đang dùng cơm, hoặc ngây ngốc nhìn người bên ngoài.

Trong bệnh viện cái loại giầy giữa, khổ sở, ngốc trệ này, khiến tôi khắc sâu cảm giác mình còn sống sót.

Nghĩ như vậy, Mạnh Khung trước mặt liền dừng bước, anh đứng ở một trước cửa một phòng bệnh, nhìn một chút liền đi vào.

Tôi liếc mắt liền thấy được mẹ Mạnh Khung.

Bà rõ ràng mới hơn 40 tuổi, nhưng nhìn còn già hơn năm mươi tuổi, bà nằm trên giường có chút yếu đuối hô hấp khó khăn, bởi vì bụng bà có bọng nước, bọng nước này chèn ép bà rất khó chịu.

Kiếp trước lần đầu tiên tôi nhìn thấy mẹ Mạnh Khung còn có thể hỏi ‘Dì có em bé sao?’, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, đây là biểu hiện phổ biến của người bị gan, bụng bọn họ sưng lên, cần chen vào một cái ống, dẫn nước ra khỏi bụng.

Nhìn bà rất khổ sở, bên cạnh còn có một người đàn ông, gã ở bên cạnh ngồi nhẩn tin, nghe được tiếng cửa mở, gã khẽ ngẩng đầu.

Mạnh Khung đi tới, cau mày khom lưng tiến tới bên cạnh mẹ Mạnh, hỏi:

“Mẹ, sao rồi?”

Mẹ Mạnh nhắm mắt lại, lại mở ra, không nói gì.

Người đàn ông bên cạnh đứng lên, sắc mặt không tốt mà nhìn chằm chằm vào tôi, nói:

“Chính là đứa bé này?”

Mạnh Khung gạt đầu một cái, bưng chén nước ẹ Mạnh, đỡ bà dậy cho bà ăn cơm.

Người đàn ông bên cạnh dùng ánh mắt cười nhạo quan sát tôi. Tôi biết gã đang cười nhạo cái gì, không phải là có mẹ sinh không có cha trông nom sao? Gã cho tôi vẫn đứa bé mười tuổi, nhưng gã không biết tôi hoàn toàn hiểu lai lịch của gã.

Người đàn ông kia tên là Mạnh Thiên, là anh trai cùng cha khác mẹ lớn hơn Mạnh Khung bảy tuổi, cả ngày chơi bời lêu lổng, nhưng không làm chuyện xấu là được, gã thích chơi ngông, tiền trong nhà cũng tốn không ít, chỉ cần người khác gọi gã một tiếng đại ca, gã sẽ rất tự hào.

Có lẽ bởi vì quan hệ khác cha khác mẹ, trước khi ly hôn mẹ Mạnh vẫn gọi Mạnh Khung là ‘đại ca’, sau khi kết hôn vẫn giữ thói quen này, cho nên Mạnh Thiên rất nhạy cảm với xưng hô ‘đại ca’ này.

Mặt mũi như vậy có gì hữu dụng đâu? Đối với cái nhà này là vô ích, kiếp trước tôi vô số lần nhìn thấy người đàn ông này chạy đến nhà Mạnh Khung, vay tiền Mạnh Khung, Mạnh Khung nào có tiền? người đàn ông tên là Mạnh Thiên trước mắt này, quả thật là con sâu trong răng Mạnh Khung, muốn đục tận mỗi một giọt tâm huyết của anh và mẹ anh.

Vì vậy tôi nhìn gã, thời gian rất lâu, dùng loại ánh mắt không có chút cảm xúc nhìn gã, tôi đoán ánh mắt kia rất bén nhọn, bởi vì rất nhanh gã liền cúi đầu, có chút không giải thích được sờ đầu một cái, rồi cuộc không dám dùng ánh mắt ấy quan sát tôi nữa.

4. Chương 4: Cơn Ác Mộng

Edit: Đàm Cơ

Mẹ Mạnh Khung lại rất là hòa ái, mặc dù bà không có hơi sức gì, nhưng vẫn cố hết sức mở mắt nhìn về phía tôi. Tôi nhìn bà khó khăn nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, liền đứng ở trước giường bà, khiến bà có thể dễ dàng nhìn tôi hơn.

Kiếp trước thân thể mẹ Mạnh Khung cũng rất tệ, tính toán toán không quá nửa năm bà sẽ qua đời, tôi cùng bà không có giao tiếp gì, bây giờ nhìn, dịu dàng trong mắt bà không phải giả.

Mẹ Mạnh yếu đuối thế nhưng mở miệng nhỏ giọng nói mấy câu.

“Đứa nhỏ này thật là tuấn tú.”

Tôi nghe bà nói như vậy, sửng sốt một chút, không biết nên đáp lại thế nào. Vẫn là Mạnh Khung đi tới, vỗ phía sau lưng của tôi, ngênh hợp nói đôi câu.

Anh em hai người thay nhau chăm sóc mẹ Mạnh, chốc lát mẹ Mạnh liền đuổi Mạnh Khung ra khỏi bệnh viện. Tôi cùng Mạnh Khung chạy ra ngoài, dọc theo đường đi Mạnh Khung có vẻ vô cùng vui mừng. Tôi không biết cùng anh đi thăm mẹ anh anh sẽ vui mừng như thế, nếu như biết rõ, kiếp trước tôi nhất định sẽ không từ chối, sợ hãi.

Đi thẳng về đến cửa chợ gần nhà, Mạnh Khung mua rất nhiều trái cây, một túi đều không cho tôi cầm, túi nylon mảnh khảnh thít tay anh đỏ bừng, thế nhưng anh lại không để ý, còn mua thật nhiều món ăn.

Nhiều rau dưa như vậy khiến tôi cho rằng anh đang trừ lương thực, trong nhà không có tủ lạnh, tôi không biết anh mua nhiều món như vậy để vào nơi nào.

Buổi trưa Mạnh Khung làm bốn món ăn, một canh. Chúng tôi chỉ có hai người, một bữa cơm bốn món ăn có chút xa xỉ.

Tôi biết tâm tình của anh rất tốt, cho nên chưa nói gì, nghĩ là nhà không có tủ lạnh, nhất định phải tận lực ăn hết cơm.

Trên bàn cơm, Mạnh Khung vừa giúp tôi chan canh vừa cẩn thận từng li từng tí hỏi một câu:

“Đại ca, tại sao cháu không thích nói chuyện với chú vậy?”

Tư thái anh hỏi thăm phóng thấp vô cùng, nói xong câu đó Mạnh Khung rất nhanh giả bộ không để ý lắm. Đây là lúc anh lúng túng cần che giấu, tôi nhìn ra anh hốt hoảng, cho nên rất muốn cẩn thận giải thích cho anh, nhưng mà, nhiều năm lạnh lùng như vậy đã khiến tôi không biết nên mở lời với anh như thế nào.

Vì vậy tay cầm đũa của tôi cương cứng một chút, lộ vẻ mặt lạnh nhạt, nói:

“Không có.”

Mặt của Mạnh Khung tối ám, nhưng rất nhanh lại khôi phục. Kiếp trước hai chúng tôi chính là như vậy, tuổi của anh lớn hơn tôi, nhưng cái gì cũng nghe tôi, giống như tôi là ba của anh; như là tôi thật sự chính là ‘đại ca’ anh.

Cơm nước xong Mạnh Khung liền đứng lên dọn dẹp bát đũa. Anh một người đàn ông không thể không làm việc, kiếp trước tôi học đại học đã từng muốn giúp anh rửa bát, khi đó Mạnh Khung liền mạng từ chối, còn đập một cái chén, tức giận toàn thân phát run, nói:

“Tại sao cháu phải làm chuyện như vậy? ”Trên mặt của anh hiện vẻ bi thương, “Chú cho cháu đi học đại học không phải là để cháu đi rửa bát.”

Sau đó tôi không dám giúp anh chia sẻ việc nhà nữa, Mạnh Khung tức giận như vậy khiến tôi cảm thấy đáng sợ, lại cảm thấy đáng thương.

Cho nên bây giờ anh rửa bát, tôi liền đứng ở bên người anh, nhìn anh rửa bát.

Mạnh Khung chắc là cho rằng tôi không thể rời bỏ anh, cho nên anh không đuổi tôi đi ra ngoài, mà là vừa rửa bát vừa nói chuyện cùng tôi. Mạnh Khung rất biết kể chuyện xưa, tùy tiện kể mấy chuyện nhỏ anh trải qua trước kia cũng để người ta cảm thấy thú vị. Mặc dù tôi nói chuyện không nhiều lắm, cũng có thể cố gắng đáp lại anh mấy câu, cho nên không khí còn không quá trầm đạm.

Buổi tối lúc ngủ, anh nghiêng người nhìn tôi, tối nay trăng sáng quá rồi, nếu không tại sao tôi có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt Mạnh Khung như vậy.

Anh nhìn tôi chăm chăm nhìn, nhìn đến tôi có chút không được tự nhiên, tôi không muốn mở mắt, liền tùy ý để Mạnh Khung nhìn, anh nhìn thời gian thật dài, lúc tôi sắp ngủ thiếp đi, anh mới nhẹ nhàng giật giật. Tôi liền cảm giác được giường bên cạnh đột nhiên lõm xuống, là Mạnh Khung chống cùi chỏ đỡ lấy thân thể, một giây tiếp có luồng hô hấp cực nóng phả vào cổ của tôi.

Tôi vẫn không mở mắt, có lẽ Mạnh Khung cho là tôi ngủ thiếp đi, cho nên anh dùng ngón tay sờ sờ tóc của tôi, chúng tôi rất gần, lúc tôi đoán đến cùng Mạnh Khung muốn làm cái gì thì có thứ gì đó mềm mại đụng phải má phải tôi, cả người tôi cứng ngắc, không nhúc nhích, đột nhiên nghe được Mạnh Khung cười híp mắt nói:

“Nếu con cứ ở nơi này thì tốt rồi.”

Nói xong câu này, anh lật người rời đi. Tôi mới lặng lẽ thở dốc một hơi, tôi biết mới vừa rồi thứ mềm mại kia là gì, thứ đụng phải mặt tôi đó là môi Mạnh Khung, tôi cũng biết rõ cha con bình thường cũng sẽ có hành động thân mật, nhưng Mạnh Khung không giống, kiếp trước anh đã thích tôi, chẳng lẽ kiếp này cũng sẽ lặp lại sai lầm đồng dạng sao?

Không được, tuyệt đối không được.

Tâm tình của tôi rất phức tạp, cảm xúc không tốt như vậy vẫn kéo dài đến khi tôi ngủ, tôi nằm mơ thấy một cảnh tượng kiếp trước.

(Trở xuống đều là nhớ lại kiếp trước)

Năm ấy tôi học lớp mười hai, gần tới lúc thi tốt nghiệp trung học lại chiến tranh lạnh gần hai tháng với Mạnh Khung. Trong thời gian này anh cho tôi tiền như cũ lại không nói gì với tôi, nguyên nhân gây gỗ khi đó rất nhỏ cũng rất buồn cười, tôi không hiểu tại sao ngày đó Mạnh Khung giống như ăn đạn được mà thác loạn gây gỗ cùng tôi, bây giờ nhìn lại, khi đó Mạnh Khung đã thích tôi rồi, tính hướng quái dị cùng luân lý giãy giụa khiến Mạnh Khung lựa chọn phương thức cực đoan cách xa tôi.

Bình thường tôi cũng không nói yêu đương, Mạnh Khung không chủ động nói chuyện với tôi tôi lại càng không muốn nói chuyện. Không lâu lắm tôi liền nghe theo chủ nhiệm lớp sắp xếp bắt đầu tới trường ở, rời khỏi nhà Mạnh Khung.

Thi trượt cấp ba vẫn là một cái gai trong lòng tôi, bình thường không nhìn ra tôi khổ trương bao nhiêu, nhưng thật ra tôi vô cùng sợ hãi thi tốt nghiệp trung học, tôi bắt đầu rất cố gắng rất nỗ lực học tập, bạn học rạng sáng mới ngủ, được, vậy tôi liền ngủ lúc hai giờ sáng, đoạn thời gian đó bạn học cùng lớp đều giống như điên rồi, tăng tăng áp lực giống như núi lớn khiến cho bọn họ không thể tự do hô hấp.

Tôi đúng là đang chịu áp lực như vậy, từng bước từng bước tiến lên trước. Tháng Tư phải báo thi, tôi vốn muốn dự thi Đại Học, đó là một trong những trường điểm cao nhất cả nước, thành tích của tôi không tệ lắm, có thể đủ vào nơi đó, quan trọng nhất là Trường Đại Học này ở gần đây, cách nhà Mạnh Khung không phải rất xa. Nhưng tôi vẫn rất sợ, sợ tôi sẽ giống như thi cấp ba chỉ thiếu mấy điểm.

Thầy giáo trong trường vẫn cường điệu đăng ký nguyện vọng một phải nắm chắc một chút, ổn một chút, nếu rớt thì học lại không phải nhẹ nhàng như bọn họ nghĩ vậy.

Trước ngày nộp hồ sơ dự thi một tuần mỗi đêm mỗi đêm tôi đều ngủ không ngon, vừa nhắm lại liền nằm mơ thấy thi rớt, khi đó tôi thường thức tỉnh lúc nửa đêm, toàn thân đau nhức, mồ hôi lạnh cứ chảy xuống.

Tôi không sợ học lại, tôi không sợ khổ cực, Nhưng mà, học lại phải đóng một vạn tệ, một vạn tệ, Mạnh Khung kiếm ở đâu ra?

Một vạn tệ, lại một vạn tệ, tôi cảm thấy trời cao lại đang đùa giỡn tôi.

Ngày cuối cùng nộp hồ sơ, rốt cuộc tôi sửa đổi nguyện vọng, đổi thành một trường học khác, điểm số cũng không thấp, lại còn ở cách chỗ Mạnh Khung rất xa, nhưng mà, điểm trúng tuyển hàng năm so với trường tôi muốn đăng ký thấp hơn nhiều, điểm số như vậy sẽ làm tôi có cảm thấy an toàn.

Trong mộng tôi lại trở về lớp mười hai cả ngày cả ngày làm bài, bạn cùng lớp trước mặt không ngừng chuyển bài thi về phía sau, còn chưa kịp nhìn đề đã giở trang tiếp theo, trang tiếp theo.

Cho nên bạn học đều cùng phụ huynh thương lượng báo học trường nào, thỉnh thoảng bọn họ sẽ oán trách mấy câu trong giờ học:

“ Tôi không muốn thi sư phạm chuyên nghiệp, tôi không muốn đi. ”

“ Tôi không thích Trường Đại Học này. ”

Khi đó tôi không nghĩ sự lựa chọn cuối cùng của mình sẽ làm Mạnh Khung khổ sở như vậy, khi đó cả người tôi đều chết lặng, tôi đã không còn cảm thấy được cảm xúc ngoại lai rồi.

Lớp mười hai giờ tự học nhiều hơn, có lúc cả ngày cũng không có giáo viên đi vào, trong phòng học không có ai nói chuyện, các bạn học ngồi xuống chính là cả ngày.

Tôi đang làm bài thi tiếng Anh hai giờ, cửa phòng học đột nhiên mở ra, phát ra tiếng vang rất lớn. Các bạn học đều ngẩng đầu lên, thú vị nhìn xem là ai, tôi chưa kịp ngẩng đầu bởi vì tôi vẫn vắn bài.

Sau đó tôi nghe tiếng bước chân, tiếng bước chân kia xốc xếch hơn nữa nóng nảy, nó hướng về phía tôi bên này.

Tôi nghe giọng của Mạnh Khung, anh gọi tên tuổi tôi rất lớn tiếng.

“Trần Khải Minh ——!”

Tôi ngẩng đầu lên, mắt bởi vì thời gian dài nhìn chăm chăm bài thi, trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn đồ vật còn mơ hồ, nhưng tôi lại thấy được Mạnh Khung, vẻ mặt của anh rất kỳ lạ, nói là tức giận, cũng không giống, giờ suy nghĩ lại một chút, phải là nét mặt ‘ không còn hy vọng ’ mà trong tiểu thuyết hình dung.

Anh bước nhanh đi tới trước bàn của tôi, nhanh chóng quét một vòng nguyên cái bàn của tôi, phía trên bày khắp bài thi, Mạnh Khung kéo khuỷu tay tôi, muốn kéo tôi dậy, nhưng khi đó tôi đã cao hơn anh nhiều, anh lôi kéo thậm chí không kéo được tôi lên.

Tự tôi đứng lên, cúi đầu nhìn vào mắt Mạnh Khung, giọng nói có chút lạnh nhạt hỏi: “Chuyện gì?”

Một giây đó tôi rõ ràng thấy được nước mắt đảo quanh mắt Mạnh Khung, nhưng anh lại ngước cổ, không khiến chất lỏng nóng chảy này nhỏ xuống một giọt.

Quần áo trên người của anh bẩn thỉu. Tôi không biết anh vì kiếm học phí cho tôi lại đi nơi nào làm, bởi vì anh chưa bao giờ nói với tôi. Bạn học đều đứng ở hai bên vây xem, mặt của Mạnh Khung một lát đỏ bừng một lát trắng bệch, bờ môi của anh khô nứt, có chút run rẩy.

Anh nói:

“Trần Khải Minh, cháu muốn rời khỏi chú như vậy sao?”

Khi đó tôi mới biết, anh là người cuối cùng biết tôi sửa đổi nguyện vọng, chủ nhiệm lớp gọi điện thoại cho anh xác nhận, anh nghe sửa nguyện vọng một cả người đều ngây ngốc, liều mạng bỏ xuống công việc trong tay mà vọt tới trường tôi học.

Anh cho rằng tôi nhất định sẽ lựa chọn một trường đại học khu Bắc Kinh, anh cho rằng bốn năm, bốn năm sau, tôi đều sẽ ở bên cạnh anh.

Trong mộng tôi cũng có thể cảm thấy được Mạnh Khung nồng nặc khổ sở, vẻ mặt của anh quá bị thương, chỉ kém chút so với lúc tôi chết. Lúc đó tôi thật sự là một tên khốn kiếp, tôi bị bài thi tràn đầy tiếng Anh mê hoặc đầu óc, tôi nói với anh một câu.

Tôi nói: “Đúng, tiền nợ chú tôi sẽ trả lại cho chú.”

Sau đó Mạnh Khung dùng sức đẩy tôi một cái, tôi bị anh đẩy lui về phía sau một bước, sau đó nặng nề đụng phải tường.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của anh, nhưng tôi lại nghe được anh cố gắng đè nén tiếng hít thở, tôi biết anh khóc, lúc đó tôi vốn không hiểu tại sao anh lại khóc.

Mạnh Khung đi, nghe bạn học khác nói, ngày đó Mạnh Khung đứng một mình ở bên hồ trường học, từng phát từng phát bật tai chính mình, vừa đánh vừa chảy nước mắt.

5. Chương 5: Nôn Mửa

Edit: Đàm Cơ

Tôi đột nhiên thức tỉnh từ trong mộng. Đồng hồ cũ kỹ nhà Mạnh Khung vẫn còn tấn chức tấn trách vận hành, phát ra tiếng ‘ tích tắc’, âm thanh kia khiến tôi cảm thấy nóng nẩy, tôi lè lưỡi liếm liếm môi, nơi đó khô nứt hết, trán của tôi tuôn ra rất nhiều mồ hôi, thân thể bị chăn bông bọc thật chặt nóng giống như lò sắt.

Lúc này, đồng hồ cũ bắt đầu đột nhiên báo giờ, ‘ đồng —— đồng ——’ âm thanh vang vọng ở bên tai tôi, âm thanh chọt vang lên khiến tim tôi đập rộn lên, cổ họng tôi đột nhiên rất ngứa. Giùng giàng bò dậy, còn chưa vọt tới nhà vệ sinh tôi liền quỳ trên mặt đất, gấp rút ho khan. Ho khan quá mức mãnh liệt, thậm chí tôi bắt đầu nôn mửa, âm thanh huyền ảo khiến Mạnh Khung thức tỉnh, anh ôm tôi đến bồn rửa tay, dùng khăn lông nóng lau mặt cho tôi.

Trên khăn lông dính đầy thứ tôi nôn, tự tôi cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng Mạnh Khung không cảm thấy vậy, anh dùng nước sạch rửa sạch sẽ khăn lông, rất lo lắng nhìn tôi, tay Mạnh Khung bị nước nóng hong đến đỏ bừng, giống như muốn chảy máu đến nơi. Lúc này tôi nhớ ra rồi, kiếp trước Mạnh Khung nói với tôi, lúc mới vừa thu dưỡng nửa đêm tôi thường ho khan, một khi ho khan liền nôn mửa.

Kiếp trước có phải Mạnh Khung cũng giống như Mạnh Khung bây giờ hay không, dịu dàng vỗ sau lưng tôi, lau mặt, lau tay cho tôi?

Tại sao tôi có thể nói với anh như vậy?

Tôi ho đến toàn thân phát run, một cái tay nắm thật chặt cổ tay Mạnh Khung, một cái tay khác chống đỡ bồn rửa tay, ói long trời lở đất, trong miệng còn mơ hồ nói.

“Mạnh Khung, ” bên miệng của tôi chảy xuống nước bọt, người bị kêu tên dùng khăn lông ẩm giúp tôi lau đi, tôi nói: “Đừng khóc.”

Mạnh Khung rất kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi giống như sợ anh không nghe được, một lần một lần nói:

“Đừng khóc. Đừng khóc.”

Mạnh Khung lấy tay chụp tấm lưng run rẩy vì nôn của tôi, an ủi:

“Đại ca, chú không khóc, chú không có khóc.”

Mạnh Khung không biết tôi có phải đang nói chuyện với anh không.

Tôi là nói với người đứng ở bên hồ, tát mình mà chảy nước mắt.

Trời còn chưa sáng Mạnh Khung liền đem tôi đến phòng khám bệnh, bác sĩ đơn giản hỏi thăm mấy câu, nói:

“Buổi tối không nên cho đứa bé ăn nhiều đồ như vậy, không dễ tiêu hóa.”

Mạnh Khung sửng sốt, anh không biết cho tôi ăn rất nhiều thứ cũng là một loại tổn thương.

Bác sĩ cúi đầu viết gì đó, còn nói:

” Bao tử đứa nhỏ này không tốt, ăn ít đồ lạnh thôi, ăn nhiều trái cây cùng sữa chua vào, buổi tối ăn chút cháo hoặc mì là được.”

Rất cuộc tôi biết, tại sao kiếp trước cơm tối của tôi tất cả đều là cháo hoặc là mì rồi. Mạnh Khung không ngừng nói ‘ cảm ơn ’, lúc trở về anh đột nhiên ngồi chồm hổm xuống, nói với tôi: “Đại ca, chú công cháu đi.”

Mặc dù ngày sau tôi cao lớn hơn đại đa số đàn ông, nhưng bây giờ tôi vẫn rất lùn rất gầy. Dù gầy tôi cũng là con trai, tôi sợ Mạnh Khung công không nổi cho nên tôi lắc đầu một cái.

Tôi không đi lên anh cũng không chịu đứng dậy, cuối cùng tôi thỏa hiệp, tiến lên một bước ôm lấy cổ của anh, anh rất nhẹ nhàng mà công tôi lên lưng.

Sáng sớm rất yên tĩnh, Mạnh Khung đi rất ỏn. Tôi cảm thấy thật xin lỗi anh. Lên đại học tôi đã có thể để Mạnh Khung sống tốt hơn, nhưng mà vì khi đó Mạnh Khung xa lánh, tôi từ bỏ anh, tôi thậm chí còn không hỏi anh tại sao, nhưng mà lại cứ cãi vã cùng anh, chiến tranh lạnh.

Mạnh Khung công tôi nhiều lần như vậy, nhưng lúc anh khổ khổ thăm mếu tôi, bị luân lý đạo đức ép tới đứng không nổi tôi lại không thể đi lên trước, đỡ lấy bờ vai anh.

Tôi vùi đầu ở trên sống lưng Mạnh Khung . Anh rất gầy, sau sống lưng mơ hồ nổi lên, xuyên qua lưng của anh tôi còn có thể nhìn đến xương của Mạnh Khung.

Tôi nói:

“Mạnh Khung, khiến cháu xuống đây đi.”

Anh nghe lời tôi, giống như vui vẻ, đây là lần đầu tiên tôi chủ động nói chuyện cùng anh. Anh lắc đầu một cái, nói:

“Chú không mệt, công một lát nữa. Cháu còn khó chịu không?”

Tôi ho khan một đêm, nôn một đêm, cũng không có thân thể cường tráng của thanh niên mười tám tuổi, dĩ nhiên là khó chịu. Nhưng tôi lắc đầu một cái, không nói thêm lời.

Mạnh Khung vẫn công tôi đến nhà anh, lên giường cẩn thận đắp chăn cho tôi, anh liền đi ra ngoài, tôi quá mệt mỏi, vừa nhắm lại liền ngủ mất rồi, một giấc mộng cũng không thấy. Đây là lần đầu sau khi sống lại tôi ngủ ngon như vậy.

Lúc tôi mở mắt lần nữa, trời đã gần tối rồi, Mạnh Khung ngồi ở phòng khách, mở một chiếc đèn rất nhỏ đọc sách.

Tôi đi tới, Mạnh Khung không giữ quy tắc đóng sách lại, có chút khấn trương nhìn tôi, một lát sau giống như nhớ ra cái gì đó, từ phòng bếp lấy một ly thủy tinh, bên trong chứa chất lỏng màu trắng sền sệt.

Tôi vừa nhìn cũng biết đó là sữa chua, vẫn ấm áp .

Mạnh Khung nói:

“Con ngủ thời gian dài như vậy, cả ngày không ăn cơm, chú không dám gọi cháu dậy, đói bụng không?”

Tôi gạt đầu một cái, ngồi lên ghế, Mạnh Khung lại bưng lên một bát cháo cho tôi, nói: “Buổi tối ăn ít một chút, ăn ít một chút.”

Tôi nhìn thức ăn trước mặt Mạnh Khung. Là đồ còn dư tối ngày hôm qua, lạnh ngắt.

Kiếp trước trí nhớ tôi thật không tốt, chuyện lúc mười tuổi thậm chí quên không còn gì, vốn không biết vì sao mỗi ngày Mạnh Khung đều cho tôi húp cháo ăn mì. Có lúc chán ăn còn cảm thấy phiền, nhưng mà tôi biết, trừ một năm rồi đi Mạnh Khung kia, bệnh dạ dày của tôi chưa từng tái phát.

Hai chúng tôi yên lặng ngồi ở bên bàn ăn, mặt đối mặt ăn cơm. Tôi húp cháo nóng hổi, bên trong có rất nhiều đồ, giống như cháo Bát Bảo, nấu nhuyễn, trực tiếp nuốt xuống là được.

Qua một thời gian rất lâu, tôi còn có thể nhớ cảnh thân mật hai chúng tôi ngồi chung một chỗ, nhưng lúc đó tôi không quên, an tĩnh chỉ là tạm thời, rất nhiều chuyện đều đang đợi tôi, chờ Mạnh Khung.

Mẹ Mạnh Khung đang đợi ghép gan.

Khi đó phần lớn bệnh viện không thanh liêm như bây giờ, quy tắc ngầm đen đến đưa tay không thấy được năm ngón . Mẹ Mạnh Khung nằm viện ngày thứ nhất, Mạnh Khung liền bị một bác sĩ cười rất có nhân tình kêu đi ra ngoài. Đó là bác sĩ chủ trị của mẹ Mạnh, nhưng ông ta lại nói ra những lời không có chút nhân tình, ông ta nói với Mạnh Khung:

“Mười vạn, tuần sau mẹ cậu có thể cấy ghép.”

Mạnh Khung lúc ấy liền bối rối, nhưng anh không dám hỏi: “Ngài nói gì, lặp lại lần nữa?”

Anh như bị sét đánh đứng ở nơi đó, trong lòng trào lên vô số ý niệm. Anh nghĩ, mẹ mà thiên sứ áo trắng, há ممکن chính là mười vạn.

Tôi biết Mạnh Khung không có nhiều tiền như vậy, nếu như có, mẹ Mạnh sẽ không đến nỗi như bây giờ vẫn chưa cấy ghép, kiếp trước Mạnh Khung cũng không có nhiều tiền như vậy, chờ anh mượn được tiền trở lại, mẹ Mạnh cũng bị bệnh gan làm suy yếu vô cùng, đến cuối cùng không thể thành công.

Nhưng tôi lại biết, kiếp trước Mạnh Khung không biết chuyện, cho nên tôi không nóng nảy, tôi biết, tiền, đối với Mạnh Khung bây giờ mà nói, là càng nhiều càng tốt.

Mẹ Mạnh là cưới hai lần, gả lần đầu ột thằng nhóc thanh mai trúc mã lỗ mãng của bà, hai người kết hôn ba năm sau có Mạnh Khung, vốn ngày càng sống tốt, kết quả cha ruột Mạnh Khung trong một lần đi ra ngoài làm rơi xuống núi mà chết, thi thể cũng không có, lúc đi chôn chỉ chôn quần áo và di vật.

Khi đó Mạnh Khung còn chưa tới một tuổi, mẹ Mạnh đau lòng quá độ, người nhà nghị luận cũng nhiều, mẹ Mạnh là một cô gái rất kiên quyết, lúc này bà mang theo Mạnh Khung tại đây, dẫn theo một chút tiền, một người đi tới Bắc Kinh.

Ở chỗ này, mẹ Mạnh gặp được người chồng thứ hai, người chồng thứ hai cũng họ Mạnh, tên là Mạnh Thế Hoa, mang theo đứa bé bảy tuổi, bình thường rất chăm sóc mẹ Mạnh, cho nên hai người bọn họ liền kết hôn.

Mạnh Thế Hoa có hai phòng, một là của Mạnh Khung bây giờ, mặc dù cũ rách nhưng ngày sau có khả năng sẽ giải tỏa. Bây giờ phòng ốc rách nát, nhưng diện tích lớn, hơn nữa vẫn có quyền tài sản, nghe đến giải tỏa của người một đêm liền giàu, nên Mạnh Thế Hoa cũng không gấp gấp bán căn nhà này mua phòng ốc, mà khiến Mạnh Khung —— không phải con ruột mình vào ở, đợi ngày sau giải tỏa có tiền cho thêm Mạnh Khung.

Mạnh Thế Hoa cảm thấy mình đối với đứa con trai này đã rất khá, cho nên ông không hề bán khoán với con trai, cùng vợ ở tại trong nhà chính, khiến đứa bé mới vừa mười bảy tuổi từ rất sớm đã học được độc lập.

Mạng Mạnh Thế Hoa rất ngắn, chết còn sớm hơn mẹ Mạnh, khi đó Mạnh Khung còn chưa trưởng thành, hai căn nhà đều viết tên mẹ Mạnh.

Chờ mẹ Mạnh chết rồi, hai căn nhà sẽ dựa theo lúc trước phân chia ra cho Mạnh Khung cùng Mạnh Thiên. Nếu như phòng ốc Mạnh Khung bị giải tỏa, như vậy cũng không coi là thua thiệt. Nhưng mà, qua hơn mười năm, căn nhà này vẫn còn không bị giải tỏa, mà phòng ốc Mạnh Thiên lại nhờ vị trí đẹp cùng ngày sau phòng địa sản tăng giá mà dễ dàng kiếm trăm vạn.

Một căn nhà giá cao tiềm lực khổng lồ như vậy —— lại dĩ nhiên không thể để Mạnh Thiên tiện nghi. Trong một lần lãi suất cao gã đem phòng ốc thế chấp cho ngân hàng, hơn 40 vạn cứ vậy thế chấp đi ra ngoài.

Trong ý nghĩ của tôi thật nhanh thoáng qua trí nhớ của kiếp trước, chẳng hề nói một câu, trong lòng đã tính toán xong.

Mẹ Mạnh càng ngày càng suy yếu, Mạnh Khung càng ngày càng nóng nảy, có lúc anh trở lại đi vòng quanh phòng, giống như dã thú bị vây trong lồng tre, chỉ có lúc nhìn đến tôi, anh mới lộ ra vẻ mặt an tĩnh, hỏi tôi ‘Có phải đói bụng rồi không’.

Tôi không biết khi còn bé có phải Mạnh Khung đã từng chịu đói hay không, rõ ràng cảm giác đói bụng cho nên sợ tôi cũng bị đói, dù sao bây giờ Mạnh Khung nhìn thấy tôi sẽ hỏi tôi về chuyện thức ăn.

Đến phiên Mạnh Khung trông chừng mẹ Mạnh, anh muốn dẫn tôi đi cùng, nhưng là vừa cảm thấy phòng bệnh khoa gan, con nít không thể đến cho nên đưa tôi đến nhà Mạnh Thiên, buổi tối trở lại đến đón tôi.

Tôi có ấn tượng với khoảng thời gian trải qua này. Bởi vì tánh khí Mạnh Thiên nóng nảy, hơn nữa không biết chăm sóc con nít, có một lần gã thậm chí thít cổ nâng tôi lên, khí quản thiếu chút nữa cũng bị gã làm gãy.

Khi đó cả ngày tôi tính toán giờ Mạnh Khung trở lại, cho nên lúc nào Mạnh Khung tới nhà Mạnh Thiên đón tôi, tôi vô cùng rõ ràng, thậm chí tôi còn có thể tính chuẩn xác định đến từng giây.

Tôi cũng nhớ tại sao Mạnh Thiên lại bóp cổ của tôi.

Mới bắt đầu Mạnh Thiên đối với tôi vẫn còn tương đối khách khí, nói khách khí ở đây chính là nấu mỳ ăn liền cho tôi, không nói chuyện với tôi. Qua nửa ngày gã đã cảm thấy tôi là quả hồng mềm, việc nhà giống như quét sân, lau bàn đều giao cho tôi.

Tôi lắc đầu một cái, nói:

“Mạnh Khung không khiến tôi làm, tôi không làm.”

Mạnh Thiên co giắt mặt mày, nhưng gã không nói gì, chỉ nói: ” Tiểu Tạp Chúng mày, sống qua ngày còn rất thoải mái.”

Trong nhà có hai trưởng bối lớn tuổi, việc nhà đương nhiên rơi xuống đầu Mạnh Thiên.

Sau đó tôi liền nói với gã:

“Mày mới là đồ tạp chủng, những ngày sau này cũng rất tốt.”

Hai chữ ‘ tạp chủng ’ này là xương sườn mềm của Mạnh Thiên, bởi vì cha tái hôn, gã vô cùng nhạy cảm với thân thể của mình, lúc mắng người cũng thích dùng ‘ tạp chủng ’ công kích người khác.

Nghe tôi nói hết, quả nhiên gã rất tức giận, gã liền đứng lên, lớn tiếng hỏi ngược lại:

“Con mẹ nó mày nói gì?”

Tôi trầm mặc một chút, tính toán thời gian, gần từng chữ nói:

“Tao nói mày không có nghe rõ sao? Mày là đồ tạp,”

Còn chưa dứt lời, Mạnh Thiên liền nổi đóa, gã xông về phía trước níu cổ áo của tôi, tôi rất kinh ngạc, bởi vì gã không có bóp cổ của tôi, cho nên từ ‘ chủng ’ cuối cùng định nuốt xuống kia, tôi lại nói ra ngoài.

Mạnh Thiên ném mạnh tôi lên tường, cảm giác đau đớn kịch liệt đánh thẳng vào khiến tôi nhớ tới tai nạn xe cộ kiếp trước. Tôi dường như thở không ra hơi, nhưng đau đớn như vậy khiến tôi rất rõ ràng.

Tôi vẫn còn sống.

6. Chương 6: Bán Nhà

Edit: Đàm Cơ

Cổ họng của tôi đau cực kỳ, cảm giác hít thở không thông khiến trước mắt tôi tối đen, máu của cả người cũng vọt lên não, tôi có lỗi giác mạch máu nếu bị chống đỡ nổ tung.

Bởi vì thân thể tựa vào vách tường, cho nên tôi có thể rất rõ ràng bên ngoài cửa mơ hồ có tiếng bước chân, tôi hiểu thời gian sắp tới, cho nên tôi thử nói chuyện với Mạnh Thiê, tôi muốn chọc giận gã.

Tôi cố gắng mở to miệng, nhưng miệng chỉ có thể phát ra khí thanh. Mạnh Thiên mặc dù thô bạo, nhưng cũng rất sợ chết, gã sợ bóp chết tôi, tay muốn dời khỏi cổ tôi.

Như vậy sao được?

Tôi giơ tay lên, bắt được cổ tay Mạnh Thiên, đồng thời chân dùng sức, liền đá vào thắt lưng gã hóa giải áp lực trên cổ. Tôi rất khó chịu, bởi vì khí quản bị kẹt, đường khí không đủ dùng, đại não cũng có chút chết lặng, nhưng mà tôi lại nghe được tiếng chìa khóa mở cửa, tôi không thể thất bại trong gang tấc.

Tôi dùng sức giơ tay lên, hung hăng cho gã một bạt tai.

Trong nháy mắt đó tôi nghe được tiếng Mạnh Thiên tức giận, gã luống cuống như hóa thành dã thú, tôi cảm thấy áp lực trên cổ cực lớn, Mạnh Thiên muốn giết chết tôi.

Dường như là cùng lúc đó, tôi nghe thấy giọng nói mệt mỏi mà kinh ngạc của Mạnh Khung, anh nói:

“Mạnh Thiên?” giọng nói nghi ngờ tiếp theo trở nên tức giận, anh kêu, “Mạnh Thiên!”

Mạnh Thiên cuống quýt buông lỏng tay ra, cả người tôi liền té xuống đất, bởi vì chân chạm đất, cho nên tôi cũng không đau, nhưng mà có chút không thở nổi, tôi đoán cổ của tôi rất đỏ, bởi vì Mạnh Khung ba bước làm thành hai bước chạy đến bên người tôi, ngón tay anh lạnh lẽo đụng vào cổ của tôi, không dám dùng sức.

Bây giờ Mạnh Khung chỉ biết tức giận, cảnh tượng này nếu để Mạnh Khung của kiếp trước thấy, anh sẽ cùng Mạnh Thiên liều mạng.

“Mày làm gì đấy !” Mạnh Khung đứng dậy, đi tới bên cạnh Mạnh Thiên, cầm tức nhìn gã, nói, “Mày muốn bóp chết nó? đứa bé nhỏ như vậy, sao mày xuống tay được hả?”

Mạnh Khung càng nói càng tức giận, hung hăng đẩy mạnh mấy lần, Mạnh Thiên cũng nóng nảy, phản bác nói:

“Không phải là tao bóp nó.” Gã thế mà lại nói như vậy, “Là đồ hèn nhát này tự kéo tay của tao ——”

“Câm miệng!” Mạnh Khung ngắt lời gã, anh nói, “Con mẹ nó mày câm miệng cho tao!”

Mạnh Thiên không chịu nổi người còn nhỏ tuổi hơn mình đến quở trách mình, gã vốn không để ý bóp chết tôi, vì vậy hùng hùng hổ hổ nói:

“Hai chúng mày đều cút hết cho tao! Đây là nhà của tao, đây là nhà của tao! Chờ mẹ mày chết rồi, cả nhà chúng mày đều cút hết.”

Mạnh Khung lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạnh Thiên, anh nắm tay của tôi, ngón tay luôn run rẩy, tôi có thể thấy Mạnh Khung cắn chặt hàm răng, bắp thịt trên mặt anh cũng căng thẳng, anh vô cùng tức giận.

Mạnh Khung không dễ dàng nổi giận, nhưng khi anh vô cùng căm tức ngược lại sẽ trầm lặng, anh nhìn lướt qua căn nhà xóc xếch, ngồi xổm xuống ôm tôi vào trong ngực, sau đó đi ra khỏi nhà.

Khi đó thân thể của tôi đã mười tuổi rồi, Mạnh Khung ôm tôi vốn không thấy được đường phía trước, nhưng tôi lại biết bây giờ anh cần thứ gì đó ôm, cho nên tôi ôm cổ của anh, chôn ở hõm vai Mạnh Khung, tận lực không ngăn trở tầm mắt của anh.

Mạnh Khung há miệng run rẩy đi về phía trước, đi rất nhanh vọt ra khỏi phòng, trong gió rét anh đi bộ hơn mười phút, đến trạm xe buýt mới dừng lại.

Mạnh Khung thở hồng hộc, buông tôi xuống anh ngồi trên ghế đợi xe, Mạnh Khung kéo tôi đến bên cạnh anh, cẩn thận xem cổ tôi, thở dài, nói:

“Đại ca, thật xin lỗi.”

Tôi không nói lời nào, không trách anh được. Nhưng tôi lại trầm mặc khiến Mạnh Khung càng thêm tự trách, anh rũ đầu, tự nhủ: “Chú sẽ không giao cháu cho người khác nữa.”

Tôi rất bất đắc dĩ. Biểu hiện của Mạnh Khung không phải là thứ tôi muốn, tôi không muốn anh tự trách, tôi chỉ muốn anh tức giận.

Vì vậy tôi hắng giọng một cái, há mồm nói chuyện giọng vẫn còn rất khàn khàn. Tôi nói:

“Mạnh Khung, cháu không sao, ” giọng tôi thô tháo đáng sợ, điều này khiến Mạnh Khung giật mình, anh nhìn tôi, có chút không biết làm sao. Tôi nói tiếp, “Mà tay cháu rất đau.”

Trên tay Mạnh Thiên có đeo một cái đồng hồ, vốn là của Mạnh Thế Hoa, có thể tưởng tượng bề ngoài cũ đến cỡ nào. Dây đồng hồ bề ngoài cổ xưa lại vô cùng sắc bén, dễ dàng dả thương người, bây giờ không sản xuất kiểu đồng hồ đó nữa. Mới vừa rồi giây giữa Mạnh Thiên chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, tôi cầm tay gã đã bị dây đồng hồ xước qua, không cảm thấy đau, nhưng chảy rất nhiều máu, bị kéo xuống một mảng da.

Mạnh Khung nâng tay của tôi lên, thấy vết thương máu thịt be bét cất cao giọng hỏi:

“Đây là làm sao, làm sao?”

Tôi nói: “Cháu làm vỡ một cái chén.”

Tại sao lại làm vỡ chén? Ai bảo tôi rửa chén? Tôi không nói, nhưng Mạnh Khung biết, anh yên lặng xem tay tôi, sau đó trầm mặc rất lâu.

Tôi thấy được gương mặt anh nhả lại nhẹ nhàng run rẩy, tôi biết anh cắn răng mới nuốt trôi cơn tức này.

Khi về nhà, Mạnh Khung vừa xuống xe đã nắm tay của tôi, cùng tôi bước chậm về nhà, trầm mặc không có nói một câu nào.

Tôi vẫn biết Mạnh Thiên đối xử không tốt với Mạnh Khung.

Kiếp trước, có dì hàng xóm của Mạnh Khung đã từng nói chuyện phiếm với tôi, dì ta nói lúc Mạnh Khung còn rất nhỏ, Mạnh Thiên luôn bắt nạt anh, gia vụ đều giao cho Mạnh Khung, ba mẹ không ở nhà Mạnh Thiên còn không cho Mạnh Khung ăn cơm. Có một lần ba mẹ đi ra ngoài thăm người thân, Mạnh Thiên để Mạnh Khung đói bụng hai ngày, khiến Mạnh Khung quỳ cầu xin gã mới cơm ăn.

Tôi hiểu tại sao anh không để cho tôi làm việc nhà. Tôi vẫn biết trong lòng anh có một kết.

Tôi còn biết Mạnh Thiên dùng bút máy đâm vào tay Mạnh Khung, không để cho anh nói cho cha mẹ; tôi cũng nhớ lời gì đó nói, lúc nhỏ Mạnh Thiên dùng dao găm làm thịt con gà con của Mạnh Khung, đem đầu gà còn chảy máu vắt trên gối đầu Mạnh Khung.

Tôi ngừng đầu nhìn Mạnh Khung, tôi thấy được ánh mắt của anh rất mê mang. Những những chuyện xấu những chuyện không suôn sẻ trong cuộc sống này một lần anh cũng không đề cập với tôi.

Tôi biết anh vĩnh viễn sẽ không chính miệng nói những chuyện này cho tôi biết, nhưng tôi biết tôi sẽ nhớ những chuyện này, cho dù chuyển thế cũng không thể quên.

“Chú không nên đưa cháu đến nhà Mạnh Thiên.”

Giọng của anh rất nhẹ, như là sợ dọa tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi cảm thấy được tôi làm có chút quá đáng, cho nên không muốn biết nói gì. Thì ra mỗi người đều có kinh nghiệm khổ sở phong phú, thì ra mỗi người, cũng không giống bề ngoài của bọn họ, quang vinh chói lọi, bách độc bất xâm như vậy.

Chỗ bị Mạnh Thiên nắm, không có gì bất ngờ xảy ra mà sưng lên. Mạnh Khung dùng nước lạnh lau chỗ bị sưng đỏ sau lưng cho tôi, nhưng ngày hôm sau, trên cổ của tôi vẫn hiện lên dấu tay màu xanh.

Mạnh Khung xem cổ của tôi, thở dài.

Anh muốn đi bệnh viện chăm sóc mẹ Mạnh, có kinh nghiệm ngày hôm qua, anh cũng không dám để tôi đến nhà Mạnh Thiên, nhưng tôi ăn cái gì đây?

Tôi nói với Mạnh Khung nói:

“Cháu và chú đi thăm dì đi.”

Mạnh Khung kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt hơi dao động. Anh rất muốn để tôi ở bên cạnh anh, nhưng anh sợ bệnh viện sẽ dọa đến tôi, hoặc là lây bệnh cho tôi.

Cuối cùng Mạnh Khung vẫn thỏa hiệp, anh mang theo hộp giữ nhiệt, cùng với tôi đi chăm sóc mẹ Mạnh.

Đi tới cửa phòng bệnh, trùng hợp gặp được bác sĩ chủ trị đi ra. Ông ta nhìn Mạnh Khung, nói:

“Thân thể bệnh nhân rất suy yếu, phải ghép gan, mau chuẩn bị sớm.”

Bác sĩ kia vẫn tươi cười, nhưng nụ cười kia lại làm cho tôi không thoải mái.

Mạnh Khung cúi đầu, ‘ừ’ một tiếng, xem ra có chút không biết làm sao.

Anh liếc mắt phòng bệnh một cái, không dám đi vào. Anh không có tiền.

Anh nghe tiếng mẹ Mạnh rên rỉ, tôi cũng nghe được.

Mẹ Mạnh đang nói ‘Đau, đau, tôi không muốn sống.’

Mạnh Khung biết tại sao mẹ Mạnh lại đau, ổ bụng bà có rất nhiều bọt nước, cần chen vào một cái ống tới thoát nước, cái ống đó không thể dùng thời gian dài, nếu không sẽ hợp với da thịt sinh trưởng cùng nhau, đúng hạn phải thay đổi. Nói cách khác, phải đem ống nhỏ cũ rút ra, lại cắm một cây mới vào.

Một ít thì chỉ cảm thấy đau nhức, nhưng giờ lại có vô số giọt nước, bởi vì cái ống không phải cắm vào mạch máu của bạn, mà là cắm vào trong ổ bụng.

Mặc dù sẽ tiêm thuốc tê, nhưng bệnh gan sẽ luôn đau, người bệnh đau không chịu nổi, có không ít người rõ ràng là đau chết. Có bệnh nhân sẽ dùng thuốc giảm đau, nhưng mẹ Mạnh không dùng được, bởi vì một bình nhỏ đã tốn hơn mấy trăm tệ, bà chỉ có thể chịu đựng.

Mạnh Khung đứng ở cửa phòng bệnh, tôi thấy được hốc mắt anh đều ướt át .

Cuối cùng anh vẫn không có dũng khí đi vào, Mạnh Khung lôi kéo tôi đi tới bên cửa sổ, móng tay nín chặt song cửa sổ, ngón tay bởi vì dùng sức quá độ, cũng bắt đầu trắng bệch.

Tôi nhìn anh, tôi biết bây giờ tôi có thể nói chuyện.

Mạnh Khung thiếu tiền, anh muốn ghép gan ẹ. Anh không thích Mạnh Thiên.

Ba ý tưởng này, như vậy đủ rồi.

Tôi hạ thấp giọng, tiến tới bên lỗ tai anh, nói với anh:

“Mạnh Khung, ” lúc gọi tên anh, tôi cảm giác được anh dừng một chút, từ từ buông lỏng, tôi thả chậm tốc độ, dùng giọng nói giống như thôi miên mà nói với anh, “Bán căn nhà đi.”

Mạnh Khung bỗng nhiên ngẩng đầu, anh nhìn tôi, không biết tôi có ý gì.

Tôi cũng không giải thích, chỉ nhìn chằm chằm anh, tôi chờ anh hiểu được.

“Bán nhà, chúng ta ở nơi nào?” Mạnh Khung hỏi, thấy tôi không trả lời, anh mới nói, “. Chúng ta phải có nơi để ở.”

Tôi lắc đầu, nói: “Chúng ta sẽ không đến mức lưu lạc nơi đầu đường.”

“.” Mạnh Khung trầm mặc, anh biết ý của tôi.

Thời đại này có giá trần quy định tiền cho thuê phòng, tất cả người thuê phòng trọ không thể vượt qua ranh giới cuối cùng này. Mặc dù có rất nhiều giao dịch ngầm, nhưng trạng thái thị trường vẫn tương đối ổn định. Tôi đoán loại trạng thái ổn định này duy trì ba năm rưỡi không là vấn đề, mà tôi chỉ cần thuê phòng trọ một năm là có thể mua về một căn nhà lần nữa. Ba năm sau, người thuê phòng trọ nhất định sẽ bất mãn với chính sách này, số lượng thuê phòng trọ giảm thật lớn, mà nhu cầu của mọi người sẽ càng ngày càng nhiều. Tiền thuê phòng trọ theo quy định cuối cùng cũng chỉ là ngoài mặt, trên thực tế không có cách nào vận hành.

Lúc này có một căn nhà trên thực tế đã không phải là người nghèo.

Mạnh Khung vẫn còn giãy giụa, anh nói:

“Về sau nếu giải tỏa, chính phủ sẽ đền bù rất nhiều tiền, nhà họ Vương phía trước cũng vậy, nhà ông ta được hơn 40 vạn tiền đền bù.”

Hơn 40 vạn vào thời điểm kia đã là số tiền rất khổng lồ rồi. Có thể giải tỏa đương nhiên được, vấn đề là, nếu như có thể giải tỏa tôi còn cho anh bán làm gì? Lòng tôi nói, nếu như anh cứ chờ như vậy nữa, ngay cả mười vạn anh cũng bán không được.

Vì vậy tôi nói:

“Về sau? Vậy di làm thế nào đây? chú đi đâu vay tiền?”

Mạnh Khung lại trầm mặc một lần nữa. Anh đang do dự, một mặt anh không bỏ được bán nhà, một mặt anh lại muốn mẹ mau sớm tiếp nhận trị liệu.

Sau đó tôi còn nói: “Bán đi, sau đó chúng ta đi thuê phòng trọ. Tiền bán nhà có thể bảo đảm chúng ta thuê được phòng trọ.”

Tôi biết Mạnh Khung có một quan điểm, đó là thuê phòng trọ là lãng phí tiền bạc. Anh cảm thấy mình có phòng ốc không ở, lại đi thuê phòng nhà người khác, đây chính là lãng phí. Hơn nữa, anh cũng không nỡ dùng tiền bán nhà đi thuê phòng trọ.

Tôi muốn để cho anh hiểu, lãng phí bây giờ trên thực tế là một loại tài phú.

Mạnh Khung thở dài, vuốt vuốt đầu của tôi, không lập tức cho ra đáp lại. Anh chỉ nói:

“Chuyện của người lớn, cháu đừng quản.”

Tôi im lặng, cũng chưa nóng nảy, bởi vì tôi biết, Mạnh Khung nhất định sẽ không từ chối tôi.

7. Chương 7: Tay Sổng

Edit: Đàm Cơ

Bệnh tình mẹ Mạnh bắt đầu trầm trọng, buổi tối cũng phải có người trông, Mạnh Khung không muốn tôi cứ chạy đến bệnh viện, luôn để tôi ở nhà đợi, anh bớt thời gian trở lại nấu cơm cho tôi. Từ bệnh viện về đến nhà phải ngồi xe 30 phút, Mạnh Khung cả ngày mệt mỏi rất nhanh sẽ gầy xuống.

Vạn hạnh chính là, nghỉ đông đi qua tôi cũng cần đi học. Tôi nói Mạnh Khung cho tôi tiền, buổi trưa tự mình đi ra ngoài mua cơm, như vậy có thể để Mạnh Khung nhẹ nhõm không ít.

Khi đi học, tôi liền ngồi suy nghĩ chuyện, có lúc nghĩ kinh nghiệm kiếp trước, có lúc nghĩ Mạnh Khung, nghĩ đến nhiều nhất là lúc này tôi nên làm như thế nào, tôi có thể làm thế nào.

Chương trình tiểu học đối với tôi mà nói là vô dụng, ngồi ở chỗ này, tôi giống như dã thú bị nhốt, tôi muốn chạy đi ra ngoài nhưng không có lý do gì, không có cớ. Một khi tôi không ở trong trường học, Mạnh Khung sẽ là người đầu tiên biết.

Học sinh tiểu học tan học sớm, Mạnh Khung vẫn chưa về, tôi cũng không muốn về nhà, liền đi dọc theo đường cái trước cửa nhà Mạnh Khung, đi thẳng về phía trước.

Tôi đột nhiên không biết nên làm sao nữa. Giống như người mới vừa đến một hoàn cảnh xa lạ không thích ứng được, tôi không biết nên dung nhập vào xã hội này như thế nào, nếu như tôi có thân thể lúc mười tám tuổi, như vậy tôi sẽ đi tìm việc, tiếp tục đi học, giúp Mạnh Khung nâng đỡ cái nhà này.

Mà tôi bây giờ chỉ mười tuổi, đứng còn không tới giá sách, muốn đi mượn hai quyển sách cũng với không tới giá sách. Tìm việc làm? Nói đùa.

Tôi đột nhiên cảm thấy tôi rất vô dụng, dù cho tôi sống thêm một lần nữa, tôi vẫn không thể giúp Mạnh Khung, tôi không thể thay đổi cái gì.

Tôi cứ đi băng qua như vậy, vừa ngẩng đầu thấy trời cũng sắp tối, tôi vội vàng đi về.

Mặc dù đã sắp đến mùa xuân nhưng thời tiết lại càng ngày càng lạnh, tôi đột nhiên cảm thấy cổ chột lạnh, duỗi tay lần mò, là bông tuyết, tuyết sắp rơi.

Bước chân của tôi không ngừng, thật nhanh đi vào trong nhà, sắp đến nhà tôi thấy được ánh đèn từ cánh cửa đang mở tỏa ra ngoài, Mạnh Khung đang đẩy xe đạp từ trong nhà đi ra, không biết muốn đi nơi nào.

Trong nháy mắt ngồi lên xe, Mạnh Khung ngẩng đầu lên vừa khéo nhìn thấy tôi.

“Đại ca!” Giọng của anh có chút gấp gáp nóng nảy, có chút lo lắng, hơn nữa là thở phào nhẹ nhõm, “Bây giờ là mấy giờ rồi? Cháu đi đâu?”

Tôi đi mau mấy bước tới bên cạnh anh, nói: “Cháu đi ra ngoài một chút.”

“Làm chú lo chết.” Nghe lời này, Mạnh Khung lắc đầu một cái, lại đột nhiên nhớ tới có thể tôi sợ ở nhà một mình, liền áy náy sờ sờ sau lưng tôi, cùng tôi về nhà.

Đêm hôm đó sau khi tôi tắm xong nằm ở trên giường, Mạnh Khung nghiêng thân nằm xuống nhìn tôi, tôi biết anh có lời muốn nói với tôi, vì vậy liền mở mắt nhìn anh.

“Chuyện bán nhà chú đã nói với dì, ” Mạnh Khung dừng một chút, “—— bà ấy đồng ý.”

Tôi thật kinh ngạc, nhìn mẹ Mạnh thương Mạnh Khung như vậy, tôi còn tưởng rằng bà chết cũng muốn giữ lại nhà cho Mạnh Khung.

Mạnh Khung nhìn thấu nghi ngờ trong mắt tôi, vì vậy anh nói tiếp:

“Chú không nói bán nhà lấy tiền trị bệnh cho bà. Chú nói là chú muốn về nhà lâu. Trước kia một mình chú tới nơi này mẹ chú thương chú mà khóc nhiều lần, chờ ba của chú chết rồi bà cũng muốn chú trở về.”

“Bà biết chú và Mạnh Thiên không hợp, cũng không ép, nhà lâu dù sao cũng là nhà của Mạnh Thế Hoa, cũng chỉ có thể để lại cho Mạnh Thiên.”

Mạnh Khung an tĩnh một lát, đột nhiên dùng đầu cọ xát cánh tay của tôi, động tác kia khiến tôi nhìn ra giờ Mạnh Khung rất bàng hoàng.

Anh nói:

“Nhưng bây giờ Mạnh Thiên không muốn căn nhà kia, gã nói gã cần tiền, gã muốn bán căn nhà đó, nhưng nhà mà bán không nhất định được nhiều tiền như gã muốn. Lúc đầu chú còn tưởng gã muốn chữa bệnh ẹ, gã nói không phải, gã muốn kiếm đi kinh doanh.”

Trong lòng tôi cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm, đi kinh doanh? Người này bây giờ ăn rở với hắc đạo. Nhưng mà cũng tốt, cũng tiết kiệm tiền thuê phòng trọ.

Mạnh Khung nói tiếp: “Mặc dù nhà này nhỏ hơn nhà lâu. Nhưng bán đi lại đáng tiền hơn nhà lâu. Mạnh Thiên cũng nghĩ như vậy, gã nói với chú gã muốn chú bán căn nhà này, lấy ra mười vạn chữa bệnh ẹ, còn dư lại cho gã, nhà lâu sẽ là của chú.”

Lòng tôi giật mình, tốt như vậy sao? Cố gắng tỉnh táo lại, nói với Mạnh Khung: “Cứ như vậy đi.”

Mạnh Khung lắc đầu một cái: “Nhưng mà chú không muốn đi. chú không thích căn nhà kia. Chú chỉ muốn ở nơi này với cháu.”

“ ”

“Hơn nữa Mạnh Thiên muốn tiền rất kỳ lạ, chú không muốn cho gã.”

Tôi đột nhiên chán ghét tính tình trầm mặc của tôi, nếu tôi có thể biểu đạt ra, tôi sẽ nói cho anh biết, nhanh bán căn nhà cũ này đi, không có giải tỏa đâu, qua mấy năm nữa còn ai muốn mua loại nhà cũ kỹ này? Về phần Mạnh Thiên, dùng tiền này quả thật có vấn đề, nhưng mau đưa tiền cho gã đi rồi anh cứ mặc kệ gã.

Nhưng mà lúc đó tôi lại không thể nói quá nhiều, tôi không muốn bại lộ tất cả tin tức tôi trọng sinh lại, nếu không tôi sẽ bị xem là bệnh thần kinh.

Tôi nói với anh:

“Không phải chú đuổi hẳn ra ngoài sao?”

Nghe lời này, Mạnh Khung đột nhiên không do dự nữa, Mạnh Khung không giống Mạnh Thiên, lòng trung thành của anh mạnh cực kỳ, anh nhận căn nhà này mới là ‘ nhà ’ của anh, ban đầu bị đưa đến nơi này chính là bị ‘ vứt bỏ ’, như vậy Mạnh Khung sẽ nghĩ tất cả biện pháp giữ trở lại nhà của mình. Mạnh Thiên ư? Gã không có lòng trung thành này, gã chỉ coi trọng tiền, cho nên Mạnh Thiên thích căn nhà cũ có ưu thế sẽ được giải tỏa có thể bán ra rất nhiều tiền lúc này.

Tôi đột nhiên hiểu kiếp trước tại sao Mạnh Khung vẫn ở trong căn nhà cũ.

Kiếp trước Mạnh Thiên cũng từng nói muốn bán nhà với Mạnh Khung, gã cần tiền, nhưng Mạnh Khung nhưng không nghe gã, trước kia Mạnh Khung đã từng nói với tôi, tôi ở đâu thì đó chính là nhà của anh, lúc đó Mạnh Khung đã xem căn nhà cũ là ngôi nhà thứ hai của mình rồi.

Mà bây giờ, tôi nói với Mạnh Khung chuyện bán nhà, đuổi Mạnh Thiên ra ngoài. Cho nên lý do cuối cùng trong lòng Mạnh Khung đã không còn.

Tôi thở dài, lật người, ngủ.

Mạnh Khung giúp tôi đắp kín chăn mền, lại ép chặt những khe hẹp trên tường mới đi tắm. Trong phòng tắm truyền tiếng nước chảy tí tách, tôi nhắm hai mắt lại.

Tôi rất mệt mỏi, muốn ngủ, nhưng nhắm mắt lại rồi thính lực của tôi ngược lại càng thêm nhạy cảm. Tôi đột nhiên nghe được bên trong phòng tắm có âm thanh thật nhỏ, nghe một lát tôi mới biết Mạnh Khung đang làm gì.

Âm thanh kia khiến thân thể tôi cứng ngắc, lúng túng không biết làm sao.

Tôi vẫn cho là kiếp trước Mạnh Khung thanh tâm quả dục, bởi vì anh không kết hôn, cũng chưa từng để tôi bắt gặp tình cảnh tương tự giờ phút này, lúc đó Mạnh Khung cẩn thận hơn bây giờ nhiều.

Bởi vì Mạnh Khung cho rằng tôi còn nhỏ, cho nên mới dám ở trong phòng tắm làm như vậy, chỉ cần đè nén thanh âm, tôi sẽ không biết anh đang làm gì.

Đầu của tôi hỗn loạn mà nghĩ, nghe tiếng Mạnh Khung khàn khàn thở dốc, tôi cảm thấy một giây như một năm.

Chờ âm thanh anh lên cao hơn một chút, sau đó càng thêm hỗn hển, cuối cùng từ từ trở về vững vàng tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng thở cuối cùng của Mạnh Khung không phải nhẹ nhõm, mà trong đó bao hàm rất nhiều nặng nề, còn có nhiều thứ tôi nghe không hiểu.

Gặp phải chuyện như vậy luôn là lúng túng, mặc dù tôi không phải cố ý nghe, vẫn cảm thấy mình đang chiếm tiện nghi của Mạnh Khung.

Tiếng nước chảy rốt cục cũng ngừng, chẳng bao lâu Mạnh Khung liền để tóc ướt trở về phòng ngủ. Anh hình như sợ đánh thức tôi, rón rén từ từ bò lên giường, cẩn thận từng li từng tí nằm lên.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện thì ra vừa rồi tôi vẫn nín thở.

Chuyện bán nhà giải quyết rất nhanh, phòng ở cũ bảo dưỡng cũng tạm, có sổ đỏ, sắp giải tỏa, thật khiến nhiều người như kiến bò trong chảo nóng, muốn từ mua được nhà xung quanh đây, mặc dù giá Mạnh Khung đưa ra hơi cao, cuối cùng vẫn bán ra ngoài..

Tôi xem hiệp nghị của Mạnh Khung cùng Mạnh Thiên, bên trong hứa hẹn cùng cam kết viết rất rất rõ ràng, bao gồm nhà lầu thuộc về Mạnh Khung, Mạnh Khung tùy giai đoạn đưa cho Mạnh Thiên bốn mươi vạn, cho đến chuyện mẹ Mạnh hoàn toàn do Mạnh Khung phụng dưỡng, Mạnh Thiên không chịu bất cứ trách nhiệm nào.

Tùy theo mà đến là mẹ Mạnh giải phẫu ghép gan. Vốn tính toán hai ngày sau sẽ làm giải phẫu, nhưng mẹ Mạnh thật sự quá yếu rồi, tình huống có chút nguy hiểm, phải kéo tới tuần sau.

Nghe tin tức này Mạnh Khung còn thở phào nhẹ nhõm, anh cho rằng mẹ Mạnh giải phẫu xong sẽ không sao nữa.

Tôi lại biết, mẹ Mạnh sẽ không xuống được bàn mổ.

Tuần đó Mạnh Khung đều ở bệnh viện, thậm chí anh còn không có thời gian về nhà, chỉ có thể cho tôi tiền, không ngừng cho tôi tiền, để cho tôi tự mình đi ra ngoài ăn.

Có một buổi chiều tôi về đến quán đồ nướng gần nhà ăn cơm, đang đợi cơm, đột nhiên liền thấy cách đó không xa có một bóng dáng quen thuộc.

Tôi cúi đầu muốn làm bộ như không nhìn thấy, chỉ thấy đôi giày kia đã đứng bên tôi. Một giây kế tiếp, có một giọng nói trong dự liệu vang lên.

“Ai nha, đây không phải là nhãi con nhà em trai tao sao?” Giọng của người đàn ông này rất lớn khiến tôi cau mày, “Sao nào, Mạnh Khung đang ở đâu?”

Tôi một tay cầm túi sách, xoay người muốn đi.

“Chớ đi a!” Giọng người đàn ông mang theo nhạo báng cười nhạo, “Thế nào, không phải mày rất khủng bố~ sao? Bây giờ ra về đáng thương hả?”

Mạnh Thiên tay níu bắp tay tôi lại, liền tôi kéo lên. Hơi sức của gã lớn hơn tôi quá nhiều, tôi dường như bị gã nhấc lên khỏi mặt đất.

Con trai trở mã muộn hơn con gái, nếu như tôi cao 1m8 như kiếp trước chắc sẽ không bị người kéo dậy, bây giờ tôi gầy còn là mằm đậu, chỉ có thể âm thầm mắng.

Bên cạnh có thật nhiều người nhìn náo nhiệt, lại không ai muốn tới giúp tôi giải nạn. Tôi hạ bả vai, để túi sách từ bả vai tôi trượt xuống, một tay cầm túi sách, tôi nói với Mạnh Thiên:

“Chú buông tay cho tôi.”

Mạnh Thiên cười ha ha hai tiếng, gã dùng một cái tay rồi khác níu túi sách của tôi lại, nói: “Tao con mẹ nó không thả đấy.”

Khi gã túm túi sách của tôi, tôi chợt buông ra túi sách ra, đồng thời duỗi tay hướng đến cái bàn cách tôi gần nhất, phía trên có một chén mì còn dư lại.

Tôi vừa lấy được cái tô kia liền thất vọng, nước mì đã hoàn toàn lạnh. Nhưng tôi lại không có nhiều thời gian như vậy, chỉ có thể trở tay ném một cái, cái tô không có bao nhiêu nước liền trúng ngay vào mũi Mạnh Thiên.

“.!” Mạnh Thiên phản xạ buông lỏng tay, đồng thời tức giận miệng mắng to.

Tôi cũng không kịp nhặt túi sách nữa, xoay người bỏ chạy. Tôi có chút thống hận tôi bây giờ mềm yếu vô lực, tôi nhớ thân thể vốn có của tôi.

Quay đầu nhìn lại, Mạnh Thiên mua một chai nước suối rót lên mặt, nước mì toàn là dầu, gã tạm thời sẽ không đuổi theo.

Đêm hôm đó Mạnh Khung phát hiện túi sách của tôi bị mất, anh hỏi tôi chuyện gì xảy ra, tôi nói với Mạnh Khung:

“Mạnh Khung, cháu muốn nhảy lớp.”

Mạnh Khung hiển nhiên không ngờ tôi nói như vậy, anh vội vã hỏi: “Sao vậy? Đại ca, sao lại thế? Lớp cháu có người bắt nạt cháu sao?”

“.” Tôi cũng không biết giải thích như thế nào, vì vậy dứt khoát cái gì cũng không nói để Mạnh Khung tự mình suy đoán.

Mạnh Khung buông đồ trong tay liền ngồi chồm hổm xuống, nhìn thẳng tôi, đầu tiên anh vén tay áo của tôi, sau đó để tôi xoay người, xem sau lưng tôi, anh nói: “Bọn họ đánh cháu chỗ nào? Bọn họ sao lại bắt nạt cháu?”

“.” Tôi ngăn anh cái tay muốn kéo quần tôi của anh, rất tỉnh táo mà nói với anh, “Mạnh Khung, để cho cháu nhảy lớp, cháu theo được.”

Mạnh Khung bình tĩnh nhìn tôi thật lâu, mới nói:

“Được.”

8. Chương 8: Sống Chết Gắn Bó

Edit: Đàm Cơ

Ban ngày Mạnh Khung đi bệnh viện, buổi tối cũng đi, lúc một mình tôi lại bắt đầu nhàm chán, loại cảm giác không biết làm cái gì này khiến người ta vô cùng vô lực. Có lúc tan lớp tôi liền cầm tiền tự mình ngồi xe đi tới bệnh viện, xuyên qua cửa sổ nhìn Mạnh Khung cùng mẹ Mạnh một chút, lại không bị phát hiện, tôi cảm thấy tôi quá nhàm chán, tôi muốn tìm chút chuyện để làm.

Buổi tối một ngày, Mạnh Khung bận bịu cả ngày về đến nhà, đột nhiên hỏi tôi:

“Đại ca, hôm nay cháu đến bệnh viện hả?”

Tay đang viết của tôi dừng một chút, không nói gì.

Mạnh Khung thở dài, nói: “Sao cháu không vào? Người nhà phòng bệnh bên cạnh nói thấy cháu đứng ở bên cửa sổ.”

Tôi vẫn không nói gì, muốn nói cho Mạnh Khung thế nào đây? Tôi bây giờ nhàm chán, tôi muốn tìm chút chuyện để làm.

Nhưng hành động như vậy lại bị Mạnh Khung lý giải thành ‘tôi rất cô đơn’. Anh không biết Mạnh Thiên tìm tôi gây phiền toái, anh cho rằng bạn học của tôi vất túi sách của tôi, Mạnh Khung cảm thấy tôi bị bắt nạt, tôi rất cô đơn, điều này khiến Mạnh Khung không có biện pháp tiếp nhận.

Đêm hôm đó Mạnh Khung vẫn đứng ở trên sân thượng, một điếu tiếp một điếu hút thuốc, buổi tối lúc ngủ tôi nghĩ thấy mùi thuốc lá trên quần áo anh, tôi nói với anh:

“Mạnh Khung, đừng hút thuốc lá.”

Anh không biến sắc sờ sờ đầu của tôi, giống như trấn an, sau đó gật đầu một cái, nói: “Được.”

Ngày hôm sau Mạnh Khung tự mình mang tôi đến trường học, anh tìm hiệu trưởng sau đó rất nghiêm túc nói cho bọn họ biết, Mạnh Khung rất tức giận, anh muốn tôi học nhảy lớp.

Hiệu trưởng thấy rất kỳ lạ, trong đó có một vị là giáo viên của Trần Khải Minh, cô ấy nói Trần Khải Minh không bị cô lập, rõ ràng trong lớp có nhiều cô bé rất thích cậu bé trầm lặng này.

Nhưng vì phụ huynh mãnh liệt yêu cầu, cuối cùng tôi nhảy cấp, trường học sắp xếp cho tôi thi một lần, đề mục rất đơn giản, bình thường thành tích của tôi rất được, nhảy lớp thành công, liên tục vượt hai lớp, tôi biến thành học sinh lớp sáu.

Tôi không muốn lãng phí thời gian nữa, nhưng cũng không muốn quá nổi bật, vẫn kiên nhẫn chờ đợi, lần sau có thể có cơ hội thoát ly.

Dường như đồng thời, Mạnh Khung nhận được tiền nhà, cho Mạnh Thiên mười vạn, tôi và Mạnh Khung đến ở nhà lâu.

Đó là căn nhà ba phòng, lầu ba, khu vực rất tốt, ngày sau sẽ là nơi mở đường lớn ở Bắc Kinh.

Mạnh Thiên chuyển đi lại không có dài dòng dây dưa, gã dọn đi rất nhanh, dường như là không kịp chờ muốn rời khỏi nơi này ngay, hai chúng tôi chuyển vào trong nhà đã trống không.

Nhìn ba căn phòng, tôi nghĩ, tôi và Mạnh Khung nên tách ra ngủ đi? Ai dè Mạnh Khung lại trực tiếp ném cái chăn tới phòng ngủ tôi, chút do dự cũng không có.

Vì vậy tôi nói với anh:

“Không phải chúng ta nên tách ra ngủ sao.”

Mạnh Khung vuốt sau lưng tôi, nói:

“Mùa đông trời lạnh, chú sợ cháu lạnh, sau này hãy nói.”

Vì vậy tôi cũng không thể nói gì.

Đã có tiền, Mạnh Khung dường như không thể đợi mà giao tiền cho bác sĩ, giống như lúc trước bác sĩ bảo đảm, chẳng mấy chốc mẹ Mạnh sẽ giải phẫu.

Ngày bà được đưa vào phòng giải phẫu, tôi cùng Mạnh Khung liền đứng ở cửa phòng mổ, Mạnh Khung vẫn ngồi ở trên băng ngồi lạnh lẽo, không nhúc nhích.

Tôi biết anh rất hồi hộp, anh là người như vậy, lúc khẩn trương sẽ không nhúc nhích, lúc nóng nảy sẽ đi tới đi lui.

Tôi vẫn nhìn anh chăm chăm, cũng không có khẩn trương.

Đó là vì, kết quả giải phẫu tôi đã biết. Tôi chỉ chờ tin dữ cuối cùng.

Thời gian chậm rãi qua đi, cách xa thời gian dự định ban đầu. Mạnh Khung đứng lên, anh thấp thỏm đi hai vòng, sau đó nói với tôi:

“Chú đi ra ngoài hút thuốc, đừng có chạy lung tung.”

Tôi biết anh bắt đầu nóng nảy, vì vậy tôi gạt đầu một cái, như cũ ngồi chờ đợi.

Lúc Mạnh Khung trở lại thấy cửa vẫn không mở ra, cũng có chút hốt hoảng, cầm nửa liều thuốc còn lại trong tay, lo lắng đi tới đi lui.

Anh lăm bầm lâu bầu, lại giống như đang nói chuyện với tôi.

Anh nói ‘đại ca, sao lại chưa ra? Thời gian quá dài rồi.’

Anh lại nói hai lần, vì vậy tôi vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nói với Mạnh Khung: “Mạnh Khung, ngồi bên này.”

Mạnh Khung nói: “Cháu ngồi, chú. Có chút nóng nảy.”

Nói xong anh cười khổ một tiếng, cũng phát hiện mình không thích hợp, vì vậy Mạnh Khung đi tới bên cạnh tôi, tìm nơi ngồi xỏm xuống.

Hai chúng tôi một ngồi ghé một ngồi xỏm, lại qua hai giờ.

Mạnh Khung không ngừng nhìn hành lang, đi qua đi lại, cuối cùng anh dùng trán chống đỡ tường, khó có thể nhẫn nại đăm nhẹ mặt tường bệnh viện.

Trong lúc đó anh nhận hai cuộc điện thoại, người cuối cùng hình như là Mạnh Thiên, ở trong điện thoại anh và Mạnh Thiên làm rùm beng, có ý tá để Mạnh Khung an tĩnh một chút.

Mạnh Khung hỏi:

“Lúc nào mẹ tôi mới có thể ra ngoài?”

Y tá kia không có chút tình cảm nào đáp về một câu: “Chờ.”

Một lần chờ chính là ba giờ, trời đã tối rồi, rốt cuộc Mạnh Khung ngồi xuống, anh muốn tôi nằm trên đùi anh ngủ một giấc, tôi lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút, vẫn tựa vào bên người Mạnh Khung.

Tôi cảm thấy tay của anh rất lạnh, giống như là khối băng.

Nửa ngẩng đầu nhìn nét mặt Mạnh Khung.

. Nét mặt kia bàng hoàng, hoảng sợ, còn mang theo cố gắng trấn định.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, tôi bỏ dậy khỏi người Mạnh Khung, tôi chăm chú nhìn cửa phòng giải phẫu, tôi biết cửa này sắp mở rồi.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm cửa mở ra. Mạnh Khung bước một bước dài đi lên phía trước, hỏi bác sĩ: “Như thế nào rồi?”

Mạnh Khung càng không ngừng nhón chân lên muốn đi vào trong phòng giải phẫu nhìn, bởi vì anh không thấy mẹ Mạnh được đẩy ra ngoài.

Bác sĩ thở dài.

Âm thanh kia khiến Mạnh Khung tỉnh táo lại, anh nhìn bác sĩ, hỏi: “Bác sĩ, mẹ tôi như thế nào? Bác sĩ, sao ông không nói lời nào?”

Sau đó bác sĩ lắc đầu một cái. Tôi cau mày nhìn Mạnh Khung, tôi cảm thấy anh nên biết đáp án.

Chân Mạnh Khung mềm nhũn, đột nhiên quỳ trên mặt đất, ánh mắt anh không chớp, cứ như vậy ngơ ngác nhìn phòng giải phẫu, rất lâu sau đó không đứng lên.

Tang lễ mẹ Mạnh cách đó không lâu, tôi xin nghỉ, vẫn luôn cùng với Mạnh Khung. Tang lễ Mạnh Thiên cũng tới, nhưng tất cả mọi chuyện đều là Mạnh Khung chuẩn bị. Lúc trước mẹ Mạnh nằm viện Mạnh Khung đã quá mệt, bây giờ càng hoạ vô đơn chí, trong ánh mắt của anh đều là tia máu, cuối cùng tôi có thể nhìn thấy rất nhiều tàn thuốc trên bàn công nhà.

Mạnh Khung nhìn trấn định, anh nhìn như không thương cảm khi mẹ anh ra đi, thậm chí anh còn chấp nhận mọi chuyện.

Có một buổi tối, Mạnh Khung đột nhiên nói với tôi, anh nói mẹ Mạnh rất tội, trước kia anh nhìn mẹ Mạnh trị liệu đau như vậy đã cảm thấy thật ra thì sống còn không bằng chết. Anh vẫn nói với tôi, nếu đau như vậy, mình khẳng định đã sớm tự sát.

Tôi đột nhiên phát hiện kiếp trước ở tang lễ của tôi, Mạnh Khung cũng nói những lời đó. Anh nói anh muốn chết theo tôi, nhưng có chút không cam lòng.

Tôi đoán lúc đó Mạnh Khung đúng là như vậy, đau đến không chịu nổi, cho nên muốn buông tha.

Vì vậy tôi trầm mặc, tôi không biết nên nói cái gì cho phải.

Chủ nhật hai tuần sau khi tang lễ kết thúc chính là sinh nhật tôi. Ngay cả tôi thậm chí còn quên, không ngờ Mạnh Khung vẫn nhớ. Sáng sớm hôm đó anh rời giường đi ra ngoài mua thức ăn, lúc trở lại còn mang theo một cái bánh kem lớn.

Tôi mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật của tôi. Mạnh Khung thoát nhìn rất vui mừng, anh nói với tôi:

“Đây là sinh nhật đầu tiên sau khi đại ca về nhà, chúc mừng cháu lại lớn thêm một tuổi.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy khuôn mặt tươi cười của Mạnh Khung từ khi mẹ Mạnh chết. Tâm tình của tôi cũng thay đổi tốt lắm.

Mạnh Khung chắc sẽ không để tôi ăn bánh ngọt vào buổi tối, nó không dễ tiêu hóa, vì vậy giữa trưa hai chúng tôi liền bắt đầu cắt bánh ngọt. Mạnh Khung để tôi cầu nguyện.

Lúc đó, tôi bỗng nhớ ra cái gì đó.

Mạnh Khung nói nhắm mắt lại, tôi lắc đầu một cái.

Anh thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào anh, liền cười hỏi:

“Đại ca, tại sao cháu cứ nhìn cháu vậy?”

Tôi không nói lời nói, nhưng Mạnh Khung đã hiểu ý của tôi.

Anh cười nhìn tôi, thuận theo mở miệng hỏi: “Đại ca, nguyện vọng của cháu là gì?”

Tôi nghiêm túc nhìn anh, trầm mặc một hồi, hé mồm nói: “—— cháu, hi vọng chú là ba của cháu.”

Thân thể Mạnh Khung đột nhiên cương cứng một chút, anh có chút khiếp sợ nhìn tôi, tay anh cầm dao có chút run rẩy.

Tôi cứ nghiêm túc theo dõi anh, không tránh cũng không vội.

Mạnh Khung đột nhiên ném dao cắt bánh ngọt lên bàn, anh đứng dậy, sau đó quỳ một gối ở trước mặt tôi, giống như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh run nói hỏi:

“ Cháu mới vừa nói cái gì?”

Tôi nói: “Cháu hi vọng chú là ba cháu.”

“Lặp lại lần nữa.”

“ ” Tôi nhìn anh, không có tiếp tục nói.

Anh đột nhiên cúi đầu, tôi thấy được có cái gì đó trong suốt từ trong hốc mắt anh chảy xuống, còn chưa xem rõ Mạnh Khung đã dùng tay gạt dưới nách tôi, ôm tôi lên.

Anh đem đầu tôi đặt lên bả vai của anh, vì vậy tôi không thấy được vẻ mặt của anh nữa. Nhưng tôi lại có thể cảm thấy thân thể của anh đang run rẩy.

Tôi trầm mặc vươn tay, ôm lấy cổ Mạnh Khung.

Tôi biết ngoại trừ tôi ra, Mạnh Khung đã không còn người thân.

Tôi cũng vậy hi vọng xưng hô ‘ ba ’ này, sẽ làm cho Mạnh Khung có nhiều lý trí hơn, ngày sau ở chung, anh có thể sẽ không lại ngu ngốc nữa, anh có thể không thích tôi nữa.

Anh ôm chặt tôi, giống như bắt được một cộng rơm cuối cùng, môi của anh không ngừng mê nheo bên tai cùng cổ của tôi, đó là thân mật thuộc về cha con bình thường.

Lúc tôi bị ôm sắp thở không nổi, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Lúc này Mạnh Khung mới để tôi xuống, anh quỳ trên mặt đất, sửa sang quần áo của tôi xong mới đi nghe điện thoại.

Cho dù nhìn bóng lưng anh, tôi cũng biết rõ bây giờ Mạnh Khung thật vui mừng.

“A lô.” Mạnh Khung cầm điện thoại lên, nghe đôi câu sau liền đề thấp giọng, hình như anh không muốn cho tôi nghe thấy.

Sau khi cúp điện thoại, cả người Mạnh Khung đều dễ chịu.

Anh đi tới trước mặt tôi, nói với tôi: “Là Mạnh Thiên. Mẹ đi, chú cũng không cần trả nhiều tiền như vậy, ngày mai sẽ đem tiền cho Mạnh Thiên, chú và gã sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

Anh dừng lại một chút, sờ sờ đầu của tôi, sau đó nói: “Chú muốn cháu ở nơi này, nơi này cũng là nhà của cháu, nếu cháu muốn, cháu có thể vẫn ở nơi này.”

Tôi thở dài.

Tôi biết Mạnh Khung có ý gì. Anh có ghét Mạnh Thiên thì Mạnh Thiên vẫn là anh trai của anh, mặc dù không có quan hệ máu mủ, đó cũng là người thân của anh.

Bây giờ trừ tôi ra, Mạnh Khung cái gì cũng không có.

9. Chương 9: Tắm

Edit: Đàm Cơ

Mùa xuân đi qua, Mạnh Khung bắt đầu đi làm. Kiếp trước tôi quá mức chậm lụt, trí nhớ không được, cộng thêm Mạnh Khung vẫn không ngừng đổi công tác, cho nên tôi không nhớ rõ cuộc Mạnh Khung làm cái gì, cho tới bây giờ tôi mới biết thì ra Mạnh Khung là công nhân rửa xe của một nhà rửa xe.

Bây giờ làm việc áp lực lớn như vậy, Mạnh Khung vừa không có trình độ học vấn, học đại học ra còn không tìm được việc làm, Mạnh Khung không thể không làm việc, như vậy đã không tệ.

Thời gian nghỉ ngơi của học sinh tiểu học tương đối dài, buổi trưa tôi sẽ mang hộp cơm đến chỗ làm việc của Mạnh Khung đưa cơm cho anh. Có lúc Mạnh Khung ngồi nói chuyện phiếm với người khác, có lúc Mạnh Khung đang rửa xe echo người ta.

Mỗi khi anh nhìn thấy tôi, anh sẽ đem việc trên tay giao cho người khác, dùng sức cọ tay vào quần, sau đó chạy đến bên cạnh tôi, ôm tôi.

Anh sẽ rất vui vẻ mà nói với người khác ‘ đây là con trai tôi ’.

Đồng nghiệp của Mạnh Khung cũng biết anh đang nói đùa, bởi vì Mạnh Khung còn chưa kết hôn, làm sao đột nhiên toát ra một đứa con trai hơn 10 tuổi?

Bị ôm lên tôi vô cùng lúng túng. Mặc dù tôi bây giờ tương đối lùn, nhưng linh hồn dù sao đã sắp 20 rồi, tôi không biết tại sao Mạnh Khung lại thích ôm tôi như vậy, chẳng lẽ kiếp trước Mạnh Khung cũng như vậy sao?

Những thứ này có hay không đều được, lúc tôi để ý thấy ngón tay của Mạnh Khung bị đông cứng đến hồng tím thì tất cả đều tan thành mây khói.

Giữa mùa đông, nước từ súng bắn nước phun ra rất lạnh, gió vừa thổi, người rửa xe của đưng phải nước đều là nước sắp kết băng, lau xong một chiếc xe tay liền bắt đầu cứng ngắc. Có lúc một buổi sáng Mạnh Khung đều phải lau xe, vốn không có thời gian rảnh, lúc này ngón tay của anh không có cách nào nhúc nhích, cứng ngắc cong một chút sẽ phát ra tiếng ‘ kéo kẹt ’.

Tôi cúi đầu nhìn ngón tay Mạnh Khung cứng ngắc. Mu bàn tay anh thô tháo, khớp xương rõ ràng, kiếp trước tôi không chú ý tới, chỉ biết mùa đông Mạnh Khung sẽ nứt da, bây giờ tôi mới biết, tay của anh đã vết thương chồng chất rồi.

Mạnh Khung tách chân ngồi, để cho tôi đứng ở giữa hai chân anh, anh vươn tay cho tôi xem, một chút cũng không tránh né, tôi vừa ngẩng đầu liền phát hiện anh mang theo nụ cười nhìn tôi.

Vì vậy tôi áp tay anh vào bên mặt, nhiệt độ bàn tay anh khiến tôi cau mày.

“Mạnh Khung, cháu sẽ lập tức lớn lên.” Tôi nhìn ánh mắt anh nói, “Cháu sẽ để chú sống thật tốt.”

Anh sờ sờ mặt của tôi, nhẹ nhàng than thở. Tôi nghe ra thỏa mãn trong tiếng than thở của anh, anh nói:

“Đại ca, chú đã rất khá.”

Đảo mắt chính là ngày tựu trường, bởi vì tôi vượt cấp cho nên Mạnh Khung rất lo lắng thành tích của tôi, anh thử ra cho tôi đề mục tiểu học, nhưng rất nhanh Mạnh Khung liền phát hiện, những đề này không có thứ nào tôi không biết, gặp phải vấn đề khó, thường thường tôi còn phải giảng giải giúp Mạnh Khung.

Mạnh Khung rất là lúng túng, anh nói: “Đầu óc của chú không dùng được, đi học cũng không giỏi, phải để cho đứa trẻ thông minh như vậy đi học thay vậy.”

Tôi nhìn ra Mạnh Khung hốt hoảng, cũng nhìn ra anh bối rối, nhưng không biết phải an ủi anh như thế nào.

Nửa học kỳ sau lớp sáu, giáo viên chủ nhiệm lớp ra một bài tập, đó là rửa chân cho cha mẹ của mình. Kiếp trước tôi chưa từng rửa chân cho Mạnh Khung, nhưng bây giờ tôi nhảy hai lớp, quỷ thần xui khiến bị sắp xếp bài tập cá nhân như vậy.

Từ góc độ một người cha mà xem, Mạnh Khung thật sự quá cưng chiều tôi. Sáng sớm rời giường anh sẽ giúp tôi mặc quần áo, thậm chí sẽ giúp tôi mang vớ vào chân, nặn kem đánh răng lên bàn chải, rót nước, pha nước ấm vào trong chậu rửa mặt.

Những thứ này Mạnh Khung sẽ làm xong trước khi tôi rời giường, tôi nói với anh không cần phải như vậy, nhưng anh luôn đáp ứng trước, sau đó sáng sớm ngày hôm sau lại giúp tôi làm xong tất cả.

Chủ nhiệm lớp cũng biết Mạnh Khung cưng chiều tôi, cô đã từng nhìn thấy Mạnh Khung đi tới trường học đón tôi, sau đó cầm túi sách của tôi mang lên vai của mình. Chủ nhiệm lớp có chút kinh ngạc, bởi vì tôi nhảy lên muốn cầm túi sách cầm, nhưng Mạnh Khung không chịu. Vì vậy cô tìm riêng tôi, nói cho tôi biết phần bài tập này. Chủ nhiệm lớp biết Mạnh Khung không phải cha ruột của tôi, cô ấy cảm thấy có thể làm được như vậy Mạnh Khung đã rất không dễ dàng.

Tôi cũng cảm thấy anh rất không dễ dàng, cho nên đêm hôm đó, tôi ôm một chậu nước đi tới trước mặt Mạnh Khung, thả xuống đất.

Khi đó Mạnh Khung đang ngủ. Anh mệt mỏi một ngày, ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Tôi cẩn thận từng li từng tí cởi giày của anh ra. Giày của anh bị ướt nước mềm nhũn, nhìn một cái cũng biết là hàng tiện nghi rẻ tiền. Cởi vớ anh ra, tôi thấy được bàn chân Mạnh Khung trắng bệch dường như không có huyết sắc, lạnh như khối băng.

Ánh mắt tôi có chút ê ẩm, từ từ thả chân Mạnh Khung vào trong chậu, anh cảm thấy nóng, đột nhiên thức tỉnh.

Chân Mạnh Khung bỗng nhúc nhích, có nước nóng bắn lên mặt của tôi.

Mạnh Khung sợ hết hồn, anh chân không đứng lên, chợt níu cánh tay của tôi, anh kinh hoàng nói: “Cháu làm gì đây?”

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất nói với anh:

“Chú ngồi.”

Mạnh Khung cố chấp đứng thẳng, dùng sức túm tôi lên ghế sofa, bởi vì dùng quá sức cho nên nước trong chậu rửa chân cũng vẩy ra ngoài, xung quanh đều ướt.

Chân của Mạnh Khung đang ở trên đất, chân anh còn trắng hơn cả gạch men sứ, tôi bị anh kéo lảo đảo một cái, dường như ngã xuống, tôi cũng có chút tức giận, đề cao âm thanh nói với Mạnh Khung:

“Mạnh Khung, tại sao chú không dám để cháu đối xử tốt với chú?”

“” Mạnh Khung thở hổn hển, nhìn tôi có chút yếu ớt.

Tôi nói: “Chú không cho cháu rửa bát, không cho cháu giúp chú làm việc nhà. Mạnh Khung, rốt cuộc chú đang sợ cái gì?”

Tôi thấy được anh trợn to hai mắt, không dám tin nhìn tôi, tôi thấy được yết hầu của anh lên xuống hoạt động, hốc mắt đột nhiên đỏ.

Tôi kinh hãi, không biết Mạnh Khung làm sao.

Mạnh Khung bỏ chân vào trong chậu, lại ngồi lên ghế sa lon, anh dùng tay chống trán, cánh mũi run rẩy hít một hơi.

Anh nói:

“Đại ca, chú cảm thấy thực có lỗi với cháu.”

Anh khom người, thân thể cong như con tôm.

“Phụ huynh bạn học cháu nào có ai đi rửa xe ? Chú thấy bọn họ đều được xe đưa đón đến trường, chú chỉ có thể cưỡi xe đạp chở cháu.”

“”

“Chú đối xử không tốt với cháu.” Mạnh Khung lấy tay nắm tóc của mình, giọng khàn khàn, “Chú quá nghèo, nhưng chú không muốn để cháu đi.”

Tôi sửng sốt, thậm chí trong nháy mắt không biết làm sao.

Thì ra Mạnh Khung nghĩ như vậy? Thì ra anh cho rằng tôi rời khỏi anh, là bởi vì anh nghèo sao?

Tôi nhìn sống lưng hiện lên rõ ràng của Mạnh Khung, trong lòng thở dài.

Trần Khải Minh, đến cùng mày đã làm cái gì? Mày nghĩ cái gì mới có thể rời khỏi anh hả.

Tôi ngồi trên ghế sa lon, nhìn Mạnh Khung ôm lấy đầu khổ sở, suy nghĩ một chút, đột nhiên nghiêng tới trước vừa đứng nằm trên lưng của Mạnh Khung.

Người đàn ông gầy đáng thương, cách áo ấm cũng có thể cảm nhận được xương sống của anh nhô ra.

Thân thể Mạnh Khung cương cứng một chút, anh quay đầu lại muốn nhìn tôi...tôi dùng cánh tay vòng chắc cổ của anh, nghiêng người, an vị ở trên đùi anh.

Tôi nói:

“Mạnh Khung, chú lo cái gì chứ ?”

Tôi nói:

“Mạnh Khung, chú ở đâu thì nhà của cháu ở đó.”

Mạnh Khung nâng tay ra sau lưng tôi, một hồi lâu, đột nhiên dùng sức ôm lấy tôi, anh vùi đầu ở trên vai tôi, tôi cảm giác anh đang run rẩy, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Thời gian trôi qua rất nhanh, rốt cuộc từ tiểu học lên trung học, một năm kia thời tiết vô cùng nóng bức, người đi trên đường đều giống như bị phơi khô, trên cây ve sầu cứ phát ra tiếng ‘vè vè——vè vè’ giống như tiếng nam châm, làm cho lòng người chán ghét.

Cũng là lúc đó, tôi nói cho Mạnh Khung tôi muốn học trung học cơ sở, Mạnh Khung rất đồng ý. Đó là ngôi trường có tiếng đã trăm năm, phân ra trung học cơ sở và trung học phổ thông, trung học phổ thông điểm vào cực cao, là trọng điểm của thành phố, giáo viên dạy trung học cơ sở cũng không phải giỏi bình thường.

Quan trọng nhất là, nó gần nhà Mạnh Khung.

Ngày tham gia cuộc thi, Mạnh Khung cố ý cười xe đạp đưa tôi đến trường thi. Tôi đã tham gia nhiều cuộc thi như vậy, đương nhiên sẽ không khẩn trương.

Mạnh Khung lại không như vậy, nhìn anh còn khẩn trương hơn tôi nhiều, cười xe chở tôi còn dưng hai lần, tôi chỉ có thể ôm chặt hông của anh mới giữ vững được thăng bằng.

Bởi vì nhảy lớp, tôi nhìn rất nhỏ, rất nhiều phụ huynh vây quanh tôi hỏi tôi bao nhiêu tuổi.

Mạnh Khung nói cho bọn họ biết tôi mười một tuổi, nhảy hai lớp, rất nhiều phụ huynh đều sợ hãi than, sau đó hỏi:

“Xem cậu còn trẻ như vậy, là anh trai của đứa nhỏ này sao?”

Mạnh Khung cười, kéo tay của tôi, nói: “Tôi là ba cậu ấy.”

Những người khác lại bắt đầu bát quái, hỏi: “Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi? Mẹ đứa bé đâu?”

Mạnh Khung không chịu nổi những phụ huynh bát quái, có chút chật vật đưa tôi đến trường thi, sau đó tìm một chỗ không người núp.

Tôi nhìn bóng lưng Mạnh Khung, suy nghĩ: mẹ đứa bé. Sao?

Nội dung cuộc thi rất đơn giản, hai giờ thi tôi chỉ cần nửa giờ đã làm xong rồi, hơn nửa giờ là có thể nộp bài thi ra trước. Tôi là người đầu tiên đi ra trường thi, nhìn chung quanh một chút, không biết Mạnh Khung chạy tới nơi nào.

Tôi dọc theo đường mòn trường học đi về phía trước, một lát sau liền đi tới một nơi thật lạnh. Giống như tâm ý tương thông, tôi ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy Mạnh Khung từ dưới đất đứng lên.

“Sao rồi?” nét mặt Mạnh Khung có chút khẩn trương, anh bước nhanh đi tới bên cạnh tôi, lấy tay nắm bả vai tôi.

“Ừ.”

Nét mặt Mạnh Khung trở nên vui mừng, khi anh đi ra cửa trường với tôi còn có thật nhiều phụ huynh đang đợi.

“Mạnh Khung, ” tôi kêu tên tuổi anh, “Chú sẽ kết hôn sao?”

Tay Mạnh Khung ôm lấy bả vai tôi khẽ buộc chặt, anh cúi đầu hôn hôn trán tôi, sau đó nói: “Có cháu là đủ rồi.”

Anh còn tưởng rằng tôi sợ anh kết hôn sẽ không quan tâm đến tôi nữa, nhưng anh không biết tôi nghe lời này xong, tâm lại bắt đầu trầm xuống.

Ngày đó Mạnh Khung tắm, tôi vào chà lưng cho anh. Mạnh Khung là kiểu chỗ nào bị phơi đều rất đen, không phơi lại rất trắng, nơi bị T shirt bọc lại và bại lộ có thể nhìn khác biệt rõ ràng.

Tay anh tựa vào tường, khẽ khom người đưa lưng về phía tôi. So với mùa đông anh đen hơn rất nhiều, trên da bóng loáng dính đầy giọt nước, chính giữa sống lưng có một tuyến lông sâu xuống, đến đuôi thì bằng phẳng, sau đó ở hai hông cũng lông xuống thật sâu.

Cặp chân anh thẳng tắp hơn nữa thon dài, đường cong bắp thịt rõ ràng, có giọt nước theo chân trượt xuống, chảy tới mắt cá chân của anh.

Anh thấy tôi chậm chạp không động liền xoay người nhìn một chút. Bắp thịt phần eo của anh động dậy, buộc vòng quanh một đường cong đẹp mắt. Mạnh Khung lại cúi thân thể xuống, anh sợ tôi với không tới. Tôi lấy khăn tắm kỳ, nhìn thân thể Mạnh Khung trần truồng, đột nhiên không biết nên đặt tay ở nơi nào.

10. Chương 10: Kích Động

Edit: Đàm Cơ

Tôi đổi dép, đi vào trong phòng tắm, hơi nước nóng hổi ùn ùn vọt đến bên cạnh tôi. Sàn nhà phòng tắm có chút trơn, tôi đi rất chậm.

Phòng tắm hơi ấm rất lớn, tôi có thể nghe được tiếng hít thở của Mạnh Khung. Hô hấp của anh có chút nặng, mang theo tâm tư tôi không biết đến.

Lúc tôi xuyên qua khăn tắm đụng phải thân thể ấm áp của Mạnh Khung thì tôi cảm giác được bắp thịt của Mạnh Khung căng thẳng.

Anh dùng tay đỡ tường, đem cả tấm lưng bạo lộ ra, tôi chà xát hai cái, sau lưng anh liền đỏ một mảng. Hô hấp của anh trở nên rất nhẹ, tôi biết anh đang đè nén hô hấp của mình.

“Đau, đại ca.” Mạnh Khung đột nhiên nói, “Nhẹ một chút thôi.”

Đau lắm hả? Tôi ngẩng đầu nhìn mặt của Mạnh Khung, anh vừa khéo cũng quay đầu nhìn tôi. Tôi thấy được lông mày của anh hơi nhíu, mím môi như đang nhẫn nại.

Ánh mắt này khiến tôi sửng sốt. Ánh mắt này, làm tôi nhớ lại Mạnh Khung kiếp trước, khi đó anh cũng sẽ nhìn tôi như vậy.

Đêm hôm đó lúc ngủ, có lẽ là bởi vì thi cả ngày, tôi vô cùng mệt nhọc, nằm vật xuống giường liền ngủ mất. Nhưng chất lượng giấc ngủ lại không tốt, tôi cảm giác vô cùng nóng, nóng ran không cách nào nhịn được.

Tôi còn nhắm mắt lại, tôi biết tôi đang ngủ, nhưng suy nghĩ lại giãy dụa giữa mê mang cùng thanh tỉnh, tôi không xác định tôi có thật ngủ thiếp đi hay không, loại cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Nóng bức như vậy, tôi đập chăn, Mạnh Khung cũng bị tôi thức tỉnh, anh lặng lẽ giúp tôi đắp mền lên, lại nằm xuống.

Tôi chảy không ít mồ hôi, cặp chân bị chăn đắp lên rất nóng, có mồ hôi từ chân của tôi trượt xuống, hơn nữa đều tụ tập đến giữa hai chân.

Tôi khó chịu lặn qua lộn lại, Mạnh Khung hỏi tôi:

“Đại ca, sao thế?”

Chính tôi trong đêm tối nhìn chằm chằm ánh mắt của Mạnh Khung, tôi nói:

“Mạnh Khung, cháu nóng.”

Mạnh Khung một tay chống thân thể, ngồi dậy, anh dùng tay sờ trán của tôi, giúp tôi lau đi mồ hôi phía trên. Anh dùng giọng ôn hòa nói:

“Đại ca, ngày mai chúng ta đi mua máy điều hòa về đi.” Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại [phuanhcac01.wordpress](http://phuanhcac01.wordpress.com))

Tôi nói: “Cháu không có ý đó. Cháu khó chịu.”

Lần này Mạnh Khung ngồi cả người dậy, anh nhú mào, một tay thả lên đầu tôi, một tay khác thả vào đầu gối của tôi, như muốn ôm tôi lên. Anh nói: “Đại ca, chúng ta đi bệnh viện.”

Hai chân tôi dùng sức ép một chút, Mạnh Khung không có biện pháp ôm tôi, ở nhà Mạnh Khung tôi đã cao hơn rất nhiều, anh đã không dễ dàng ôm tôi lên như vậy nữa.

Tôi nói với anh nói: “Không đi bệnh viện. Cháu chỉ nóng.”

Tôi cảm giác mồ hôi giữa hai chân càng ngày càng nhiều, tôi nhăn nhó không được thò tay vào trong quần, muốn lau lau.

Tay của tôi không cẩn thận đụng phải quần lót, tôi phát hiện trong đó có gì đó vừa nóng lại vừa cứng, phát hiện này khiến tôi kinh hãi, năm nay tôi gần mười hai tuổi, tôi đã dậy thì rồi sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn Mạnh Khung. Mạnh Khung đang nhìn chăm chăm tay tôi, vừa thấy tôi ngẩng đầu, liền lúng túng chuyển đi. Anh dùng tay cọ xát mũi, suy nghĩ một chút, nói:

“Đại ca, cháu đây là dậy thì.” Anh bối rối vò đầu, nói, “Là đàn ông đều biết, chuyện này. Rất bình thường.”

Tôi đương nhiên biết chuyện này rất bình thường. Tôi trầm mặc một hồi, đắp chăn, nằm trên giường, nói:

“Ngủ đi.”

Mạnh Khung có chút ngạc nhiên. Anh không ngờ tôi sẽ lãnh tĩnh như vậy. Tôi vẫn rất khó chịu. Vừa mới đầu không phát hiện, bây giờ mới phát giác được phía dưới cứng rắn giống như hòn đá, nhiệt độ giữa hai chân càng ngày càng cao, chảy không ít mồ hôi, thỉnh thoảng nhẹ nhàng xê dịch chân một chút, tôi sẽ bị mồ hôi cực kỳ trơn trượt bao vây, cảm giác kia khiến tôi càng không ngừng run rẩy.

Mạnh Khung cũng không ngủ được. Anh lẩn qua lộn lại, tôi cảm giác tiếng thở của anh còn gấp rút hơn tôi.

Tôi nhắm mắt lại chờ đợi cảm giác mãnh liệt này qua đi, chắc là qua hai ba phút, Mạnh Khung đột nhiên xoay người, nhìn tôi chăm chăm.

Trong đêm đen, tôi thấy được hốt hoảng cùng bối rối trong đôi mắt Mạnh Khung. Tôi cảm giác anh cách tôi thật sự quá gần, khoảng cách như vậy, chỉ cần tôi vừa ngẩng đầu đã có thể hôn lên cằm anh.

Anh nói:

“Đại ca, cháu đừng chịu đựng.” Anh nhìn ánh mắt của tôi ướt nhẹp, dùng giọng thương lượng nói, “Đại ca, để chú giúp cháu đi.”

Nói xong, anh liền vén chăn của tôi, tay run rẩy run rẩy đưa đến giữa hai chân tôi.

Tôi sửng sốt, vốn không kịp tránh, nhiệt độ nơi đó khiến Mạnh Khung khản trương, tay của anh không biết nặng nhẹ đập lên hạ thể của tôi. Hô hấp của Mạnh Khung trở nên dồn dập mà hốt hoảng.

Tôi cau mày nhìn chăm chăm Mạnh Khung.

Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhcac01.wordpress)

Rất kỳ lạ là, suy nghĩ bây giờ của tôi trở nên rõ ràng hơn, nhưng tôi lại nghĩ, trước kia tôi cho rằng lên cấp ba Mạnh Khung mới thích tôi, không ngờ bây giờ anh cũng đã.

Nhưng giờ phút này nét mặt Mạnh Khung thật sự là quá khủng hoảng, khiến tôi vốn không biện pháp nào nói ra ‘chú buông tay’ Tôi ngồi dậy, thân thể tựa vào tường, muốn cách Mạnh Khung xa một chút.

Mạnh Khung cầm vật cứng giữa hai chân tôi, thử dò xét trên dưới hoạt động, tôi lui về phía sau một chút, Mạnh Khung cho là tôi xấu hổ, vì vậy anh há mồm an ủi tôi:

“Đừng sợ, đại ca.” cổ họng Mạnh Khung nghẹn lời, “Chuyện này rất bình thường.”

Bình thường sao? Tôi rất muốn lay tỉnh Mạnh Khung mà nói với anh, chuyện này không bình thường, một chút cũng không bình thường. Không có hai cha con nào giống chúng ta như vậy.

Nhưng nét mặt Mạnh Khung rất hốt hoảng. Tôi biết anh cũng hiểu, những chuyện này không cần tôi nói, anh đều hiểu.

Tay Mạnh Khung dừng lại một chút, tôi cảm giác anh nín thở, sau đó từ từ dò vào trong quần lót của tôi, lấy vật cứng của tôi ra. Trên vật kia có rất nhiều mồ hôi nóng, tay Mạnh Khung cứ run run, anh ngẩng đầu nhìn tôi. Anh không hiểu sao tôi lại lãnh tĩnh như vậy, anh không hiểu vì sao tôi lại cau mày nhìn anh.

Tay Mạnh Khung rất thô tháo, lòng bàn tay rất nóng, anh ngồi ở giữa hai chân tôi, rất nghiêm túc triệt cho tôi, nhưng tôi lại cảm giác nhiệt độ chung quanh từ từ hạ xuống, nơi vốn tưởng đến phát đau thể mà lại mềm nhũn. Bàn tay Mạnh Khung run rẩy nắm tôi...tôi nhìn anh, anh cũng ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi có thể nhìn ra luống cuống trong mắt anh, tôi thở dài, nói:

“Ngủ đi.”

Tôi không có dục vọng với Mạnh Khung, tôi chỉ cảm kích anh, còn với người cha khiến tôi tôn kính, tôi không cứng nổi.

Đêm nay, tôi cùng Mạnh Khung đều không ngủ. Trong lòng tôi rất nặng nề, tôi biết, tôi và Mạnh Khung còn có rất nhiều vấn đề phải giải quyết.

Qua một kỳ nghỉ hè khá dài, tôi vào trung học cơ sở, đầu tiên phải đối mặt chính là quân huấn.

Vừa đến trường học, tôi thấy được giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi. Đó là một phụ nữ trung niên mập mạp, nhìn cô cười lên, tôi cảm thấy được vô cùng không thoải mái, cô nói cho chúng tôi nói yếu điểm của quân huấn, phát danh sách thứ cần chuẩn bị rồi để cho chúng tôi đi về.

Buổi tối Mạnh Khung giúp tôi dọn dẹp túi sách. Anh rất cẩn thận, đem thứ có thể mang theo đều cho tôi mang tất cả, ngày hôm sau lúc đi anh còn kín đáo đưa cho tôi 200 tệ.

Trường học cho phép mang 10 tệ, anh làm như vậy khiến tôi khó khăn vô cùng.

Mạnh Khung lấy tiền ở đâu ra? Anh đây là nặn tiền từ trong kẽ răng ra, tất cả đều cho tôi.

Tôi nói với Mạnh Khung nói:

“Đừng cho cháu nhiều như vậy.”

“Không có gì, ” Mạnh Khung nhét tiền vào trong túi quần của tôi, cười nói, “Người về sau trả lại cho chú là được.”

Về sau trả lại cho chú là được.

Lời này khiến tôi sửng sốt. Tôi biết Mạnh Khung đang nói đùa, anh muốn tôi nhận tiền. Nhưng tôi đột nhiên phát hiện, tôi đã từng nói với Mạnh Khung, tiền nợ chú, cháu sẽ trả lại cho chú.

Tôi đứng tại chỗ, thật lâu cũng không hề nhúc nhích. Tôi tại nghĩ, tôi lúc đó nhất định khiến Mạnh Khung đau thấu lòng. Tôi lúc đó, tại sao có thể nói những lời khốn kiếp này.

Mạnh Khung không bỏ được tôi, anh ngồi chồm hổm xuống, ôm lấy bả vai của tôi, tôi cao lên, anh ngồi cạnh như vậy phải ngẩng đầu mới có thể nhìn vào đôi mắt của tôi.

Mạnh Khung nói:

“Đại ca, chú thật sự nhớ cháu đó.”

Tôi còn chưa đi, anh đã bắt đầu nhớ tôi. Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại [phanhac01.wordpress](http://phanhac01.wordpress.com))

Anh ngẩng đầu, thâm tình nhìn tôi, đáy mắt anh phản xạ ánh mặt trời ngoài cửa, có vẻ cực kỳ trong suốt.

Tôi nhìn anh, nói: “Mạnh Khung, cháu cũng sẽ nhớ chú.”

Mạnh Khung mỉm môi cười, tôi thấy được đáy mắt anh có chút ướt át.

Anh cứ ngồi cạnh như vậy, luôn nói chuyện cùng tôi.

“Huấn luyện quá mệt mỗi không cần giặt quần áo, chú đem túi ny lon cho cháu, cháu buộc quần áo dơ vào bên trong, trở về chú giặt cho. Không có gì đáng ngại.”

“Phải làm thân với các bạn học, nếu như bọn họ dám bắt nạt cháu, cháu nhất định phải nói cho chú biết.”

“Không cần chống đối huấn luyện viên, có thể nhịn chuyện gì thì tận lực nhịn một chút.”

“Ăn cơm no vào, không cần mệt đến mình.”

Tôi rất nghiêm túc nghe lời anh nói, không phải không biết anh muốn nói gì, nhưng chỉ không nỡ không nghe.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rốt cuộc Mạnh Khung đứng lên, anh ngồi chồm hổm quá lâu, chân cũng đã tê rần. Mạnh Khung vuốt vuốt chân, giúp tôi mang túi, đi ra khỏi cửa nhà.

Tháng tám ánh mặt trời vô cùng chói mắt, đi ra cửa trong nháy mắt mở mắt không ra, tôi ngửi thấy mùi lá cây cháy trong không khí, tôi hít sâu một hơi, híp mắt, lấy tay che ánh mặt trời.

Dưới bóng cây, Mạnh Khung đem balo thả lên xe đạp, một chân chống đất, quay đầu lại nhìn tôi.

Tiếng ve kêu om sòm, thỉnh thoảng có con gió nóng thổi qua. Có một người, anh vẫn một mực chờ đợi tôi.

Màn này, để tôi nhớ cực kỳ lâu, nhắm mắt cũng có thể thuật lại.

Một chi tiết cũng không quên.

Mạnh Khung cười xe chở tôi...tôi ngồi ở phía sau anh ôm chặt hông của anh. Mạnh Khung rất gầy, nhưng bắp thịt trên bụng rất chắc, mỗi khi anh động chân sẽ khiến bắp thịt trên bụng anh nhúc nhích, đường cong lưu loát càng không ngừng hoạt động dưới cánh tay tôi.

Lúc gần tới trường học, Mạnh Khung đột nhiên ngừng lại. Anh dùng giọng thương lượng nói với tôi:

“Đại ca, xuống đây đi.”

Tôi từ trên ghế sau xe nhảy xuống, có chút nghi ngờ nhìn anh.

Mạnh Khung đưa ba lô cho tôi, nói: “Cháu đi đi.”Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại [phanhucac01.wordpress](http://phanhucac01.wordpress.com))

Tôi nhìn về phía trước, chỉ thấy cửa trường học đều phụ huynh đưa đón con em, xe chặn hết cửa trường học, có mấy phụ huynh thiếu kiên nhẫn không ngừng ấn còi, tiếng chửi đổng chói tay kéo dài không ngừng.

Tôi lại ngồi lên xe lần nữa, như đứa nhóc hơn 10 tuổi nhàn nhã lắc hai chân.

Mạnh Khung có vẻ cực kỳ lúng túng, chân sau chống đất quay đầu lại xem tôi.

Tôi nói:

“Mạnh Khung, đưa cháu tới cửa trường đi.”

Mạnh Khung sửng sốt, anh mở to hai mắt nhìn tôi.

Một hồi lâu, anh từ từ cười xe, xuyên qua đám người chật chội, xuyên qua xe cộ ồn ào không ngừng.

Tôi một tay ôm anh, cảm giác như ôm lấy toàn bộ thế giới.

11. Chương 11: Quân Huấn

Edit: Đàm Cơ

Quân huấn còn nhẹ nhõm hơn so với tôi tưởng tượng. Trước kia quân huấn trung học cơ sở rất nghiêm khắc, đi nghiêm bị đá chân đều sưng lên, bây giờ chỉ hành quân dưới mặt trời, trừ phơi nắng ra sẽ không mệt, đứng 20' là có thể nghỉ ngơi, thông thả vô cùng.

Ngày đầu tiên học đi đều tại chỗ, nghỉ đứng nghiêm, không có chút mệt mỏi, buổi tối lúc ăn cơm thức ăn cũng rất được, còn có thể tắm.

Cấp hai đa số trẻ em còn chưa có bắt đầu lớn, phần lớn đều cao như tôi, bởi vì tôi nhảy hai lớp, cho nên không có quen ai, nhưng bọn họ cũng rất thân thiện.

Tôi ôm một bồn lớn, bên trong chứa đầy dầu gội đầu cùng khăn lông, đi theo đại bộ đội đi tắm. Trong trụ sở có một phòng tắm rất lớn, có thể đồng thời chứa hơn năm mươi người, không phải vòi hoa sen thường dùng, mà là ống nước thông xuống, nước lạnh nước nóng hòa cùng nhau, cột nước lớn nện lên đầu có chút đau.

Huấn luyện viên còn ở bên ngoài hắng giọng rống: “Tắm nhanh lên một chút! Tắm nhanh lên một chút!”

Tôi đổi quần áo, lau sạch sẽ liền đi ra ngoài. Buổi tối gió rất lạnh, không đi hai bước đã có giọt nước rơi xuống cần cổ. Lúc đầu tôi cho là nước tắm, sau lại phát hiện là trời mưa.

Vốn cho rằng mưa chỉ trong chốc lát, ai ngờ thời gian thật dài, hơn tám giờ vẫn còn mưa. Vì vậy tôi không giặt quần áo, vốn định chờ ngày mai tự giặt, không ngờ trời mưa liên tiếp ba ngày, nơi nào cũng ướt, tôi không thể làm gì khác hơn là cầm quần áo cho vào túi nylông, chờ về nhà lại giặt.

Các huấn luyện viên mừng rỡ thanh nhàn, ban ngày chơi điện thoại di động, chơi chơi sẽ cầm cái ô chạy ra ngoài, trước khi đi còn nghiêm túc rống chúng tôi một câu:

Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhcac01.wordpress)

“Không cho phép chạy loạn, bị người bắt được ai làm càn, xem tôi trở về có xử lý đẹp kẻ đó không!”

Nói xong đội mưa chạy ra ngoài chơi.

Mấy đứa bé cũng rất hưng phấn, bọn họ ríu ra ríu rít làm thành một hội nói chuyện, tôi tựa vào bên cạnh ngủ, thật sự ngủ không được lại ngồi ngắm người.

Quân huấn ngày thứ tư có thể gọi điện thoại cho người nhà. Ngày hôm nay chính là ngày đó, toàn trường gần cả ngàn người muốn gọi điện thoại, xếp hàng có thể đứng cả ngày, chỉ cần những học sinh này không làm ra chuyện gì, muốn gọi điện thoại thì gọi điện thoại, muốn chơi liền chơi.

Ngày thứ tư từ sớm đã có rất nhiều học sinh chen chúc đến trước buồng điện thoại, chỉ cần bỏ 10 xu là có thể gọi được. Ngày này rất cuộc tối, tôi rót một chai nước ngồi dưới bóng râm, chậm rãi chờ. Dù sao những đứa bé này gọi mấy phút là xong, tối nay đi gọi không cần chen lấn.

Tôi tùy ý nhìn bên cạnh một chút, chỉ thấy hai người cao không khác nhau mấy đang len lén nói chuyện. Hai bọn họ nói không tính là nhỏ, tôi nghe xem.

Nam sinh nói: “Thật, anh rất muốn đi xem một chút.”

Nữ sinh: “Không tốt lắm.”

Nam sinh: “Em theo anh đi xem một chút đi.”

Nữ sinh: “Nhưng.”

Nam sinh: “Dù sao bây giờ không có huấn luyện viên.”

Tôi nhìn hai người. Đây là một cặp anh em sinh đôi, dáng dấp hai người không giống nhau lắm, nhưng tình cảm lại rất tốt.

Cô bé kia bị nam sinh thuyết phục, hai người nhẹ chân nhẹ tay đi về một phương hướng.

Vừa nhìn hướng bọn họ đi tôi biết ngay hai người bọn họ muốn làm gì.

Căn cứ phân làm hai khu, một nửa là nơi chúng tôi huấn luyện, một nửa là quân nhân huấn luyện, trung gian có một cái rãnh nước, chỉ có một cái cầu nhỏ để đi, hơn nữa trên cầu không có ai trông chừng. Nam sinh kia đoán chừng muốn đi nhìn trộm cảnh quân nhân huấn luyện.

Tôi quay đầu, không để ý bọn họ, chỉ nhìn đám người bên cạnh suy nghĩ tới lúc nào người mới ít một chút. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi đột nhiên nghĩ đến, trại lính bên kia có tường cao cửa lớn, hai người bọn họ làm thế nào để xâm nhập vào?

Tôi có chút tò mò, liền đi bên kia nhìn một chút.

Rãnh nước cách nơi gọi điện thoại có chút xa, chạy cũng hơn mười phút, tôi nhón chân lên mới có thể thấy bọn họ. Vừa nhìn, tôi lại phát hiện vốn là hai người giờ chỉ còn lại một người.

Nam sinh hốt hoảng chạy tới, bởi vì lộ trình hơi dài, cậu rất kinh hoảng, chạy hai cái liền té ngã.

Đám người gọi điện thoại xôn xao, tôi vốn nghe không rõ nam sinh nói cái gì, nhưng vừa nhìn tình trạng này tôi biết ngay đã xảy ra chuyện.

Do dự một chút, tôi chạy tới chỗ nam sinh.

Bé trai thật vất vả đứng lên, khập khiễng chạy tới chỗ tôi, chạy tới gần rồi cuộc tôi nghe được lời cậu bé nói: Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phanhac01.wordpress)

“Tiểu Hiên. Rơi xuống nước.”

Tôi sững sờ. Chẳng lẽ cô bé đó rơi vào trong rãnh nước? Mấy ngày nay trời vẫn mưa, mực nước dâng cao không ít, ngộ nhờ không biết bơi sẽ chìm ngay.

Tôi hỏi: “Cô ấy biết bơi sao?”

Nam trả lời: “Biết, nhưng mà.”

“Câm miệng.” Tôi ngắt lời, nói: “Cậu, đi liên lạc với huấn luyện viên, để bọn họ qua đây nhanh lên, tôi đi xem em của cậu, nhanh lên một chút!”

Nam sinh mím môi một cái, dường như muốn khóc. Tôi không để ý cậu ta, trực tiếp chạy tới rãnh nước.

Rãnh nước rất hôi, cách xa như vậy còn ngửi thấy mùi tanh, hai trại huấn luyện cách quá xa, tôi chạy mấy phút mới đến, cách thật xa liền nghe thấy có tiếng nữ sinh gào khóc.

Tôi vừa nghe cô bé còn có thể khóc cũng biết cô ta không sao, từ bên bờ tuột xuống, tôi nói với cô bé: “Bạn không sao chứ?”

Nữ sinh luôn khóc, khóc đến run rẩy không nói được lời nào. Tôi có chút phiền, trực tiếp rằng: “Bạn mà khóc nữa thì tôi đi đó!”

Trên đầu nữ sinh đều là nước bùn, cô thút tha thút thít lau nước mắt, quét gương mặt đều là nước dơ. Cô bé ngừng tay, khóc nói, “Nước thối, tố lạnh quá, tố tới kỳ kinh nguyệt, đau bụng không chịu được.”

“Nhịn được sao?” Tôi hỏi.

Nữ sinh đau đến run run không nói chuyện, một lát sau nôn mửa liên tục, trên người cũng không còn hơi sức, mắt thấy sẽ chìm xuống nước.

Tôi thở dài, dọc theo đập lớn mà đi, chọn nơi tương đối gần xuống nước, bơi đến bên cạnh nữ sinh.

Mặt nước đều là thứ nữ sinh kia nôn ra, ghê tởm tôi cũng muốn nôn, nước vừa thối lại lạnh, bên cạnh còn có cá chết, cảm giác kia thật là ghê tởm cực kỳ.

Tôi cầm tay nữ sinh, nói: “Cậu đập lên vai của tôi rồi bò lên đập nước, để bụng cậu thoát khỏi mặt nước, được không?”

Nữ sinh siết tay tôi không thả, cô liều mạng ôm cổ của tôi, tôi phiền chết được. Toàn thân nữ sinh đều run run, ôm tôi ới, tôi rằng lên: “Cô buông tay. cô buông tay ra, mẹ kiếp.”

Cô chết sống không buông tay, tôi để cô nhảy lên bờ, cô cũng không nhảy, toàn thân dính vào người của tôi. Tôi có thể cảm thấy ngực cô gái dán lên ngực tôi, cảm giác mềm mại kia khiến cả người tôi nổi da gà.

Tôi im lặng, một tay ôm thắt lưng cô ta, một tay níu lấy cổ áo kéo cô lên bờ đề.

Nữ sinh vừa nằm xuống liền bắt đầu ói nước thối, thấy vậy tôi cũng muốn ói, cách cô xa một chút cô ta sẽ khóc, sợ tôi ném bỏ mình. Tôi mệt mỏi chết, cô gái này thật đúng là nặng, tôi túm cô lên bờ nửa cái mạng cũng bị mất.

Những huấn luyện viên chơi điên rồi bây giờ mới đến, thật bất hạnh chính là liên trưởng cũng bị kêu tới đây, huấn luyện viên túm chúng tôi lên, mỗi một cái đều bị phê bình.

Tôi được sắp xếp tắm riêng, sau khi tắm xong còn có thể đến phòng nghỉ của liên trưởng gọi điện thoại, quần áo cũng đổi mới, không cần mặc quân trang đã mặc cả bốn ngày.

Tôi gọi điện thoại cho Mạnh Khung, chờ điện thoại thông tôi vô cùng nóng nảy, cho đến lúc nghe được giọng ôn hòa của người nợ ‘ A lô, xin hỏi ai đấy ạ? ’ tâm mới bình tĩnh một chút.

“Mạnh Khung, ” tôi ôm ống nghe nói với anh, “Là cháu.”

“Đại ca?” giọng của anh vô cùng vui mừng, lời nói liên tiếp không cần nghỉ liền bật thốt lên, “Sao đột nhiên gọi điện thoại, không sao chứ? Có mệt hay không? Cơm nơi đó có hợp khẩu vị không? Có chịu khổ không? Nơi cháu gần đây trời luôn mưa, chú lo lắng gần chết.”

“Mạnh Khung, ” tôi cắt đứt lời của anh, nói, “Cháu không sao, không mệt mỗi chút nào, cơm ăn rất ngon, trời mưa cháu có thể rãnh rỗi một chút.”

Đây là lần đầu tiên tôi nói nhiều lời với anh như vậy, Mạnh Khung ở bên kia điện thoại ngừng thở, cẩn thận nghe tôi nói.

Tôi nói: “Chú đừng lo lắng...cháu sắp về rồi.”

Mạnh Khung thở dài. Trong điện thoại trầm mặc một hồi, Mạnh Khung mở miệng nói: “Đại ca, chú rất nhớ cháu.”

“Ừ.” Tôi đáp một tiếng, nói: “Cháu biết.”

Tôi nghe bên kia điện thoại có âm thanh huyền ảo, vì vậy hỏi: “Chú đang làm gì đó?”

Mạnh Khung nói: “Lau xe, hôm nay người rất nhiều . Cháu nhanh trở về, chú làm đồ ăn ngon cho cháu.”

Tôi mới nhớ tới, hôm nay là ngày đi làm, Mạnh Khung đang làm việc.

Vì vậy tôi nói: “Sắp về rồi, chú bận thì cúp máy đi.”

“Không vội không vội, cháu ngàn vạn đừng treo.” Mạnh Khung nói, “Chú quá nhớ cháu. cháu ở đây không có cảm nhận được. Vừa đi rồi. Trong lòng rất khó chịu.”

Tôi trầm mặc.

Đây là lời Mạnh Khung bây giờ nói với tôi, không phải Mạnh Khung kiếp trước nói với tôi.

“Chú chờ.” giọng của tôi có chút khàn khàn, “Cháu lập tức sẽ trở về.”

“Ừ.” Mạnh Khung dịu ngoan đáp lại, “Chú chờ cháu.”

Không may, kể từ ngày xảy ra chuyện kia, mỗi huấn luyện viên đều bị gọi lên nói chuyện với Liên trưởng, bị hung hăng phê bình một trận, lúc đi ra đôi chân đều như nhũn ra.

Trời bắt đầu trong, ba ngày cuối cùng các huấn luyện viên bắt đầu hung ác, huấn luyện chúng tôi vô cùng nghiêm khắc.

Tôi còn có thể chịu, mặc dù tố chất thân thể rất kém cỏi, nhưng thắng ở tinh thần kháng được. Không ít nữ sinh đứng đứng liền nói với huấn luyện viên ‘ báo cáo huấn luyện viên, tôi muốn ói. ’

Lời này có ý là muốn đến bên cạnh nghỉ ngơi. Đã đến cuối kỳ, bình thường huấn luyện viên sẽ bỏ qua cho nữ sinh đi nghỉ ngơi, nhưng huấn luyện viên bị chửi nóng nảy mới mặc kệ, chỉ ột chữ, ‘ ói! ’

Trừ lần đó ra, sáng sớm mỗi ngày trước khi ăn cơm chúng tôi đều phải chạy bộ, luyện tập thân thể bằng cách chạy 2000m. Nếu như tôi mười tám tuổi đương nhiên không có vấn đề, nhưng rất đáng tiếc bây giờ tôi chạy 1000m đã có chút thở không nổi, lại cần chạy.

Lúc huấn luyện mệt nhất, tôi chỉ nghĩ đến Mạnh Khung, tôi nghĩ anh đang làm gì, nhớ chuyện của anh, chịu đựng qua thời điểm khó chịu nhất.

Cuối cùng đã tới ngày về nhà. Ngồi lên xe buýt trở về, mặc dù hưng phấn, nhưng tôi lại ngủ thiếp đi rất nhanh.

Mơ mơ màng màng xuống xe, tôi ngẩng nhìn bốn phía, thế nhưng không thấy Mạnh Khung.

Đúng lúc này có người đột nhiên từ phía sau ôm lấy tôi. Người nọ ghì chặt eo của tôi, khiến tôi có chút thở không nổi.

Anh lặng lẽ đặt cằm lên vai tôi, thật lâu mới nói:

Edit: Đầm Cơ

“Đen.”

12. Chương 12: Thăng Tanh

“Ừ.” Tôi xoay người lại, ngẩng đầu để Mạnh Khung xem mặt tôi, sau đó nói, “Chú xem.”

Ngón tay ấm áp của Mạnh Khung từ mặt của tôi tuột xuống, vừa sờ anh vừa hít khí, rất đau lòng nói: “Đều lột da rồi. . . . không phải cháu có mang theo phần rôm sao? Sao trên cổ nhiều rôm như vậy. . . .”

“Được rồi.” Tôi ngăn tay Mạnh Khung còn muốn sờ tôi lại, nói, “Về nhà trước, cháu sắp chết đói rồi đây.”

Sau khi về nhà tôi tắm một trận sảng khoái. Lúc huấn luyện đều lo tắm cho nhanh nên sẽ không được sạch, về đến nhà lại không giống, tôi tắm ước chừng nửa giờ mới ra ngoài. Bởi vì nóng, tôi chỉ mặc một cái quần lửng liền đi ra ngoài, dép cũng không mang.

Buổi tối rồi Mạnh Khung không muốn cho tôi ăn nhiều nên múc cho tôi tô cháo thịt gà, tôi đi ra Mạnh Khung đã dùng cơm nước xong xuôi, đang lật balo của tôi đem mấy cái túi ny lon bọc quần áo dơ ra ngoài.

Tôi nói: “Đặt đó đi, một lát cháu giặt.”

“Không có gì.” Mạnh Khung nói, “Chú thuận tay giặt luôn.”

“Ồ trong đó còn có đồ lót của cháu nữa.” Tôi kiên trì nói, “Tự cháu giặt là được.”

Mạnh Khung rất cố chấp nói: “Cùng giặt luôn, không phí sức.”

Đã nói đến trình độ như vậy tôi cũng không có cách từ chối nên đành hơi xấu hổ nhìn Mạnh Khung cầm quần áo dơ của tôi đi tới phòng tắm.

Phòng tắm có một cống thoát nước, trước kia nhà trệt còn có máy giặt nhưng lúc dọn nhà không mang qua, trước khi mua máy giặt quần áo mới Mạnh Khung chỉ có thể giặt tay. Bình thường Mạnh Khung giặt quần áo đều vào phòng tắm, nước dơ trực tiếp chảy xuống cống ngầm.

Tôi không thích ăn cháo thịt gà, cảm giác rất tanh, nhưng Mạnh Khung nấu cháo rất dễ ăn, không có mùi tanh mà thịt gà lại mềm mềm vừa vặn.

Tôi đói cực kỳ, cảm giác này khiến tôi cảm thấy mình đang tiến vào thời kỳ trưởng thành. Chắc là tôi sắp bắt đầu trở mã, bây giờ mỗi ngày tôi đều đói, mỗi ngày đều ăn không đủ no.

Mạnh Khung múc cho tôi một tô cháo to, nhưng tôi ăn xong vẫn đói, vì vậy tôi đứng lên đi tới phòng bếp muốn lấy thêm một tô.

Phòng bếp cùng phòng tắm chung lối, tôi cầm tô cháo chưa đi tới cửa phòng tắm liền nghe thấy tiếng giặt quần áo sột soạt bên trong. Theo bản năng tôi nhìn vào bên trong một cái, chỉ nhìn một cái như vậy lại khiến cho tôi giặt mình suýt chút nữa làm ướt.

Tôi thấy được Mạnh Khung ngồi trước cái thau lớn giặt quần áo, trong thau đều là quần áo dơ của tôi, trong tay anh cầm một cái quần lót của tôi, lặng lẽ đưa xuống dưới mũi, sau đó khó nhặn hít sâu một hơi. Cánh tay của anh đang run rẩy nhưng động tác lại vô cùng kiên định.

Tôi tận lực cố gắng giữ tĩnh táo, trầm mặc không phát ra tiếng động nhưng bàn tay bưng cái tô siết thật chặt, cánh tay cũng có chút phát run.

Tôi thấy được thái độ của Mạnh Khung vô cùng xấu hổ, khó nhặn, còn mang theo chút thỏa mãn tôi xem không hiểu. Đầu của anh chôn thật sâu vào trong quần lót của tôi, cả người co rúc lại, sống lưng khom giống như một con tôm, tôi nhìn anh hồi lâu anh cũng không ngẩng đầu lên.

Tôi không tiếng động mà đi đến phòng bếp, bưng một tô cháo, im ắng mà trở về bàn ăn, máy móc từng muỗng từng muỗng húp cháo. Chờ tô đã trống không tôi mới cảm giác, hình như tôi ăn nhiều rồi.

Lại một lát sau, Mạnh Khung mới đi ra khỏi phòng tắm, anh lấy cái tô của tôi vào phòng bếp rửa, sau đó nói: “Chú đi tắm.”

“Ừ.”

Tôi ngồi ở trên ghế sa lon, mơ hồ nghe ra tiếng thở dốc xen lẫn tiếng nước chảy trong phòng tắm. Tôi nghe anh thở hổn hển, cảm giác tiếng thở của anh càng lúc càng nhanh.

Tôi trầm mặc. Chờ Mạnh Khung ra ngoài tôi mới vào trong phòng tắm đánh răng, ngửi thấy mùi hơi nước nóng hổi hơi bên trong cùng tư vị khó tả. Tôi ngẩng đầu nhìn mặt của mình, tôi thấy khuôn mặt đó phức tạp, bàng hoàng.

Ngày hôm sau có thể nghỉ ngơi một ngày rồi bắt đầu đi học. Tôi đang suy nghĩ có nên nói cho Mạnh Khung biết tôi lại muốn nhảy lớp hay không. Tốt nhất có thể cho tôi học xong đại học trước mười sáu tuổi, như vậy tốt nghiệp xong tôi đã có thể đi làm việc rồi.

Lúc tôi đang suy tính thì có một đôi vợ chồng tới nhà, bọn họ xách theo quà tặng đi tới nhà Mạnh Khung, mặt mày hồng hào.

Mạnh Khung có chút nghi ngờ nhìn bọn họ, hỏi: “Các vị là ai?”

“Anh là phụ huynh của Trần Khải Minh đúng không?” Phu nhân lễ phép cười với Mạnh Khung, “Chúng tôi là cha mẹ của Hứa Chi Vi, Hứa Chi Hiên, đặc biệt tới cảm tạ đứa bé nhà anh.”

Mạnh Khung cảnh giác nhìn bọn họ, nửa ngày mới xoay người gọi tôi: “Đại ca, cháu xem thử đây có phải bạn học của cháu không?”

Tôi thức dậy trễ vẫn còn đang đánh răng, nghe Mạnh Khung nói nhanh chóng súc miệng, từ phòng tắm đi ra, hỏi: “Cái gì?”

Tôi vừa nhìn liền thấy hai bạn học cùng lớp. Là đôi anh em song sinh, đúng là hai vị khiến cho tôi vô cùng không có hảo cảm kia.

Phu nhân nhìn thấy tôi, đầu tiên là bật cười: “Cậu nhóc này sao lại phơi đen như thế?”

Tôi không có trả lời mà kéo quần áo Mạnh Khung, nói: “Cháu biết, cho bọn họ vào đi thôi.”

Mạnh Khung nhìn tôi, có chút muốn nói lại thôi, nửa ngày thở dài cho bọn họ đi vào.

Mạnh Khung nhìn thật thận trọng, nhà của hai anh em này xem ra tương đối giàu có, tặng cho tôi rất nhiều đồ. Trong lúc nhất thời Mạnh Khung không tìm được bốn cái ly, đành phải dùng ly giấy rót nước trà vào.

Mẹ của họ một mực ngỏ ý cảm ơn tôi, nói nếu như không có tôi bọn họ sẽ mất đi một đứa con gái rồi. Tôi đột nhiên nhớ lại cô gái hôm đó nôn mửa trong rãnh nước toilet, mang theo nhạo báng muốn nhìn cô ta.

Ai biết tôi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cô gái kia cũng mỉm cười nhìn tôi, thấy tôi nhìn mình liền đỏ mặt cúi đầu.

A, biết ngày đó ối lên cả người tôi sao?

Mạnh Khung nghe vợ chồng kia nói những lời này, mặt sầm lại hỏi, cái gì? Chuyện gì?

Vợ chồng đó hỏi anh không nghe con anh nói sao? tiểu Hiên nhà tôi rơi xuống nước, là con anh cứu con gái nhà tôi lên!

Mặt Mạnh Khung một hồi xanh một hồi trắng, anh cố nén không đi chất vấn tôi, tôi nhìn ra anh có lời muốn nói cùng tôi, vì vậy liền nói qua loa đôi câu muốn cho đôi vợ chồng kia đi nhanh một chút.

Ai biết đôi vợ chồng kia không biết nhìn sắc mặt người khác chút nào, càng nói không ngừng, ai nha anh trẻ tuổi như thế thật không giống cha của Trần Khải Minh, nhà của anh rất gần trường học, nhà này là nhà của anh mua à.

Một câu Mạnh Khung cũng không nói, anh ngồi ở góc ngoài cùng ghế sa lon, buồn bực hút thuốc lá.

Từ lần trước tôi nói với anh đừng hút thuốc, đã rất lâu rồi anh không hút thuốc, không biết vì sao lúc này lại đột nhiên hút, hơn nữa còn ở trong phòng khách.

Hai vợ chồng nhìn Mạnh Khung mấy lần, sau đó liền dắt cô gái tên là tiểu Hiên kia đến để cô ta quỳ gối trước mặt tôi, nói tôi là ân nhân cứu mạng của cô ta.

Trong lòng tôi cảm thấy chán ghét, không nói đồng nghi thức vô dụng này mà là họ để một cô gái quỳ gối trước mặt của tôi thì còn ra thể thống gì?

Tôi đưa tay định đỡ cô ta dậy. Nhưng tay còn chưa đụng phải cánh tay cô gái kia Mạnh Khung đã đột nhiên vọt dậy đi tới vỗ lên tay tôi, đẩy cô gái kia một cái, thuận thể để cô ta đứng lên.

“Đứa bé ngày mai còn phải đi học.” Mạnh Khung dùng ngón tay vuốt vuốt nơi mày nhíu lại của mình, sắc mặt của anh thoát nhìn rất không xong, ngón tay cầm thuốc cũng có chút run rẩy, anh nói tôi còn có lời muốn nói với nó, các người đi về trước đi.

Lời này đã rất rõ ràng, đây chính là đuổi người. Khuôn mặt tươi cười của đôi vợ chồng cứng ngắc rồi trầm xuống, họ cũng nhìn ra Mạnh Khung không bình tĩnh, vì vậy nói khách sáo mấy câu liền không dây dưa nữa, cười cười đi ra ngoài.

Tôi không biết Mạnh Khung làm sao, cũng không biết nói gì, bưng ly giấy lên muốn ném trong thùng rác phòng bếp.

Mạnh Khung vốn trầm mặc đứng ở bên cạnh bàn, vừa thấy tôi cầm ly giấy của bọn họ thì đột nhiên đi tới đây, anh dùng lực kéo những cái ly giấy kia đi, bởi vì ly giấy rất dễ biến dạng nên nước nóng bên trong cũng vậy ra ngoài.

Tôi nói: “Mạnh Khung, chú làm gì vậy?”

“Cháu đừng đụng vào những thứ này!” Giọng Mạnh Khung rất lớn, tôi còn thấy được bắp thịt trên mặt anh đang run rẩy, anh cắn răng nói chuyện với tôi, “Tại sao cháu lại cứu người? Xuống nước cứu người ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì làm sao? !”

Tôi cau mày, cảm thấy anh có chút cố tình gây sự, ngồi xuống trên ghế sa lon muốn nhìn anh rốt cuộc làm thế nào.

Mạnh Khung đem cái trán đặt trên tường, nhắm mắt lại, hô hấp dồn dập, một lát sau anh đột nhiên mở cửa, dùng sức ném hết những quà tặng đôi vợ chồng kia đưa tới ra ngoài.

Những thứ đó đều bể ở trên cầu thang, đôi vợ chồng tặng một chai rượu đỏ, mảnh vỡ chai rượu văng tung tóe.

Trong hành lang truyền đến hồi âm rất lớn, tôi kinh ngạc đứng lên kéo Mạnh Khung về, tôi nói:

“Mạnh Khung, chú làm sao vậy?”

Hốc mắt Mạnh Khung đỏ lên, anh nói: “Tại sao cháu không nói cho chú?”

Tôi nói: “Cháu sợ chú lo lắng.”

Mạnh Khung cứng cổ, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, anh nói không đúng, anh nói cháu gạt chú, cháu ghét bỏ chú, có phải cháu muốn đi cùng bọn họ hay không? Cháu đi! Cháu đi đi! !

Tôi kéo cánh tay Mạnh Khung nói chú đừng đoán mò, cháu đã nói với chú, chú ở đâu thì cháu ở đó rồi mà.

Mạnh Khung khóc hu hu, anh đưa tay lên xoa huyệt thái dương, nói Đại ca, cháu vốn không quan tâm chú, nếu quan tâm chú tại sao cháu lại xuống nước cứu người, cháu chết thì chú con mẹ nó phải làm sao đây?

Mạnh Khung ngồi trên mặt đất. Tôi đóng cửa lại, quỳ trên mặt đất nhìn thẳng vào anh rồi nói dưới tình huống đó chú cũng sẽ xuống nước.

Mạnh Khung lắc đầu – cái gì cháu cũng không nói cho chú biết, cháu lừa chú, cháu vốn không xem chú là ba cháu, một ngày nào đó cháu sẽ đi.

Tôi nhìn ánh mắt của anh, dán trán tôi vào trán anh, nghe tiếng anh nức nở mà nói Mạnh Khung, chú xem cháu là con trai của chú sao?

Mạnh Khung sững sốt, anh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của tôi, trong đôi mắt có phức tạp, bàng hoàng giống như tôi.

Tôi nói chú đừng lừa mình, chú muốn cháu làm thế nào, chú muốn cháu trở thành ai của chú?

Mạnh Khung không lên tiếng.

Tôi nói muốn cháu cùng với chú sao? Bây giờ cháu đã cùng với chú. Vậy tại sao chú lại tức giận khi cháu cứu người khác mà không nói với chú?

Tại sao chú lại nổi điên khi cháu đựng qua ly giấy người khác đã dùng?

Tôi nói Mạnh Khung chú đừng gạt mình nữa, chú vốn không xem cháu là con trai của chú.

Tôi dùng một tay kéo ót Mạnh Khung, để anh ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi.

“Mạnh Khung.” Tôi gọi tên tuổi anh, “Chúng ta đi gặp bác sĩ tâm lý. Chúng ta cùng đi, có được không?”

Đàm: Có ai thắc mắc đoạn cuối vì sao lời thoại không bỏ trong ngoặc kép không ợ??? ~ Đơn giản bởi vì bạn ấy đang nằm mơ nha :))))))

13. Chương 13: Trong Mơ

Trong đầu tôi trống rỗng, mê mang nhìn chung quanh một lần, một giây sau tôi cảm giác như đang bước hụt, áp lực chung quanh chợt giảm xuống, run một cái, tôi mở mắt.

Bốn phía có chút mờ, Mạnh Khung ngồi bên cạnh tôi xem ti vi, TV bị chỉnh thành không tiếng, thấy tôi ngồi dậy, Mạnh Khung tắt tv chào hỏi:

“Đã tỉnh rồi?”

Tôi còn có chút sững sờ cho nên không nói gì.

Mạnh Khung đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra. Ánh mặt trời phía bên ngoài đột nhiên xông vào chiếu sáng trưng phòng khách đen kịt. Đang là buổi trưa, ánh mặt trời khiến tôi dường như mở mắt không ra. Tôi híp mắt cúi đầu xem xét, nhìn thấy một cái chăn mỏng đang đắp trên người tôi.

“Hai vợ chồng đó về rồi.” Mạnh Khung nói thẳng, “Bọn họ đang nói chuyện thì cháu ngủ thiếp đi nên chú để bọn họ đi về trước.”

Tôi vừa quay đầu liền nhìn thấy đồ hai vợ chồng kia đưa tới đều chồng chất trong phòng bếp, trên bàn còn có nước trà đã lạnh.

Thì ra là nằm mơ.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hoạt động hai chân cứng ngắc đứng dậy đi vào toilet, nói: “Mạnh Khung, cháu đói.”

Mạnh Khung dọn đồ trên bàn, nói: “Lập tức có cơm ngay, chờ một chút.”

Tôi dùng nước lạnh hắt vào mặt, cẩn thận nhớ lại giấc mộng kia. Giấc mộng kia ly kỳ lại hoang đường, đầy xung đột nóng nảy nhưng không khó nhìn ra, tôi lẫn lộn Mạnh Khung giữa hai đời. Tôi đương nhiên cho rằng Mạnh Khung bây giờ cũng sẽ yêu thích tôi như trước, anh sẽ nổi điên vì tôi đụng vào cô gái.

Nhưng thật sự là vậy sao?

Xuyên qua gương toilet, tôi thấy Mạnh Khung đang vui vẻ dọn cơm.

Cầm khăn lông lên lau mặt.

Tôi chôn vùi giấc mộng này vào trong lòng.

Đi học.

Lúc quân huấn tôi đã biết tôi sẽ là đại biểu của khối, tôi phải thay mặt tất cả học sinh lên đọc tuyên thệ ở buổi lễ tựu trường. Công việc này vô cùng nhàm chán nhưng Mạnh Khung lại rất hưng phấn, ngày đầu tựu trường anh cẩn thận giúp tôi sửa sang lại đồng phục học sinh, ủi cổ áo của tôi vô cùng phẳng, thậm chí kiểm tra ba lượt xem tôi có mang theo bản thảo không, còn đặt nó vào tầng đầu tiên của balo.

Anh nói:

“Nếu như chín giờ không có việc gì chú sẽ tới trường thăm cháu.”

Tôi nhìn anh nói: “Ừ.”

Chín giờ là buổi lễ tựu trường của chúng tôi.

Tôi nói: “Cứ từ thôi, hiệu trưởng còn lên nói chuyện trước đó nữa.”

Mạnh Khung không nói gì, đẩy mắt anh đều là nụ cười, anh giúp tôi bẻ lại cổ áo đồng phục, vỗ vỗ sau lưng tôi, sau đó cùng tôi đi đến trước bàn cơm.

Tôi thật sự bắt đầu trở mã. Lượng cơm của tôi biến rất lớn, mỗi bữa cơm đều muốn ăn hai chén, cho dù như vậy buổi tối tôi cũng thường bị đói tỉnh, ngồi ở trên giường nhìn bầu trời đêm đối diện nỗi ngực dán vào lưng. Tôi chỉ ngồi hai phút Mạnh Khung sẽ phát giác, hơn nữa đêm anh chạy đến phòng bếp nấu cơm cho tôi, rất giãy vờ người.

Cho nên buổi tối Mạnh Khung không hề để tôi húp cháo không nữa, anh sẽ chưng bánh mìn thầu rất mềm, ở bên trong cho thêm khoai tây để tôi ăn từ từ với cháo. Đây là biện pháp Mạnh Khung nghe bác sĩ nói sẽ tốt cho dạ dày.

Cho dù như vậy tôi vẫn đói, khẩu vị lớn khiến Mạnh Khung cũng giật mình.

Bây giờ, trên bàn bày bốn quả trứng gà, hai tô cháo còn có bốn bánh bao.

Tôi lấy cầm một cái bánh bao ăn với cháo, Mạnh Khung ngồi bên cạnh bóc trứng gà cho tôi. Tôi không còn dư tay để cầm, anh liền đem trứng gà đến bên miệng của tôi, từng miếng từng miếng dứt cho tôi.

Tôi thật sự quá đói, bốn quả trứng gà tôi ăn ba quả, bánh bao cũng thế, Mạnh Khung nhìn tôi ăn cơm, anh sợ bệnh bao tử của tôi lại tái phát.

Ăn xong tôi chà lau tay, nói: “Được rồi, đi học được chưa?”

Mạnh Khung dọn vỏ trứng gà trên bàn, vỗ tay một cái ra cửa đẩy xe đạp.

Tôi còn chưa đổi giọng, cho dù nét mặt của tôi lạnh lùng nhưng giọng vẫn rất non nớt, âm thanh kia có thể che dấu sự vô tâm trong giọng nói của tôi, đọc xong bài giảng, hiệu trưởng còn quay đầu cười híp mắt nhìn tôi một cái.

Tôi từ đài cao đi xuống, nhìn chung quanh một lần nhưng không thấy Mạnh Khung.

Chắc là quá bận rộn? Tôi không thêm để ý nữa, đứng ở trong đội ngũ khối của mình, lơ đãng nhìn ra ngoài liền thấy bóng dáng Mạnh Khung đạp xe đi xa phía bên ngoài cổng trường.

Không biết vì sao tôi và Mạnh Khung cách xa như vậy, chung quanh Mạnh Khung cũng có rất nhiều người, nhưng tôi lại nhìn một cái là có thể nhận ra, người kia chính là Mạnh Khung.

Ngày đầu tiên tựu trường đều là giáo viên tự giới thiệu mình. Một đám trẻ tan học mệt muốn chết, gần đây tôi luôn buồn ngủ, nói chuyện với người ta cũng có thể ngủ.

Lúc này tôi mở mắt ra lúng túng phát hiện giáo viên tiếng Anh đã đi rồi, tiến vào hẳn là giáo viên môn toán.

Tan lớp, giáo viên toán đưa cho cả lớp tờ tuyên truyền, hơn nữa còn dán vào phía sau phòng học.

Bởi vì tôi lùn cho nên ngồi hàng thứ nhất, giáo viên liền đem tờ tuyên truyền đưa cho tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, trên đó viết chính là ‘Cuộc thi toán trung học cơ sở toàn quốc’.

Tôi lấy bút, chép thật nhanh mấy tin tức trọng điểm ở phía trên, sau đó truyền về phía sau.

Toán là môn học ưu thế của tôi, kiếp trước học toán cũng không cảm thấy khó khăn, có mấy lần thi cũng lấy được hạng rất tốt, lúc này có thể thử một lần.

Tôi xem trước mắt, thứ sáu tuần đầu tiên tháng sau thi viết lần đầu, chỗ tốt là, vốn buổi chiều thứ sáu phải lên lớp nhưng tham gia cuộc thi xong là có thể trực tiếp về nhà.

Trung học cơ sở sáu giờ mới tan lớp, bởi vì tôi là vị thành niên nên mỗi ngày Mạnh Khung đều sẽ đạp xe đến đón tôi. Lúc đầu anh đều dừng xe ở xa xa, tự mình đi tới cổng trường chờ tôi, giúp tôi cầm balo, thời gian dài về sau anh liền dừng xe ở cổng trường, một chân chống xe ngược cổ lên lo lắng chờ đợi tôi.

Tôi cao hơn, ngắn ngủn một tháng tôi cao lên vài cm, khẽ nhón chân lên thì đầu đã có thể đến ngực Mạnh Khung.

Lượng cơm của tôi không bớt đi, lúc ăn cơm giống đều như là uống nước, chưa nhai hai cái đã nuốt xuống. Mạnh Khung luôn rất lo lắng nhìn tôi. Anh sợ tôi bị nghẹn.

Mạnh Khung lo lắng là không có đạo lý, tôi đang ở tuổi lớn, mỗi ngày đều đói, đói bụng đến mức trong lòng hốt hoảng, nửa đêm tôi sẽ đột nhiên rút gân, đây là do cao quá nhanh mà ra.

Lần thứ hai tôi đau chân thức dậy, Mạnh Khung đặt sữa tươi cho tôi, sáng sớm mỗi ngày hơn sáu giờ là có người đưa tới, một tháng phải hơn một trăm tệ.

Tiền lương của Mạnh Khung mỗi tháng được bao nhiêu chứ? Tôi không muốn để anh tốn kém như vậy, nhưng Mạnh Khung lại không đồng ý, mỗi ngày hơn sáu giờ anh liền chạy xuống dưới lầu lấy sữa cho tôi, sau khi lên lầu còn đi luộc thêm trứng gà.

Mà nói, thân thể phát triển còn có thể chịu được, nhưng khiến tôi khó chịu là tôi bắt đầu xuất tinh trong mơ.

Đã đến gần mùa thu trời không hề nóng bức nữa, buổi tối phải đắp chăn. Không biết chuyện gì xảy ra, cuối cùng tôi lại cảm thấy cái chăn cứ cọ sát hạ thể của tôi, quần lót vốn vừa vặn lại trở nên chật.

Nửa đêm tôi thường nằm mơ thấy một vài hình ảnh làm người ta nóng ran, còn chưa kịp thấy rõ mặt người ở phía dưới liền thức dậy, tôi thở hổn hển, cảm thấy quần lót mình ướt át dính dính, tôi không thể không đứng dậy đi tới phòng tắm rửa sạch quần lót dơ bẩn.

Mạnh Khung cũng bị tôi đánh thức, anh tự tay sờ sờ chân của tôi, cảm thấy bắp chân tôi không có rút gân mới thả tay, hỏi:

“Sao vậy?”

Tôi trầm mặc lắc đầu một cái, nói:

“Không có việc gì.”

Lúc tôi xuống giường phải đi qua người Mạnh Khung, lúc đó Mạnh Khung nằm trên giường còn đang mơ màng buồn ngủ, anh khẽ mở hai mắt hỏi tôi lần nữa:

“Cháu đi đâu?”

Tôi nói:

“Đi phòng tắm.”

Lúc này Mạnh Khung lại hiểu, dưới ánh trăng tôi có thể nhìn thấy ánh mắt của anh nhẹ nhàng liếc phía dưới của tôi sau đó lập tức dời đi, anh nghiêng đầu, nhắm mắt lại nói:

“Để ở đó chú giặt giúp cháu.”

“Không cần.” Tôi đáp lại anh một câu như vậy rồi liền đi tới phòng tắm, quần lót dính dính rất khó chịu. Tôi lấy một cái quần lót sạch sẽ từ trong tủ quần áo ra, cởi quần bẩn ngâm vào trong chậu.

Tôi không dám mở nước quá lớn, bởi vì Mạnh Khung còn chưa ngủ, anh đang ở trong phòng chờ tôi. Vừa nghĩ tới đó tôi liền đè âm thanh xuống rất thấp rất thấp, tôi cảm thấy thật xấu hổ.

Cho dù tôi đã xuất tinh trong mơ nhưng vẫn sẽ cảm thấy nóng ran kích động, đó là thời kỳ trưởng thành dù có cọ ra giường cũng có thể bắn, nửa đêm hạ thể của tôi thường ở trạng thái cứng rắn, lúc này tôi chỉ có thể dùng nước lạnh dội mặt của mình.

Kiếp trước tôi không cảm thấy tính dục của mình cao như vậy, bây giờ. Tôi cảm thấy có lẽ là do mình kìm nén quá lâu.

Chất lượng giấc ngủ của tôi bắt đầu giảm xuống không phanh, buổi tối không phải là bị rút gân đau tỉnh thì chính là quần lót ướt, một đêm thường thường có thể tỉnh năm sáu lần, tôi không muốn luôn đánh thức Mạnh Khung, lúc rút gân liền cắn răng chịu đựng, giặt quần áo cũng sẽ đợi đến ngày mai.

Tôi cảm thấy tôi càng ngày càng phát triển theo hướng người trưởng thành, sáng sớm phía dưới sẽ rất cứng rắn, cuối cùng tôi cố nhịn, tận lực dời đi lực chú ý để tránh sáng sớm lại xấu hổ.

Tôi mệt không chịu nổi, sáng sớm sẽ ngủ nướng, thường thường Mạnh Khung gọi tôi ba bốn lần tôi cũng không dậy, sắp trễ giờ Mạnh Khung mới đem đồng phục mặc lên người tôi, nhét điểm tâm vào trong tay tôi sau đó vội vã lao ra khỏi cửa.

Tôi mệt mỏi Mạnh Khung cũng đau lòng, có một hôm sáng sớm tôi mơ mơ màng màng đi tới phòng tắm đánh răng, tôi thấy Mạnh Khung cầm quần lót đang giúp tôi tẩy sạch vết bẩn.

Tôi rất lúng túng, nghĩ sáng hôm sau nhất định phải dậy sớm, không thể để cho Mạnh Khung giúp tôi nữa, nhưng đêm hôm đó mong muốn vô cùng mãnh liệt, sáng sớm thức dậy mắt mở không ra, quần lót. Chỉ có thể phiền Mạnh Khung.

Vạn hạnh chính là, qua đoạn thời gian đó sự nhần nại của tôi lại khôi phục, dần dần buổi tối sẽ không xuất tinh trong mơ nữa, những giấc mơ kỳ quái cũng không xuất hiện, thỉnh thoảng sáng sớm cứng rắn một chút cũng có thể nhịn. Khi đó tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tháng sau đến, Mạnh Khung đạp xe đưa tôi đến trường. Cuộc thi lần này không được người ta coi trọng, ba mươi thí sinh tới ngồi, chỉ có một giáo viên coi thi ở phía trên đọc sách, cuộc thi chính thức mới coi thi gay gắt.

Tôi vẫn tương đối may mắn vì được ngồi ở bên cạnh cửa sổ, ánh mặt trời rất nhu hòa, gió thổi vào không quá nóng bức, bởi vì ngồi bàn đầu cho nên rất yên tĩnh, hoàn cảnh cuộc thi cũng rất tốt.

Tôi làm bài xong liền đi ra trường thi, Mạnh Khung cũng không hỏi tình huống, trực tiếp mang tôi về nhà.

Tôi biết ý của anh, dù tôi thi thế nào anh cũng không quan tâm.

Vì vậy tôi nói với Mạnh Khung:

“Mạnh Khung, cháu làm bài cũng tạm.”

“Ừ.” Mạnh Khung đáp một tiếng, không quay đầu lại nói, “Chú biết. Ngày mai nghỉ, ngủ thêm một hồi.”

Tôi ôm hông của anh, cúi đầu xem đường cái lui về phía sau, đầu dựa vào tấm lưng của Mạnh Khung không nói gì.

14. Chương 14: Đắm Chìm

Sau khi về nhà tôi không căng thẳng chút nào mà ăn cơm, ngồi nói chuyện cùng Mạnh Khung một hồi đã cảm thấy mí mắt đánh nhau, mệt không chịu nổi. Nhưng Mạnh Khung lại không để cho tôi ngủ bây giờ, anh nói mới vừa cơm nước xong đi ngủ sẽ không tốt cho dạ dày, muốn tôi đi ra ngoài tản bộ loanh quanh.

Tôi nào có hăng hái đi loanh quanh tản bộ? Ngồi đọc sách một hồi, đầu lệch trên ghế sofa liền ngủ mất. Mơ hồ không biết qua bao lâu, tôi cảm giác bắp chân co rút một trận, cảm giác bất đắc dĩ ‘ lại rút gân ’ dâng lên. Tôi giật giật, thể nhưng không tỉnh. Sau đó tôi liền cảm giác có một đôi bàn tay ấm áp thuận thực xoa bóp chân của tôi, nơi đó giống như bị vuốt lông, từ từ không đau.

Chờ tôi mở mắt lần nữa, cảm giác còn thoải mái hơn ngủ cả đêm nhiều, nhìn lại một chút chẳng qua chỉ ngủ có 50 phút, tôi sững sốt một lát liền phát hiện tôi thể mà lại tựa vào bả vai Mạnh Khung.

Tôi ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Mạnh Khung, đột nhiên nói:

“Cháu đói.”

Mạnh Khung cười xoa tôi đầu: “Mới có bao lâu hả? Chờ một chút đi, một lát chú đi mua gói mì.”

Tôi thấy được khổ sở từ nụ cười của Mạnh Khung. Cũng đúng, tiền ba tôi để lại cho Mạnh Khung không bao nhiêu, tiền lương Mạnh Khung cũng không nhiều, nơi nào có nhiều tiền nuôi thẳng nhóc đói tiền tôi đây. Nếu kiếp trước tôi cũng ăn nhiều như vậy, Mạnh Khung làm thế nào nuôi sống tôi?

Vấn đề này không lâu sau tôi sẽ ngay —— tôi biết Mạnh Khung làm sao để nuôi sống tôi, nhưng đáp án kia, khiến cho hốc mắt tôi ê ẩm, nói không nên lời.

Mạnh Thiên kết hôn.

Lấy được tiền chỗ Mạnh Khung ngày hôm sau Mạnh Thiên liền cùng mấy người không đứng đắn đem tiền cho người ngoài vay. Người thiếu tiền luôn có, tình hình kinh tế căng thẳng vay lãi suất cao hầu như đều có, Mạnh Thiên chính là nhìn rõ món lợi kếch sù này mới có thể làm việc nghĩa không chùn bước thậm chí là vô đoán sang tên nhà lầu cho Mạnh Khung.

Bắt tay với Mạnh Thiên là mấy kẻ hắc đạo, xuống tay cũng hung ác, lúc đòi nợ có thể đánh người cho đến chết, không có chuyện gì cả ngày đuổi theo người thiếu nợ, dù bạn đi làm hay đi nhà cầu, chỉ cần tìm được người, liền đuổi theo.

Tôi biết thủ đoạn của Mạnh Thiên. Khi đó Mạnh Thiên đã vào tù, nghe người thiếu nợ nói, có lúc bọn họ không có tiền nộp, sẽ có người dùng nhíp rút từng cái móng tay của họ, hoặc là dùng dếp tát lên mặt con gái họ.

Cũng vì biết những ‘ thủ đoạn ’ kia, lúc Mạnh Thiên cử hành hôn lễ tôi không muốn để Mạnh Khung đi.

Mạnh Khung lại do dự. Tuy anh và Mạnh Thiên không có gì thân tình, cũng không có liên hệ máu mủ, nhưng trong mắt người ngoài dù sao hai người đã từng là người một nhà, huống chi người ta đã gửi thiệp mời đến, không đi có phải không thích hợp hay không?

Tôi cũng cảm thấy không thích hợp. Tính toán theo thời gian kiếp trước, không đến mấy tháng nữa Mạnh Thiên sẽ bị bắt, bây giờ, gã chính là châu chấu mùa thu, nhảy không được mấy ngày nữa. Đi lần này đoán chừng là lần cuối Mạnh Khung gặp gã rồi, còn có thể tiết kiệm tiền cơm, thôi thì tùy Mạnh Thiên nói cái gì, chịu đựng là được.

Ngày đó là thứ bảy, tôi cùng Mạnh Khung ngồi xe đến một khách sạn. Đó kia là khách sạn xa hoa rất nổi danh ở chỗ chúng tôi, rất lớn đủ khí phái, giá tiền hơi đắt, xem ra Mạnh Thiên bỏ ra không ít.

Mạnh Khung không bỏ tiền mừng, hai chúng tôi da mặt cũng dày, dù sao Mạnh Thiên có nhiều tiền ra như vậy, nói gì cũng phải cảm tạ Mạnh Khung, cho nên thật sự không cảm gì đến tôi vẫn bình tĩnh, cùng Mạnh Khung đi thẳng vào trong đại sảnh.

Mạnh Thiên nhìn mặt mày hồng hào, mười mấy chiếc xe đón dâu đều là của gã, tôi nheo mắt lại, nhìn nghi thức hôn lễ của hai người. Mạnh Thiên và vợ của gã đều rất vui mừng, dưới sự yêu cầu của người dẫn

chương trình thể mà lại hôn môi trước mặt mọi người, khi đó còn không có mở ra như sau này, Mạnh Khung lúng túng không biết có cần che mắt tôi không.

Lúc mang thức ăn lên tôi liền cúi đầu ăn cơm, dù sao bên cạnh không có người quen không thể nói gì tôi. Về phần Mạnh Thiên, tôi cũng không quan tâm, thích làm sao thì làm.

Kể từ lúc tôi trưởng thành, Mạnh Khung liền bắt đầu mua những món ăn không mắc còn có thể nhanh no, bánh bao nhân rau hẹ trứng gà, bánh mì, khoai tây khoai lang dường như là ăn hàng ngày cho nên lâu rồi tôi chưa ăn thịt, Mạnh Khung yêu thương tôi, liệu mạng gấp thức ăn gấp thịt trong mâm cho tôi khiến ấy người ngồi bên cạnh ghé mắt.

Mạnh Khung dĩ nhiên không thêm để ý những điều này, có thể để tôi ăn no, so với cái gì đều càng quan trọng.

Sau khi nghỉ thức kết thúc, Mạnh Thiên liền cùng cô dâu đi xuống, lần lượt đi mời rượu người ta. Phía trước nhất là họ hàng bên gái cùng người thân Mạnh Thiên, càng về sau càng không thân, cho nên Mạnh Khung cùng tôi an vị một bàn sau cùng.

Mạnh Thiên và cô dâu rất nhanh đi tới phía sau, kính rượu Mạnh Khung. Tôi vốn cho rằng trường hợp này Mạnh Thiên ít nhất cũng sẽ cho Mạnh Khung chút mặt mũi. Nhưng Mạnh Thiên nói ra câu đầu tiên, tôi biết ngay không phải vậy, Mạnh Thiên chính là tới tìm phiền toái.

Mạnh Thiên cầm ly rượu, khuôn mặt đỏ bừng, gã lớn tiếng giới thiệu với cô dâu:

“Đây chính là em trai anh.” Mạnh Thiên uống rượu uống đến nói dốt, “Em trai ngoan của anh, đã gặp lúc rửa xe đó. Em nhớ không, là chỗ lần trước chúng ta rửa xe.”

“” Mạnh Khung nhú nhú mày, không nói gì.

“Lần sau chúng ta đi rửa xe, cậu tính rẻ hơn một chút được không? Ha ha.”

Mạnh Khung dừng một chút, gật đầu một cái.

Mạnh Thiên lấy tay kéo cô dâu, rất lớn tiếng nói: “Hai chúng ta phải cảm ơn em trai tốt của anh nha, nếu không phải mẹ anh chết sớm, cậu ta đưa tiền cho anh thoát khỏi nơi chim không thềm ỉa đó, sẽ có anh hôm nay sao?”

“” tay Mạnh Khung cầm ly rượu cứng ngắc, tôi biết bây giờ anh rất lúng túng, vì vậy tôi đứng lên, nói với Mạnh Thiên:

“Đủ rồi.”

Mạnh Thiên uống đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt gã có chút chậm chạp, từ từ di động con ngươi nhìn tôi, Mạnh Thiên đột nhiên vươn tay, sờ sờ mặt của tôi, nói:

“Thằng nhóc mày. Tô mì hôm đó, mày còn nhớ rõ không?”

Gã nói những lời này khiến cho tôi đột nhiên nhớ ngày tôi mất balo, gã chơi đùa bấm cánh tay tôi làm hại cánh tay tôi bầm một thời gian thật dài.

Trên tay Mạnh Thiên đều là mồ hôi, giống như một con rắn bò trên mặt tôi. Mạnh Khung đưa tay muốn kéo tôi về phía sau, nhưng tôi lại bước lên trước, tiến tới bên tai Mạnh Thiên nói một câu nói, tôi nói ‘Ông nội mày lấy đồ của mày, dĩ nhiên nhớ’.

Tôi thấy được sắc mặt Mạnh Thiên đột nhiên thay đổi, gã quay đầu tức giận nhìn tôi, khoan thai tự đắc mới vừa rồi đột nhiên không có.

Tôi đưa tay hất gã ra, neho mắt lại nhìn gã, Mạnh Thiên tức giận mặt đỏ bừng, gã dùng lực đẩy tôi, tôi lão đảo lui về phía sau một bước suýt chút nữa thì ngã, may mà Mạnh Khung đỡ tôi.

Toàn thân Mạnh Thiên phát run, gã muốn xông lên đánh tôi lại bị cô dâu bên cạnh kéo một cái, Mạnh Thiên hất tay cô ta ra, cô dâu trượt chân suýt ngã xuống. Mạnh Thiên liều mạng xông về phía trước, gã vọt tới trước mặt tôi chuẩn bị hung hăng đánh tôi một trận, tôi cũng không sợ hãi, nhìn tia máu hồng trong mắt gã, tôi nói:

“Mày chờ, Mạnh Thiên.”

Mạnh Khung một tay kéo lấy tôi ra sau lưng. Anh có thể để Mạnh Thiên đánh tôi sao? Rất dễ nhận thấy đó là điều không thể, Mạnh Khung kéo tôi về phía sau, né tránh Mạnh Thiên liền đi ra bên ngoài. Mạnh Thiên cũng nhớ lại hôm nay là hôn lễ của gã, không thể gây chuyện, gã quay đầu liếc nhìn cô dâu của mình, không có đuổi theo.

Mạnh Khung cúi đầu mang tôi đi, tôi bị anh kéo thân thể nghiêng về phía trước, nhưng tôi vẫn quay đầu lại nhìn Mạnh Thiên. Nhìn người đàn ông đang nổi giận đó, tôi nhỏ giọng nói một câu.

“Mày xong rồi.”

Khi về nhà, Mạnh Khung cùng tôi ăn ý không có nói đến chủ đề hôn lễ. Về đến nhà Mạnh Khung còn không dám nhìn vào mắt tôi.

Lúc đầu tôi còn sợ Mạnh Khung trách tôi, nhưng vừa nhìn biểu hiện của Mạnh Khung, tôi biết ngay anh lại cảm thấy thấy thẹn với tôi.

Điều này cũng không có gì. Cuối cùng tôi cảm thấy khoe khoang như Mạnh Thiên thì vào ngục là chuyện sớm hay muộn, món lợi kếch sù lãi suất cao người nào không biết? Không ai đi làm đó là vì họ có chút đầu óc, biết chuyện này là phạm pháp khó thực hiện. Mạnh Thiên một không có tiền hai không có bối cảnh ba không nhân mạch, có thể kiên trì mấy tháng đã là cực hạn, cho nên tôi không vội, tôi cũng không sợ Mạnh Thiên sẽ trả thù.

Mạnh Khung có chút không biết làm sao, anh làm xong việc trong tay liền nhắm mắt theo đuôi theo sát tôi...tôi đi nơi nào anh đi nơi đó, đáng vẻ rất lo lắng.

Tôi liền làm bộ như không biết, tùy Mạnh Khung đi theo, sau đó lại ngồi trên ghế sa lon đọc sách để Mạnh Khung cũng nghỉ ngơi một lát.

Tôi vốn nằm trên ghế sa lon đọc sách, nhìn một chút lại đột nhiên ngủ thiếp đi, lúc ánh mặt trời buổi chiều chiếu vào, tôi cảm thấy hơi nóng nhưng không để ý, nhưng nhiệt độ càng ngày càng nóng khiến tôi chảy mồ hôi, mồ hôi theo bắp đùi chảy xuống phía dưới. Tôi xê dịch thân thể mới biết dục vọng khó khăn lắm tôi mới đè nén xuống hôm nay lại trở về.

Tôi mệt a, lúc này lưỡi phải mở mắt, ngứa lợi hại liền nhúc nhích thân thể lung tung, khiến nơi nhạy cảm cọ sát ghế sa lon một chút. Âm thanh tôi loạn động khiến Mạnh Khung chú ý, anh hỏi:

“Đại ca, sao vậy?”

Tôi nói:

“Hơi nóng.”

Mạnh Khung ‘à’ một tiếng cũng biết chuyện gì xảy ra. Tôi theo bản năng ngừng cọ sát nhưng tiếng hít thở vẫn không nhận được, vốn cho rằng chỗ kia sẽ giống như mấy ngày trước, không để ý tới rất nhanh sẽ mềm nhũn, ai ngờ không biết có phải là vì mấy ngày qua đè nén quá hay không, nửa ngày chỗ kia vẫn rất tích cực.

Tôi có chút phiền não cọ sát hai cái, một lát sau quay lưng lại đưa tay vào trong quần lót. Tôi không nghe thấy tiếng Mạnh Khung, tôi cho là anh đi rồi nên do dự một chút, vẫn trên dưới sờ sờ.

Tôi không biết đây là thế nào. Kiếp trước tôi không thường xuyên kích động như vậy, kiếp này có nhận cũng nhận không được.

Lúc sau thân thể tôi run lên bắn ra, tôi cắn răng mới đè nén được trong âm thanh cổ họng xuống. Thính giác của tôi có chút giảm xuống, một lúc lâu mới nghe được phía sau lưng có tiếng hít thở nặng nề, tiếng hít thở này khiến tôi đột nhiên phát hiện Mạnh Khung đang ở sau lưng mình. Tôi sửng sốt, từ từ cúi đầu xuống, không có lên tiếng.

Tôi mở mắt, cảm thấy không có mệt nhọc, nhưng lại không muốn đứng lên.

Tôi nghe được tiếng bước chân, chỉ chốc lát sau, tôi liền thấy Mạnh Khung đi tới bên cạnh tôi.

Anh lôi tay của tôi ra, dùng khăn lông nóng giúp tôi lau sạch sẽ, sau đó lại tiến tới bên tai tôi, nói:

“Đại ca, cởi quần xuống đi.” Anh nói, “Chú giúp cháu giặt.”

“Ừ.” Tôi nâng một chân lên, mặc cho Mạnh Khung giúp tôi cởi quần áo. Mạnh Khung do dự một chút, cũng cởi quần lót của tôi ra. Chẳng được bao lâu thì có chần rơi xuống trên chân của tôi.

Tôi đắp kín mền, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Mạnh Khung. Mạnh Khung rũ mắt không cho tôi nhìn thấy cảm xúc trong mắt của anh.

Tôi nheo mắt lại, quay đầu.

Tôi cảm thấy tôi đang ở trong tấm lưới tên là dịu dàng của Mạnh Khung, đắm mình vào đó.

15. Chương 15: Lừa Người

Chú Triệu ở trên lầu là đồng nghiệp của Mạnh Khung, con của chú vốn lớn hơn tôi hai tuổi, bởi vì tôi nhảy lớp, cho nên bây giờ tôi cùng khối với cậu ta, khéo chính là, tôi và cậu ta học cùng một lớp.

Có lúc Mạnh Khung cùng chú Triệu tan việc liền cùng nhau đạp xe tới đón con, còn có thể cùng về nhà.

Con trai chú Triệu có lỗi tai rất lớn, hơn nữa còn động được, mấy đứa nhỏ học trung học cơ sở đều thích đặt biệt hiệu cho bạn học hay giáo viên, con trai của chú Triệu liền kêu Đại Nhĩ Đóa (lỗ tai lớn). Bởi vì tên cậu ta vốn quá khó đọc, cho nên tôi vẫn thường kêu cậu ta là Triệu Nhĩ Đóa.

Triệu Nhĩ Đóa rất thích nói chuyện yêu đương, tan học trên đường về nhà luôn là cậu ta và ba cậu ta càu nhàu với nhau, còn tôi và Mạnh Khung thì ngẩn người. Triệu Nhĩ Đóa có nhiều lần thử đàm luận cô bé nào đẹp nhất với tôi nhưng đều bị tôi mơ hồ nói qua chuyện khác. Tôi và Mạnh Khung đều không phải là người biết ăn nói, theo chân hai cha con bọn họ bổ xung, không khí trái lại rất hài hòa.

Thời tiết từ từ trở nên lạnh, trên đường gặp đèn đỏ, Mạnh Khung bắt đầu dời tay khỏi tay lái bỏ vào trong túi.

Tôi biết tay anh rất lạnh, vì vậy tôi đưa tay lên trước, đưa tay vào túi áo Mạnh Khung, dùng sức cầm ngón tay lạnh lẽo hơi cứng ngắc của anh.

Mạnh Khung ngẩn ra, sau đó liền buông lỏng, để tôi sưởi ấm cho anh.

Chú Triệu quay đầu vừa hâm mộ vừa tiếc rên sất không thành thép nói:

“Con trai của cậu thật hiểu chuyện. Tốt hơn thằng nhóc khốn kiếp nhà tôi nhiều.”

Mạnh Khung cười cười, không nói lời nào.

Triệu Nhĩ Đóa hừ một tiếng quay đầu nhìn Mạnh Khung và tôi, cậu ta vốn là con trai độc nhất, tính tình tương đối cật mạnh, bị nói một câu đã không vui, trừng to mắt mà nhìn tôi.

Tôi nào có rãnh mà quần cậu ta? Tâm tư của tôi tất cả đều đặt trên tay Mạnh Khung rồi, mu bàn tay anh có thật nhiều vết xước rất nhỏ, còn chưa đến mùa đông đã nứt da, đến mùa đông phải làm thế nào bây giờ?

Tay của anh lớn như vậy. Tôi vuốt ve mỗi một đường chỉ trên tay anh, mỗi một đường đều in thật sâu vào trái tim tôi.

Đèn xanh sáng lên, Mạnh Khung khẽ né tay của tôi, dừng lại một chút bắt đầu đạp xe.

Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên nói câu:

“Hôm nay giáo viên lớp con điều tra tình hình học sinh. Cô ấy hỏi nhà ai không có máy vi tính, chỉ có mình con giờ tay.”

Giọng nói Triệu Nhĩ Đóa mang theo chút nức nở:

“Tại sao ba cứ hay lấy người khác ra so với con thế? Sao ba không nhìn lại ba thử xem?”

Tôi vốn không chú ý Triệu Nhĩ Đóa nói cái gì, nhưng lại cảm thấy đột nhiên lưng Mạnh Khung cứng cứng một chút. Cho nên tôi quay đầu, nhìn chú Triệu cùng Triệu Nhĩ Đóa.

Chú Triệu có vẻ vô cùng lúng túng, chú lập tức nói câu gì đó rất lớn tiếng, dời đi đề tài này.

Mạnh Khung biết máy vi tính. Bên cạnh có chỗ rửa xe mới mở, tên cửa hàng kêu là hăng rửa xe puter , buôn bán vô cùng náo nhiệt. Theo Mạnh Khung thấy, đây chính là công nghệ cao, không phải là thứ anh có thể chạm vào. Mạnh Khung không phải không muốn mua một cái máy vi tính, anh cố tiết kiệm tiền, nhưng bình thường mới có được vài đồng tiền lại bắt đầu thiếu tiền. Không có tiền thì nào có mua được cái gì.

Khi nghe Triệu Nhĩ Đóa nói xong câu kia, Mạnh Khung đột nhiên sửng sốt. Đúng, anh không cần máy vi tính, đại ca thì sao? Bọn họ còn phải học tin học, không mua một cái máy đại ca lấy cái gì mà dùng? Nhưng lấy tiền ở nơi nào đây?

Tôi không biết tâm tư của Mạnh Khung, chuyên nghiệp của tôi không liên quan mấy đến máy vi tính, không nói chuyện phiếm cũng không chơi game, thứ kia đối với tôi mà nói không quan trọng, cho dù là kiếp trước tôi cũng chưa từng dùng tới.

Đứa bé nhỏ như vậy muốn máy vi tính cũng không có gì dùng, tôi đoán Triệu Nhĩ Đóa chỉ nổi lòng ganh đua so sánh thôi, nhưng chút tâm tư này tôi lại chẳng có, đương nhiên cũng sẽ không đi ganh đua với một đứa trẻ chỉ mười mấy tuổi.

Tựa vào lưng Mạnh Khung, gió lạnh trước mặt tất cả đều bị anh ngăn cản, tôi nhìn phong cảnh bên cạnh, cảm thấy vô cùng an nhàn.

Nếu như tôi biết sắp tới tôi sẽ mang đến cho Mạnh Khung áp lực lớn như vậy, tôi chắc chắn sẽ không tiếp tục an nhàn nữa. Nhưng khi đó cái gì tôi cũng không biết, tôi được Mạnh Khung bảo vệ hoàn toàn, từ từ làm hao mòn lòng cầu tiến, tôi cảm thấy chỉ cần có thể cùng Mạnh Khung ở chung một chỗ đã là rất tốt.

Nếu như tôi biết.

Đáng tiếc khi đó tôi không biết.

Sắp đến cuối tháng rồi, tôi có thể cảm thấy Mạnh Khung bắt đầu thắt chặt chi tiêu, bốn cái trứng gà sáng sớm đã không có, ba món ăn buổi trưa biến thành hai, trong thức ăn thỉnh thoảng sẽ có thịt băm, tất cả đều được Mạnh Khung cẩn thận chan vào trong chén tôi.

Tôi cũng muốn tiết kiệm tiền, nhưng đáng sợ nhất là, kỳ trở mã của tôi còn không dừng lại. Bây giờ chiều cao của tôi là một mét bốn lăm, tôi biết tôi sẽ cao chừng một mét tám, còn thời gian rất dài mới có thể đạt tới độ cao đó.

Kỳ trở mã không đình chỉ, tôi liền đói, có lúc ngồi ở trên ghế nghe giảng cũng sẽ đói bụng đến không chịu nổi, giáo viên nói một chữ đều không nghe lọt, nghĩ đến luôn là bữa tiếp theo sẽ ăn cái gì.

Tôi tận lực khắc chế cảm giác quá đói của mình, tôi biết Mạnh Khung không có tiền nữa. Tuy tôi không kêu đói với Mạnh Khung nhưng Mạnh Khung cũng biết, nửa đêm tôi nghiêng người anh liền tỉnh, anh sợ tôi đói bụng không chịu nổi.

Khi đó tôi sợ nhất là học ngữ văn, thỉnh thoảng xuất hiện một bài viết nói đến thức ăn sẽ khiến tôi đói khát khó nhịn. Võ Tòng thượng Cảnh Dương Cương, tôi chỉ nhớ cảnh hân ăn bàn thịt bò.

Khi đó cả ngày tôi ăn không đủ no, thật ra thì cũng không có đói như vậy, thế nhưng khi bạn cứ luôn muốn, lúc ăn cơm bạn cũng sẽ cảm thấy đói. Điều đó đơn giản chính là cơn ác mộng của tôi.

Mạnh Khung nhìn tôi như vậy cũng khó chịu, anh không muốn vay tiền người khác, mỗi ngày đều than thở.

Tôi nhớ rõ ràng ngày đó là ngày 26 tháng 10, ngày khiến cho tôi vĩnh viễn không có cách nào quên được.

Lên lớp nửa ngày, tôi về nhà liền để balo xuống rửa tay chuẩn bị ăn cơm. Khi đó đã hơn mười hai giờ, hai giờ sau phải lên lớp, tôi lấy đôi đũa ngồi ở trên bàn cơm, xoay người muốn đi giúp Mạnh Khung dọn cơm.

Vừa đi vào trong phòng bếp tôi liền ngửi thấy mùi thơm xông vào mũi, tôi nghi ngờ dò đầu vào nhìn, thấy Mạnh Khung bưng một chén sườn to đi tới, trên bàn đã có ba món ăn rồi.

Khi đó giá thịt còn không đắt như sau này, nhưng cũng không rẻ bao nhiêu, tôi liền bật thốt lên:

“Mạnh Khung, chú lấy tiền từ đâu vậy?”

“Hôm nay có tiền thưởng.” Mạnh Khung hời hợt nói, “Ăn cơm đi.”

Tôi không biết chỗ làm việc của Mạnh Khung lúc nào thì phát tiền lương, thêm tiền thưởng, cho nên khi đó tôi liền tin như vậy, tôi miệng to ăn cơm. Mạnh Khung không ngừng gấp thức ăn vào trong chén tôi, hơn phân nửa tô sườn đã vào trong chén của tôi, rốt cuộc tôi cũng có cảm giác no bụng.

Bởi vì trên tay Mạnh Khung có vết thương do giá rét nên tôi miễn cưỡng yêu cầu để tôi rửa bát, bình thường lúc tôi rửa chén Mạnh Khung sẽ đứng ở bên cạnh nói chuyện với tôi, nhưng hôm nay anh không xuống phòng bếp, tôi thấy có chút kỳ lạ, lại không để ý.

Hai giờ sau đi học, tôi còn có thể ngủ trưa. Cầm chén thả lại chỗ cũ, tôi đi tới phòng ngủ liền nhìn thấy Mạnh Khung đã nằm trên giường, nhắm mắt lại giống như ngủ thiếp đi.

Tay trái của anh tự nhiên duỗi thẳng, thoát nhìn vô cùng an tĩnh. Tôi lặng lẽ đi tới, không chút nghĩ ngợi lại gần Mạnh Khung, gối lên tay trái của anh muốn nằm cùng anh một lát.

Ai dè tôi nằm một cái Mạnh Khung liền tỉnh, biểu cảm của anh đột nhiên vận vẹo, mặc dù chột qua nhưng tôi vẫn thấy được.

“Thế nào?”

“Không có việc gì.” Mạnh Khung nói xong liền rút tay trái của mình về. Tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng, nửa đỡ lấy thân thể của mình ngồi dậy, một tay nắm được tay trái của Mạnh Khung.

Mạnh Khung ‘ Hừ ’ một tiếng, nói:

“Đại ca, buông tay.”

Tôi cau mày, thời tiết có chút lạnh, chúng tôi đều mặc áo tay dài nên không thấy được tay trái anh thế nào. Tôi nắm tay trái Mạnh Khung muốn kéo áo của anh lên.

Mạnh Khung không biến sắc phũ tay tôi ra, anh giấu đầu hờ đuôi nói:

“Không có việc gì, bị té một chút, thật khó nhìn, đừng xem.”

Trong lòng của tôi đã có một chút suy đoán, nhưng tôi còn chưa xác định.

Tôi nhất định phải nhìn Mạnh Khung, tay nắm chặt cổ tay Mạnh Khung, không để cho anh rút về.

Mạnh Khung hơi sợ, anh kiên định muốn rút tay về. Tôi nói:

“Mạnh Khung, hôm nay chú không cho cháu nhìn, cháu sẽ không đi học.”

Mạnh Khung nhìn tôi, anh không hiểu vì sao tôi lại muốn dùng lý do này uy hiếp anh. Tôi cũng không hiểu, hình như tôi không có gì có thể uy hiếp được Mạnh Khung, tôi chỉ biết anh sẽ thỏa hiệp, mặc dù anh không sợ hãi uy hiếp của tôi.

Nhưng lần này Mạnh Khung không có thỏa hiệp, anh lật người nằm xuống, nói:

“Mau ngủ đi, một lát nên đi học.”

Tôi có chút bối rối, Mạnh Khung như vậy khiến tôi cảm thấy xa lạ, tôi luôn cho rằng dù tôi muốn thế nào Mạnh Khung cũng sẽ đáp lại tôi.

“Chú cho cháu xem một cái.” Tôi nói, “Cháu có chút lo lắng.”

Mạnh Khung cố ý làm ra vẻ chán ghét, anh nói: “Thằng nhóc cháu sao lại đáng ghét như thế, chú sợ hù cháu, buổi tối gặp ác mộng thì làm thế nào?”

Anh như vậy tôi lại càng không tin.

Tôi nâng một chân lên, giạng chân ngồi trên hông Mạnh Khung, không đợi anh kịp phản ứng tôi liền bắt được hai cái tay anh.

Tư thế như vậy khiến cho tôi và Mạnh Khung đều rất kỳ cục, Mạnh Khung tượng trưng giãy giữa hai cái. Anh thích cùng tôi có động tác thân mật như vậy.

Nhưng lúc tôi muốn vén tay áo của anh lên, Mạnh Khung lại bắt đầu giãy giữa.

Trong lòng của tôi lo lắng sợ hãi, tôi sợ tôi thấy được điều mình không hy vọng thấy.

Tay của tôi dùng hết lực, Mạnh Khung luôn nhường nhịn tôi bây giờ lại dùng hơn mấy phần lực. Sức Mạnh Khung lớn hơn tôi nhiều lắm, hai chúng ta thoát nhìn giống như đang đánh nhau.

Tôi cạy không ra tay Mạnh Khung, ngược lại bị Mạnh Khung đè lại hai cái tay, tôi nóng nảy, cau mày nói với Mạnh Khung:

“ Buông ra.”

Mạnh Khung vừa thấy tôi thật sự tức giận liền buông tay ra, anh có chút xấu hổ nói:

“Đại ca, cháu làm sao vậy.”

Tôi không nói lời nào cứ cầm tay áo của anh không buông tay.

Mạnh Khung nhìn tôi nửa ngày, rốt cuộc thỏa hiệp, tay phải anh rũ xuống. Tôi hít sâu một hơi, vén ống tay áo bên trái của Mạnh Khung lên.

Trong nháy mắt đó, tôi thậm chí nhắm hai mắt lại. Lúc nửa mở ra tay của tôi đều đang run rẩy.

Tôi thấy được trên cánh tay trái của anh tím bầm một mảng, làm cho người ta cảm thấy kinh khủng dữ tợn, dưới da có tia máu mơ hồ, máu ứ đọng lan tràn nửa cánh tay anh, nơi có màu tối nhất đã là màu tím bầm.

Mạnh Khung có chút không được tự nhiên nói:

“Haiz, mới vừa rồi còn không nghiêm trọng như thế. Nhìn thật dọa người, thật ra thì không đau chút nào.”

Tôi nín thở, một lát sau, nói:

“Mạnh Khung, —— chú đi bán máu đúng không!!”

Tôi cảm giác dạ dày quặn đau từng trận.

Mạnh Khung khoát khoát tay: “Làm gì có, chú vừa đi ra ngoài làm kiểm tra, bác sĩ muốn rút máu, mạch máu chú mỏng phải tiêm vài lần. Không đến nỗi .”

“ Chú lừa cháu.” Tôi trầm mặc hồi lâu, mới nói thật nhỏ ra ba chữ.

Mạnh Khung trầm mặc, không khí trong nhà trở nên nặng nề.

16. Chương 16: Trí Nhớ

Dạ dày tôi càng ngày càng đau, tôi cảm giác miệng đang không ngừng tiết ra dịch vị, một tay ôm bụng, tôi biết tôi muốn nôn.

Tôi trầm mặc khiến Mạnh Khung tay chân luống cuống, anh kéo ống tay áo của tôi, vừa muốn nói gì tôi liền bỏ tay của anh, cúi người chạy đến nhà vệ sinh, Mạnh Khung không kịp phản ứng cũng theo kịp rồi, anh hỏi:

“Đại ca, sao vậy?”

Tôi cũng muốn nói chuyện với Mạnh Khung, nhưng vừa lên tiếng tôi liền bắt đầu nôn mửa. Giống như muốn nôn hết những thứ đã ăn ra vậy, tôi ới đến bắt đầu run rẩy, thời gian dài hít thở không thông khiến hốc mắt tôi chua xót, sau đó có nước mắt sinh lý chảy ra. Tôi trợn to hai mắt, nghiêng đầu, dường như không thấy rõ Mạnh Khung rót nước cho tôi.

Tôi cảm giác đột nhiên tôi giống như là con muỗi hút máu của anh, tôi ăn, uống, tất cả đều là máu của Mạnh Khung. Tôi đường hoàng hưởng thụ những gì Mạnh Khung bỏ ra hơn ai khác, kiếp trước là vậy, kiếp này thế nhưng cũng như vậy.

Cho tới bây giờ tôi luôn biết Mạnh Khung rất nghèo, nhưng tôi lại không biết, anh nghèo nản đến bữa cơm cũng ăn không nổi, phải dựa vào bán máu để nuôi tôi.

Ý tưởng này khiến tôi càng khó chịu. Tôi nôn hết những thứ buổi trưa ăn được, có một hạt cơm mắc nơi khí quản, khí quản đau rát, nôn mửa lại không ngừng được, cuối cùng nước chua cũng nôn ra, tôi chỉ có thể ọe, thân thể cong lại, giống như con mèo hoang xù lông.

Mạnh Khung bị dọa sợ, anh nhìn mạch máu nổi trên trán tôi; nghe tôi tê tâm liệt phế hít không khí, anh bị dọa sợ, anh sợ tôi thật xảy ra chuyện.

Tôi cảm thấy không thở nổi, tôi co lại, tay phải thoát lực nâng lên, eo của tôi rất đau, cho nên tôi chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, mắt cũng rất ướt át. Tôi không dám nhắm mắt lại, bởi vì cho dù mở ra như vậy cũng có không ít nước mắt trào ra từ trong mắt tôi.

Đây không phải là khổ sở, đây là hối hận.

Tôi nôn không đứng nổi, Mạnh Khung cũng khóc, anh vỗ nhẹ phía sau lưng của tôi, anh bị dọa sợ không dám dùng sức ôm tôi. Tay tôi run rẩy mở tay anh ra, nhưng như vậy anh vẫn lại tới lần nữa.

Dạ dày tôi cùng ruột vẫn co rút, mặc dù đã không còn gì để ói nữa, nhưng cái cảm giác đau nhói vẫn không biến mất. Tôi quỳ gối trên sàn nhà không đứng lên nổi.

Sàn nhà lạnh lẽo, đầu gối của tôi lại lạnh lại đau, mấy lần Mạnh Khung muốn kéo tôi dậy, tôi đều té xuống.

Mạnh Khung run rẩy nói:

“Đại ca, đại ca cháu làm sao vậy?”

Tôi cứ quỳ trên mặt đất, một lát sau, tôi giơ tay lên kéo ống quần Mạnh Khung.

Tôi mở to miệng muốn nói chuyện. Nhưng là chỉ có thể phát ra âm thanh ‘ê a’. Mạnh Khung vội vàng ngồi xuống, đến gần tôi, muốn nghe rõ cuộc tôi nói cái gì.

Tôi nuốt một cái, âm thanh nhỏ nhưng ít ra có thể nghe được.

Tôi nói:

“Mạnh Khung, tôi ghê tởm.”

Mặt Mạnh Khung cương cứng một chút, sắc mặt trắng bệch.

Cổ họng của tôi khàn khàn. Tôi nói:

“... chú không cần làm đến nước này.”

Trong lòng tôi khó chịu a, chỉ có thể ngồi trên đất, tôi đã nôn ra không còn gì, nhưng dạ dày cùng ruột vẫn còn liệu mạng co rút, tôi run rẩy, trong bụng giống như có một con dao.

Mạnh Khung ôm lấy tôi, lấy tay chụp sau lưng, nước mắt cũng chảy xuống trong căn cổ tôi.

Anh nói:

“Không có việc gì, đại ca, chú tự nguyện. Chú tự nguyện.”

Tôi dùng một cái tay che miệng, xác định là một đồng nước. Tôi không phân rõ rốt cuộc là cái gì.

Trong lòng tôi nói, tôi không muốn. Tôi không bỏ được.

Mạnh Khung lau sạch sẽ thân thể cho tôi, lại đem ôm tôi lên giường. Hai chúng tôi nằm song song ở trên giường. Anh để tôi nằm ở trên tay phải của anh.

Thỉnh thoảng tôi nôn ọe một tiếng, sau đó hốc mắt sẽ hồng một lúc, xuyên qua cái bụng đều có thể nhìn thấy dạ dày tôi đang xoắn lại.

Mạnh Khung sẽ dùng tay trái xoa cho tôi, anh nói:

“Đại ca, chúng ta đi bệnh viện đi.”

Tôi nói:

“Không đi.”

Mạnh Khung không đi làm, tôi cũng không đi học, chúng tôi cứ nằm song song ở trên giường như vậy. Nhìn giống như đang ngủ, nhưng thỉnh thoảng tôi lui người, che miệng lại dựa vào ngực Mạnh Khung, giống như một con cún con no sữa muốn nôn. Mạnh Khung vốn nhắm mắt lại, chỉ có lúc tôi tới gần anh mới ôm tôi.

Tôi biết anh không ngủ được.

Chúng tôi nằm rất lâu, tôi liền mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ. Tôi thấy được bầu trời vốn màu xanh dương từ từ bị nhuộm thành màu hồng cam, mặt trời rơi xuống, cuối cùng trời đã tối.

Dạ dày không ngừng co rút rút cuộc mệt mỏi, tôi cũng mệt mỏi. Tôi nhắm mắt lại, làm sao cũng ngủ không được.

Đêm hôm đó thật là đau khổ. Dạ dày tôi rất đau, trống rỗng tất cả đều là vị chua, tôi nghĩ rất nhiều chuyện, mạch máu trên trán căng đau. Lúc sau khi chuông báo giờ vang lên, cứ gõ một tiếng tôi đều kinh hãi, cuối cùng rạng sáng hai giờ tôi ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại đã mười một giờ. Rốt cuộc là tuổi trẻ, trừ dạ dày có chút đau tôi thậm chí còn không có cảm giác uể oải. Mạnh Khung vốn ngồi ở bên cạnh tôi, vừa nhìn tôi tỉnh lập tức đứng lên, mở miệng nói:

“ Đã tỉnh rồi hả ?”

Tôi ừ một tiếng, xuống giường đánh răng.

Mạnh Khung theo thật sát phía sau tôi, một mực theo đến phòng rửa mặt, muốn nói lại thôi.

Tôi cứ khiến anh đi theo như vậy, cũng không nói chuyện, qua mười phút sau bắt đầu dọn dẹp balo.

Mạnh Khung rốt cuộc không nhịn được, lên tiếng.

“Hôm nay đừng đi học. Một lát ăn chút gì đi.”

Tôi nói: “Muốn lên lớp.”

Mạnh Khung giống như nín thật lâu, anh đột nhiên nói: “Đại ca, chú không bán máu, đó tiền thưởng đơn vị phát cho chú, thật, không phải nói hiến máu có lợi cho thân thể sao? Cháu xem, đơn vị để chú nghỉ hai ngày.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu một cái, không để ý lắm nói, “Ăn cơm đi.”

Mạnh Khung rất kinh ngạc nhìn tôi, anh không biết tôi vì sao có thể điều chỉnh cảm xúc nhanh như vậy. Tôi thở dài, ngồi ở trên bàn ăn.

Mạnh Khung thử gắp món ăn cho tôi, tôi dùng đũa chặn lại.

Mạnh Khung lo lắng đi theo tôi, trước khi đi, anh vỗ phía sau lưng của tôi, thề son sắt bảo đảm.

“Lần sau chú sẽ nói với cháu.” Giọng Mạnh Khung rất nhẹ, “Đừng nóng giận, đại ca.”

Tôi nhìn anh, nói: “Cháu không có giận.”

“” Mạnh Khung đạp xe chở tôi, gắp tôi khoác tay ôm anh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh đưa mắt nhìn tôi đi vào sân trường, vẫn không yên lòng để xe xuống đi theo tôi một đoạn, nhìn tôi thật sự đi vào trong phòng học mới xoay người đi.

Vừa đi vào phòng học, tôi liền đi tới bên cạnh Triệu Nhĩ Đóa, khi đó vừa khéo là giờ nghỉ trưa, Triệu Nhĩ Đóa nằm ở trên bàn cùng bàn trên nói chuyện phiếm, gắp tôi đi tới, cậu ta nâng người lên lười biếng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi nói: “Giúp tôi một chuyện.”

Triệu Nhĩ Đóa trợn to hai mắt, cậu ta nói: “Ai u mẹ kiếp, cậu thật sự nói chuyện với tôi á, tôi còn tưởng cậu là người câm.”

“ ”

Triệu Nhĩ Đóa đứng lên, cùng tôi đi ra ngoài: “Nói đi, chuyện gì? Cậu muốn mượn mấy cd loại nào?”

Tôi nói: “Không phải. Tôi muốn cậu giúp tôi gọi điện thoại.”

“Cho ai?”

“Chủ nhiệm lớp.”

“ ”

Kỹ năng Triệu Nhĩ Đóa tự hào nhất không phải là lỏ tai có thể động, mà là cổ họng của cậu ta. Lúc còn rất nhỏ Triệu Nhĩ Đóa có thể bắt chước giọng người lớn, bây giờ càng giống như đúc, một người có thể phát ra bảy tám loại âm thanh bất đồng.

Triệu Nhĩ Đóa không hiểu nhìn tôi, hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

Tôi nói: “Tôi muốn xin nghỉ, thời gian nghỉ càng lâu càng tốt.”

“Cậu muốn tôi giả làm ba cậu?”

“Đúng.”

Triệu Nhĩ Đóa cười đến cong người, cậu nói: “Tôi còn tưởng cậu thật sự ngoan giống ba cậu nói, không phải là muốn trốn học sao?”

Tôi nhìn cậu ta khoa trương cười, không nói gì.

“Mọi người đều giống nhau.” Triệu Nhĩ Đóa vỗ vỗ bả vai của tôi, “Cậu giả bộ làm cái gì? Một mớ không?”

Tôi giả bộ cái gì sao?

Những lời này tôi cũng muốn hỏi.

Cuối cùng Triệu Nhĩ Đóa vẫn giúp tôi. Hai chúng tôi chạy đến buồng điện thoại công cộng chỗ phố hàng rong, bỏ năm xu tiền. Triệu Nhĩ Đóa có vẻ có chút khẩn trương, dọc theo đường đi không ngừng thử biến âm, không có một giọng nào giống Mạnh Khung.

Giọng Mạnh Khung thiên về dịu dàng, mà Triệu Nhĩ Đóa cứ hung hăng, cậu ta học không ra cảm giác kiểu Mạnh Khung.

Tôi nói với cậu ta: “Mạnh Khung không phải là cha ruột của tôi. Cậu có thể nói cậu là cha tôi, chủ nhiệm lớp sẽ không biết.”

Triệu Nhĩ Đóa trợn to hai mắt, cậu ta nói: “Cái gì? Có thật không?”

Tôi ừ một tiếng.

“Không phải ruột thịt, tại sao chú ấy đối tốt với cậu như vậy?” về mặt Triệu Nhĩ Đóa đưa đám, “Tôi đã nghĩ chú Mạnh trẻ tuổi như thế, không thể có con lớn tuổi như cậu được.”

“Đừng nói nhảm.” Tôi nói, “Mau gọi.”

Triệu Nhĩ Đóa hắng giọng một cái, tôi thấy tay cậu ta cầm điện thoại có chút run.

“A lô, là chủ nhiệm lớp của Trần Khải Minh sao? Tôi là cha của nó, à đúng, vâng. Tôi muốn xin phép cho nó nghỉ. Nó bị bệnh, tôi muốn dẫn nó đi bệnh viện ... xin nghỉ một tuần thôi.”

Nói xong, Triệu Nhĩ Đóa khôi phục giọng nói vốn có, tôi vội vàng chọc cậu ta một cái.

Triệu Nhĩ Đóa dừng một chút, nói: “Đứa bé bị bệnh thật nghiêm trọng, vâng, không cần lo lắng.”

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên gầm thét: “Mẹ kiếp làm tôi sợ muốn chết! Mẹ kiếp Trần Khải Minh cậu nợ tôi một nhân tình lớn. Nói đi, cậu muốn làm cái gì?”

Tôi khoát khoát tay với cậu ta, không lên tiếng, đeo balo đi ra ngoài.

Triệu Nhĩ Đóa nhìn tôi một lát, cho đến khi chuông vào học reo lên cậu ta mới ai nha một tiếng, xoay người chạy như điên trở về.

Tôi từ từ mà đi, trời có chút lạnh, gió có thể xuyên thấu qua quần áo chui vào trong thân thể của tôi, lá cây bên đường cũng rớt xuống, tôi ngược đầu nhìn bầu trời, có một phiến lá cây khô rơi vào trong căn cổ tôi, tôi đưa tay lấy nó ra ngoài, xúc cảm này khiến tôi nhớ lại tay Mạnh Khung.

Tôi cúi đầu, chân mày nhú chặt buông lỏng ra một chút.

Tôi đau lòng anh.

Tôi theo trí nhớ mơ hồ đi thẳng, trong lúc đó có mấy lần không xác định, gặp phải chỗ rẽ sẽ do dự thời gian thật lâu.

Ba giờ chiều, rốt cuộc tôi đã đi đến nơi này.

Đó là một bảng hiệu khổng lồ đã gỉ sắt, phía trên mơ hồ có thể phân biệt ra bốn chữ lớn ‘Chợ chế biến phẩm’. Có thật nhiều người nối đuôi mà vào, trên đất rất dơ, có không ít đồ bỏ đi, tản ra tư vị khiến người ta ghê tởm.

Đây là khu chợ rất bình thường, nhưng tôi lại biết đây chính là nơi tôi muốn tìm.

Mặc dù chính sách nhà nước cấm dùng lao động trẻ em, nhưng cấm không hết được, ngày sau có nhiều vụ bóc lột sức lao động trẻ em xuất hiện, nơi đầu tiên bị phá hủy đúng là chợ chế biến phẩm này. Những thứ này không liên quan đến việc của tôi, tôi chỉ biết, bây giờ, nơi này thu lao động trẻ em.

17. Chương 17: Hộet Cườn

Một mình tôi đi vào chợ đã có người biết tôi muốn làm cái gì, đi trên đường tôi thấy có một thanh niên ngồi ở trước một cửa hàng hút thuốc lá, áo của y quá mức sạch sẽ, không hợp với cái chợ này, nhìn kỹ, khuôn mặt thậm chí có chút đáng vẻ thư sinh. Gặp tôi nhìn y, thanh niên không chút để ý hỏi tôi một câu:

“Nhóc con, bao lớn?”

Tôi dừng bước lại, nói: “16.”

Thanh niên cười từ ghế bành đứng lên, y tự nói: “Thằng nhóc này còn rất thông minh.”

Tôi biết ý y là gì, mười sáu tuổi vừa đúng không tính là lao động trẻ em. Vì vậy tôi đi tới trước tiệm của y, hỏi: “Một ngày bao nhiêu tiền?”

Thanh niên nhìn tôi từ trên xuống dưới, một lát sau đưa tay nhéo bả vai của tôi, y nói: “Đứa bé này, gầy như vậy, tôi không muốn.”

Tôi nói: “Đừng như vậy.”

Thanh niên cười ha ha, y nói nhóc thật thú vị.

Y nói: “Tôi còn chưa từng thấy qua đứa trẻ nào bình tĩnh như nhóc, nhóc nói đi, nhóc muốn bao nhiêu tiền?”

Trẻ con tới nơi này phần lớn trên mặt đều sẽ thấp thỏm lo âu, nhưng tôi lại không sợ hãi không lo lắng, còn sót lại dĩ nhiên chính là bình tĩnh.

“Có việc nào làm xong tính tiền luôn không?” Tôi hỏi.

Thanh niên xoay người dẫn tôi đi vào trong quán, y tắt điếu thuốc mới hút một nửa, cài lên trên lỗ tai, nói: “Nhóc kêu tôi là chú Trương được rồi. Tính tiền ngay à Nhóc vẫn còn đi học sao?”

Tôi ừ một tiếng.

“Học trường nào?”

Tôi nói đại tên của một trường nào đó. Không thể để y biết thông tin thật của tôi, tôi không hy vọng có quá nhiều tiếp xúc với nơi này.

Chú Trương gật đầu một cái, lấy ra một bọc ny lon, nói: “Thấy cái này sao?”

“Ừ.”

“Bên trong là hột cườm, đều là nhân công dính lên.”

Nói hột cườm, chính là thứ trong bọc ny lon.

Tôi gật đầu một cái.

Chú Trương nói tiếp: “Nhóc xem có dính được hột cườm hay không, một cái kẹp một xu, gắn xong một cái vòng tay cho nhóc hai xu, nhóc thích dính bao nhiêu thì dính.”

Phí thủ công như vậy thì rất rẻ, tôi lắc đầu một cái, nói: “Một cái vòng năm xu.”

“Hừ, ” người đàn ông cười lạnh một tiếng, “Không làm thì cút đi cho tôi.”

Tôi nhìn thái độ người đàn ông, phát hiện y giận thật.

Tôi nói: “Sao vậy, chú nghĩ giá của tôi rất cao sao?”

Chú Trương cũng lười để ý đến tôi, trực tiếp chạy ra ngoài.

Tôi gọi y lại, nói: “Tốt lắm, tôi làm.”

“Cút xa một chút.” Người đàn ông không khách khí chút nào nói.

Tôi coi như không nghe, tìm chung quanh xem có ghế ngồi không, không tìm được đành an vị trên bậc thang, trời thật lạnh, mặt đất có chút ẩm, cái móng của tôi đều ướt rồi.

Tôi cầm một cái súng bắn keo, loay hoay lập tức xuống tay. Dùng cái nhíp kẹp hột cườm, nhẹ nhàng bóp súng bắn keo một cái, rất dễ dàng có thể dính hột cườm lên.

Chuyện này rất dễ, tôi dính xong một cái vòng rất nhanh.

Chú Trương híp mắt nằm ở trên ghế thái sư, y đang hưởng thụ ánh mặt trời ngày đông, tôi đứng lên, đưa vòng tay tới trước mặt y.

Miệng chú Trương nói tôi biến, nhưng nhìn tôi lấy súng bắn keo lại không ngăn cản. Y nhắm mắt một lát, mở mắt nhìn vòng tay tôi dính, đột nhiên trợn to hai mắt, mắng.

“Con mẹ nó, nhóc phí bao nhiêu keo của ông đây hả? !” Y hét to, nói, “Nhóc tiết kiệm keo một chút không được sao?”

Tôi nói: “Được.”

“ ”

Chú Trương rống không ra hơi, phì một tiếng cười lên, y nói cái thằng nhóc thú vị này.

Tôi đột nhiên biết vì sao chú Trương chỉ cho tôi hai xu rồi, tính thời gian, dính một cái vòng chỉ cần năm sáu phút, một giờ làm được khoảng hai mươi bốn xu, làm xong tám giờ liền được gần 20 hào. 20 hào có lẽ không coi vào đâu, nhưng có thể khiến người ta ăn no cơm rồi. [Đâm: Không rõ đơn vị tiền ở bên ấy lắm, chỉ biết xu

18. Chương 18: Phân Giường

Đêm hôm đó Mạnh Khung trở về rất khuya, tôi đã ngủ rồi, nửa đêm cảm giác đột nhiên có người vươn tay đến ngang hông của tôi, tôi mở mắt nhìn về phía sau, Mạnh Khung cũng nhìn tôi.

“Trở lại?” Tôi háng giọng một cái.

“Ừ, cháu ngủ đi.” Mạnh Khung ôm tôi rất chặt, siết tôi thở không nổi. Tôi xoay người đối diện Mạnh Khung.

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.”

“”

Tôi nhìn Mạnh Khung, biết anh nhất định có lời muốn nói, quả nhiên một lát sau, liền nghe thấy anh thở dài, nhẹ nhàng nói: “Đại khái là Mạnh Thiên phải vào tù. Haiz.”

Tôi không nói lời nào.

Liền nghe Mạnh Khung nói tiếp: “Gã đi đòi tiền của người ta, người ta nói đợi mấy ngày nữa. Vốn để thêm mấy ngày nữa coi như xong, gã lại không chịu, đem. bắt cóc con gái nhà người ta. Hôm sau nhà họ nói muốn trả lại tiền, muốn Mạnh Thiên lái xe tới lấy tiền, kết quả bên trong xe có mấy cái đặc cảnh.”

Mạnh Khung trầm mặc, anh không ngừng than thở.

Anh nói tiếp: “Chú đã nghĩ vì sao mới mấy tháng mà gã đã mua được hơn mười chiếc xe. Đó đều là xe người ta thế chấp để vay tiền, nếu không trả được tiền, Mạnh Thiên liền xem xe ấy là xe của mình. Như vậy sao được. Haiz.”

“Tòa xử bao nhiêu năm?”

Mạnh Khung nóng nảy một lát, nói: “Không biết.”

Tôi lại biết, kiếp trước không có bắt cóc đã xử 5-6 năm. Lần này coi như là gã xui xẻo, còn thêm bắt cóc thì ít nhất cũng mười năm.

Tôi nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ thiếp đi, Mạnh Khung không nói nữa, anh không ngừng than thở, thật lâu mới ngủ.

Ngày hôm sau Mạnh Khung đứng lên đưa tôi, trên bàn ăn anh bóc trứng gà cho tôi, vốn định đưa đến bên miệng tôi nhưng tôi lắc đầu một cái.

Tay Mạnh Khung cương cứng một chút, sau đó đặt trứng gà đã bóc vào trong chén tôi.

Tôi chần chờ một chút, vẫn ăn. Tôi cảm thấy tôi vẫn không vượt qua được cản trở trong lòng.

Mạnh Khung đưa mắt nhìn tôi đi tới phòng học liền đi, tôi chờ năm phút sau, đeo balo đến chợ chế biến phẩm.

Bây giờ mới hơn bảy giờ, chú Trương còn chưa tới, tôi liền ngồi chồm hóm trên mặt đất đọc sách, đợi trong chốc lát chú Trương mới vội vã chạy tới.

“Sớm như vậy, không đi học à?”

Tôi lắc đầu, nói: “Không đi.”

Chú Trương cau mày, muốn nói lại thôi rồi cũng không nói gì, lấy ra cái chìa khóa mở cửa hàng.

“Chú đến đường Nam Chiềng bán ít đồ, lúc này mới tới chậm, trước kia hơn sáu giờ đã mở cửa.”

“Ừ.”

“Vào đi.”

Tôi ngồi vào cái ghế ngày hôm qua, cầm súng bắn keo lên định làm việc. Chú Trương run rẩy, cầm điều khiển mở máy điều hòa không khí ra, y ai oán nói: “Giờ đã tháng mười một còn không mở lò sưởi, muốn chết rét người ta sao.”

Tôi vốn không muốn nói chuyện phiếm với y, một là vì tôi không am hiểu nói chuyện với người khác, hai là tôi muốn cố gắng dính nhiều một chút.

Nhưng chú Trương cứ luyên thuyên tán gẫu với tôi, lúc đầu tôi còn nghe một chút, sau lại phát hiện y cứ nói nhảm, liền dứt khoát không nghe.

Dính hơn hai giờ, tôi đã làm hơn bốn mươi cái rồi, chú Trương rất khiếp sợ nói:

“Nhóc làm còn nhanh hơn hôm qua.”

“Ừ.”

Chú Trương dùng cán dao cắt những phần keo dư nơi vòng tay, nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, lại nói, năm nay rốt cuộc nhóc bao nhiêu hả?”

Tôi không để ý y, chỉ nhìn ngoài cửa sổ. Mắt hoạt động thời gian dài trong trạng thái khẩn trương, tôi cảm thấy mệt chết đi được.

Tôi nhắm mắt lại không lên tiếng, chú Trương liền cười, y nói: “Trần Khải Minh đồ ranh con này, lại dám không trả lời tôi sao? Mau nói cho tôi biết, nếu không tôi xào cá mực nhóc.”

“Chú có phiền không hả.” Tôi cau mày, lấy tay day day huyệt thái dương, nói: ” 12.”

“Nhỏ như vậy.” Chú Trương nói, “Tên chú là Trương Mông, lớn hơn nhóc vừa đúng mười tuổi, năm nay 22, hì hì, sắp có thể lấy vợ rồi.”

[Đằm: Để Trương Mông xưng bản thân là chú hay tôi hay anh tùy theo cảm xúc đi ^^]

Tôi nghĩ, y thế mà cùng tuổi với Mạnh Khung.

Tôi hỏi: “Mở tiệm này một mình chú một tháng có thể kiếm được bao nhiêu?”

Chú Trương nói: “Ai nói cho nhóc biết tôi chỉ có một cửa tiệm? Tôi có nhiều cửa tiệm lắm đấy.”

“Ừ, nói mau.”

“.” Chú Trương cười cười, “Tại sao tôi phải nói cho nhóc biết.”

Không nói thì thôi. Tôi nâng súng bắn keo, lại bắt đầu dính hột cườm.

Chú Trương ấy là loại không chịu nổi tịch mịch, vừa nhìn tôi không để ý tới y, lập tức bắt đầu hối hận, y ngăn trở tay của tôi, nói: “Được rồi được rồi, tôi cho nhóc biết. Chuyện làm ăn ấy hả, phải xem vận số, tôi nói như cái tiệm này này, lúc buôn bán tốt thì kiếm được một vạn, không tốt cũng chỉ chừng hai ngàn thôi.”

“Tiệm khác thì sao?”

“Gấp bội.” Trương Mông hời hợt nói, “Gần đây tôi còn muốn làm một vỏ, dồn đủ tiền phải đi bán Phỉ Thúy.”

Tôi nghĩ, cảm thấy quả thật rất đáng tin, về sau giá Phỉ Thúy đều tăng ổn, tiền của đàn bà là dễ kiếm nhất, vì vậy nói:

“Rất tốt.”

So với Mạnh Khung, người này đúng là dám làm, dám duy trì, ở thời này là một chuyện tốt.

Nhưng làm chuyện đáng tin không nhất định chứng minh người này đáng tin, tôi không dễ dàng tin tưởng người khác, cho nên cũng không cố ý biểu lộ ra hảo cảm với y.

“Nói nhảm.” Trương Mông đê đầu của tôi, “Thằng nhóc nhóc nói chuyện giống như người lớn vậy, khiến tôi cực kỳ khó chịu luôn.”

Tôi không nói nhảm với y nữa, nghỉ ngơi một lát lại bắt đầu dính hột cườm.

Súng bắn keo càng dùng càng thuận tay, càng về sau hầu như không có keo thừa ra. Chú Trương chắc chắn nhìn vòng tay tôi dính, hai chân bắt chéo ngững nguẩy ngồi trên ghế thái sư.

Sắp đến mười một giờ, tôi nói với chú Trương tôi muốn trở về trường học, buổi chiều lại đến.

“Đi làm gì? Đã cúp cua lâu như vậy còn chạy về nghỉ trưa, thằng nhóc này muốn giáo viên tức chết sao?”

Tôi thả súng bắn keo lại chỗ cũ, nói: “Ba tôi muốn tới đón tôi.”

“Hả?”

“Ba tôi không biết tôi ở nơi này.”

Trương Mông híp mắt nhìn tôi, lúc tôi cho rằng y sẽ nói cái gì thì y lại xua xua tay về phía tôi, nói: “Đi đi.”

Tôi đi tới trường học trước mười hai giờ, đứng ở cổng chờ Mạnh Khung.

Mạnh Khung đạp xe tới, anh nhìn tôi rất kỳ lạ, nói: “Hôm nay tan học sớm nhỉ.”

“Ừ.”

Buổi trưa lúc ngủ, tôi nói với Mạnh Khung: “Hai chúng ta có phải nên tách ra ngủ hay không?”

Mạnh Khung đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, anh có chút kinh ngạc nhìn tôi.

“ Bạn học lớp chúng cháu đều ngủ riêng cả.” Tôi giải thích một chút.

“À. Ừ.” Mạnh Khung xoa xoa tóc, anh đứng dậy mang chăn cho tôi, dời đến trong phòng của tôi, nói, “Ga giường thì sạch sẽ, nhưng giường có chút lớn, chú sợ cháu nửa đêm nằm té xuống.”

Nói xong lời này, Mạnh Khung cũng tự cười. Nào có đứa bé mười mấy tuổi còn có thể ngủ rơi xuống giường? Lấy cỡ này, không khỏi quá gượng ép rồi.

Tôi không phải không muốn thân cận với anh, nhưng loại thân cận này khiến tôi kinh hồn bạt vía, từng bước khó khăn.

Hai chúng tôi dù sao cũng phải có một người đủ tỉnh táo.

Không có lò sưởi, trong nhà có chút lạnh. Nằm ở trên giường cho dù đắp chăn thì tay chân cũng lạnh lẽo, tôi không ngủ được, liền trờng to mắt mà nhìn trần nhà, có lẽ là hơn một giờ, tiếng chuông điện thoại chói tai reo lên.

Tôi nghe thấy Mạnh Khung đứng lên nghe điện thoại, sau đó anh thật khó khăn nói:

“Một lát tôi còn muốn đi đưa con trai.”

Tôi cất cao giọng nói: “Tự cháu đi là được.”

Mạnh Khung chần chờ một chút, anh xoay người nhìn tôi một cái, thỏa hiệp nói: “Vậy cũng tốt.”

Mạnh Khung cúp điện thoại, nói: “Vẫn là chuyện Mạnh Thiên. Thấm vẩn rồi. Bọn họ muốn chú đi làm chứng, không đi không được.”

“Cháu biết.” Tôi đứng dậy xếp chăn, nói, “Chú đi đi.”

“Một mình cháu đi được không?”

“Cháu đi với chú Triệu.” Những lời này là lừa anh, một lát tôi trực tiếp đi chợ chế biến phẩm.

“Vậy cũng tốt.” lúc này Mạnh Khung mới yên tâm, mặc áo khoác ngoài vào liền đi ra bên ngoài.

Tôi cũng không vội, chờ anh đi xa mới cầm túi sách chạy ra ngoài. Đi tới quán nhỏ của Trương Mông, Trương Mông cầm một chén mì sốt tương đang ăn, nhìn thấy tôi cũng không nói chuyện, cho đến khi tôi dính được bốn, năm cái vòng tay mới nói.

“Nhìn nhóc cứ chậm rì rì như vậy.” Trương Mông nói, “Thật khiến người ta khó chịu.”

Chậm chỗ nào? Tôi còn tưởng rằng y có thể dạy tôi một số biện pháp làm mau hơn, vì vậy đưa súng bắn keo trong tay cho y, nói: “Chú tôi thử một chút.”

“Tôi không nói nhóc dính chậm. Nhóc là nam sinh đúng không? Xin nhóc có động tác nhanh lên một chút, cầm cái băng, súng bắn keo, cái nhíp đều chậm rì rì, như vậy không nóng nảy sao?”

Tôi biết Trương Mông đang bới móc. Người như y rất lắm mồm, một giây đồng hồ cũng không thể an tĩnh. Tôi cúi đầu, vùi đầu dính không nói chuyện.

Đôi mắt của tôi có chút đau, hơn bốn giờ chiều liền chưa muốn chết rồi, vì vậy tôi ngẩng đầu lên nhìn một chút, không nhìn thấy người thanh niên kia, vừa quay đầu, tôi thấy được Trương Mông đang bán hàng ột đám nữ sinh.

Lúc nói chuyện Trương Mông có vẻ xấu xa, y sẽ vừa nói chuyện vừa cúi đầu nhìn chân nữ sinh, nữ sinh bị nhìn thường thường sẽ thẹn thùng, hoặc là mặt đỏ bừng lớn tiếng nói mấy câu. Cũng không lâu lắm, có một cô gái tiện tay cầm một chiếc nhẫn, làm bộ không chút để ý nói: “Ồ, được đó tiểu Trương, quang minh chính đại thuê lao động trẻ em như vậy, còn muốn lấy một Tiểu Suất Ca tuổi trẻ nữa.”

Cô gái đột nhiên nhắc đến tôi, vì vậy tôi nhìn cô ta, cô ta cũng vừa lúc nhìn tôi.

Trương Mông cũng không che giấu, nói: “Tất nhiên, trong tiệm có Đại Suất Ca như anh rồi, nói sao cũng phải có Tiểu Suất Ca trấn quán chứ.”

“Anh chỉ được cái lắm mồm thôi.” Cô gái đeo chiếc nhẫn trên tay, hỏi, “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Hai ngàn tám.” Trương Mông há mồm nói, “Nhìn em là khách quen của anh, bớt giá một chút, hai ngàn.”

Tôi ngẩng đầu liếc nhìn liền phát hiện cô gái kia vẫn đang ngó chừng tôi. Tôi cảm giác tay có chút nóng, nhìn lại thì nhựa cao su thể mà dính trên tay mình rồi.

Tôi tắt công tắc, đứng dậy đi rửa tay liền nghe Trương Mông ở nơi đó luyên thuyên: “Chiếc nhẫn này là nhóc quán anh chọn trúng, nhóc nói cái này thật dễ nhìn, nhất định muốn anh phải lấy hàng về. Nếu không phải nhóc ấy nói thì anh không có nhập hàng đâu.”

Cô gái nhìn kỹ một chút, lại nhìn tôi, cuối cùng thế mà mua thật.

Cứ thế mà suy ra, đã buôn bán như thế nhiều lần.

Sau khi những cô gái kia đi, Trương Mông một lần một lần đếm tiền, y nửa thật nửa giả nói: “Xem ra tôi phải tăng tiền công cho nhóc.”

“Chiếc nhẫn đó giá gốc bao nhiêu?”

“Không biết.” Trương Mông nói, “Sớm quên mẹ nó rồi, nhưng trong tiệm không có chiếc nhẫn nào có giá quá 500 đồng.”

“ ”

Tôi xuống tay tốc độ càng ngày càng nhanh, hơn nữa, một chút keo đều không lãng phí. Dính hết một cái, Trương Mông liền cầm đưa lên trời nhìn, vừa nhìn vừa chặc chặc khen ngợi.

Lúc sáu giờ tôi đã đứng ở cổng trường học, Triệu Nhĩ Đóa ngồi ở trên xe ba cạ ta, không ngừng nháy mắt bảo tôi.

Tôi thấy vẻ mặt Mạnh Khung cứ nhìn tôi nghiêm túc khác thường.

19. Chương 19: Không Bỏ Được

Mỗi lần thấy Mạnh Khung nhìn tôi tôi đều cảm thấy lúng túng, đó là tình cảnh rõ ràng không muốn lừa dối thế nhưng lại không thể làm gì khác. Tôi khép hờ mắt, tận lực không nhìn Mạnh Khung, chỉ nhìn Triệu Nhĩ Đóa không biến sắc.

Tôi về trễ, muộn hơn Triệu Nhĩ Đóa học cùng lớp, nhất định cần có lý do, tin tưởng Triệu Nhĩ Đóa đã giúp tôi tìm xong rồi, cho nên tôi không thể tùy tiện nói, nếu không có thể sẽ lòi.

Triệu Nhĩ Đóa vừa thấy tôi nhìn cậu ta, lập tức nói lấp: “Cái đó, Trần Khải Minh gần đây cậu thật quá đáng, kiểm tra toán được có mấy điểm nên bị giáo viên lưu lại đúng không? Còn không mau nói với chú Mạnh.”

“” Triệu Nhĩ Đóa này thật là hỏng việc nhiều hơn thành công, bịa lý do trăm ngàn chỗ hở, Mạnh Khung nhất định sẽ không tin.

Mạnh Khung dĩ nhiên không tin, anh vốn không tin tưởng lời Triệu Nhĩ Đóa nói, từ đầu tới đuôi ánh mắt của anh chỉ nhìn chằm chằm một mình tôi, anh mở miệng nói chuyện, giọng khàn khàn: “Đại ca, là thế phải không?”

Tôi trầm mặc một chút, đang suy nghĩ làm sao để nói với Mạnh Khung thì chú Triệu chợt vỗ Triệu Nhĩ Đóa một cái, mắng: “Liên quan gì tới mày! Đừng có mà chen miệng.”

Triệu Nhĩ Đóa lầu bầu hai tiếng, đều là oán trách.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, dừng một chút nói: “Là môn văn, theo không kịp bài.”

Mạnh Khung đi tới trước mặt tôi, đeo balo của tôi lên vai, thuận thế kéo tay của tôi, lại hỏi một câu: “Đại ca, là như vậy sao?”

Mạnh Khung cẩn rất nặng hai chữ như vậy , tôi có thể cảm thấy ngón tay anh run rẩy, tôi biết Mạnh Khung khẳng định đã biết điều gì. Nhưng tôi đang đau khổ giữa giữa ‘ lừa anh ’ và ‘ không lừa anh ’, cuối cùng tôi không nói gì, cũng không nhìn Mạnh Khung.

Mạnh Khung lại thở phào nhẹ nhõm, anh nắm thật chặt tay của tôi, giọng nói nhẹ nhàng rất nhiều, anh nói: “Đại ca, chú tin tưởng cháu.”

Tôi trầm mặc, đột nhiên rất muốn nói với anh, tại sao anh lại tin tưởng tôi? Tôi lừa gạt anh, tôi đang lừa anh đó, tại sao anh lại tin tưởng tôi?

Cả đường đi tôi đều trầm mặc, tôi cảm thấy Mạnh Khung hình như biết cái gì, nhưng một chữ anh cũng không nói với tôi. Dựa vào lưng anh, tôi biết anh tin tưởng tôi là bởi vì bản năng của anh chính là như vậy.

Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy càng khó chịu. Tôi thấy tôi lừa gạt người duy nhất trên thế giới này tin tưởng tôi.

Công việc của Mạnh Khung cứ cuối tháng đều phải tiến hành kiểm kê, số tiền mặt lớn không có cách tiến hành ban ngày, vì vậy cuối tháng có ba bốn công nhân trực đêm, một đêm cho bọn họ 30 đồng.

Gọi những công nhân kia tới cũng không phải đi làm làm việc mà là do ông chủ sợ xảy ra chuyện, gọi nhiều hơn mấy người tương đối có cảm giác an toàn, bọn họ chỉ ngồi trên ghế một đêm là được, ngay cả khi ngủ cũng rất dễ có thêm tiền, công nhân đều rất hy vọng có thể đến phiên mình trực đêm.

Tháng này đúng lúc là Mạnh Khung trực, chín giờ tối anh ra cửa. Mạnh Khung đi không lâu Triệu Nhĩ Đóa đã tới gõ cửa, hôm nay Triệu Quốc Đống cũng đi ra ngoài trực, mẹ Triệu về nhà mẹ đẻ, chỉ có Triệu Nhĩ Đóa ở nhà một mình, vì vậy chú Triệu để cậu ta tới nhà tôi ngủ.

Triệu Nhĩ Đóa mặc đồ ngủ đi tới, còn chưa vào cửa liền bắt đầu rống lên: “Trần Khải Minh cái đồ con khỉ hoang, đến 6h10 mới về, chú Mạnh không thấy cậu thì mặt đều trắng cả ra, lời cánh tay tôi hỏi cậu đi đâu làm gì, tôi vừa giúp cậu nói láo vừa kinh hồn bạt vía, một chữ chú Mạnh cũng không tin! Cậu muốn hại chết tôi sao! !”

Tôi vội vàng đóng cửa lại, xem lời Triệu Nhĩ Đóa nói là tạp âm, mắt diếc tai ngơ để cậu oán trách.

Triệu Nhĩ Đóa hừ hừ hai tiếng ngậm miệng lại, gấp tôi đang đọc sách đã gần cả tiếng, hỏi: “Cậu đang xem gì vậy?”

Tôi nói: “Sách.”

“” Triệu Nhĩ Đóa lại gần xem một chút, kinh ngạc nói: “Cậu đang xem sách thi cấp ba à?”

Tôi gật đầu một cái, thời gian không thể cứ lãng phí ở trung học cơ sở, nếu như có thể, năm nay tôi cũng muốn tham gia thi cấp ba, lên trung học phổ thông là có thể an tâm làm chuyện của mình.

Tôi cũng cần lo lắng môn ngữ văn của tôi nên liền bỏ xuống môn anh, kiếp trước tôi không có nhảy lớp, tôi cũng không biết làm sao mới có thể để hiệu trưởng đồng ý cho tôi tham gia cuộc thi sớm.

Triệu Nhĩ Đóa tiến tới bên cạnh tôi, ngồi xuống nói: “Cái đó, Trần Khải Minh, cậu giúp tôi được không?”

Tôi nâng bút trong tay, nói: “Đưa bài thi cho tôi.”

“ Không phải.” mặt của Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên đỏ, tôi vừa nhìn đã cảm thấy rất kỳ quái, liền nhìn cậu ta chăm chăm, chỉ thấy mặt Triệu Nhĩ Đóa càng ngày càng hồng, cả cổ cũng đỏ.

“ Hứa Chi Hiên!” Triệu Nhĩ Đóa cứng cổ, đột nhiên kêu một cái tên.

Tôi nghe có chút quen tai nhưng không có ấn tượng gì, vì vậy nghi ngờ hỏi: “Cái gì?”

“Hứa Chi Hiên, em gái cặp sinh đôi trong lớp chúng ta đó.” Triệu Nhĩ Đóa cúi đầu, mặt xanh đen vừa đen vừa đỏ, “Cô ấy, rất đẹp.”

Tôi hiểu.

“Cậu muốn tôi làm cái gì?”

“Cậu nói cô ấy đi chơi với tôi một chút chứ sao.”

Tôi nghi ngờ nói: “Tôi nào có giúp cậu được, tôi đâu có quen biết gì người ta.”

Triệu Nhĩ Đóa nóng nảy: “Trần Khải Minh, cậu không thể như vậy, giả bộ làm cái gì? Lần trước quân huấn không phải cậu cứu Hứa Chi Hiên sao? Người ta nói nợ cậu một cái mạng đó.”

Tôi nghĩ đến có việc như vậy, gật đầu một cái, nói: “Sau đó thì sao?”

Triệu Nhĩ Đóa cúi đầu, nói: “Cô ấy khẳng định nghe lời cậu nói, cậu giúp tôi nói với cô ấy một chút, tôi thật sự thích cô ấy”

Lòng tôi nói giờ nhóc chỉ mới mười bốn tuổi a, còn chơi trò yêu sớm, yêu sớm coi như xong, còn muốn tôi đi làm mai, lúc này nói: “Không được.”

Triệu Nhĩ Đóa trợn to hai mắt, nói: “Cậu. cậu.”

Tôi đẩy sách đi, nói: “Ngủ.”

Tôi không muốn ngủ cùng Triệu Nhĩ Đóa, đương nhiên cũng không để Triệu Nhĩ Đóa ngủ trên giường Mạnh Khung, vậy nên ôm chăn nằm trên giường Mạnh Khung, mơ hồ sắp ngủ đột nhiên nhớ tới lời Triệu Nhĩ Đóa nói, cái gì mà ‘cô ấy nhất định nghe lời cậu nói’? Người có tuyệt đối nghe lời tôi, tin tưởng tôi, chỉ có thể là Mạnh Khung.

Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, ngoài ra trong lòng còn có một tình cảm ác liệt, tôi biết Mạnh Khung tin tưởng tôi vô điều kiện, nó giống như đặc quyền khiến cho tâm thần tôi thấp thỏm, đồng thời lại vui sướng lâm ly.

Bất tri bất giác, tôi đã ngủ, trong ánh trăng mờ nghe được có người mở cửa, tôi biết đó là Mạnh Khung, bởi vì tôi ngửi thấy mùi vị hơi lạnh khi bị gió thổi trên người anh.

Xuyên qua ánh sáng bên ngoài, tôi thấy được bóng dáng của Mạnh Khung, anh hình như có chút giật mình khi thấy tôi nằm trên giường của anh, nhưng giật mình rồi lập tức liền biến thành vui mừng, anh không mở đèn mà là mò mẫm bò lên giường, cẩn thận từng li từng tí thả cái tay lộ ra ngoài của tôi vào trước ngực của anh, Mạnh Khung nhẹ nhàng ôm tôi.

Tôi đã tỉnh, nhưng không phát ra âm thanh, tay vốn có chút lạnh lúc đụng phải ngực của anh co rúm một chút, từ từ dính vào nhiệt độ của Mạnh Khung.

Môi của anh lơ đãng cọ xát lỗ tai của tôi, lẩm bẩm nói:

“ Đại ca.”

Âm thanh kia khiến tôi đột nhiên thức tỉnh, suy nghĩ trở nên rõ ràng, tay của tôi run một cái liền muốn rút về, một luồng nhiệt thành linh vọt tới hạ thân của tôi, tiếng tim đập chột biến mau.

Nhưng mà tôi lại không dám động, tôi sợ Mạnh Khung phát hiện dị trạng.

Thân thể của tôi mất tự nhiên run rẩy, tôi khom người cũng có thể cảm giác được trái tim nhảy ‘thình thịch’, giống như có người nào đó đang gõ trống trong cơ thể tôi.

Tôi cho rằng Mạnh Khung không phát hiện nhưng tôi biết tôi sai lầm rồi. Người nọ sau lưng chần chờ một chút liền đưa tay qua, vén áo ngủ tôi lên, đưa bàn tay hơi lạnh lẽo vào trong quần áo của tôi, do dự lại quả quyết che phủ bụng của tôi, sau đó chậm rãi di động xuống dưới, sờ bụng rốn của tôi.

“.....!”

Hai chúng tôi không nói chuyện nhưng tiếng hít thở lại rối loạn. Tôi gơ tay lên đè lại cái tay muốn tiếp tục di chuyển của Mạnh Khung, nắm thật chặt ngón tay thô tháo của anh, ngón tay dùng lực lớn khiến Mạnh Khung không thể nhúc nhích.

Tối nay Mạnh Khung rất kỳ lạ, anh dụ ngoạn để tôi bắt lấy anh, đôi môi lại đói khát hôn cái gáy của tôi. Mặt của tôi cũng nóng, lật người ngăn chặn Mạnh Khung, một phát cười lên hông của anh.

Tôi không biết tôi muốn làm gì.

Tôi rất muốn nhịn, nhưng mà, cái loại nóng ran đó khiến tôi không nhịn được.

Trời vẫn còn rất tối, chỉ bốn năm giờ mà thôi, tôi nhìn không rõ nét mặt Mạnh Khung nhưng lại có thể cảm thấy anh tránh tay của tôi ra, cảm thấy anh lại sờ tới nơi cực nóng của tôi.

Đôi mắt của tôi cũng mơ hồ, giống như đeo mắt kiếng không đúng độ, đầu óc mê muội quay cuồng, lẫn qua lộn lại đều là phải ‘ngăn cản anh, tôi muốn ngăn cản anh.’

Điều này không đúng, rất không đúng rồi. Tôi tỉnh táo một chút, muốn nắm chắc cái tay đang động của Mạnh Khung nhưng không được, nơi nóng bỏng cứng rắn đã bị anh sờ soạn, hô hấp của tôi đột nhiên nặng nề, tôi thô tháo thở gấp, hỏi Mạnh Khung:

“Chú làm gì đấy?”

Giọng Mạnh Khung khàn khàn như tôi, anh nói: “Chú giúp cháu, không có việc gì.”

Làm sao có thể không có việc gì?

Một tia lý trí còn sót lại của tôi gầm thét nói, có việc! Việc rất lớn, hai người đây là đang làm gì? Mà thích Mạnh Khung sao? Mà thích đàn ông sao? Đồng tính luyến ái không phải biến thái sao? Mà là biến thái sao? Hai người đàn ông, vốn là điều thiên lý khó dung a.

Phía dưới của tôi thực cứng thực cứng, cứng rắn tôi đều cảm thấy đau. Dục vọng mãnh liệt như vậy còn đáng sợ hơn mấy ngày trước, tôi dường như quân lính tan rã, trước mắt nhìn cái gì cũng mơ hồ, nhưng cảm giác thoải mái một chút xú cũng không thiếu, máu của cả người chia làm hai bộ phận, một phần vọt tới trong đầu tôi, một phần vọt tới nơi Mạnh Khung đang nắm.

Tôi rên rỉ lên một tiếng, giống như nghe được có người nói với tôi, Mạnh Khung anh ấy thích mày, anh ấy không sửa được, anh ấy chính là đồng tính luyến ái, mày cam lòng để Mạnh Khung một thân một mình bị người ta đâm vào sống lưng, bị người ta mắng biến thái sao?

Mày bỏ được sao?

Mặt trời từ từ lên cao, có chút ánh mặt trời chiếu vào. Nét mặt vốn trốn ở trong bóng tối của Mạnh Khung đột nhiên in vào trong mắt của tôi, tôi nhìn mặt anh đỏ bừng, lỗ tai hồng thấu, còn có cam tâm tình nguyện không giấu được trong mắt anh, một tia lý trí cuối cùng liền nổ ‘bùm’ một tiếng.

—— tôi không bỏ được. Không quan tâm người ta nhìn như thế nào, bây giờ tôi chỉ muốn ngủ cùng Mạnh Khung.

Tôi ưỡn người, lung tung mà dùng sức kéo quần Mạnh Khung xuống, tôi dính vào người của anh, sờ bụng của anh, tôi cảm giác anh cũng cứng rắn, quần lót của anh đều ướt rồi. Hô hấp của Mạnh Khung đột nhiên nặng nề, anh cắn răng nuốt xuống rên rỉ nơi khoe miệng. Tôi chĩa vào đầu gối của anh, ép buộc anh mở chân, Mạnh Khung liền thuận theo mở chân ra để tôi quỳ gối giữa hai chân của anh.

Tôi nắm hông của anh, kéo anh đến nơi cứng rắn nóng lên của tôi, mở tay anh muốn sờ lấy tôi ra, sau đó dùng vật kia, hung hăng chạm vào nơi cũng cứng rắn của Mạnh Khung.

Mạnh Khung vươn tay che miệng mình, quay đầu đi. Tiếng thở dè nén không được.

Tôi giống như dã thú động tình mà lay động hông của mình, một cái tiếp một cái áp vào hạ thể Mạnh Khung, đụng, xâm phạm, vật kia của Mạnh Khung bị tôi đè ép tiết ra không ít dịch nhờn, cách quần lót tôi còn có thể cảm nhận được anh ướt.

Mệnh Mạnh Khung mơ hồ kêu:

“ Đại ca. ” Anh dè nén âm thanh, anh sợ Triệu Nhĩ Đóa ở phòng bên sẽ nghe được.

Tôi cúi đầu nhìn mặt của Mạnh Khung, mặt của anh rất đỏ, đôi môi bị cắn đến trắng bệch, tư thế này giống như tôi thật sự xâm phạm vào trong thân thể của anh.

Tôi không muốn anh dè nén âm thanh, tôi muốn nghe anh bị tôi xâm phạm đến nơi sâu nhất, khàn khàn gọi tên tôi.

Tôi cảm thấy mình sắp điên rồi.

Tôi khẽ nâng lên người, níu lấy quần lót Mạnh Khung, dường như muốn dùng sức xé rách mà kéo quần lót của anh, không có cởi ra, liền giắt vào mắt cá chân của Mạnh Khung.

Tôi một tay nắm lấy hạ thể nóng ẩm của Mạnh Khung, nhấn tâm triệt động, Mạnh Khung run run, ‘ A ’ một tiếng liền bắn trong tay tôi, ánh mắt của anh rất ướt át nhìn tôi, khi đó trời đã sáng rồi, tôi có thể tỉnh tường nhìn rõ si mê cùng với cam nguyệt trong mắt anh.

Tôi rất muốn khom lưng hôn anh, lúc tôi khom lưng chuẩn bị hôn anh, Mạnh Khung vươn tay ôm cổ tôi thì trong phòng khách Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên hô to một tiếng: “Trần Khải Minh, chú Mạnh trở về chưa?”

20. Chương 20: Cơ Hội

Trong nháy mắt đó, tôi cảm giác như có một chậu nước lạnh dội lên trên đầu của mình. Lý trí đột nhiên bay trở về. Trên tay của tôi còn có chất lỏng Mạnh Khung bắn ra, cảm giác ẩm nóng khiến ngón tay tôi run rẩy, điều tôi nghĩ chính là, mày đang làm cái gì?

Mạnh Khung cũng kinh ngạc, anh vội vã kéo chăn phủ trên người tôi, đồng thời nghiêng người đứng lên. Tôi còn duy trì tư thế quỳ gối trên giường, chăn bông dày cộm nặng nề đè trên sống lưng khiến tôi dường như thở không được.

“Mau dậy đi.” Mạnh Khung lấy một cái quần từ trong tủ quần áo mặc vào, lại tìm quần áo cho tôi, thấy tôi không nhúc nhích liền nhẹ nhàng vuốt đầu của tôi, ôn hòa nói, “Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Tôi quỳ gối trên giường, nửa người trên trần truồng, chăn từ trên vai của tôi trượt xuống, rét lạnh đột nhiên khiến cả người tôi run rẩy.

Mạnh Khung từ trên bàn cầm lấy giấy vệ sinh, lại lấy nước nóng lau sạch sẽ tay cho tôi. Tôi nhìn anh, trong lòng vô cùng bàng hoàng.

Tôi không biết Mạnh Khung nghĩ cái gì. Bây giờ tôi quá nhỏ, anh cũng sẽ không thích tôi sớm như vậy, chẳng lẽ là do Mạnh Khung lỡ mồm sao? Dĩ nhiên không phải, chuyện như vậy kiếp trước Mạnh Khung một lần cũng không dám làm với tôi.

Tôi thuận theo nâng tay lên, để Mạnh Khung giúp tôi mặc áo len, anh lại giúp tôi mặc quần, tôi đứng lên, nhìn giống như là một người máy.

Tôi máy móc ăn điểm tâm, trong lúc đó hình như Mạnh Khung nói với tôi điều gì, nhưng một chữ tôi cũng không nghe vào. Tôi nghĩ, Trần Khải Minh, không phải mày nói mày không có dự vọng với Mạnh Khung sao? Mới vừa rồi mày làm cái gì? Hai người như vậy, thích hợp sao?

Điểm tâm ngày đó tôi ăn vô vị tẻ nhạt, ngay cả ăn cái gì cũng không nhớ nổi. Đang ăn thì Mạnh Khung nhận một cú điện thoại, tôi không nghe thấy người gọi điện thoại là ai nhưng lại thấy Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên sợ ngậy người, dưới bàn cơm, cậu ta dùng lực đập tôi một cái.

Tôi cắn phải đầu lưỡi, bị đau ngắc đầu lên đã nhìn thấy Mạnh Khung phức tạp đi tới.

“ chủ nhiệm lớp cháu gọi điện thoại, cô ấy nói có chuyện muốn nói với cháu, hôm nay muốn cháu đi học.”

“Ừ.”

“Cháu ngã bệnh sao? Còn để ba cháu xin nghỉ cho cháu.”

“Ừ.”

Tôi tùy miệng ứng phó, thái độ vô cùng qua loa. Mạnh Khung không có biện pháp gì nhưng sắc mặt hơi khó coi, nửa ngày mới nói: “ Vậy hôm nay cháu đi học đi.”

Tôi để đũa xuống, còn đang suy nghĩ chủ nhiệm lớp có chuyện gì, mặc áo khoác vào chạy ra ngoài. Mạnh Khung nhìn tôi có chút muốn nói lại thôi, khi ở trên xe, tôi nghe anh nhẹ giọng nói:

“Đại ca, có phải cháu chán ghét chú hay không?”

Cánh tay tôi ôm chặt anh, không chút nghĩ ngợi trả lời: “Đừng có đoán mò.”

“” Mạnh Khung đập xe, không tự chủ khẽ khom người thoạt nhìn rất khổ cực.

Tôi dính vào trên người anh, một lời cũng nói không ra.

Tôi làm sao có thể chán ghét anh? Đây không phải là ghét, tôi cảm kích anh, đau lòng anh, nhưng giữa hai người dù sao cũng phải có một người giữ vững lý trí, nếu như tôi vậy. , vậy phải làm sao bây giờ?

Đó là khi tôi bắt đầu đi làm ngày thứ ba, chủ nhiệm lớp nhìn thấy tôi cũng không nói gì, để cả lớp tự học lại không để tôi ngồi xuống mà là đem mình tôi tới phòng làm việc, trong phòng làm việc có một ông chú đỉnh đầu hơi hói ngồi, nhìn đại khái năm mươi tuổi rồi, ông ta đang cúi đầu nhìn cái gì đó, lúc nghe được tiếng mở cửa mới khẽ nâng đầu lên.

“Thầy Lý, chính là đứa bé này.” Chủ nhiệm nói mang theo kính ý.

Tôi thấy có chút kỳ lạ nhìn thầy Lý, tôi không biết ông ta.

Chủ nhiệm lớp bắt đầu giải thích: “Đây là giáo sư đặc cấp của trung học phổ thông trường chúng ta, thầy Lý, Trần Khải Minh, tới chào hỏi.”

Tôi chần chờ một chút, gật đầu một cái.

Mặt chủ nhiệm lớp cứng đờ, sau đó nói: “Đứa nhỏ này không thích nói chuyện, nhưng thành tích học tập rất tốt, nhất là toán.”

Chủ nhiệm lớp vừa nói ‘toán’, tôi biết ngay vị giáo sư trước mắt này phải là một vị giáo viên toán đặc cấp. Tính toán thời gian, thành tích thi toán lần đó hẳn còn chưa có, tôi rất kỳ quái giáo viên này tìm tôi làm gì.

Người đàn ông gật đầu một cái, nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó đẩy mắt kiếng nói với chủ nhiệm lớp: “Cám ơn tiểu Hứa, cái đó, để tôi nói vài câu với trò ấy được không?”

Chủ nhiệm lớp vừa nghe liền đồng ý, lúc đi ra còn thuận tiện đóng cửa lại.

Thầy Lý chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, nói: “Trần Khải Minh đúng không? Tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Sau khi tôi ngồi xuống, Thầy Lý liền bắt đầu nói: “Lần trước mọi người tham gia thi toán đều do giáo viên trung học phổ thông phê chữa, thầy là tổ trưởng tổ chấm.”

Tôi vừa nghe liền bình tĩnh hiểu ra. Không trách được có điểm nhanh như vậy, thì ra không phải chăm chung cả vùng, tốc độ nhất định sẽ đề cao không ít.

Tôi không biết nên nói cái gì cho nên không nói chuyện.

Thầy Lý uống một ngụm nước, nói: “Trước kia trò đã học qua những kiến thức này sao? Làm rất tốt.”

Tôi nghĩ, nói: “Xem qua vài cuốn sách.”

“Không học qua?”

“Vâng.”

“Vậy trước kia đã từng tham gia cuộc thi nào tương tự chưa?”

“Không có.”

Thầy Lý thở dài, nói: “Mặc dù nói như vậy có chút không ổn, nhưng thầy muốn hỏi, kỷ luật trường thi của trò như thế nào?”

“Vô cùng tốt.”

Tôi lạnh nhạt trả lời vấn đề của thầy, tôi biết thầy tới nơi này không chỉ vì hỏi tôi có ăn gian hay không, quả nhiên, nét mặt của thầy buông lỏng một chút, nói:

“Là như vậy, thầy tổ chức một lớp chuyên về môn này, đáng lẽ đều là học sinh cấp ba, nếu như trò muốn đi, cũng có thể đi.”

“À.”

“Trò không muốn đi sao?”

“Vâng.”

“ ”

Tôi nhìn ánh mắt của thầy, đột nhiên nói: “Thầy, em không muốn tiếp tục học trung học cơ sở nữa, nếu như có cơ hội cử đi học nhảy lớp, thầy lưu ý giúp em có được không?”

Nét mặt thầy Lý có chút kinh ngạc, thầy nói: “Trò muốn nhảy lớp?”

“Vâng.”

“Năm nay trò bao nhiêu tuổi?”

Tôi hàm hồ trả lời: “Em mười một rồi.”

Thầy Lý suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng tốt, nếu như trò cảm thấy trò theo kịp, thầy sẽ nói với cấp trên. Chẳng qua, nếu như theo không kịp vẫn phải lui trở về .”

“Vâng.” Tôi biết chuyện này như vậy đã không tồi, bởi vì lời của giáo viên đặc cấp không khác lãnh đạo là mấy, phải nói rõ một điểm, bạn muốn nhảy lớp hay không nhảy lớp, liên quan gì đến trường học? Trường học của chúng tôi rất mở ra, dù bạn bao nhiêu tuổi, có thể nâng cao tỷ lệ điểm của trường, vậy thì không có vấn đề gì.

Từ trong phòng làm việc ra ngoài, tôi liền trở lại phòng học, nói với chủ nhiệm lớp tôi muốn trở về. Cô ấy đồng ý một tiếng, còn nói tôi nghỉ ngơi cho tốt. Vì vậy tôi biết mặc dù Mạnh Khung không biết chuyện gì xảy ra nhưng anh vẫn giúp tôi che lấp.

Nháy mắt đó, tôi đột nhiên không biết nên nói gì.

Nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, tôi chẳng muốn đi chợ chế biến phẩm, liền trực tiếp chạy phòng tự học của cấp trung học đợi hai tiếng, lúc tan học tôi thấy Mạnh Khung đã ở cổng chờ tôi.

Anh kinh ngạc mà nhìn cổng trường học, giống như đã đợi từ lâu, vừa nhìn thấy tôi...tôi phát hiện mắt anh sáng lên.

“Đại ca.” Anh mang theo nụ cười gọi tôi.

Tôi cau mày cầm tay của anh, phát hiện ngón tay anh lạnh lẽo. Tôi biết anh nhất định đã đợi từ sáng sớm đến bây giờ.

Tôi hỏi: “Chú không đến nhà xe sao?”

“” Mạnh Khung không nói gì, anh muốn che lấp đề tài này.

Tôi thở dài, giọng có chút hạ thấp, nói: “Mấy ngày nay. cháu đều ở thư viện và phòng tự học, chú không cần lo lắng.”

“Không lên lớp sao?”

“Vâng.”

“À. Không có vấn đề gì chứ?”

Tôi gật đầu, nói: “Không có vấn đề.”

Thân thể Mạnh Khung cứng ngắc, anh không biết vì sao tôi lại cảm thấy không lên lớp là không có vấn đề. Anh chắc hẳn cảm thấy mình nên lấy thân phận của phụ huynh giáo dục tôi, nhưng anh không biết nên mở miệng làm sao.

Kiếp trước đúng là như vậy, mặc dù tuổi của anh lớn hơn tôi, nhưng dù quyết định chuyện gì Mạnh Khung cũng sẽ nghe theo ý kiến của tôi, chuyện lớn thường thường đều là tôi quyết định, bối phận của hai chúng tôi cũng không có rõ ràng.

Tôi suy tư một chút, nói với anh: “Cháu chắc là sẽ được cử đi học.”

“Hả? Thật sao, ” cả người Mạnh Khung trở nên vui sướng, bước đi của anh cũng nhẹ nhàng hơn, rất nghiêm túc hỏi: “Cho nên cháu mới không đi học chung ới bọn họ sao?”

“Vâng.”

Tôi không có lừa anh, anh đương nhiên là tin tưởng.

Nếu đã đồng ý với Mạnh Khung, tôi liền tận lực đến phòng tự học đợi. Xế chiều hôm nay tôi chạy đến chợ chế biến phẩm, hỏi Trương Mông tôi có thể mang nguyên liệu đi hay không, qua một thời gian ngắn gia công xong sẽ mang vòng tay đến cho y. Khi đó đã hơn hai giờ, không có khách, Trương Mông đang ngủ trưa trên ghế không bình tĩnh nghe tôi nói, phát tay một cái: “Mau cắt, con nhỏ chết tiệt.”

Tôi công một bao lớn nguyên vật liệu trở lại phòng tự học trường học, an tĩnh ngồi ở trong góc dính hột cườm, có giáo viên trông coi phòng tự học đi tới hỏi tôi đang làm gì, tôi nói đây là bài tập môn công nghệ. Vừa nghe đến hai chữ bài tập, bọn họ sẽ không quản.

Động tác của tôi càng lúc càng nhanh, một bao nguyên vật liệu to rất nhanh đã không còn, lúc nhàm chán có thể mượn sách từ phòng tự học nhìn, luyện tập vài chữ tiếng anh.

Kiếp trước tôi không học trung học ở đây, chủ yếu là vì khi đó không thêm đề ý, học trung học cơ sở thì ham chơi, không lo học tập, bài thi học kỳ một cũng không xem qua, thành tích dĩ nhiên không được, bây giờ nhìn lại cảm thấy rất dễ dàng.

Trung học phổ thông nơi này rất chú ý toán cùng tiếng Anh, giáo viên hai môn này cũng hùng hậu nhất. Tôi muốn đạt được thành tích tốt thì môn toán không chưa đủ, tiếng Anh tối thiểu cũng phải loại trung trung.

Tôi xem đề thi tiếng Anh cảm thấy thật ra rất đơn giản. Độ khó cuộc thi tiếng Anh từng năm một tăng lên, cuộc thi kiếp trước của chúng tôi, tiếng Anh khó tới mức nhất định, cho nên cho dù tôi có bỏ qua tiếng Anh thật lâu, một lần nữa bắt đầu lại vẫn đơn giản.

Ngồi vào bàn thời gian từ từ trôi qua, có rất nhiều nữ sinh lười học chạy đến phòng tự học. Đại đa số bọn họ là học sinh cấp ba, cũng có mấy người học trung học cơ sở, mới đầu họ không dám nói lời nào, chừng mười phút sau họ liền bắt đầu tán gẫu.

Tôi không ngẩng đầu, đang tập trung nhìn bài tập thì lúc này lại có một đôi tay trắng nõn, nhẹ nhàng gõ mặt bàn của tôi một cái.

21. Chương 21: Độc Chiếm

Đôi tay kia vừa mịn lại vừa trắng, nhìn là biết thuộc về con gái. Tôi ngẩng đầu lên xem một chút, không nhận ra là ai, cho là tôi chặn đường người ta vì vậy tôi xê dịch ghế ngồi.

“Trần Khải Minh.” Nữ sinh cười híp mắt gọi tên tôi, giọng rất lớn khiến tôi có chút xấu hổ.

Tôi vội vàng làm động tác im lặng với cô, nhìn cô cảm thấy có chút quen mắt, làm sao cũng không nhớ rõ cuộc đã gặp ở nơi nào.

Giọng nữ sinh không có đề thấp, ngược lại càng bén nhọn, cô ấy nói:

“Là tớ, Hứa Chi Hiên, sao vậy, cậu không nhớ tớ sao?”

Tôi có chút kinh ngạc. Đúng là không nhận ra, lần đầu tiên nhìn thấy cô cả người đều là bùn, lần thứ hai thấy cô mới vừa quân huấn xong, đen muồn chết, bây giờ nhìn, tôi cảm giác cô trắng ra không ít, chắc do trang điểm.

Tôi gật đầu một cái liền cúi đầu xem sách, cũng không muốn nói chuyện với cô ta. Hứa Chi Hiên cũng cảm thấy không thú vị, cô có chút bối rối kéo vạt áo, nữ sinh cùng đi với cô ta nháy mắt với cô.

Tôi cảm thấy có chút ồn liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Ai dè Hứa Chi Hiên đưa tay muốn tóm tôi. Tôi lui về phía sau một bước không để cô kéo lấy, Hứa Chi Hiên cười xấu hổ lấy một tờ giấy từ trong túi ra, đưa cho tôi.

“Chúng tớ cũng nghe chủ nhiệm lớp nói rồi, cậu phải nhảy lớp đi? Thật tốt. Đây là số điện thoại di động của tớ, có thời gian có thể nhiều liên lạc.”

Nói xong nữ sinh liền cúi đầu. Tôi vốn không muốn nhận, nhưng suy nghĩ một chút đột nhiên hỏi:

“Số này có thể cho người khác sao?”

Hứa Chi Hiên sửng sốt, ngay sau đó liền gật đầu, nói: “Dĩ nhiên có thể.”

Vì vậy tôi thu tờ giấy, tôi biết Triệu Nhĩ Đóa (=Triệu lỗ tai) sẽ thật vui mừng.

Tôi mang balo đi ra ngoài, Hứa Chi Hiên thế nhưng đi theo sau tôi. Tôi quay đầu lại nhìn chăm chăm cô, mặt cô đều đỏ, giọng run rẩy hỏi:

“Có thể cho tớ số điện thoại di động của cậu hay không?”

“Tôi không có điện thoại di động”

Hứa Chi Hiên rất thất vọng nói: “À. điện thoại trong nhà thì sao?”

“Không được.”

“.”

Tôi cúi đầu đi về phía trước, Hứa Chi Hiên liền đi theo tôi đến khi ra sân trường. Tôi thấy cô ta không mang túi xách, không biết tại sao cô ta cứ đi theo tôi.

Tôi cũng không muốn nói chuyện với cô, rất bất đắc dĩ nhìn chung quanh. Tôi phát hiện Mạnh Khung đã tới, nhưng bây giờ mới 5h50, còn chưa tới giờ tan học.

Nhìn thấy tôi, Mạnh Khung cũng không có vẻ mặt vui mừng, mặt anh không có biểu cảm gì mà nhìn tôi, lại nhìn Hứa Chi Hiên một chút, không nói gì.

Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng không có nói gì ngồi ở phía sau xe đạp. Hứa Chi Hiên thấy tôi muốn đi có chút chán nản xua xua tay về phía tôi, nói: “Hẹn gặp lại.”

Tôi gật đầu một cái, đi theo Mạnh Khung về nhà.

Đến nhà cửa, Mạnh Khung móc ra chìa khóa mở cửa, đột nhiên nói với tôi:

“Đại ca, có phải cháu đã yêu hay không?”

Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Mạnh Khung, lòng nói, cái gì? Yêu sớm? Cùng ai yêu sớm à?

Nhưng tôi lại lập tức nghĩ tới vẻ mặt khác thường của Mạnh Khung lúc tan học, lòng nói anh hiểu lầm sao? Tôi không nói lời nào, chỉ nhìn thái độ có chút bồn chồn lo lắng của Mạnh Khung, anh dùng tay cọ xát quần, trong lòng bàn tay có mồ hôi, anh mở ổ khóa không được.

Mạnh Khung dứt khoát không mở cửa, anh xoay người, mặc dù mặt đối mặt cùng tôi lại không dám nhìn vào mắt tôi, anh nói:

“ Chứ không phải quá nhiều chuyện rồi đi? Cháu còn quá nhỏ, lại nhảy lớp, chú. , bây giờ vẫn nên lấy việc học làm trọng.”

Nói xong câu đó, Mạnh Khung không còn lời gì để nói, học tập dĩ nhiên có thể lấy làm cớ, nhưng nếu như quyết tâm muốn yêu, phụ huynh cũng không có cách nào.

Mạnh Khung vỗ vỗ bả vai của tôi, xoay người mở cửa. Tôi phát hiện tay anh có chút run, tôi không biết anh khẩn trương hay là tức giận.

Tôi có thể mơ hồ cảm thấy, kiếp này Mạnh Khung không giống kiếp trước. Anh càng thân mật với tôi, càng lệ thuộc vào, cái loại độc chiếm dục đó mặc dù cố ý che giấu nhưng vẫn có thể nhìn ra, khiến tôi mê mang.

“ Bây giờ không nhưng sớm muộn gì cũng phải.”

Tôi nhìn lưng Mạnh Khung, đột nhiên nói.

Tay Mạnh Khung mở cửa run một cái, ‘ cạch’ một tiếng cửa liền mở ra. Tôi không đi về phía trước, anh cũng không. Mạnh Khung xoay người nhìn tôi, nói:

“Cháu còn quá nhỏ. Hơn nữa còn nhảy lớp, chú cảm thấy như vậy không tốt. Chú sẽ không đồng ý.”

Tôi thở dài, nói: “Tâm lý của cháu không giống với người cùng độ tuổi.”

Đây cũng là lời nói thật.

Mạnh Khung mím môi, không nói gì.

Tôi do dự một chút, vẫn nói: “Về sau chú cũng sẽ nói yêu thương đi, chú cũng trải qua độ tuổi của cháu, chú nên hiểu được cảm thụ này. Yêu sớm. Thật ra rất bình thường.”

Anh trầm mặc đến đáng sợ, nửa ngày cũng không nói chuyện, lúc rồi tôi nói chuyện, trong hành lang vẫn có hồi âm, đến bây giờ còn giống như có người nói chuyện vậy, ông ông tác hưởng ở bên tai của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn Mạnh Khung, sắc mặt của anh thật không tốt, nhưng cũng không tức giận, anh xoay người, như không để ý chút nào nói:

“ Vào đi.”

Tôi biết cảm xúc Mạnh Khung đã tới ranh giới mất khống chế. Ngày đó ngay cả cơm anh cũng không ăn, một người đứng ở trên ban công hút thuốc hai tiếng đồng hồ, lúc trở vào nhà có thể ngửi thấy mùi thuốc gay mũi trên người anh. Kiếp trước anh hút thuốc có lẽ không dữ dội như vậy. Cảm giác của tôi rất vi diệu.

Đêm hôm đó tôi nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại mà nghĩ.

Tôi hi vọng Mạnh Khung tốt, tôi cảm kích anh, hơn nữa thật sự coi anh như người thân của tôi. Nếu như anh muốn, tôi đương nhiên sẽ giống như con của anh, chờ anh già rồi, nuôi anh, chăm sóc anh.

Nhưng Mạnh Khung cố tình không muốn những thứ này, cái anh muốn không phải là sự chăm sóc của tôi, anh muốn tôi.

Tôi không có cách nào.

Tôi hi vọng anh được như vậy, muốn anh bình thường, tuyệt không bỏ được anh bị người mắng là ‘ biến thái ’ . Dù tôi để ý anh cỡ nào cũng không biểu hiện ra, nếu như có thể, tôi muốn tận lực giữ khoảng cách với anh, trả lại cho anh một cuộc sống bình thường.

Đêm hôm đó, tôi âm thầm hạ quyết tâm, kiếp trước vì sao không biết mà tôi khiến Mạnh Khung đi tới ngã rẽ này, kiếp này quyết không thể dẫm lên vết xe đổ.

Tôi có chút bi thương mà nghĩ, đây là tôi thật xin lỗi Mạnh Khung, hay là Mạnh Khung đang ép tôi?

Một buổi sáng tỉnh mơ, tôi liền bị động tĩnh trên lầu đánh thức. Một giọng nam bén nhọn vang lên, bốp phát kêu gào kinh thiên động địa. Khi đó tôi còn đang ngủ lập tức thức tỉnh. Tôi vội vàng mở mắt, nghe một lát cảm thấy trên lầu có người đang đánh nhau, tôi liền chạy ra bên ngoài.

Vừa mở cửa ra tôi liền thấy trong hành lang giấy vụn cùng bài thi ùn ùn kéo đến. Mạnh Khung không ở, chắc là đi ra ngoài khuyên can rồi. Tôi vừa mở cửa liền nghe một giọng nữ bén nhọn mắng:

“Đồ vô dụng! Chỉ biết ăn! Nuôi mày còn không bằng nuôi một con heo!”

Sau đó là tiếng khóc của bé trai. Tôi nghe Mạnh Khung nhỏ giọng khuyên can:

“Chị, đừng nạt đứa bé như vậy.”

Tôi biết ngay đang đánh nhau là người nào.

Một đôi cha mẹ tính khí nóng nảy của Triệu Nhĩ Đóa, nói đến tính khí nóng nảy của cha mẹ cậu thì không thể không nói đến thành tích trên mây của Triệu Nhĩ Đóa. Cậu vốn học rất giỏi, thi đậu trung học cơ sở tốt nhất nơi này, nhưng không biết vì sao kể từ khi lên trung học cơ sở, thành tích của cậu lại rớt xuống không phanh, sắp trở thành cái dế trong ban. Cha mẹ nhà họ Triệu gia căn cứ theo tư tưởng giáo dục phong kiến ‘ không đánh không nên thân’, ngày nào cũng nam nữ song phi đánh đứa con trai này, tình huống hôm nay tương đối nghiêm trọng, sáng sớm lại bắt đầu.

Tôi lấy chìa khóa đi tới trên lầu, liền nhìn thấy mẹ Triệu đang vịn lỗ tai Triệu Nhĩ Đóa, gương mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Tôi xem mẹ Triệu thế kia, như hận không thể ăn luôn Triệu Nhĩ Đóa. Tôi còn đang suy nghĩ Triệu Nhĩ Đóa rốt cuộc phạm vào tội ngập trời gì đáng giá mẹ Triệu làm như vậy, liền thấy mắt Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên đỏ.

Triệu Nhĩ Đóa khóc một tiếng rõ to: “Bà đánh chết tôi đi, dù sao các người cũng thích Trần Khải Minh, muốn hấn làm con các người a! !”

Mẹ Triệu bị tiếng hô của Triệu Nhĩ Đóa làm ngừng một chút, ngay sau đó tức giận đến toàn thân phát run: “Đúng vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày tao không nhớ mày!”

Nghe xong lời này, tôi cảm thấy có chút quá mức, con người Triệu Nhĩ Đóa đồ ả, dùng sức đẩy mẹ cậu một cái, xoay người chạy ra ngoài, nước mắt ào ào chảy xuống, lúc đi còn hung hăng trợn mắt nhìn tôi.

Mạnh Khung gật đầu với tôi một cái, tôi liền xoay người đuổi theo Triệu Nhĩ Đóa, che miệng của cậu không cho cậu nói, sau đó kéo cậu vào nhà chúng tôi.

Cảm xúc của Triệu Nhĩ Đóa rất kích động, hắng giọng rống: “Để tôi đi ra ngoài! Tôi con mẹ nó không muốn ở cái nhà này nữa.”

Gân xanh trên cổ cậu đều nổi lên, tôi biết tại sao cậu kích động như thế, đứa bé thời kỳ trưởng thành đều không có cách nào dễ dàng khống chế tâm tình của mình.

Tôi liền để cậu phát tiết, chờ cậu an tĩnh mới từ từ lấy số điện thoại của Hứa Chi Hiên trong túi xách ra, gần từng chữ nói với Triệu Nhĩ Đóa:

“Tôi trả sạch nhân tình cho cậu, cậu thích đi nơi nào thì cứ đi.”

Triệu Nhĩ Đóa tỉnh táo, thấy số điện thoại trên tờ giấy đột nhiên sững sốt. Cậu ngẩng đầu lên tức giận nhìn tôi.

Mạnh Khung vừa lúc trở về, nhìn thấy Triệu Nhĩ Đóa, nói: “Chú đưa các cháu đi học, cái đó, mấy ngày nay cháu cứ ngủ nghỉ nhà chú được chứ? Chờ ba mẹ cháu hết giận rồi trở về nói lời xin lỗi.”

“Tại sao? !” Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên hô một tiếng, trong âm thanh bao hàm uất ức cùng không hiểu, “Không phải tôi chỉ cúp học nửa ngày thôi sao? Đã sao này? Ngày ngày nói cái gì mà lo học hành, các người có biết Trần Khải Minh trốn học bao nhiêu buổi rồi không? ! !”

“”

“”

Mạnh Khung mở trừng hai mắt, anh nói: “Đại ca là được bảo lưu, không cần đi học, học sinh không lên lớp thì đi đâu, chẳng lẽ đi rửa xe như chú sao?”

“Chó má!” Triệu Nhĩ Đóa cứng cổ, nói, “Hắn sớm ——”

“Cậu câm miệng.” Tôi đột nhiên mở miệng, nói với Triệu Nhĩ Đóa, “Đừng... quơ tay múa chân với tôi.”

Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên ngồi chồm hổm xuống gào khóc.

Loại người như cậu hành động thay đổi rất nhanh, khiến tôi cùng Mạnh Khung đều sửng sốt, Mạnh Khung luống cuống nhìn tôi, thậm chí quên nên hỏi tôi lời vừa rồi Triệu Nhĩ Đóa nói là có ý gì.

Hôm nay là thứ bảy, nếu không phải sáng sớm đã nháo kịch, chúng tôi còn có thể ngủ. Tôi dĩ nhiên sẽ không an ủi Triệu Nhĩ Đóa, vì vậy tự giác đi xuống phòng bếp nấu mì, để Mạnh Khung ở cùng Triệu Nhĩ Đóa một chút.

Chờ tôi đi ra lại phát hiện Mạnh Khung thế mà có vẻ vô cùng vui vẻ, anh cười cười với tôi, đi tới giúp tôi bưng chén, giống như đã quên tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua.

Nhưng sau đó tôi lại biết, ngày đó Mạnh Khung phát hiện số điện thoại trong tay Triệu Nhĩ Đóa, Triệu Nhĩ Đóa nói cho anh biết đây là tôi xin dùm số điện thoại của Hứa Chi Hiên cho Triệu Nhĩ Đóa. Mạnh Khung lập tức hiểu, Hứa Chi Hiên cô bé kia có ý với tôi, tôi lại không có chút cảm giác gì với cô ta.

22. Chương 22: Dắt Tay

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời ngày càng lạnh.

Tôi cùng Mạnh Khung rất ăn ý không đề cập đến chủ đề ‘yêu’, hai chúng tôi chung đụng giống như cha con bình thường, anh vẫn như cũ tràn đầy kiên nhẫn với tôi, sẽ xin nghỉ cả một ngày tới giúp tôi xử lý các trình tự cử đi học.

Anh như vậy khiến tôi vốn không nhịn được mà tới gần anh, tôi phát hiện chỉ cần Mạnh Khung không làm ra chuyện gì quá đáng, tay của tôi thì vĩnh viễn không thể nào đẩy anh ra. Tôi đoán Mạnh Khung cũng biết điều này.

Ngắn ngủn một đoạn thời gian, tôi đo chiều cao lần nữa đã được 1m54 rồi,

Tin tức cử đi học rốt cuộc xác định, nhưng tôi vốn xin tuyển thẳng lên lớp mười hai, đến cuối cùng phê chuẩn là qua học kỳ này, đi theo Thầy Lý cùng tiến vào lớp mười một.

Ban ngày, tôi ở thư viện làm linh kiện cho Trương Mông, trừ dính hột cườm, y còn để tôi học rất nhiều công việc khác, ví như đổi pin cho đồng hồ đeo tay, khảm nạm, mài trang sức phẩm, đều bắt đầu từ từ đơn giản nhất, sau đó từ từ sâu hơn.

Trương Mông không phải giáo viên tốt, thường thường nói đôi câu y liền bắt đầu nóng nảy, ném xuống không muốn nói nữa. Nhưng việc trên tay y rất lưu loát, làm cái gì cũng mau mà chính xác, có lúc không cần y dạy, chỉ nhìn y làm mười mấy lần cũng có thể học được.

Tôi cảm thấy được Trương Mông biết rất nhiều thứ, y nghiên cứu vô cùng thấu đáo trang sức phẩm, thủ nghệ cũng vượt qua thử thách khiến tôi thường hoài nghi y xuất thân đúng là từ nghề này.

Trương Mông chưa bao giờ nói với tôi về chuyện trong nhà y, giống như tôi chưa bao giờ nhắc tới Mạnh Khung với y. Hai chúng tôi đều cẩn thận quan sát đối phương, không khiến để đối phương dễ dàng nhảy vào khu vực của mình nữa bước.

Cùng lúc đó, tôi rút cuộc biết cảm giác kỳ lạ Mạnh Khung cho tôi là cái gì rồi.

Cảm giác kia tên là dục vọng.

Chủ nhật, thỉnh thoảng tôi sẽ nhìn thấy anh nằm một mình ở trên giường của tôi, không hề làm gì chỉ ngẩn người. Gặp tôi đi tới, anh sẽ chậm rãi bò dậy, dùng loại ánh mắt rất phức tạp nhìn tôi. Tôi không rõ lắm trong ánh mắt kia bao hàm những thứ gì, tôi không biết tại sao anh nhìn tôi như vậy.

Mạnh Khung giống như ngày ấy sờ tôi...tôi sẽ ngăn tay anh lại, nói với anh nói đừng làm rộn.

Mạnh Khung nói:

Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

“Để chú giúp cháu một chút, ” vẻ mặt của anh có chút thấp thỏm, “Không phải cháu khó chịu sao? Người khác cũng sẽ như vậy. Không có gì kỳ quái.”

Tôi lắc đầu trầm mặc nhìn anh. Tôi và anh đều biết, chuyện này rất kỳ quái, không có ‘ người khác ’ nào giống hai chúng ta.

Nét mặt Mạnh Khung vốn thấp thỏm biến thành tỉnh táo, đến cuối cùng đứng lên đi ra ngoài.

Tôi không biết Mạnh Khung rút cuộc đi nơi nào, thế nhưng khi anh trở lại, mùi vị trên người của anh trở nên vô cùng lạnh lùng. Tôi liền hiểu —— anh ở bên ngoài đứng hút thuốc thật lâu.

Chuyện này cũng không khiến chúng tôi trở nên lạnh nhạt, ngược lại chúng tôi càng ngày càng thân mật. Đi ra bên ngoài, Mạnh Khung còn kéo tay của tôi.

Thân thể của tôi cao hơn, nhưng gương mặt không có thay đổi thành bộ dáng quen thuộc, vẫn non nớt thuộc về thiếu niên, lúc Mạnh Khung lôi kéo tôi không có người cảm thấy kỳ quái.

Hai chúng tôi ăn ý như vậy, mười ngón tay đan xen, giống như từ nhỏ đã là tư thế như vậy.

Nhưng tôi lại biết, chờ tôi trưởng thành, chờ ngày sau tôi mà dặt tay anh như vậy, sẽ không có ai cảm thấy bình thường, bọn họ sẽ dùng ánh mắt quỷ dị quan sát chúng tôi, sau đó cười nhạo một tiếng, lạnh lùng bỏ lại một câu:

“Biến thái.”

Tôi càng ngày càng bận rộn. Trương Mông có vô số chuyện muốn tôi làm, từ mới đầu lao động đơn giản đến lao động phức tạp, chuyện càng ngày càng khó làm không nói, ghê tởm nhất chính là, y tại không há mồm nói tăng tiền công. Tôi vội vàng học ngữ văn cùng tiếng Anh của tôi lần nữa, kiến thức trung học phổ thông mặc dù đơn giản, nhưng tôi lại quên rất nhiều, học lại liền cực khổ.

Ngày đó tôi mang một balo to đi tới cửa hàng của Trương Mông nơi chợ chế biến phẩm, nhìn y cũng không nhìn liền ném cho tôi 100 tệ, nói: “Mau đi đi, về sau nhóc đừng tới đây nữa, đây coi như là tiền lì xì của chú, nếu không lại nói chú hẹp hòi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn y, không nhận được mắng một câu, đây là tiền lì xì vậy tiền gia công hôm nay đâu?

Chẳng qua cuối cùng tôi vẫn không lên tiếng, bỏ tiền vào trong túi trước ngực, cài nút áo.

Chờ tôi đi ra quán Trương Mông tôi mới nhớ trường học còn chưa nghỉ đầu, làm sao có thể tới tết?

Tôi quay đầu nhìn cửa hàng Trương Mông, có chút sững sờ.

Bắt được số tiền này, tôi muốn mua mấy cái bao tay cho Mạnh Khung. Lúc Mạnh Khung lau xe không mang theo bao tay, một phần là vì anh lười mang, một phần là vì bao tay dễ ướt, đến lúc đó đông cứng trên tay lại càng khó chịu. Tôi muốn mua cho anh cái loại plastic không thấm nước. Trừ thứ đó ra, còn muốn mua cho anh một cái bao tay bông vải, không cần đắt và đẹp mắt, chỉ cần thông khí, đủ giữ ấm. Cộng thêm tích góp những ngày qua, nếu như đủ tiền tôi còn muốn mua cho anh áo ấm rất dày.

Những thứ này vốn cũng coi là vật dụng hàng ngày, ở trong nhà Mạnh Khung lại tìm không ra. Tôi cảm thấy Mạnh Khung đang góp tiền, anh rất ít mua thứ mà anh cần, tuyệt sẽ không mua bất kỳ xa xỉ phẩm gì, mỗi ngày mỗi ngày anh đều góp từng tí, anh tiết kiệm thậm chí khiến tôi khổ sở.

Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Tôi cũng không chọn ngày lễ đặc biệt gì để tặng đồ cho Mạnh Khung, lãng mạn thứ này đối với hai người đàn ông mà nói hình như không quan trọng, có thể để anh sớm một ngày đạp xe tay không bị đông cứng, đối với tôi mà nói còn quan trọng hơn lãng mạn.

Tôi đếm lại tiền tôi kiếm được từ chỗ Trương Mông, bao tay không mắc chút nào, nhất là cái loại bông vải tương đối cồng kềnh, nếu như đi chợ mua còn có thể rẻ hơn một chút, bên cạnh quán Trương Mông có bán bao tay, còn có thể xem một chút có bán áo ấm hay không.

Cho nên tôi thừa dịp mấy ngày thi đến chợ chế biến phẩm đi lòng vòng.

Bởi vì thời gian ít ỏi, trước kia tôi hầu như không đi dạo bên này, lúc này đi tôi mới biết cái chợ này lớn bao nhiêu.

Vô số người bán hàng rong nằm trên chần bông bần thủ trước cửa, bọn họ hưởng thụ ánh mặt trời mùa đông, thoát nhìn giống như làm một chuyện với Trương Mông, mà tôi có thể rõ ràng phân biệt bất đồng giữa bọn họ. Trong mắt những người bán hàng rong này có chút bất đắc dĩ ‘chấp nhận’, mà trong mắt Trương Mông không có, trong ánh mắt của y chỉ có lưỡi biếng, lúc buôn bán thì mới lộ ra khôn khéo.

Tôi chọn hai quán, mua bốn cái bao tay loại không trải qua gia công, bao tay mà phía trên không có một chút trang sức nào. Nơi này đầy đủ hết đồ, dĩ nhiên cũng có bán áo ấm, nhưng phần lớn là loại không gia công tốt, không có chỉ khâu hoặc là khóa kéo. Không có máy móc thì làm không được. Bao tay tôi còn có thể lấy về tự mình làm, áo ấm thì không biện pháp.

Tôi hỏi bọn họ gia công một cái áo ấm mất bao nhiêu thời gian, bọn họ nói sau một tiếng là có thể cầm, tôi gật đầu một cái, nói: “Được rồi.”

Trong thời gian chờ đợi, không biết tại sao tôi lại đi đến cửa hàng Trương Mông. Nhà người ta đã mở cửa, chỉ có cửa hàng của Trương Mông đóng cửa, khóa lại rõ ràng đã lâu, lau qua một cái bụi liền dính đầy tay.

Tôi nheo mắt lại, nhón chân lên nhìn vào trong cửa hàng một chút, nhưng bên trong kéo rèm cửa sổ, cái gì tôi cũng không nhìn thấy.

Tôi từ từ đi trong chợ, vừa nhìn một mình tôi, lập tức liền có người từ trong cửa hàng đi ra, xem chung quanh một chút, sau đó thần bí ngoắc tôi, hỏi:

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi do dự một chút, dừng chân hỏi:

“Chỗ bác có việc làm xong tính tiền luôn không?”

“Có chứ.” Người nọ cố ý cười cười hòa ái, “Gia công đồ trang sức, hoàn thành một cái cho cháu hai xu, sao nào?”

Thế thì giống giá chỗ Trương Mông. Tôi còn tưởng giá Trương Mông cho tôi cao bao nhiêu. Tôi lắc đầu một cái, đi ra cửa tiệm kia.

“Ai, chớ đi, bác cho cháu thêm đến hai xu rưỡi.”

Nghĩ tới Trương Mông, không biết tại sao tôi không cảm thấy thất vọng.

Trở lại cửa tiệm kia áo ấm đã làm xong. Tôi muốn bỏ vào trong túi xách nhưng áo rất dày, túi xách cũng nhét không vừa.

Vì vậy tôi ôm áo ấm đi ra ngoài, nhìn xem thời gian, lúc này Mạnh Khung cũng đã tới đón tôi.

Thật xa tôi liền thấy được Mạnh Khung, anh lại không thấy tôi, bởi vì đầu anh vẫn nhìn trường học bên kia.

Lần trước Triệu Nhĩ Đóa nói với anh tôi cúp cua, Mạnh Khung không để trong lòng chút nào, anh cảm thấy tôi chắc là đi chơi thôi. Mà cho tới bây giờ Mạnh Khung cũng không để ý tôi lười biếng, anh tha thứ tôi tới trình độ người khác khó có thể.

“Mạnh Khung.” Tôi ở sau lưng anh kêu một tiếng.

Mạnh Khung vừa nghe giọng của tôi, vội vàng quay đầu, anh nhìn thấy tôi ôm một cái áo ấm dày cộm nặng nề, dường như ngầy ngời.

“Đưa cho chú.” Tôi nói.

Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Mạnh Khung sửng sốt một hồi lâu mới nhận lấy áo ấm từ trong tay của tôi, sửng sờ không biết nói gì, anh từ từ ngồi chồm hổm xuống, cúi đầu sờ sờ áo ấm, đột nhiên sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi lớn quá nhanh, vừa tới Mạnh Khung ngồi cạnh như vậy còn có thể nhìn thẳng vào mắt của tôi, bây giờ, anh ngồi như vậy, tôi có thể nhìn quá đầu anh rồi.

Mạnh Khung nhìn mắt tôi, khiến tôi trầm mặc. Tôi cảm giác trái tim bị người bóp một cái, cảm giác bận tâm đi qua, một dòng nước ấm xông vào, ấm áp này còn kèm theo chua xót, giống như một ly nước chanh ấm áp, chanh cho quá nhiều, cứ như vậy ngấm trái tim của tôi.

Khiến tôi không chịu nổi.

Mạnh Khung dừng một chút, sau đó ở trên đường mặc áo ấm quá dày vào, nhưng không có kéo khóa, anh đi lên trước ôm tôi, rất dùng sức rất dùng sức.

Tôi cảm thấy anh trầm mặc, tay anh khẽ run.

Anh ở bên tai tôi nói: “Cảm ơn.”

Tôi nào muốn anh cảm ơn. Nhưng tôi lại không nói gì, tôi vùi đầu vào bả vai Mạnh Khung, quần áo thật dày vô cùng mềm mại, tôi có thể xuyên qua quần áo dày như thế, ngửi thấy được mùi vị trên người của anh.

Tôi kéo tay anh đặt trên lưng tôi qua, đặt ở trước mắt nhìn kỹ.

Tay của anh vô cùng sạch sẽ, nhưng khớp xương rất lớn, bởi vì rét lạnh đã đổ lên.

Mạnh Khung thấy tôi nhìn tay anh, có chút ngượng ngùng muốn rút về.

Tôi siết tay của anh thật chặt, nhìn ánh mắt của anh, chậm rãi, chậm rãi dán tay anh vào trên mặt mình.

Mặt của tôi bị gió lạnh thổi lạnh như tay của anh, mu bàn tay anh rất thô, đụng phải mặt lại cảm thấy rất thoải mái.

Tôi lấy ra đôi bao tay bông vải từ trong túi xách ra, đeo vào trên tay của anh, nắm thật chặt một chút, sau đó buông ra.

Mạnh Khung đứng lên, anh nói với tôi:

“Đại ca, về nhà thôi.”

“Ừ.”

Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Mạnh Khung khẽ khom lưng xuống kéo tay tôi, hai chúng tôi cứ như vậy đi về nhà.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy vui sướng như thế.

23. Chương 23: Thử Dò Xét

Mạnh Khung không hỏi tôi lấy tiền từ nơi nào, anh thực hành chính sách tự do mặc tôi làm, nhưng tôi lại đoán trong lòng anh thật ra đã sớm có đáp án, nhưng anh không muốn nói toạc ra với tôi, cho đến tôi dùng tiền của mình tặng đồ cho anh, Mạnh Khung mới xác định trước đó tôi trốn học, rốt cuộc là đi làm gì.

Ngày trước anh cũng thấp thỏm, sợ tôi đi internet, sợ tôi đi ra ngoài lêu lổng với người xấu. Nhưng một chữ anh cũng không nói, cứ tin tưởng tôi.

Mạnh Khung không trực tiếp đạp xe về nhà, anh đi đường xa tới siêu thị hóa gần đây, anh nói:

“Chú cũng muốn mua cho cháu bộ quần áo.”

Tôi lắc đầu một cái, tôi tới ở chỗ Mạnh Khung gần một năm, Mạnh Khung mua cho tôi vô số quần áo, nhất là quần áo mùa đông. Có mua cũng chỉ do chính bản thân anh mua.

Có lẽ vì lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, giữa mùa đông tôi mặc quần áo mùa thu đi mở cửa khiến anh khắc sâu ấn tượng, Mạnh Khung mua cho tôi quần tất rất dày rất dày, còn có áo khoác rất dày để ngăn cản gió bắc lạnh tận xương.

Mạnh Khung cười kéo tôi, nói: “Đi đi.”

Lúc hai chúng tôi tranh chấp, một đứa con nít bên cạnh khóc đã tới sự chú ý của mọi người.

Đứa bé kia thoát nhìn cũng chỉ 5, 6 tuổi, giọng non nớt mà bèn nhon, lớn tiếng khóc rống:

“Con muốn ăn —— ăn lạp xưởng! Ô ô. . . . !”

Tiếng khóc của nó quá lớn, nói cũng quá rõ ràng, khiến thật là nhiều người đều nở nụ cười. Tôi cũng cảm thấy thú vị, nhìn nước mũi cùng nước mắt trên mặt đứa bé kia. Ba đứa bé vô cùng lúng túng, hấn một tay ôm lấy đứa bé kia, nhỏ giọng mắng:

“Ăn cái gì mà ăn, ăn vào buổi tối lại ho khan, còn muốn đi bệnh viện sao?”

Đứa bé khóc rống không ngừng, vẫn nói muốn ăn lạp xưởng.

Mạnh Khung vốn cười nhìn hai cha con, một lát sau dừng một chút, từ trong túi tiền móc ra ba xu, giao cho tôi nói: “Đi mua một cây ăn đi.”

Anh cho là tôi nhìn đứa bé kia là vì tôi cũng muốn ăn.

Tiền xu còn mang theo nhiệt độ của Mạnh Khung. Tôi lắc đầu một cái, thả tiền xu vào lòng bàn tay Mạnh Khung, còn chưa kịp nói chuyện, Mạnh Khung liền buông lỏng tay của tôi, tự mình chạy đến đường cái đối diện, dùng ba xu mua cho tôi một cây lạp xưởng.

“.” Mạnh Khung thật sự đối đãi với tôi như đứa bé.

Tôi từ tay Mạnh Khung nhận lấy cây lạp xưởng kia, phần que trúc phía dưới còn mang theo nhiệt độ trên tay Mạnh Khung, gió lạnh vừa thổi lập tức liền biến mất. Tôi giơ lạp xưởng lên ý bảo Mạnh Khung ăn trước, Mạnh Khung cười cười sau đó cắn một miếng nhỏ, ngay cả da cũng không cắn phá liền trả lại cho tôi.

Tôi đã cao đến bờ vai của anh, thế nhưng anh vẫn coi tôi là đứa bé như cũ, anh vuốt vuốt đầu của tôi, nhét mấy tờ giấy vào ngực tôi để tôi ăn xong rồi lau miệng.

Mạnh Khung mua cho tôi rất nhiều quần áo. Nhìn anh rất hào phóng trả tiền, tôi rốt cuộc biết trước đó vài ngày tại sao anh lại góp tiền rồi. Mạnh Khung như vậy khiến tôi có lỗi giác chúng tôi thật ra là cơm no áo ấm.

Nhưng tôi không biết, chiều nay Mạnh Khung xài hết tiền anh dành hơn mấy tháng. Nếu như không có tôi, anh quả thật có thể ‘cơm no áo ấm’. Từ đầu chí cuối tôi vẫn quấy rầy cuộc sống bình thường của anh, nhưng anh không có một câu oán hận.

Khi về đến nhà đã là bảy giờ tối, nhìn điện thoại nhà, chủ nhiệm lớp đã gọi vào nhiều cuộc. Mạnh Khung gọi lại, tôi liền ngồi ở bên cạnh nghe.

Tôi thấy thái độ Mạnh Khung thay đổi rõ ràng, đó là một loại mâu thuẫn giữa mừng rỡ và không nở, chờ anh cúp điện thoại quay đầu, mừng rỡ trong lòng chiến thắng không nở, anh hưng trí nói với tôi:

“Đại ca, mới vừa rồi chủ nhiệm lớp cháu nói, muốn cháu đi tham gia Đông Lệnh Doanh gì đó, đại biểu trường học đi.”

Tôi lập tức biết, lần trước học sinh trung học thi toán đưa danh Đề Nhất Danh, có thể tham gia thi đấu Olympic toán học Đông Lệnh Doanh, tôi là đại biểu học sinh trung học cơ sở của trường chúng tôi.

Tôi hỏi:

“Đi thời gian bao lâu?”

“Chắc là một đến hai tuần, cô Hứa nói cô cũng không rõ ràng. Chờ mùa xuân mới đi, cháu. . . .” Mạnh Khung lo âu sờ tôi, “Một mình cháu không có sao chứ?”

Có thể có chuyện gì? Tôi bỏ tay Mạnh Khung, nói: “Không có việc gì.”

Trường học nghỉ, một ngày trước khi nghỉ tôi nhận được bài tập về Đông Lệnh Doanh chủ nhiệm lớp đưa tới. Tôi muốn nắm chặt thời gian ở chung cùng Mạnh Khung cho nên tất cả đều đã làm xong, vẫn từ sáu giờ tối làm đến tám giờ sáng sớm ngày hôm sau. Chính tôi ở nhà ngủ suốt cả một ngày, Mạnh Khung không làm phiền tôi, làm xong cơm cho tôi liền đi rửa xe.

Sắp đến mùa xuân, công nhân rửa xe đại đa số đều trở về quê, cũng chỉ còn lại có Mạnh Khung cùng một người địa phương, lượng công việc tăng cao kịch liệt, có lúc làm cả ngày, khi trở về tay cầm đôi đũa cũng không được. Tôi muốn giúp anh.

Mặc vào quần áo dày cộm nặng nề, tôi liền ra khỏi nhà. Bên ngoài gió thật to, quần áo dán vào da lập tức khiến người ta lạnh thấu. Tôi đi mau hai bước, cách đường cái liền nhìn thấy Mạnh Khung vén tay áo lau xe cho người ta.

Lúc Mạnh Khung lau xe mặt không chút thay đổi, cũng không phải thái độ phục vụ không tốt, dù sao cũng khiến người ta cảm thấy anh không vui. Tôi hô một tiếng:

“Mạnh Khung.”

Mạnh Khung liền quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt của anh lập tức thay đổi, sau đó liền hóa thành vui mừng, cởi bao tay trên tay ra, tùy tiện xoa xoa tay trên quần muốn chạy về phía tôi bên này.

Tôi nghe thấy công nhân bên cạnh oán trách kêu một câu:

“Ai, đừng lười biếng, nhanh lau.”

Mạnh Khung quay đầu nhìn anh ta một cái không lên tiếng, nhưng lại thật nhanh chạy về phía tôi bên này.

Tôi xuyên qua đường cái bắt lấy tay Mạnh Khung.

Đôi tay kia lạnh lẽo khiến tôi không khỏi dùng sức nắm tay của anh, tôi mấp máy môi, một câu cũng không nói.

Mạnh Khung áy náy nhìn tôi một cái, mang cái ghế cho tôi, nói:

“Cháu ngồi trước, chú lau xong ngay.”

Anh còn chưa nói hết lời, phía sau liền lập tức tới ba chiếc xe thể thao, trong thời gian ngắn anh không cách nào nghĩ ngơi.

Tôi không có ngồi mà là cầm một tấm vải trong thùng, nói:

“Cháu tới giúp chú.”

Mạnh Khung khe khẽ đẩy tôi một cái, nói: “Cháu đi qua bên kia đợi đi.”

“Không, ” tôi trở tay nắm khuỷu tay Mạnh Khung, nói: ” ba người nhanh một chút, cháu muốn cùng chú một lát.”

Vì vậy Mạnh Khung không nói nữa. Mùa xuân càng ngày càng gần, cách thời gian tôi đi Đông Lệnh Doanh càng tới càng gần, anh đương nhiên cũng không bỏ được tôi.

Công nhân rửa xe bên cạnh thấy tôi muốn giúp một tay, sắc mặt tốt một chút, cũng không nói gì nữa.

Động tác trên tay của tôi cũng nhanh, cộng thêm còn không đông cứng cho nên càng nhanh; Mạnh Khung vì có thể sớm cùng tôi ngồi một chút nên cũng đề cao hiệu suất. Nước thật là lạnh, nước từ súng bắn phun ra còn có chút nhiệt độ, vừa đụng đến xe lập tức trở nên lạnh lẽo. Mạnh Khung đưa bao tay của anh cho tôi...tôi không lên tiếng, lại đưa cho anh một cái.

Sắp đến giờ ăn cơm xe càng ngày càng ít, chờ chúng tôi lau xe xong, hông của Mạnh Khung sắp đứng thẳng không nổi.

Tôi đỡ anh một cái, cùng anh đến băng ghế ngồi bên cạnh, giúp anh vê tay.

Tay Mạnh Khung vốn cứng ngắc, vê nóng liền bắt đầu hơi hơi run rẩy. Tôi ôm tay anh vào trong ngực, nửa ngày cũng không nói chuyện.

Công nhân bên cạnh nhìn buồn cười, trêu ghẹo nói: “Tiểu Mạnh, đây là ai của cậu thế?”

Mạnh Khung thoát nhìn rất không thích người đàn ông này, nhưng dù sao cũng làm việc với nhau không tiện không nói lời nào, đang chần chờ tôi mở miệng nói: “Đây là ba tôi.”

“Ha ha, ” người nọ cười một tiếng, “Đùa sao? Tiểu Mạnh có thể có con trai lớn như nhóc sao?”

“Sao không thể.” Tôi liếc người nọ một cái.

“ ” Người nọ do dự một chút, nói, “Ồ, tôi vốn còn muốn giới thiệu bạn gái cho tiểu Mạnh đó, sao lại đột nhiên con cũng có rồi.”

“Sớm có.” Mạnh Khung nói, “Gần đây nó bận học hành, không có thời gian tới mà thôi.”

Hai chúng tôi làm người nọ ghen tức một chút, người nọ còn tưởng rằng hai chúng ta liên hiệp lừa hắn, có chút tức giận sau cũng không nói chuyện.

Tôi nhìn người đàn ông kia, đột nhiên nói: “Nhưng mà, nếu như có dì nào thích hợp phiền chú giúp một lưu ý một chút.”

Có lẽ là vừa rồi tôi giúp người đàn ông giảm bớt không ít lượng công việc, hắn nghe xong lời này sắc mặt dễ nhìn một chút, vừa muốn nói gì Mạnh Khung liền cầm khuỷu tay của tôi, kéo tôi khỏi ghế nhanh chóng mặc áo khoác cho tôi, sau đó nói:

“Đại ca, đi ăn thôi.”

Người đàn ông vội vàng nói: “Gấp cái gì? Không phải cậu mang hộp cơm theo sao?”

“Về nhà, hai giờ chiều tới làm.”

Mạnh Khung lôi kéo tôi, vừa đi vừa quàng khăn cổ cho tôi, sắc mặt có chút khó coi.

Tôi biết lời của tôi nói có chút đả thương người, bởi vì nói xong câu đó tôi cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhưng tôi không nói thì ai nói đây? Mạnh Khung đối với tôi là lâu ngày sinh tình, nếu có một cô gái giúp đỡ cuộc sống của anh, Mạnh Khung có thể sẽ bình thường lại hay không?

Tôi từ chối tình huống Mạnh Khung thích người đàn ông khác. Dù sao Mạnh Khung đối với tôi như vậy đã sớm đáng giá tôi cùng anh cùng nhau chịu người đời chê cười rồi.

Tôi chỉ không muốn buông tha bất kỳ phương pháp nào có thể khiến Mạnh Khung trở nên bình thường.

Dọc theo đường đi Mạnh Khung không chủ động nói chuyện với tôi, sau khi về nhà liền vào phòng bếp nấu cơm, lúc nấu cơm Mạnh Khung nhận được một cú điện thoại, để điện thoại xuống, thái độ của anh rõ ràng buông lỏng.

“Là cha cháu.” Mạnh Khung vừa nói vừa ngồi trở lại, nói: “Hắn gọi điện thoại nói năm nay không trở về, mùa xuân cũng không về, để cháu ở nhà chú một thời gian nữa.”

Tôi nghe cũng không có phản ứng gì.

Đối với người cha này, từ trước đến giờ tôi luôn lạnh lùng.

Mẹ của tôi bốn năm trước chết vì bệnh thận, ba vốn là giáo sư, sau lại đi theo một cô gái tới Đông Bắc, làm buôn bán không lớn không nhỏ, nhưng vĩnh viễn chẳng quan tâm tôi.

Đây là được Mạnh Khung thu dưỡng, nếu là người khác, thu dưỡng một đứa bé vô thân vô cố cả một năm, chỉ sợ đã sớm phiền.

Mặc dù tôi sớm thành thói quen, nhưng bây giờ vẫn có chút khó chịu. Kỳ quái là tôi vốn không cảm thấy khổ sở, nhưng trái tim lại cứ xoắn lại.

Sau này tôi biết tôi sớm đã quen nên không cảm thấy khổ sở, nhưng thân thể trẻ trung này vẫn sẽ vì cha bỏ rơi mà khổ sở.

Mạnh Khung dừng lại động tác, đứng ở trong phòng bếp đột nhiên há mồm nói với tôi:

“Đại ca, chú không muốn kết hôn .”

Tôi ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Mạnh Khung. Tôi không biết tại sao anh đột nhiên nói với tôi lời này, nhưng tôi lại lập tức nghĩ tới vấn đề tôi vừa nói ở nhà xe, trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng.

“ Tại sao.” Tôi tận lực bình tĩnh, nhưng không tiếp tục ăn cơm.

Mạnh Khung cúi đầu tránh tầm mắt của tôi, nói:

“Không tại sao cả.” Dừng một chút, thử dò xét nhìn vào mắt của tôi, sau đó lại dời đi, anh nói, “Chú có cháu là đủ rồi.”

Tôi nghe trong đầu ‘bùm’ một tiếng, khiếp sợ như kiếp trước khi chết tôi nghe thấy anh nói ‘tôi yêu em’.

Tôi phức tạp nhìn Mạnh Khung, ngũ tạng đều chua.

24. Chương 24: Cùng Tắm

Edit: Đàm Cơ

Tôi từ trên ghế nhảy xuống, có chút chật vật nói: “Cháu ăn no.” Sau đó vội vã trở lại phòng của mình. Tôi có chút hối hận nhanh như vậy đã làm xong bài tập Đồng Lệnh Doanh, cho tới tôi bây giờ cầm bút cũng không biết nên làm cái gì.

Tôi ngồi ở trước bàn, ngẩn người nghĩ tại sao Mạnh Khung lại nói với tôi điều này sớm như vậy. Kiếp trước anh hẳn sẽ không nói với tôi những chuyện này, dù có nói, tôi cũng đã quên rồi.

Có người nói đứa nhỏ nào khi còn bé vô cùng ngu độn, thường thường trí thông minh không thấp, bọn họ sẽ có lúc đột nhiên thông suốt, đến thời kỳ đặc biệt sẽ đoạt lại hết ánh sáng bị che giấu.

Tôi đoán tôi chính là như vậy. Ấu niên tôi chậm lụt hơn nửa mông muội, trước chuyện mười tuổi hầu như không nhớ rõ. Tôi chỉ có thể cố gắng nhớ lại việc Mạnh Khung đời người gặp tôi liền cho tôi mấy viên kẹo. Hỗn độn như vậy, rốt cuộc lúc tôi rời lớp mười, thành tích toán của tôi bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, trừ lần đó ra khoa học tự nhiên lại có ưu thế rõ ràng, tôi giống như đột nhiên thông suốt, trí nhớ trở nên rất tốt.

Tôi có thể nhớ mỗi một câu Mạnh Khung nói với tôi sau lớp mười, nhưng khi đó Mạnh Khung đã bắt đầu tránh né tôi... ấn tượng sâu nhất, chính là anh tránh né nhìn thẳng vào mắt tôi, khẽ cúi đầu làm lỗi xương cổ.

Chính vì vậy, tôi nhớ không rõ lắm kiếp trước Mạnh Khung có nói qua lời như vậy hay không, tôi lại càng không rõ sao tôi lại đáp lại lời thử của Mạnh Khung như thế.

Tôi quay bút, lại cảm thấy trốn tránh như vậy cũng không phải biện pháp tốt nhất. Nhưng trừ trốn tránh tôi không nghĩ ra phương pháp tốt hơn.

Thật sự nói yêu thương với Mạnh Khung sao? Một người đàn ông tôi tôn làm cha, thử nói tôi làm sao có thể chung đụng với anh như người yêu.

Có lẽ là vì lời Mạnh Khung nói khiến tôi ăn ngủ không yên, lúc ý nghĩ hỗn loạn tôi bị sốt.

Buổi chiều Mạnh Khung không cho tôi đến nhà xe với anh, tôi ngủ một buổi chiều, khi tỉnh lại trời đã tối rồi, đầu choáng váng nhìn không rõ ràng lắm.

Tôi nghe có người dùng chìa khóa mở cửa, nhìn đồng hồ, chắc là Mạnh Khung trở lại.

Tôi trợn tròn mắt không nói chuyện, nằm ngay đơ ở trên giường.

Sắc trời rất tối, Mạnh Khung không mở đèn, anh nhẹ chân nhẹ tay đi tới cạnh giường tôi, hai cái tay dùng sức chà xát trên dưới, sau đó dùng tay nhẹ nhẹ sờ sờ trán của tôi.

Cho dù tay đã chà xát tôi vẫn bị anh đông lạnh một chút, cảm giác cực nóng biến mất không ít, tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi từ trong chăn vươn tay nắm lấy Mạnh Khung.

Mạnh Khung sợ hết hồn, sau đó hơi mở tay lôi tôi ra khỏi chăn để tôi dựa vào tủ đầu giường.

Đầu của tôi choáng váng khó chịu không muốn nói chuyện, Mạnh Khung đưa chén muốn trong tay tới để tôi ăn cơm.

Đầu tôi choáng muốn ói, vốn không muốn ăn, Mạnh Khung lại nói:

“Ăn một chút đi, một lát uống thuốc không thì dạ dày cháu không chịu nổi.”

Mạnh Khung vô ý thức nâng lưng của tôi, xương bả vai của tôi bị anh vuốt có chút nhột.

Anh dùng một tư thế ôm hết tôi mà ngồi đối diện tôi, tôi cảm thấy tư thế như vậy có chút kỳ lạ, lại nói không ra có chỗ nào không đúng.

Uống thuốc xong tôi liền nằm xuống, thật ra thì bây giờ mới hơn bảy giờ, tôi không ngủ được nhưng lại lười nhúc nhích, liền trợn tròn mắt ở trên giường ngẩn người.

Mạnh Khung cầm chăn tắt đèn bò đến trên giường của tôi, cởi quần áo ra nằm ở bên cạnh tôi.

Tôi biết rõ bây giờ nên để anh đi ra ngoài, nhưng không biết vì sao tôi không có mở miệng nói chuyện.

Gian phòng an tĩnh một lát, Mạnh Khung hắng giọng một cái, nói:

“Chú sợ buổi tối cháu ngủ lại sốt cao.”

Anh giải thích như vậy lại khiến người ta cảm thấy kỳ quái hơn.

Tôi thở dài lật người, không nói gì.

Nửa ngày Mạnh Khung không có động tĩnh, qua mấy phút, anh mới nhẹ nhàng chuyển tới hướng tôi sau đó ôm lưng của tôi.

Bệnh cũng không nghiêm trọng, nhưng thời gian kéo dài, vừa bệnh liền kéo gần nửa tháng, mùa xuân qua tôi vẫn ho khan. Tôi và Mạnh Khung hai người đều không có thân thích, tối đêm ba mươi ở nhà ăn xong sủi cảo, không có ra cửa tiết kiệm không ít tiền.

Mùa xuân qua tôi phải đi Đông Lệnh Doanh rồi, tiền xe tiền thuê nhà đều do trường chi trả, chỉ khi đi bên ngoài chơi tự lo. Trong nhà Mạnh Khung mặc dù mùa đông có lò sưởi, nhưng lúc tắm vẫn lạnh, nhất là nước nóng lâu trên, cung cấp có thời gian, lúc khác đều là nước lạnh, cho nên tắm giống như là đánh giặc, mấy phút liền đi ra. Mạnh Khung nghĩ tôi sắp đi, không biết bên kia điều kiện như thế nào, vì vậy liền chuẩn bị hai ba đồng mang theo tôi đi nhà tắm tắm.

Mùa xuân đi qua vẫn là ngày nghỉ, mọi người đi về quê, trong phòng tắm chỉ có một hai người, nhìn kỹ vẫn là công nhân tắm kỳ .

Bởi vì ít người, tôi cùng Mạnh Khung chỉ tốn một phần tiền liền đi vào trong phòng bao, ông chủ rất tốt bụng nhắc nhở nói, hôm nay hồ nước vừa đổi, rất sạch sẽ.

Mạnh Khung giống như lúng túng. Lần đầu tiên anh tới nhà tắm, vốn cho rằng sẽ có một đồng người cùng nhau tắm dội, không ngờ ông chủ nhiệt tâm như vậy, trực tiếp đưa hai chúng tôi đến phòng đơn.

Vì vậy hai chúng tôi đơn độc tắm. Lúc cởi quần áo, Mạnh Khung lè mề đưa lưng về phía tôi, cởi áo khoác xong bắt đầu ngẩn người. Tôi do dự một chút, nhanh chóng tuột hết quần áo trên người, dẫn đầu đi vào phòng tắm.

Phòng đơn rất nhỏ, có hai vòi phun, trung gian có một ao nước hình tròn, nếu như ngồi xuống độ sâu chỉ đến ngực.

Tôi tắm dưới vòi phun, đơn giản rửa sạch qua, nhìn nước quả thật rất sạch sẽ, liền ngồi vào trong ao.

Nước rất nóng, nếu như không thích ứng một chút sẽ không ngồi được. Tôi mới vừa ngồi xuống, Mạnh Khung liền tiến vào. Bên hông anh quấn một cái khăn lông, gặp tôi nhìn anh, Mạnh Khung lúng túng nói:

“Ách, một lát có thể dùng khăn lông chà lưng.”

Tôi không nói gì, Mạnh Khung cũng cảm thấy có chút xấu hổ, vừa định đi vào tôi nói với anh:

“Đi tắm qua một cái. Nước hơi nóng.”

Mạnh Khung do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Cứ như vậy đi.”

Sau đó cởi khăn lông ra, chậm rãi đi vào trong bồn tắm.

Tôi cảm thấy có lẽ anh sợ tắm dội thì bị tôi thấy thân thể trần truồng của anh. Anh quá nhát gan rồi.

Nước rất nóng, Mạnh Khung lại sợ nóng, bấp chân đưa vào mấy lần cũng không nhịn được rút về, tiếng nước qua lại khiến tôi nâng mí mắt, tất cả thân thể của người kia tôi đều nhìn thấy. Mạnh Khung cúi đầu, tôi nhìn không thấy mặt của anh, lại phát hiện cổ của anh biến thành màu hồng giống bấp chân anh.

Tôi rũ mắt xuống, xoay người, không nhìn Mạnh Khung nữa.

Tôi ngồi ở trong hồ ngẩn người, suy nghĩ trong chốc lát về chuyện Đông Lệnh Doanh, lại nghĩ mùa xuân đã qua rồi, không biết Trương Mông lúc nào thì mở cửa lại.

Trương Mông không để lại phương thức liên lạc cho tôi. Tôi cảm thấy sau khi kết thúc chuyện Đông Lệnh Doanh phải đi xem cửa hàng có mở hay không một chút.

Chờ lấy được bằng trung học phổ thông, tôi cũng sẽ không cần làm lao động trẻ em ở đó nữa, bây giờ tra không nghiêm như vậy, sẽ không nhìn hộ khẩu nhà người ta.

Tôi cúi đầu, thấy nước trước mắt bị người lay động, cũng biết Mạnh Khung đã ngồi xuống rồi.

Mạnh Khung bị nóng vẫn hấp khí, ngực nổi màu hồng nhàn nhạt, anh có chút ngượng ngùng, một lát sau xoay người, dùng sau lưng hướng về phía tôi.

Anh mất tự nhiên khom lưng, xương sau lưng lòi ra hết sức rõ ràng, một mùa đông qua, anh gầy không ít, thời gian dài lau xe khiến bấp thịt sau lưng anh rõ ràng hơn nữa lưu loát.

Chúng tôi ai cũng không nói gì, mặt nước rất yên tĩnh, Mạnh Khung không dám nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, Mạnh Khung mới xoay người, nói với tôi:

“Đại ca.” Âm thanh của anh bình tĩnh ngoài ý muốn, “Chú giúp cháu chà lưng.”

Tôi nhìn anh một lúc lâu, trầm mặc ‘ừ’ một tiếng.

Khăn lông dính qua nước nóng mềm mại khác thường, lau trên lưng có chút cảm giác quái dị. Tay Mạnh Khung rất nhẹ, sức lực như vậy dường như là lau không sạch. Tôi cũng không lên tiếng, sau đó liền nghe Mạnh Khung luyên thuyên nói.

“... . . Chú nghe chủ nhiệm lớp cháu nói, cháu là đại biểu nhỏ tuổi nhất.”

“Phải làm thân với học trưởng. Chú biết cháu thích cùng người lạ nói chuyện, nhưng chào hỏi vẫn phải có, gặp chuyện tự mình giải quyết không được thì xin bọn họ giúp một tay.”

“Ngộ nhỡ thi không đạt, cũng đừng quá áp lực, bây giờ cháu còn nhỏ.”

Kiếp trước có lẽ tôi không thích nghe Mạnh Khunguyên thuyết như vậy, bởi vì trước kia mỗi khi anh nói chuyện tôi sẽ né tránh. Nhưng bây giờ tôi lại cúi đầu, cẩn thận nghe anh nói.

Lời của anh nói tôi đều hiểu, có mấy lời quả thật không dùng được, mà tôi chỉ muốn nghe anh nói chuyện.

Lời của anh giống như nơi nước trong phòng tắm này, bao vây cả người tôi lại.

Nóng đau lòng.

Buổi tối Mạnh Khung bị người của nhà xe gọi đi ăn cơm, vốn Mạnh Khung muốn ở cùng tôi, nhưng tôi lại cảm thấy tốt hơn, Đông Lệnh Doanh vô cùng cấp bách, cần phải có không gian an tĩnh học tập. Mạnh Khung làm xong cơm tối cho tôi, liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Tôi lấy bài tập mấy ngày trước làm xong ra nhìn, đề có cách giải giống nhau xếp loại ra một bên. Đề thi Đông Lệnh Doanh rất dày, đem một xấp bài thi chỉnh lý xong đã hơn chín giờ tối rồi. Mạnh Khung vẫn chưa về.

Tôi đứng lên hoạt động thân thể cứng ngắc, đi tới trước cửa sổ, có chút kỳ quái sao Mạnh Khung ăn một bữa cơm lại lâu như vậy.

Nhìn ra ngoài tôi mới phát hiện, thế nhưng có tuyết rơi.

Một năm này mùa đông vô cùng lạnh, hơn nữa kéo dài liên tục, hơn mấy tháng cũng không có tuyết, tính toán toán đây cũng là trận tuyết rơi đầu tiên một năm này.

Tôi mở cửa sổ ra một khe hở, gió lạnh lăm lăm theo khe nhỏ chui vào. Tuyết trong không khí mát mẻ khác thường, tôi hít sâu một hơi, cảm giác uất ức tích góp từng tí một ở trong thân thể bị thổi ra ngoài, phổi cũng thư thái không ít.

Trên bề cửa sổ có một chút tuyết, tôi vươn tay sờ sờ liền rút tay về. Mới vừa đóng cửa sổ liền nghe thấy có người dùng lực lấy tay đập cửa, kêu:

“Có người hay không? Trần Khải Minh, cháu đã ngủ chưa?”

Tôi xoay người, vừa đi vừa hỏi:

“Ai vậy?”

“Chú Triệu đây.” Người nọ trả lời, “Ba cháu uống nhiều quá, ra ngoài tiếp một chút.”

Nghe thế, tôi vội vàng chạy chậm mấy bước, mở cửa ra.

Vừa mở cửa, khí lạnh ngoài cửa liền tràn vào, đèn trong hành lang lập tức sáng lên, tôi thấy Mạnh Khung chống đầu ở trên tường, khó nhin lấy tay nhẹ nhàng dầm mặt tường.

“. Làm sao vậy?” Tôi hỏi.

Chú Triệu vốn muốn dìu Mạnh Khung vào, nhưng Mạnh Khung không cho hắn đụng mình, chỉ chống đầu ở trên tường, cong lưng, nhìn giống như muốn ói.

Chú Triệu có chút xấu hổ nói: “Uống nhiều quá, không biết làm sao đột nhiên khuyên cũng khuyên không được, cũng không có ai ép cậu ấy, chính cậu ấy uống say.”

Tôi im lặng, tiến lên một bước nhìn Mạnh Khung, nói: “Nhận ra cháu sao?”

Mặt Mạnh Khung sau khi say rượu rất ngốc, anh nhìn tôi đột nhiên khom người ôm tôi vào trong ngực.

25. Chương 25: Say Rượu

Edit: Đàm Cơ

Cả người Mạnh Khung đè ở trên người tôi. Anh mặc dù gầy nhưng lại cao, cho nên cũng không nhẹ, tôi bị anh ép tới dường như ngã mặt lên trời ngã sắp xuống, lui về phía sau một bước, lấy tay nắm được bả vai Mạnh Khung lúc này mới đứng thẳng được.

Trên người Mạnh Khung có mùi rượu rất nồng, anh khẽ mở to miệng, hướng về phía tai của tôi thở, tôi cảm giác bên tai có chút ngứa, hình như rượu trong miệng Mạnh Khung dính ở trên thân thể của tôi, lỗ tai của tôi sắp tê dại. Cảm giác kia không tốt chút nào.

Chú Triệu sợ hết hồn, còn tưởng rằng Mạnh Khung muốn đánh tôi, vội vàng bước lên trước một bước kéo Mạnh Khung.

Mạnh Khung ngây ngốc quay đầu nhìn chú Triệu, sau đó hét lớn một tiếng:

“—— Cút đi!”

Trong hành lang đều là hồi âm của Mạnh Khung, chú Triệu rất lúng túng bởi vì thường ngày Mạnh Khung là người cực kỳ ôn hòa chưa từng rống qua chú Triệu, chú Triệu xoa xoa đôi bàn tay, nói:

“Uống nhiều quá, thật là uống nhiều quá rồi.” Chú Triệu nói, “Trần Khải Minh, một mình cháu có chăm sóc được cha cháu sao? Nếu có chuyện xảy ra cháu phải lên lầu tìm chú, được không?”

Tôi nhú nhú mồm, đẩy Mạnh Khung một mực dựa vào người tôi một cái, nói: “Được.”

Sau đó dùng chút hơi sức lôi Mạnh Khung vào trong cửa, khách khí nói với chú Triệu:

“Làm phiền chú rồi, chú trở về nghỉ ngơi thôi ạ.”

Chú Triệu có chút bận tâm nhìn tôi một cái, nói: “Cháu thật không sao chứ? Nếu không cháu tới nhà chú ngủ một đêm đi, để cha cháu ở một mình, mặc kệ anh ta.”

“Không có việc gì.” Tôi lắc đầu với chú Triệu một cái, cảm ơn chú đem Mạnh Khung về sau đó phẩy sức đóng cửa lại, khiêng Mạnh Khung không có chút sức lực trên người, khó khăn đi về phòng ngủ.

Kiếp trước Mạnh Khung uống rượu còn mạnh hơn bây giờ, tôi đã quen rồi, chăm sóc anh cũng là chuyện thuận tay, nhưng bây giờ khí lực của tôi nhỏ hơn so với kiếp trước, bị Mạnh Khung đè lên như vậy có chút không nhúc nhích được.

Hai tay của Mạnh Khung bỏ vào phía sau lưng tôi, hơn nữa còn thử vươn tay vào trong quần áo của tôi. Áo tôi là nhét vào trong quần nên anh không thể cho tay vào được. Tôi dọn ra một cái tay ngăn anh lại, nói:

“Đừng làm rộn.”

Mạnh Khung ngượng ngùng thu tay lại nhưng vẫn để tay ở ngang hông của tôi, ngây ngốc híp mắt, cười cười với tôi. Nụ cười kia rất kỳ quái, không giống nụ cười ấm áp của Mạnh Khung ngày thường, nụ cười kia thậm chí có chút tà ác khiến tôi không biết theo ai.

Mạnh Khung nghiêng nghiêng đầu, bỏ cằm trên vai của tôi. Sắp vào phòng ngủ tôi thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm tạ Mạnh Khung phối hợp.

Nhưng Mạnh Khung lại nghiêng nghiêng đầu liền há mồm, cắn cổ của tôi.

“ ”

Tôi cảm giác anh dùng sức, miệng anh cực nóng, hơn nữa còn ươn ướt, nổi bật lên hàm răng cứng rắn của anh. Tôi vội vàng đẩy anh, hơn nữa còn dùng sức, có thể nói là không chút nể mặt. Nhưng Mạnh Khung còn dùng sức lớn hơn tôi, đôi tay mới vừa rồi an phận một chút lại bắt đầu lộn xộn, tôi cất cao giọng nói với anh:

“Mạnh Khung, ” tôi gần từng chữ nói với anh, “—— chú đừng, mượn rượu làm càn!”

Tôi cảnh cáo rất nặng khiến Mạnh Khung buông lỏng miệng. Vừa kéo anh tới phòng ngủ tôi liền đẩy một cái khiến anh nằm ở trên giường. Anh quả thật nằm xuống, nhưng tay lại siết ngang hông tôi không buông ra, tôi bị anh kéo theo cùng nhau nằm trên giường.

Anh buông cổ của tôi ra rồi lại lè lưỡi, hướng về hàng đầu răng trên cổ tôi, cẩn thận liếm liếm.

Tôi đẩy tay anh ra, từ trên giường xuống muốn đi phòng bếp rót ly nước cho anh.

Ai dè Mạnh Khung đột nhiên từ phía sau nhào tới, ôm phía sau lưng của tôi, hai tay giữ thật chặt eo của tôi, lại muốn kéo tôi về giường.

Tôi thật sự có chút tức giận.

Kiếp trước nếu như Mạnh Khung say sẽ trở nên vô cùng có tính công kích, anh sẽ không để ai ngoại trừ tôi đụng vào anh, giống như anh mới vừa rồi nói ‘cút đi’ với chú Triệu.

Tôi quen thuộc Mạnh Khung uống say, anh sẽ mắng, sẽ nổi điên, nhưng chỉ cần tôi đặt anh lên giường, anh sẽ mở to hai mắt nhìn tôi, sẽ trở nên dịu ngoan nghe lời.

Mạnh Khung bây giờ làm tôi cảm thấy xa lạ, anh để đầu ở trên vai của tôi, anh dùng đầu lưỡi nóng bỏng liếm cổ của tôi, anh khiến tôi cảm thấy tức giận.

“..... Chú nháo đủ chưa.” Tôi lấy cùi chỏ đỉnh đỉnh bụng Mạnh Khung, thừa dịp anh tránh thoát thời điểm trở tay cầm cổ tay của anh.

Tôi quay đầu lại nhìn Mạnh Khung, liền thấy tròng mắt vì uống quá nhiều mà đỏ bừng của anh, anh kinh ngạc mà nhìn tôi, dịu ngoan để tôi lôi kéo tay của anh.

Nhìn ánh mắt của Mạnh Khung tôi đột nhiên lại không tức giận. Cái đó, giống như mới vừa khóc vậy.

Tôi biết tôi mềm lòng với anh.

Tôi thở dài, nói:

“Cháu đi rót ly nước cho chú.” Suy nghĩ một chút, lại nói, “Chú muốn ới thì nói với cháu một tiếng.”

Mạnh Khung gạt đầu một cái nhưng không có lên tiếng.

Tôi đi tới phòng bếp phát hiện nước nóng đã hết sạch, vì vậy tôi lại bắt đầu nấu nước.

Một hồi sau Mạnh Khung liền từ trong phòng ngủ đi ra, anh đứng ở cửa phòng bếp, yên lặng xem tôi nấu nước.

Tôi thấy anh giống như có chút tỉnh táo liền thử thăm dò đối thoại với anh.

“Khát không?” Lại hỏi, “Muốn ới sao?”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, đầu lay động liền lập tức nhắm hai mắt lại, có lẽ anh nhức đầu.

Tôi liền không nói với anh nữa.

Mạnh Khung đỡ tay nắm cửa đứng một lát, sau đó từ từ đi tới phòng bếp, đứng ở sau thân tôi. Tôi sợ anh đụng phải nước nóng nên dùng thân thể chặn bếp gas lại, không để anh đến gần. Cũng không lâu lắm tôi liền cảm giác được thân thể ấm áp của Mạnh Khung dán vào sau lưng tôi, đôi tay im ắng ôm eo của tôi.

Nếu như anh động tay động chân với tôi, tôi sẽ không chút lưu tình đẩy anh ra. Nhưng anh lại ôm tôi như vậy, giống như là một người cha hướng về phía đứa con trai sắp đi xa, điều này làm cho tôi không biện pháp đẩy anh ra.

Mạnh Khung như vậy khiến tôi thật khó khăn.

“Đại ca.” Người sau lưng đột nhiên nói một câu. Lúc anh nói chuyện tất cả khí nóng đều phun bên tai của tôi, tôi xê dịch lên trước, Mạnh Khung rõ ràng nằm cả người trên người của tôi.

Tôi giờ giờ cánh tay lên muốn đuỗi anh xuống. Tư thế như vậy khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Môi Mạnh Khung như có như không dính vào bên tai của tôi, điều này làm tôi nhớ tới lúc tôi chết, Mạnh Khung chính là nói chuyện với tôi như vậy.

Kiếp trước đã sai lầm rồi, chẳng lẽ kiếp này còn sai tới cùng sao?

Tôi cau mày đẩy về sau, muốn đẩy Mạnh Khung ra khỏi người tôi.

Tôi vừa định động Mạnh Khung đột nhiên vùi đầu vào hõm vai của tôi, dùng cái giọng rất nhẹ, giống như là than thở nói với tôi:

“ Chứ không muốn để cháu đi.”

Cứ một câu nói như vậy khiến tôi cứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Mạnh Khung khi đó, Mạnh Khung khi vẫn bị tôi ghét bỏ say rượu, có phải cũng sẽ nói trong mộng như vậy hay không, Khải Minh, chứ không muốn để cháu đi?

Từ trước đến giờ tôi không cảm thấy mình là người dễ mềm lòng, nhưng Mạnh Khung luôn có thể lặp đi lặp lại nhiều lần đánh vỡ ranh giới cuối cùng của tôi, khiến tôi không biện pháp cứng rắn với anh.

Tôi đứng ở phòng bếp cảm thụ thân thể ấm áp sau lưng, nhiệt độ này nóng bỏng giống như muốn hòa tan tôi.

Tóc Mạnh Khung mềm mại quét lên mặt của tôi, anh khom người, cố gắng nằm trên vai tôi, tôi nghĩ thấy được mùi rượu nồng nặc trên người anh, còn có mùi thơm dầu gội.

Hô hấp của tôi trở nên rất nhẹ rất nhẹ, tôi không nhúc nhích, tiếng tim đập ngược lại càng lúc càng lớn. Đúng lúc này, bình nấu nước đột nhiên vang lên tiếng, nắp bị khí nóng đẩy lên, tôi chợt thở dốc một hơi, một hồi lâu, giờ lên bả vai để Mạnh Khung né tránh.

Cho thêm đường vào trong cốc để Mạnh Khung uống, anh khát nên uống rất nhiều. Tôi vốn nghĩ trở về phòng của mình lại sợ nửa đêm Mạnh Khung muốn ói, chỉ có thể đợi Mạnh Khung ngủ thiếp đi mới nằm vật xuống bên cạnh anh.

Có lẽ là tôi không có câu oán hận. Tôi biết tại sao Mạnh Khung muốn uống rượu, liên tưởng đến kiếp trước, hình như mỗi một lần tôi muốn đi xa nhà anh đều như vậy, không cố kỵ thân thể của mình chút nào, cứ uống say một trận.

Anh khiến tôi sinh ra áy náy trong lòng. Tôi cảm giác mình như con ếch đang ngâm mình trong nước ấm, bị Mạnh Khung dùng lửa nhỏ hầm cách thủy, sớm muộn gì cũng có một ngày trầy da sứt thịt.

Nằm xuống chưa đến mười phút Mạnh Khung bắt đầu giãy giụa, đầu tiên là nói nóng. Tôi lấy tay sờ sờ áo khoác của anh mới phát hiện áo ấm của anh ướt, tôi vội nên quên cởi quần áo cho anh khiến anh mặc luôn áo ấm nằm xuống.

Tôi đỡ anh lên cởi áo khoác của anh, suy nghĩ một chút lại cởi luôn quần ướt của anh ra, cũng không giúp anh đổi áo ngủ, cứ để anh mặc áo len cùng quần đùi nằm xuống.

Chẳng được bao lâu, anh lại bắt đầu nói: “Chứ muốn đi nhà vệ sinh.”

Tôi cảm thấy anh hình như cố ý muốn trêu chọc tôi, cho nên không phản ứng anh. Không ngờ chính anh tự đứng lên, xộc xệch đi ra ngoài.

Hết cách rồi, tôi chỉ có thể đi theo phía sau anh, khi anh sắp ngã xuống thì đỡ lấy anh.

Xem đồng hồ một chút, đã hơn mười một giờ.

Tôi thở dài, có chút kỳ quái tại sao Mạnh Khung đột nhiên mượn rượu làm càn.

Tôi vừa đỡ anh, Mạnh Khung giống như không có xương đổ lên người tôi, anh không dùng chút sức, rất nặng, tôi bị anh ép tới dường như không đi được, thật vất vả đến nhà vệ sinh, tôi cởi quần ra cho anh, vừa muốn móc thứ trong quần lót anh ra, Mạnh Khung quay người lại cúi đầu cắn cổ của tôi.

Tôi run run, ngón tay không cần thận dùng sức nắm hạ thể Mạnh Khung.

Anh có lẽ là đau, rên rỉ ‘ư.’ một tiếng, mở to miệng nhưng không nhả ra, thật nhanh cắn lại lần nữa.

Hầu kết của tôi gần đây mới mọc ra, lúc mới đầu không có cảm giác, sau này nói chuyện có chút kỳ cục, có một lần tắm đột nhiên sờ thấy một khối cứng nhô ra mới biết vết hầu của tôi đã mọc ra rồi.

Chính là vì vậy, hầu kết đều vô cùng miễn cảm, Mạnh Khung lần này chết tử tế không sống liền cắn lấy hầu kết tôi.

Tôi không biết anh có phải cố ý hay không. Tôi buông anh ra, đẩy Mạnh Khung một cái để anh đứng thẳng, sau đó không lạnh không nhạt nói:

“Mạnh Khung, chú cứ giả vờ đi.”

Âm thanh của tôi nghe tức giận và lạnh lùng. Tôi nói tiếp:

“Chú còn như vậy cháu lập tức đi ngay.”

Mạnh Khung trừng to mắt mà nhìn tôi.

Tôi để anh đứng ở trước bồn cầu, ghé vào lỗ tai anh lặp lại:

“Lập tức.”

Mạnh Khung rất cuộc an tĩnh, chờ anh đi vệ sinh xong, tôi giúp anh lau sạch sẽ sau đó kéo quần lên. Anh giống như một đứa con nít mặc tôi bày vẽ, tôi cho rằng anh thật sự tỉnh táo nên thở phào nhẹ nhõm, đang muốn mang anh về, Mạnh Khung quay người lại, lại ôm tôi.

“ ”

Anh cứ như vậy đè ở trên người tôi, ép tôi dường như không đứng nổi, tôi đỡ phía sau lưng của anh, dường như là kéo anh đi về phía trước. Tôi mệt mỏi thở hồng hộc, đang muốn nói đột nhiên cảm giác gáy ươn ướt.

Tôi cho là anh lại đang liếm tôi, dường như muốn nổi trận lôi đình lại cẩn thận ngấm lại, cảm thấy không phải, tôi kinh ngạc sờ sờ phía sau phát hiện mặt của Mạnh Khung ướt hết.

Tôi trầm mặc đi tới phòng ngủ, thả Mạnh Khung lên giường. Tôi không có mở đèn nhưng lại có thể nhìn thấy người nằm trên giường, anh dùng tay bưng kín mặt, nghiêng người giống như sợ bị thương tổn, cuộn thành một đoàn.

26. Chương 26: An Ủi

Edit: Đàm Cơ

Tôi đi tới bên cạnh Mạnh Khung kéo tay anh xuống. Không có ánh đèn tôi cũng có thể tinh tường thấy vệt nước ướt át trên mặt Mạnh Khung.

Tôi tiến tới cọ xát mặt của anh, cọ những vệt lạnh lẽo kia xuống.

Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

“ Đại ca, ” giọng của anh khàn khàn, cố ý giảm thấp xuống nói, “Chú xong rồi.”

Anh có lẽ là khôi phục thần trí, bây giờ mới bắt đầu sợ.

Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Tôi nằm ở bên cạnh anh, đắp chăn cho anh, nói: “Đừng có đoán mò.”

Mạnh Khung ở bên cạnh tôi run lên một cái, dùng âm thanh mơ hồ nói: “Chú hình như, vẫn, chú thích.”

“Đừng nói ahhh... Mạnh Khung.” Tôi dùng sức ôm anh, nói, “Chú uống say, chú chỉ uống say thôi.”

Không nói ra, hai chúng tôi còn có thể là người bình thường. Bây giờ mà nói ra, tôi sợ chính tôi cũng không có cách nào từ chối.

Hô hấp của Mạnh Khung phun lên cổ của tôi trong, nóng hổi mang theo nhiệt độ riêng của người say rượu, mặt anh kề ngực của tôi, nửa ngày sau tôi cho là anh đã ngủ rồi thì Mạnh Khung đột nhiên nói: “Đại ca, chú là biến thái. Cháu có thấy ghê tởm không?”

Tôi lắc đầu một cái.

“Cháu có ghét bỏ chú không?” giọng ghen ngào.

Tôi không nói gì mà dùng sức ôm lấy anh.

Mạnh Khung ở trong lòng tôi run lên, anh bắt đầu nhỏ giọng cười, cười cười nước mắt liền chảy xuống.

Tôi dùng cằm chống đỡ trên đỉnh đầu anh.

Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

Tôi muốn nói, muốn nói cho anh biết anh không phải biến thái, anh là người tôi thân cận nhất yêu thích nhất, anh không có ghê tởm, anh có là biến thái thì tôi sẽ biến thái với anh, tôi giúp anh, anh đừng sợ.

Mà cuối cùng tôi vẫn không nói ra miệng. Những lời đó ghen ở trong cổ họng tôi, ngạnh đến tôi khó chịu.

Bởi vì ngủ trễ, ngày hôm sau chín giờ tôi mới mở mắt, vừa mở mắt đã cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, tôi còn đang suy nghĩ tối hôm qua tôi nên kéo rèm cửa sổ, vừa đứng lên liền phát hiện Mạnh Khung không ở bên.

Tôi cởi trần, quần áo hằn là bị người cởi ra nhưng một chút ấn tượng tôi cũng không có.

“Đại ca, cháu đã tỉnh rồi.” Tôi nghe Mạnh Khung nói với tôi như vậy, anh đi tới, đưa cho tôi một cái áo để tôi mặc vào.

Anh có chút áy náy nói: “Tối hôm qua. Thật sự là phiền cháu.”

Tôi ngẩng đầu lên, theo dõi ánh mắt của anh.

Tôi phát hiện trong mắt của anh trừ áy náy còn có một tia sợ hãi hốt hoảng.

Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

Tôi rũ mắt xuống không nói chuyện nữa.

Đi tới phòng tắm, tôi thấy được chậu nước nóng đã được chuẩn bị bên cạnh bệ rửa mặt, còn có bàn chải đánh răng đã được nặn kem sẵn. Chúng tôi cứ như vậy, hời hợt, quên đi đêm hôm đó.

Trừ quên lãng chúng tôi ai cũng không biết, ai cũng không có biện pháp tốt hơn.

Đồng Lệnh Doanh sắp đến, một giáo viên phụ trách trông coi tôi nói mới Mạnh Khung mang tôi đến trường trước một ngày, bởi vì tôi là người nhỏ nhất trong đội cho nên anh ta muốn Mạnh Khung biết các tin tức của tôi.

Mạnh Khung mang theo tôi trở lại trường. Bởi vì nghỉ đông cho nên trong trường không có mấy người, lá vàng khô đầy đất bị gió vừa thổi cuốn thành một đoàn.

Mạnh Khung lôi kéo tôi đi tới phòng làm việc, gặp được giáo viên Hà phụ trách tôi. Giáo viên Hà thoát nhìn vô cùng trẻ tuổi, chắc là cỡ hai mươi mấy.

Mạnh Khung rất lo lắng nói: “Một mình nó đi ra ngoài, tôi rất lo lắng, muốn đi với nó.”

Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

Giáo viên Hà liền cười: “Anh? Đi theo làm gì chứ ? Chẳng lẽ đi thi cùng bọn họ sao?”

Nghe lời này tôi rất tức giận, tôi cảm thấy anh ta đang vũ nhục Mạnh Khung.

Nhưng Mạnh Khung lại không cảm thấy vật, anh khẽ cười rồi nói: “Cũng đúng.”

Mạnh Khung dọn dẹp hành lý cho tôi, mang theo rất nhiều áo bông dày cộm nặng nề, một cái túi lớn cũng không đựng đủ. Lúc tôi đang muốn nói với Mạnh Khung ‘một tuần tôi không đổi áo bông cũng được’, Mạnh Khung đã đề bằng đồng quần áo kia xuống rồi đặt vào.

Anh luôn có biện pháp làm được việc anh muốn làm, tôi giương mắt nhìn anh một chút, không lên tiếng.

Sáng sớm ngày hôm sau tuyết bắt đầu rơi, tuyết xen lẫn một chút mưa có thể làm ướt áo ấm. Thời tiết như vậy phần lớn mọi người đều lười phải ra ngoài đường, Mạnh Khung mang tôi từ trong nhà đi ra, đường trơn không có biện pháp đạp xe, chỉ có thể đặt hành lý ở trên xe, anh đẩy xe đi về phía trước.

Mạnh Khung đi hai bước quay đầu lại nhìn tôi một cái, tôi sợ anh té, chỉ có thể đi tới bên cạnh anh, cùng anh đi sóng vai.

Anh há mồm mấy lần muốn nói với tôi rồi lại nuốt xuống. Chúng tôi an tĩnh đi tới trường học, chỉ cảm thấy lộ trình thật sự là quá gần, lập tức đã đến.

Đứng ở cổng trường học tôi khẽ nâng đầu đã có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi chờ anh nói chuyện.

Mạnh Khung không nhịn được giơ tay lên sờ sờ bả vai của tôi, rũ mắt xuống tránh ánh mắt của tôi, dừng một chút, nói: “Chú sẽ nhớ cháu.”

Tôi ừ một tiếng, nói: “Cháu cũng thế.”

“ Chú lại đưa tiền cháu.” Mạnh Khung nói như vậy rồi công hành lý lên vai.

Đi vào trường học tôi thấy được một chiếc xe buýt rách rưới, là xe chuyên dụng của trường, đã có thật nhiều năm lịch sử, ngoài trạm xe buýt có rất nhiều học sinh, cũng có mấy giáo viên ăn mặc thường phục.

Mạnh Khung giúp tôi để hành lý lên xe, sau đó đi xuống nói chuyện với giáo viên để bọn họ chăm sóc tôi nhiều một chút.

Tôi đang đứng ở bên cạnh, cảm giác đột nhiên có người kéo cánh tay của tôi. Tôi quay đầu nhìn lại liền thấy một nữ sinh nhìn rất quen, ở đối diện tôi cười.

“Hi, lúc này không có quên tớ chứ.” Nữ sinh cười với tôi, mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Tôi thật sự quên cô ta là ai, chỉ có thể cúi đầu một câu cũng không nói.

“Cậu phải cố lên nha, Trần Khải Minh.” Nữ sinh nói xong lời này, đỏ mặt hồng hồng sau đó cúi đầu cho tay vào túi quần của mình móc ra thứ gì đó bỏ vào trong túi xách của tôi. Động tác của cô thật sự là quá nhanh, tôi kéo balo xuống muốn lấy đồ vật ra trả lại cho nữ sinh kia, cô hạ thấp giọng, nói: “Ba cậu sắp trở lại rồi, tớ rất sợ ông ấy, đi trước, cậu giữ lại ăn đi.”

Tôi nghĩ thầm cô ta cho tôi thứ gì đó để ăn nên cũng không từ chối, đeo balo lên lưng đi tới trước xe buýt, kéo vạt áo Mạnh Khung nói với anh:

“Mạnh Khung, cháu phải đi.”

Giống như là chứng minh lời của tôi nói xe buýt ở sau người tôi nhấn loa một cái, Mạnh Khung không có biện pháp đưa tôi nữa, anh cười khổ một tiếng, khom người dùng sức ôm lấy tôi, lúc ôm tôi môi của anh như có như không dán dán lỗ tai cùng cổ của tôi, sau đó lập tức tách ra nhìn tôi đi lên xe, nhìn xe xuất phát.

Anh cứ đứng như vậy, không nhúc nhích. Tôi vội vàng chạy tới chỗ ghế sau cùng của xe, sau đó quỳ gối trên băng ghế nhìn bóng dáng của Mạnh Khung, bởi vì Mạnh Khung cũng một mực nhìn tôi. Cho đến lúc xe quẹo vào khúc cua Mạnh Khung mới chạy về phía trước hai bước, một lát sau, lại ngừng lại.

Truyện được đăng tại phanhac01.wordpress

Xe của, tôi không nhìn thấy Mạnh Khung rồi.

Tôi cảm thấy trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng, cảm giác này không biết là chuyện gì xảy ra.

Tôi nhắm mắt lại nằm ở trên ghế, nửa ngày mới hiểu được cảm giác kia thật ra có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là hoảng hốt.

Một lát sau, tôi đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy balo bên cạnh kéo khóa kéo, nhìn bên trong một chút.

Trong balo của tôi nhiều thêm một hộp sắt nhỏ, mặt trên còn có sợi nơ màu sắc rực rỡ mà nữ sinh đặc biệt thích, tôi lấy cái hộp kia ra, nhìn bên trong có thật nhiều thứ gì đó giống như kẹo, móc một khóa ra nhìn một chút.

Lại là chocolate.

Trong hộp còn có một lá thư, trên lá thư viết ‘Gửi Trần Khải Minh’.

Tôi buồn bực mở lá thư này ra liền nhìn thấy giấy viết thư mang theo đường viền hoa màu hồng, bị cắt thành hình sóng lớn, có người dùng bút màu xanh dương viết ‘ Valentine vui vẻ, chúc cậu tiền đồ như cẩm, Vạn Sự Như Ý. ’

Ký tên là Hứa Chi Hiên.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, thì ra là cô ta. Phản ứng thứ hai là, hôm nay là Valentine?

Tôi đem lá thư cùng hộp sắt tùy tiện nhét vào trong túi xách, muốn bắt chặt thời gian nghỉ một lát.

Bởi vì người tham gia cuộc thi không quen biết nhau, dọc theo đường đi vẫn tính là an tĩnh, tôi rất muốn nghỉ ngơi nhưng ghế xe buýt vô cùng ướt, nhiệt độ lạnh lẽo xuyên thấu quần áo của tôi truyền vào da thịt, cảm xúc này khiến tôi rất không thoải mái, cho nên tôi nhắm mắt lại, cũng không biết ngủ thiếp đi khi nào.

Mơ màng nằm một đường, lại mơ màng đi xuống xe đã đến giờ ăn cơm trưa. Tôi theo một đám người đi tới phòng ăn, ăn buffet.

Thức ăn ở trường giống như nhau, ăn không ngon. Tôi ngồi xe nửa ngày, bị choáng váng không ăn được bao nhiêu. Kết quả buổi chiều liền lập tức tiến hành cuộc thi, tôi làm hai đề liền đối không chịu nổi, viết viết mồ hôi lạnh đã toát ra.

Dạ dày tôi co rút một trận, tôi không thể không lấy tay trái che nơi đó mới bớt đau đớn.

Ngày đầu tiên là luyện tập, đề thi chỉ có bốn bài, có thể làm 150 phút. Tôi làm nửa giờ liền làm xong ba bài, ba bài đầu không khó lắm, đều bắt chước hình thức mấy năm trước, lúc này tôi đã rất khó chịu rồi, chỉ có thể nhìn đề bài thứ tư, viết đề xong liền đứng lên vội vã nộp bài.

Giáo viên giám thị vừa nhìn bài thi tôi đã làm xong ba bài liền để tôi đi ra ngoài. Tôi vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy giáo viên Hà phụ trách trông coi tôi đứng ở ngoài cửa, cầm trong tay một hộp ny lon giữ ấm. Vừa thấy tôi, anh đã nói:

“Bao tử đau à?”

“ ” Tôi trầm mặc một chút, nói, “Đói.”

“Ừ.” giáo viên Hà gật đầu một cái, đưa hộp giữ ấm trên tay cho tôi, sau đó nói, “Ba trò nói với thầy bao tử trò không tốt, chỉ có thể uống cháo? Vậy sau này trò đừng đến phòng ăn nữa, lúc ăn cơm đi tìm thầy là được.”

Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

Tôi gật đầu một cái, tìm một chỗ mở hộp giữ ấm ra. Hộp giữ ấm có hai tầng, một tầng dưới cùng là cháo, phía trên thả bốn cái bánh bao.

Tôi lấy đũa gấp một cái bánh bao, tùy tiện ăn một chút bắt đầu nghĩ đề bài thứ tư trong bài thi vừa rồi. Qua hai phút tôi nghĩ ra cách tính, nếu như tính toán không có vấn đề gì thì đề này có thể giải.

Đây không phải là cuộc thi chính thức cho nên không làm xong cũng không cần lo lắng. Tôi nhấp một hớp cháo, đột nhiên nghe được cửa trường thi mở ra, một người hơi có vẻ đơn bạc đi ra, người nọ gật đầu với giáo viên Hà một cái liền trực tiếp đi ra ngoài.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, bây giờ chỉ mới hai giờ 45 phút, tốc độ đưa bé này làm bài vẫn rất mau.

Giáo viên Hà đứng ở một bên xem tôi ăn cơm, anh há to miệng xem tôi ăn hết bốn cái bánh bao, sau đó nói: “Trò. Ăn no?”

Tôi cảm thấy chưa ăn no nhưng loại chuyện này chỉ có thể nói với Mạnh Khung, không thể nói với người ngoài cho nên tôi cúi đầu, không lên tiếng.

Giáo viên Hà nói: “Ăn no thì đi về đi, buổi tối rảnh thì xem sách một chút, ngày mai bắt đầu thi chính thức rồi.”

Giáo viên Hà đưa cho tôi một cái chìa khóa để tôi trở về túc xá. Trường học sắp xếp một gian phòng ở hai người, trong phòng có giường cùng bàn, không có điện thoại, trong lúc đang thi cấm liên lạc với người nhà.

Ngao mạn từ từ đi trở về túc xá, mở cửa phòng thấy bên trong không ai nên ngồi vào bàn liền nhìn trên bàn có tận mấy cây bút chì bấm, còn có một xấp giấy nháp. Bằng trí nhớ chép đề bài thứ tư vừa rồi vào bản nháp, tôi làm một lần, cảm giác đáp số có chút kỳ quái.

27. Chương 27: Gặp Lại

Edit: Đàm Cơ

Tôi lại làm một lần, cảm thấy không có lỗi gì nhưng đáp án có điểm lạ mà thôi. Tôi nhìn chăm chăm bản nháp, suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu ngẩn người.

Đúng lúc này có một đôi tay đột nhiên đưa tới trước mặt của tôi, chỉ vào mấy phương trình tôi giải, từ tốn nói câu:

“—— chỗ này chép sai rồi, là 18 không phải 16.”

Tôi chợt cuộn bản nháp thành một đoàn, dẩu ra phía sau, quay đầu vọt đứng lên nhìn người kia.

Tôi quá mức đề phòng, phát ra âm thanh rất lớn, người nọ hơi kinh ngạc một chút, ngón tay còn duy trì tư thế chỉ, sau đó nói:

“Xin lỗi, hù cậu sao?”

“” Tôi nhìn người sau lưng, phát hiện người này chính là người thứ hai đi ra phòng thi, quay đầu nhìn trên giường một chút, người nọ đã đem hành lý thả vào dưới giường.

Cậu ta là bạn cùng phòng của tôi.

Tôi trầm mặc, qua loa gật gật đầu, lại ngồi vào chỗ ngồi.

Trong phòng chỉ có một cái bàn nhưng có hai cái ghế ngồi, cái bàn rất lớn, hai người có thể cùng nhau dùng.

Người nọ nghi ngờ nhìn tôi một cái, ngồi vào bên cạnh nói với tôi: “Tớ tên là Phục Thận, Phục Hi phục, quân tử thận độc thận.”

Tôi xoay bút trầm mặc một chút, nói: “Trần Khải Minh.”

Tự giới thiệu mình xong Phục Thận không nói gì nữa, cậu ta quái dị nhìn tôi một cái, cầm một cây bút lên, lại lấy một quyển sách từ trong túi xách ra, nhìn ví dụ phía trên bắt đầu làm.

Tôi nghe cậu ta tính toán, nhàm chán nhìn ngoài cửa sổ. Trời u u ám ám, xem ra tuyết sắp rơi.

Không biết thời tiết chỗ Mạnh Khung như thế nào.

Đứa bé này biết tôi chép sai đề, vậy cậu ta nhất định làm được bài thứ tư đề, bài thứ tư làm còn lâu hơn ba bài trước, nếu như cậu ta làm xong, hơn nữa còn nộp bài thi trước, vậy trong thời gian đó cậu ta còn làm nhanh và chuẩn hơn tôi.

Tôi cũng không thêm để ý, càng không ngừng xoay bút suy nghĩ bay đến trong nhà. Tôi tại nghĩ Mạnh Khung đang làm gì? Lau xe sao? Hay là ngồi nói chuyện phiếm với công nhân khác? ở tuổi của Mạnh Khung đã là thời điểm tốt để thành gia lập nghiệp rồi, sẽ có người giới thiệu cho anh. Cô gái nào sao?

Tôi rũ mắt xuống, ném những ý tưởng lộn xộn lung tung ra sau óc.

Tôi để ý cái gì chứ ?

Sau một tuần lễ, chúng tôi tiến hành tổng cộng bốn lần thi, hai lần trước là đề lớn, những lần sau là đề lựa chọn và đề điền chỗ trống, bình thường lần đầu là đơn giản về sau bắt đầu khó dần.

Nhưng dù đơn giản thế nào mỗi lần thi xong cũng sẽ có người oán trách, trong phòng học rất lú lú ờn ờn, tôi sẽ lựa chọn trở lại phòng ngủ.

Đứa trẻ gọi là Phục Thận rất an tĩnh, bình thường chỉ ngồi ở trên bàn giải đề toán, ngồi xuống là có thể ngồi bầy, tám tiếng, tính nhẩn nại này đối với một người lớn là rất khó có được. Tôi cảm thấy cậu ta thật không dễ dàng.

Lúc Phục Thận làm bài rất an tĩnh, lúc bắt đầu suy tư cậu ta sẽ cắn ngón tay cái của mình, sau đó không biết tại sao, trong miệng của cậu ta bị loét rất nhiều chỗ, đầu lưỡi đều bị, ăn cơm cũng khó khăn, tôi liền không thấy cậu ta cắn ngón tay nữa.

Ngày đó hai chúng tôi cũng nộp bài thi trước, sau khi đi ra Phục Thận đột nhiên nói đầu mình choáng, còn có chút muốn ói, tôi thấy buổi sáng cậu ta không ăn gì, nghĩ cậu ta chắc bị tuột huyết áp, đang muốn đeo balo đỡ cậu ta đến phòng cứu thương đột nhiên một hộp nhỏ trong balo rơi xuống.

Tôi lấy nhìn, là hộp chocolate Hứa Chi Hiên đưa cho tôi.

Tôi đưa tay móc ra một xấp đầy, đưa cho Phục Thận, nói:

“Ăn đi.”

Cậu ta cũng không từ chối, đem chocolate hòa với nước nóng mà uống. Miệng của cậu ta bị loét càng ngày càng nghiêm trọng, mở to miệng cả khoang miệng đều trắng, thê thảm không nỡ nhìn, dù ngậm chocolate cũng không được, chỉ có hòa tan rồi uống.

Phục Thận ngồi ở trên bàn, soàn soạt soàn soạt viết hai phút, đột nhiên mở miệng nói chuyện với tôi:

“Trần Khải Minh, cậu có nhớ người nhà hay không?”

“ ” Tôi trầm mặc một chút, trong đầu thoáng hiện lên bóng dáng của Mạnh Khung, dừng một chút, không biết làm sao mở miệng.

Phục Thận xoay người, nói: “Lại không nói lời nào? Được rồi. ”

“—— Nhớ.” Tôi nói một chữ, sau đó lại nói từng chữ một, rất nghiêm túc nói, “Vô cùng nhớ.”

Có lẽ là nét mặt của tôi quá nghiêm túc, Phục Thận sững sốt một lát, không lên tiếng.

Cậu ta đứng dậy ngồi xuống giường, sau đó hơi ngửa đầu nằm ở phía trên, lấy tay dầm dầm bả vai của tôi, híp mắt nói: “Ai, cậu rất kỳ quái.”

Tôi không nói lời nào.

Phục Thận vùi đầu vào trong gối, chỉ để lại một con mắt, cậu ta nói: “Cậu biết ngày đầu tiên tôi nhìn thấy cậu có cảm giác gì sao? Tôi chỉ tốt bụng giúp cậu chỉ chỗ sai, cậu thể mà lại nhìn chằm chằm tôi. Khi đó cậu nhìn tôi chằm chằm, trong đôi mắt đều là. Ừ, lệ khí.”

Tôi trả lời cậu ta nói: “Cậu làm tôi giật mình.”

Phục Thận lắc đầu một cái, nói: “Không đúng, cậu không có sợ hãi, chỉ có lãnh ý.” Phục Thận cười cười, cố làm vẻ thoải mái mà nói: “Chính là sát khí trong tiểu thuyết đó. Ở chỗ chúng tôi, người như vậy gọi là kẻ băng giá.”

Nghe cậu ta nói xong, tôi cũng có chút mê mang.

“Nhưng người như cậu, kỳ quái ở chỗ dù cậu không thích nói chuyện, tiếp xúc với cậu mấy ngày khiến người khác chỉ có thể đánh giá cậu là ‘ lạnh nhạt ’, mà không phải ‘ Lãnh Huyết ’.”

Phục Thận chống thân thể lên, lấy ra chocolate còn dư lại, lại hòa một viên.

Cậu ta dùng tay sờ sờ miệng của mình, sau đó nói: “Cậu rất thích người giám hộ của cậu?”

Tôi không biết tại sao cậu ta lại dùng từ ‘ người giám hộ ’ này, nhưng tôi lại không nói gì, qua thời gian thật dài, Phục Thận dường như sắp ngủ thiếp đi tôi mới cúi đầu, nhẹ nhàng ‘ ừ ’ một tiếng.

Một tuần lễ trôi qua, tôi chủ nhật lại tiến hành một lần thi trắc nghiệm dài đến ba giờ, lần này là bài thi hỗn hợp, không có giới hạn phạm vi, tổng điểm cuối cùng đánh giá, thấp hơn trung bình đều bị loại.

Lúc tôi làm cảm thấy rất thuận tay, tính toán rất ít, đều chọn một lần coi như xong. Sau khi cuộc thi kết thúc, ngày hôm sau đã có điểm, tôi không biết điểm của tôi, chỉ biết là còn dư lại mười một người trong đó có tôi.

Sau đó giáo viên Hà gọi mình tôi lên, anh nói với tôi:

“Có thể lưu lại, về sau lúc thi tốt nghiệp trung học trò mà có thể được cộng điểm.” Anh nhìn tôi nói, “Sau khi thi xong, trò muốn thì bây giờ có thể về, không có chuyện gì.”

Tôi cau mày nhìn giáo viên Hà, tôi không biết tại sao anh lại nói như vậy, tại sao muốn nói với mình tôi như vậy.

Giáo viên Hà né tránh ánh mắt của tôi, nửa ngày thở dài, nói: “Ba trò sắp diên rồi, ngày ngày gọi điện thoại cho thầy, chẳng lẽ anh ấy không cần giao tiền điện thoại sao? Nhiều lần nghĩ đưa luôn điện thoại cho trò cho rồi, nhưng trong lúc thi trò lại không thể liên lạc với bên ngoài, dù sao tôi không chọc nổi anh ấy, nếu trò không muốn ở lại đây thì trở về đi thôi.”

Tôi sửng sốt một chút, lập tức đồng ý: “Tốt.”

Tôi vốn không tính theo nghề toán học, tương lai không cử đi học cũng phải thi tốt nghiệp trung học, có thể kiếm được mấy điểm cũng tốt, có ở lại cũng không làm được gì. Huống chi tôi còn muốn trở về xem Trương Mông đã mở cửa lại chưa.

Vì vậy đêm hôm đó tôi liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về, Phục Thận và tôi cùng nhau xếp quần áo bỏ tất cả vào trong túi hành lý, trên người tôi đều toát mồ hôi.

Tôi xách theo túi đứng ở cửa, Phục Thận cười cười nói với tôi: “Hẹn gặp lại.” Lúc cậu ta nói chuyện hay thích híp mắt, tôi phát hiện mắt cậu ta là mắt xếch dài nhỏ, trong mắt cậu ta có một loại lý tính khôn khéo.

Tôi gật đầu một cái không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

Ở trên xe, tôi muốn gọi điện thoại cho Mạnh Khung mấy lần, nhưng anh đều không nhận, bây giờ là bốn giờ chiều, tôi cho là anh ở chỗ rửa xe không nghe thấy tiếng chuông cho nên cũng không để ý. Nhưng khi hơn năm giờ tôi gọi lại, anh đã tắt máy.

Sắp đến trường học, giáo viên Hà lấy lại di động nói: “Ba trò sao không nhận điện thoại? Ngày hôm qua vẫn hỏi thầy tình huống của trò đấy.”

Tôi nghĩ, hỏi: “Bình thường chú ấy gọi điện thoại cho thầy khi nào?”

“Buổi tối, bảy tám giờ.”

Lòng của tôi chìm chìm. Mạnh Khung tan việc vào năm giờ tối, kiếp trước tôi học đại học anh luôn gọi điện thoại cho tôi đúng năm giờ, có lúc tôi còn đang đi học, khi đó không nhận được mấy lần nói với anh nhưng anh đều không nhận được, vừa tan tầm liền gọi điện thoại cho tôi.

Bây giờ sao lại dời đến bảy tám giờ? Trong mấy giờ này anh đi nơi nào?

Bởi vì không liên lạc được Mạnh Khung cho nên giáo viên Hà chỉ có thể tự mình đưa tôi về nhà. Tôi lấy cái chìa khóa ra mở cửa, phát hiện Mạnh Khung không ở nhà.

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ là sáu giờ tối.

Tôi có chút không nhận được, thay quần áo liền chạy đến nhà rửa xe, cửa nhà rửa xe khóa thật chặt, tôi dùng sức gõ một cái, không có ai đáp lại.

Cảm giác này khiến tôi rất nóng nảy, đây là lần đầu tiên tôi không tìm được Mạnh Khung. Ở trong ấn tượng của tôi, Mạnh Khung vẫn luôn ở bên cạnh tôi, anh sẽ không rời đi tôi nửa bước.

Tôi đi hết những nơi bình thường Mạnh Khung sẽ đi qua, bao gồm chợ bán thức ăn cùng siêu thị cũng không trông thấy bóng dáng Mạnh Khung, tôi lại trở về nhà một chuyến, tôi sợ Mạnh Khung sẽ gọi điện thoại cho tôi.

Tôi cho là tôi có thể nhìn thấy Mạnh Khung, lúc mở cửa có lẽ sẽ nghe được tiếng Mạnh Khung nấu cơm, anh sẽ quay đầu lại rất kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi ngừng thở mở cửa, chợt đẩy ra liền phát hiện trong phòng tối đen như mực, âm thanh gì cũng không có.

Tôi không nói gì, nhưng tinh thần lại sa sút, nặng trĩu đè ở trong lòng của tôi.

Tôi ngồi ở trên ghế sa lon không mở đèn, lấy tay chống cằm, nhìn lung tung một điểm nào đó trong bóng tối, nghe tiếng đồng hồ tích tắc, mấy lần muốn đứng lên rút pin đồng hồ đi.

Tôi đứng lên, ở trong bóng tối gọi điện thoại nhiều lần cho Mạnh Khung, nhưng điện thoại người kia đều trong trạng thái tắt máy, tôi không liên lạc được với anh.

Tôi nằm ở trên giường, không có cởi quần áo cũng không còn đắp chăn, một lát sau lại cảm thấy khó chịu, tiếng tim đập rất lớn, giống như có người đang gõ trống trong ngực tôi, vì vậy tôi lại ngồi dậy ngồi trên ghế sa lon, giống như tượng điêu khắc không nhúc nhích.

Tôi không mệt mỏi chút nào, không muốn chớp mắt.

Rất cuộc, tôi nghe thấy có người cầm chìa khóa, tôi đột nhiên đứng lên, hình như tôi vẫn luôn đợi âm thanh này.

Sau đó tôi nghe được giọng nói dịu dàng của Mạnh Khung, anh nói mấy chữ, có lẽ là nói với người khác, tôi cau mày không biết dùng thân phận của tôi đi chất vấn Mạnh Khung vừa rồi đi nơi nào có thích hợp hay không. Tôi chỉ có thể đứng, từ từ nhìn ánh đèn trong hành lang vẩy vào trong phòng, sau đó, Mạnh Khung mang theo hơi lạnh ngày đông xuất hiện ở trước mắt.

Trong phòng rất tối cho nên tôi xem không rõ mặt của Mạnh Khung, nhưng mà tôi lại biết Mạnh Khung nhìn thấy tôi, bởi vì anh đột nhiên cứng lại, một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Tôi cứ đứng như vậy, lúc tôi suy tính có nên chủ động nói chuyện hay không, Mạnh Khung đột nhiên bước nhanh đi về phía trước, đồng thời khom người, quỳ một chân xuống đất dùng sức ôm tôi.

“ Cháu đã trở về!” Mạnh Khung dán bên tai của tôi, dùng sức hô một tiếng.

28. Chương 28: Tham Muốn Chiếm Hữu

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung dùng sức quá lớn, tôi không thể không lui về phía sau một bước, Mạnh Khung dang tay ôm chặt lấy tôi.

Tôi vươn tay chống đỡ hai cái, hai tay mất tự nhiên ôm lấy đỉnh đầu Mạnh Khung, mũ áo ấm thật dày chen giữa tay của tôi cùng cổ Mạnh Khung, cách quần áo, tôi vẫn có thể cảm nhận được độ ấm thân thể Mạnh Khung, nhiệt độ này khiến tôi cảm thấy an tâm, tâm tình nóng nảy vì vừa rồi chờ đợi anh đột nhiên biến mất không còn.

Trong bóng tối, tôi có thể cảm thấy Mạnh Khung dùng đôi môi lạnh lẽo của anh nhẹ nhàng hôn hôn cổ của tôi, anh dùng lỗ mũi cọ lỗ tai tôi, dùng sức hít mùi vị trên người tôi.

Tôi vốn có thể đẩy anh ra, nhưng không biết vì sao tôi lại không nhúc nhích.

Mạnh Khung hô xong câu nói kia lại không thể ức chế mà hít thật sâu, anh quá kích động, trái tim nhảy'thình thịch', anh ôm chặt tôi, cho nên tôi có thể nghe được tiếng tim đập của anh. Từng nhịp đập mạnh mẽ cũng ảnh hưởng tới... tiếng tim đập của chúng tôi dường như dung hợp lại với nhau.

Giọng Mạnh Khung có chút mơ hồ, anh vùi đầu ở trên vai tôi, nói: “Trở lại cũng không nói cho chú biết một tiếng. !”

Tôi vươn tay, sờ sờ ót của anh, giọng nói rất thấp, chỉ mình anh có thể nghe được: “Gọi điện thoại cho chú rồi. . . .”

Nghe xong lời này, Mạnh Khung vội vàng ngắt đầu, nói với tôi: “Tại sao hôm qua không bảo giáo viên Hà nói cho chú? Điện thoại di động của chú có chút vấn đề, không ai gọi điện thoại cũng rung cả ngày nên chú tắt luôn điện thoại rồi.”

“Chuyện như vậy là đột nhiên quyết định.” Tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi quá gần, hô hấp cực nóng của anh phun lên mặt tôi, không khí anh nhả ra trực tiếp liền chui vào phổi tôi rồi. Tôi lui về phía sau một bước, còn chưa lên tiếng thì đèn đột nhiên bị người mở ra.

Ánh đèn mãnh liệt chiếu vào vông mạc của tôi, tôi hép mắt nhìn chỗ nào cũng xuất hiện vết lốm đốm. Trong lúc nhất thời nghĩ không ra rốt cuộc là ai mở đèn, nhưng rất nhanh tôi liền biết.

“Đây là ai vậy?” giọng một cô gái vỡ yên tĩnh.

Mạnh Khung từ dưới đất đứng lên, liếc cô gái một cái, vẫn nhìn không được phải nắm tay của tôi, anh nói: “Đây là đứa bé nhà tôi, chị Lý.”

“Ở đâu ra đứa bé lớn như vậy?” Cô gái cười cười, đi tới nhéo mặt của tôi, sau đó nói, “Là thân thích tới ở nhờ sao?”

Mặt của tôi bị cô ta nhéo có chút đau, đang suy nghĩ có nên lui ra sau hay không thì Mạnh Khung đột nhiên kéo tôi vào trong ngực anh, sau đó dùng tay ý thức sờ mặt của tôi, cố gắng cười cười, giới thiệu:

“. Không phải, đây là em trai ruột của tôi.”

Mạnh Khung mới hơn 20 tuổi, tôi lại lớn vô cùng nhanh, nói là cha con thì không có ai tin.

Tay của cô gái lúng túng treo giữa không trung, sau đó lại để xuống, cô ngượng ngùng nói: “Tình cảm của hai người thật tốt.”

Mạnh Khung và tôi đều không nói chuyện, Mạnh Khung nhìn cô gái kia một chút, sau đó quay đầu đi tới phòng ngủ, lúc trở lại trong tay nhiều hơn một cái túi giấy, Mạnh Khung nhét vào tay cô gái, nói:

“Cho chị, chị Lý, trời không còn sớm, chị nhanh đi về thôi.”

Cô gái dùng sức mấp má môi. Cô thoa không ít son nước, lúc làm động tác này giống như có thứ gì đó muốn chảy từ trên môi của cô xuống vậy, cô nói:

“Cũng đã trễ thế này, cậu để tôi một mình trở về sao?” Cô gái cố gắng giữ vững phong độ, “Không bằng cậu tiễn tôi một chút đi.”

Mạnh Khung cũng không ngắt đầu, nói thẳng: “Tôi không thể để đứa bé ở nhà một mình được, chị cứ đi về trước đi.”

Biểu cảm trên mặt cô gái đột nhiên nứt ra, cô tức giận kêu: “—— Mạnh Khung! Cậu”

“Xin lỗi.” Mạnh Khung lạnh nhạt nói, sau đó đi tới trước cửa chống trộm, giống như đuổi người mà nắm tay nắm cửa.

“Cậu.” Cô gái làm ra vẻ mặt khó chịu, không biết có phải đang chờ Mạnh Khung tìm cho cô một bậc thang hay không. Nhưng Mạnh Khung chỉ cúi đầu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía tôi, thái độ xua đuổi rất rõ ràng.

Khi tiếng giày cao gót của cô gái cuối cùng biếng mắt trong hành lang thì Mạnh Khung đột nhiên kéo tôi đến ngồi trên ghế sofa.

“Cao hơn rồi.” Mạnh Khung cười nhìn tôi, một lát sau lại đem đưa bàn tay vào trong áo ấm của tôi, sờ sờ, nụ cười trở nên tràn đầy nhớ nhung cùng đau đớn, anh nói tiếp”. Cũng gầy.”

Tôi có thể thấy thương tiếc rõ ràng trong mắt anh, vẻ mặt đó giống như nước ấm tưới vào trong lòng tôi, tinh thần vốn sa sút đột nhiên liền biến mất.

Tôi cúi đầu, rất không lý giải được vì sao cảm xúc của tôi lại phập phồng kịch liệt như thế.

Mạnh Khung vươn tay vẫy tôi vào trong lòng anh, sau đó mở miệng nói cho tôi chuyện gần đây:

“ Chú Triệu của cháu mượn chú một ít tiền, trong tay chú không có nhiều như vậy nên mượn chị Lý vừa rồi một ít, cô ấy tới là để lấy lại tiền.”

Tôi không có gạt đầu cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nghe.

“Mới vừa rồi cô ấy bảo chú đi cùng cô ấy ra ngoài ăn cơm. Chú vốn không muốn đi nhưng dù sao cũng thiếu tình của người ta, lời từ chối cũng không tiện nói, chỉ mời cô ấy ăn mì sốt tương hai tệ.”

Tôi đột nhiên hỏi: “Mời cô ta ăn mấy lần rồi?”

Mạnh Khung cúi đầu, không nhìn vào đôi mắt của tôi, nói: “Chỉ một lần.”

“Vậy mấy ngày trước sau khi tan việc chú làm gì?” Tôi nói chậm lại, dừng một chút, rồi nhìn anh nói, “Nếu như chú cảm thấy không thể nói cho cháu biết, vậy chú không cần nói.”

Tôi cho là Mạnh Khung sẽ nói cho tôi, nhưng anh vẫn cúi đầu không nói gì, một lát sau, anh tránh đề tài này, hỏi tôi: “Cháu đói chưa?”

“ ” Tôi nhìn anh, muốn nhìn ra chút gì đó từ trong mắt của anh nhưng anh vẫn luôn cúi đầu, tôi nhìn không thấu ý nghĩ của anh. Tôi biết anh không phải thật lòng muốn nghe tôi trả lời, anh chỉ muốn nói sang chuyện khác mà thôi. Vì vậy tôi trầm mặc, tôi biết Mạnh Khung có chuyện gạt tôi.

Mạnh Khung sửa sang lại gian phòng, tôi giúp anh dọn dẹp giường đệm, lúc này tôi nghe chú Triệu ở lên trên lầu trách cứ rất lớn tiếng: “Sao mày còn chưa làm xong bài tập về nhà hả?”

Tôi nghe giọng chú Triệu liền biết chú tức giận cực kỳ, nếu như không có ai khuyên can thì Triệu Nhĩ Đóa khẳng định không chỉ bị trách cứ như vậy.

Triệu Nhĩ Đóa rụt rè nói: “Ngày nghỉ. Chẳng lẽ không để cho người ta chơi một lát được sao?”

“Chơi cái ***!” chú Triệu bạo nói tục, “Buổi trưa mày ăn cái gì? Lại đi internet đúng không?”

“Không có.”

“Mày dám lừa ông đây sao, buổi trưa tao còn nhìn thấy mày đi vào!”

“ ”

Hiệu quả cách âm của nhà không có gì đặc biệt, tiếng ồn ào nhà họ Triệu bị tôi nghe rõ ràng, theo lý thuyết thì lúc này Mạnh Khung nên lên lầu khuyên can để đỡ Triệu Nhĩ Đóa bị đánh hư, nhưng hôm nay Mạnh Khung lại không có động tác, chỉ quỳ gối trên ghế sa lon sửa sang lại giá sách phía sau.

Anh đang giúp tôi sắp xếp balo.

Cũng không lâu lắm, tôi liền nghe được tiếng kêu rên thảm thiết của Triệu Nhĩ Đóa, chú Triệu hẳn là đã động thủ với cậu ta rồi, tôi cảm giác Triệu Nhĩ Đóa khóc thật, xem ra chú Triệu xuống tay thật độc ác, do dự một chút, nói với Mạnh Khung:

“Chú không đi xem một chút sao?”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, thở dài, nói: “Đứa bé kia. Quả thật phải dạy dỗ. Chuyện nhà người ta chúng ta cũng không thể quản mãi được.”

Nghe lời nói khác thường của anh tôi lập tức bắt được trọng điểm, tôi hỏi: “Nhà chú Triệu đã xảy ra chuyện?”

Mạnh Khung thoáng sửng sốt, đồ cầm trên tay lại buông xuống, nhìn tôi một cái, sau đó nói: “Ừ, thím Triệu của cháu bị ngã bệnh. Bây giờ đang ở trong bệnh viện.”

Không trách được vẫn không nghe thấy tiếng mẹ Triệu Nhĩ Đóa.

“Bệnh gì?”

“Bệnh thận.” Mạnh Khung do dự một chút, vẫn nói cho tôi, “Mấy ngày gần đây chị ấy cảm thấy không thoải mái, thời gian phát sốt thật dài, vẫn cho là bị cảm nhưng một tháng cũng không khỏi, đứng dậy cũng không nổi. Chứ Triệu của cháu chỉ có thể mang chị ấy đi bệnh viện kiểm tra, kết quả lại phát hiện cơ can của chị ấy đã hơn hai ngàn rồi.”

Tôi có chút giật mình. Trước kia cũng biết thân thể mẹ Triệu Nhĩ Đóa không tốt, không ngờ lại không tốt đến mức này. Hơn hai ngàn trị số, cùng tôi mẹ thời điểm chết không sai biệt lắm.

“Lúc nào thì lọc máu?”

“Đang nghĩ ngơi, chị ấy mới vừa làm xong giải phẫu, phải nuôi khỏe đã, nếu không trực tiếp ghim kim lên cổ, rất khổ.”

Mạnh Khung ném quần áo dơ trong balo ném vào máy giặt quần áo, gấp tôi đã tự giặt đồ lót nhưng còn ẩm ướt. Anh lại thuận tay cầm balo của tôi lên, chuẩn bị giúp tôi sửa sang một chút.

Kiếp trước Mạnh Khung là như vậy, một mực giúp tôi sửa sang lại balo, tôi đã quen phương thức anh sửa sang lại, trong túi xách sẽ không để đồ riêng tư, tùy tiện Mạnh Khung động.

Mạnh Khung cẩn thận từng li từng tí lấy sách của tôi ra bỏ vào trên giá sách, lại lật đến mấy tờ giấy nháp của tôi, đang định đứng lên đặt trên bàn sách thì Mạnh Khung đột nhiên cương cứng một chút.

Động tác của anh quá mức rõ ràng, tôi vốn đang đọc sách cũng bị anh hấp dẫn lực chú ý, tôi nâng mí mắt nhìn Mạnh Khung, không biết anh làm sao vậy.

Tay Mạnh Khung rút ra, theo tay của anh tôi thấy được một hộp sắt mang theo sợi tơ, anh lại móc móc trong túi xách lấy ra tấm thiệp.

Tôi sửng sốt một chút, quên ngăn cản Mạnh Khung mở ra tấm thiệp ấy.

Tôi nhớ tôi đã gấp thiệp vào trong sách, không biết vì sao lại rớt ra ngoài.

Mạnh Khung bình tĩnh nhìn lướt qua nội dung trên thiệp, sau khi xem xong liền ngẩng đầu nhìn tôi...tôi cũng nhìn Mạnh Khung, không biết vì sao tôi lại có chút cảm giác chột dạ.

Anh ngồi xuống, nhìn như tùy ý mở hộp sắt trong tay lấy ra một viên chocolate, đưa về phía ánh đèn nheo mắt lại nhìn một chút.

Tôi gấp sách lại, nghiêng thân muốn cầm hộp sắt trong tay Mạnh Khung về. Cũng không phải không bỏ được mà là tôi cảm thấy vẻ mặt Mạnh Khung nhìn chocolate có chút quái dị, tôi không muốn Mạnh Khung lộ ra vẻ mặt này.

Mạnh Khung hơi ngả về phía sau trốn khỏi tay của tôi, anh nhắc hộp sắt kia lên, nói: “Đại ca, cháu nói phải sớm yêu lại thật sự yêu sớm sao?”

Tôi đứng lên, cau mày nói với anh: “Nói vậy.”

Nói xong lại muốn động thủ đoạt hộp sắt trên tay Mạnh Khung. Mạnh Khung bị tôi cầm cổ tay, cũng không giãy giụa, nhưng lại nhìn tôi cười khổ một tiếng, chợt xoay người, hai bước đi tới bên giường, mở cửa sổ thật nhanh, sau đó hung hăng ném mạnh hộp sắt kia ra ngoài.

Tôi mới vừa cảm giác gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, Mạnh Khung đã ném hộp chocolate kia ra rồi, tôi sợ Mạnh Khung ném trúng đầu người khác, trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng, dùng sức ném mạnh như vậy đoán chừng có thể đập bể đầu người ta.

Xuyên qua ánh trăng, tôi thấy được chocolate phân tán đầy đất ở đầu xa. Giữa mùa đông không có ai nguyện ý ra cửa, thật may là không có việc gì.

Mạnh Khung thu tay lại, cánh tay đều đang run rẩy, anh run rẩy lấy ra một điều thuốc, cũng không hút, mà là đặt ở trong tay không ngừng vờ.

Tay của anh run rẩy không ngừng được, một lát sau đột nhiên đưa tay, dùng sức nắm khuỷu tay của tôi.

“ Đại ca, ” Giọng Mạnh Khung có chút khàn khàn, anh nhìn tôi chăm chăm, cố gắng cười cười, sau đó từng chữ từng chữ cực kỳ nghiêm túc mà nói.

“Chú không cho phép cháu ăn đồ của cô gái khác.”

29. Chương 29: Thân Tình

Edit: Đàm Cơ

Câu nói kia Mạnh Khung nói rất nhẹ rất nhẹ, không nghe kỹ thì dường như nghe không được. Nhưng giọng của anh lại chắc nịch, một chữ một chữ, thật nghiêm túc.

Một khắc kia tôi có chút hoảng hốt, cảm giác này có chút giống như trở lại kiếp trước, Mạnh Khung hai mươi tám tuổi cùng Mạnh Khung hai mươi ba tuổi trùng lên nhau, tôi ngược đầu, đột nhiên không biết nói gì.

Mạnh Khung cũng không nói chuyện, trong phòng nháy mắt yên tĩnh, cổ của tôi có chút đau, gờ tay lên muốn nặn một cái, chỉ một động tác như vậy Mạnh Khung lại bị dọa sợ, anh hình như sợ tôi rời khỏi nên đi tới bên cạnh tôi, vỗ vỗ bả vai của tôi.

Tôi cúi đầu, trong lòng vô cùng loạn.

Mạnh Khung liền ngồi chồm hỏm xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi nhìn thấy anh vươn tay muốn ôm tôi...tôi có chút mâu thuẫn, đang suy nghĩ có nên lui về phía sau hay không thì trong hành lang đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ khổng lồ, âm thanh kia bén nhọn thê lương, rống đến khiến tóc gáy tôi cũng sắp dựng lên.

“—— con mẹ nó ông muốn bức tử tôi sao! !”

Lời nói này xong, chính tiếng sập cửa khổng lồ, còn có tiếng chạy xuống lầu xóc xếch.

Mạnh Khung cả kinh, cánh tay vốn đang treo giữa không trung lại để xuống, anh ngồi thẳng lên, đi tới cửa, hỏi: “Đây là tiếng phát ra từ nhà chú Triệu sao? Chú đi xem một chút.”

Tiếng gầm gừ này quá lớn, tôi phân không ra là của ai nhưng cẩn thận ngẫm lại cảm thấy hình như là Triệu Nhĩ Đóa, tôi gạt đầu một cái, sửa sửa quần áo cùng Mạnh Khung đi đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa tôi liền thấy một bóng dáng màu đỏ sậm, khí thế hung hăng xông xuống lầu dưới. Bóng dáng kia đi quá nhanh, dường như là một cước ba bốn bậc thang, giống như một con thỏ đang nhảy xuống. Tôi vừa nhìn đó chính là áo ấm màu đỏ của Triệu Nhĩ Đóa liền vội vàng nhảy ra một bước muốn kéo Triệu Nhĩ Đóa vào nhà tôi.

Trước kia Triệu Nhĩ Đóa sẽ rất thuận theo mà đi vào bởi vì dù cậu rời nhà trốn đi cũng không còn nơi để đi, tới nhà của tôi nghỉ ngơi một ngày là được, chờ cha mẹ cậu hết giận là có thể về nhà.

Nhưng hôm nay Triệu Nhĩ Đóa lại không dừng, cậu dùng lực quăng tay của tôi đi, khóc lớn tiếng liền xông xuống lầu dưới.

Mạnh Khung vội vàng mang giày hướng lên trên lầu kêu: “Anh Triệu, đưa bé nhà anh đi thật, đã trễ thế này nhanh đuổi theo đi.”

Chú Triệu tức giận đáp trở về một câu: “Để nó đi, mẹ, dám mạnh miệng cùng ông đây, thật là không còn ra thể thống gì! !”

Mặc dù chú nói như vậy, tôi và Mạnh Khung vẫn đuổi đi ra ngoài. Tôi mới vừa đi giày vào liền nghe tiếng đóng cửa trong hành lang, Triệu Nhĩ Đóa đã chạy đi ra ngoài.

Mạnh Khung lôi kéo tôi đuổi theo, ở cửa chung cư kéo Triệu Nhĩ Đóa lại.

Triệu Nhĩ Đóa quay người lại, nước mắt liền rơi xuống, cậu ngồi chồm hỏm trên mặt đất khóc, khóc không thở nổi, trên mặt tất cả đều là nước mắt cùng nước mũi.

“Ông ta sẽ đánh cháu —— Hức”

!” Triệu Nhĩ Đóa ngọng nghịu khóc lóc kể lể, “Ngày ngày nói cháu không được, muốn cháu học Trần Khải Minh nhà chú, cháu không phải Trần Khải Minh a! ! Tại sao cứ nói cháu Ô ô.”

Mạnh Khung vuốt vuốt đầu của cậu, an ủi: “Ông ấy là ba cháu, đương nhiên hi vọng cháu tốt. Gần đây tâm tình ba cháu không được tốt lắm, cháu hiểu một chút được không?”

Triệu Nhĩ Đóa khóc đỏ bừng cả khuôn mặt, giữa mùa đông đứng ở bên ngoài hơn nửa canh giờ, khóc da mặt đều bị gió thổi nứt ra, cuối cùng rốt cuộc quyết định về nhà tôi.

Cậu khóc quá dùng sức, đi đều đi không nổi, vốn cậu nghĩ mặt dày dựa vào tôi nhưng Mạnh Khung lại nhẹ nhàng lôi cậu ta một chút, đỡ lấy Triệu Nhĩ Đóa. Triệu Nhĩ Đóa nào không biết xấu hổ, tự mình từ từ đi về phía trước.

Tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Mạnh Khung bây giờ, hình như muốn cách ly người xung quanh với tôi ra vậy. Nhưng nghĩ lại, chắc là tôi nghĩ nhiều rồi.

Nhiều hơn một Triệu Nhĩ Đóa, vì vậy đêm hôm đó tôi và Mạnh Khung cùng ngủ, trong nhà vốn có ba cái chần, nhưng một cái bị hỏng phải đi đổi bên trong cho nên tôi và Mạnh Khung dùng chung một cái chần.

Mạnh Khung đưa tay nắm lấy tôi, cùng tôi nói chuyện Đông Lệnh Doanh, thỉnh thoảng tôi đáp lại mấy câu, còn lại chỉ an tĩnh nghe Mạnh Khung nói chuyện, lắng nghe một hồi đã cảm thấy mí mắt có chút chìm, sắp ngủ thiếp đi.

“ Đại ca?” Mạnh Khung xê dịch, mở miệng hỏi tôi.

Mí mắt tôi hoàn toàn nhắm lại, lười phải nói chuyện cùng anh.

Mạnh Khung an tĩnh lại. Tôi cảm giác đầu óc càng ngày càng chìm, lúc sắp ngủ thiếp đi thì Mạnh Khung đột nhiên lấy cùi chỏ chống thân thể, chậm rãi đụng đụng tôi bên này.

Lúc đầu tôi cho là anh muốn đứng dậy đi nhà vệ sinh, không quá chú ý, sau lại cảm giác giường bên cạnh trũng xuống, trong lòng mới có chút cảm giác kỳ quái. Tôi chỉ cảm thấy không thoải mái nhưng không biết rốt cuộc Mạnh Khung muốn làm gì.

Cho dù ở trong bóng tối, tôi cũng có thể cảm nhận được cảm giác bị áp bức đến từ người kia, tôi không mở mắt, vừa định nói đôi lời với Mạnh Khung, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì môi liền bị người nhẹ nhàng đụng một cái.

Tôi bỗng dưng mở mắt, xúc cảm mềm mại kia khiến tôi biết đó là đôi môi của Mạnh Khung.

Tôi nín thở, một lúc lâu mới chậm rãi bật hơi. Tôi cho là Mạnh Khung chỉ làm vậy, nhưng một giây kế tiếp, đôi môi ấm nóng liền dời đến bên tai, cổ của tôi.

Tôi suy tính có nên chuyển thân, làm bộ như ngủ thiếp đi hay không. Cũng không biết tại sao tôi lại không nhúc nhích, thân thể cứng ngắc giống tảng đá, tay của tôi nắm thành quyền, lòng bàn tay toát ra mồ hôi.

Tôi nghe thấy giọng Mạnh Khung, anh cẩn thận từng li từng tí ôm cánh tay của tôi, để đầu lên trên vai tôi.

Hô hấp cực nóng của anh cũng phả lên trên cổ của tôi, tôi không chế hô hấp, ánh mắt lom lom nhìn.

“Đại ca.” Mạnh Khung nhẹ giọng nói, “Chú rất nhớ cháu.”

Anh nói xong câu đó, tôi cảm giác thật không tốt, trong nháy mắt đầu óc giống như đều trắng, phản ứng kịp tôi phát hiện môi tôi đang run, tôi chỉ có thể cắn răng hi vọng Mạnh Khung không phát hiện.

Hô hấp của Mạnh Khung trở nên an ổn, một lát sau liền ngủ mất. Tay bị anh ôm hơi tê, tôi cũng không dám động.

Tôi đột nhiên biết vì cái gì tôi sẽ nóng nảy khi về nhà không thấy được Mạnh Khung.

Tôi cùng anh, bởi vì tôi cũng muốn anh.

— rất muốn rất muốn.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, tôi phát hiện Mạnh Khung đã không ở người bên. Tôi mặc quần áo đi vào phòng tắm, vừa muốn đánh răng Mạnh Khung liền từ phòng bếp đi ra, nói:

“Hôm nay chú nghỉ, vốn muốn đi bệnh viện thăm chị Triệu, nhưng là cháu trở lại, chú không muốn đi, muốn cùng với cháu nhưng lại không thể không đi.”

Tôi gật đầu một cái, cầm bàn chải đánh răng lên: “Cháu và chú cùng đi.”

Mạnh Khung yên tâm. Thật ra thì anh không nói tôi cũng sẽ đi với anh. Tính khí mẹ Triệu Nhĩ Đóa mặc dù nóng nảy, nhưng lại trực爽, đối với người trong lòng mình vô cùng tốt. Nhà Triệu Nhĩ Đóa cũng nghèo, mỗi lần Mạnh Khung có chuyện đưa tôi đến nhà bọn họ, thím Triệu đều sẽ thịt hầm, một miếng thịt cuối cùng luôn gắp vào trong chén tôi.

Tôi có cảm tình với thím Triệu, bây giờ thím ấy bị bệnh thành ra như vậy, tại sao tôi có thể không đi thăm thím.

Đánh răng xong, tôi đẩy Triệu Nhĩ Đóa còn đang ngủ một cái, nói: “Chúng tôi đi thăm mẹ cậu, cậu đi không?”

Triệu Nhĩ Đóa vùng tay lên, nói: “Không đi! Phiền chết rồi, có để cho người ta ngủ hay không.”

Ngồi xe buýt tới đến bệnh viện, vừa xuống xe liền bị gió lạnh thổi run cầm cập. Tôi hít sâu một hơi, cho tay vào trong túi, quay đầu nhìn Mạnh Khung.

Vừa quay đầu, tôi liền thấy trên tay Mạnh Khung nhiều hơn một túi tốn đầy táo. Đây là anh mua khi xuống xe ở cửa bệnh viện, túi rất nặng, siết chặt lấy tay anh. Tôi muốn giúp anh xách nhưng Mạnh Khung lại trốn, một nắm tay của tôi, cùng nhau duỗi vào trong túi tôi, ở trong túi mười ngón tay đan vào nhau. Tôi do dự một chút liền để anh nắm.

Mạnh Khung nói với tôi: “Đi theo chú, vào trong bệnh viện không cần phải sợ.”

“Ừ.”

Phòng bệnh của thím Triệu là phòng ba người, vừa mở cửa tôi liền thấy một túi máu, có một bệnh nhân đang truyền máu. Trong phòng rất nóng, có người ăn cơm, trong phòng bệnh đều là mùi thức ăn.

Túi máu này thật sự là quá lớn, người bị choáng máu nhìn thì chắc sẽ không chịu nổi. Tôi cũng nhìn sững sờ, sau đó cúi đầu.

Thím Triệu vốn đang ngẩn người, nhìn thấy chúng tôi liền vô cùng vui mừng, thím rất suy yếu, tay trái sưng to gấp đôi bình thời. Mạnh Khung đặt túi táo lên bàn, an vị xuống.

“Còn mua đồ làm gì.” thím Triệu oán giận nói, lại cười cười, “Trong ngăn kéo còn có dưa chuột, rửa một quả mà ăn đi.”

“Không được.” Mạnh Khung nói, “Ngồi không bao lâu. Đại ca vừa trở về còn mệt mỏi, em muốn khiến nó đi về nghỉ.”

Thím Triệu vuốt tay của tôi, dùng sức thở dài, chậm rãi mở miệng nói: “Con trai chị lại đi chơi internet đúng không?”

“ ”

Mạnh Khung không biết nên mở miệng thế nào. Mỗi lần Triệu Nhĩ Đóa đi chơi internet, người tức giận nhất đều là thím Triệu. Bây giờ thím còn bệnh. Nói sau cũng không nên để thím ấy tức giận.

Thím Triệu cũng không chờ anh trả lời, thím ngẩng đầu nhìn Mạnh Khung, nói: “Mạnh Khung à, chị có chút việc muốn cho cậu giúp một tay.”

“Vâng, chuyện gì?”

Thím Triệu nói thật bình tĩnh: “Con trai chị thích chơi máy tính. Thật ra thì nó là đứa bé ngoan, đi chơi internet chỉ vì chưa đã nghiện thôi, đáng lẽ chị và lão Triệu muốn dành tiền mua máy tính cho nó. Cậu biết

thứ đó thật ra thì cũng không có ý gì, chơi đã rồi thì không mê nữa. Nếu không phải chị bị bệnh thì đã dành đủ tiền rồi.”

Nghe lời này, Mạnh Khung có chút khó xử. Nếu như anh có tiền, anh sẽ nói với chị ấy Triệu rằng ‘ không có việc gì, em mua cho nó một cái máy tính ’. Nhưng Mạnh Khung làm sao có thể có tiền? Cho dù có tiền, anh cũng muốn góp tiền mua máy tính cho Trần Khải Minh.

Thím Triệu vừa nhìn nét mặt Mạnh Khung liền hiểu, thím thở dài, đôi mắt đỏ lên: “Chị hỏi rồi, bệnh của chị về sau một tháng sẽ phải lọc máu ba lần, một lần phải hơn năm trăm đồng, 1500, tiền lương lão Triệu còn không đủ đâu, chứ đừng nói thay thận. máy tính cho con lúc nào mới có thể mua được?”

“ Em còn có tiền, chị đừng lo lắng.” Mạnh Khung cắn răng, nói: ” dù sao đại ca và nó dùng chung là được rồi.”

Tôi nhìn thím Triệu rưng rưng nước mắt, trầm mặc một chút, nói: “Không cần cũng được.”

Nghe lời này, thím Triệu đột nhiên hồng mắt, thím dùng sức đè lại hai mắt của mình, lấy mu bàn tay không ngừng lau. Thím chỉ có thể nâng một cánh tay, nhiều nước mắt như vậy vốn lau không sạch, từ trên mặt của thím trượt xuống, thím vừa khóc vừa run run, nói:

“Chị trở thành người tàn phế rồi. Chị sống còn có ý nghĩa gì chứ.”

Nhìn thím Triệu như vậy, tôi đột nhiên hiểu tại sao lúc chú Triệu biết Triệu Nhĩ Đóa đi chơi internet sẽ tức giận như thế.

Mạnh Khung và tôi đều không am hiểu an ủi, qua thật dài, cảm xúc của thím Triệu mới bình tĩnh lại. Tôi lấy khăn giấy cho thím lau mặt.

Thím Triệu cười nhìn tôi, ánh mắt của thím cũng sưng lên, lỗ mũi lớn hơn một vòng . Thím trầm mặc một hồi, đột nhiên nói với Mạnh Khung:

“Chị vốn không nghĩ vay tiền cậu. Cậu cũng khổ, Khải Minh còn phải đi học, những điều này chị đều biết. Chị chỉ có chuyện muốn nhờ cậu giúp một tay. Chị mới vừa nói chuyện với những người cùng phòng bệnh, một tháng lọc máu một lần cũng được rồi, chị thương lượng với bác sĩ một chút, về sau hai tháng lọc máu hai lần.”

Mạnh Khung trợn to mắt, vừa muốn nói gì thì thím Triệu liền ngắt lời anh, tiếp tục nói:

“Chị nói lão Triệu đưa tiền lương hai tháng cho cậu một lần, anh ấy không có thời gian tới bệnh viện giao tiền, hai chúng tôi đều tin tưởng cậu, chị dặn dò anh ấy để anh ấy đóng tiền sáu lần, cậu giúp chị dành tiền, dành đủ rồi, mang con chị đi chọn một cái máy tính.”

“Chị, chuyện này không thể được.”

“Được.”

Thím Triệu khẳng định nói.

30. Chương 30: Kịch Liệt

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung cũng không biết nên nói gì. Anh ngồi trên băng ghế gọt trái táo cho thím Triệu, gọt xong rồi thím Triệu nói không muốn ăn, Mạnh Khung liền xoay người đưa quả táo cho tôi.

Mười một giờ chú Triệu tới một chuyến, đưa cơm cho thím Triệu, không mang theo Triệu Nhĩ Đóa, từ lúc thím Triệu nằm viện, một lần Triệu Nhĩ Đóa cũng không tới thăm, trong lòng thím nhất định nhớ con của mình, lúc ăn cơm thím Triệu vẫn nhìn về phía cửa, lại ăn ở hai lòng mà nói:

“Trẻ nhỏ không nên cứ chạy tới bệnh viện. Sẽ bị dọa hỏng .”

Chú Triệu xanh mặt, giọng có chút lớn:

“Xem bà chiều con thành ra thế nào.”

“Tôi nuông chiều nó chỗ nào?” thím Triệu tức giận.

Lời nói này rất đúng. Thím Triệu xuống tay với con mình chưa bao giờ mềm lòng, nhiều lần đánh đến Mạnh Khung nhìn không được, cũng vì vậy nên Triệu Nhĩ Đóa vẫn luôn không thân với thím Triệu, cãi nhau om xòm, mẹ con càng giống như kẻ thù.

Buổi chiều Mạnh Khung còn có chuyện, thấy chú Triệu tới cũng không ở lại lâu, tạm biệt xong liền vội vã rời đi, thoạt nhìn vô cùng vội vàng.

Vừa mở cửa nhà ra tôi liền không thấy giày của Triệu Nhĩ Đóa. Mạnh Khung kêu hai tiếng cũng không ai trả lời.

Mạnh Khung nhìn tôi một cái, nói: “Nó không phải lại ra quán internet rồi đi?”

Trong lòng tôi cũng ‘lộp bộp’ một tiếng, nghĩ thầm chung quanh đây một quán internet cũng không có. Nếu cậu ta thật sự đi chơi internet thì cũng không biết đi nơi nào tìm cậu ta.

“Aiz. . . .” Mạnh Khung thở dài, cũng không nói nhiều, làm cơm cho tôi xong còn chưa kịp ăn đã nói, “Chú có chút chuyện muốn đi ra ngoài, đại ca tốt nhất nên ở nhà.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Đi làm gì?”

“Có chuyện.” Mạnh Khung rất qua loa nói một câu, khom lưng mang xong giày liền đi.

Tôi lưỡng lự, xem lịch một chút, hôm nay là thứ bảy, anh cũng không đi làm việc a.

Một mình tôi cơm nước xong xuôi, thu dọn chén đĩa xong, nhìn trong nhà trống trải một chút, suy nghĩ liền mặc áo ấm vào đi chợ chế biến phẩm.

Đã đầu mùa xuân rồi gió vẫn lạnh, chân của tôi cũng đông lạnh tê rần, một bước đi đã cảm thấy nhói.

Trong chợ gia công không nhiều người lắm, rất nhiều cửa hàng còn chưa mở cửa, tôi vốn không ôm hy vọng gì, nhưng đến gần nhìn tôi lại thấy trong quán nhỏ quen thuộc, Trương Mông đang ngồi ở trên ghế, hai cái chân thả trên bàn, rất lười mà dựa vào.

Thấy tôi tới, y mở miệng chào hỏi:

“Sớm như vậy a, không ở nhà chơi thêm mấy ngày?”

“Không.” Tôi đi vào trong tiệm, lấy cái mũ xuống, vuốt vuốt lỗ tai lạnh lẽo ngồi xuống muốn bắt đầu công việc.

Trương Mông nhìn tôi hừ hai tiếng, dùng sức đập cái bàn, đập phải ghế cặp chân cũng rời mặt đất. Y ngược đầu nói:

“Thật là kỳ quái, có người thì có nhà nhưng không muốn về nhà ăn tết; có người thì muốn về nhà mừng năm mới nhưng không có nhà. Trần Khải Minh, người nhà của nhóc ép nhóc tới mức nào mới đưa nhóc đến trong hang sói chỗ tôi vậy?”

Tôi vốn không muốn để ý đến y, nhưng vừa nghe y nói chuyện trong nhà, có chút cảm thấy ly kỳ liền đáp một câu: “Không phải là người nhà ép tôi, là nghèo.”

“Ai nha nhóc thật đáng thương, có muốn ca ca tặng chút tiền công cho nhóc không?”

“Được.”

“‘Được’ cái đầu.” Trương Mông lười biếng quay đầu, nói, “Lòng tham không đáy, rắn nuốt voi ——”

Tôi cũng vậy không muốn nói thêm với y nữa, động tác nơi tay thật nhanh, chờ hột cườm cùng cài hoa trong túi ni lông không còn, nhìn thời gian thì đã hai giờ.

Tôi chạy vào trong kho hàng đi lấy hàng tồn kho, kết quả phát hiện bên trong trống rỗng.

“Chỗ chú bị cướp hết rồi sao?” Tôi nói với Trương Mông.

“Hả?” Lạnh như vậy, Trương Mông thế mà cũng có thể ngủ, anh nói, “Không còn sao? Vừa hết mùa xuân còn không kịp nhập hàng. Vậy nhóc đừng làm nữa, ngày ngày dính mấy thứ đồ chơi nhỏ xíu đó, mắt cũng hư.”

Tôi xác thực cảm thấy hơi nhức đầu, nghĩ tới không cần làm, vừa đeo balo Trương Mông liền đứng lên, nói với tôi:

“Tôi cho nhóc về sao?”

“ ”

“Ở chỗ này đợi.” Trương Mông nói, “Nhìn quán cho tôi một chút, không cho phép vào nhà, ở bên ngoài ngồi.”

Vừa hết tiết, trong chợ rất ít người, hơn hai giờ mới bán được một cái kẹp. Tôi bị đông cứng ngón chân tê dại, xem đồng hồ một chút, đã hơn năm giờ, không sai biệt lắm phải về.

Tôi nhìn Trương Mông một chút, anh đang viết cái gì đó trong tiệm, gặp tôi đi tới, liền hỏi: “Muốn đi?”

“Ừ.”

Trương Mông cũng không giữ lại, đưa cho tôi 50 tệ, nói: “Coi như chú mừng tuổi cho nhóc. Không cần dập đầu.”

“Mới vừa rồi không phải còn xưng là ca ca sao.”

“Mau cút.”

Tôi lấy tiền trở về, đi nhanh đến cửa nhà, tùy tiện nhìn đã thấy Triệu Nhĩ Đóa cúi đầu, giống như con chuột đi bộ.

Quần áo trên người cậu rất dày, cộng thêm cậu khom người làm người ta cảm thấy cậu giống như một quả cầu.

Tôi đứng lại không động, chờ cậu đi vào, đột nhiên nói:

“Cậu đi đâu vậy hả ?”

Triệu Nhĩ Đóa bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn cậu có chút hoảng sợ, nhìn thấy là tôi cậu mới thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Cậu hù chết tôi mất!?”

Tôi ngăn ở cửa không cho cậu đi vào, một nháy mắt khi cậu buông lỏng, tôi bắt lấy tay cậu liền nhìn thấy bàn tay phải chút đỏ lên. Tôi nói:

“Cậu lại đi chơi game?”

“Cậu quản được sao.”

“Mẹ cậu vẫn còn ở bệnh viện đấy, cậu cứ như vậy. ”

Triệu Nhĩ Đóa không nhịn được nói: “Phiền chết rồi, cậu tính làm gì thì làm.”

Tôi trầm mặc thả tay cậu ta ra, bình tĩnh hỏi: “Cậu lấy tiền ở nơi nào?”

“ ” Nghe xong lời này, Triệu Nhĩ Đóa nghiêng đầu không lên tiếng.

Cuối cùng tôi nhìn cậu một cái, sau đó nói: “Cậu cút đi, về sau đừng đến nhà tôi nữa.”

Triệu Nhĩ Đóa giống như bị giẫm phải chân, đột nhiên nhảy lên, nói: “Cậu có bị bệnh không? Tôi không có liên tiền nhà cậu! Trần Khải Minh, cậu suy nghĩ kỹ một chút đó là nhà của cậu sao? Cậu còn không bằng tôi thì sao lại khiến tôi cút hả?”

Tôi mở cửa ra, nói: “Cậu nói tại sao à? Bằng vào giờ mẹ cậu còn nằm ở trong bệnh viện niệm tên tuổi cậu; bằng hôm nay cậu dám vào cái cửa này, tôi lấy dao đâm cậu.”

Tôi nhìn Triệu Nhĩ Đóa, nói:

“Có gan cậu liền đi vào. Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt.”

Nói xong, tôi đóng cửa lại, để Triệu Nhĩ Đóa đang sưng sờ ở phía ngoài.

Mạnh Khung vẫn chưa trở về. Một lần cuối cùng nhìn đồng hồ đã là bảy giờ tối. Tôi tựa vào ghế sa lon, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, chờ Mạnh Khung lay tôi tỉnh đã là tám giờ rưỡi.

“Về trễ.” trong mắt của Mạnh Khung đều là áy náy, “Chú đi thăm chị Triệu một chút, không cần thận quên thời gian.”

Tôi vốn muốn hỏi ‘không phải buổi sáng mới thăm sao?’, nhưng còn chưa há mồm tôi liền cảm thấy cổ họng sưng đau, tôi cau mày nuốt một ngụm nước bọt, đau đến dường như nước miếng cũng nuốt không trôi.

Vì vậy tôi đề cổ họng lại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Mạnh Khung, muốn nghe anh giải thích.

Nhưng nhìn tôi không có hỏi, Mạnh Khung lại thở phào nhẹ nhõm. Anh vẫn nghiêng đầu tránh tầm mắt của tôi, cũng không thấy tôi sờ cổ họng ám chỉ.

Anh xoay người đi tới phòng bếp, nói: “Đói bụng không? Chú làm cơm cho cháu. Lại nói, Triệu Nhĩ Đóa đi đâu?”

Cổ họng của tôi rất đau cho nên không nói chuyện. Bởi vì bình thường tôi cũng rất trầm mặc cho nên Mạnh Khung không hề nói gì, anh đang nấu cơm trong phòng bếp, tôi liền đi tới cửa nhìn quần áo của Mạnh Khung một chút, đi đến gần ngửi một cái, không ngửi thấy cái gì.

Lúc đầu tôi cho là Mạnh Khung đi hẹn hò. Thứ bảy vốn như thế, không đi làm việc, dĩ nhiên là đi ra ngoài hẹn hò. Tôi biết bây giờ Mạnh Khung không bỏ được tôi, nhưng anh thế mà lại không nấu cơm cho tôi, kéo đến tám giờ mới về nhà, nói không chừng là gặp được người trong lòng.

Tôi nói không ra tâm tình bây giờ của mình là gì, tóm lại rất phức tạp.

Sau lại nghĩ, không đúng, kiếp trước cũng không thấy Mạnh Khung thích cô gái nào, hẹn hò gì thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Ánh đèn có chút chói mắt, tôi híp mắt ăn cơm xong, đến lúc ngủ cũng không nghĩ ra buổi tối rồi cuộc ăn những thứ gì.

Ngày tựu trường ngày càng tiến tới gần, bệnh của thím Triệu cũng càng ngày càng nặng.

Cánh tay của thím bắt đầu tiêu sưng, nhưng người lại mập ra, chân của thím trở nên vô lực, vừa mới đứng lên liền run run, đồng thời thể lực kịch liệt giảm xuống, có lúc nói chuyện cũng sẽ thở không ra hơi, cần nghỉ ngơi thời gian thật dài mới có thể tiếp tục nói.

Đáng sợ nhất là, thím xuất hiện bệnh biến chứng nghiêm trọng, vừa mới đầu đầy mắt thím Triệu xuất máu, không quá lâu mắt nhìn cái gì cũng mơ hồ.

Mỗi lần chú Triệu giao tiền lọc máu bác sĩ đều nói số lần lọc thật sự quá ít, phải làm nhiều mấy lần nếu không sẽ không chịu nổi. Chú Triệu cúi đầu, giống như học sinh tiểu học đang bị dạy dỗ.

Chú cũng muốn lọc nhiều mấy lần, nhưng lấy tiền ở đâu ra?

Mạnh Khung không dám nhận tiền của chị Triệu, anh luôn len lén để lại tiền trong bệnh viện, mặc dù chị Triệu chọi cứng một tháng thậm chí một lần, nhưng bây giờ là lúc muốn dùng tiền, thật nhiều tiền luôn là tốt.

Cả người Mạnh Khung cũng gầy xuống. Mặc dù nhà xe năm giờ tan việc, nhưng mỗi ngày anh đều về nhà hơn sáu giờ. Ngày nghỉ càng không về nhà.

Kéo dài mấy ngày như vậy, tôi cảm thấy không được bình thường.

Một ngày trước tựu trường, Mạnh Khung giúp tôi dọn dẹp balo, tôi ngồi ở phía sau anh, nhìn anh cầm sách, phát hiện anh bỏ một quyển tạp chí xe vào trong túi tôi. Tôi đưa tay cản lại, cầm tạp chí lên bỏ trên giá sách, giá sách có chút cao, tôi vịn lưng Mạnh Khung muốn nhón chân lên.

Tôi rất nhạy cảm phát hiện lúc tôi đè lên lưng Mạnh Khung, Mạnh Khung rất bí mật run lên, sau đó không để dấu vết trốn tay của tôi.

Tôi cau mày, một phát níu lại áo len của Mạnh Khung vén lên trên, hỏi:

“Sao vậy?”

“Không sao cả.” Mạnh Khung kéo áo xuống nắm lấy tay của tôi, “Gần đây eo có chút mỏi.”

“ ”

Tôi không tin lời của anh, dò đầu muốn xem, kết quả Mạnh Khung đột nhiên xoay người, hai tay vén quần áo của mình lên để lộ sau lưng, cong lưng cho tôi xem, sau đó thật nhanh để xuống, đồng thời nói:

“Để cháu nhìn, cháu đừng không tin, chú thật sự không có việc gì, gần đây ở bệnh viện hơi mệt mà thôi.”

Tôi vừa nhìn, sau lưng Mạnh Khung sạch sẽ không có gì cả, vốn nên nhẹ nhõm nhưng Mạnh Khung như vậy tôi lại càng nghi ngờ.

“Thật không có chuyện gì, chỉ mệt mỏi.” Mạnh Khung lặp lại, sau đó nâng người lên sửa sửa quần áo, tiếp tục giúp tôi sửa sang lại balo.

Tôi thấy lưng của anh còng xuống, thật giống như rất mệt mỏi bộ dáng.

Nhưng đêm hôm đó còn chưa kịp để tôi suy nghĩ nhiều, điện thoại của chú Triệu đã đánh tới.

“Mau đưa con tôi tới đây!” chú Triệu hô to trong điện thoại, “Nhanh lên, sắp giải phẫu rồi, mẹ nó sắp không nhìn thấy, khóc kêu muốn nhìn thấy con trai, nhanh!”

Mạnh Khung vừa nghe, mang dép chạy lên lầu. Tôi vội vã thu dọn một tý, chờ Mạnh Khung mang Triệu Nhĩ Đóa mở ngủ tới tôi liền đi theo.

Trẻ như thế đã không còn xe buýt, Mạnh Khung đánh xe taxi, vừa vào bệnh viện liền nhìn thấy thím Triệu được đẩy vào phòng giải phẫu, mắt đều đỏ, không còn nhìn thấy trông trắng mắt nữa.

Triệu Nhĩ Đóa vốn còn đang ngáp, vừa nhìn thấy mẹ cũng ngây người, cậu thì thào nói:

“Tại sao lại như vậy. Tôi không biết, sao vậy lại biến thành như vậy. ”

Cậu trợn to hai mắt, thấy mẹ đưa tay muốn sờ cậu, cậu lại sững sờ không dám tiến lên. Do dự chỉ một chút như vậy, thím Triệu đã bị đẩy vào trong phòng giải phẫu.

Một bác sĩ đi tới nói với chú Triệu:

“Chuẩn bị thay thận thôi.”

Chú Triệu chậm rãi đi tới bên cạnh Mạnh Khung, thậm chí có chút bình tĩnh nói: “Anh em, cho anh mượn một điều thuốc.”

“Tôi cai rồi.” Mạnh Khung do dự một chút, nói, “Nếu không tôi đi ra ngoài mua cho anh một hộp?”

“Không, tự tôi đi.” chú Triệu xộc xệch đi ra ngoài.

Mạnh Khung phất phất tay với tôi, hạ thấp giọng nói: “Đi theo chú Triệu của cháu, đừng để xảy ra chuyện gì. Chú đi giao chút tiền trước, thím Triệu lại. ”

Mạnh Khung thở dài, không có nói gì nữa.

Tôi theo sau lưng chú Triệu, nhìn chú đi tới bên cạnh hàng rào bảo vệ. Chú đứng ở bên hàng rào, nhảy một cái là có thể đi qua.

Lúc tôi do dự có muốn tiến lên hay không, tôi đột nhiên nghe được tiếng chú Triệu khóc.

Lúc đầu chú vẫn còn ở đè nén, càng về sau, chú liền bắt đầu lớn tiếng kêu rên.

Tôi run một cái, dùng sức nắm tay lại, lần nữa buông tay ra thì lòng bàn tay đã bị bóp trắng bệch.

31. Chương 31: Mẹ Lừa Con Đây

Edit: Đàm Cơ

Tiếng khóc kia bi thương như thế, một tiếng một tiếng chạm vào trái tim tôi.

Hình như âm thanh thống khổ đều như vậy, vô duyên vô cớ có thể làm người ta đau lòng. Tôi không thể không ngược đầu mở to hai mắt không ngừng run rẩy, tôi biết điều khiến tôi khổ sở bây giờ là cái gì.

Chú Triệu nằm ở trên hàng rào khóc rất lâu, chú khóc bao lâu thì tôi đứng bấy lâu, chờ chú ổn định cảm xúc tự mình có thể trở về bệnh viện tôi mới hoạt động thân thể nhúc nhích mỗi bước đi, chậm rãi trở về bệnh viện.

Mạnh Khung đang chờ đợi trước cửa phòng giải phẫu, bên cạnh anh là Triệu Nhĩ Đóa đã sợ choáng váng, Mạnh Khung đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Triệu Nhĩ Đóa, nét mặt Triệu Nhĩ Đóa ngốc trệ, sắc mặt trắng bệch, một giọt nước mắt cũng không có, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Bước chân của tôi rất nhẹ, nhưng Mạnh Khung vẫn nghe được, anh đứng lên sờ sờ đầu của tôi, hỏi:

“Chú Triệu của cháu không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Mạnh Khung nhìn đồng hồ, hỏi: “Đại ca, cháu có không mệt? Nếu mệt thì chú đưa cháu về nhà trước, ngày mai cháu còn phải đi học nữa.”

“Chú Mạnh, ” Triệu Nhĩ Đóa sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu, nói, “Chú có thể mang cháu về luôn không? Cháu sợ. cháu Ô.”

Thái độ của Triệu Nhĩ Đóa có chút vụn vặt, nhanh chóng bày ra nét mặt muốn khóc lên.

Mạnh Khung có chút khó xử: “Nhưng mẹ cháu còn chưa đi ra, không phải cháu muốn gặp chị ấy sao? Chị ấy rất nhớ cháu.”

“Ngày mai cháu trở lại.” Triệu Nhĩ Đóa dùng giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, “Cháu sợ.”

Tôi run lên một chút, từ đáy lòng cảm thấy lạnh cả người.

Mạnh Khung nhíu chặt lông mày, vừa muốn nói gì đột nhiên nghe được một tiếng rít sau lưng.

“—— Con nhỏ chết tiệt kia, mày nói lời khốn kiếp gì đó hả! !” Giọng nói kia thê lương khác thường, “Mẹ mày đã như vậy rồi, mày còn trở về cái rắm!”

Tôi vừa quay đầu liền nhìn thấy chú Triệu tức giận đùng đùng, chú mới vừa vào bệnh viện liền nghe Triệu Nhĩ Đóa nói, tức giận vô cùng, đi bộ đều mang theo gió, ba bước cũng thành hai bước chạy tới bên cạnh Triệu Nhĩ Đóa, vừa chạy vừa vén tay áo lên, giống như muốn giảo huân cậu một trận ở nơi này.

Triệu Nhĩ Đóa trốn về sau, kêu: “Chú Mạnh, Chú Mạnh!”

Mạnh Khung bảo vệ Triệu Nhĩ Đóa, cũng sợ Triệu Quốc Đống đánh chết cậu, miệng khuyên nhủ: “Anh Triệu, đừng nóng giận, anh dọa sợ nó rồi, anh đừng giận.”

Sắc mặt chú Triệu biến thành màu gan lợn, tức giận đến toàn thân phát run, cố gắng phóng qua Mạnh Khung kéo lấy Triệu Nhĩ Đóa. Mạnh Khung vội vàng nói với tôi:

“Đại ca! Mau tới kéo chú Triệu của cháu.”

Triệu Quốc Đống dùng sức rất mạnh, thiếu chút nữa tôi cũng giữ không được, Triệu Nhĩ Đóa khóc đến cuồng loạn, có ý tá chạy tới khuyên can, tức giận mắng: “Làm gì đó? ! Ở trong bệnh viện còn động thủ hả?”

Đôi mắt Triệu Quốc Đống đỏ lên, hung hăng nhìn chằm chằm Triệu Nhĩ Đóa, nửa ngày mới nặn ra được một câu từ trong kẽ răng:

“Mày biến, coi như tao không có đứa con trai này.”

Lời này nói ra, Triệu Nhĩ Đóa lại không dám đi, ở chỗ đó nhỏ giọng nức nở. Mạnh Khung ôm bờ vai của cậu, nói: “Đi về trước đi, về trước đi, đứa bé còn phải đi học, ngày mai chúng ta trở lại, anh Triệu, anh sớm nghỉ ngơi một chút.”

Triệu Quốc Đống hoảng hốt gạt đầu một cái.

Dọc theo đường đi Triệu Nhĩ Đóa luôn khóc, không ngừng giải thích: “Cháu thật sợ hãi, cháu không cố ý, nhưng quá sợ.”

Mạnh Khung thở dài.

Triệu Nhĩ Đóa sợ không dám về nhà, cậu sợ Triệu Quốc Đống đột nhiên về nhà đánh cậu một trận.

Tôi có chút đáng thương Triệu Nhĩ Đóa, cậu ta nhỏ như vậy, đột nhiên gặp tình huống này, nhìn mẹ của mình biến thành như vậy, sợ là điều tất nhiên. Nhưng có người sợ sẽ giấu ở trong lòng, mà cậu lại lựa chọn nói ra.

Cho nên ngày đó Triệu Nhĩ Đóa ở nhờ nhà Mạnh Khung, tôi không nói gì.

Mắt Triệu Nhĩ Đóa sưng lên giống như hột đào, cậu không dám nhìn tôi, ôm chăn đi tới gian phòng của mình, lập tức đóng cửa lại.

Buổi tối lúc ngủ, Mạnh Khung cứ thở dài, anh lặn qua lộn lại không ngủ được, tôi cũng không có buồn ngủ.

Tôi tăng hắng một cái, trước tiên nói:

“Không biết thím Triệu giải phẫu xong chưa.”

“Đúng vậy, ” Mạnh Khung vừa nghe tôi nói liền xoay người, vô cùng khổ não nói, “Chị Triệu lại không có tiền, làm sao mà thay thận? anh Triệu nói muốn bán nhà, bán nhà bọn họ ở nơi nào chứ.”

Trong lòng tôi cả kinh. Tính thời gian bây giờ vừa mới bắt đầu tính toán xây xe điện ngầm ở gần đây, không có điều kiện địa lý, căn nhà lầu này vốn không bán được nhiều tiền như kiếp trước, bây giờ mà bán thì chẳng khác nào lãng phí.

Nhưng không bán phòng thì tiền ở đâu ra? Đối mặt với sinh mệnh, tiền bạc dường như không quan trọng. Tôi mở mắt nhìn trời trần nhà, đột nhiên cảm thấy có chút bi thương.

Nghiêng người sang, tôi nặng nề nhắm hai mắt lại.

Triệu Nhĩ Đóa thức dậy vô cùng sớm. Lúc tôi bò dậy đi đánh răng cậu đã công balo, xem bộ muốn ra khỏi cửa.

Ánh mắt của cậu sưng rất lớn, dường như không nhìn thấy trông mắt đâu. Tôi không biết tối hôm qua cậu khóc bao lâu mới có thể biến thành bộ dáng này.

Mạnh Khung cũng vừa tỉnh, gần đây anh mệt muốn chết, lúc thức dậy cũng mở mắt không ra. Thấy Triệu Nhĩ Đóa đứng ở cửa, sưng sốt một chút, Mạnh Khung nói:

“Cần chú đưa đi học không?”

“Không cần.” Triệu Nhĩ Đóa nhỏ giọng nói, “Cám ơn chú cho cháu ở lại đây, tự cháu đi là được. Cháu không sợ nữa, tan học cháu sẽ đi xem mẹ cháu.”

Mạnh Khung há to miệng, anh hiển nhiên không thể tin được mình có thể nghe được hai tiếng ‘cám ơn’ từ miệng Triệu Nhĩ Đóa.

Tôi cũng rất kinh ngạc. Dưới cái nhìn chăm chú của hai chúng tôi, Triệu Nhĩ Đóa mang theo hai con mắt sưng đỏ của cậu, đi ra khỏi cửa nhà.

Lúc cậu đi ra cửa hơi còng lưng một chút. Sống lưng Triệu Nhĩ Đóa hôm xuống thật sâu, balo vô cùng nặng nề đè cậu xuống rất thấp rất thấp. Tay của cậu hơi run, sau đó chột đứng cửa lại, tôi nghe thấy Triệu Nhĩ Đóa không nhịn được khóc lên, cậu vừa khóc vừa xuống lầu.

Một nháy mắt kia tôi đột nhiên có chút hối hận.

Tại sao tôi có thể nói ra những lời châm chọc với một đứa bé đau lòng như vậy .

Hôm nay chính ngày tựu trường, sáng sớm lúc Mạnh Khung đạp xe thiếu chút nữa bị dòng người đẩy rạt đi.

Bởi vì là ngày đầu tiên tựu trường nên tâm tình của tôi cũng tốt hơn, cộng thêm thời tiết tốt, lo lắng mấy ngày nay hình như cũng bị ánh mặt trời quét đi.

Tôi ôm chặt hông của Mạnh Khung, tìm lòng không được quơ quơ chân. Đúng lúc này, tôi phát hiện được chân đã có thể chạm mặt đường.

Tôi cao hơn, chiếc xe này đã không cao bằng chân của tôi.

Tôi rút chân về, đột nhiên tựa đầu vào lưng Mạnh Khung. Anh đang đạp xe không phát hiện được tôi mờ ám, lại đột nhiên mỉm cười nói với tôi:

“Đại ca, học kỳ mới phải nỗ lực học tập đó.”

“Tốt.”

Mạnh Khung hít sâu một hơi, nói: “Chuyện chị Triệu cháu cũng không cần quản. Cuối cùng nhất định sẽ có biện pháp, chị ấy sẽ khá hơn.”

Anh nói kiên cường, chắc chắn.

Khiến tôi không có cách nào phủ nhận.

Trong ấn tượng của tôi hình như cũng có chú Triệu và thím Triệu, nhưng kỳ quái là, tôi không nhớ rõ cuộc hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, đương nhiên cũng nhớ không nổi bệnh của thím Triệu cuối cùng sẽ ra sao.

Trí nhớ của tôi hình như bị đứt gãy, tôi vốn không biết Mạnh Khung nói ‘chị ấy sẽ khá hơn’ có chính xác hay không.

Tôi cảm thấy chỗ khác nhau lớn nhất giữa Mạnh Khung và người khác là, dù có gặp khó khăn tới mức nào, anh cũng sẽ không buông tha.

Vì vậy tôi nhắm mắt lại, rất lâu sau đó, gật đầu một cái.

Ánh mặt trời ùn ùn kéo đến hắt vào mặt, trên người của tôi.

Tôi cảm thấy bây giờ, thật tường hòa.

Trước khi buổi lễ tựu trường bắt đầu, chủ nhiệm lớp cố ý gọi tôi ra ngoài, khiến tôi đứng ở sau bục phát biểu để tiện một lát trực tiếp đi lên.

Tôi có chút nghi ngờ nhìn cô ấy. Tôi không biết vì sao mình lại phải lên bục.

“Ai nha, không phải cô đã nói với em rồi sao, sao em lại quên rồi?” Chủ nhiệm lớp chán nản nhìn tôi, “Trước khi nghỉ đông không phải em có xin học bổng sao? Được phê chuẩn rồi, em trực tiếp đi lên nhận là được.”

Cô nói xong lời này, tôi đột nhiên liền nhớ lại, a, học bổng.

Học bổng trung học cơ sở không so được với đại học, số tiền cực kỳ nhỏ, hơn nữa phạm vi không lớn, chỉ có người đứng đầu khối mới có thể được nhận, những học sinh khác đều là văn bằng.

Tôi gật đầu một cái, không tiếp tục nói lời vô nghĩa, đi ra sau bục phát biểu.

Lúc hiệu trưởng phát học bổng thì cười giống như là hoa, ông ta dùng lực vỗ vỗ bả vai của tôi.

Tôi chỉ nghĩ thấy muỗi thuốc lá trên người của ông, tùy tiện xem qua, học bổng là 500 tệ.

Tôi gấp đôi lại bỏ vào túi quần.

Tôi lấy tiền kiếm được ở chỗ Trương Mông bỏ chung với học bổng, vừa đủ 1000 tệ, tôi muốn mượn cơ hội này đưa tất cả tiền cho Mạnh Khung.

Tôi không có học, buổi trưa đi chợ chế biến phẩm một chuyến, phát hiện Trương Mông không ở tôi liền đi phòng tự học, nhìn sách.

Vừa nhìn đã đến bốn giờ, sắp tan học, tôi dọn dẹp balo chuẩn bị về nhà, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Triệu Nhĩ Đóa đeo balo, cúi đầu, tay chân luống cuống đi về.

Nghe được tiếng vang, Triệu Nhĩ Đóa ngẩng đầu lên, cậu xấu hổ cười cười, mắt hơi sưng lên.

“ Làm gì?” Tôi hỏi.

“Cái đó, Trần Khải Minh.” Triệu Nhĩ Đóa cọ xát , nói, “Chú Mạnh nói buổi tối có chuyện, nói cậu và tôi cùng về nhà.”

“Ừ.” Tôi đáp một tiếng không quay đầu lại đi về phía trước.

“Cái đó.” Triệu Nhĩ Đóa lập tức theo tôi, tôi nhìn cậu do dự giống như có lời gì muốn nói, liền dừng lại, nhìn cậu.

Mặt Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên đỏ, sau đó nói: “Thật xin lỗi.”

“”

Cậu nói tiếp: “Tôi muốn đi bệnh viện thăm mẹ tôi, nhưng lại không dám đi một mình, cậu có thể cùng với tôi không?”

Tôi nói: “Có cái gì mà cậu không dám đi?”

“Nhưng.” Triệu Nhĩ Đóa lắp ba lắp bắp nói, “Dù sao, dù sao cậu về nhà cũng không có ai nấu cơm, tôi, chúng ta cùng đi bệnh viện, còn có thể ăn, cơm.”

Tôi hỏi: “Cậu biết Mạnh Khung đi đâu sao?”

Triệu Nhĩ Đóa lắc đầu một cái.

Tôi cúi đầu, dừng một chút, nói: “Vậy đi thôi.”

Thím Triệu phẫu thuật rất ổn định, Nhưng vốn là tay trái lại đổi thành tay phải, tay trái còn chưa khỏe hẳn, tay phải lại bắt đầu chịu tội.

Triệu Nhĩ Đóa vừa vào phòng bệnh liền bắt đầu khóc, thím Triệu vốn đang ngủ, vừa nghe thấy tiếng của Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên liền mở mắt.

Thím nhìn không rõ ràng lắm, cho nên liều mạng mở to hai mắt, vẫn nhìn về phía Triệu Nhĩ Đóa bên này.

“ Con trai, khóc cái gì?” Giọng thím khàn khàn , cười nói.

Thím Triệu nhìn về phía Triệu Nhĩ Đóa vẫy vẫy tay, khiến cậu tới đây, sau đó nâng tay trái lên, cầm nhẹ tay Triệu Nhĩ Đóa.

Thím Triệu nhìn Triệu Nhĩ Đóa, mỉm cười nói: “Dọa con rồi sao? Đừng sợ, mẹ không có việc gì.”

Tôi đứng ở một bên, không nói gì.

Thím Triệu thao thao bất tuyệt nói chuyện với Triệu Nhĩ Đóa. Ở trong ký ức, tôi chưa từng thấy Triệu Thắm đối xử dịu dàng với Triệu Nhĩ Đóa như thế. Thím luôn rất nhanh nhẹn dùng mảnh vụn chặt lỗ tai con trai thím, sau đó tức miệng mắng to.

Thím Triệu mở trừng hai mắt, nhìn tôi, sau đó nói với Triệu Nhĩ Đóa:

“Con trai, mẹ lừa con đó.”

“”

“Con ưu tú hơn Trần Khải Minh nhiều, cái gì con cũng so với cậu ấy được, mẹ vẫn luôn gạt con.”

“” Triệu Nhĩ Đóa cứng cổ khóc, không nói tiếng nào, nhưng nước mắt đã chảy đến trong cổ.

Thím Triệu cười, thím nhéo mu bàn tay của Triệu Nhĩ Đóa, cổ hết sức hôn một cái lên tay Triệu Nhĩ Đóa, sau đó nói: “Đã trễ thế này, hai con về đi thôi.”

Chú Triệu không có thân thích ở đây, bình thường đều là chú Triệu một mình trông thím Triệu, thời gian dài chú cũng không chịu nổi, cũng không có tiền mời người chăm sóc, cuối cùng chỉ có thể ban ngày có người, buổi tối thím Triệu ở một mình.

Lúc tôi đi ra khỏi phòng bệnh, không biết vì sao tôi đột nhiên quay đầu liếc nhìn thím Triệu.

Ánh mắt của thím hoàn toàn đỏ ngầu, cho nên tôi nhìn không ra rốt cuộc thím nghĩ cái gì.

Nếu như có thể biết trước lựa chọn của thím Triệu, một ngày kia, tôi chắc chắn sẽ cẩn thận nhìn rõ tuyệt vọng cùng không nở trong đáy mắt thím; ngày đó, tôi chắc chắn sẽ không đi ra khỏi phòng bệnh của thím.

32. Chương 32: Mẹ

Edit: Đêm Cơ Đêm hôm đó hơn tám giờ Mạnh Khung mới về nhà, nghe nói tôi đã ăn cơm rồi anh liền nằm trên giường, ngay cả áo ấm cũng không cởi, cuốn chăn liền bắt đầu ngủ.

Tôi nhìn anh một hồi như vậy, nhú nhú mày, bò lên giường cởi áo ấm của anh ra, tôi có chút lo lắng vạch tay áo của anh lên, nhìn bên trên sạch bóng không có gì cả mới thở phào nhẹ nhõm.

Động tác của tôi rất lớn, dù như vậy cũng không thể khiến Mạnh Khung tỉnh táo. Anh mơ mơ màng màng nhìn tôi một cái, ôm một cái cánh tay của tôi, lật người, lại nhắm hai mắt lại.

Mạnh Khung như vậy thật sự là quá quái dị. Gần đây gặp phải rất nhiều chuyện, có lúc tôi sợ hãi Mạnh Khung sẽ bị nghèo khó ép chịu không nổi, chỉ kỳ vọng anh có thể chịu đựng. Tôi biết sau khi tan việc Mạnh Khung đi làm việc gì đó tôi không biết, tôi có chút lo lắng, quyết định ngày mai đi theo anh xem một chút.

Tôi lặng lẽ nhét tiền học bổng và tiền đi làm thêm vào trong túi anh, bò dậy, đọc sách đến mười hai giờ, tắt đèn ngủ.

Nửa đêm hai giờ, điện thoại nhà Mạnh Khung vang lên.

Tiếng chuông vừa vang lên, tôi bỗng dừng mở mắt. Tim của tôi đột nhiên đập nhanh, dự cảm xấu không ngừng lan tràn trong lòng tôi.

Tôi đột nhiên không dám đứng lên nghe điện thoại.

Điện thoại vang lên 11 tiếng, Mạnh Khung cũng không bị đánh thức. Chờ điện thoại không vang nữa tôi mới thở phào nhẹ nhõm, vừa sờ đầu, phát hiện tôi đã xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

Không qua hai giây chuông điện thoại lại vang lên tiếp.

Tôi ngồi dậy, không có mở đèn, nhờ ánh trăng mà đi đến chỗ điện thoại.

Mạnh Khung hô hấp rất vững vàng, anh không có bị ồn tỉnh.

Tôi nhận điện thoại, tay cầm ống nghe không biết vì sao hơi run rẩy.

Dự cảm không ổn trong lòng càng mãnh liệt.

“Alo, ” tôi hắng giọng một cái, còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên liền nghe thấy một tiếng kêu gào khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Âm thanh kia khiến toàn thân tôi phát run, trong nháy mắt tôi còn tưởng rằng tôi xuyên không đến một nháy mắt khi mình tử vong kiếp trước, giống như giờ tôi nghe thấy chính là tiếng kêu gào của Mạnh Khung.

Qua vài giây tôi mới khôi phục trạng thái có thể nghe hiểu tiếng người.

Tôi nghe bên kia điện thoại có người rên rỉ, thở dài, khổ sở đến sắp hỏng mắt, nói:

“Vợ của tôi nhảy lầu! Mạnh Khung cậu nhanh qua đây ——”

Trong lòng tôi ‘lộp bộp’ một tiếng, giọng nói thê lương này khiến tôi hoài nghi đây không phải chú Triệu, mặc dù hoài nghi, nhưng tay của tôi nhịn không được run rẩy, hơi sức cầm ống nghe cũng không có, chỉ nghe ‘cách’ một tiếng, ống nghe nện vào tủ đầu giường, sau đó rớt xuống mặt đất.

Tôi không biết mình gọi tỉnh Mạnh Khung như thế nào, tôi chỉ biết trong đầu của tôi trống rỗng, thật lâu sau tôi mới lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đã đi tới bệnh viện, gió lạnh thổi, mồ hôi lạnh đã bị thổi khô.

Thời gian rất lâu sau khi nghĩ lại đêm đó, trí nhớ của tôi đều hỗn loạn. Hình như tôi thấy được vết máu trên đất; hình như nhìn chăm chú vào thi thể tím Triệu bị tẩm vải màu trắng phủ lên thật lâu; hình như cũng nghe thấy tiếng khóc hồng mắt của chú Triệu.

Nhưng ngày hôm sau tôi lại thấy nghi ngờ, hoài nghi vết máu trên đất, thi thể đang bị phủ kín, tiếng khóc hồng mắt, thật sự là đêm nay, hay là tôi lúc chết trước kia?

Tôi cứ đứng ở nơi đó như vậy, không biết nên bày ra nét mặt gì, cho nên khi đó tôi hẳn là không có tinh thần, dờ dẫm.

Mạnh Khung và tôi đứng chung một chỗ, anh mua một gói thuốc lá nhưng không có hút, đó là chuẩn bị cho chú Triệu.

Trừ bị thương, chúng tôi dường như không thể làm gì.

Chúng tôi giống như bị phạt đứng, đứng ở trước bệnh viện không nhúc nhích.

Đêm hôm đó Triệu Nhĩ Đóa vẫn quỳ trên mặt đất, cổ họng của cậu khóc đến khàn khàn, nói cũng không được, nửa ngày mới phát ra âm thanh giống như lệ quỷ.

“Tôi chính là đồ khốn kiếp. Vì sao tôi không ở với mẹ một đêm! Ô ô a. Mẹ ——!”

Mạnh Khung mấy lần muốn đỡ cậu dậy, Triệu Nhĩ Đóa cũng không đứng lên nổi, nước mắt của cậu một giọt một giọt rơi trên mặt đất, cậu xụi lơ, từng quỳ từng quỳ đánh vào chân của mình.

Cậu khóc đến không thở nổi, dùng giọng nói giống như rống lên:

“. Tôi không sợ mẹ, tôi lừa các người, tôi. Tôi con mẹ nó chính là muốn trở về chơi máy tính. Tôi không phải là người.!”

Mặt Triệu Nhĩ Đóa sung huyết đỏ bừng, cậu dùng tay ôm hông của mình, khóc ô ô, cậu ngước đầu, cứng cổ, gân xanh trên cổ cậu như ẩn như hiện, hầu kết lên xuống hoạt động, không ngừng run rẩy.

Tôi nhìn thấy cậu dùng lực đánh mình, Mạnh Khung ngồi chồm hổm xuống, dùng sức xoa đầu của cậu. Tôi thấy đôi mắt Mạnh Khung cũng đỏ.

“Không cho khóc,” Mạnh Khung nói với Triệu Nhĩ Đóa, “Chuyện này không liên quan đến cháu, cháu đừng khóc nữa.”

Nhưng Triệu Nhĩ Đóa vốn không nhịn được, cậu khóc đến trên mặt đều là nước mũi.

Mạnh Khung hít mũi một cái, nói với tôi:

“Đại ca, giúp chú dắt cậu ấy về nhà đi.”

Triệu Nhĩ Đóa dùng sức ngồi xuống, cậu không bao giờ muốn trở về nữa, giống như xem bệnh viện là nhà của cậu, tôi và Mạnh Khung hai người đều không kéo cậu lên được, cậu găm thét với chúng tôi:

“Cút đi, đừng để ý tới tôi, để tôi ở chỗ này đi!”

Chẳng được bao lâu, Triệu Quốc Đống liền chạy tới, chú vừa nhìn thấy Triệu Nhĩ Đóa ngồi chồm hổm trên mặt đất, ‘bùm bụp’ một tiếng cũng quỳ trên mặt đất, hai cha con ôm đầu mà khóc rất lâu.

Phòng của Triệu Quốc Đống cuối cùng vẫn không bán đi.

Đoạn thời gian đó, Triệu Quốc Đống luôn cảm giác mình là đầu sỏ hại chết vợ. Chú hút thuốc cả ngày, cũng không ngủ, trong đôi mắt đều là tia máu.

Chú luôn nói với người khác:

“Điều tại tôi, nếu như tôi không nói chuyện bán phòng, mẹ của bọn nhỏ cũng sẽ không nhảy lầu. Điều tại tôi, tôi không nên nói với bà ấy. Tôi là tên khốn kiếp, khiến bà ấy chịu bao nhiêu áp lực.”

Lúc Triệu Quốc Đồng nói lời này, không có một chút biểu cảm, chú càng giống như cái xác không hồn, chỉ dựa vào một hơi tánh mạng treo ngược.

So với chú đau lòng hơn là Triệu Nhĩ Đóa, cậu cũng không đi học, cả ngày nằm ở trước bàn, không nhúc nhích nhìn chăm chăm một điểm, thỉnh thoảng có người gọi cậu ăn cơm, cậu liền vô cùng sợ hãi, giật mình nhìn tới người khác, khoát tay, nói: “Không đi không đi. Tôi không đi nữa.”

Chú Triệu mượn người ta hai vạn lo tang lễ cho thím Triệu. Mạnh Khung còn cho chú Triệu 1000 tệ, chính là học bổng tôi đưa cho anh ngày đó.

Mạnh Khung thật sự không có tiền. Lúc anh đưa cho chú Triệu, vẫn rất áy náy nhìn tôi...tôi dường như thấy được vẻ bi ai trên mặt anh.

Tôi gật đầu với anh một cái, không nói gì.

Tang lễ không tốn bao nhiêu tiền, thím Triệu chết trẻ tuổi, còn tự sát, không thể coi như là chôn cất hỉ. Không khí tang lễ vô cùng đè nén, Mạnh Khung không nhịn được chạy đi nhiều lần, tôi nhìn tay anh duỗi về phía bao thuốc lá nhiều lần, xem xem tôi, lại rút tay trở về.

Chú Triệu xài hết tiền mua mộ địa cho thím Triệu. Chú mang theo 5000 mua thợ y, quan tài cho thím, lúc chọn mộ địa lại không biết làm sao mà cười khổ ra tiếng.

“Mẹ, ít thế mà lại đắt như vậy.”

Chú Triệu hít một hơi thuốc thật dài, sau đó nói với Mạnh Khung:

“Anh em, mộ địa ở Bắc Kinh quá mắc. Tôi mua không nổi. Tôi muốn mang theo tro cốt vợ về với ông bà. Cậu có thể trông con trai giúp tôi được không?”

Mạnh Khung nhìn chú Triệu dọn dẹp bao lớn bao nhỏ, sau đó nói: “Nếu không tôi và anh cùng về. Anh như vậy vốn không thể quay về.”

“Bọn nhỏ làm sao đây?”

“Mang theo con trai của anh, ” Mạnh Khung nói, “Nó cũng phải trở về, về phần đại ca, tôi rất yên tâm.”

Tôi gật đầu một cái, nói: “Không có việc gì.”

Mạnh Khung khác kiếp trước nhiều nhất ở một điểm là, bây giờ anh vô cùng tin tưởng tôi, anh dám buông tay của tôi ra. Không biết từ lúc nào bắt đầu, trong lòng anh run sợ, một khắc cũng không dám khiến tôi rời khỏi anh.

Lúc tối Mạnh Khung dọn dẹp hành lý, sau đó nói: “Chú đi hai ngày sẽ trở lại, sau khi tan học cháu đến nhà xe tìm chú Tôn, chú đưa tiền cơm cho anh ta rồi, cháu ăn xong hãy về nhà, đừng về quá trễ.”

“Ừ.”

Mạnh Khung lại móc ra 100 tệ trong túi, nhét vào trong tay của tôi, nói: “Sáng sớm và buổi trưa tự mình mua chút gì đó ăn, chú sẽ về rất nhanh.”

Tôi trầm mặc một chút, sờ sờ túi Mạnh Khung, trong túi anh chỉ có 50 tệ.

Tôi và anh đổi, lúc Mạnh Khung sắp nóng nảy mới nói:

“Đến bên đó còn có nhiều chuyện cần dùng tiền.”

Mạnh Khung sững sốt, anh nhìn tôi chăm chăm, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Tôi cho là chuyện thím Triệu đến đó là chấm dứt.

Nhưng đêm hôm Mạnh Khung đi, tôi mới vừa đi tới cửa nhà liền thấy một người mặc đồng phục làm việc đứng ở nơi đó, rất không bình tĩnh nhấn chuông cửa.

“Thiệt là, có người hay không hả.”

Tôi nhìn anh ta, đi tới bên cạnh người kia, hỏi: “Anh có chuyện gì không?”

“Máy tính ngài mua đưa tới rồi, xin ngài ký nhận.”

Tôi rất nghi ngờ nhìn người nọ, người nọ vô cùng qua loa, tư thái ‘nhanh lên một chút có được không’.

Tôi thấy phía trên ghi tên tuổi Mạnh Khung mua máy tính, lúc đó máy tính vô cùng đắt, máy để bàn cũng phải hơn năm ngàn, theo vật giá thời điểm đó phải nói là giá trên trời.

Tôi theo bản năng hỏi một câu: “Máy tính này là ai mua?”

“Không phải Mạnh Khung sao, cậu không biết chứ à?”

Tôi không để ý anh ta, chỉ hỏi: “Nam hay nữ vậy?”

“Hả?”

“Mua máy tính, là nam hay nữ?” Tôi hơi hột liếc anh ta một cái, hơi có chút tức giận.

“Nữ.” Người kia nói, “Rất mập.”

Tôi sửng sốt, tay đột nhiên run run, nửa ngày mới mở miệng.

Tôi phát hiện được giọng tôi có chút khàn khàn.

Tôi cố gắng hắng giọng một cái, nói:

“Mắt mẹ tôi có chút tật xấu, không dọa anh đi?”

Về mặt người nọ có chút ngượng ngùng, thái độ hòa hoãn nói: “Không có. Nhưng mà bệnh gì vậy? Sao trong mắt đều là máu.”

Không quá hai ngày, Mạnh Khung và Triệu Nhĩ Đóa liền chạy về. Vốn Triệu Nhĩ Đóa muốn ở quê lâu hơn mấy ngày, nhưng lịch học ở trường học có chút chặt, cậu không thể trốn học nữa, liền đồng thời trở về với Mạnh Khung, để chú Triệu ở quê một mình.

Trên tay Triệu Nhĩ Đóa mang một miếng vải đen, bên hông buộc lụa trắng, trên đầu cũng bị vải trắng phủ cực kỳ chặt chẽ.

Cậu cúi đầu, cùng Mạnh Khung xuống xe lửa, giống như sợ bị người ta nhìn thấy, không ngẩng đầu lên đi về phía trước.

Tôi và Mạnh Khung đơn giản chào hỏi xong, liền nói với Triệu Nhĩ Đóa:

“Một lát cậu đến nhà tôi một chuyến.”

Triệu Nhĩ Đóa rất nghi hoặc nhìn tôi, nửa ngày mới gật đầu một cái.

Cậu vừa vào cửa liền thấy máy tính để trên bàn. Trong mắt cậu nháy mắt cô đơn, tôi thấy cậu mím môi, sau đó dời mắt đi.

Cậu nhìn tôi, hỏi:

“Sao vậy?”

Tôi đi lên trước, đột nhiên dùng sức đập bờ vai của cậu xuống. Tôi chưa từng dùng sức lớn như vậy, lực lượng này khiến cánh tay tôi cũng không nhịn được bắt đầu run run.

Triệu Nhĩ Đóa bị tôi đẩy té trên đất, cậu dùng một tay chống lên, không nhịn được phát ra tiếng hít khí.

Cậu rống lên: “Trần Khải Minh con mẹ nó cậu muốn làm gì?”

Mạnh Khung cũng sợ hết hồn, anh vội vã kéo tôi, hỏi:

“Đại ca, sao vậy?”

Tôi quay đầu, thật bình tĩnh mà nói với Mạnh Khung:

“Chú đừng xía vào.”

Tay Mạnh Khung dừng một chút, sau đó rất dịu ngoan ‘ừ’ một tiếng, lui về phía sau.

Tôi quỳ một chân trên đất, chỉ chỉ vào máy tính trên bàn, nhẹ nhàng nói với Triệu Nhĩ Đóa:

“Cậu biết đây là cái gì không?”

Triệu Nhĩ Đóa sững sốt một chút, không trả lời.

Tôi lại hỏi: “Cậu biết đây là ai mua cho cậu không?”

Triệu Nhĩ Đóa đột nhiên run lên. Cậu nghe tôi nói mua cho cậu liền trợn to hai mắt, hô hấp dồn dập, nước mắt đảo quanh.

Tôi nói với cậu:

“Lúc mẹ cậu mới nằm viện, gặp tôi và Mạnh Khung tới thì nói về sau mỗi tháng thím ấy chỉ lọc máu một lần, toàn bộ tiền để dành mua cho cậu một cái máy tính.”

Triệu Nhĩ Đóa ngừng thở, hình như muốn nghe rõ từng chữ tôi nói. Bờ môi của cậu bắt đầu run run, nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra.

Tôi bình tĩnh nói: “Thím ấy nói cậu là một đứa bé ngoan, máy tính thứ này, chơi coi như xong, thím nói cậu có máy tính nhất định sẽ không đi quán internet nữa.”

Tôi nín thở vai của cậu, đột nhiên dùng sức cho cậu một quyền, tôi nói:

“Nhưng lúc mẹ cậu nhảy lầu, cậu núp ở chỗ nào? !”

Triệu Nhĩ Đóa bị tôi đánh cho nằm rạp trên mặt đất, chậm rãi lui thân, cuộn mình lại.

Cậu dùng lực che miệng mình, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào làm sao cũng không nhịn được.

Nước mắt của cậu chảy xuống sàn nhà, rất nhanh tạo thành một ao nước nhỏ.

Cậu nói:

“Lúc mẹ tôi nhảy lầu. Ô, tôi tại nơi nào sao? Mẹ quay đầu lại, không có bất kỳ ai. , ô ô, mẹ có khó không chịu a.”

Triệu Nhĩ Đóa khóc lóc nức nở: “Mẹ có nghĩ đến tôi a ——! !”

“Tôi lại. Tôi không cần máy tính.”

Lúc đó Triệu Nhĩ Đóa còn không hiểu chuyện.

Nhưng chờ lúc cậu đã hiểu chuyện thì đã trễ rồi.

Tôi cảm thấy trên mặt nóng lên, duỗi tay sờ.

Không biết từ lúc nào, tôi đã rơi lệ đầy mặt.

Đằm: Cái chết của thím Thắm là bước ngoặt trong cuộc đời của Triệu Nhĩ Đóa cũng như bước ngoặt cảm xúc của Trần Khải Minh.

Rất bi ai nhưng cũng rất thực tế. Không thể trách Triệu Nhĩ Đóa vì như tác giả đã nói, khi đó Triệu Nhĩ Đóa còn nhỏ chưa trưởng thành đủ để hiểu chuyện, nhưng khi cậu hiểu chuyện thì đã là quá muộn.

Cho dù chỉ là tiểu thuyết nhưng theo mình đây cũng là một bài học kinh nghiệm, mong rằng không ai trong chúng ta giống như Triệu Nhĩ Đóa, lúc hiểu ra thì mọi chuyện đã không thể vãn hồi, lúc muốn đối tốt với người thân của mình thì đã không còn kịp.

Còn vì sao lại là bước ngoặt cảm xúc của Trần Khải Minh thì các bạn hãy theo dõi chương tiếp theo nhé!

33. Chương 33: Thân Mật

Edit: Đàm Cơ

Tôi không biết vì sao mình lại chảy nước mắt. Tôi sờ thấy mặt mình ướt át, vừa mới đầu còn tưởng rằng đó là máu, sau lại từ từ cảm thấy có cái gì không đúng, bởi vì chất lỏng này không có màu sắc, hơn nữa còn từ hốc mắt chảy ra.

Tôi không chút nào cảm thấy mình sẽ rơi lệ. Thậm chí tôi còn không có đau lòng, tôi chỉ cảm giác ngực cùn cùn nhói đau, giống như có người nào đó cầm dao găm thọc một dao.

Tôi rơi lệ khiến Mạnh Khung sợ hãi, anh cảm thấy tôi là bị thi thể kinh sợ, cho nên đêm hôm đó anh làm việc nghĩa không chùn bước nằm trên giường của tôi.

Tôi không phải bị giật mình, trên thực tế tôi cũng không biết vì sao tôi lại khóc.

Cho đến đêm hôm đó trong giấc mộng, tôi mới biết vì cái gì tôi sẽ chảy nước mắt.

Trong mộng tôi đứng ở lầu cao chót vót, phía trên gió thật mạnh, gió lạnh thấu xương thổi vào sau lưng tôi vô cùng đau. Kỳ quái là, trong mộng tôi vẫn cảm nhận được rét lạnh.

Sau đó tôi ở lầu chót thấy được một người, vừa thấy được bóng lưng của anh, tôi liền bắt đầu run run, tôi cẩn thận từng li từng tí đến gần, muốn kéo người kia trở về.

Người nọ đứng ở bên lan can, giống như bước một bước nữa sẽ té xuống.

Cánh tay của tôi vừa muốn níu góc áo của anh, người nọ liền xoay người, mặt đối mặt nhìn tôi.

Từ trong mắt anh, tôi thấy được thê lương, khổ sở, tuyệt vọng, không nở.

Người nọ là Mạnh Khung.

Tôi níu vạt áo Mạnh Khung lại, nói với anh:

“Chú ở nơi này làm gì? Cùng cháu trở về.”

Tôi còn chưa nói xong, Mạnh Khung đột nhiên cười cười, anh dùng tay sờ sờ đầu của tôi, rất dịu dàng nói: “Khải Minh, chú là biến thái.”

“.” Tôi đột nhiên run lên, dùng sức cầm góc áo của anh, nói, “Chúng ta đi xuống trước đã.”

Mạnh Khung vẫn mỉm cười nhìn tôi, anh nói: “Cháu muốn tránh chú sao? Cháu trốn đi thôi, cháu càng trốn tránh, chú càng khó chịu. Không phải cháu cảm thấy chú ghê tởm sao? Cháu đẩy chú một cái, chú sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy cháu nữa.”

“. Không.” Tôi cắn răng, muốn kéo anh xuống.

Trong mộng trên người Mạnh Khung rất trơn, tôi dùng sức kéo anh, nhưng không có chút lực. Quần áo thật dày của anh từng cái từng cái bị tôi kéo xuống, anh trở thành cả người trần truồng.

Tôi nhìn cổ của anh, bả vai, bụng bằng phẳng, còn có chân thon dài, đột nhiên không dám xuống tay.

Mạnh Khung rất bi thương nhìn tôi, anh vươn cánh tay muốn bắt lấy tôi...tôi để anh bắt được, liền nghe Mạnh Khung mỉm cười nói: “Khải Minh, chú quá nghèo, chú không chịu nổi, thím Triệu của cháu không chịu nổi, chú cũng vậy.”

Tôi lắc đầu, nói: “Mạnh Khung, chú chờ cháu lớn lên, chờ cháu lên cấp ba cháu sẽ đi làm, chú đừng như vậy.”

Mạnh Khung nói: “Khải Minh, chú không muốn liên lụy cháu, chú là biến thái đã đủ rồi, cháu sẽ có cuộc sống càng tốt hơn.”

Tôi nói: “Không có chú, sống kiểu gì cháu cũng không muốn.”

Mạnh Khung mỉm cười với tôi, nói: “Gặp lại, Khải Minh.”

Anh lặp lại lần nữa: “Hẹn gặp lại.”

Sau đó tôi liền thấy anh lui về phía sau một bước, anh cứ thế rơi xuống, vẫn rơi vẫn rơi.

Một nháy mắt đó tôi nghe thấy tiếng sợi dây cung cuối cùng trong đầu đứt gãy, tôi hốt hoảng không biết làm sao.

Mạnh Khung chốt lát bình tĩnh mỉm cười, chốt lát lại không nhận được khóc thút thít. Có lúc tôi cũng thấy mặt của thím Triệu, rồi Mạnh Khung mặc quần áo bệnh nhân, nhìn gầy yếu khác thường.

Lòng của tôi chợt co rút đau đớn.

Tôi nghĩ cũng không nghĩ liền từ lầu chót nhảy xuống cùng anh. Tôi không chịu nổi Mạnh Khung lộ ra vẻ mặt như thế.

Có đáp án nào đó từ cổ của tôi dâng lên đến miệng, chỉ kém nói nó ra.

Tôi không sợ chết, nhưng tôi sợ tôi không thể gặp Mạnh Khung trên không trung. Nhìn anh đứng ở nơi lạnh như vậy, tôi muốn ôm anh một cái.

Nhưng dù tôi nhảy xuống cũng không thể chạm tới tay Mạnh Khung.

Cách mặt đất rất gần, nhưng tôi vẫn không chạm tới anh.

Tôi sợ hãi kinh hoàng mở mắt, trái tim nhảy lên đau đớn, tôi há to miệng hô hấp, không nhúc nhích.

Mạnh Khung bị tôi thức tỉnh, anh càng thêm tin tôi bị giết mình. Anh dùng tay vén tóc mái ướt nhẹp của tôi lên, sau đó nhẹ nhàng hôn hôn trán của tôi, anh nói: “Đại ca, đừng sợ. Có chú ở đây.”

Anh kêu ‘ đại ca ’, mà không phải ‘ Khải Minh ’.

Tôi ở trong ngực anh không ngừng run rẩy, tôi cũng không sợ, nhưng cảm giác vô cùng xấu hổ, bởi vì tôi phát hiện tôi cứng lên.

Tôi cuộn thành một đoàn, không để Mạnh Khung phát hiện được tôi khác thường, Mạnh Khung chỉ có thể vuốt ve phía sau lưng của tôi, cố gắng an ủi tôi.

Bụng của tôi giống như muốn đốt, tôi cũng không biết dự vọng của mình từ đâu mà đến, cũng không hiểu vì sao dự vọng tới hợp thời như thế.

Hàm răng của tôi đều run lên, Mạnh Khung vừa muốn xuống giường lấy nhiệt kế đo cho tôi, tôi liền kéo cổ tay của anh lại, Mạnh Khung không phòng bị hơi ngã về phía sau, nặng nề nằm trên giường.

Mặt của tôi vô cùng nóng.

Nhưng tôi tại nghĩ, Trần Khải Minh, mày do dự cái gì?

Mày dám cùng chết với Mạnh Khung mà lại không dám cùng anh sao?

Tôi giạng chân ngồi lên bụng của Mạnh Khung, nhiệt độ vô cùng nóng khiến hai người đều cứng đờ.

Mồ hôi lạnh từ trên mặt tôi chảy xuống, nhỏ giọt trên ngực Mạnh Khung. Tôi có thể thấy rõ ràng hô hấp của Mạnh Khung đột nhiên liền thay đổi gấp rút, anh kẹp chặt chân muốn tôi từ trên người anh đi xuống.

Tôi nhìn xuống liền biết Mạnh Khung cũng cứng rắn.

Chỉ vì một giọt mồ hôi của tôi mà anh liền cứng rắn thành như vậy, ngay cả quần ngủ cũng bị đẩy lên.

Mạnh Khung hiển nhiên vô cùng lúng túng, anh quay đầu đi, khiến tóc ngắn trở hai mắt của mình. Cổ của anh bị động tác này bại lộ hoàn toàn, tôi cúi người xuống, có chút miệng đắng lưỡi khô, đột nhiên rất muốn cắn cổ của anh, liếm hầu kết đang run rẩy kia.

“Đại. . . . Đại ca, ” Mạnh Khung dùng một cái, tay ngăn trở hai mắt của mình, rất mắc cỡ nói, “Cháu mau xuống đi. Đừng làm rộn.”

Tôi trầm mặc một chút, nâng tay che mặt của anh xuống, lúc chứng kiến vẻ mặt kinh hoàng của anh, liền chậm rãi kéo tay anh xuống.

Tay Mạnh Khung muốn rút về co rút lại, nhưng anh lập tức biết tôi có ý gì, anh nhắm mắt lại, rất dịu ngoan dờn tay ra ngoài.

Tay của anh linh hoạt cởi quần của tôi, móc vật cứng đã sớm bộc phát của tôi ra, ngón tay run rẩy sờ sờ, tôi nghe thấy anh nuốt nước miếng, tôi cúi người xuống phía dưới, như nguyện cắn lên cổ Mạnh Khung.

Mạnh Khung cắn chặt hàm răng cũng không thể ngăn cản tiếng rên rỉ của mình.

Toàn thân anh đều vì tôi đến gần mà vui vẻ run rẩy.

Tôi đưa tay thăm dò vào trong quần áo của anh, theo bụng của anh sờ xương sườn, một cây một cây giống như phải đếm rõ ràng, sau đó dừng ở nơi trái tim của Mạnh Khung, đầu ngón tay của tôi đè lại đầu vú đã cứng lên của Mạnh Khung, khi anh run run đồng thời tôi cũng có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của anh.

Mạnh Khung đã không có hơi sức giúp tôi xoa bóp rồi, chân của anh thuận theo mở ra, nâng lên để hai bên người tôi. Tôi thấy được ngón chân của anh co rút, co rúc đến mức tận cùng lại đột nhiên giãn ra, giống như một gốc cây xấu hổ mùa xuân chậm rãi mở ra, bị người đụng một cái thẹn thùng bắt đầu co lại.

Tôi cởi quần ngủ của anh ra, lột quần lót của anh xuống. Chân của anh giống như trong mộng của tôi, thẳng tắp và thon dài.

Tôi tiến tới bên tai của anh, nhẹ nhàng ngậm vành tai anh, lưu lại dấu răng bên trên, tôi dùng sức liếm lỗ tai Mạnh Khung, động tác kia giống như bằm sinh, vốn không cần học tập.

Mạnh Khung mềm mềm nằm trên giường, gấp rút hô hấp, mặt của anh và lồng ngực trở nên đỏ bừng, màu đỏ đó giống như lần trước anh ở nhà tắm bị nước nóng làm phồng vậy. Cũng khi đó tôi mới biết, ở nhà tắm nhìn thấy tôi trần truồng Mạnh Khung đã động tình.

Tôi hạ thấp giọng, ở bên tai của anh nói chuyện, tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình.

Tôi nói:

“Mạnh Khung, cháu biết chú thích cháu làm vậy với chú.”

Tôi nói:

“Mạnh Khung, chú phải chờ cháu lớn lên.”

Chờ tôi lớn lên, tôi sẽ để anh thoát khỏi nghèo khó.

Chờ tôi lớn lên, tôi sẽ tiếp nhận anh.

Sau đó vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Đêm hôm đó lần đầu tiên Mạnh Khung dùng miệng ngậm vật cứng của tôi. Trước kia tôi vẫn biết phương pháp này, nhưng không tin tưởng sẽ có người nguyện ý làm như vậy cho người khác.

Khi Mạnh Khung lật người khiến tôi nằm xuống, đồng thời quỳ gối giữa hai chân của tôi thì tôi liền có dự cảm, nhưng không dám nghĩ nhiều, cho đến khi tôi bị khoang miệng thấp nhiệt của anh bao lấy thì tôi mới nín thở của anh lại, nói:

“Buông ra.”

Mạnh Khung ngẩng đầu nhìn tôi, mặt của anh sung huyết đỏ bừng, anh lắc đầu một cái, nói: “Không.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, đột nhiên đứng lên muốn đến phòng tắm tắm nước lạnh.

Tôi cũng khó chịu, trên thực tế, một nháy mắt bị anh ngậm lấy tôi liền cảm thấy vô cùng thoải mái, rất muốn hung hăng đâm vào cổ họng Mạnh Khung, sau đó trong nháy mắt lý trí bị tôi kéo trở lại.

Tôi đã không hề bài xích tiếp xúc thân mật với Mạnh Khung nữa, nhưng tôi lại không thể vũ nhục anh.

Nhưng tôi còn chưa đứng lên Mạnh Khung đã dùng lực kéo tôi, anh hôn lên bụng của tôi một cái, lại muốn xuống phía dưới.

Tôi đưa tay cản liền nghe Mạnh Khung có chút nóng nảy nói.

“Đại ca, chú nguyện ý.”

Anh nguyện ý.

Những lời này rất cuộc tôi nghe qua bao nhiêu lần. Dù anh vì tôi bỏ ra cái gì, anh đều nói là ‘chú nguyện ý’.

Một khắc kia tôi đột nhiên rất muốn hôn anh, rất muốn giống như người yêu mà gắn bó như môi với răng cùng anh.

Tôi nắm cằm của anh, nhìn anh thật lâu, từ trong mắt của anh tôi nhìn thấu cam tâm tình nguyện. ‘Nguyện ý’ này khiến tôi xúc động, câu nói kia khiến tôi âm áp rất lâu sau đó.

Chỉ cần tôi khom lưng là có thể hôn anh.

Mạnh Khung cũng muốn hôn môi tôi, anh vòng tay ôm lấy cổ của tôi, đem sức nặng nửa người trên chuyển dời đến trên người tôi, anh cong lưng rồi đi ga giường.

Nhưng một khắc cuối cùng, Mạnh Khung nghiêng đầu.

Anh nói: “Chú còn không súc miệng.”

Vì vậy nụ hôn của tôi liền rơi xuống gương mặt của anh.

Tôi khó nhịn cắn đầu vú của anh, cho dù cách quần áo tôi cũng có thể cảm nhận được anh run rẩy, đầu vú của anh trở nên thực cứng, cắn giống như một hòn đá nhỏ.

Tay của tôi bởi vì kích động mà run rẩy, từ phía sau thăm dò vào, ngón tay của tôi xâm nhập khe hông của Mạnh Khung, mò tới lối vào không ngừng co rút lại của anh.

Một khắc kia dục vọng của tôi đã trưởng thành.

Tôi trẻ trung cũng không ngu ngốc, tôi khó có thể nhẫn nại vuốt ve cửa vào đó, dường như muốn vói ngón tay vào.

“Đừng.” Mạnh Khung hung hăng hít khí, kẹp chân, “A. Đại ca, đừng ——”

Nhìn vật cứng của anh, tôi biết anh nguyện ý, anh và tôi đều hưng phấn, kích động như thế, tôi cho rằng anh khẩn trương cho nên dùng một cái tay khác sờ sờ nơi cứng rắn nóng phía trước của anh.

Nhưng Mạnh Khung lại vươn tay ngăn trở, miệng nói: “Đừng.”

Tôi bắt lấy hai tay của anh, giơ cao khỏi đỉnh đầu, tôi nhìn vào mắt anh, hỏi: “Tại sao?”

Mạnh Khung run một cái, đỏ ngầu cả mắt. Anh nói:

“Cháu còn quá nhỏ. Chú giúp cháu lấy ra có được không?”

Tôi trầm mặc.

Tâm lý của tôi mặc dù thành thực, nhưng dù sao bây giờ vẫn là trạng thái ấu niên. Tâm sinh lý của tôi đã thành thực cho nên thỉnh thoảng tôi sẽ quên số tuổi của tôi bây giờ.

Nhưng Mạnh Khung không quên được, tôi như vậy, mang lại áp lực rất lớn cho Mạnh Khung.

Lần đầu tiên tôi thống hận tuổi của mình như thế.

34. Chương 34: Hôn Môi

Edit: Đàm Cơ

Sau hôn ấy, tôi và Mạnh Khung thân cận nhiều hơn.

Dấu hiệu thứ nhất là tôi đem chân đến phòng của Mạnh Khung, dưới ánh nhìn giật mình của Mạnh Khung, tôi nằm ở bên cạnh anh, nhắm hai mắt lại. Tôi không nói gì, nhưng dễ dàng để thấy tôi tính toán ngủ chung với anh.

Dấu hiệu thứ hai là tôi bắt đầu chủ động nắm tay Mạnh Khung. Tôi sẽ tách ngón tay lạnh lẽo của anh ra, mười ngón đan xen, sau đó đặt ở trong túi tôi.

Tôi chưa bao giờ chủ động làm động tác thân mật với người khác như vậy, cho nên Mạnh Khung cũng không phải kinh ngạc bình thường, anh luôn khiếp sợ nhìn tôi, sau đó hờn hử tiếp nhận.

Vóc dáng của tôi lùn hơn anh, mặc dù tôi rất nỗ lực muốn cao lên, ví như kiên trì chạy bộ, nhưng bây giờ tôi vẫn chỉ cao đến bả vai Mạnh Khung.

Tình huống như thế, tôi muốn cho tay anh vào túi áo của tôi cũng là chuyện có chút khó khăn.

Lúc tôi phát hiện Mạnh Khung cong lưng, khẽ khom gối tôi liền đưa tay cho vào túi Mạnh Khung.

Nơi này có một trận tuyết rất lớn. Đã lâu tôi không gặp qua bão tuyết lớn thế này, một bước đi tuyết cũng có thể cao quá gối. Tuyết lớn như vậy Mạnh Khung không có cách nào đi xe đạp nên anh cứ nắm tay tôi thất thiếu đến trường học như vậy.

Triệu Nhĩ Đóa cuối cùng vẫn không lấy máy tính kia. Kể từ khi thím Triệu qua đời, cậu liền đến bệnh viện đo một đôi mắt kiếng. Ngay từ lúc cậu trầm mê vào máy tính cậu đã hơi cận thị rồi, nhìn màn ảnh còn thấy, nhưng khi đi học lại không thấy rõ bảng đen.

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến thành tích của cậu giảm xuống.

Tôi phát hiện cậu khác thường từ cuộc thi đầu tiên sau đợt nghỉ đông. Tôi luôn luôn không quá chú ý thành tích, nhưng lần đó thành tích của Triệu Nhĩ Đóa thật sự quá oanh động, oanh động đến ngay cả tôi cũng nghe nói.

Cậu đứng thứ hai toàn khối, đứng thứ tám toàn trường.

Chủ nhiệm lớp vô cùng kích động, cô cố ý biểu dương Triệu Nhĩ Đóa trước mặt cả lớp, cô hi vọng Triệu Nhĩ Đóa có thể chia sẻ một chút kinh nghiệm với các bạn trong lớp.

Nhưng tôi lại kinh ngạc phát hiện, Triệu Nhĩ Đóa đứng ở bên bục giảng lại khóc.

Cậu chẳng hề nói một câu, chỉ cúi đầu, nước mắt giống như một tuyến chảy trên gò má cậu. Tôi thấy sắc mặt của cậu trắng bệch, một lát sau vì hít thở không thông mà trở nên đỏ thắm.

Sau đó cậu nói:

“Em muốn trở thành bác sĩ.”

Cuối cùng cậu chỉ nói một câu như vậy, sau đó bắt đầu giữ yên lặng. Chủ nhiệm lớp vô cùng lúng túng, cô thử khích lệ Triệu Nhĩ Đóa nói thêm mấy câu nữa, nhưng cậu chỉ mím môi, không nói một lời.

Trong nháy mắt đó, tôi đột nhiên nhớ ra tên thật của Triệu Nhĩ Đóa.

Lần đầu tiên nhìn thấy thím Triệu, thím đã từng rất tự hào giới thiệu con trai của mình với tôi và Mạnh Khung.

Thím nói:

“Vanh, là vanh trong cao chót vót; Trần, là trần trong nở rộ. Đây là cái tên tốt mà tôi và nhà tôi nghĩ ra, dù là bé trai hay bé gái, đều lấy tên này.”

Thím nói:

“Tôi hi vọng con trai của mình có thể đứng trên đỉnh cao của thời đại nó sống.”

Trương Mông đi Nghiễm Châu một chuyến, lúc y đi đem quán giao cho tôi. Tôi rất kinh ngạc, bởi vì y thậm chí còn giao chìa khóa kết sắt cho tôi.

Trong tay y kẹp một điều thuốc, nói với tôi:

“Chú đi phía nam thương lượng với mấy người gia công, hai tuần sau trở lại, nhóc giúp chú trông quán.”

Hai tuần, cũng chính là nửa tháng.

Tôi lắc đầu một cái nói: “Tôi còn phải đi học.”

“Cái gì, ” Trương Mông cười nhạo một tiếng, “Còn giả bộ? Bây giờ nhóc đã không cần đi học nữa đúng không? Là cử đi học hay là sao?”

Tôi trầm mặc một chút, sau đó nói: “Chú tin tôi sao? Chú không sợ.”

“Không có việc gì, tiền mặt tôi đều cầm đi, chỉ còn sót mấy thứ đồ thủy tinh, nhóc có cầm đi tôi cũng không đau lòng.” Trương Mông liếc nhìn tôi, đột nhiên dùng sức vỗ bả vai của tôi, sau đó nói, “Sao tôi lại không tin nhóc? Sau này tôi về mà thấy bán lỗ thì tôi liền khai đao làm thịt nhóc đấy.”

Tôi rất hiếu kỳ trong kết sắt của Trương Mông có thứ gì nên ngày hôm sau y đi tôi liền không do dự mở kết sắt ra, ở trong đó không có đồ thủy tinh như Trương Mông nói, chỉ có một cái gạt tàn thuốc bằng inox, bên cạnh còn để một cây bút máy.

Vừa mới đầu tôi còn tưởng rằng tôi bị Trương Mông lừa, nhưng bên cạnh còn để một phong thư, lá thư có vẻ đã viết lâu lắm rồi, cạnh góc bị cuộn lại, có chút ố vàng.

Tôi không dám mở ra nhìn, liền đóng kết sắt lại, ngồi ở cái ghế dựa Trương Mông hay ngồi, cúi đầu đọc sách.

Trước kia lúc dính hột cườm không có cảm giác gì, bây giờ tôi mới biết quán Trương Mông buôn bán tốt đến bao nhiêu.

Hai nhà bên cạnh đều bán đồ dùng hàng ngày, trước cửa bày một đồng chổi giẻ lau nhà linh tinh, nhiều lần tôi thấy có mấy bà cô đi về phía này, đều cho rằng họ đến mua giẻ lau nhà, sau đó mới phát hiện không phải như vậy, dường như mỗi lần đi ngang qua chợ chế biến phẩm mọi người sẽ hướng đến quán Trương Mông bên này, vừa mua đồ, vừa oán trách nói:

“Ai nha, tiểu Trương không ở đây sao?”

Tôi mới biết, họ đều là ‘khách cũ’ của Trương Mông.

Lúc đi Trương Mông đã từng nói với tôi cách quy định giá tiền, y cứ lặp lại cường điệu:

“Nhóc chứ nói gấp bốn lần là được.”

Tôi không có mặt dày như Trương Mông, mỗi lần phải nói bao nhiêu tiền thì liền nhịn không được cúi đầu. Nhưng những cô gái kia hình như lại rất ăn một bộ này, mua rồi còn rất dịu dàng nhìn tôi, bày tỏ ngày sau sẽ còn trở lại.

Quán nhỏ của Trương Mông thật sự kiếm được rất nhiều tiền, nhiều lần thanh toán tôi đều cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi thím Triệu qua đời được mấy ngày, có một buổi tối lúc ăn cơm, Mạnh Khung đột nhiên nói với tôi:

“Buổi tối chú có một số chuyện, có thể sẽ trở về trễ một chút.”

Những lời này khiến tôi nhớ lại về mặt đau đớn của Mạnh Khung lần trước khi tôi đụng phải lưng anh. Tôi nhìn vào mắt anh, hỏi: “Đi đâu?”

Mạnh Khung mơ hồ nói: “Lần trước không phải chú đã nói vay tiền chị Lý sao? Người ta nói muốn chú mời ăn bữa cơm.”

Tôi để đũa xuống, sau đó nói: “Không phải lần trước đã mời rồi sao?”

“Nhưng.”

“Đừng đi.” Tôi rũ mắt xuống, tôi không tin tưởng lời Mạnh Khung nói, tôi biết anh nhất định muốn đi ra ngoài làm chuyện tôi không biết.

Cảm giác ‘ không biết ’ này khiến tôi vô cùng lo lắng.

Nét mặt Mạnh Khung có chút cứng ngắc, anh có chút luống cuống nhìn tôi, cuối cùng tất cả lời nói đều hóa thành một tiếng thở dài.

Ngày đó Mạnh Khung không đi ra ngoài. Nhưng lời anh đã nhắc nhở tôi, ‘ công việc ’ của anh còn chưa kết thúc.

Ngày hôm sau Mạnh Khung không tới đón tôi, anh nhờ Triệu Nhĩ Đóa đứng chờ tôi ở cổng trường, sau đó hai người cùng nhau trở về.

Đêm hôm đó lúc Mạnh Khung trở lại thì tôi đã nằm trên giường rồi. Tôi dĩ nhiên không ngủ được nhưng vẫn nằm không nhúc nhích. Mạnh Khung cẩn thận từng li từng tí chui vào trong chăn, anh cho là tôi đã ngủ rồi. Sau đó tôi liền nghe được tiếng Mạnh Khung giọng nhỏ hít khí.

Lúc nửa đêm thời tôi nghe thấy Mạnh Khung nhẹ nhàng đứng dậy, sau đó tôi thấy đèn toilet bị người mở ra.

Đợi trong chốc lát, tôi đi theo sau lưng Mạnh Khung, nghe thấy anh mở nước, sau đó nhìn thấy anh dùng một cái khăn lông ướt sũng nước nóng , cẩn thận xoa xoa phía sau lưng.

Xuyên qua gương toilet, tôi thấy trên lưng anh có mấy nơi dán thuốc, khi anh đưa tay về phía sau, mấy miếng thuốc dán liền bị kéo căng, phía sau lưng của anh không có vết thương gì, nhưng Mạnh Khung lại vì mấy động tác nhỏ này mà đau đến có chút phát run.

Vì vậy ngày hôm sau tôi không đi học, cũng không đến cửa hàng của Trương Mông, tôi theo sau Mạnh Khung đợi rất lâu ở trong gió rét. Sáng sớm Mạnh Khung vẫn lau xe, bởi vì sau lưng anh bị đau nên anh có chút nâng tay không nổi.

Tôi đứng chờ đến khi gần tối, chân của tôi đã có chút tê dại, năm giờ Mạnh Khung tan việc, tôi theo bản năng muốn bắt đầu đi theo anh, nhưng chân của tôi quá cứng ngắc, lập tức không dời đi được, tôi thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Mạnh Khung không phát hiện tôi, anh cầm áo ấm lên chào tạm biệt mấy người bên cạnh. Tôi nhìn Mạnh Khung đạp xe đi ra ngoài.

Tôi theo ở sau lưng Mạnh Khung, anh đạp rất nhanh, tôi và anh duy trì cự ly rất dài, anh không phát hiện tôi, mà tôi cũng thiếu chút nữa mất dấu anh.

Ở trên một con đường rất náo nhiệt, tôi rốt cuộc mất dấu anh. Tôi mê mang rướn cổ lên nhìn nhưng vẫn không thể tìm được bóng dáng của Mạnh Khung.

Tôi thấy được xe của Mạnh Khung ở trong một bãi đậu xe, phụ cận tôi đã tìm một lần, nhưng vẫn không thể nhìn đến người kia, một lát sau, tôi nghe tiếng động cơ xe hàng khởi động. Tôi vừa quay đầu lại, liền thấy Mạnh Khung.

Thì ra Mạnh Khung đứng ở phía sau xe hàng, tầm mắt của tôi bị ngăn trở nên trước đó tôi không nhìn thấy anh.

Rốt cuộc tôi đã biết Mạnh Khung đang làm gì rồi.

Đôi chân vốn có chút cứng ngắc của tôi càng trở nên đông cứng, chết lặng đến không cảm thấy chân tồn tại.

Mà tôi không nhúc nhích, chỉ rất an tĩnh nhìn anh.

Tôi nghe thấy người đàn ông trắng kiện ở bên cạnh Mạnh Khung nói với anh:

“ Lúc dọn đồ phải ngồi chồm hổm xuống.”

Người đàn ông nói xong lại làm ví dụ cho Mạnh Khung xem, anh ta nói: “Cậu xem, như vậy áp lực sẽ chuyển đến phần hông, phía sau lưng của cậu sẽ không bị đau.”

Mạnh Khung gạt đầu một cái, quả thật khom người xuống.

Nhìn anh gầy như vậy, đồng phục làm việc mặc trên người của anh đung đung đưa đưa, người đàn ông cường tráng đó lại oán trách Mạnh Khung:

“Cậu đã gầy, còn cao như thế, trọng tâm đều ở phía trên..., cậu không thích hợp làm công việc này.”

Mạnh Khung cười cười qua loa, vô cùng xấu hổ, anh nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, ngày mai không cần đến nữa.”

Người đàn ông rất không vui, hình như còn muốn dạy dỗ anh mấy câu, Mạnh Khung xoay người lại nâng lên một Container, không hề nhiều lời với người đàn ông kia nữa.

Tôi thấy được lưng của Mạnh Khung cong lên, dùng xương sống đỡ lấy thùng hàng, hai tay đưa về phía sau lưng, bắt được sợi dây cột thùng hàng, cơ thể hơi nghiêng tới trước, thùng hàng liền đặt ở trên người của anh.

Anh rất cố gắng đứng lên.

Tôi thấy được chân của anh đang run rẩy.

Tôi cứ đứng ở chỗ cách anh không xa, nhìn anh khiêng lên thùng hàng cao gần bằng tôi, nhìn anh cong sống lưng, nhìn hai chân anh run rẩy.

Tôi quên thời gian, cứ như vậy, an tĩnh nhìn anh.

Sau đó điện thoại Mạnh Khung vang lên, anh nhận điện thoại, chỉ chốc lát sau lại có chút hoảng sợ nhìn chung quanh, anh chợt cởi đồng phục làm việc ra, sau đó tùy tiện ném một cái liền chạy tới chỗ xe đạp bên này.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là 5 giờ rưỡi chiều, chắc Triệu Nhĩ Đóa gọi điện cho anh nói với anh là không tìm được tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Mạnh Khung từ từ dừng lại, anh đang đứng cách tôi năm mét, không nhúc nhích, vẻ mặt của anh vốn hốt hoảng lại chuyển thành luống cuống, xấu hổ.

Thật lâu về sau, tôi từng hỏi Mạnh Khung, khi đó tại sao anh lại xấu hổ?

Mạnh Khung lúng túng nhìn tôi, trầm mặc một chút mới nói, bởi vì khi đó biểu cảm của tôi vô cùng bình tĩnh, loại bình tĩnh đó khiến anh cảm thấy sợ hãi.

Anh nói đó là loại bình tĩnh trước khi gió thổi báo giông tố sắp đến, anh nhìn không rõ sự phẫn nộ dưới đáy lòng tôi, cho nên anh cảm thấy kinh hoàng và xấu hổ.

Nhưng ngày đó tôi cũng không tức giận, vì cái gì tôi phải tức giận? Tôi nhìn Mạnh Khung, nhìn cực kỳ lâu. Mạnh Khung chậm rãi đi tới bên cạnh tôi, sau đó nắm tay của tôi.

Tôi cúi đầu, nói với anh:

“Về nhà thôi.”

Mạnh Khung gạt đầu, nói: “Đại ca, cháu đừng tức giận.”

Tôi nói: “Vì sao cháu phải giận?”

Mạnh Khung bị câu nói của tôi đã kích, anh siết thật chặt tay của tôi, nói: “Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, ngày đó chú đi dạo bên này thì thấy đang chiêu công, không phải chú không muốn nói cho cháu, nhưng nơi này.”

Tôi mở miệng ngắt lời anh, nói: “Không có việc gì, cháu biết .”

Giống như là tôi có thể gạt anh đến chỗ Trương Mông đi làm, Mạnh Khung đương nhiên cũng có thể như vậy.

Nhưng tôi cảm thấy ngực rất buồn bực, tôi không biết vì sao lại vậy.

Mạnh Khung trầm mặc, anh thở dài, nói:

“Tất cả những lúc chú gặp xấu hổ, tại sao đều bị cháu thấy được?”

— tại sao đều bị cháu, bị người mình yêu sâu đậm nhất thấy được?

Tim của tôi chợt ngừng một chút, đột nhiên kích động muốn dùng sức hôn anh. Tôi khổ khổ nhẫn nại, chút điểm sự nhẫn nại ít ỏi của thời thiếu niên rồi cuộc cũng sụp đổ lúc Mạnh Khung dịu ngoan nắm lấy cổ tay của tôi. Tôi lôi kéo anh dừng ở một hẻm nhỏ vắng vẻ, sau đó đẩy Mạnh Khung lên một gốc đại thụ bên cạnh.

Tôi nói: “Chú cúi đầu.”

Mạnh Khung hốt hoảng mà vui mừng nhìn tôi, anh hô hấp dồn dập, thuận theo khom lưng, sau đó ôm phía sau lưng tôi.

Tôi giữ chặt sau ót của anh, nhắm mắt lại, hôn lên môi anh.

35. Chương 35: Cháu Rất Nhớ Chú

Edit: Đàm Cơ

Sau này tôi lại nghĩ, nụ hôn kia thật ra là sản phẩm phụ của cảm động, tôi bị sự dịu dàng của Mạnh Khung cảm động, từ đó có ý nghĩ muốn báo đáp anh.

Đây là lần đầu tiên tôi và Mạnh Khung hôn môi, cũng là lần đầu tiên hôn môi với người khác, mới đầu, đôi môi Mạnh Khung có chút run rẩy, xúc cảm vô cùng mềm mại, môi của anh có chút lạnh lẽo, tôi không thể không được dùng môi của mình bọc lại, sau đó hung hăng mút vào.

Tay Mạnh Khung ôm lấy lưng tôi đột nhiên dùng sức, lại từ từ buông ra, thân thể của anh run rẩy mạnh, hô hấp xóc xệch phun trên mặt của tôi, nhưng anh không nhúc nhích, cứ mặc cho tôi đầu đá trên môi anh như vậy.

Tôi đè lại ót của anh, phải ngược đầu mới có thể với đến, tôi cảm thấy vô cùng chán nản, cảm giác này khiến tôi không thoải mái, tôi hi vọng có thể chiếm quyền chủ đạo lúc hôn môi, khiến Mạnh Khung hoàn toàn phục tùng tôi.

Ý nghĩ này va chạm vào đầu óc, hô hấp của tôi trở nên dồn dập, suy nghĩ một chút, lè lưỡi, với vào môi Mạnh Khung.

Tay Mạnh Khung ở trên lưng tôi siết chặt, sau đó thuận theo mở to miệng, đầu lưỡi đụng vào đầu lưỡi mềm mại đến mức không còn gì để nói. Tôi dính sát anh, bắt lấy tóc anh kéo sát anh về phía tôi bên này. Anh dịu ngoan phục tùng, tiếp nhận tôi đến xâm chiếm khoang miệng.

Tôi ném được nước miếng của Mạnh Khung, anh cũng vậy, tôi có thể cảm thấy đầu lưỡi của Mạnh Khung lùi bước, anh muốn làm động tác nuốt, tôi liền đem đầu lưỡi ngăn ở trong cổ anh, khiến anh phát ra tiếng rên rỉ khó nhận, thuận lợi ngăn trở động tác này.

Tôi nghe thấy âm thanh tôi hi vọng được nghe, và rồi nóng nảy phát hiện, chiều cao của mình lúc này lại trở thành điểm yếu. Mạnh Khung phải khom người mới có thể hoàn thành động tác này, mà phía sau lưng của anh lại đau bắt đầu run rẩy.

Tôi buông anh ra, tựa vào ngực anh, nhiệt độ ở bụng làm sao cũng không tán đi được. Mạnh Khung cúi đầu cọ mặt của tôi, còn muốn hôn tôi. Môi của anh đụng vào mặt của tôi, nhưng bởi vì đau lưng mà nâng thẳng người, chuyển nụ hôn lên trên trán.

Tôi bị anh hôn đến nóng nảy khó nhận, kìm lòng không được muốn đụng vào anh, xâm phạm anh. Tôi với tay thăm dò vào trong áo ấm của anh, lôi áo sơ mi Mạnh Khung nhét vào trong quần ra ngoài, sau đó để tay vào trong áo sơ mi của anh, từ trên xuống dưới vuốt ve tấm lưng kia.

Mạnh Khung nhắm mắt lại, ôm chặt tôi, không nhúc nhích cứ mặc tôi vuốt ve.

Anh dụ ngoan khiến tôi càng thêm khó nhịn, tôi không biết rốt cuộc mình muốn làm gì, một khắc kia đầu óc của tôi trống rỗng, tôi chỉ có thể nghe theo bản năng, vì vậy tôi dò tay vào trong quần Mạnh Khung, với vào quần lót, sau đó nóng nảy về mông của anh.

Tôi nâng đầu gối lên, đỉnh lấy hạ thể đã nhô ra của Mạnh Khung, lại đem chân cắm vào giữa hai chân anh, ma sát đáy chậu.

“A.”

Mạnh Khung ngẩng đầu lên, tiếng rên rỉ làm sao cũng đè nén không được, tôi nhìn anh cắn chặt răng, lỗ tai và cổ đã hồng lên cả.

Tôi muốn hôn vành tai, cổ của anh, nhưng tôi lại với không tới.

Tôi đè hạ thể của anh xuống, đồng thời của mình cũng cứng rắn khó chịu, tôi nói với anh:

“Giúp cháu lấy ra.”

Tay Mạnh Khung vừa muốn đưa xuống phía dưới thì hai chúng ta lại cùng lúc nghe được tiếng bước chân đi tới.

Mạnh Khung chợt đẩy tôi một cái, anh cầm bả vai của tôi, nói:

“—— có người tới.”

Tôi thấy được hốt hoảng trong mắt Mạnh Khung, trầm mặc một chút, liền để chân xuống.

Mạnh Khung ngừng thở, nghe tiếng bước chân kia dần dần đi xa mới thở phào nhẹ nhõm, anh cúi đầu nhìn tôi, chờ chỗ kia của tôi bình tĩnh lại mới kéo tay tôi, nói:

“Về nhà đi, đại ca.”

Trời đã tối rồi, tôi theo anh đi ra hẻm nhỏ, trong trầm mặc thậm chí có cảm giác bị ai không rõ. Tôi bị ai vì anh sợ hãi lúc có người đi qua, tôi bị ai vì anh hốt hoảng luống cuống, một khắc kia, thậm chí tôi có chút tức giận.

Tức giận này không có đạo lý, phạm là người có chút lòng xấu hổ đều sẽ không muốn để người khác thấy cảnh tượng như vậy. Tôi đoán tôi trầm mặc là bởi vì, Mạnh Khung vô cùng sợ hãi để người khác nhìn thấy quan hệ của anh và tôi .

Tôi biết Mạnh Khung sợ hãi thể tục luân lý, đời trước anh vốn không dám thổ lộ với tôi, kiếp này dù tôi đã biết tình yêu của anh, nhưng vẫn không thể ra sức.

Loại không thể ra sức này, dù cho anh có thể vì tôi mà chết, tôi có thể cùng chết với anh, nhưng anh không dám cũng không thể nói với bên ngoài.

Anh sợ hãi luân lý khiến tôi vô cùng bất đắc dĩ, còn có bị thương.

Thời gian đảo mắt trôi qua, xuyên qua trời đông giá rét, thời tiết dần dần ấm lên, thực vật chung quanh bắt đầu nảy mầm, thay lớp áo màu xanh. Tôi còn không để ý mùa xuân đến đây lúc nào đã bị ánh mặt trời cực nóng chiếu đến mở mắt không ra.

Không biết từ lúc nào, đã là mùa hè.

Bởi vì qua cấp hai tôi sẽ trực lên học lớp mười một, cho nên khi các học sinh khác thi cuối kỳ xong, đang chuẩn bị đi chơi thì tôi lại bị xếp vào học bổ túc hơn mười ngày với học sinh lớp mười mới.

Trường trung học phổ thông quản lý vô cùng nghiêm khắc, trong hơn mười ngày trước khi nghỉ hè sẽ nói tất cả nội dung ba năm một lần, sau đó chính là quân huấn, chấm dứt đợt quân sự sẽ lập tức thi thử, thi tháng.

Mặc dù tôi lên thẳng lớp mười một, nhưng quân huấn và kỳ thi thử thì không tránh khỏi.

Khi đó tôi vẫn làm công trong tiệm của Trương Mông, y rất bận, không ngừng đi ra ngoài nói chuyện gia công đồ trang sức, có lúc muốn tôi giúp y trông tiệm, lúc rảnh tôi liền cúi đầu gia công, có lúc cũng sẽ học

giáo tài làm chút phức đồ vật phức tạp, khi nghe tôi muốn đi quân huấn Trương Mông trợn mắt nhìn tôi một cái, nói:

“Quán làm sao đây?”

“.....”

Trương Mông thật bình tĩnh nói: “Nghỉ học đi, tới chỗ của tôi giúp một tay.”

Tôi lắc đầu một cái.

Trương Mông vỗ bàn: “Vây nhóc cút đi, về sau đừng tới nữa.”

Tôi nói: “Quân huấn xong tôi sẽ tới ngay.”

Trương Mông cũng không thật sự tức giận, y chỉ cười cười, sau đó nói: “Đúng, sau đó thì sao? Nhóc còn có thể cúp cua? Không trốn học thì nhóc chỉ có thể tới vào ngày nghỉ, còn thời gian đâu để đi học thêm?”

Tôi nói: “Tôi không học thêm, nghỉ hè đều có thể tới đây làm.”

Trương Mông rất thô bạo đuổi tôi ra ngoài, ‘rầm’ một tiếng, đóng cửa lại.

Trường học bắt đầu học bổ túc hơn mười ngày, tốc độ khiến cho người ta khiếp sợ. Bởi vì tôi đã học những nội dung này cho nên đọc lại cũng không phải quá khó khăn. Học sinh mới lớp mười ngồi chung với tôi lại không giống, bọn họ rất khổ sở nhìn bảng đen trước mắt, sau khi đề nghị Giáo viên thả chậm tốc độ nhưng không hiệu quả, bọn họ chỉ có thể nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người.

Lên trung học phổ thông rồi, thân thể của tôi lại cao rất nhanh, hoặc có thể nói bây giờ mới là thời kỳ trưởng thành phát triển nhanh nhất, dường như mỗi ngày tôi đều có thể cao lên.

Tôi gầy xuống rất nhanh, lúc tắm nhìn chính mình ở trong gương, tôi thấy được sống lưng mình bén nhọn lồi ra, ngay lúc đó tôi đã bắt đầu cao, tôi nhìn mình thật cao lại gầy teo, thịt trên gương mặt cũng biến thành đường cong sắc bén.

Bởi vì dùng mắt quá độ nên lên cấp 3 tôi liền đo một bộ mắt kiếng, nhìn mình ở trong gương, tôi có lỗi giác thấy được mình kiếp trước. Ánh mắt của tôi kiên định sắc bén, tôi không còn là đứa trẻ như trước khi.

Tôi bắt đầu khống chế ăn uống, ăn những thứ có thể biến cao như lòng trắng trứng, đồng thời tăng cường tập luyện thể dục, sáng sớm mỗi ngày sau khi rời giường sẽ chạy bộ vòng quanh bãi tập.

Tôi đo lượng chiều cao của mình, bây giờ đã đạt tới 1m71, tôi biết thời kì sinh trưởng của mình còn kéo dài một đoạn thời gian.

Trước quân huấn một ngày, Mạnh Khung giúp tôi sửa sang lại balo.

Tôi đứng ở sau lưng anh giúp anh trợ thủ, nhưng lơ đãng thoáng nhìn, tôi đột nhiên có chút kinh ngạc, tôi nắm bả vai Mạnh Khung, phát hiện đỉnh đầu mình đã có thể đến môi của Mạnh Khung rồi.

Bởi vì tôi đứng rất thẳng, cho nên Mạnh Khung lập tức biết ý của tôi, anh cười sờ sờ đầu của tôi, thở dài, rất vui mừng nói:

“Rất nhanh cháu sẽ cao hơn chú.”

Trong lòng tôi nghĩ, vẫn chưa đủ.

Tôi muốn càng nhanh một chút.

Bởi vì tuổi của tôi nhỏ cho nên lúc quân huấn liền giữ chức truyền thanh viên, buổi tối kể chuyện cho người ta nghe, ban ngày có thể hoạt động tự do, vô cùng nhẹ nhõm.

Mạnh Khung vô cùng nhớ tôi, anh thử gọi điện thoại cho tôi nhưng giờ không giống trung học cơ sở, quân huấn bây giờ không cho phép liên hệ với ngoại giới. Lúc này anh gọi điện thoại cho người phụ trách của tôi, nói rất lâu người phụ trách mới đồng ý để anh nói chuyện với tôi.

Người phụ trách có chút không nhịn được, thầy nói với tôi:

“Còn mấy ngày nữa là về rồi mà, thật chưa từng gặp phụ huynh nào như vậy, có mấy ngày cũng không chờ được sao?”

Tôi không nói gì, chỉ nhận lấy điện thoại di động.

Tôi rất kiên nhẫn nghe Mạnh Khung nói chuyện, sau đó tôi phát hiện có gì đó không đúng. Anh cứ lặp đi lặp lại vài lời, rồi từ từ im lặng.

Tôi biết ngay Mạnh Khung có lời gì muốn nói với tôi.

Tôi bắt đầu không đáp lại anh nữa, chẳng qua bao lâu, Mạnh Khung cũng có chút luống cuống, anh gọi tôi trong điện thoại:

“Đại ca?”

Tôi trầm mặc một lát, mới nói: “Ừ.”

Như vậy, Mạnh Khung rất nhanh lại nói tiếp.

Anh do dự một chút, giọng nói có chút khiếp đảm và rụt rè. Anh nói:

“Ngày hôm qua ba cháu gọi điện thoại cho chú. Anh ta nói muốn cháu. . . . muốn cháu trở về.”

Tôi sửng sốt một chút, không chút nghĩ ngợi mà nói: “Không đi.”

Mạnh Khung thở phào nhẹ nhõm.

Tôi có thể tưởng tượng ra anh đang đỡ lấy trán ở đầu bên kia điện thoại.

Mạnh Khung nói: “Chú cũng không để cháu trở về.”

Anh nói là ‘không để cháu trở về’, mà không phải ‘không muốn để cháu trở về’.

Tôi cảm thấy có chút nhẹ nhõm, nhưng trí nhớ kiếp trước lướt qua đầu óc của tôi thật nhanh, tôi không vui phát hiện, cuối cùng hình như tôi vẫn đi về.

Cha của tôi đến Đông Bắc dựng cơ nghiệp lại phát lên rất nhanh, ông ta nhanh chóng kết hôn, trong lòng chắc vẫn còn một chút trách nhiệm khiến ông ta nhớ lại tôi vẫn còn ở Bắc Kinh. Ông ta gọi điện thoại cho Mạnh Khung, hết sức khoe khoang tài phú của mình, hơn nữa còn bày tỏ cảm tạ Mạnh Khung, uyển chuyển nói muốn đón tôi trở về.

Tôi cũng không biết khi đó ba tôi rốt cuộc nói gì với Mạnh Khung, tôi thậm chí không nhớ rõ tại sao Mạnh Khung lại đưa tôi trở về, tôi chỉ nhớ mơ hồ hình như tôi ngồi lên xe lửa, Mạnh Khung ở dưới xe lửa sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Tâm tình không vui của tôi rất nhanh biến mất hầu như không còn, tôi sắp xếp các cảnh tượng mơ hồ đó lại, tôi nghĩ, bây giờ Mạnh Khung sẽ không, cũng không thể đẩy tôi ra ngoài.

Tôi hạ thấp giọng, lấy tay che miệng nói với Mạnh Khung:

“—— cháu rất nhớ chú.”

Bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc, hô hấp nặng nề của Mạnh Khung như xuyên thấu qua ống nghe truyền tới bên tai tôi, tiếng hít thở kia khiến tôi nóng ran, Mạnh Khung rất khó khăn nói:

“Chú cũng thế.”

Anh oán giận:

“Khi nào cháu mới trở về. . . .”

Rốt cuộc cũng trở lại. Ngồi ở xe buýt của trường học, bên tai đều là giọng nói học sinh ong ong om om. Tôi lấy tay chống cằm, tựa vào cửa sổ nhằm chán nhìn phong cảnh phía ngoài.

Bởi vì buồn ngủ cho nên tôi nhắm hai mắt lại, tôi không biết rốt cuộc mình có ngủ hay không, chỉ biết là vừa mở mắt thì đã sắp tới trường học.

Giờ khắc này tôi không nén được nỗi nhớ nhưng Mạnh Khung, tôi mang hành lý lên lưng, xuyên qua cửa sổ xe, liếc mắt liền thấy được Mạnh Khung đang chờ đợi trước cổng trường.

Nhưng đứng cùng anh chờ tôi, còn có một người.

36. Chương 36: Lo Lắng

Edit: Đàm Cơ

Tôi liếc một cái liền nhận ra người nọ là ai.

Ông ta tên Trần Khiếu Hồ, vốn là giáo viên, sau khi mẹ tôi mất liền từ chức đi buôn bán, ôm một khoản tiền chạy đến Đông Bắc, thế nhưng lại kiếm được một bút.

Tôi không muốn nhìn ông ta, khi đó sắc mặt của tôi rất khó coi, vẻ mặt chán ghét hết sức rõ ràng, rõ ràng đến mức Trần Khiếu Hồ có chút xấu hổ và tức giận.

Mạnh Khung đưa tay giúp tôi mang balo, nhìn tôi một cái, không biết muốn nói gì, Chỉ ‘ ách. ’ một tiếng, dứt khoát giữ yên lặng.

Tôi cảm thấy kỳ lạ sao Trần Khiếu Hồ lại tới trường, bởi vì kiếp trước ông ta chưa từng trở lại Bắc Kinh. Sau đó tôi lại nghĩ, có lẽ là kiếp này tôi học trung học phổ thông tương đối nổi danh, lại nhảy lớp, những chuyện này khiến ông ta nhớ tới, à, ông ta còn có một đứa con trai.

Tôi trầm mặc khiến không khí rất căng co, Trần Khiếu Hồ không biết nên nói gì, cứ như vậy nhìn tôi, vì vậy tôi kéo cánh tay Mạnh Khung, nói với anh:

“Đi.”

Trần Khiếu Hồ hắng giọng một cái, nửa ngày nặn ra một câu, nói:

“Khải Minh, con trưởng thành.”

Tôi không muốn tiến hành nói chuyện với ông ta, chỉ tiếp tục đi về phía trước, hỏi Mạnh Khung:

“Buổi tối ông ta ở đâu vậy?”

Mạnh Khung vội vàng nói: “Ồ khách sạn.”

Tôi lạnh lùng khiến Trần Khiếu Hồ không biết làm sao, ông cố gắng bày ra uy nghiêm và thành thực của người lớn. Ông cho rằng tôi muốn dùng sự lạnh lùng và thờ ơ để diễn tả bất mãn, để hấp dẫn sự chú ý của ông ta, cho nên ông ta đuổi theo, đứng bên cạnh tôi, nói:

“Ba quá bận rộn, vẫn muốn trở lại thăm con nhưng không có thời gian. Khải Minh, con đừng giận ba, cùng ba trở về, được không?”

Anh vốn không nghĩ ông ta sẽ trở về thăm tôi, nếu không kiếp trước ông ta đã không để tôi ở nhà Mạnh Khung nhiều năm mà chẳng quan tâm như vậy. Đây là để tôi ở nhà Mạnh Khung, nếu như không phải là Mạnh Khung, đúng phải người tính khí nóng nảy, vậy phải làm sao bây giờ?

Mạnh Khung cũng tức giận, cánh tay của anh đều run rẩy, nhưng lại cảm thấy dù sao cũng là cha ruột của tôi nên không thể trở mặt, vì vậy anh không nói chuyện.

Trần Khiếu Hồ dứt khoát chạy hai bước, ngăn ở trước mặt tôi, nói:

“Khải Minh, con và ba cần nói chuyện.”

Tôi dừng lại, lạnh nhạt nói: “Được, ông nói đi.”

Đối mặt với Trần Khiếu Hồ, cảm xúc của tôi vô cùng bình thản, ngay cả có thể nói là không có tình cảm, nhìn ông tôi giống như đang nhìn một người xa lạ. Tôi có thể bình tĩnh nhìn ông, cùng ông ta tiến hành trao đổi bình thường, không có oán hận không có tức giận.

Tôi nghĩ, tình cảm tôi nên nhận được từ nhân vật ‘ cha ’ này, cũng đã lấy được thông qua Mạnh Khung.

Bởi vì đầy đủ, cho nên không có oán hận.

Tôi như vậy lại khiến Trần Khiếu Hổ có chút luống cuống, ông nhìn tôi, cố gắng giữ tỉnh táo, sau đó nói:

“Ba hi vọng con có thể trở về với ba. đến Đông Bắc, ba. và dĩ nhiên rất nhớ con.” Trần Khiếu Hổ nói xong có chút chần chờ, nửa ngày còn nói, “Con cứ đi theo tiểu Mạnh cũng không thích hợp, tiểu Mạnh còn phải kết hôn, Khải Minh, con phải vì suy nghĩ một chút cho chú Mạnh——”

Tôi không chút do dự ngắt lời ông ta, nói: “Ông đang nói gì vậy? Chú Mạnh? Tôi cho ông biết.”

Tôi một phát bắt được cánh tay Mạnh Khung, khiến anh đứng ở bên cạnh tôi, sau đó gần từng chữ:

“Ông nghe cho rõ.” Tôi nói rất chậm, nhìn thẳng vào hai mắt Trần Khiếu Hổ, từ đôi mắt của ông ta tôi thấy được vẻ mặt mình vô cùng nghiêm túc, tôi nói:

“Tôi chỉ có một người cha. Người họ họ Mạnh.”

Tay Mạnh Khung run lên một cái, không nói gì.

Sắc mặt Trần Khiếu Hổ xám trắng, ông hô to:

“Trần Khải Minh cậu, cậu được! Ba ruột cậu còn không nhận, tên khốn kiếp đồ khốn kiếp, tưởng ông đây cần cậu sao? !”

Ông mắng xong liền sa sút tinh thần, tôi thấy ông lộ ra vẻ già yếu của một người gần bốn mươi tuổi, vẻ mặt bất đắc dĩ. Trần Khiếu Hổ cúi đầu, giống như học sinh phạm sai lầm, giơ tay lên, thở dài, sau đó nói:

“. Cha thực xin lỗi con.”

Ông vươn tay muốn sờ sờ bả vai của tôi, tôi thấy được chiếc nhẫn bạc trên tay ông, đó là do một cô gái tôi không biết làm dấu ở trên người ông, chiếc nhẫn này khiến tôi ghê tởm. Tôi cứng ngắc, nhất thời không thể nhúc nhích.

Sau đó tôi liền phát hiện có người kéo cánh tay của tôi, sức thật lớn, tôi bị kéo lảo đảo một cái, sau đó liền đụng phải người của Mạnh Khung.

Mạnh Khung cẩn thận bảo hộ tôi ở sau lưng, anh nhìn chằm chằm Trần Khiếu Hổ, dùng sự kiên quyết mà ngày thường không có, tỉnh táo nói:

“Anh đừng đụng vào người nó, ” Mạnh Khung dừng lại một chút, lại cường điệu nói:

“Không cho phép anh đụng vào nó.”

Cơm tối đêm hôm đó phong phú khác thường, Mạnh Khung cầm chiếc đũa không ngừng gấp món ăn cho tôi, mặc dù tôi không có khẩu vị gì nhưng vẫn ăn ba chén cơm, còn ăn sạch món ăn anh gấp cho tôi.

Tôi biết Mạnh Khung đang dùng phương thức mộc mạc này để lấy lòng tôi, anh sợ tôi sẽ vì Trần Khiếu Hổ có thể cho tôi đời sống vật chất tốt hơn mà rời khỏi anh.

Tâm thần anh thấp thỏm khiến tôi khổ sở, mà tôi không biết nên khuyên anh như thế nào, cho nên chỉ có thể trầm mặc tiếp nhận ý tốt của Mạnh Khung.

Sau khi ăn xong chúng tôi cùng nhau xuống lầu tản bộ, hai chúng tôi đi rất chậm, Mạnh Khung thử kéo tay tôi, gặp tôi không phản đối liền tiến tới bên cạnh, cùng tôi kề sát bả vai. Anh rất dịu dàng nói chuyện với tôi, nói cho tôi biết những ngày này anh nhớ tôi biết bao nhiêu.

Tôi nói: “Ừ, cháu cũng thế.”

Mạnh Khung cầm thật chặt tay của tôi, anh nói mỗi ngày về nhà anh chỉ có một mình, không khí trong phòng trầm lắng, có lúc thậm chí anh sẽ cảm thấy trong bóng tối đang cất giấu tử thi, anh chỉ có thể nằm trên ghế sa lon, nhìn ánh đèn đường không tắt bên ngoài.

Tôi sờ sờ quần thâm dưới mắt anh, sau đó nói với anh:

“Sau này cháu sẽ không rời khỏi chú.”

Mạnh Khung càng không ngừng hít khí, quay đầu nhìn cây cối bên cạnh. Tôi thấy được xương quai xanh của anh bởi vì hít khí mà lõm xuống thật sâu, gân trên cổ cũng lòi ra ngoài. Tôi ngừng thở, khẽ ngẩng đầu lên hôn cổ và hầu kết của anh, không nhìn được ngưng đọng tác.

Tôi nói:

“Trở về đi thôi.”

Mạnh Khung còn chưa buông tay của tôi ra, anh bước một bước đứng ở bên cạnh tôi, tôi chạng vạng còn có chút nóng bức, chúng tôi đi mau mấy bước, lúc hai chúng tôi sắp đi vào hành lang, tôi đột nhiên nghe được có một giọng nữ hô to ở phía sau:

“—— Trần Khải Minh! Chờ một chút.”

Âm thanh kia thở hồng hộc, còn có chút mơ hồ, mới đầu tôi còn tưởng rằng mình nhầm rồi, nhưng tôi lại phát hiện tay Mạnh Khung lại mất tự nhiên cứng cứng một chút, vì vậy tôi quay đầu lại, nhìn lui về phía sau.

Một nữ sinh mặc váy màu đỏ tóc tai bù xù dắt một con chó, thở hồng hộc chạy tới lầu dưới nhà chúng tôi.

Con chó kia thật sự quá lớn, tốc độ chạy thật nhanh, kéo thân thể cô gái kia nghiêng tới trước. Con chó mở rộng miệng, đầu lưỡi lách qua bên phải, vẫn còn nhỏ nước miếng xuống, chạy vô cùng vui sướng.

Tôi không nhận ra cô gái đó là ai, chỉ cảm thấy giọng nói của cô ta có chút quen thuộc.

Chờ cô ta thở không ra hơi chạy tới, tôi mới nhìn rõ, người nọ là Hứa Chi Hiên.

Cô chống nạnh thở, không nặng không nhẹ vỗ đầu con chó kia, oán giận nói: “Chạy nhanh như vậy, ha, một chết mất.”

Cô khom người, nhìn về phía chúng tôi:

“Chào chú Mạnh.”

Mạnh Khung gạt đầu một cái, tay của anh đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh, lòng bàn tay của tôi cũng bị làm ướt, tôi ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Mạnh Khung một chút, phát hiện anh nóng nẩy dậm chân, thừa dịp lúc Hứa Chi Hiên khom lưng, anh hạ thấp giọng, dùng giọng nói chỉ có hai chúng tôi mới nghe được:

“. Về nhà.”

Tôi quay đầu nhìn Hứa Chi Hiên, hỏi:

“Cậu có chuyện gì sao?”

Hứa Chi Hiên dần bình ổn nhịp thở, cô nâng người lên, vô ý thức vuốt tóc một chút, cô cười nói:

“Tớ nghe nói hôm nay cậu trở lại nên tới thăm cậu một chút, sao rồi, học tập có tiến bộ không?”

“.” Tôi gạt đầu một cái, không biết tại sao cô ta lại cảm thấy hứng thú với điều này.

Cô có vẻ hơi lúng túng, có chút thấp thỏm nhìn Mạnh Khung một chút. Tôi nhận ra cô ta hình như có chút sợ Mạnh Khung, liền theo ánh mắt của cô ta nhìn một chút. Nét mặt của Mạnh Khung vô cùng thiếu kiên nhẫn, có chút hung, không trách được Hứa Chi Hiên cảm thấy sợ.

Tôi quay đầu, hỏi Hứa Chi Hiên: “Sau đó thì sao?”

Hứa Chi Hiên cười, nói: “Cậu nhỏ hơn tớ nhiều như vậy, đột nhiên liền biến thành đàn anh của tớ, sao nào, tớ không nên tới thăm cậu?”

Tay Mạnh Khung chợt nắm chặt tay tôi, nhiệt độ trên tay cũng bắt đầu giảm xuống, phía trên đều là mồ hôi lạnh.

Tôi khẽ giật giật, nói: “Được rồi, nhưng một lát tôi có chuyện, không thể mời cậu lên nhà ngồi.”

Hứa Chi Hiên vẫn cười, nhưng nụ cười rất cạn giắt trên mặt, thậm chí vẻ mặt còn có chút ưu thương.

Lúc tôi quay đầu sắp đi, Hứa Chi Hiên đột nhiên hô một tiếng:

“Này, Khải Minh, cậu có đọc được thư của tớ không?”

Thư?

Tôi theo bản năng ngừng một chút, còn chưa kịp quay đầu, đột nhiên thiếu.

Vì vậy tiếp tục đi về phía trước, bước chân kiên định, không lên tiếng, tay lại siết chặt lấy bàn tay đang run rẩy của Mạnh Khung.

Tôi không trả lời vấn đề của Hứa Chi Hiên, mà nói với Mạnh Khung:

“Không có việc gì, Mạnh Khung, không có chuyện gì.”

Đêm hôm đó, tôi nghe tiếng hít thở của Mạnh Khung, biết anh thật ra vẫn luôn không ngủ.

Khi chuông ở phòng khách vang lên đến tiếng thứ mười hai, Mạnh Khung nhẹ nhàng đứng dậy, anh cẩn thận từng li từng tí di chuyển. Tôi ngừng thở, không muốn hù được anh, chỉ cảm thấy nệm bên cạnh lún xuống, Mạnh Khung vén chăn mền của tôi lên, lặng lẽ chui vào chăn của tôi.

Anh vô cùng khẩn trương, chỉ cho nửa người trên vào, đôi chân vẫn còn ở bên ngoài, đợi chừng năm phút đồng hồ, anh mới chậm rãi lui người vào hết, sau đó lại giúp tôi đắp kín chăn mền.

Mạnh Khung không đem gối đầu tới, anh co ro nằm nghiêng, rất khó khăn kéo cánh tay tôi, giằng co thời gian rất lâu mới an tĩnh.

Tôi nhắm mắt lại, dụng tâm cảm thụ những động tác nhỏ của Mạnh Khung. Anh vẫn lo lắng, về người cha tuyên bố muốn mang tôi đi, về Hứa Chi Hiên còn chưa ngừng viết thư cho tôi, mỗi một vấn đề đều khiến anh lo lắng.

Tôi rất muốn nói cho anh biết, anh không cần phải như thế, tôi sẽ không đi.

Nhưng có mấy lời nói ra không nhất định hữu dụng, tôi cảm thấy thay vì nói những lời này, không bằng làm ra hành động tiêu trừ lo lắng của anh.

Tôi hạ hô hấp vô cùng thấp, làm bộ như lơ đãng lật người, tay phải vừa vặn liền ôm hông của Mạnh Khung.

Mạnh Khung ngừng thở, một lát sau, anh tự tay kéo chăn, cẩn thận đắp phía sau lưng của tôi. Tôi nghe thấy anh hít mũi một cái, giống như rất đau lòng.

Anh biết tôi không ngủ, anh mở miệng nói chuyện với tôi, giọng có chút khàn khàn.

Anh nói:

“Đại ca, cháu đừng đi.”

Tôi ôm sát anh, sau đó ‘ừ’ một tiếng.

Mạnh Khung cọ xát loạn xạ ở trên mặt tôi, anh tự tay ôm cái ót tôi, đặt đầu tôi trên vai anh, tư thế này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng tôi vẫn không nhúc nhích, chỉ ôm hông của anh, lấy tay sờ sau lưng anh.

Một khắc kia, tôi đột nhiên rất muốn nói với anh, không đi, tôi sẽ không đi đâu cả.

Nhưng tôi lại không nói ra, tôi không dám nói, tương lai đối với tôi mà nói đều mê mang giống như những người khác, tôi không biết kiếp này tôi sẽ gặp phải chuyện gì, tôi sợ Mạnh Khung sẽ thất vọng.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong nháy mắt khiến tôi không phân rõ rốt cuộc là cảm xúc gì. Trong óc của tôi nhanh chóng xoẹt qua rất nhiều hình ảnh:

Mạnh Khung ôm thi thể của tôi khóc rống; Mạnh Khung lại gần bên tai tôi nói anh không cam lòng; Mạnh Khung khóc nước mắt chảy dài trên cổ, cuối cùng không còn nước mắt để chảy. . . .

Một câu nói đơn giản như vậy, nhưng cái gì tôi cũng không nói ra.

Từ đầu chí cuối, thứ Mạnh Khung muốn cũng chỉ là một câu cam kết của tôi mà thôi.

Nhưng cam kết này, cho dù tôi đã sớm không quan tâm luân lý nhưng nó vẫn giống như một ngọn núi nặng nề đè ở ngực của tôi.

37. Chương 37: Bắt Đầu

Edit: Đàm Cơ

Học sinh mới lớp mười một cũng như nhau, mặc dù không có quân huấn, nhưng không thể thiếu cuộc thi, ngày tựu trường đầu tiên chính là cuộc kiểm tra sau kỳ nghỉ hè. Sau một tháng học tập căng thẳng lại bắt đầu một vòng thi sát hạch mới.

Trung học phổ thông vô cùng chú trọng tiếng Anh và toán nên thầy giáo của các môn này rất hùng hậu, từ bài thi là có thể nhìn ra, đề mục tiếng Anh và toán đều thiên về đề khó, cho dù tôi đã học qua một lần, có lúc cũng sẽ đụng phải vấn đề khó có thể giải quyết.

Thi thường xuyên, tốc độ chấm của giáo viên nhất định phải nhanh, mỗi lần thi xong bọn họ đều làm thêm giờ, ngày hôm sau đã có thể phát điểm rồi.

Tôi biết rõ vị trí của mình, tôi dành vị trí thứ nhất trong lớp học và cả cấp, điều này khiến chủ nhiệm lớp vô cùng kinh ngạc, thầy cho rằng với tuổi tác của tôi thì không thể nào làm được điều này.

Nhưng trên đời không có chuyện gì không thể, sau mấy lần thi, tôi cảm thấy hăng hái thiếu thiếu, liền bắt đầu cúp cua đi đến chỗ Trương Mông.

Trung học phổ thông quản nghiêm hơn trung học cơ sở, có lúc ngay cả cổng trường trốn không ra đã bị bắt được, bắt đắc dĩ tôi đành phải mời Triệu Nhĩ Đóa tới giúp một tay.

Triệu Nhĩ Đóa bày tỏ tức giận, cậu hỏi:

“Cậu muốn đi đâu?”

Tôi nói:

“Cậu chờ xía vào.”

Triệu Nhĩ Đóa nói: “Cậu không nói cho tôi biết, tôi sẽ nói cho chú Mạnh. Cậu đã lên trung học rồi, sao cứ suốt ngày trốn học vậy?”

Tôi nói: “Mạnh Khung biết.”

Triệu Nhĩ Đóa đẩy điện thoại, nói: “Biết thì cậu bảo chú Mạnh nói cho chủ nhiệm lớp đi, tôi không muốn quản cậu. Sao cậu lại lười như vậy hả?”

Tôi trầm mặc một hồi, sau đó đối với cậu ta nói:

“Tôi không có cúp cua, tôi đi làm cho người ta.”

Tay Triệu Nhĩ Đóa run một cái, kinh ngạc nhìn tôi.

Cậu ta nhất định có thể hiểu vì sao tôi lại làm vậy, cậu và tôi đều như thế, đều hiểu cảm giác nghèo khó là thế nào.

Vì vậy cậu ta gắng gượng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Triệu Nhĩ Đóa trắng bệch mà nói: “Cậu là tên khôn kiếp, chủ nhiệm lớp nói tôi viết đơn xin phép đưa lên phòng giáo vụ, nếu không không cho nghỉ.”

Tôi cau mày, nghĩ thầm vậy tôi phải bắt chước chữ viết của Mạnh Khung viết giấy xin phép nghỉ rồi.

Triệu Nhĩ Đóa do dự nhìn tôi, sau đó nói: “Trần Khải Minh, cậu nói yêu thương sao?”

Tôi lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Triệu Nhĩ Đóa hiển nhiên không tin, cậu ta nói: “Chủ nhiệm lớp cậu nói, lúc cậu đến lúc nữ sinh trong lớp sẽ không chú ý học tập. Thầy ấy nói cậu chú ý nhiều một chút.”

Tôi bật cười, nói: “Chú ý cái gì?”

Chủ nhiệm lớp này vô cùng bài ngoại, mặc dù đã sớm biết tôi xếp lớp vào học nhưng vẫn không xem tôi là thành viên trong lớp, về xin nghỉ cũng thế, muốn đích thân phụ huynh đến phòng giáo vụ, trên quy định là phải như vậy, nhưng thực tế thì có mấy người làm theo? Bình thường xin nghỉ chủ nhiệm lớp đều mắt nhắm mắt mở, phải đến phòng giáo vụ xin nghỉ thì rất phiền toái.

Tôi càng nghĩ càng thấy chán, liền dứt khoát không đi học. Nếu như đi học dưới hai phần ba buổi học sẽ đuối, nhưng tôi nhảy lớp như vậy, đã sớm nên bị nghỉ học.

Nhưng Trương Mông cũng không dễ đối phó, bởi vì tôi bỏ bê công việc một thời gian dài, thái độ của y đối với tôi lại không lạnh không nóng .

Có một ngày tôi thấy y nhìn máy vi tính ngẩn người, không biết gặp phải việc gì.

Tôi theo liền liếc mắt một cái, hỏi:

“Làm gì đó?”

Trương Mông nói: “Lại lười biếng, mau đi làm việc đi.”

Tôi nhìn màn hình, hỏi: “Chú muốn làm websites?”

“Hửm?” Trương Mông có chút vui mừng, “Sao nhóc biết?”

Tôi không tình thông máy vi tính, nhưng kiếp trước khi học trung học phổ thông đã từng tham gia cuộc thi lập websites, hơn nữa lên đại học cũng đã học.

Tôi nói: “Chú định đưa quán lên internet?”

“Ừ, ” Trương Mông gật đầu một cái, nói, “Tôi cảm thấy đưa lên web sẽ có người nhìn, nên học người khác làm, nhưng làm cả buổi chiều cũng không ra.”

Trương Mông duỗi lưng về phía sau một cái, nói: “Không làm được coi như xong, dù sao hiện giờ làm web cũng chưa chắc đã có ai nhìn.”

Bây giờ Internet còn không phát đạt như ngày sau, mua đồ qua Internet cũng rất ít, nhưng có thể chiếm đoạt trước thị trường Internet lại là một ý kiến hay.

Tôi nói với Trương Mông:

“Này, tôi giúp chú làm.”

Trương Mông ngẩn người, không dám tin hỏi: “Cái gì?”

Tôi nói: “Tôi giúp chú làm, websites.”

“Con mẹ nó nhóc chớ đùa, ” Trương Mông cười nói, “Nhóc con mà cũng biết làm websites? Cút về làm lo bán hàng đi.”

Tôi rất bất đắc dĩ nhìn y, nói: “Không nói đùa với chú.”

Trương Mông cầm một điều thuốc lên, dùng miệng ngậm, cũng không đốt, y đứng khỏi ghế, chỉ chỉ để tôi ngồi xuống.

Tôi hỏi: “Chú chụp hình chưa?”

“Hình gì?”

“ Hình tuyên truyền hàng hóa.” Tôi cảm giác y đang trêu chọc tôi.

Trương Mông gật đầu một cái, mở ra một sấp tài liệu, y không hề nói giỡn nữa, mang cái ghế tới ngồi ở bên cạnh tôi.

Tôi lâu rồi chưa từng làm websites, có mấy bước còn phải suy nghĩ một chút mới có thể nhớ lại, làm được hiệu quả không nhất định được, nhưng dù sao cũng tốt hơn Trương Mông.

Bận rộn nhiều giờ, Trương Mông còn đang thao thao bất tuyệt, tôi theo yêu cầu của y sửa đi sửa lại, sau này rất cuộc nhện không được, xác định lại hình thức thanh tân trang nhã liền xong.

Tôi nói: “Cứ như vậy đi, tôi trở về ăn cơm.”

Lên trung học phổ thông việc học bận rộn hơn, buổi trưa tôi ăn cơm ở trường, nếu Mạnh Khung có thời gian anh sẽ đưa cơm cho tôi.

Tôi đang muốn trở về trường, Trương Mông liền gọi tôi lại, nói: “Cùng tôi ăn cơm hộp đi.”

Tôi nhìn thời gian, cảm thấy hơi trễ rồi, trở về chắc cũng không có cơm, liền gật đầu một cái, ngồi ở bên cạnh Trương Mông, cùng y ăn cơm.

Trương Mông còn đang suy nghĩ chuyện websites, y nói:

“Trang chính có cần để vài tấm hình đặc sắc không? Là loại ảnh nhìn một phát liền đoạt sự chú ý của người ta, ảnh gì thích hợp đây? Chú cảm thấy mấy cô gái trẻ đều thích phong cách lòe loẹt gì đó, nhóc lại không chịu cứ làm phong cách Thủy Mặc, rõ là.”

Tôi nói: “Chủ đề của chú là Phỉ Thúy không phải sao? Phỉ Thúy thì không thể lòe loẹt.”

Trương Mông suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, liền cúi đầu ăn cơm, không biết lại đang nghĩ cái gì.

Trương Mông đột nhiên nói: “Bên này chú có bút lông, mai mốt mời người nhà giúp viết một hai chữ, sau đó chụp hình, bỏ vào trên.”

Đầu tôi cũng không nâng, nói: “Tôi biết.”

“Cái gì?” Trương Mông nhìn tôi, cười nói, “Viết chữ bằng bút lông sao?”

“Ừ.”

“. !@#%\$#@, ” Trương Mông để đĩa xuống, nằm ưỡn về phía sau, nói, “Thằng nhóc cậu học những thứ này lúc nào thế?”

Nói làm thì làm ngay, cơm nước xong Trương Mông đi ra ngoài mua giấy Tuyên Thành, còn tôi ở trước máy tính chỉnh sửa lại websites một chút. Nói thật, Internet bây giờ còn lâu mới phát đạt như sau này, thị trường vô cùng thu hẹp, nhưng Trương Mông lại có thể nhìn ra được sức hút của thị trường Internet, hơn nữa còn bắt tay vào thành lập nền tảng, nói thật tôi rất kinh ngạc.

Thật lâu sau Trương Mông mới trở về, y mượn máy ảnh của người khác, xách theo bao lớn bao nhỏ giấy Tuyên Thành đi vào.

Tôi lựa chọn giấy Tuyên Thành màu xanh nhạt, chất giấy chưa ra hình dáng gì, viết lên có chút lao lực, nhưng trắng ở màu sắc nhẹ, hơn nữa rất phù hợp chủ đề Phỉ Thúy.

Tôi dùng ba tờ giấy luyện chữ, viết thơ Lan Đình trụ cột nhất, cảm thấy không tệ lắm, nói với Trương Mông: “Chú chụp đi.”

Trương Mông cầm máy ảnh, nói: “Nhóc viết lần nữa.”

Tôi lấy bút lông, chấm chấm mực, lúc giơ bút muốn viết thì nghe thấy một tiếng ‘răng rắc’.

Tay của tôi dừng lại, hỏi: “Sao bây giờ đã chụp? Tôi còn chưa viết đâu.”

“Nhóc cứ viết phần nhóc, ” Trương Mông nói, “Kéo tay áo nhóc lên, mẹ, chụp hết đồng phục học sinh vào rồi.”

“.”

Mới vừa viết xong mấy chữ vĩnh cùng chín năm, tuổi ở Quý Sửu , Trương Mông đã nói: “Tốt lắm.”

Tôi nói: “Chú chụp tôi hay chụp chữ đây?”

“Đều chụp, ” Trương Mông chuyển hình lên máy tính, mở ra cho tôi xem.

Tôi thấy được có một tấm y đứng ở sau lưng tôi, chụp luôn cánh tay tôi vào, tôi nói: “Chú chụp cổ tay tôi làm gì?”

Trương Mông khinh miệt nói: “Ngu, chụp xem thử thôi.”

Cuối cùng y chọn tấm lúc tôi viết chữ quý, đây là chụp về phía giấy Tuyên Thành, khi đó tôi đang giơ tay lên, đầu ngọn bút khẽ rời tờ giấy Tuyên Thành nhưng không hoàn toàn rời khỏi, tôi thấy được ngón út của mình theo thói quen cong lên, chặn lại lòng bàn tay, tay có vẻ rất đẹp mắt.

Trương Mông nhìn hình chập chập than thở, nói: “Sau này nhóc cứ làm người mẫu cho tôi đi.”

Tôi không nói gì, để y tải hình ảnh lên, lại giúp y chỉnh sửa đơn giản, tôi cảm thấy hôm nay lượng công việc của mình đã đủ, liền đeo túi lên lưng chuẩn bị đến trường.

Trương Mông đứng lên, khóa cửa hàng đi theo tôi ra khỏi, ý vị sâu xa vỗ vỗ bả vai của tôi, không nói gì.

Hơn năm giờ tôi mới bắt đầu đi đến trường, đi tới cổng trường thì đột nhiên dừng lại, sau đó chần chờ lui về phía sau một bước.

Trần Khiếu Hồ lái xe đến đứng ở cửa, nhìn xung quanh, có chút lo lắng nhìn cổng trường.

Tôi vừa định trốn xa một chút, ông ta giống như cảm ứng được gì, vừa quay đầu liền thấy tôi. Tôi vội đi đến xe Trần Khiếu Hồ, đứng ở nơi bình thường Mạnh Khung hay đứng, không lên tiếng.

Trần Khiếu Hồ có chút xấu hổ, ông cười nhìn tôi, bắn khoả lo lắng nắm tay lại, không thèm để ý tôi thất lễ, chần chờ đi đến chỗ tôi bên này.

Tôi thở dài, nói: “Ông đừng nói nữa, tôi sẽ không cùng ông trở về.”

Trần Khiếu Hồ không ngờ tôi nói trực tiếp như vậy, ngẩn người, rất nhanh sẽ hiểu, tôi thấy được ông lộ ra vẻ mặt bi ai, nói:

“Cha không ép con, chỉ cần con thỉnh thoảng trở về thăm cha là được.”

Tôi qua loa nhìn sân trường, không để ý ông.

Lúc Mạnh Khung đạp xe đến tôi còn đang giằng co cùng Trần Khiếu Hồ, anh dừng xe ở giữa hai chúng tôi, sau đó nói với tôi:

“Đi lên.”

Tôi thả balo vào giỏ xe Mạnh Khung, nhẹ nhàng nâng chân là có thể ngồi vào yên sau. Chiếc xe này quá lùn rồi, chân của tôi phải co lại mới có thể không đụng đất.

Tôi ôm hông của Mạnh Khung, áp mặt vào sau lưng anh.

Tôi cảm giác hông của Mạnh Khung đang run, Trần Khiếu Hồ lái xe đi theo phía sau xe Mạnh Khung, tốc độ vô cùng chậm, không nhanh không chậm đuổi theo sau, điều này tạo áp lực rất lớn cho anh, tôi thấy được nhiều lần anh để chân lên mặt đất, không biết muốn ngừng lại hay sao.

Cuối cùng tôi sẽ sờ sờ anh, sau đó nói:

“Đi thôi.”

Người đi đường rồi rít ghé mắt nhìn một chiếc xe sang trọng thả chậm tốc độ đi theo sau một chiếc xe đạp, tôi thì không có cảm giác gì, chẳng qua chỉ cảm thấy tạp âm hơi lớn.

Vào hẻm, xe ô tô không thể đi lọt, lúc đó Trần Khiếu Hồ mới ngưng loại hành động ngây thơ này. Mạnh Khung thở phào nhẹ nhõm, dừng lại một chút, nói với tôi:

“Đại ca, chủ nhiệm lớp cháu gọi điện thoại cho chú.”

“Ừ.” Tôi nghe giọng thương lượng của anh, nên cũng không lo lắng.

Anh nói: “Cháu.mấy ngày này đều không đi học sao?”

“”

Mạnh Khung nói: “Chú biết cháu không thích ở nơi nhiều người như vậy, nếu như có thể tự học thì cũng tốt, chú không muốn ép cháu.”

Tôi ôm anh thật chặt, lời của anh khiến tôi ảm áp.

Mạnh Khung nói: “Chuyện này dễ thương lượng, nhưng chủ nhiệm lớp nói ngày mai cháu nhất định phải đi học, bởi vì thầy ấy có chuyện muốn nói với cháu.”

“Được, ” tôi vô ý thức dùng môi cọ phía sau lưng của anh, cách quần áo, tôi cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh.

38. Chương 38: Vuốt Ve

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung lo lắng trùng trùng đưa tôi đến trường học, anh lo lắng hôm nay tôi không trả bài được sẽ khư khư cố chấp trốn tránh chủ nhiệm lớp.

Mà anh không biết, những gì tôi đã đồng ý với anh, tôi sẽ làm được.

Chủ nhiệm lớp thật bình tĩnh nhìn tôi, cười lạnh một tiếng:

“Thời gian dài không đi học rồi nhỉ.”

Tôi ‘ ừ ’ một tiếng, không nói gì.

Chủ nhiệm lớp tìm cái gì trên bàn, rất không chú ý hỏi:

“Hết chưa?”

“Chưa.”

“Bệnh gì có thể kéo dài đến vậy?” Chủ nhiệm lớp cười nhưng trong lòng không cười,”Có phải ngôi miếu này của chúng tôi không dung nổi Đại Phật cậu?”

Tôi cúi đầu, nhẹ nói: “Nói quá lời.”

Cuối cùng chủ nhiệm lớp tìm được cái gì từ trên bàn, thầy giơ tay đưa cho tôi, sau đó nói:

“Đây là thư xin học bổng Thẩm Hà Dương của trường, cậu điền xong giao cho tôi là được.” Thái độ của thầy ý vị sâu xa, còn nói, “Còn nữa, mai họp phụ huynh năm hai trung học, cậu đoán xem ai sẽ được tuyển làm học sinh đại biểu?”

“Em.” Tôi không muốn nói nhiều.

“.” Chủ nhiệm lớp dừng một chút, vẻ mặt như đưa đám, sau đó nói, “Đúng, là cậu, trở về nói phụ huynh của cậu chuẩn bị một chút, ngày mai lên đài diễn giảng.”

Tôi gật đầu, cầm bảng điền liền lui ra ngoài, chủ nhiệm lớp vốn còn muốn nói chuyện với tôi, vừa quay đầu xác định không thấy người, tức giận vỗ vỗ bàn, rống:

“Trần Khải Minh, cậu trở lại cho tôi!”

Tôi nghe thấy thầy gọi tôi nhưng lại không quay đầu, trong lòng rất phiền, vì vậy cúi đầu đi bộ ra khỏi phòng học.

Bên ngoài mặt trời rất chói chang, qua tháng mười Bắc Kinh đã bắt đầu chuyển lạnh rồi, nhưng năm nay khí hậu nóng đã lâu vẫn không đổi, đón ánh mặt trời đi vài bước là đã xuất mồ hôi.

Tôi bước nhanh đi tới chợ chế biến phẩm, cửa hàng của Trương Mông còn chưa mở tờ. Một ngày lên lớp mười một kia, Trương Mông đánh cho tôi một cái chìa khóa cửa hàng, bình thường không dùng, bây giờ liền có đất dụng võ.

Cửa hàng Trương Mông chia làm hai gian phòng, bên ngoài bày rậm rạp chằng chịt rất nhiều đồ trang sức nhỏ, là phòng kho và nơi tiêu thụ hợp thành một thể. Trừ gian phòng này, bên trong còn có một phòng

ngủ ngơi nhỏ đặt máy vi tính và kết sắt, lúc không buồn bán Trương Mông không nằm ở trên ghế thái sư nơi phòng kho phơi nắng thì sẽ núp ở bên trong chơi bài.

Tôi mở cửa, thấy phía ngoài cùng để thật nhiều đồ liền biết hôm qua Trương Mông lại lấy hàng, nhìn có vẻ còn chưa kịp phân loại.

Trương Mông rất lười, việc gì chỉ cần tôi có thể làm sẽ khiến tôi giúp một tay, trước kia y đã dạy tôi làm sao phân loại, ngày sau sắp xếp hàng tất cả đều để tôi làm rồi.

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, thu dọn hơn một giờ, nhìn đồng hồ đeo tay đã hơn tám giờ, theo lý thuyết thì bình thường giờ này Trương Mông đã đến tiệm, không biết hôm nay làm sao nữa.

Tôi nâng người lên, đi vào trong phòng nhỏ, mở máy vi tính lên. Bởi vì hôm qua làm web vội vàng, tôi muốn sửa đổi một chút.

Vừa mở máy vi tính ra, liền phát hiện bên trong lại có thêm mấy tấm ảnh tài liệu, bên trong ghi rõ căn kê loại hình và giá tiền, tôi đoán những thứ này cũng phải đưa vào phần hàng hóa nên liền tải lên trên.

Hình ảnh mới vừa tải xong một nửa, tôi liền nghe được có người dùng chìa khóa mở cửa, nghĩ nhất định là Trương Mông, tôi liền không lên tiếng.

Ngày sau tôi đã từng vô số lần hối hận, khi đó tại sao không lên tiếng, bởi vì dù tôi chỉ chào hỏi cũng tốt hơn lâm vào tình huống như thế.

Khi đó tôi nhìn chằm chằm máy vi tính, không chú ý từ bên ngoài đi vào là hai người mà không phải một người, tôi chỉ nghe được tiếng kéo rèm cửa sổ nhanh chóng, sau đó là tiếng đóng cửa cái ‘rầm’. Tiếng đóng cửa rất lớn, tôi có chút kỳ lạ tại sao Trương Mông lại kéo rèm cửa sổ, nhưng hình ảnh tải lên chỉ còn một phần ba là xong, tôi liền tăng nhanh tốc độ, lúc sắp hoàn thành thì đột nhiên tôi nghe được một tiếng thở dốc cao vút.

Âm thanh kia vừa nghe liền biết là của nam, hơn nữa còn là của đàn ông khi rất hồi hộp rất hưng phấn.

Tôi chần chờ dừng động tác trên tay, muốn đứng lên xem một chút, nhưng còn chưa đứng lên liền nghe thấy Trương Mông rất tỉnh táo nói một câu:

“ Sáo chứ?”

Người đàn ông xa lạ không lên tiếng, tôi chỉ nghe được tiếng nước chắc chắc mập mờ môi lưỡi hôn nhau, âm thanh kia khiến tôi có chút xấu hổ, đột nhiên hiểu được hai người bên ngoài đang làm gì.

Loại chuyện như vậy quả thật không nên nghe lén, nhưng để tôi đi ra ngoài nói một tiếng ‘tôi còn ở chỗ này’ thì hình như không quá ổn, bởi vì rất lúng túng.

Vì vậy tôi trầm mặc một chút, nghĩ thầm ở loại địa phương này, bọn họ không thể làm cái đi?

Sự thật chứng minh, bọn họ thật sự vẫn làm cái gì.

Đều tại bình thường thời gian tôi tới cửa hàng của Trương Mông không ổn định, hơn nữa thường muộn hơn Trương Mông cho nên phản xạ có điều kiện của Trương Mông là tôi không ở nơi này, nếu vừa rồi tôi chào hỏi, bọn họ sẽ không để người ngoài tôi đây nghe toàn trường như vậy.

Bên ngoài là một hồi luồng cuống tay chân thở dốc, tôi thầm nghĩ một lát có thể sẽ phải nghe được âm thanh bất nhã gì đó, vì vậy chuyển lực chú ý đến máy tính, muốn tiếp tục chỉnh sửa websites nhưng lại không dám kích chuột, nếu không tình huống sẽ hỏng bét.

Trương Mông dùng giọng nói cà lơ phất phơ bình thường, nói:

“Tự cậu cởi quần đi.”

Người đàn ông xa lạ mắng một câu, sau đó là tiếng nói dây, hẳn tiến tới bên Trương Mông không ngừng tác hôn, khàn khàn nói: “ vậy anh giúp em bơi trơn.”

“Cậu sướng nhỉ,” Trương Mông mở miệng nói, “Chống mông lên, thích làm thì nhanh một chút, không làm thì cút đi.”

“Mẹ, ” người đàn ông xa lạ oán trách một câu, sau đó tôi nghe thấy tiếng ghế Thái sư nặng nề phát ra âm thanh ‘kéo kẹt ——’, tôi cảm thấy thật không tốt, trong trầm mặc chắc phải lên tiếng thôi.

Tôi vừa định nói chuyện liền nghe thấy tiếng Trương Mông lấy tay vỗ nơi đó của người đàn ông xa lạ, phát ra âm thanh rõ ràng, người đàn ông kia rên rỉ một tiếng, ghế Thái sư vang càng lợi hại.

Trương Mông trêu đùa nói: “Đây là cái quần lót rách gì, một tuyến?”

Không biết y làm cái gì, tiếng thở của người đàn ông càng nặng nề, hiển nhiên là động tình rồi.

Mặc dù như vậy rất không lễ phép, nhưng tôi vẫn gõ bàn một cái, hơn nữa làm bộ ho khan một tiếng.

Bên ngoài đột nhiên liền an tĩnh.

Người đàn ông xa lạ đoạt lời trước:

“Người nào ở bên trong?”

Sau đó chính là tiếng sột soạt mặc quần áo, Trương Mông đã khôi phục tỉnh táo, nói với hắn:

“Người làm trong quán, hay là cậu về trước đi.”

Tôi không nghe thấy bên ngoài có thanh âm gì mới đi ra, nhìn Trương Mông đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời đột nhiên tràn vào.

Tôi nói với Trương Mông: “Vừa rồi tôi chỉnh sửa websites một chút, tải ảnh chú chuẩn bị lên rồi, chú tới xem một chút.”

Trương Mông chậm rãi nói: “Không vội, ——mấy giờ nhóc tới?”

“ ” Tôi trầm mặc một chút, sau đó nói, “Rất sớm.”

Trương Mông cũng có chút lúng túng, y móc ra một điều thuốc ngậm lên miệng, sau đó nói: “Cái đó, nhóc biết rồi đấy, cho tới bây giờ chú không phải là người tốt lành gì, nếu không thì đã không thuê lao động trẻ em áp bức đứa nhỏ rồi, bây giờ còn để nhóc biết chú là đồng tính luyến ái, nhóc không muốn làm nữa chú cũng hiểu.”

Tôi nhìn y, không lên tiếng.

Trương Mông hít một hơi thuốc, phun ra, sau đó nói: “Dù sao hai chúng ta không có hợp đồng chính thức, nhóc muốn đi thì đi, trước khi đi nói cho chú biết một tiếng, chú tính hết tất cả tiền giao cho nhóc. Trước kia chú sợ nhóc không chuyên tâm học nên không dám giao tất cả tiền cho nhóc, nghĩ chờ nhóc trưởng thành thì tính hết sau, nhưng bây giờ nhóc vẫn chưa trưởng thành, chú sẽ gửi tiền vào trong tài khoản của ba nhóc thôi.”

Ngón tay y cầm điều thuốc có chút run, nhưng cả người vô cùng bình tĩnh, bởi vì y vốn không sợ tôi.

Tôi hỏi y:

“Chú thật sự là đồng tính luyến ái?”

Trương Mông cười một tiếng, dè thuốc lá xuống đất, nửa ngày mới nói:

“Không phải như sao vậy? —— không có cách nào khác.”

Trương Mông ngẩng đầu, nói:

“Không thể rời bỏ, vậy thì như thế đi.”

Lúc y nói chuyện không có phách lối như thường ngày, ánh mắt vô cùng trầm, không có một chút do dự.

“Như vậy, ” tôi nói, “Chú thích người nào không quan hệ tới tôi, nhưng bây giờ mà chú đưa tất cả tiền cho tôi...tôi sẽ suy tính làm nhiều hơn mấy năm nữa cho chú.”

“!@#%\$@, đùa chú Trương của nhóc đấy à.” Trương Mông cười, vẻ mặt thoải mái một chút.

Ngoài miệng tôi nói như vậy, thật ra trong lòng lại rất kinh ngạc. Tôi hoàn toàn không ngờ Trương Mông sẽ là người như vậy, nhìn y rất bình thường, giờ tôi lại có cảm giác ‘đồng loại’ thân cận với y. Cả một buổi chiều tôi đều có chút hoảng hốt, nhiều lần nhìn Trương Mông muốn nói chuyện với y một chút, nhưng lại cảm thấy chúng tôi không quen đến thế, có một số việc vẫn nên giữ một khoảng cách thì tốt hơn.

Bởi vì nhược điểm bị tôi chớp vào tay, Trương Mông an tĩnh rất nhiều, lúc làm ăn không đùa cợt với tôi nữa, cũng không chỉ điểm tôi làm này làm nọ, sắp đến năm giờ còn nói với tôi:

“Nhóc về đi, hôm nay tan làm sớm.”

Tôi nhìn đồng hồ, biết bây giờ Mạnh Khung còn chưa tới, tôi cũng không có nơi để đi, nói:

“Ồ thêm chút nữa đã.”

Trương Mông mặc áo khoác vào, nói: “Vội được, chú đi trước, nhóc nhìn quán đi.”

“Ừ.”

Sau khi Trương Mông đi, không khí trong phòng nhẹ nhõm không ít, nhưng suy nghĩ của tôi lại tắc nghẽn giống như ao nước, cứ lặp lại nghĩ đến những thứ buổi sáng nghe được.

Kiếp trước tôi chưa bao giờ có hứng thú với phái nam, vì vậy cũng không xem qua phim gì, nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ biết nên làm cái gì, trừ mấy lần thân mật với Mạnh Khung, đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với phương thức ân ái của phái nam ở khoảng cách gần như vậy.

Kinh nghiệm này khiến tôi đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới Mạnh Khung, có đôi khi là anh cười với tôi, có đôi khi là anh tắm xong ở trần, có lúc là anh nằm ở dưới người của tôi, ôm tôi muốn hôn tôi.

Cuối cùng ngừng ở hình ảnh anh quỳ gối giữa hai chân tôi, thành kính hôn hạ thể của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, nội tâm cảm thấy hốt hoảng luống cuống.

Khó chịu này vẫn kéo dài đến lúc Mạnh Khung đi đón tôi. Tôi có chút không dám nhìn ánh mắt của Mạnh Khung, giống như làm vậy anh sẽ biết buổi trưa nghe được chuyện gì, sợ anh cảm thấy tôi và Trương Mông là một giuộc, càng sợ anh biết trong đầu tôi tùy ý xâm phạm anh.

Mạnh Khung rất nhạy cảm phát hiện tôi khác thường, dọc theo đường đi anh hỏi rất nhiều lần:

“Sao vậy?”

Mà tôi luôn trả lời:

“Không có việc gì.”

Trên bàn cơm Mạnh Khung do dự mở miệng, nói:

“Có phải hôm nay chủ nhiệm lớp cháu vắng mặt không? Đại ca, chuyện như vậy không cần.”

“Không phải, ” tôi ngắt lời của anh, nói, “Ăn cơm.”

Sau khi cơm nước xong, Mạnh Khung đến phòng tắm tắm, tôi liền đi rửa chén, bởi vì tâm sự nặng nề cho nên tôi rửa rất chậm, thậm chí có khi một chén rửa lại ba lần.

Tôi không nghe thấy tiếng Mạnh Khung mở cửa, khi đó tôi nhìn vào một điểm trong hư không mà ngẩn người.

Mạnh Khung ôm lấy tôi từ phía sau...tôi cương cứng một chút, có chút không biết làm sao.

Hô hấp của anh vẩy vào bên tai của tôi, hơn nữa càng không ngừng dùng gương mặt cọ xát tôi.

Mạnh Khung không mặc quần áo, trên lồng ngực còn dính nước, dính vào phía sau lưng của tôi mang đến nhiệt độ nóng bỏng .

Tôi không biết phía dưới anh có mặc quần lót hay không, ý tưởng này khiến tôi ngừng thở, nhịp tim dồn dập.

“Đừng làm rộn.”

Tôi phát phát cánh tay, nghĩ tránh khỏi lồng ngực của Mạnh Khung. Cánh tay của anh khẽ buông lỏng, rồi lại ôm bụng của tôi, sau đó chậm rãi xuống phía dưới, cách quần, nhẹ nhàng cầm dục vọng còn đang ngủ say của tôi.

39. Chương 39: Thuận Theo

Edit: Dầm Cơ

Tôi lấy tay cản lại, xoay người có chút xấu hổ cúi thấp đầu, thấy Mạnh Khung còn đưa tay muốn sờ tôi, liền hạ thấp giọng nói: “. Buông tay.”

Trong tay của tôi còn cầm một cái chén, suy nghĩ một chút lại để xuống. Mạnh Khung mặt đối mặt ôm tôi, vùi đầu vào trên vai của tôi, dùng môi nhẹ nhàng đụng cổ tôi.

Tôi bây giờ đã cao đến lỗ mũi của anh rồi, chỉ cần ngửa đầu là có thể hôn anh. Đôi mắt của tôi tùy ý liếc đôi môi của Mạnh Khung một cái. Môi của anh không giống như ướt át như môi các cô gái thoa son, ngược lại còn có chút khô ráo, nhưng tôi lại biết đôi môi này mềm mại tới cỡ nào, sự mềm mại kia khiến tôi miệng đắng lưỡi khô, vì vậy tôi nuốt nuốt nước miếng. Mạnh Khung liền thuận thể cắn yết hầu của tôi.

Cổ của tôi chợt ngứa, ‘vọt’ một tiếng cảm giác nhiệt độ nóng bỏng trong lòng xông ra, tôi không tự chủ được nắm tay lại, xem chừng lý trí vẫn còn đó.

Tôi đẩy bả vai Mạnh Khung một cái, nói: “Được rồi, để cháu rửa bát.”

“Để đó đã,” Giọng Mạnh Khung có chút mơ hồ, “Một lát chú rửa.”

Đầu của tôi ‘ông’ một tiếng. Mạnh Khung dụ ngoạn khiến tôi không kìm được, trong nháy mắt đó âm thanh của anh hòa lại với âm thanh người đàn ông xa lạ buổi sáng phát ra, tôi rất muốn như Trương Mông, cỡi quần Mạnh Khung xuống, khiến thân thể của anh bại lộ hoàn toàn ở trước mặt tôi.

Trong nháy mắt trong đầu tôi lướt qua vô số hình ảnh không chịu nổi, cho nên tôi sửng sốt, suy nghĩ đó khiến tôi cảm thấy xấu hổ, thậm chí tôi không dám ngẩng đầu nhìn mặt của Mạnh Khung.

Do dự trong nháy mắt, Mạnh Khung đã cầm ngón tay của tôi lên, nhẹ nhàng mút hôn ở phía trên.

Anh liếm móng tay của tôi, sau đó chậm rãi hướng lên, lưu luyến ở khớp xương, tôi ngứa rứt tay một cái, Mạnh Khung liền tiến lên trước, cắn cổ tay của tôi.

Tôi thở dài,, kéo cổ tay Mạnh Khung đem anh đi vào trong phòng. Động tác của tôi có chút thô bạo, Mạnh Khung bị tôi kéo lão đảo một chút, lại sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, thậm chí lúc vào phòng anh còn đóng cửa lại.

Ánh đèn phía ngoài cũng bị ngăn cản ở ngoài cửa, trong phòng đen kịt một mảng, bóng tối che giấu tất cả luân lý đạo đức, tất cả lý trí đều không tồn tại.

Tôi cứ nhìn chăm chăm Mạnh Khung, trong mắt đều là dục vọng.

Khi đó nét mặt của tôi có lẽ rất khủng bố, tôi không có cách nào khống chế biểu cảm của mình, chắc là nổi giận và mừng rỡ trộn lẫn vào nhau khiến tôi cho rằng nét mặt mình rất dữ tợn, cho nên tôi cúi đầu, không dám nhìn Mạnh Khung.

Mạnh Khung hiểu tôi xấu hổ, anh rất dịu dàng sờ phía sau lưng của tôi, dùng môi hôn tôi. Tôi cảm giác anh đang run rẩy, vì vậy tôi trầm mặc, nói:

“Cháu khấn trương.”

“. chú cũng vậy, ” Mạnh Khung cúi đầu hôn sống mũi tôi, anh nói, “Đại ca, chú có thể liếm cháu sao?”

Tôi nói: “Không thể, cháu muốn liếm chú.”

Tay Mạnh Khung run một cái, sau đó ôm chặt lấy eo của tôi, nói: “Được.”

Tôi tận lực khống chế lực độ của mình, không muốn để anh khó chịu, nhưng thực tế làm vô cùng khó khăn, tôi hôn nửa người trên trần trụi của Mạnh Khung, vuốt ve đầu vú của anh, cởi khăn tắm anh đắp ở ngang hông ra.

Anh thế nhưng mặc quần lót. Hô hấp của tôi trở nên dồn dập, vì vậy dừng lại hít sâu. Mạnh Khung khom lưng cởi quần lót của mình ra, còn chưa ngồi dậy liền bị tôi kéo đến giường.

Tôi cười lên hông của anh, dùng trán chống lại trán anh, tôi nói:

“Chú có thể từ chối.”

Mạnh Khung ôm cổ của tôi, cùng tôi hôn môi,

Tôi duỗi đầu lưỡi vào trong miệng của anh, thậm chí có cảm giác hòa làm một thể với anh. Xúc cảm mềm mại đó khiến tôi xúc động, tôi chặn miệng của anh lại, chất lỏng không thể nuốt liền theo gương mặt của anh trượt xuống. Mạnh Khung rên rỉ lên một tiếng, chân kẹp chặt eo của tôi.

Toàn thân anh trần truồng, tôi cũng không dám cởi quần áo, tôi thật sự sợ tôi khống chế không được chính mình.

Theo dấu vết ướt át trên mặt anh, tôi hôn xuống cổ anh, cắn xương quai xanh, ngực.

Tôi cảm thấy khi ngờ khi mình hưng phấn vì có thể cắn đầu vú của anh.

Tôi liếm rốn của anh thật sâu, anh cong eo lên, cắn răng không có lên tiếng, điểm mẫn cảm bị động đến liên liệu mạng chạy về phía trước, che mặt không nhìn tôi.

Tôi bắt lấy chân của anh, từ đùi của anh rơi xuống nụ hôn, cắn ra hai dấu răng, lúc cắn lần thứ hai anh run một cái, bắn ra ngoài.

Hạ thể của tôi cứng rắn không cách nào nhịn được, kèm theo đau đớn đánh thẳng vào lý tính của tôi. Tay tôi run run sờ phía sau anh, một khắc kia có thể còn có chút do dự và lo lắng, nhưng khi cảm nhận được nhiệt độ cực nóng cảm giác chặt chẽ như muốn nuốt lấy tôi thì bao nhiêu lý trí luân lý đều tan thành mây khói.

Tôi hôn điểm nhô ra nơi ngực Mạnh Khung, ngón tay khó nhịn chui vào trong thân thể anh. Mạnh Khung cố gắng bình phục hô hấp, anh nuốt nước miếng, nói:

“Ngừng. Đại ca, đừng như vậy.”

Hốc mắt Mạnh Khung đều đỏ, anh nói:

“Cháu quá nhỏ, về sau chúng ta làm tiếp, đừng sờ chú, van cháu.”

Trái tim của tôi co quắp lại, cảm xúc bị chặn đứt thật không tốt, một khắc kia tôi rất muốn từ trên giường nhảy xuống, lao ra cửa nhà này, không muốn đối mặt với người này nữa.

Chính tôi tại oán trách, người quyến rũ tôi là chú, từ chối tôi cũng là chú.

Tôi hít sâu một hơi, day day huyết thái dương, đứng dậy muốn đi tắm dội.

Mạnh Khung kéo tay của tôi lại. Khi đó tôi nhất định không nhịn được, tính cách của tôi không phải nóng nảy, nhưng có thể là do đang ở thời kỳ trưởng thành nên tôi không thể giống kiếp trước khống chế tâm tình của mình.

Tôi nói với Mạnh Khung:

“Chú buông tay.”

Giọng điệu của tôi lạnh nhạt mang theo tức giận, âm thanh này khiến anh lo lắng, anh cầm thật chặt cổ tay của tôi, sau đó nói:

“Chú giúp cháu.”

“Buông ra.” Tôi vẫy cánh tay ra, không dám quay đầu lại nhìn mặt của Mạnh Khung, tôi sợ tôi sẽ nhất thời xúc động nói ra điều gì khiến tôi hối hận.

Mạnh Khung từ trên giường nhảy xuống, hô hấp của anh còn không bình phục, đi đứng đều mềm nhũn, anh ôm tôi, nói:

“Cháu đừng tức giận, Van cháu.”

Giọng nói của Mạnh Khung có chút nghẹn ngào, anh nói:

“Chú muốn cùng cháu. , nhưng chú sợ ngày sau cháu sẽ hối hận.”

Tay của tôi còn hơi run, tôi nói:

“Vì sao cháu phải hối hận?”

Tôi xoay người, nhìn vào ánh mắt của anh, rất nghiêm túc nói, “Sẽ không hối hận.”

Ngày đó cuối cùng vẫn không làm được, là Mạnh Khung giúp tôi lấy ra. Tôi không muốn anh làm chuyện như vậy, bởi vì như vậy tôi sẽ không có biện pháp hôn anh. Nhưng Mạnh Khung vô cùng cố chấp, anh quỳ gối giữa chân của tôi, ngậm vào thật sâu.

Anh như đang dùng chuyện này bồi thường tôi...tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, bởi vì tôi không muốn ép anh, tôi hi vọng anh có thể ngang hàng nhìn thẳng vào quan hệ của chúng tôi.

Lúc sắp bắn ra, tôi nói anh lấy tay giúp tôi, nhưng cảm nhận được hạ thể của tôi co giật Mạnh Khung cố ý không ngừng đầu lên, ngược lại càng thêm dùng sức hút hai cái. Tôi vội vàng túm tóc của anh, tuy không bắn vào trong miệng anh nhưng lại phun cả vào mặt anh rồi.

Sắc mặt Mạnh Khung đỏ bừng, anh quay đầu đi, lấy tay lau mặt của mình, tôi thấy được anh theo bản năng đưa dịch trắng dính trên tay cho vào trong miệng, tôi nói:

“Chú đừng như vậy.”

Mạnh Khung cúi đầu, lần này ngay cả cổ cũng đỏ. Anh hít sâu, xương quai xanh hiện ra hết sức rõ ràng.

Anh thuận theo khiến trái tim tôi co rút lại, tôi không biết vì sao lại đột nhiên rất muốn rất muốn dùng sức ôm lấy anh.

Đau lòng, cảm động, áy náy, tức giận.

Cảm giác gì cũng có, nhưng từ nào cũng không thể hình dung.

Lòng của tôi vừa động, đột nhiên ôm cổ của Mạnh Khung, đè anh xuống dưới thân. Mạnh Khung có chút kinh hoảng che miệng lại, sau đó nói:

“Đề chú đi đánh răng.”

Tôi nắm được cổ tay của anh, giơ hai tay anh lên quá đỉnh đầu, nhìn dấu vết mình để lại trên mặt anh, rất lâu.

Tôi nhìn bao lâu, Mạnh Khung sẽ dẫy dựa bấy lâu. Anh muốn đẩy tôi xuống, lại sợ làm tôi bị thương. Anh chỉ cần chống cự nhiều một chút hơn nữa là đã có thể đẩy tôi ra, nhưng anh không làm, sau đó anh thậm chí bất động, chỉ dùng ngôn ngữ nói chuyện với tôi.

Anh hạ thấp giọng nói:

“Cháu buông chú ra đi. Trên mặt chú bẩn.”

Anh không chống cự khiến tôi khó mà bình tĩnh.

Tôi biết tôi muốn nói gì với anh rồi.

Tôi tiến tới bên tai của anh, giống như lúc anh đến gần thi thể của tôi vậy.

Môi đụng vào vành tai hơi lạnh lẽo của anh, tôi hạ thấp giọng, nói:

“Chú đừng sợ.”

40. Chương 40: Cháu Yêu Chú

Edit: Đàm Cơ

Ngày hôm sau thức dậy tôi mới nhớ hôm nay phải họp phụ huynh, vì vậy lúc ăn cơm tôi nói với Mạnh Khung:

“Xế chiều hôm nay chú có rảnh không?”

Mạnh Khung đang đứng dậy cầm trứng gà cho tôi, đập hai cái bắt đầu lột vỏ, nói: “Sao vậy?”

“Khóa chúng cháu muốn họp phụ huynh, ” anh bỏ trứng gà vào trong chén tôi, nghe xong lời này liền ngừng đầu nhìn tôi, có chút cổ quái.

Mạnh Khung suy nghĩ một chút, nói: “Mấy giờ?”

“Hai giờ bắt đầu,” tôi nói, “Có thể đi được sao?”

“Ừ, ” Mạnh Khung lại cầm một quả trứng gà, nói, “Để chú đi sao?”

“Không là chú thì là ai đây?”

Mạnh Khung thở phào nhẹ nhõm, xem ra nhẹ nhõm không ít. Anh nói: “Chú có thời gian.”

Tôi biết Mạnh Khung đang lo lắng cái gì. Nhìn anh còn rất trẻ tuổi, đi họp phụ huynh cho tôi có thể sẽ bị hoài nghi, đáng chú ý nhất là, ba ruột của tôi bây giờ đang ở Bắc Kinh.

Tôi nghĩ, nói với anh: “Chủ nhiệm lớp cháu muốn chú lên đài nói vài lời nói, chú tùy tiện chuẩn bị một chút là được.”

Tay Mạnh Khung dừng một chút, có chút hốt hoảng nói: “Nói gì? Chú chưa từng nói. Khó mà nói . Sao cháu không nói sớm để chú còn chuẩn bị trước một chút.”

“Không phải là chuyện lớn gì, không cần chuẩn bị.”

Tôi nói qua loa, nhưng Mạnh Khung không bình tĩnh giống như tôi. Ngay cả cơm anh cũng không ăn, chỉ cau mày suy nghĩ. Tôi có chút hối hận, nghĩ thầm còn không bằng trước khi lên đài rồi nói cho anh biết, như vậy anh có thể ăn ngon bữa cơm.

Mạnh Khung đưa tôi đi học, nhưng tôi cố ý trốn tránh, nhìn Mạnh Khung đi xa liền chạy đến chỗ Trương Mông. Lần này đã có kinh nghiệm, trước khi mở cửa còn gõ gõ cửa, ho khan một tiếng.

“Khụ cái gì mà khụ, mắc lông gà nữa à.” Giọng Trương Mông từ trong phòng bay ra, vừa nghe y nói như vậy, tôi liền đẩy cửa đi vào trong.

Đổ balo xuống, chỉ thấy Trương Mông cầm cái nhíp tự sửa đồng hồ đeo tay. Tôi nói:

“Sao lại chuyển nghề sang đồng hồ rồi?”

“Ừ, gần đây có chút hứng thú.” Trương Mông không ngừng đầu lên, “Không thể chỉ kiếm lợi nhuận từ tiền của con gái đi? Đàn ông cần đồ trang sức gì? Đó chính là đồng hồ đeo tay. Ngày hôm qua chú và. Người nọ đi ra ngoài ăn cơm, nhìn thấy một ông già trên tay đeo vài cái đồng hồ. Nhóc nói một cái đồng hồ nho nhỏ như vậy, giá tậu lại đến 20 tệ, có chút đồng hồ hiệu nổi tiếng, phí thủ công còn phải hơn một trăm, thật có lời.”

Tôi tiến lên trước nhìn một chút, bởi vì không hiểu đồng hồ đeo tay cho nên tôi không nói gì. Trương Mông thấy tôi không có hứng thú, liền phất tay một cái, nói với tôi:

“Nhóc đến chỗ bàn máy tính lấy giấy Tuyên Thành, có người muốn nhóc giúp một viết mấy chữ, viết xong thì ra ngoài trông tiệm, chờ gia công gì, hư mất.”

Tôi vừa nghe, cầm bút lông lên đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh vò nước rửa bút lông, sau đó đi vào cửa hàng lấy giấy Tuyên Thành, vừa chấm mực nước vừa hỏi Trương Mông:

“Viết gì đây?”

“Tờ giấy nhỏ bên cạnh giầu Tuyên Thành đó, nhìn thấy không?”

Tôi lấy lên nhìn, trong lòng nói mấy chữ này thật khó coi, tôi không nhận ra là chữ gì.

Cẩn thận đọc nội dung, phát hiện này lại là lời chúc thọ.

Trương Mông đang dùng nhíp kẹp mạch điện, vừa dùng lực liền nghe một tiếng ‘lách cách’, mạch điện liền bay ra ngoài, rớt ở bên trong đồng hàng hóa. Y vốn cực kỳ tức giận muốn tìm nhưng kết quả vừa lúc có khách tới, Trương Mông vội vàng thu dọn nét mặt, nói:

“Ngài muốn mua gì?”

Chờ y bán xong lại cầm thuốc đi tới chỗ tôi. Tôi vừa lúc viết xong, đang chờ giấy Tuyên Thành khô, vì vậy nói:

“Chú ngồi ở đây đi, tôi đi ra ngoài nhìn, chờ mực khô là được.”

Trương Mông gạt đầu một cái, mở máy vi tính ra, rất bất đắc dĩ nói:

“Websites này thật đúng là không được, người tới quá ít.”

Tôi nói: “Không có việc gì, để lại vài tấm hình và giới thiệu, giá, cũng không khó khăn.”

“Được lắm, ” Trương Mông hí hóp mắt, “Nhóc không ngại khó khăn thì chuẩn bị chơi đi, tôi sẽ đưa tiền cho người.”

“Ừ.”

Cho tới trưa bán được ba vòng tay, còn là một kiểu dáng, vừa nhìn tôi liền nói giá, Trương Mông ở bên cạnh mặt biến thành màu xanh lá, nói:

“Địt con mẹ mày, cái này giá 1600 nhóc lại bán 1000, lỗ chết cha tôi rồi.”

Tôi nói: “Ai bảo chú chưa bao giờ yết giá, chú viết mẫu giấy cho tôi cũng được, tôi còn có thể tham khảo một chút.”

Vì vậy cả buổi trưa Trương Mông ngồi yết giá cho tôi, tôi sắp đi y còn viết chưa xong, tôi nói:

“Buổi chiều tôi không tới, phải họp phụ huynh.”

“Được, ” Trương Mông móc ra 200 đồng từ trong túi, nói, “Đi trên đường tùy tiện gọi người đi, buổi chiều chú không rảnh, tiền này đưa cho người ta bảo bọn đóng cha của nhóc là được.”

“ ”

Cái gì tôi cũng không nói, cầm tiền đi rồi.

Thừa dịp nghỉ trưa tôi trở lại phòng học, ngồi cùng bàn là một nam sinh rất lùn, mang cặp mắt kiếng rất lịch sự nói với tôi:

“Cậu đến rồi.”

Tôi không nói gì, liền nằm ở trên bàn muốn ngủ trưa.

Đã tháng mười rồi mà vẫn nóng như vậy, tôi ngủ một giấc đều toát mồ hôi, cảm thấy có người ngồi ở bên cạnh tôi, sờ sờ tóc của tôi rất nhẹ .

Tôi lập tức tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn bên cạnh một chút, phát hiện Mạnh Khung đã an vị ở bên cạnh, tươi cười sờ đầu tôi.

“ ” Tôi hí hóp mắt, nằm trên người anh. Cái bàn quá cứng, tay tôi đã tê rần.

Mạnh Khung nghiêng nghiêng người để tôi nằm trước ngực anh, dùng tư thế ôm hết lấy tôi để tôi ngủ.

Suy nghĩ của tôi lại trống rỗng một lát, ngủ khoảng năm phút đồng hồ, chất lượng giấc ngủ vô cùng tốt, trên trán chảy một giọt mồ hôi, tôi mở mắt, liền nhìn thấy Mạnh Khung đang nhìn nơi khác.

Tôi hoàn toàn tỉnh táo, giọng nói còn có chút mơ hồ:

“Sao chú lại tới đây?”

“Phải họp phụ huynh mà.” Mạnh Khung vỗ vỗ phía sau lưng tôi, nói, “Mang theo cơm trưa cho cháu.”

Anh lấy hộp giữ ấm ra, hỏi: “Bây giờ đói chưa? Nếu chưa thì từ từ rồi ăn.”

“Đói, ” tôi lấy đôi đũa, mở hộp giữ ấm ra đã nhìn thấy bên trong chứa mấy sủi cảo, vẫn nóng. Tôi vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn, phát hiện học sinh đã đi hết rồi, đều ra ngoài đón cha mẹ của mình, trong phòng chỉ có mấy phụ huynh cùng học sinh ngồi chung một chỗ.

Hai chúng tôi nói chuyện lập tức dẫn tới sự chú ý, cô bé phụ trách hoạt động chạy đến trước mặt tôi, nói:

“Một lát nữa phải đi đến phòng thể dục nghe hiệu trưởng nói chuyện, Trần Khải Minh, ba cậu tới chưa?”

Miệng tôi đang nhai đồ, không lên tiếng.

Mạnh Khung nói với cô ấy: “Chính là chú.”

“A, thật trẻ tuổi.” Cô gái giật mình che miệng lại, “Hai người không giống nhau chút nào, cháu cảm thấy chú có chút.”

“Đi thôi.” Tôi đặt đũa xuống , nói, “Sắp tới rồi.”

Tôi có chút tức giận. Tôi không muốn người khác soi mói Mạnh Khung.

Mạnh Khung giúp tôi dọn dẹp bát đũa và balo, cũng không nói chuyện, liền đi theo tôi.

Cô gái kia còn có chút không giải thích được, giọng của cô ép tới rất thấp nhưng tôi vẫn là nghe được.

Cô nói với cô gái bên cạnh: “Cảm thấy có chút bình thường.”

Cô gái kia trực tiếp nói: “Tớ còn tưởng rằng ba Trần Khải Minh phải giống Trần Khải Minh.”

Tôi có thể nghe được, dĩ nhiên Mạnh Khung cũng nghe được, nhưng anh không tức giận, anh có vẻ thật bình tĩnh.

Bình tĩnh này vẫn kéo dài đến khi hiệu trưởng nói chuyện, có một giáo viên gọi Mạnh Khung ra phía sau đài, ý bảo anh có thể lên đi.

Tôi nhìn thấy tay anh đang run, còn tưởng rằng anh đang căng thẳng nên nói:

“Đừng khẩn trương.”

“Được, ” Mạnh Khung cầm tay của tôi, móng tay của anh lơ đãng lướt qua lòng bàn tay tôi. Tôi cảm thấy hơi ngứa liền ngẩng đầu nhìn anh.

Vừa ngẩng đầu, Mạnh Khung vừa đúng cúi đầu ôm cổ của tôi, anh hôn lên đỉnh đầu tôi một cái, nói:

“Chú đi, cháu nghe cho rõ.”

“Cái gì?”

Anh nói vừa nhẹ vừa mơ hồ, tôi còn không kịp hỏi rõ ràng thì Mạnh Khung đã theo giáo viên kia đi rồi.

Giáo viên còn cảm thấy thú vị:

“Tình cảm của hai người thật tốt, là anh em sao?”

Mạnh Khung cười, nói: “À. Nhìn giống như anh em, nhưng tôi là ba của nó.”

Người nọ khiếp sợ quay đầu lại, hỏi: “Năm nay ngày bao nhiêu tuổi?”

Mạnh Khung không lên tiếng, chỉ khách khí cười cười.

Rất nhanh anh liền đi lên, Mạnh Khung nhìn chung quanh liền thấy được tôi. Tôi phát hiện tay anh đang run rẩy, anh cứ như vậy nhìn kỹ tôi, trầm mặc rất lâu sau đó.

Sau đó anh nói:

“—— tôi không có văn hóa gì.”

Hội trường vốn huyền não đột nhiên liền an tĩnh, cũng ngẩng đầu nhìn thanh niên cao gầy đang cầm mic, bình tĩnh nói chuyện.

Anh nói tiếp:

“Cho nên tôi không hiểu làm sao mới có thể dạy tốt đứa bé, tôi chưa từng xem qua sách dạy cách nuôi dưỡng con cái, gặp những đề mục khó giải tôi cũng không có biện pháp trợ giúp nó.”

“Nhưng tôi có cái gì?” Mạnh Khung khẽ nghiêng đầu, nhìn lên trên, tôi thấy được anh nuốt nước miếng một cái, ngón tay cầm thật chặt ống nói, giọng có chút run rẩy,

Anh nói:

“Tôi chỉ có trái tim toàn tâm toàn ý yêu nó. Tôi yêu đứa trẻ nhà tôi, tôi tin tưởng nó có năng lực mà người khác không có, nó ưu tú như vậy, vốn không cần tôi ‘trông nom’.”

“Nó giống như một gốc cây nhỏ có thể tự mình sinh trưởng, thẳng tắp, cao lớn.”

Mạnh Khung cúi đầu dụi dụi mắt, anh nói: “Có thể có đứa con như vậy là vinh hạnh của tôi. Tôi không thích người khác ép buộc nó, không thích người khác dùng ngôn ngữ trên chộc nó, phê bình nó, bởi vì chính tôi cũng chưa từng làm như vậy.”

Tôi nghe chủ nhiệm lớp ngồi phía trước giận đến phát run, thầy hô: “Lời lẽ sai trái, lời lẽ sai trái, có khuyết điểm còn không cho người ta nói sao? logic nuôi thả cái gì, thật không biết cách dạy.”

Nghe nói như thế, dưới đài cũng bắt đầu ồn ào, bọn họ tùy ý giễu cợt cách giáo dục của Mạnh Khung.

Mạnh Khung giống như không nghe được bọn họ nói, anh chỉ nói:

“Cha ruột đứa bé của tôi từ nhỏ đã ném nó đến chỗ tôi. Tôi nhìn nó đứng một mình ở bên trong cánh cửa, cảm thấy thật ra nó rất cô độc, lại còn hưởng thụ sự cô độc đó. Tôi không biết một đứa bé nhỏ như vậy tại sao lại thản nhiên làm bạn cùng cô độc, tôi thật vất vả mới khiến cuộc sống của nó trừ mình ra, lại có thêm tôi. Nó như vậy làm sao tôi có thể la to nói lớn, sao tôi có thể lớn tiếng khiển trách đây? —— cho nên tôi không thể trợ giúp nó cái gì, tôi chỉ thật thương nó. Tôi chỉ có một chút như vậy, tôi cũng chỉ có thể làm được điều này.”

Giọng Mạnh Khung có chút nghẹn ngào, anh đưa ngón tay gầy gò lên không ngừng lau mặt, anh nói: “Tôi cảm thấy tôi có lỗi với nó, bởi vì cái gì tôi cũng không thể cho nó, tôi rất nghèo, không học thức, là công nhân lau xe, có lúc ngay cả cơm cũng không thể để cho nó ăn no. Nhưng nó vẫn đi theo tôi, cho tới bây giờ đều không oán trách, nó có một người cha có tiền, nhưng nó nói tôi ở đâu, thì nhà của nó ở đó ——”

Mạnh Khung nói chuyện lộn xộn, nhưng rất nhanh, dưới đài lại bắt đầu an tĩnh. Bọn họ kinh ngạc nhìn người đàn ông không kìm chế được nổi nóng trên đài, có cười nhạo, cũng có đồng tình.

Trái tim của tôi giống như bị người nắm chặt, máu chảy ra đều chua, đầu ngón tay cũng thấy đau từng trận.

Chủ nhiệm lớp cũng ngừng oán trách, thầy khẽ hé miệng, ngược cổ nhìn Mạnh Khung trên khán đài.

Sau đó Mạnh Khung nói câu cuối cùng khi đứng trên đài.

Anh nói:

“Thành tích của đứa bé không có liên quan gì đến tôi, tôi đứng ở chỗ này, vô cùng xấu hổ.”

Tôi đột nhiên đứng thẳng lên, ghế sau lưng cũng bị đá ngã lăn ra, phòng thể dục to như vậy lại có thể nghe đến rõ tiếng động của tôi bên này. Tiếng động quá lớn khiến mọi người đều quay đầu, tôi xoay người, dường như là chạy đi ra khỏi phòng thể dục.

Tôi vội muốn kéo anh đến một nơi không có ai, chỉ có hai chúng tôi, sau đó tôi muốn nói với anh vài lời.

Tôi chạy đến lối ra phía sau đài, ngăn ở bên kia, bởi vì chạy nhanh nên hô hấp của tôi có chút xốc xếch, tôi ngẩng đầu, nhìn Mạnh Khung.

Ánh mắt của Mạnh Khung còn có chút ướt át, lúc tôi chạy tới gần anh đang nói chuyện với giáo viên ở bên cạnh, nhìn thấy tôi, anh đột nhiên cười.

Tôi nắm cánh tay anh, kéo anh đi ra ngoài.

Giáo viên cười nói: “Tình cảm của hai người thật tốt.”

Mạnh Khung lảo đảo theo sát phía sau tôi, tôi đi tới lối nhỏ bình thường không có ai đi qua, dè Mạnh Khung lên ở một thân, tôi cầm cổ tay của anh, kéo cổ anh xuống khiến anh khom người, nghe tôi nói.

Một khắc kia tôi lại cảm giác có chút vặn vẹo, không gian, thời gian cũng xuất hiện vết rách, tôi giống như bắt được Mạnh Khung kiếp trước đang nói chuyện, cũng giống như nghe theo nội tâm của mình.

Giọng nói của tôi trở nên dịu dàng, nhưng làn điệu vẫn lạnh lùng.

Tôi đến bên lỗ tai của anh, dùng giọng nói tương tự tiếng thở dài anh thường nói:

“ Cháu yêu chú.”

41. Chương 41: Toffee (kẹo Đường Có Bơ)

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung khom người, mở to hai mắt, không dám tin nhìn tôi, bờ môi của anh có chút run rẩy, sững sốt thời gian rất lâu, anh mới há mồm nói với tôi:

“ Cháu lặp lại lần nữa.”

Tôi nhìn ánh mắt của anh, nói: “Không phải chú đã nghe rồi sao?”

“Chú không thể tin được.”

Tôi nói: “Tin tưởng đi, đừng để cháu nói lại.”

Vì vậy Mạnh Khung không nói nữa, anh chỉ ôm cổ của tôi, cúi đầu hôn trán tôi, bờ môi của anh rất mềm, ẩm nóng dán lấy tôi, khiến tôi cảm thấy vô cùng kỳ cục, vì vậy lắc đầu một cái, Mạnh Khung liền vùi đầu ở trên vai tôi, chỉ chốc lát sau tôi liền cảm thấy trên bả vai ướt át.

Nước mắt của Mạnh Khung khiến tôi trầm mặc, tôi đã cho anh đầy đủ ám hiệu, ám hiệu này đại biểu tôi sẽ vĩnh viễn làm bạn cùng anh trong cuộc sống sau này, không còn cô gái nào có thể chen vào giữa chúng tôi.

Tâm tình của tôi rất phức tạp, một mặt vui mừng về sau không cần để Mạnh Khung một người cô đơn mà đi con đường quanh co này, một mặt giấu cột mình trước giờ kiên trì không có chút ý nghĩa.

Khi về nhà, Mạnh Khung nắm thật chặt ngón tay của tôi, mười ngón tay của chúng tôi tách ra, bắt chéo đan xen, cho đến lúc ngồi lên xe đạp rồi cũng không buông tay. Mạnh Khung dùng một tay cầm tay lái, một tay khác buông xuống dưới, đặt ở eo ếch, tiếp tục nắm tay với tôi, một giây cũng không buông ra.

Tôi bất đắc dĩ vì anh dính người như vậy, đồng thời cũng không ghét, cảm thấy anh như thế rất tốt.

Đêm hôm đó anh lại muốn giúp tôi lấy ra, tôi nắm bờ vai của anh để anh áp lên trên giường bên trong phòng tắm, đem hạ thể đã phản ứng của mình cắm ở giữa hai chân của anh, đồng thời dùng sức mút hôn gáy, sống lưng anh. Đỉnh hạ thể cọ qua giữa đùi, hai quả cầu của anh. Mạnh Khung luôn nhẹ nhàng run rẩy, nuốt xuống tiếng rên rỉ sắp sửa tràn ra.

Tay của tôi vuốt bụng, rốn của anh, sau đó nắm lấy vật cứng. Anh run rẩy kịch liệt, muốn tách khỏi vuốt ve của tôi, nhưng chưa chạy thoát đã bị tôi lôi trở lại, anh run rẩy muốn tôi buông tay nhưng tôi không buông ra, sau đó anh liền bắn.

Không biết là ai đánh mở chốt vòi phun, chúng tôi đứng ở dưới nước nóng hôn môi. Phía dưới Mạnh Khung chảy ra rất nhiều chất lỏng, dính vào trên tay tôi, ngay cả nước cũng thể xối chảy hết.

Tôi cứng rắn khó chịu, dùng lực động mấy phát, nhiều lần giống như muốn đỉnh đi vào. Mạnh Khung hốt hoảng bám chặt vách tường, quay đầu nhìn chỗ chúng tôi kết hợp, anh quay đầu lại nhìn tôi, tôi liền hôn môi anh, nói:

“Cháu sẽ không vào.”

Mạnh Khung dùng một chút, vẻ mặt do dự khiến tôi cảm thấy hình như anh đang khát vọng tôi có thể làm đến cuối cùng. Tôi nắm gáy của anh ép anh quay đầu đi, tôi sợ tôi không chế không được bản thân.

Ngày đó Mạnh Khung bắn hai lần nhưng tôi vẫn cứng rắn, độ cứng này khiến tôi cảm thấy đau đớn, tôi nắm hông của anh, khiến anh kẹp chặt chân đứng, nhưng dù cọ xát hay là Mạnh Khung lấy tay, tôi đều cảm thấy thiếu gì đó, cảm giác này khiến tôi vô cùng khó chịu, cuối cùng vẫn là Mạnh Khung giúp tôi ngâm ra ngoài.

Đêm hôm đó tôi có chút trầm mặc, tự xem bài tập, mười hai giờ mới lên giường ngủ. Mạnh Khung đang ở trên giường chờ tôi, gặp tôi muốn ngủ mới duỗi thẳng gối đầu, nằm ngang đắp chăn.

Tắt đèn rồi, anh bắt đầu nói chuyện với tôi:

“Đại ca,” cổ họng của anh có chút khàn khàn, “Sao chú cảm giác như không phải hiện thực vậy?”

“ ”

Anh quay người lại nằm nghiêng, cầm tay của tôi, nói: “Chú rất ghê tởm phải không?”

“Không có.” Tôi quay đầu nhìn anh, nói, “Chú rất tốt.”

Mạnh Khung có chút đưa đám, anh nói: “Chú không nên kéo cháu xuống nước. Chú nghĩ rất nhiều lần, mỗi lần đều biết không nên như vậy, nhưng mỗi lần cũng không nhận được —— chú sợ cháu sẽ bị người khác coi thường.”

Tôi nói: “Cháu không quan tâm cái nhìn của người khác, chú cũng không cần để ý.”

Mạnh Khung kéo cánh tay của tôi, nói: “Tốt.”

Nói xong câu đó, trong lòng của tôi nhẹ nhõm đi không ít. Dường như từ đó về sau thật sự có thể không cần để ý ánh mắt của người khác, thế giới hai chúng tôi chỉ có lẫn nhau mà thôi.

Đêm nay tôi ngủ vô cùng an ổn, trong lỗ mũi đều là mùi vị ấm áp trên tóc Mạnh Khung, sáng sớm lúc mở mắt cảm thấy con mắt nhức mỏi, ngủ đến mắt có chút sưng lên. Tôi sờ sờ bên cạnh, không thấy Mạnh Khung, vừa ngồi dậy chuẩn bị mặc quần áo liền nghe thấy phòng khách loáng thoáng có tiếng cãi vã.

Tay mặc áo của tôi cứng một chút, liền dừng giữa không trung, một lát sau lại để áo sơ mi xuống, ở trần ngồi trên giường, cúi thấp đầu nghe tiếng động bên ngoài.

Một người là Mạnh Khung, một người khác là Trần Khiếu Hồ.

Nguyên nhân cãi vã hình như là hội họp phụ huynh ngày hôm qua, Trần Khiếu Hồ vốn định tới họp cho tôi, không ngờ Mạnh Khung đã nhanh chân đến trước rồi.

Trần Khiếu Hồ nổi trận lôi đình nói: “Cậu thật đúng là đem Trần Khải Minh làm con trai cậu? Tôi cho cậu biết, bây giờ chỉ cần tôi ra tòa kiện cậu... cậu đừng mơ con tôi sẽ ở lại nhà cậu.”

Mạnh Khung hạ thấp giọng, cũng rất căm tức, anh nói: “Anh nhỏ tiếng một chút, đại ca còn đang ngủ.”

“Ngủ cái rắm!” Trần Khiếu Hồ không nhận được nói tục, “Bây giờ nói nó ra đây, tôi muốn nó lập tức trở về với tôi, thẳng nhóc thú, làm như tôi không quản được nó sao?”

Giọng Mạnh Khung có chút khàn khàn, anh nói: “Cùng anh trở về Đông Bắc, đại ca đi học làm sao đây? Bên kia học không giống nơi này, đến lúc thi tốt nghiệp trung học không phải còn trở lại sao? Tại sao không phải anh và vợ anh về Bắc Kinh? Trong đầu anh nghĩ cái gì vậy hả!”

“Bây giờ tôi còn không về được, bên kia vẫn không thể buông ra, nhưng. ”

Mạnh Khung ngắt lời ông ta: “Lúc ấy là anh để con anh ở chỗ của tôi, tôi hỏi anh, những năm này tiền nuôi dưỡng anh đã cho tôi mấy phần? Anh đừng nghĩ cứ dễ dàng dẫn nó đi như vậy.”

Trần Khiếu Hồ nghe vậy thì vô cùng đưa đám, ông nói: “Nhưng cậu không trả nổi tiền học phí của nó, tôi có thể, cho nên tôi muốn mang nó đi. Tôi muốn kiện cậu...cậu như vậy là phạm pháp, tòa án khẳng định sẽ đứng bên tôi. Nó bây giờ không xem tôi là ba nó, mấy năm nữa chẳng phải sẽ thật sự trở thành con trai của cậu sao? Vậy không được, tôi không muốn nuôi con cho người khác.”

Mạnh Khung trầm mặc một chút, nói: “Anh không tin đại ca như vậy sao? Bây giờ nó không để ý tới anh là vì hận anh...anh cưỡng ép mang nó đi thì nó càng hận anh. Nhưng về sau nếu anh gặp chuyện không may, nó chắc chắn sẽ không mặc kệ anh, dù sao anh là cũng là cha ruột của nó.”

Trần Khiếu Hồ nghe lời này, hình như thở phào nhẹ nhõm, ông nói: “Nếu bên kia buôn bán có thể buông xuống thì tốt rồi. Mấy năm nữa, mấy năm nữa nhất định tôi sẽ về cùng nó.”

Tôi lẳng lặng ngồi ở trên giường, cảm thấy bọn họ cãi vã thật ra không có chút ý nghĩa nào. Bởi vì bản thân Trần Khiếu Hồ không nghĩ nuôi dưỡng tôi, ông đã có gia đình riêng của mình, kiếp trước ông chưa bao giờ đến thăm tôi, chỉ lúc tôi thi đậu đại học mới cho tôi 1 vạn tệ. Ông vĩnh viễn lấy lợi ích của mình làm điểm xuất phát, cảm thấy tôi có thể sẽ có tiền đồ, liền bỏ chút vốn đầu tư, mượn cái gọi là huyết thống cha con để duy trì quan hệ nước bạn, ngày sau cũng dễ dựa dẫm lấy được chỗ tốt nơi tôi.

Ông máu lạnh khiến toàn thân tôi phát run, tôi lại nằm xuống, nhắm mắt lại, chỉ muốn Mạnh Khung trở lại nhanh lên.

Tôi khát vọng nhiệt độ của anh.

Khí nóng chậm chậm không biến mất rốt cuộc cũng vơi bớt vào cuối tháng mười, một cơn mưa thu đi qua, thời tiết chợt chuyển lạnh, buổi trưa còn mặc ống tay áo buổi tối sẽ phải mặc áo len rồi. Đây là tháng Mạnh Khung làm việc khó khăn nhất. Lạnh quá thì sẽ có nước nóng rửa xe, nhưng bây giờ chưa đến thời điểm lạnh nhất nên nước nóng sẽ không có, còn nước lạnh thì khiến người ta không dám đụng vào.

Có lúc tay Mạnh Khung đến buổi tối sẽ lạnh lẽo cứng ngắc, tôi nắm tay anh trong tay, rất lâu sau đó mới có thể ủ ấm nó.

Tôi hỏi Trương Mông, nếu như để tôi trông quán, một tháng cho bao nhiêu tiền, Trương Mông nói ra con số, tôi cảm thấy không chênh lệch tiền lương Mạnh Khung lau xe là mấy, vì vậy tôi nói muốn giới thiệu người tới nơi này trông quán cho y.

Mắt Trương Mông sáng rực lên, hỏi:

“Nhóc sao?”

Tôi nói: “Không phải, tôi muốn ba tôi đến.”

“Thôi đi, ” Trương Mông khoát khoát tay, “Tôi không thích, không phải nhóc thì không cần bàn nữa.”

Tôi nói: “Ba tôi rất cần cù có thể chịu khổ, thời tiết này cũng có thể chịu đựng lau xe cho người ta——”

“Không phải vấn đề có chịu khổ được hay không, trông quán thì tự tôi trông cũng được.” Trương Mông nói, “Là vấn đề cảm giác, nhóc cho rằng tôi thật sự chiêu lao động trẻ em à? Thằng nhóc nào đến cũng tuyển? Con mẹ nó, tôi nhìn không thuận mắt, ai cũng đừng nghĩ làm công cho tôi.”

“:”

Trương Mông híp mắt nằm ở trên ghế thái sư, nói: “Nhóc mà đến trông quán cho tôi, tôi cho nhóc tiền lương gấp đôi.”

Tôi có chút tức giận, liền quay đầu, không nói chuyện với y.

Tôi cảm thấy tính khí này của Trương Mông, nói những lời đủ để người ta hận không thể một đao đâm chết y, nhất định đắc tội không ít người.

Ngày sau tôi thường nghĩ lại những lời này, cảm thấy tôi nói rất có đạo lý.

Nửa học kỳ chẳng mấy chốc đã trôi qua, lớp mười một cũng đã qua nửa năm, mùa xuân sắp đến.

Mạnh Khung được chỗ rửa xe phát cho chút tiền ăn tết, tôi lại lấy tiền công chỗ Trương Mông cùng tiền học bổng đưa cho Mạnh Khung. Anh thật vui mừng, mang theo tôi đi mua đồ, đi trước chợ bán thức ăn một chuyến, mua thật nhiều món ăn, tất cả túi lớn nhỏ siết đồ tay anh. Tôi giúp anh xách túi thì tâm thần anh sẽ thấp thỏm, cứ tìm cơ hội đoạt túi lại.

Mặc dù bây giờ tôi đã cao gần bằng anh, nhưng anh vẫn cho rằng tôi cầm không nổi mấy cái túi này.

Dọc theo đường đi tôi đều tranh đoạt với anh, sức lực của anh và tôi không chênh lệch là bao, nhưng anh mà nhường tôi, liền bị tôi đoạt hơn phân nửa túi. Anh nhìn ngón tay bị siết đồ của tôi, lộ ra vẻ mặt cực kỳ tức giận, qua một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

“Năm nay cháu còn cùng chú, thật tốt.” Mạnh Khung nói ở bên tai tôi như vậy.

Tôi nghĩ, nói: “Về sau cháu cũng sẽ cùng chú.”

Nghe lời này, Mạnh Khung đầu tiên là cười cười, cười cười đến đôi mắt đều đỏ.

Mùa xuân đi qua chính là sinh nhật của tôi, Mạnh Khung muốn đi mua bánh ngọt giảm giá, mua cho tôi một cái bánh ngọt rất lớn, hai chúng tôi khẳng định ăn không hết, cảm thấy anh rất lãng phí.

Mạnh Khung nói: “Một năm chỉ một lần, không sao.”

Mạnh Khung chia bánh ngọt làm hai nửa, một nửa đưa đến nhà Triệu Nhĩ Đóa trên lầu. Lúc tết hai người bọn họ đều ở nhà chúng tôi, nhà bọn họ không có thím Triệu trở nên vắng lạnh không ít, lúc đốt pháo Triệu Nhĩ Đóa còn khóc.

Chú Triệu nhận lấy bánh ngọt, cười híp mắt nói với tôi: “Chúc đại ca sinh nhật vui vẻ.”

Bọn họ đều học Mạnh Khung gọi tôi là ‘ đại ca ’.

Tôi gật đầu một cái.

Triệu Nhĩ Đóa từ phía sau nhô đầu ra, cười hì hì rồi lại cười, nói: “Trần Khải Minh cậu đi vào, tôi có đồ muốn tặng cho cậu.”

Tôi đang muốn đi vào nhưng Mạnh Khung lại kéo tay tôi, nói: “Chớ đi, nhanh lên về nhà, lạnh muốn chết.”

Hai chúng tôi chỉ mặc áo ngủ liền đi ra ngoài, đứng ở trong hành lang có chút lạnh, cũng đã rất muộn rồi, không thể không biết xấu hổ đến nhà chú Triệu ngồi, vì vậy tôi gật đầu một cái, nói với Triệu Nhĩ Đóa: “Ngày mai lại nói.”

Triệu Nhĩ Đóa luôn miệng nói tốt, nhưng có chút kỳ quái nhìn Mạnh Khung.

Sau khi về nhà Mạnh Khung liền vào phòng ngủ, anh nói anh có đồ muốn tặng cho tôi.

Tôi tò mò nhìn vào trong, phát hiện trong phòng ngủ tối đen như mực, Mạnh Khung nói: “Mở đèn đi.”

Tôi vừa mở đèn, có chút kinh ngạc.

Trên giường, trên đất, rậm rạp chẳng chịt xếp chồng rất nhiều toffee, tôi không biết mua nhiều toffee như vậy phải tốn bao nhiêu tiền, nhưng số lượng đó khiến tôi giật mình.

Mạnh Khung ngồi ở trên một khoảng đất trống nhỏ, anh đứng lên lôi tôi, khiến tôi giạng chân ngồi trên đùi anh.

Anh nói:

“Cháu còn nhớ rõ lần đầu tiên chú gặp cháu, đưa cho cháu thứ gì không?”

“ ” Tôi trầm mặc, không lên tiếng.

Anh hôn mu bàn tay tôi một cái, nói: “Chú dùng ba viên toffee mang cháu về nhà, chú hi vọng cháu có thể vĩnh viễn làm bạn với chú.”

Mạnh Khung nói xong thì cúi đầu, trong nháy mắt yên tĩnh khiến tôi xúc động, tôi nhìn không được nắm lấy cảm của anh, khiến anh ngẩng đầu lên hôn môi với tôi. Anh nằm ngửa trên vô số toffee, trên người cũng có tự vị khiến người ta động lòng đó.

42. Chương 42: Bước Ngoặt

Edit: Dầm Cơ

Ở bước ngoặt, tôi quay đầu nhìn anh, nhìn thật lâu, cũng chưa từng thấy oán trách hoặc bất mãn từ trong ánh mắt của anh.

Ngày nghỉ của học sinh cấp 3 không dài như vậy cấp hai, mùa xuân đi qua chưa được mấy ngày phải bắt đầu học thêm. Bởi vì cuộc thi cuối kỳ trước khi nghỉ đông tôi vẫn xếp đầu bảng, cho nên cũng chưa có động lực đi học thêm, cộng thêm không biết vì sao thái độ của chủ nhiệm lớp đối với tôi hòa hòa hơn, cũng không hỏi chuyện tôi cúp của nữa, cho nên tôi vô cùng xấu hổ không đi học thêm, có thời gian thì đi chỗ Trương Mông giúp một tay.

Mùa xuân đi qua Trương Mông lười biếng một thời gian rất dài, thường là buổi sáng người còn nhưng xế chiều liền chạy, tôi muốn giúp y trông tiệm còn phải làm việc, lúc nhiều người vốn không chú ý, thỉnh thoảng có thể bớt chút thời gian đọc sách, cảm thấy mình có chút bỏ hoang việc học rồi, chỉ có thể thức đêm buổi tối học bù lại.

Hôm nay Trương Mông càng thêm quá đáng, cả ngày không lộ mặt, buổi sáng còn người nhiều, đại đa số tới thị trường mua đồ tết, tôi vội sắp xếp.

Bởi vì hôm nay quá bận rộn, cho nên không có thời gian đọc sách, gần đây bài tập lại nhiều, buổi tối làm hơn một giờ đồng hồ cũng không xong. Tôi nóng nảy cảm thấy mệt nhọc, dây thần kinh trong đầu cứ giật giật đau, tôi nhắm mắt lại vuốt vuốt trán, hít sâu mấy hơi cũng không có biện pháp bình tĩnh lại.

Vì vậy tôi đặt bút xuống, nằm ở trên bàn, nhắm hai mắt nghỉ một chút, đè nén tâm tình của mình.

Sau đó tôi nghe có người mở cửa phòng khách, người nọ đi tới bên cạnh tôi, ôm eo của tôi muốn ôm tôi đến phòng ngủ.

“ Đứng dậy, ” tôi nói với anh, “Để cháu nghỉ một lát.”

“Ngủ đi, ” Mạnh Khung nói rất nhỏ, “Quá muộn, trở về phòng ngủ đi.”

“Không đi.” Tôi buồn buồn nói, anh khuyên can lại khiến tôi tức giận.

“Nhưng.” Mạnh Khung lo lắng nhìn tôi, thấy tôi nằm trên bàn không muốn nói chuyện cùng anh, liền xoay người đi rồi.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa của anh, tôi thở dài, cảm giác mất mát mãnh liệt dâng lên.

Tôi đặt bút nhìn một cái đề, trong đầu rất loạn, đọc xong câu sau liền quên câu trước. Nhìn hai lần, một chữ cũng không in ở trong đầu.

Kiếp trước cũng có lúc tôi thức đêm học tập, khi đó thậm chí thức tới ba giờ sáng, mắt mỏi đến không mở ra được nhưng không thấy nóng nảy gian nan như vậy.

Tôi lại nằm ở trên bàn, vô cùng kháng cự cùng Mạnh Khung nói chuyện, trong đầu nghĩ tới ‘ mình có nên tới chỗ Trương Mông đi làm nữa không? Mệt chết đi được, còn phải đi học, sắp lên năm ba rồi, còn có thể cúp của như vậy sao? ’

Nhưng lại nghĩ, không đi làm thì lấy tiền ở đâu ra? Bây giờ không còn tiền, về sau Mạnh Khung sinh bệnh thì làm sao bây giờ?

Lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, tiếng bước chân của Mạnh Khung đột nhiên lại vang lên.

Anh không rời đi, anh chỉ rời đi một lát lại trở về rồi.

Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Mạnh Khung bên kia.

Mạnh Khung bưng một cái ly, đứng ở bên cạnh tôi, giọng nói rất dịu dàng:

“VẬY cháu học thêm một nữa. CHÚ ở bên cạnh cùng với cháu.”

Nói xong, anh kéo một cái ghế tới, ngồi ở bên cạnh tôi, xem ra thật muốn bồi tôi ngồi một buổi tối.

Tôi quay đầu nhìn anh, nhìn thật lâu, cũng chưa từng thấy oán trách hoặc bất mãn từ trong mắt của anh.

Anh cũng rất bình tĩnh ngồi ở bên cạnh tôi, giống như chỉ cần có thể cùng tôi, thì ngủ hay không cũng không quan trọng.

“ ”

Tôi hít thật sâu, nói: “ Thật xin lỗi, gần đây tâm tình không được tốt lắm.”

“Không có việc gì, ” Mạnh Khung cười cười, nói, “Học tập vội, chú hiểu.”

Đây không phải là học tập vội, mà là Trương Mông gây thêm phiền toái cho tôi. Nhưng chuyện Trương Mông tôi không muốn nói cho Mạnh Khung, cho nên vừa nhắc tới chuyện học tập tôi chỉ muốn trốn tránh.

Tôi trầm mặc khiến Mạnh Khung lo lắng, anh sờ lưng của tôi, nói: “Sao vậy?”

Tôi không nói gì, chỉ đứng lên, nói, “Ngủ đi. Quá muộn, sau này hãy nói.”

Mạnh Khung đi theo tôi tới phòng tắm nhìn tôi đánh răng, anh nói: “Đại ca, cháu có chuyện gì muốn nói với chú sao? Cháu nói cho chú biết, chú. ”

“Không có.” Tôi ngắt lời của anh, bởi vì tôi giấu giếm mà khổ sở. Tôi rất muốn nói thẳng với anh, nhưng lại sợ Mạnh Khung ngăn cản; tôi cảm thấy sự nghiệp của Trương Mông đáng giá tôi học tập, tôi muốn tiếp tục ở lại chỗ y, nhưng lại không muốn để Mạnh Khung cuốn vào chuyện này. Suy nghĩ rối rắm không rõ, cho nên tôi quyết định không đề cập tới.

Mạnh Khung nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Chờ tôi đánh răng xong, anh liền một tác không rời giống như cái bóng của tôi, cho đến khi nằm ở trên giường, anh mới nói:

“Đại ca, cháu đừng gạt chú. Cháu như vậy khiến chú rất khổ sở.”

Tôi nhắm mắt lại, cũng khó chịu.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, tôi thấy Mạnh Khung nằm ở bên cạnh tôi, dưới mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt. Nhìn anh đứng lên rất mệt mỏi, ban ngày phải làm công việc thể lực, buổi tối còn phải thức đêm với tôi, tôi vô cùng đau lòng, chỉ có thể ngửa đầu ngăn người, nghĩ một số chuyện.

Tôi biết một chút tật xấu của Mạnh Khung. Ví dụ như anh rất không muốn người khác đụng vào tôi, anh chán ghét tôi gạt anh chuyện gì, kiếp trước trừ khi chiến tranh lạnh anh sẽ giữ khoảng cách với tôi, lúc còn lại Mạnh Khung đều hận không thể ngày ngày dính vào người tôi, một khi tôi liên lạc quá nhiều với người khác, anh sẽ ngăn cản.

Tôi đoán anh sắp biết chuyện tôi và Trương Mông, nếu như anh biết tôi làm việc ở chỗ Trương Mông thời gian dài như vậy, nhất định sẽ giận điên lên, còn không bằng bây giờ cứ nói cho anh. Nhưng dù nói bây giờ, anh cũng sẽ tức giận, không bằng lừa gạt mấy ngày nữa. Hoặc cứ giấu diếm.

Tôi thở dài, để tay lên mắt che kín ánh mặt trời, nghĩ thầm hay là không đến chỗ Trương Mông nữa? Bây giờ không phải thời cơ tốt, chờ học lên đại học tôi có thể đi tìm việc, đến lúc đó cố gắng kiếm tiền, không để Mạnh Khung phát hiện.

Lúc đi học tôi còn đang suy nghĩ chuyện này, tôi không đến chỗ Trương Mông, dưới ánh mắt kinh ngạc của chủ nhiệm lớp ngồi vào bàn học của mình, trên mặt bàn đã có không ít bụi bặm. Tôi nâng cằm lên nghe hai tiết học, cảm thấy tiết tấu rất nhanh, nhưng phần lớn đều rập khuôn theo trong sách, còn không có hiệu suất cao như mình tự học.

Không biết vì sao, tôi cứ cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó không tốt. Nhìn ngoài cửa sổ, tim của tôi đập không cách nào bình tĩnh được. Lại kiên trì thêm một tiết, tôi đứng dậy dọn dẹp balo, quyết định, tôi phải trả chìa khóa lại cho Trương Mông.

Dù sao ngày sau ngành tôi học không liên quan đến buôn bán châu báu, tôi không muốn cứ dây dưa chổ Trương Mông. Không phải không nguyên ý, mà là Mạnh Khung nơi đó giống như là khối bom hẹn giờ, tôi không muốn đập phải bãi mìn của anh.

Dọc theo đường đi tôi cứ có một dự cảm chẳng lành, đi mau mấy bước, đứng ở trước cửa hàng Trương Mông, thấy nơi đó còn không mở cửa.

Tôi vốn để chìa khóa ở bên ngoài, nhưng lại sợ bị người khác nhặt được, suy nghĩ một chút vẫn mở ra cửa ra, muốn để chìa khóa bên máy tính.

Tôi vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoang, mùi vị đó như ẩn như hiện, tôi còn tưởng rằng mình ngửi nhầm rồi.

Phía ngoài hàng hóa vẫn xóc xếch xếp chồng chất trên mặt đất, nhưng rõ ràng bị người động vào, bởi vì ngày hôm qua tôi mới sửa sang lại, nhưng bây giờ lại chặn lối đi nhỏ, giống như bị người đá một cái.

Tôi cau mày, chậm rãi đi vào bên trong phòng, sau đó liền thấy một người ngồi trước máy vi tính, đang đưa tay lên gối trên mặt, nhìn giống như đang ngủ.

“Làm gì đó?” Vừa thấy người nọ là Trương Mông, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời phát hiện mùi máu tươi càng nồng, mùi vị đó khiến tôi không nhận được nhìn Trương Mông một chút.

Y mặc một cái áo khoác mỏng, nhắm mắt lại giống như đang ngủ, vì vậy tôi liền đến gần muốn đắp chăn cho y, kết quả vừa tới gần đã thấy sắc mặt y trắng bệch, trên mặt tất cả đều là mồ hôi, giống như đang chịu nỗi đau đớn khổng lồ.

Tôi dừng một chút, ngồi xổm xuống lắc bờ vai của y, y hình như vẫn chưa tỉnh lại, mí mắt dùng sức mở cũng không mở ra. Tôi lại vỗ vỗ mặt của y, lúc này y mới tỉnh táo, chậm lụt nhìn tôi, con mắt cũng sẽ không động.

Tôi có chút lo lắng, hỏi: “Chú làm sao vậy?”

Trương Mông không lên tiếng, nửa ngày mới cố gắng cười cười, phớt lờ nói: “Nhóc đó. Lại đến trễ, thiếu chút nữa, hại chết tôi —— tôi muốn trừ tiền công.”

Nói xong y bảo tôi cởi quần áo của y.

Tôi kéo khóa kéo, liền cảm thấy tay lạnh lẽo, lấy ra nhìn, đỏ tươi một mảng.

Tôi không dám công y, chỉ có thể mượn xe đẩy ba bánh giao hàng của người ta, dọc theo đường đi Trương Mông cứ nói ‘trừ tiền lương của tôi’, tôi không để y ngủ, sợ y ngủ rồi sẽ không tỉnh lại nữa nên cứ để y nói, chờ y không nói tôi sẽ tìm đề tài bảo y nói tiếp.

Tôi nói: “Trừ lương cái rắm, tôi không làm công cho chú nữa.”

“Dừng.” Trương Mông cười, nhỏ giọng nói câu gì đó, tôi không nghe được.

Đưa y đến bệnh viện, trực tiếp đẩy vào phòng giải phẫu, tôi lấy tiền trong ví của y thế chân trước, không đủ hai vạn không cho nằm viện. Trong ví Trương Mông chỉ có 5000 tệ, tôi nộp tiền để bác sĩ làm giải phẫu trước, sau đó trở lại cửa hàng của Trương Mông chuẩn bị lấy tiền.

Nhưng tôi còn chưa về đến liền thấy có vài người chuyển quanh cửa hàng của Trương Mông, tôi nhớ rõ tôi đã đóng cửa, nhưng bây giờ cửa lại mở ra, chỉ khép hờ một cái khe nhỏ, không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra.

Tôi trầm mặc, không dám trở về, mượn tiền một tiệm trang sức ở ngay bên cạnh.

Chủ cửa tiệm kia cạnh tranh với quán Trương Mông, nhìn Trương Mông rất không thuận mắt, nhưng xung quanh chợ chế biến phẩm chỉ có chổ ông ta là mượn được nhiều tiền như vậy. Bình thường Trương Mông nhập hàng đều là mười vạn, tôi đoán tiệm này vậy cũng khác lắm.

Mượn hết tiền đã là chuyện 4 giờ chiều rồi, tôi vội vã chạy về bệnh viện, Trương Mông còn chưa ra khỏi phòng giải phẫu. Nheo mắt lại nhìn lịch điện tử trong bệnh viện một chút, tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngày 17 tháng 3?

Ngày này sao quen thuộc như vậy.

Tôi còn chưa kịp ngẫm nghĩ, liền vội vàng giúp Trương Mông chạy lên chạy xuống, nhất thời hận đến căn rằng nghiêng lợi, điện thoại của y để mặt mã, không mở ra được nên không thể liên lạc với người nhà Trương Mông.

Trương Mông hình như quan hệ không quá tốt với người trong nhà, vì vậy tôi lại buông tha liên lạc với người nhà của y.

Từ trong phòng giải phẫu ra ngoài, Trương Mông nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, trong lỗ mũi còn cắm một ống nhỏ.

“Bị dao đâm sao?” Bác sĩ mang theo khẩu trang, nói không gọn sóng, “Dạ dày đều bị đâm hỏng hết, còn tới muện, mất máu quá nhiều, thiếu chút nữa không cứu được.”

“ À.” Tôi đáp một tiếng, không biết nên nói gì.

Tôi bình tĩnh khiến bác sĩ kinh ngạc, ông dặn dò đôi câu, để tôi chờ Trương Mông tỉnh lại. Trên bụng Trương Mông bọc băng gạc trắng, tôi nhìn không thấy vết thương của y sâu cạn thế nào, chỉ có thể nhìn thấy vết rạch trên bắp vai y, phía sau lưng của y bầm tím một khối to, giống như đã đánh nhau với người ta.

Ngẫm lại những lời tôi nói trước kia, tôi có chút hoài nghi Trương Mông ăn nói quá thối, chọc cho người ta thẹn quá hóa giận, nghĩ một đao đâm chết y.

Chính tôi ở bên cạnh suy nghĩ lung tung, thời gian trôi thật nhanh, Trương Mông còn chưa tỉnh lại. Tôi gọi y tá tới thay bình chuyển dịch, trước khi thuốc mê sức hết hiệu lực, phải có người ở bên cạnh y.

Bây giờ Trương Mông tỉnh một lần, rất suy yếu nói câu gì đó, tôi tiến tới nghe, phát hiện y nói là ‘Thằng nhóc con’.

Một chai dịch cuối cùng phải chuyển hai tiếng, chờ xong rồi, y tá mới rút châm, nói để y tĩnh dưỡng.

Tôi không có thời gian nhìn đồng hồ, cuối cùng tùy tiện nhìn bên ngoài một chút, phát hiện trời đã tối đen rồi. Tôi vội vàng đứng lên, nhìn đồng hồ bên ngoài.

Đã chín giờ rưỡi, tôi quên về nhà.

Đừng nói Mạnh Khung vẫn cứ ở cổng trường đợi tôi chứ?

Ý tưởng này khiến tôi đột nhiên đổ mồ hôi lạnh. Thật là sợ cái gì, thì cái đó tới.

43. Chương 43

Edit: Đàm Cơ

Trương Mông chuyển dịch xong, buổi tối ngày đầu tiên phải có người bên cạnh ở cùng y, mà tôi sợ Mạnh Khung lo lắng, liền gọi tỉnh Trương Mông, để y gọi điện thoại cho Mạnh Khung.

Trương Mông rất suy yếu giờ điện thoại lên, bấm mặt mã để tôi tự mình dùng, tôi gọi nhiều cuộc điện thoại cho Mạnh Khung nhưng anh đều không nhận, sau đó tôi lại gọi điện thoại đến nhà, cũng không có ai nhận.

Tôi nóng nảy, nói với Trương Mông: “Chú gọi cho người nhà của chú đi, nói họ lại đây với chú, tôi phải đi về.”

“Được, ” Trương Mông nói, “Nhóc về đi.”

Tôi nghĩ nghĩ, lại chạy trở về, nói: “Không muốn gọi người nhà thì gọi điện thoại cho vị kia, chú hiểu ý của tôi chứ?”

Trương Mông cười, nói: “Hiểu, nhóc mau cút đi thôi.”

Tôi dường như là chạy như điên về trường học, ở cổng trường học tôi thấy được xe đạp của Mạnh Khung nhưng lại không thấy người đầu. Xe đạp cứ nằm trên mặt đất như vậy, ngay cả khóa cũng không khóa, thế mà lại không bị người trộm đi.

Tôi đạp xe Mạnh Khung về nhà, ở dưới lầu thấy trong nhà không mở đèn, cũng biết Mạnh Khung không ở nhà rồi. Tôi dùng điện thoại trước nhà gọi điện cho Mạnh Khung, cuối cùng anh cũng bắt máy, nghe được tiếng điện thoại đã thông, tôi thậm chí có chút thấp thỏm.

“Alo, đại ca?”

Giọng Mạnh Khung vô cùng mệt mỏi, nhưng không có tức giận như trong tưởng tượng của tôi, tôi hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ, ” tôi nói, “Về trễ, mới vừa rồi cháu đi bệnh viện.”

“Bị bệnh sao?” giọng Mạnh Khung rất nhẹ, chậm rãi hỏi những lời này.

Tôi không muốn lừa dối anh, cũng không muốn nói cho anh biết chuyện Trương Mông, cho nên không nói gì.

Sau đó Mạnh Khung cũng trầm mặc, anh nói bây giờ anh đang ở bên ngoài ăn cơm, chưa về, nói tôi đi ngủ trước.

Mạnh Khung không tức giận giống trong tưởng tượng của tôi, tôi còn tưởng rằng anh sẽ chạy về nhà hỏi tới cùng tôi đã làm cái gì. Nhưng anh bình tĩnh như vậy, khiến tôi lại càng không an tâm, vì vậy tôi mặc quần áo vào đi ra ngoài tìm Mạnh Khung.

Anh nói anh đang ăn cơm, cho nên tôi đi các quán ăn lân cận trước, nơi nào cũng không có bóng dáng của Mạnh Khung, vì vậy tôi lại lên lầu gõ cửa nhà chú Triệu, chú Triệu rất mê mang nói: “Đơn vị không có tụ hội.”

Tôi nghĩ, đột nhiên phát hiện điều gì, liền vội vàng xoay người chạy tới trường học.

Bây giờ đã gần mười một giờ, người đi trên đường phố đã rất ít, tôi ôm tâm tính thử một chút đi tới cửa trường học, không phát hiện cái gì, nhưng ngay khi tôi xoay người sắp đi, tôi thấy được một cái bóng màu đen trên bậc thang cổng trường học.

Bóng dáng kia nằm tà tà ở trên lan can, co rút thành một cục, giống như một tên ăn xin uống say, rất lâu sau đó cũng không hề nhúc nhích.

Bên tai của tôi ‘đùng’ một tiếng, nhìn cái gì cũng mơ hồ, vội vàng chạy tới bên kia, dừng cũng không dám ngừng.

Ở cự ly cách cái bóng còn có hai bước, tôi liền cúi người xuống ghé vào bên cạnh anh, vừa cúi đầu đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, bước lên trước nắm được bả vai anh. Mặt của anh nóng bỏng, nhờ ánh trăng tôi thấy được ánh mắt anh mờ mịt cùng gò má đỏ bừng.

Tôi nhận ra Mạnh Khung rồi, có chút tức giận, cho nên không nói lời nào.

Tôi thở hổn hển, sờ sờ mặt của anh, phát hiện mặt anh lạnh giống như khối băng. Tôi không nhúc nhích.

Anh mê mang nhìn tôi, ngón tay giơ lên sờ mặt của tôi, cảm thấy mặt tôi lạnh lẽo, anh run một cái, rút tay về muốn rời khỏi.

Tôi không cho anh rút về lại, mà kéo hai cánh tay anh, công anh lên trên lưng. Mạnh Khung dụ ngoan để tôi công anh, lưng của tôi thọt vào dạ dày anh, Mạnh Khung quấy người một cái, chột từ trên thân tôi nhảy xuống, quỳ trên mặt đất bắt đầu nôn mửa.

Tôi giúp anh vuốt lưng, dùng khăn giấy lau mặt của anh, nâng anh đến nơi có người mua một bình nước cho anh súc miệng. Mạnh Khung vẫn nhắm mắt lại, lông mi của anh có chút ướt át, mà tay của anh vẫn ôm hông của tôi.

Tôi nói với anh: “Cháu tìm chú thật lâu. Chú vẫn luôn ở cổng trường sao? Nhìn thấy cháu tới mới ném xe đạp xuống đất. Tại sao lại trốn cháu?”

Mạnh Khung không lên tiếng, nhưng anh mở mắt, giơ tay lên, dùng ngón tay vừa gầy lại dài lau hai mắt của mình, không ngừng hít hà.

Anh nói: “Chú cũng vậy tìm cháu thật lâu, nhưng chú không dám rời khỏi trường, cũng không dám về nhà, chú sợ chú sẽ tức giận, mà chú không muốn gây gổ với cháu.”

Nghe anh lời này, tôi không tức giận nữa. Tôi cầm cổ tay của anh, đem cái tay anh che mắt mình xuống, nhìn người đàn ông tự ti lại hèn yếu ở trước mặt tôi này.

Tôi thở dài, dùng môi hôn khóe mắt của anh một cái.

Tôi nói:

“ Cháu sợ chú rồi.”

Tôi không biết rốt cuộc anh uống bao nhiêu rượu, nhưng tôi biết anh ngồi giữa trời đông giá rét tháng Mười Một bao lâu. Sau khi về nhà tôi dùng khăn lông nóng lau người cho anh, anh bị chà có phản ứng, nhưng tôi lại không dám lấy ra giúp anh.

Mạnh Khung nằm ở trên giường, rất an tĩnh, chờ tôi thu dọn anh sạch sẽ, ngủ ở bên cạnh anh, anh mới bắt đầu nói chuyện.

Anh hỏi:

“Đại ca, cháu đã đi đâu?”

“ ” Tôi giúp anh đắp chăn, nói, “Ngủ.”

Mạnh Khung không nghe lời nói đi ngủ, anh ôm cánh tay của tôi. Tôi sờ mặt của anh, phát hiện anh khóc.

Nếu như anh nổi trận lôi đình mắng tôi, hoặc là đánh tôi, tôi có thể sẽ không khó chịu như vậy. Nhưng một câu anh cũng không nói, chỉ ôm chặt tôi, một tiếng cũng không nói.

Anh như vậy khiến tôi vô cùng khổ sở.

Tôi hắng giọng một cái, nghĩ, tôi nên làm sao mở miệng với anh, tôi không biết nên nói gì với Mạnh Khung.

Vì vậy tôi sờ mặt lạnh lẽo của anh, đắp chăn cho anh, nói:

“Lần sau đừng uống rượu nữa.”

Mạnh Khung không lên tiếng.

Tôi nói: “Chú không vui phải nói liền cho cháu biết, cháu bảo đảm lần sau sẽ không khiến chú không tìm được như vậy nữa.”

Mạnh Khung vẫn không nói chuyện, chỉ gật đầu một cái.

Anh thỏa hiệp khiến tôi cảm động. Lúc tôi không tìm được anh thì tức giận không phải bình thường, anh chắc cũng như vậy, nhưng hai chúng tôi đều không phát giận, khi đó tôi cho rằng Mạnh Khung đã không giống kiếp trước, tràn đầy tính độc chiếm chỉ có đứa bé mới có với tôi. Tôi còn thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc đó tôi không nghĩ tới, tại sao Mạnh Khung lại thỏa hiệp như vậy.

Uống nhiều rượu như thế, lại hứng gió nửa đêm, ngày hôm sau Mạnh Khung liền sốt lên. Sáng sớm còn chưa có gì, chỉ không bò dậy nổi, còn nói nhức đầu.

Tôi rót nước nóng cho Mạnh Khung, lấy nhiệt kế cho anh kẹp lại. Mặt của anh trắng bệch, thân nhiệt còn nóng dọa người.

Tôi lấy tay sờ trán của anh, lại chạm vào dưới nách anh. Anh cũng không giãy giụa, chỉ nằm ở trên giường mặc tôi kiểm tra.

Anh đắp chăn run lấy lấy, lúc kẹp lại nhiệt kế lạnh lẽo khuôn mặt còn vằn vẹo. Tôi do dự một chút, cởi áo chui vào chăn mềm của anh.

Mạnh Khung giùng giàng muốn đẩy tôi, nói không muốn lây bệnh cho tôi. Tôi cầm cổ tay của anh bắt chéo hai tay sau lưng, cùng anh lồng ngực kề nhau, cách quần áo cũng có thể cảm nhận được nhịp tim dồn dập của anh.

Chờ anh không run lên nữa tôi mới lấy nhiệt kế ra, liếc mắt nhìn số ghi trên đó, tôi kéo anh ra khỏi chăn, nói:

“Đi bệnh viện.”

“Không cần.” Mạnh Khung rút tay ra, “Chú nằm chút là được. Không đi, không đi bệnh viện.”

Tôi không nói lời nào mà kéo anh ra khỏi giường, nhiệt độ cơ thể anh sắp đến bốn mươi độ rồi, tôi sợ anh sốt hồng mắt.

Nhưng Mạnh Khung vừa đứng lên liền bắt đầu ói, trong dạ dày không có thứ gì, anh ói đến không thở nổi, nước mắt cứ từng giọt từng giọt chảy xuống đất.

Tôi dùng khăn lông nóng lau tay lau mặt cho anh, đạp xe chở anh đi.

Lúc xuống lầu Mạnh Khung rất tức giận, không muốn đi bệnh viện với tôi, nhưng lúc tôi đưa anh ngồi lên xe, anh đột nhiên an tĩnh lại, lấy tay nắm thật chặt eo của tôi, tựa đầu dính vào sau lưng tôi.

Thì ra là mỗi ngày Mạnh Khung đều chở tôi đi như vậy. Bây giờ đến lượt tôi chở anh mới biết gió trước mặt lớn như vậy, lớn đến khiến người ta không thở nổi. Tôi cảm thấy có chút chua xót trong lòng, cổ họng giống như ngạnh lại, một câu cũng nói không nên lời.

Đến bệnh viện, Mạnh Khung nói với bác sĩ anh đau bụng, đo nhiệt độ, phát hiện nhiệt độ của anh vốn không hạ xuống mà còn tăng lên.

Bác sĩ sợ anh bị thận, nói anh đi siêu âm và kiểm tra nước tiểu, lại truyền dịch, cuối cùng bác sĩ nói: “Viêm dạ dày, ruột thừa cũng có chút nhiễm trùng, hơi ngộ độc rượu, về sau kiêng rượu đi thôi.”

Tôi nghe mà tâm phát lạnh, lòng nói tối hôm Mạnh Khung qua thụ bao nhiêu tội, tôi hỏi: “Không sao chứ? Lúc nào thì làm giải phẫu?”

“Không có chuyện gì lớn, phải nhanh làm giải phẫu một chút, cậu xem anh ta sốt cao như vậy, không nhanh lên bàn mổ thì chịu không được.”

Vì vậy tôi làm thủ tục nhập viện cho Mạnh Khung, lúc đi ra không mang theo bao nhiêu tiền, trên thực tế Mạnh Khung cũng không còn bao nhiêu tiền. Tôi phải chạy đến phòng bệnh của Trương Mông mượn tiền. Khi đó Trương Mông đang ngủ, bị tôi gọi dậy phải nói là vô cùng căm tức, khí thế hung hăng ném cả tiền và trái cây bàn bên cạnh ra ngoài.

Tôi thấy trên bàn của Trương Mông có hộp giữ nhiệt, cũng biết y có người chăm sóc, không hề nữa lo lắng.

Mạnh Khung đang nằm ở trên giường bệnh truyền nước biển, anh nằm nghiêng ôm lấy mình bụng của mình, không nhúc nhích giống như đang ngủ. Nghe được tôi đi tới, anh mới ngẩng đầu lên.

Tôi nói: “Ruột thừa nhiễm trùng, chú phải làm phẫu thuật.”

Mạnh Khung nhắm hai mắt lại, lại cúi đầu.

Tôi vẫn cảm thấy Mạnh Khung không cần lệ thuộc vào tôi, nhưng bây giờ xem ra, cũng không phải vậy.

Tôi lấy táo nhạt được từ phòng bệnh của Trương Mông, hỏi anh có ăn không, Mạnh Khung nói anh không muốn ăn. Tôi xem anh cứ ôm bụng mình, cũng biết bây giờ anh chắc hẳn ăn không vô cái gì, liền nằm trên giường bệnh với anh, dùng tay của mình vuốt vuốt cho anh.

Tôi nói: “Có đau không?”

Anh nói: “Tối hôm qua rất đau.”

Tôi hỏi: “Tại sao chú không gọi cháu dậy?”

Anh nói: “Quá phiền toái.”

Tôi trầm mặc một chút, phát hiện anh có thể dễ dàng khiến tôi tức giận. Tôi không thích loại cảm giác này. Nằm được tay truyền nước biển, tôi đổi một tư thế thoải mái cho anh. Mạnh Khung hẳn là một đêm không ngủ rồi, anh dựa vào tôi, cho dù đắp chăn lên cũng không dừng phát run.

Tôi cởi áo khoác xuống đắp lên người anh, lại chui vào bên cạnh. Anh ôm eo của tôi, ngủ thiếp đi vẫn lộ ra nét mặt rất mệt mỏi.

Tôi vốn muốn để anh ngủ thêm một hồi, nhưng một y tá đã đi tới, nhắc nhở tôi lập tức giải phẫu rồi, nói tôi mang Mạnh Khung đến nhà vệ sinh lau người sạch sẽ, bởi vì sau khi giải phẫu không thể tắm.

Một tay Mạnh Khung truyền nước biển, không chỉ hành động bất tiện, còn cần có người xách bình truyền nước cho anh. Tôi đi theo anh vào toilet, anh vô cùng e lệ, mới đầu không cởi quần áo, chỉ dùng khăn lông xoa xoa cổ và cánh tay.

Vì vậy tôi để anh tự mình cầm bình truyền nước, vén áo sơ mi của anh lên, dùng khăn lông nóng lau sau lưng cho anh.

Nước rất nóng, sau lưng của Mạnh Khung đều đỏ, anh dùng tay chống tường, xương bả vai liên bèn nhon lồi ra. Mấy lần Mạnh Khung muốn tránh đều bị tôi kéo trở lại. Tôi lau trước ngực, bụng, cởi quần xuống lau chân cùng bộ vị nhạy cảm cho anh, chưa lau xong hốc mắt Mạnh Khung đã đỏ.

“ ” Tôi cẩn thận từng li từng tí lau tay ghim kim cho anh, hỏi, “Đau không?”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, nói: “Chú cảm thấy mình phiền cháu quá.”

Tôi nói “Lúc cháu còn nhỏ chú cũng lau người cho cháu như vậy, chú quên sao?”

Mạnh Khung hỏi: “Giải phẫu cần bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều, ” tôi qua loa, nói, “Về sau nếu thân thể không thoải mái, không thể gạt cháu. Về sau cháu cũng không gạt chú.”

Mạnh Khung gạt đầu một cái, để tôi lại lau thân thể cho anh một lần, đến khi hoàn toàn lau sạch sẽ chúng tôi mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Mạnh Khung đi vào bàn mổ, bác sĩ gây mê đi ra hỏi: ” Muốn gây mê toàn thân hay gây mê bộ phận cho bệnh nhân?”

Tôi hỏi: “Cái nào tốt hơn?”

Bác sĩ gây mê nói: “Gây mê toàn thân đi, giải phẫu xong còn phải nằm, gây mê bộ phận eo sẽ đau đến nằm không được.”

Tôi nói: “Vậy thì gây mê toàn thân.”

Bác sĩ gây mê nói: “Gây mê toàn thân hơi đắt.”

Tôi nói: “Không có việc gì.”

Bác sĩ gây mê đi vào, chẳng được bao lâu lại đi ra, ông có chút không nhịn được, nói: “Bệnh nhân mãnh liệt yêu cầu gây mê bộ phận, cậu cảm thấy thế nào?”

Tôi cau mày, gần từng chữ nói: “Người nhà bệnh nhân mãnh liệt yêu cầu gây mê toàn thân, tôi nói gây mê toàn thân, thì cứ gây mê toàn thân.”

44. Chương 44: Tiết Lộ

Edit: Đằm Cơ Đứng ở trước cửa phòng giải phẫu của Mạnh Khung cảm giác khác hoàn toàn khi đứng ở trước phòng giải phẫu của Trương Mông, cũng có thể nói, nó đều không giống với đứng ở trước phòng giải phẫu của bất luận người nào.

Loại cảm giác đó, giống như trên đường đi nhiều người lui tới như vậy, nhưng chỉ có một mình bạn đứng ở chỗ này, âm thanh trong phòng giải phẫu bị phóng đại vô hạn, còn những âm thanh khác thì bị thu nhỏ vô hạn.

Trong giây phút chờ đợi tôi đứng ngồi không yên, đột nhiên nhớ tới tại sao ‘ ngày 17 tháng 3 ’ lại khiến tôi cảm thấy quen thuộc. Ở nơi đây, một ngày này kiếp trước, Mạnh Khung cũng làm giải phẫu, tôi cùng anh đi tới bệnh viện, bởi vì quá mức sợ hãi, trong bệnh viện tất cả đều lưu lại ấn tượng khắc sâu cho tôi. Ví dụ như hành lang màu đen rách nát, ví dụ như ‘ ngày mười bảy tháng ba ’ màu đỏ rõ ràng trên lịch.

Cái gì tôi cũng nhớ, duy lại quên tại sao Mạnh Khung phải nằm viện.

Đứng hơn một giờ, Mạnh Khung mới bị người đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, anh còn chưa mở mắt, sắc mặt trắng bệch. Tôi giúp anh mặc quần áo bệnh nhân vào, ôm anh đến giường.

Chỉ một giờ như vậy, cả người anh giống như gãy hẳn xuống, trên người nóng bỏng, mềm nhũn khiến tôi ôm đến giường, anh bị tôi làm tỉnh, hít khí nói:

“ Đau.”

Tôi sờ sờ cái trán bị mồ hôi thấm ướt của anh, dùng khăn lông lau mặt cho anh. Môi của anh vì thời gian dài không uống nước mà khô nứt, bác sĩ không cho uống nước, vì vậy tôi liền dùng bông thấm ướt môi cho anh rồi ngồi xuống bên cạnh chờ anh tỉnh.

Gần đây tới bệnh viện quá thường xuyên, lúc này Trương Mông và Mạnh Khung lại chân trước tiếp chân sau nằm viện, tôi thật sự cảm thấy rất phiền .

Thật vất vả mới kiếm được vài đồng tiền, tới bệnh viện một chuyến đã mất ráo, sớm biết như vậy, còn không bằng mời Mạnh Khung ăn một bữa ngon.

Nhưng không có tiền cũng phải để Mạnh Khung ăn no, chờ Mạnh Khung tỉnh, tôi liền hỏi anh muốn ăn gì. Anh nói không có khẩu vị, đau bụng, không muốn ăn.

Bác sĩ nói không thể không ăn, đến cửa bệnh viện mua chút canh trứng gà là được.

Vì vậy tôi chạy đến cửa bệnh viện, tìm nửa ngày mới thấy nơi bán canh trứng gà.

Tôi chạy có chút xa, cách bệnh viện một đoạn, trời lạnh sợ canh trứng gà không nóng nên tôi chạy chậm, thấy bên trạm xe buýt cách đó không xa có một người đàn ông mặc quân trang.

Người đàn ông cao chừng một mét tám, vốn cách xe buýt chỉ có hai mét, chỉ cần tài xế chờ một chút là có thể đi lên, nhưng tài xế từ kính chiếu hậu thấy người đàn ông kia, nhẹ giọng mắng câu: “Đại binh ngu ngốc.”

Sau đó đóng cửa xe liền lái đi.

Người đàn ông lấy mũ xuống, có vẻ hơi nóng nảy, hắn cực kỳ tức giận ngồi chồm hổm xuống, chọn một cục đá không lớn không nhỏ dùng sức ném một cái trúng tấm thủy tinh phía sau xe buýt, khiến nó vỡ thành rất nhiều mảnh nhỏ.

Người đàn ông hô to một tiếng: “Ngu x——!”

Tôi nghe hấn hô xong những lời này, cảm thấy giọng nói đó có chút quen tai, nhưng không kịp suy nghĩ nhiều, tôi liền bị canh trứng gà trong tay làm nóng. Sau đó tôi không nhìn náo nhiệt nữa, chạy tới bệnh viện.

Có người sau lưng hô hấp chạy tới gần, tôi né sang bên phải, người nọ liền vượt qua tôi, dùng một tốc độ kinh người chạy băng băng về phía trước, sau đó quẹo nơi khúc cua, mục đích cùng hướng với tôi.

Tôi vừa nhìn, đúng là người đàn ông mới cầm cục đá ném vỡ cửa xe buýt. Tôi và hấn một trước một sau chạy vào bệnh viện, bởi vì có chút để ý, cho nên tôi liền chú ý tới người đàn ông kia thế mà lại đi tới phòng bệnh của Trương Mông.

Tôi chợt hiểu ra, không trách được cảm thấy giọng nam này quen tai.

Hắn chính là người đàn ông xa lạ trong cửa hàng ngày đó, có cử chỉ thân mật với Trương Mông.

Tôi đưa canh trứng gà tới phòng bệnh của Mạnh Khung, anh còn đang ngủ, vừa nghe tôi mở cửa liền mở mắt.

Mạnh Khung vì nhiễm trùng nên mới sốt cao, hẳn sẽ không lây bệnh, tôi dùng khăn lông xoa xoa tay và mặt cho anh, gấp một cái nhiệt kế dưới nách anh rồi đỡ anh ngồi dậy ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên tôi chăm sóc người như vậy, nếu là người khác tôi có thể sẽ không kiên nhẫn, nhưng người này là Mạnh Khung, là người sẽ khiến tôi nguyện ý vô hạn.

Mạnh Khung chỉ ăn một muỗng nhỏ liền bắt đầu nôn ọe, vừa nôn liền làm vết thương đau nhức. Nhìn anh đau đến run rẩy, tôi lại không dám khuyên anh ăn nữa, rút nhiệt kế ra để anh nằm xuống.

Đau đớn khiến cho anh càng thêm mệt mỏi, đổi một chai dịch rồi Mạnh Khung liền ngủ mất. Tôi ngồi bên cạnh anh một lát, có chút ngạc nhiên xuống lầu, đi tới phòng bệnh Trương Mông.

Ở ngoài cửa tôi liền nghe được giọng lười biếng của Trương Mông. Y vênh mặt hất hàm sai khiến nói:

“Đừng nài nữa..., tôi không thể ăn cái gì. Cậu muốn thứ này từ trong dạ dày của tôi chảy xuống sao?”

Tôi vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy người đàn ông mặc quân phục ngồi ở cái ghế rõ ràng nhỏ hơn người hẳn rất nhiều, lưng thẳng tắp, khí vũ hiên ngang.

Trương Mông nghe được tiếng đẩy cửa, quay đầu nhìn tôi, lộ ra một nụ cười, nói:

“Tiểu Trần à, bệnh ba nhóc sao rồi?”

Tôi nói: “Tốt hơn rồi, tiền của chú về sau tôi sẽ trả lại cho chú.”

“Không cần, ” Trương Mông phất tay một cái, sai sử người đàn ông mặc quân phục, nói: “Lấy cái ghế.”

Người đàn ông kia nghe vậy đứng dậy, ngồi ở trên giường Trương Mông, chỉ vào cái ghế mình vừa ngồi, nói: “Ngồi.”

“Không cần.” Tôi khoát khoát tay, ý bảo mình sẽ không ở lâu.

Trương Mông chà xát râu ria dưới cằm mình, nói: “Tiểu Trần, sau này trở về nhóc đừng đến quán, lúc nào khai trương lại tôi sẽ bảo nhóc.”

Tôi nói: “Tôi tới chính là muốn nói chuyện này với chú, ba tôi không biết tôi làm ở chỗ chú, nếu như ông ấy biết nhất định sẽ không vui, huống chi sang năm tôi lên lớp mười hai rồi, tôi muốn ——”

“Được rồi, ” Trương Mông nheo mắt lại ngắt lời tôi nói..., “Nhóc muốn nói gì tôi đều rõ ràng, nhưng ba nhóc thật sự không biết nhóc làm ở chỗ tôi sao? Chớ đùa, nhóc trở về trước, tự suy nghĩ một chút, suy nghĩ thật kỹ. Đừng động tới ba nhóc, nhóc nghĩ xem mình có muốn làm tiếp ở chỗ tôi hay không? Đừng nói ahhh... Chờ tôi khỏe lại nói sau.”

“ ”

Tôi nhìn Trương Mông, há miệng, vẫn không nói gì.

Tôi trầm mặc xoay người, ánh mắt người đàn ông xa lạ mặc quân trang này rất sắc bén, còn tràn đầy tính công kích khiến tôi đứng ngồi không yên, đóng cửa lại còn có thể cảm thấy địch ý của hắn.

Ngày Mạnh Khung xuất viện do tôi đạp xe đạp tới đón anh về. Suy tính đến vết thương của anh, dọc theo đường đi tôi đều đạp rất chậm rất chậm, tận lực đi ở nơi bằng phẳng. Trong thời gian ngắn anh không có bệnh pháp đi làm, không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ bệnh ở nhà nghỉ ngơi.

Tôi thấy điện thoại trong nhà có nhiều cuộc gọi nhớ của chủ nhiệm lớp, trở về liền quay số gọi lập tức nghe được tiếng chủ nhiệm lớp rít gào.

Thầy rống:

“Trần Khải Minh trò có còn muốn đi học hay không? Ngày hôm trước thi giữa kỳ, thi giữa kỳ không phải thi tháng, sao trò không tới còn không xin nghỉ hả? ! Trò có biết cuộc thi này quan trọng đến mức nào không, trò sắp phải lên năm ba rồi, bằng vào thành tích của trò có thể được cử đi học ở trường rất tốt, nhưng có được cử đi hay không còn phải xem thành tích bình thường của trò nữa. Mỗi lần thi giữa kỳ cùng cuối kỳ đều phải nhìn, trò đột nhiên bỏ thi một lần, biết thứ hạng sẽ bị kéo thấp xuống bao nhiêu không?”

Nghe thầy oán trách một chuỗi dài, tôi không khỏi kéo điện thoại ra xa, chờ thầy phát tiết xong rồi, mới bình tĩnh nói:

“Thầy, em không muốn cử đi học, tự em sẽ thi.”

Trường đại học tôi muốn học, bình thường sẽ không có danh ngạch cử đi học ở trường này, nếu sống lại một lần còn không có can đảm dự thi trường đại học đó, tôi thật sự là uống phí sống lại một lần.

Chủ nhiệm lớp nghe lời này của tôi lại càng thêm căm tức, nhưng cũng không có biện pháp làm gì tôi, vì vậy liên tục nói mấy chữ ‘ tốt ’, rồi cúp điện thoại.

Mạnh Khung đứng ở trong phòng bếp nấu cơm, nghe tôi cúp điện thoại, hỏi:

“Sao vậy?”

“Không có việc gì.” Tôi rửa tay một cái, đứng ở bên cạnh Mạnh Khung, giúp anh nấu cơm.

Mạnh Khung xuất viện một tuần lễ, vết thương tốt lắm rồi, tôi không muốn anh đi ra ngoài làm việc, nhưng anh cứ cố phải đi. Suy nghĩ tới cảnh anh phải lau xe dưới trời lạnh như vậy tôi liền cảm thấy trong lòng siết chặt, nhiều lần mở miệng muốn nói cái gì đều nuốt xuống.

Mạnh Khung nói anh muốn góp tiền cho tôi, phí học đại học. Một tháng tiền lương của anh chỉ hơn một ngàn, đã góp được gần 5000 rồi, anh nói anh chỉ cần cố gắng một năm nữa là có thể trả toàn học phí một năm cho tôi.

Tôi không nói cho anh biết lần giải phẫu này tốn gần 4000, chính anh sẽ rất nhanh biết được, học phí anh góp cho tôi đã không còn gì.

Trần Khiếu Hồ đã từng nói với Mạnh Khung, anh không trả nổi học phí cho tôi, tôi đoán hơn phân nửa nguyên nhân Mạnh Khung tự ti là ở đây, nếu như có thể khiến anh góp ít tiền, nói không chừng anh có thể tự tin nhiều hơn chút.

Tôi trầm mặc một chút, nói với anh nói: “Cháu biết rồi.”

Suy tính đến vết thương của Mạnh Khung, ông chủ nhà xe rất tốt bụng để anh ngồi vào trước quầy giúp thu tiền, đây đối với Mạnh Khung mà nói là một chuyện mới lạ, anh có thể ngồi ở trong tiệm xe ấm áp, không cần rửa xe, chỉ dùng máy tính ghi chép tình huống thu lệ phí là được.

Ông chủ tốt bụng khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng tâm tình tốt khó được lại biến mất hầu như không còn lúc tôi bước vào cổng trường. Tôi bắt đầu bối rối việc tôi quên thi giữa kỳ, bắt đầu lo lắng bài học nhiều ngày tôi đã bỏ qua.

Đối với thi tốt nghiệp trung học, thật ra thì tôi không nắm chắc. Tuy sống lại một lần, nhưng vì tôi nhảy lớp nên nội dung thi tốt nghiệp trung học đã khác trước, vừa đúng vào năm trước khi cải cách. Đề trước cải cách dường như tôi chưa từng thấy qua, ngay cả hình thức thi cũng không quá rõ ràng.

Vì vậy tôi trở lại lớp, nghiêm túc nghe mấy tiết học, nam sinh ngồi cùng bàn rất lịch sự đó vỗ vỗ tôi, nói: “Chủ nhiệm lớp gọi cậu có chuyện.”

Tôi đứng dậy, đoán chừng thầy vẫn nói đến chuyện thi giữa kỳ, có chút không nhận được.

Đi tới cửa, còn chưa gõ cửa tôi liền nghe được giọng nói hào phóng của chủ nhiệm lớp.

“ Phải nói thông minh, cũng không sánh bằng Trần Khải Minh lớp tôi. Quan trọng nhất là nó ngoan, chưa bao giờ gây chuyện, nếu tôi cũng có thể sinh một đứa con trai như vậy thì tốt rồi, ngày ngày nằm mơ cũng bật cười.”

Một giáo viên nữ khác nói: “Vậy sao ngày nào anh cũng rống nó, không sợ hù dọa người nhà nó sao.”

Chủ nhiệm lớp cười nói: “Đứa bé vào tuổi này không thể nuông chiều, rổng vài câu nó mới biết được cái gì gọi là ranh giới cuối cùng.”

Tay gõ cửa của tôi dừng một chút, đợi hơn mười phút mới gõ gõ cửa lần nữa.

Chủ nhiệm lớp vừa nhìn thấy tôi, thái độ lập tức biến thành nghiêm túc mà hung dữ, khí thế của thầy rào rạt nói:

“Trò còn mặt mũi trở lại.”

Buổi chiều thời gian rèn luyện thể dục tôi đi tới phòng tự học, cúi đầu viết tiếng Anh nửa giờ, không phát giác có người ngồi ở bên cạnh tôi. Cho đến khi người nọ gõ mặt bàn của tôi một cái, tôi mới ngẩng đầu lên nhìn một chút.

“Đưa quà sinh nhật cho cậu.” Triệu Nhĩ Đóa lấy ra một thứ gì đó màu rậm nằng từ trong túi xách, nhét vào trong tay tôi.

Tôi lấy nhìn một chút, thì ra là loại cột vào đầu gối để phòng ngừa tổn thương do giá rét. Tôi nghĩ nghĩ, bỏ vào trong túi xách, nghĩ có thể đưa vật này cho Mạnh Khung.

Triệu Nhĩ Đóa cười híp mắt nghe tôi nói ‘cảm ơn’, lại móc ra một hộp kẹo chocolate từ trong túi xách. Tôi vừa nhìn hộp kẹo kia liền giả bộ lắc đầu không nhận, hỏi: “Hứa Chi Hiên?”

“Làm sao cậu biết?”

“. Cậu trả lại cho người ta đi, tôi không nhận.”

Triệu Nhĩ Đóa trợn mắt nhìn tôi một cái, nói: “Ai nói đưa cho cậu? Đây, là, của, tôi.” Cậu ta cầm một viên kẹo, dương dương hả hê nói.

Sau đó trở tay ném cho tôi, nói: “Tôi chỉ cho cậu một viên thôi.”

Tôi khoát khoát tay, không nhận. Đây dù sao cũng là Hứa Chi Hiên đưa, dù đưa cho người nào, nếu tôi đồng ý với Mạnh Khung không ăn đồ của người khác, thì nên làm được.

Triệu Nhĩ Đóa cũng không cố gắng, cẩn thận từng li từng tí nhận lại viên kẹo, do dự nhìn tôi một cái. Tôi chờ một lúc lâu cũng không nghe cậu ta nói chuyện, vì vậy cúi đầu làm bài tập.

Triệu Nhĩ Đóa tiến tới bên cạnh tôi, dùng vẻ mặt có bí mật muốn chia sẻ với tôi, nói:

“Trần Khải Minh, cậu có cảm thấy gần đây chú Mạnh rất kỳ lạ không?”

45. Chương 45: Nhảy Cắm

Edit: Đàm Cơ

Tôi theo quán tính hỏi một câu: “Sao vậy?”

Triệu Nhĩ Đóa liền dính vào bên cạnh tôi, nói: “Buổi sáng chủ nhật ngày đó, ba tôi nói tôi đưa đồ ăn tới cho hai người, nhà cậu không đóng cửa, tôi liền đẩy cửa tiến vào, cậu đoán tôi thấy được gì? Chú Mạnh đang hôn cậu đó.”

Trong lòng tôi vừa động, không biến sắc hỏi: “Thật sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, làm tôi giật cả mình, nhưng khi đó hình như cậu còn chưa tỉnh.”

Tôi nói: “Chẳng lẽ ba cậu chưa từng hôn cậu sao?”

“Nói thì nói vậy. Nhưng Chú Mạnh không giống.” Triệu Nhĩ Đóa ngồi thẳng dậy, làm ra vẻ mặt nghiêm túc, nói, “Chú Mạnh hôn cậu, cảm giác kia. Ừm, giống như cúng bái, rất thành kính cúng bái.”

“.” Tôi cười cười, không để ý cậu ta, cúi đầu muốn tránh đi đề tài này.

Triệu Nhĩ Đóa nhìn tôi không có hứng thú, có chút gấp nói: “Còn nữa, lần trước tiểu Hiên đến nhà cậu đưa thư, chú Mạnh nhìn cũng chưa nhìn đã xé, còn nói tiểu Hiên về sau đừng quấy rầy cậu nữa —— quấy rầy đó, chú ấy nói như vậy, cũng không giữ chút tình cảm thể diện gì cho con gái người ta cả, quá đáng sợ, tiểu Hiên đã khóc luôn ấy.”

Tôi làm bộ như không nhận được nói: “Đây không phải là phòng ngừa yêu sớm sao? Ba cậu cũng sẽ như vậy.”

“Không giống mà, ba cậu.”

“Được rồi, cảm miệng.” Tôi ra vẻ giận dữ, nhìn Triệu Nhĩ Đóa một cái, cậu ta không nói nữa, mà chỉ nhỏ giọng lầm bầm:

“. Cậu và chú Mạnh như đang yêu nhau vậy.”

Về mặt của tôi dù vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng đã có chút do dự. Triệu Nhĩ Đóa không thuộc dạng miễn cảm, nhưng cậu ta đã có thể phát hiện thì người khác hẳn định cũng có thể phát hiện.

Mạnh Khung vì ngăn cản người khác đến gần tôi, sẽ làm ra rất nhiều chuyện người khác không thể giải thích được, anh sẽ rất hung dữ với những cô gái đến gần tôi, mặc dù bản thân anh là một người dịu dàng.

Tôi cảm thấy Mạnh Khung nên khắc chế một chút, ít nhất không nên bị người khác phát hiện ra sự khác thường sớm như vậy.

Một tuần sau khi Mạnh Khung xuất viện, Trương Mông cũng xuất viện, y gọi điện thoại tới nhà tôi, nói cho tôi biết lúc nào thì y có thể trở về quán, sau đó nói tôi đi qua, y có chuyện muốn nói với tôi.

Sau khi cúp điện thoại, Mạnh Khung rất hồi hộp tới gần, hỏi: “Là ai vậy?”

Tôi nói: “Không có việc gì.”

Về mặt Mạnh Khung có chút mất mát, ánh mắt của anh nhìn tôi rất phức tạp, giống như khổ sở, hoặc như là tức giận.

Thật ra thì tôi cũng muốn nói với anh, nhưng phải nói thế nào? Tôi đi làm việc, ngày ngày lừa giáo viên, đi tìm một công việc thuê mướn sức lao động của trẻ em, tôi có thể nói như vậy sao? Hiển nhiên không thể, nhưng không nói như vậy, thì phải nói thế nào? Lừa gạt người khác thì có thể, nhưng tôi không muốn lừa dối Mạnh Khung.

Suy nghĩ một chút chỉ có thể nói:

“Chú không cần vất vả như vậy. Về sau cháu sẽ tìm việc làm, trả học phí, không để chú ép chính mình nữa.”

Trong nháy mắt đó Mạnh Khung trợn to hai mắt, tôi không phân rõ thái độ của anh là gì, chỉ cảm thấy hẳn không phải vui vẻ hoặc khoái hoạt.

Về mặt của anh có chút vặn vẹo, nhìn đau lòng như vậy.

Lúc đó tôi không biết tại sao anh lại đau lòng như vậy, tôi sững sờ mặt của anh, hỏi:

“Chú làm sao vậy?”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, thuận thế hôn cổ tay của tôi một cái, cầm khăn tắm đi tới phòng tắm.

Anh tắm rất lâu, tôi có chút nghi ngờ, liền gõ cửa, mở cửa phòng tắm ra.

Trong phòng tắm tất cả đều là hơi nước, Mạnh Khung đứng dưới vòi hoa sen, nước cực nóng làm lưng anh đỏ bừng. Anh thật cúi người thật thấp, rất cô đơn lau mặt của mình.

Tôi đón khí nóng đi vào, mắt kiếng ‘phù’ một tiếng bị hơi nước che kín, tôi lấy mắt kiếng xuống, đồng thời cầm cánh tay Mạnh Khung, nói:

“Rốt cuộc chú làm sao vậy?”

Mạnh Khung sợ hết hồn, anh không biết sao tôi lại đột nhiên xuất ở phía sau anh, tôi thấy được hốc mắt anh đỏ một vòng, trên mặt ướt nhẹp.

Tôi có chút phiền não, tôi rất ghét anh như vậy, nước mắt của anh giống như có thể trực tiếp rơi vào trong lòng của tôi, sẽ làm tôi cảm thấy đau đớn một hồi.

Tôi nói:

“Chú khóc cái gì? Có lời gì thì cứ nói, đều là người lớn rồi, đừng có giống một đứa bé như vậy nữa.”

Tôi vô ý thức nói những lời ‘ đều là người trưởng thành ’, nhưng Mạnh Khung hình như không có để ý, anh cúi đầu, có vẻ còn lùn hơn tôi vài lần. Anh nói:

“Gần đây cháu đều không thân cận chú, cháu cách chú càng ngày càng xa. Chuyện của cháu chú đều không biết. Chú rất lo lắng cho cháu mà.”

Tôi nói: “Cháu không biết làm sao để nói cho chú, cháu sợ chú tức giận.”

Anh nói: “Cháu như vậy càng khiến chú khó chịu hơn.”

Vì vậy tôi nói: “Có phải chú thiếu tiền không? Bây giờ cháu đang đi làm cho người ta, họ sẽ cho cháu tiền, chú không cần lo lắng chuyện học phí của cháu nữa.”

Tôi tận lực trấn an anh, nhưng anh đứng như tôi dự đoán giận đến giờ chân. Anh thiếu chút nữa trượt chân, siết thật chặt cổ tay của tôi, nói: “Cái gì? Chú vẫn cho rằng cháu đi làm gia sư cho người khác. . . . Cháu đang đi làm? Lao động trẻ em sao? Bọn họ để cháu làm gì? Cháu —— cháu đừng như vậy, ngày mai bắt đầu cháu phải đi học đầy đủ, cháu đừng đi làm nữa, chuyện học phí chú có thể lo”

Anh phản ứng rất kịch liệt, tôi vô cùng không muốn nhìn thấy anh như vậy, rất là bất đắc dĩ, tôi nói: “Đừng làm rộn, không chỉ học phí, sinh hoạt phí nữa.”

Vừa nhắc tới chuyện tiền bạc, Mạnh Khung liền ngậm miệng.

Nước rào rào từ trong vòi phun trào ra, vẩy vào trên đầu Mạnh Khung, chảy xuống khuôn mặt anh nhìn thật sạch sẽ.

Tôi rất bất đắc dĩ nói: “Điều này cũng không có biện pháp, lên lớp mười hai cháu sẽ không đi làm, được chưa?” Tôi tận lực hạ thấp giọng, nói rất chậm.

Mạnh Khung nín tay của tôi lại, ngón tay có chút run, anh nói: “Không được. Chú không muốn để cháu ra bên ngoài đi làm, chú không cho cháu làm như vậy.”

Tôi nhìn anh một cái, đột nhiên nhớ đến lời Triệu Nhĩ Đóa nói, tôi thật sự phát hiện, Mạnh Khung gạt bỏ tất cả người ngoài ra khỏi thế giới của tôi, mà thế giới của tôi lại không thể chỉ có một mình anh, anh ‘ không cho ’ khiến tôi có chút nổi cáu.

Tôi buông tay anh ra, lạnh nhạt nói:

“Có phải chú quản nhiều quá rồi không?”

Tôi không biết vì cái gì tôi sẽ nói như vậy, có lẽ do sinh lý muốn phản kháng trong thời kỳ trưởng thành cũng gây ra tác dụng trên người tôi. Sau khi nói ra những lời này tôi liền hối hận, trước sau hai đời tôi nói rất nhiều điều khiến tôi hối hận, nhưng câu nói này vĩnh viễn khiến tôi hối hận nhất .

Mạnh Khung mở to hai mắt, rất sợ hãi nhìn tôi, sau đó cúi đầu, nói:

“. Cũng đúng, cũng đúng.”

Anh lại dụi dụi mắt, ngón tay thon dài dính từng giọt chất lỏng lớn như hạt đậu, anh nói:

“. Dựa vào tiền lương của chú, quả thật không trả được.”

Lòng của tôi đau xót, vội vàng bắt cánh tay anh lại, lắp ba lắp bắp nói: “Không, cháu không có ý này, cháu chỉ muốn giúp chú——”

Anh nhún nhường như vậy khiến ngực tôi khó chịu.

Mạnh Khung tựa đầu trên vai của tôi, gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Chú biết.”

Sau đó anh ngẩng đầu lên, cẩn thận từng li từng tí hôn khóe môi tôi.

Mạnh Khung nói: “Thật xin lỗi.”

Tôi nói: “Những lời này nên là cháu nói. Cậu nói vừa rồi cháu không cố ý, không biết sao lại nói ra miệng.”

Mạnh Khung nắm chặt quần áo của tôi, trầm mặc, cứ như vậy dựa vào tôi, một câu cũng không nói.

Tôi cho là anh lại khóc nữa, có chút bất đắc dĩ thần kinh nhạy cảm của anh, tôi không biết tại sao anh phải như vậy, kiếp trước Mạnh Khung hẳn không phải là người vui giận bất thường, nhưng kể từ khi xác lập quan hệ với tôi, anh lại càng không có cảm giác an toàn, giống như—— giống như tôi chỉ vừa tiếp xúc người khác, cô gái khác, đều sẽ bị họ cướp đi.

Anh nói:

“Chú sợ cháu chán ghét chú.”

Nói xong anh liền tiến tới bên cạnh cổ của tôi, nhẹ nhàng hôn một cái. Anh ôm cổ tôi, chặn lại miệng của tôi.

Vừa mới đầu tôi còn cứng rắn không mở miệng, càng về sau liền đưa đầu lưỡi ngăn chặn ở chỗ sâu trong cổ họng anh, cùng anh hôn môi ướt át.

Tôi liếm lỗ tai của anh, nói:

“Vấn đề này, chú đã hỏi cháu mấy lần?”

Anh bị tôi liếm đến run lên, da thịt bóng loáng bị nước chảy bao trùm, tạo thành một lớp màng mỏng ngăn ngửi.

Sau đó tôi nói:

“Cháu sẽ không chán ghét chú.”

Mạnh Khung nhạy cảm cùng lo lắng khiến tôi nhức đầu, đồng thời lại có một loại khoái cảm vận vẹo, anh như vậy là vì quan tâm tôi, đổi thành người khác anh chắc chắn sẽ không như vậy.

Trong thế giới của anh chỉ có tôi, cho nên mới như vậy, nếu như mất đi tôi rồi, anh không biết nên làm sao bây giờ.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng lên lớp mười hai, trường học bắt đầu điên cuồng học thêm, quy định ngày nghỉ chỉ có hai mươi mấy ngày, tôi đi học mấy ngày, đến giúp Trương Mông vào lúc quán bận nhất, mấy ngày hết bận, tôi nói với y:

“Tôi sắp thi tốt nghiệp trung học, lớp mười hai không thể tới nơi này nữa rồi, ba tôi biết tôi ở nơi này làm việc, nếu trở lại chắc ông ấy sẽ điên mất.”

Trương Mông miệng đắng lưỡi khô, cả buổi trưa y không ngừng nói chuyện, nghe xong lời này, y có chút giật mình nhìn tôi, nói:

“Nhóc học lớp mười hai rồi á?”

“Ừ.”

“Nếu như thi lên đại học, nhóc còn tới nơi này làm việc sao?”

Tôi nghĩ nghĩ, không lên tiếng.

Kiếp trước tôi học đại học có đi làm trợ lý ở một công ty, còn đi làm gia sư. Chủ nhật thì đi dạy cho người ta, bình thường bỏ ra ba tiếng ngồi nghe điện thoại cổ vắn, không chỉ có thể kiếm tiền sinh hoạt, còn có thể góp tiền học phí. Nhưng muốn xin vào chỗ trợ lý thì vô cùng khó khăn, trước khi vào học mấy tháng phải luôn làm mấy chuyện này, không thể bảo là không lãng phí thời gian.

Mà chỗ Trương Mông thì không giống, miệng y thối như lại là người tốt, cho tôi cũng không ít tiền, tính ra không khác khi làm trợ lý là mấy.

Trương Mông thấy tôi do dự, lại nói: “Vừa khéo tôi thiếu một người quản sổ sách, không phải nhóc học toán vô cùng tốt sao? Đi học kế toán đi, về sau giao sổ sách cho nhóc. Trừ điều này, nhóc cũng có thể giúp tôi trông tiệm, tiệm này kiếm được bao nhiêu nhóc cũng đã biết, về sau tôi sẽ trở về quán ở hẻm Nam Chiêng của mình, nhóc thì cứ trông cái tiệm này cho tôi, lời chia ba bảy, sao nào?”

Tôi nói: “Tôi suy nghĩ một chút đi, ai biết học ngành gì đâu, tôi sẽ không trông tiệm.”

Trương Mông không lên tiếng, chỉ nhìn tôi, cười một cái nói: “Còn không bỏ được.”

Y nói: “Thi đại học nếu đậu thì học phí cứ để tôi trả, chẳng phải ba nhóc rất thiếu tiền sao? Đừng để đến lúc đó lại không đủ tiền để nhóc học.”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn Trương Mông. Lúc đó học phí đại học rất đắt, nhà người thường thi đậu cũng không trả nổi, nếu không bây giờ Mạnh Khung sẽ không cần lo lắng chuyện tiền học phí của tôi như vậy. Nếu Trương Mông có thể giúp đỡ một phần, đương nhiên là điều tốt.

Tôi nói: “Chú đừng lấy học phí ra uy hiếp tôi.”

“Không có không có, ” Trương Mông nói, “Nhóc có trở lại làm hay không tôi đều bỏ tiền ra, xem như thù lao nhóc làm websites đi. Thứ bảy chắc sẽ được nghỉ chứ? Nhóc cứ tùy tiện giúp tôi sửa sang lại quán là được, cũng không khó khăn.”

Tôi gật đầu một cái, nói:

“Được, thi lên đại học tôi trở lại tìm chú.”

Trương Mông đứng lên muốn đưa tôi, y rất cao, chắc gần 1m9, tôi hơi ngẩng mặt lên nhìn y, nhìn từ góc độ này, gò má của y rất sâu, đôi môi rất mỏng, cổ đặc biệt mảnh, nồng nặc mùi thư sinh.

Y ý vị sâu xa nhìn tôi một cái, nói: “Nhóc rất quan tâm ba của nhóc? Không có việc gì, nhóc đi theo tôi, tôi sẽ không bạc đãi nhóc.”

Trương Mông vẫn lặp lại muốn hợp tác với tôi, tôi nhin không ngừng than thở, nói:

“Chú Trương, tôi muốn nói cho chú biết, tôi xác thực quan tâm ba tôi, tôi cũng muốn tiền, muốn đến sắp điền rồi, nhưng tôi lại không gốc, chú không gài được tôi đâu, nếu tính bắt nạt trẻ con thì vẫn sớm đừng suy nghĩ đi.”

Trương Mông sững sốt, lấy thuốc ngậm trong miệng xuống, cười như không cười xem tôi, nói:

“Biết, nhóc đi đi.”

Giải quyết chuyện Trương Mông bên này, tôi bước vào một năm khổ nhất mệt nhất trong cuộc sống, lớp mười hai.

46. Chương 46: Thuận Theo

Edit: Đàm Cơ

Qua kỳ nghỉ hè, tôi liền ở chủ nhiệm lớp hạ lệnh cưỡng chế, trở lại lớp. Kiến thức lớp mười hai dĩ nhiên khác lớp mười một, không chỉ có nội dung nhiều hơn, còn lấy tự học làm chủ, mặc dù đơn giản, tôi cũng không dám xem thường.

Kiếp trước tôi đã học qua lớp mười hai, nhưng kiếp này vẫn bị bài tập tràn giang đại hải hù sợ, trung học phổ thông tôi học bây giờ tốt hơn trung học phổ thông tôi học trước kia, cho nên tài liệu học tập cũng nhiều hơn. Đề thi trước khi cải cách rất khó, vừa khó vừa nhiều khiến tôi làm không kịp, mỗi ngày đều ngủ không đủ, tựu trường một tháng liền gầy hơn mười ký, sau đó lại cao đến 1m8, gương mặt bị dân ra, đường cong bén nhọn, cả người nhìn có chút suy nhược.

Hai ngày nghỉ bị bóp lại còn nửa ngày, nửa ngày này tôi đều ngủ, Mạnh Khung đau lòng, không dám làm ồn tôi, cũng không sờ tôi, có đến vài lần tôi thấy anh nhain nại nhin đến mặt đỏ rần.

Mạnh Khung đang đứng ở độ tuổi dễ bị kích động, nếu tôi rồi sẽ giúp anh phát tiết một lần, nhưng phần lớn thời gian tôi đều vùi đầu làm bài, Mạnh Khung cũng biết tôi vội, hơn phân nửa sẽ không quán tôi. Tôi cảm thấy đau lòng, có một lần giúp anh lấy ra không cẩn thận ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại phát hiện Mạnh Khung đắp chăn cho tôi, từ lúc đó anh không làm mấy việc kia nữa.

Mặc dù nhà và trường gần nhau, nhưng mỗi ngày về nhà đều khiến tôi cảm thấy mệt không thở nổi, vì thế tôi suy tính có nên ở lại trường hay không, bởi vì như vậy có thể khiến Mạnh Khung nhẹ nhõm một chút. Mỗi ngày tôi tự học ở lớp đến mười giờ rưỡi tối, đã trễ thế này anh còn phải ở bên ngoài chờ tôi.

Tôi thử dò xét hỏi thăm Mạnh Khung trước, Mạnh Khung rất khiếp sợ nhìn tôi, không lên tiếng, nhưng tôi đã biết đáp án của anh rồi.

Nhưng kỳ quái là, ngày càng khổ thì trôi qua càng mau. Tôi còn chưa cảm thấy gì thì chỉ chớp mắt, đã đến lúc đi thi.

Tôi lấy tư thái tham thảo nói cho Mạnh Khung biết lý tưởng của tôi, Mạnh Khung ngẩn người, ‘a ——’ thật dài một tiếng, nửa ngày mới nói:

“Tốt, trường đó gần.” Sau đó anh lại cẩn thận hỏi, “Liệu có thi đậu không?”

Tôi có chút buồn bực, nói: “Mấy lần thi sát hạch cũng tạm, nhưng chỉ vừa đủ điểm, không biết thi tốt nghiệp trung học sẽ sao nữa.”

“À. . . .” Mạnh Khung lại cẩn thận nói, “Thành tích của cháu tốt như vậy, không được cử đi học sao?”

Tôi há miệng, suy nghĩ một chút, nói:

“Nhưng trường được cử đi học không gần nhà.”

Mạnh Khung dừng một chút, đợi trong chốc lát sờ sờ đầu của tôi, anh than thở nói: “Chú không muốn cháu vất vả.”

Tôi cho là Mạnh Khung sẽ thật vui mừng, nhưng anh lại không có.

Thì ra giữa hai lựa chọn ‘tôi hầu ở bên cạnh anh’ và ‘tôi sẽ không vất vả’, anh sẽ lựa chọn về sau.

Sự lựa chọn của anh khiến tôi xúc động, trầm mặc nói:

“Rồi cũng sẽ tốt thôi.”

Sau đó chúng tôi tiến hành buổi lễ tốt nghiệp, trường học phát laptop đi laptop lại một bài bài hát cũ, giống như đúc trường trung học phổ thông của tôi trước kia, bài hát này khiến tôi liên tưởng đến buổi lễ tốt nghiệp kiếp trước. Tôi là học sinh đại biểu lên nói chuyện, nhìn cảnh sắc trắng nhợt phương xa, tôi có chút hoảng hốt, cho đến khi xuống giảng đài, tôi vẫn không rút cuộc mình nói cái gì.

Buổi lễ kết thúc, tôi trở lại lớp học, chủ nhiệm lớp còn chưa vào lớp, tôi vừa đi vào phòng học, liền nghe được nụ cười bén nhọn của nữ sinh.

Họ vì tôi đi tới mà cười, trong nụ cười không có ác ý, nhưng lại làm tôi cảm thấy kỳ quái.

Nhưng một lát sau tôi biết ngay tại sao họ cười. Một nữ sinh rất cao rất gầy nhẹ nhàng đụng đụng lưng của tôi, lúc tôi quay đầu liền kéo cánh tay tôi, mặt đỏ bừng, nói:

“Khải Minh, cậu theo tớ đi ra ngoài một chút được không?”

“. . . .” Tôi bất động thanh sắc hất tay cô ta ra, lạnh nhạt nói, “Giáo viên sắp tới.”

Nghe xong chủ nhiệm lớp giảng bài, chúng tôi có thể rời đi. Tôi không muốn bị cô gái gầy teo thật cao đó quán lấy, vì vậy vừa nghe tiếng chuông tan học tôi liền dọn dẹp balo chuẩn bị đi, nhưng tôi vẫn bị ngăn ở cửa, cô gái kia sắp khóc đến nơi, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

“Tớ thật sự có lời muốn nói với cậu.”

Tôi bất đắc dĩ để balo xuống, nói: “Được, cậu nói đi.”

Cô gái nhịn khóc nhưng không được, mascara bị nước mắt làm nhòe, đen thui lù một mảng.

Đồng dạng là nước mắt, lại khiến cho người ta có cảm giác khác nhau. Cô gái khóc mang theo tiếng nước nở, bà vai đứng thẳng hơi dựng ngược lên, mà Mạnh Khung khóc chưa bao giờ phát ra âm thanh, anh chỉ không ngừng dùng mu bàn tay lau hai mắt của mình.

Mạnh Khung khiến tôi cảm thấy đau lòng, còn cô gái này lại khiến tôi cảm giác không chịu được. Suy nghĩ một chút, tôi vì đánh đồng Mạnh Khung và cô gái này mà ghét.

Cô gái vừa khóc vừa nói: “Tớ thật sự vô cùng thích cậu.”

“Ừ.” Tôi đáp nói một tiếng.

“Tớ chưa bao giờ muốn đến gần một người như vậy. Tôi nghĩ. Nếu cậu là của tớ thì tốt biết bao.”

Cô nói xong liền lấy khăn giấy ra lau hai mắt của mình, mùi khăn giấy rất thơm, cứ quanh quẩn bên cạnh tôi.

Tôi thở dài, không lên tiếng, không khí trong nháy mắt đọng lại, tôi nghĩ nghĩ, nói:

“—— cậu cảm thấy kết giao với tớ, là như thế nào?”

Cô gái sững sốt, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Bây giờ cậu thích mặt của tôi, thích thành tích của tôi, cũng có khả năng thích tính tình của tôi. Nhưng sau này thì sao? Cậu có thể giúp tôi giặt quần áo nấu cơm, chăm sóc cuộc sống thường ngày của tôi sao?”

Cô gái hít hít nước mũi, nói: “Nếu có thể kết hôn với cậu, đương nhiên tớ nguyện ý, tớ cũng sẽ sinh em bé cho cậu.”

Tôi nói: “Nhưng bây giờ tôi đã có người như vậy.”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của cô gái, tôi nâng balo, đeo nghiêng bên phải vai, đi ra phòng học.

Gió tháng tư và tháng năm thật to, tôi vừa ra cổng trường liền nhìn thấy Mạnh Khung đứng nơi tôi quen thuộc, anh rướn cổ, thấy tôi ra ngoài liền mỉm cười ngoắc tôi.

Năm ấy lúc thi tốt nghiệp trung học trời cứ mưa, mỗi khi tôi ra khỏi trường thi liền nhìn thấy Mạnh Khung giờ cái ô đứng ở nơi đó —— nơi cổng đóng chặt, không đứng chung với đám người khác. Tôi chỉ nhìn một cái là có thể thấy anh, bởi vì trong đám người đó chỉ có ánh mắt của anh vẫn luôn đi theo tôi.

Mạnh Khung chưa bao giờ hỏi tôi ‘ thi ra sao ’, anh chỉ sẽ hỏi tôi ‘ có đói bụng không, muốn ăn thứ gì. ’ giống như thành tích vốn không quan trọng, anh chỉ quan tâm thân thể của tôi.

Trước khi thi tốt nghiệp trung học một ngày, tôi vì khẩn trương quá độ mà đau bụng, cứ đứng ngồi không yên, mồ hôi lạnh chảy ròng. Anh săn sóc khiến tôi thở phào nhẹ nhõm. Cuối tôi cũng thi xong, thời gian dài sử dụng đầu óc khiến tôi vô cùng mệt nhọc, tôi biết anh đã làm xong cơm cho tôi, về nhà chỉ cần rửa tay là có thể ăn.

Mấy ngày thi tốt nghiệp trung học đó tôi không hề ngủ trưa, một là không có thói quen này, hai là tôi khẩn trương đến không ngủ được, thay vì nằm không còn không bằng đọc lại sách từ đầu tới cuối một lần.

Thi tốt nghiệp trung học xong, tôi nằm ở trong nhà ngủ tròn hai mươi bốn tiếng, khi tỉnh lại eo mỗi lưng đau, dường như không bò dậy nổi. Mạnh Khung đứng ở bên cạnh tôi, kéo rèm cửa sổ ra, lo lắng nói:

“Rốt cuộc cũng tỉnh, thời gian dài như vậy cháu cũng không lật người, chú còn tưởng cháu chết rồi.”

Nghỉ đủ tôi liền giúp Mạnh Khung bưng cơm, ngày ngày đi nhà xe cùng anh. Có một ngày Mạnh Khung đi ra rửa xe, không cho tôi đi. Lúc đó có một công nhân lau xe chạy tới hỏi tôi:

“Tiểu Mạnh gần đây thật vui vẻ đó.”

Tôi gạt đầu một cái, thật ra thì không cảm thấy Mạnh Khung có gì khác.

Công nhân cầm một điều thuốc lên, nói: “Cuối cùng cũng bình thường. Cậu không biết đâu, mấy tháng này anh ta như thùng thuốc súng ấy, động một chút là phát nổ, lần trước thiếu chút nữa còn đánh nhau với ông Lý. Vẫn là con trai tốt, có con trai ở đây anh giống như con cừu nhỏ ấy.”

Tôi ngần người, hỏi: “Đánh nhau? —— tôi chưa từng nghe cha cháu kể.”

Người nọ thở ra một hơi, nói: “Cậu không biết sao? Công trường sát vách có hai người —— là đồng tính luyến ái, hai người đó vốn là anh em họ, không biết sao lại làm cùng một chỗ, còn làm ở bên ngoài, quần đóc vốn nói hai người bọn họ là anh em nằm ngủ một giường cũng không sao, ai biết sáng sớm ngày hôm sau thấy. Aiz, nói cậu cũng không biết, rất buồn nôn. Quần đóc cảm thấy hai người này quá trớn, đuổi bọn họ ra ngoài còn đánh một trận, có một người bị đánh đến vỡ đầu luôn.”

Tôi nghe được hơi động, tay mất tự nhiên lắc lắc, nói: “À.”

Người kia nói: “Ngày đó ông Lý cũng quá đáng. Mắng thật khó nghe, ba cậu nghe không nổi liền nói lại đôi câu. Lão già kia bình thường miệng đã thối, tôi đoán chắc ba cậu nhịn không nổi mới đập một ghe lên đầu lão già kia! Thật là nhanh.”

Tôi trầm mặc hồi lâu, nuốt nước miếng nhiều lần, khô cần hỏi câu:

“Ông ta không bị thương chứ?”

“Không có.” Công nhân sờ sờ lưng tôi, “Làm sao có thể? Mọi người đều ra ngăn mà, nhưng ba cậu thật sự rất hung đó, bình thường yên lặng không nhìn ra, cái ghế nặng như vậy mà chỉ cần cầm một tay, hai người đều kéo không được, nhất định phải đánh ông Lý, giấy cũng văng ra ngoài.”

Tôi cúi đầu nhìn , nói: “Vậy cảm ơn chú, về sau ba tôi có chuyện đừng quên nói cho tôi biết một tiếng.”

“Không có việc gì không có việc gì. Nghe nói cậu học rất giỏi? Chỉ đăng ký một nguyện vọng thôi sao? Liệu có đậu không? Về sau có tiền đồ đừng quên mấy chú đó.”

Đêm hôm đó khi về nhà, tôi ôm hông Mạnh Khung thật chặt, Mạnh Khung sợ nhột, vỗ vỗ tay của tôi nói: “Đừng làm rộn.”

Tôi trầm giọng nói: “Mạnh Khung, cháu sẽ không rời khỏi chú. Dù người khác nói gì đi nữa.”

Mạnh Khung sững sờ, nửa ngày mới nói: “Giọng của cháu sao vậy? Bị cảm sao? —— sao đột nhiên nói những lời này, cháu làm sao vậy?”

Tôi không trả lời vấn đề của anh, trên thực tế, đêm hôm cái gì tôi cũng không nói, cũng không kịp nói. Lên lầu, còn chưa ăn cơm tôi liền níu cổ tay của anh lại, đẩy anh vào trong phòng ngủ.

Thân thể Mạnh Khung đột nhiên nóng lên, ngón tay của anh run rẩy vói vào trong quần của tôi. Bây giờ tôi đã cao như anh, thậm chí còn cao hơn anh một chút, vừa cúi đầu là có thể hôn môi anh. Anh từng phát từng phát đụng vào khoe môi tôi, không hôn sâu, giống như một trò chơi vĩnh viễn cũng sẽ không mệt mỏi, sau đó lại kéo áo sơ mi tôi xuống, dùng răng cắn bả vai của tôi.

Động tác của anh tràn đầy hấp dẫn cùng dục vọng, một năm này chúng tôi dường như chưa từng có động tác thân mật. Anh run rẩy về hạ thể của tôi, mặt của tôi nóng đến phát bồng, giống như bị đốt, chống cằm lên vai Mạnh Khung, dùng sức xoa nắn cái mông của anh.

Mông Mạnh Khung rất đẹp, cong và tròn hơn đàn ông bình thường nhiều, tôi cho rằng đó là vì anh luôn lao động chân tay. Tay của tôi không nhịn được dò vào trong quần lót của anh, dùng ngón tay chen vào cái miệng khép chặt mà không dùng cơ rúc lại phía dưới.

“Ừm.”

Mạnh Khung rên rỉ lên một tiếng, ôm cổ của tôi, dùng chân kẹp lấy tôi, đặt toàn bộ trọng tâm lên trên người tôi, mở rộng chân để tôi dễ dàng xâm lấn.

Cái miệng nhỏ cực nóng của anh đầy sức dụ hoặc với tôi. Tôi chưa từng khát vọng tiến vào phía sau bất luận người nào như vậy, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy một loại hấp dẫn khiến người ta điên cuồng. Chỉ nghĩ mùi vị của anh, tôi liền không nhịn được muốn cởi quần lót của anh xuống, dùng hạ thể cọ xát lấy nơi

cứng cứng rắn của anh, ép cho chảy nước, sau đó hung hăng xỏ xuyên qua thân thể anh, khiến anh ngẩng đầu, toàn thân run rẩy, chỉ có thể gọi tên tôi.

Mạnh Khung giữ chặt cổ của tôi, trấn an tôi sau đó cúi đầu, không bao giờ kháng cự nữa.

Nhưng ngay khi tôi rút tay ra, tôi lại do dự.

Tôi không có thuốc bôi trơn, cũng không có bao cao su.

Kem dưỡng da, sữa tắm, xà bông thơm — những thứ này khẳng định không tốt cho thân thể Mạnh Khung.

Tôi vẫn cảm thấy tôi phải nhẫn nại, khi đó không biết vì sao tôi có thể mạnh mẽ áp chế dục vọng trong thân thể của mình như vậy. Nhưng tôi thật sự nhịn được, đêm hôm đó tay của tôi không chạm vào giữa đùi Mạnh Khung một lần nữa — tôi sợ tôi nhịn không nổi.

Rất nhanh sau đó, thành tích thi tốt nghiệp trung học đã có. Chưa đến mấy ngày, điểm trúng tuyển cũng đã có.

Tôi trầm mặc nhìn này thành tích thi tuyển đại học của mình, đột nhiên cảm thấy tâm lạnh như sắt.

Tôi thiếu bốn điểm.

P/s: Bên ấy hệ điểm là 100, TKM thiếu 4 điểm = 0,4 gần bằng 0,5 điểm bên mình đó. Trong truyện lấy điểm thi tốt nghiệp làm điểm tuyển vào trường đại học.

47. Chương 47: Dịu Dàng

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung nhìn thấy điểm của tôi rồi, không nói một lời, anh không biết làm sao để an ủi tôi, chỉ có thể nhìn tôi kéo tóc, ngồi ở trên bậc thang, trầm mặc hồi lâu.

Đầu óc của tôi rất loạn, mới đầu khi biết thành tích của mình tôi không ngừng oán trách, một hồi oán trách tôi không nên nhảy lớp, một hồi oán trách tôi không nên bỏ khóa. Sau khi kết thúc oán trách, tôi bắt đầu hận, ai cũng hận, hận nhất chính là mình. Hận mình không đăng ký thêm nguyện vọng, hận mình tự cao tự đại không biết lượng sức, hận mình chỉ thiếu bốn điểm, chỉ cần làm đúng thêm một câu trắc nghiệm nữa là có thể được bốn điểm. Tôi ôm đầu gối, đột nhiên rất muốn ngồi mãi như vậy. Mặt của tôi nóng hừng hực, rất sợ đối mặt với Mạnh Khung, rất sợ sẽ nghe thấy người khác cười nhạo.

Đây là lần đầu tiên tôi thất bại như vậy, kiếp trước thành tích thi tốt nghiệp trung học của tôi cao đến dọa người, không hồi hộp gì liền đi thẳng lên đại học. Vẫn cho rằng mình sẽ không cảm nhận được cảm giác thi tốt nghiệp trung học, thật không ngờ kiếp này được thể nghiệm một lần.

(Đàm: Hình như ở TQ lúc ấy thi không đậu đại học = rất tốt nghiệp, muốn thi lại đại học phải học lại lớp 12 lần nữa ~.~)

Tôi tự giễu cười cười, rốt cuộc có chút hiểu được cảm giác của thí sinh muốn tự sát sau khi thi rớt rồi.

Mạnh Khung trầm mặc ngồi ở bên cạnh tôi, không ngừng lấy tay vuốt lưng tôi. Thật lâu sau tôi mới phát hiện lưng của mình đang run rẩy.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, vốn muốn nặn ra một nụ cười, nhưng làm sao cũng cười không nổi. Mạnh Khung rất ưu buồn nhìn tôi, sau đó anh liền đứng lên, bồi hồi cạnh cửa sổ, anh nóng nảy đi vài vòng, kéo một hộp thuốc lá dưới cùng trong ngăn kéo, đưa lưng về phía tôi đốt, nhẹ nhàng ngậm giữa đôi môi, chán chường đứng ở phía trước cửa sổ.

Lâu rồi anh không hút thuốc, anh hút thuốc như vậy khiến tôi nhớ lại bóng dáng anh kiếp trước, lúc tôi thi trượt cấp ba.

Đầu óc của tôi trống rỗng, giống như có thứ gì đó đâm một dao vào ngực tôi, tất cả nhiệt độ cũng theo đó chạy đi rồi. Bên tai tôi giống như nghe thấy tiếng người khác cười nhạo, sống lại một lần có ích gì? Vẫn nghèo như vậy, may trời sinh chính là mệnh quý nghèo, học lại học lại học lại, đã là sinh viên đại học rồi còn không thi đậu đại học, ai bảo may ngày ngày không lên lớp.

Mùi thuốc lá trên tay Mạnh Khung chọc giận tôi...tôi trầm mặc đi tới trước mặt anh, một tay bóp điều thuốc một cái .

Tôi nói với anh:

“Chú làm gì đấy? Tôi không thi đậu, là tôi vô dụng, chú ở đây ủ dột cái gì? —— chú chê cười tôi đi, tôi đi, không cần chú quan tâm tôi.”

Tôi hoàn toàn không biết mình đang nói gì, chỉ cảm thấy giọng nói nghẹn được khó chịu, nói chuyện sắp phá âm rồi, sau đó tôi phát hiện tôi dùng âm lượng lớn như gầm lên nói chuyện với Mạnh Khung. Tôi vô ý thức phát giận với Mạnh Khung.

Mạnh Khung giật mình nhìn tôi, anh chậm rãi lắc đầu một cái, sau đó nhìn thấy tay cầm điều thuốc của tôi hình như bị phỏng rồi. Anh kéo tay tôi lại, lấy điều thuốc kia ném ra ngoài cửa sổ.

Anh nói rất nhẹ nhàng:

“Đại ca, chú không cười cháu. Làm sao chú lại cười cháu được? —— chú chỉ nghĩ làm sao để có tiền cho cháu học lại, bọn họ nói học lại một năm phải tốn ba vạn, chú không biết nên vay tiền ai.”

Mạnh Khung nói chuyện rất nhẹ, giống như sợ tôi bị dọa, tôi nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu, đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên.

Tôi vội vàng ngồi chồm hổm xuống, che mặt của mình, tôi có chút sợ Mạnh Khung thấy bộ dạng tôi mềm yếu. Tôi đã từng nói với anh chờ tôi tốt nghiệp đại học tôi sẽ nuôi anh, tôi sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, tôi sẽ để anh cơm no áo vô ưu, tôi sẽ thương anh.

Nhưng tất cả điều này là giả định, xây dựng trên cơ sở ‘ nếu tôi có thể thi đậu đại học và thuận lợi tốt nghiệp ’.

Tôi không thể hóa giải áp lực của anh, tôi thậm chí còn trở thành gánh nặng cho anh, điều này khiến tôi rất khổ sở, cho nên tôi khóc.

Mạnh Khung đưa tay xuống dưới nách tôi kéo tôi lên, tôi quấy người một cái muốn ngồi xuống, nhưng Mạnh Khung dùng sức rất lớn, lần này anh không có ý định dung túng tôi. Anh ôm tôi vào trong ngực, để cằm của tôi chống lên bờ vai anh, đồng thời anh cũng chống lại tôi.

Giọng của anh có chút khàn khàn, Mạnh Khung nói:

“Có học đại học hay không thì đã sao? Cháu muốn học, chú sẽ góp tiền cho cháu, cháu không muốn học, thì đi làm —— chú đều nghe lời cháu. Cháu đừng khóc, chú rất khó chịu, chú con mẹ nó rất khó chịu.”

Tôi ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh, cổ họng cảm thấy đắng chát, nước miếng làm sao vậy cũng không nuốt trôi. Môi của tôi run rẩy, mở to miệng thật lâu cũng không nói ra một câu, càng về sau toàn thân đều run rẩy, chỉ có thể dựa vào bờ vai Mạnh Khung . Sau đó tôi phát hiện trên vai tôi cũng ướt, Mạnh Khung ngẩng đầu lên, ôm thật chặt eo của tôi.

Tôi quyết định học lại. Người giống như tôi một không có hậu trường hai không có tiền bạc, cái bằng tốt nghiệp đại học chính quy vô cùng quan trọng, rất nhiều công ty tuyển người đầu tiên là muốn xem trình độ học vấn, tôi không thể bị quét xuống ở bước đầu tiên.

Trừ nguyên nhân này, lý do lớn nhất dĩ nhiên là tôi không cam lòng. Kiếp trước là học sinh đứng top đầu, sau khi sống lại không bằng, tôi không thêm để ý vấn đề mặt mũi, tôi chỉ không cam lòng.

Tôi không muốn dùng tiền của Mạnh Khung. Đêm hôm đó, lúc Mạnh Khung đi ra ngoài mua cơm, tôi đến chợ chế biến phẩm, ý định của tôi là tìm Trương Mông vay tiền.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học xong tôi đã từng đi tìm Trương Mông, Trương Mông không thay đổi chút nào, vẫn mặc quần áo quen thuộc, lười biếng chào hỏi tôi, nghe nói tôi thi tốt nghiệp trung học xong nói tôi nghỉ ngơi mấy ngày, mấy ngày nữa rồi đến giúp đỡ.

Tôi hỏi y sao không kiếm thêm một người làm, y nói phiền toái, phải dạy lại một lần còn chưa chắc đã nhìn thuận mắt.

Thật ra thì tôi rất đề phòng Trương Mông, chuyện của y tôi không biết gì cả, nào có chuyện bán nhân thịt từ trên trời rớt xuống, y đối xử tốt với tôi như vậy, còn có tính hướng của y, không thể không khiến tôi đề phòng.

Tôi vẫn có ý định vay tiền y, bởi vì tôi chỉ biết mình y là kẻ có tiền.

Đi vào trong cửa hàng, Trương Mông đang ngồi ở trước bàn vọc máy vi tính, vừa nhìn tôi vào, rất nhuần nhuyễn sai bảo tôi bưng trà rót nước cho y. Y hỏi tôi tới làm gì, tôi không nói lời nào.

Tôi muốn vay tiền, nhưng mượn không phải số tiền nhỏ, hơn nữa sẽ không bao giờ trả lại. Y và tôi ngay cả quan hệ cơ chủ và người làm cơ bản nhất cũng không có, tại sao phải cho tôi mượn tiền?

Tôi cảm thấy thật xin lỗi, sẽ không nói chuyện, chỉ cúi đầu giúp y làm việc, hi vọng một lát có thể lấy dũng khí vay tiền y. Trương Mông đã quen tôi trầm mặc ít nói, đứng lên nói:

“Nhóc chơi internet một lát đi, tôi đi ngủ một giấc.”

Nói xong, y liền nằm trên ghế thái sư cũ kỹ, nhắm hai mắt lại.

Tôi giúp y chỉnh sửa trang web một chút, một năm này Internet vừa mới bắt đầu phát triển, không phát triển tốc độ như sau này. Mua đồ trên mạng càng không người để ý hỏi, nhưng trang web của Trương Mông vẫn được xử lý ngay ngắn rõ ràng, đơn giản.

Sau đó tôi đột nhiên phát hiện điều gì, ôm bất đắc dĩ và hi vọng mơ hồ tìm điểm tuyển sinh của trường đại học tôi đăng ký.

Không hạ điểm.

Tôi hít một hơi, bình tĩnh lại.

Sau đó tùy ý liếc nhìn web, thấy trường học tôi đăng ký ‘sẽ chiêu sinh thêm một đệ tử.’

Tâm của tôi lại động.

Mặc dù tôi biết chênh lệch giữa bốn điểm có thể có mấy trăm thí sinh, nhưng một tia hi vọng nhỏ nhoi vẫn khiến tôi kỳ vọng.

Nếu nói ‘chiêu sinh thêm’ cũng sẽ có, nhưng hàng năm không nhất định sẽ chiêu sinh thêm.

Tôi tắt máy vi tính, không chào hỏi Trương Mông đã đi ra khỏi quán của y.

Học lại cái gì? Mày đã học đại học, còn có sức lực học lại sao?

Mày còn muốn hút máu Mạnh Khung bao nhiêu năm nữa? Chỉ có Mạnh Khung tính cách như vậy mới nuôi mày ăn uống không gánh nặng cũng không ngại phiền, nhưng mày có thể không cần mặt mũi sao? Mạnh Khung đối xử với mày tốt như vậy, mày xứng à.

Một mình tôi đi trên con đường tối đen, dùng những lời ác độc nhất mắng mình, tôi vừa đau lòng vừa tức giận, bởi vì dù tôi có chữ mình thế nào, tôi vẫn muốn học đại học.

Đại học đối với tôi mà nói, là một giấc mộng thần thánh, là thứ khiến tôi nỗ lực tất cả, là lời thề có thể mang đến hạnh phúc cho Mạnh Khung. Tôi không thể buông tha như vậy.

Tôi đau lòng vì tương lai mình mê mang, tức giận mình ích kỷ tự lập.

Đi tới cửa nhà, tôi thấy Mạnh Khung một mình đứng ở dưới lầu, giống như đang đợi tôi.

Tôi nói: “Sao chú không vào nhà?”

Mạnh Khung nói: “Chú đang chờ cháu.”

“ ”

Tôi có chút không dám nhìn vào mắt anh, vì vậy cúi đầu, nói: “Vào vào nhà thôi.”

Mạnh Khung kéo tay của tôi, để tôi sờ hông của anh. Tôi sờ thấy túi anh phình lên, sưng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nói: “Chú mượn chú Triệu 1 vạn tệ, bởi vì chuyện thím Triệu, chẳng phải bệnh viện bồi thường không ít sao? — còn có mấy đồng nghiệp của chú, bây giờ sắp được hai vạn tệ rồi, cháu đừng lo lắng chuyện tiền bạc, chú sẽ để cháu đi học, chú nhất định sẽ để cháu lên đại học. ”

Tay của tôi run rẩy, cổ họng lại có chút nghẹn, tôi nói: “Mạnh Khung, cháu không muốn học lại.”

Mạnh Khung trợn to hai mắt, không hiểu nhìn tôi.

Tôi nhắm mắt, lại mở ra, rất nghiêm túc nói: “Học xong đại học có ích gì đâu? Nhiều người không học đại học vẫn kiếm được tiền như vậy, học lại cũng không phải chuyện gì tốt, lớp mười hai mệt mỏi thế nào không phải chú không biết, nói không chừng thi lại một lần nữa cháu sẽ không được điểm cao như vậy.”

Tôi nói nghiêm túc, giống như mình đã bị thuyết phục. Khi đó tôi phát hiện, gạt người thật mệt chết đi được.

Lừa gạt mình càng mệt mỏi hơn.

Mạnh Khung sờ sờ mặt của tôi, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Anh nói:

“Đại ca, cháu nói chú đều hiểu. Có học hay không đều tùy cháu — chỉ cần cháu muốn, cứ nói cho chú biết, cháu thật không muốn đi học sao?”

Anh nói chuyện dịu dàng như vậy. Phàm là anh có một chút không vui tôi đều có thể nhìn ra được, nhưng không có, từ lúc anh dắt tay dẫn tôi đi về nhà bắt đầu, anh chưa có một lần không nguyện ý.

Anh dịu dàng khiến tôi khổ sở.

Tôi không nói gì, chỉ đứng rất lâu, ánh trăng lạnh chiếu vào người tôi, tôi phát hiện tôi đã xuất mồ hôi lạnh cả người.

Giữa chúng tôi yên tĩnh như vậy, không ai muốn nói chuyện.

Tôi quên ngày đó tôi đi lên lầu như thế nào, cũng không biết tôi ngủ thế nào, sau này nghe Mạnh Khung nói, khi đó anh bị dọa sợ, bởi vì tôi không có biểu cảm gì, ngoài miệng nói ‘ không đi học ’, nhưng anh cảm giác được khi nói xong câu đó tôi giống như sắp phun ra một búng máu, hoặc trực tiếp ngã trên mặt đất. Lúc đó tôi quá yếu ớt, trong lòng Mạnh Khung nghĩ, dù thế nào cũng phải để tôi học đại học.

Mấy ngày sau đó, lại có người nhấn chuông cửa nhà Mạnh Khung, một người đàn ông xa lạ cầm phong thư màu đỏ, hỏi:

“Là nhà Trần Khải Minh sao?”

Mạnh Khung nghi ngờ nói: “Đúng, có chuyện gì không?”

“Đọc số báo danh thí sinh.”

“Cái gì?”

“Số báo danh thí sinh!” Người nọ không nhịn được lặp lại một lần nữa.”Xác nhận số báo danh thí sinh, không muốn nhận thư thông báo à? — chúc mừng, đại học tốt như vậy, đứa bé thật giỏi.”

Tôi trúng tuyển, là thí sinh cuối cùng trường đại học đó tuyển sinh thêm, điểm số trước tôi vừa khéo tạo thành phân cách. Có người cùng điểm với tôi nhưng ở trung học cơ sở tôi có tham gia cuộc tranh tài Đông Lệnh Doanh của cả nước, nên có ưu thế ưu tiên trúng tuyển.

Bất được thư thông báo trúng tuyển, tôi lại có chút bình tĩnh.
Tôi đột nhiên nghĩ đến mấy câu mình biết khi học đại học trước kia.
Cuộc sống không tốt đẹp như bạn tưởng tượng, nhưng cũng sẽ không hỏng bét như bạn đã nghĩ.
Tôi cảm thấy sự yếu ớt và kiên cường đã vượt quá sức tưởng tượng của mình.
Có lúc, tôi có thể yếu ớt chỉ cần vài câu nói đã lệ rơi đầy mặt.
Có lúc, lại phát hiện mình cần rằng đi được quãng đường rất dài.

48. Chương 48: Khải Minh

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung phản ứng còn kịch liệt hơn tôi, anh trực tiếp ngăn người tại đó, nhìn người đưa thư thông báo trúng tuyển, nói:

“ anh, không đưa nhầm chứ?”

Người nọ cũng nghi ngờ nhìn Mạnh Khung, nói: “Là Trần Khải Minh sao? Dự thi trường đại học X?”

“Đúng đúng đúng.” Mạnh Khung gật đầu một cái, chạy thật nhanh vào trong phòng lấy sổ báo danh của tôi, đọc một lần sau đó nhận biên bản đã nhận thư từ trong tay người đó, ký tên xuống.

Khi đó trên web còn chưa có chức năng tra chuyên ngành, cho tới bây giờ tôi mới biết tôi được tuyển vào ngành gì. Chính là ngành nguyện vọng đầu tiên của tôi, ngành đó vô cùng hot, với thành tích sát nút của tôi nhất định không được chọn. Có lẽ là bọn họ nhìn thành tích môn toán hầu như chiếm gần số điểm cùng giải thưởng toàn quốc của tôi mới phá cách thu tôi.

Mạnh Khung cười nhìn tôi, anh hưng phấn đến tay có chút run, run rẩy ôm bả vai của tôi, giống như không dám tin, nhìn thư thông báo trúng tuyển rồi lại xoay người ôm tôi.

Tôi ôm chặt lưng của anh, ngẩng đầu, ánh mặt trời tràn đầy trời đất hắt vào, đâm vào mắt khiến tôi phải nhắm mắt lại.

Tôi vẫn cho rằng thế giới này hà khắc tàn nhẫn với tôi.

Có thể một giây lúc đi đến điểm cuối của sinh mệnh, tôi mới bắt đầu phát hiện, thế giới này cho tôi hạnh phúc còn nhiều hơn khổ nạn.

Mạnh Khung trả lại tiền mượn người khác, chính anh còn giữ hơn sáu ngàn, giao xong học phí còn có một ngàn, anh nói:

“Nếu cháu muốn ở trọ thì phải mua đồ đầy đủ.”

Nhận được thư thông báo, Mạnh Khung nói tôi gọi điện thoại cho Trần Khiếu Hổ. Tôi không muốn nói chuyện với ông ta, chờ Mạnh Khung đi thì gọi điện thoại cho Trương Mông.

Trương Mông đang bận, nhận điện thoại trước tiên nói câu ‘ chờ ’, ở bên kia hô to: “Cô gái bên kia khoan đã, tay cô mang vừa cái vòng đó sao? Chờ chút tôi lau lướt nước cho cô.”

Tôi chờ một phút, Trương Mông mới tới đón, hỏi: “Nghĩ sao lại gọi điện thoại cho tôi, thật ly kỳ, thi tốt nghiệp trung học sao rồi?”

“Ừ, ” tôi nói, “Thi đậu.”

“Ai nha thật tốt, không tệ không tệ, ông đây thi không đậu đó, nhóc thật không chịu thua kém.” Trương Mông cười nói, “Nghỉ hè chưa? Tôi còn rất bận, tới đây giúp một chút đi.”

Tôi nói: “Được. Nhưng tôi muốn thương lượng với tôi cha một chút.”

Nghỉ hè tôi xác thực không có việc gì làm, thay vì ở nhà đọc sách không bằng đi giúp Trương Mông.

Vừa nói xong chữ ‘ được ’, Mạnh Khung liền đi tới đây, đứng ở sau người tôi, hỏi:

“Nói chuyện với ai vậy?”

Tôi vội vã nói với Trương Mông: “Cúp trước.”

Bởi vì tôi gọi điện thoại đột nhiên, ngắt cũng đột nhiên, Trương Mông vô cùng bất mãn, ở bên kia điện thoại kêu to: “Thằng nhóc thúì, đùa ông sao?”

Giọng của y rất lớn, rất khác với Trần Khiếu Hồ, tôi và Mạnh Khung đều nghe được, vì vậy đành trước nói:

“Ngày mai cháu không đến nhà xe với chú, cháu muốn. đi làm.”

Hai chữ cuống cùng tôi nói rất nhẹ, không biết vì sao thậm chí có chút chột dạ.

Mạnh Khung ngồi ở bên cạnh tôi, hỏi: “Làm chỗ trước kia cháu đi làm?”

“Ừ.”

“Người nọ là người thế nào?” Mạnh Khung nói, “Cháu có mệt hay không? ——nói với chú một chút đi, chú muốn nghe.”

“.” Tôi không biết mở miệng như thế nào, “—— người cũng được, chỉ để cháu làm chút đồ gia công, bây giờ để cháu giúp anh ta thiết kế websites, tính toán chút sổ sách, rất nhẹ nhõm.”

Mạnh Khung trầm mặc một hồi, nói: “Chú không muốn để cháu đi.”

Tôi nói: “Dù sao cháu cũng nhàn rồi ở nhà.”

“Chú không muốn để cháu vất vả.” Mạnh Khung cắt ngang lời tôi, rất nghiêm túc nói, “Chú chỉ muốn mỗi ngày về nhà đều có thể nhìn thấy cháu, cháu vẫn luôn ở chỗ này của chú.”

Tôi nói: “Tốt.”

Mạnh Khung thở dài, tựa vào trên nệm ghế sa lon, nói: “Cháu từ nhỏ đã có chính kiến như vậy, chú cũng không quản được cháu. Cháu muốn đi chỗ nào, muốn làm gì, tất cả nghe theo cháu. Chú đều nghe lời cháu.”

Khi đó tôi cho rằng Mạnh Khung dung túng tôi là bởi vì, anh cảm thấy tôi đã lên đại học, đã coi như là người lớn. Nhưng sau này lại tôi phát hiện không phải .

Mạnh Khung quan tâm tôi như vậy, nghiêm trọng hơn tôi tưởng tượng nhiều, anh vốn không thể buông tay, dù người khác đụng phải tôi, anh đều cảm đó là đang giành tôi với anh.

Trần Khiếu Hồ cho Mạnh Khung 1 vạn tệ.

Ông ở Đông Bắc chạy trở về, cố ý đi tới nhà Mạnh Khung, vào một sáng sớm nhấn chuông cửa. Ông quá thông minh, nhìn thấy Mạnh Khung mở cửa cũng không nói đến trọng điểm muốn gặp tôi, chỉ đẩy một cái túi vào trong ngực anh. Mạnh Khung nhìn bên trong, đã biết là cái gì.

Vì vậy anh không có biện pháp đuổi Trần Khiếu Hồ ra khỏi cửa.

Tôi sau khi tỉnh lại, liền nhìn thấy Trần Khiếu Hồ ngồi ở trên ghế sa lon uống trà. Tôi không chào hỏi ông, mặt không thay đổi đi đánh răng, rửa mặt, từ toilet đi ra nhìn thấy ông còn ngồi ở chỗ đó. Trần Khiếu Hồ rất ôn hòa nhìn tôi, mà tôi chỉ cảm thấy ông nhìn trùng thư thông báo trúng tuyển của tôi.

Kiếp trước lúc tôi thi đậu đại học, ông cũng nhìn tôi như vậy, nhưng bây giờ, còn mãnh liệt hơn lúc trước.

Trần Khiếu Hồ uyển chuyển biểu đạt ông ấy náy với tôi, bày tỏ không có chăm sóc tốt cho tôi, thật phiền toái Mạnh Khung rồi, còn nói ông đang có vụ làm ăn rất lớn ở Đông Bắc, bắt đầu có lời rồi. Vợ của ông vẫn không có em bé.

Cuối cùng ông nói, tôi vĩnh viễn là con ông, cũng là con trai duy nhất của ông.

Trần Khiếu Hồ nói chuyện rất thể diện, trước kia ông chính là giáo viên, làm buôn bán nhiều năm như vậy, bây giờ càng thêm giọt nước không lọt, rõ ràng vạch rõ giới tuyến với Mạnh Khung, để anh nhìn rõ: tôi là con trai ông, Mạnh Khung chăm sóc tôi nhiều năm như vậy cùng lắm chỉ là cha nuôi.

Tôi cho là Mạnh Khung sẽ rất tức giận, ai biết anh phản ảnh vô cùng bình tĩnh, chỉ lạnh nhạt nói:

“Đứa bé thật vất vả mới thi đậu đại học, đừng nói những chuyện trước kia.”

Tôi trầm mặc, lúc Mạnh Khung đứng dậy châm trà cho Trần Khiếu Hồ thì chặn anh lại.

Tôi nói:

“Tại sao chú phải châm trà cho ông ta?”

Thái độ của Trần Khiếu Hồ cứng đờ, sau đó có chút bất đắc dĩ.

Mạnh Khung cũng rất lúng túng, bình trà trên tay không muốn biết có nên rót hay không, nhưng cuối cùng anh vẫn nghe tôi nói..., bỏ bình trà lên bàn.

Trần Khiếu Hồ cười khổ mà nói:

“Đứa nhỏ này chính là không thân cận với tôi. Được, ba cho châm trà cho chú Mạnh của con, được không?”

Tôi há mồm còn muốn nói gì, nhưng Mạnh Khung đã cầm tay của tôi, nói khẽ với tôi nói:

“Dầu gì cũng cho anh ta chút mặt mũi.”

Vì vậy tôi không nói. Nếu như Mạnh Khung không tức giận, vậy đương nhiên tôi sẽ không tức giận. Tôi không có chút cảm giác gì với Trần Khiếu Hồ, nhưng tôi không biết tại sao Mạnh Khung không tức giận, tôi không biết anh tại sao lại nói tôi cho Trần Khiếu Hồ mặt mũi.

Cũng sau lần đó, tôi mới biết, về phương diện tình cảm, tôi chậm hiểu biết bao nhiêu.

Tôi giúp Trương Mông làm mấy ngày, hình như y thật định xem tôi là người nổi nghiệp mà bồi dưỡng, cái gì cũng chỉ cho tôi không hề giữ lại, thậm chí có nhiều lần còn đề nghị muốn dẫn tôi đi Nghiễm Châu, giao thiệp với những người y thường gặp mặt. Y nói đồ gia công bên kia rất rẻ, còn vượt qua kiểm tra chất lượng.

Tôi lắc đầu một cái, nói:

“Tôi không có biện pháp đi đâu xa, chờ tốt nghiệp đại học đã.”

Trương Mông nhìn tôi, nói:

“Sao nhóc nhất gan như vậy? Đàn ông không đi ra ngoài xông xáo thì còn là đàn ông sao? Lệ thuộc vào ba nhóc giữ vậy, không phải là có luyện phụ tình kết chứ?”

Tôi không để ý y, y liền cười hì hì.

Y nói: “Dù sao đời này tôi không thể nào có con, tôi liền xem nhóc trở thành con nuôi của mình đi.”

Nghỉ vừa đúng một tháng, Mạnh Khung xin nghỉ hai ngày, anh nói muốn dẫn tôi đi chơi.

Anh hỏi tôi muốn đi nơi nào, tôi phát hiện tôi không chỗ nào muốn đi.

Anh nói cháu cứ tùy tiện nói một chỗ.

Tôi nói chú quyết định đi, cháu theo chú là được.

Có vẻ đã sớm biết tôi sẽ trả lời như vậy rồi, anh đeo một túi du lịch trang bị đầy đủ thức ăn, để tôi đi theo anh ngồi lên xe buýt xe.

Anh hỏi tôi:

“Đại ca, nghỉ nhiều ngày như vậy cháu không thấy nhàm chán sao?”

Tôi nói: “Cũng tạm.”

Mạnh Khung nói: “Có lúc suy nghĩ một chút, không bằng lúc cháu không thi đậu, nếu cháu không thi đậu đại học tốt như vậy thì tốt rồi.”

Tạp âm trên xe buýt rất lớn, anh nói vừa nhanh lại nhẹ, tôi không nghe rõ, liền hỏi lại: “Hả?”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Cuối cùng chúng tôi ngừng lại ở một khu vui chơi, tôi và Mạnh Khung đều không có hứng thú với mấy thứ này, nhưng đi vào không cần vé, vì vậy chúng tôi liền đi vòng quanh khu vui chơi, nơi này rất lớn, đi một buổi sáng chúng tôi tìm được một sân cỏ, ngồi ở trên, lấy ra thức ăn trong túi đeo trên lưng ra ăn.

Bên cạnh vừa khéo có một cặp vợ chồng già, cánh tay bọn họ run run rẩy rẩy xẻ nửa ổ bánh bao, sau đó bỏ vào miệng đã không còn răng của đối phương.

Một khắc kia tôi cảm nhận được an tĩnh cùng tường hòa, cuối cùng tôi có thể nhớ rõ thời điểm khó khăn nhất đó, mỗi một tia sáng mặt trời cũng không quên.

Buổi chiều lúc nóng nhất, tôi và Mạnh Khung ngồi vào trong vòng đu quay. Bởi vì nóng cho nên rất ít người đi, ghé ngồi bên trong bị nắng phơi nóng, Mạnh Khung rất sợ nóng, tôi nói:

“Chú cứ ngồi trên đùi cháu đi.”

Mạnh Khung sửng sốt, nhìn tôi một lát, không nói gì.

Trong vòng đu quay, hai chúng tôi hôn môi, anh giạng chân ngồi trên chân của tôi, cặp chân tách ra thật to, tay của tôi có thể dễ dàng dò vào trong áo sơ mi của anh, sau đó xoa lấy đầu vú đã dựng lên.

Tôi nói:

“Về nhà đi, về nhà chúng ta làm.”

Mạnh Khung gạt đầu một cái, anh nói: “Được, chú chuẩn bị tốt rồi.”

Từ vòng đu quay đi xuống, chân Mạnh Khung có chút khập khiễng, tôi hỏi chân anh bị sao, anh nói buổi sáng đi đường hơi nhiều, không biết vì sao có chút sưng lên.

Tôi cũng không để ý, về nhà cùng anh, lúc trở về tôi là người đeo balo.

Từ khu vui chơi đi ra, anh nói:

“Đại ca, chúng ta đi ăn KFC đi.”

Khi đó KFC còn rất xa xỉ, không giống sau này khắp nơi đều có, bị người ta xem là đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

Tôi nói: “Không đi, quá đắt.”

Mạnh Khung nói: “Đi đi, thật vất vả mới tới, ăn mừng cháu thi đậu đại học.”

Tôi nói: “Cháu không muốn đi.”

“Đi đi mà.”

“Cháu thật sự không muốn đi.”

“Chú có tiền.”

“ ”

Cuối cùng tôi vẫn bị Mạnh Khung kéo vào, anh mua cho tôi một suất ăn, còn mình thì mua một túi khoai tây nhỏ.

Anh cau mày, nhỏ giọng nói: “. Quá ít, chừng này đủ một củ khoai tây sao?”

Tôi nói: “Đã nói với chú rồi, chú còn nhất định phải đi.”

Mạnh Khung cười khổ một tiếng, anh chỉ ăn một que khoai tây rồi không ăn nữa, tôi cũng không muốn ăn, hai người liền nhìn đối phương ngẩn người.

Sau đó tôi nghe anh rất nhẹ giọng nói một tiếng:

“—— Khải Minh, chú yêu cháu.”

Khóe miệng của tôi nhẹ nhàng nâng lên, chung quanh rất huyền ảo, nhưng tôi lại nghe rõ anh nói gì.

Tôi nghe thấy anh gọi tên tôi, mà không phải ‘ đại ca ’.

“Chú nói gì, lặp lại lần nữa.”

Mạnh Khung cúi đầu, rất lâu sau đó vẫn không ngẩng đầu lên.

Tối hôm đó chúng tôi vẫn không làm đến cuối, về nhà liền nghe thấy có người gọi điện thoại, Mạnh Khung nhận điện thoại xong, thái độ có chút nặng nề.

Cúp điện thoại, Mạnh Khung sờ sờ bả vai của tôi.

Anh nói:

“Đại ca, cháu đi Đông Bắc một chuyến đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh: “Cái gì?”

“Đi thăm ba cháu một chút.”

Tôi trầm mặt, khi đó sắc mặt của tôi nhất định khó coi.

Mạnh Khung thở dài, anh nói: “Trở về đi thôi, ba cháu ngã bệnh.”

49. Chương 49: Gợn Sóng

Edit: Đàm Cơ

Tôi sưng sốt một chút, hỏi: “Bệnh gì?”

“Không biết, nói là ngực khó chịu, phải đi làm tiểu phẫu.”

Tôi nói: “Cháu không muốn đi.”

Hôm đó Mạnh Khung nói một câu rất kỳ lạ, anh nói: “Đi đi, dù sao cũng là cha ruột cháu.”

Trần Khiếu Hồ đâm vào xương sườn mềm của tôi, Mạnh Khung càng đồng tâm hiệp lực với ông ta. Anh nhận định tôi sẽ không vì tức giận mà không hiểu lý lẽ, trên thực tế cũng quả thật như thế, bởi vì tôi là người mà không phải súc sinh, quan hệ cha con của tôi và Trần Khiếu Hồ quyết định dù ông ta có làm chuyện điên rồ gì, tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn ông ta.

Tôi nhìn Mạnh Khung một lúc lâu, thở dài, nói: “Chú để cháu đi, cháu liền đi.”

Mạnh Khung bị tôi nói giật mình, cười khổ một lát, đi tới phòng bếp nấu cơm.

Đêm hôm đó hăng hái của tôi đều bị Trần Khiếu Hồ phá hư. Tôi không muốn đi, hỏi Mạnh Khung một nữa có thể không đi hay không, Mạnh Khung nói ‘ đều đã làm giải phẫu, cháu nên đi thăm một chút. ’

Tôi thấy rất kỳ lạ mà nhìn Mạnh Khung, lúc ấy còn tưởng rằng anh không đủ tiền nuôi tôi mới muốn đưa tôi ra ngoài, có chút bất đắc dĩ lại có chút lo lắng, đưa lưng về phía Mạnh Khung cả đêm chưa chợp mắt.

Kết quả sáng ngày hôm sau Mạnh Khung liền đưa vé xe cho tôi, tôi cầm vé xe kinh ngạc nhìn anh, hỏi:

“Sao lại có vé xe sớm như vậy? Đây là do ai mua?”

“Chú mua , ” Mạnh Khung nói, “Đã sớm nghe cha cháu nói muốn làm giải phẫu, ngày đó ông ta trở lại thăm cháu đã nói với chú, chú đang nghĩ đi qua với cháu một chuyến, tối hôm qua ông ta lại trùng hợp gọi điện thoại.”

Tôi cứ cảm thấy có chỗ không đúng, do dự nói:

“—— Chú muốn đuổi cháu đi sao?”

Mạnh Khung vội vàng nói:

“Làm sao có thể, đây không phải là.”

Anh mấp máy môi, nói: “Đầu óc chú có chút loạn, chú muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút.”

Tôi nói: “Chú loạn cái gì?”

Anh nói: “Ngày đó trên công trường chú nhìn thấy hai người, cảm thấy thật khó chịu. Hai người bọn họ. . . .”

“Là đồng tính luyến.” Tôi nhàn nhạt bổ sung, “Vậy thì sao?”

Mạnh Khung nhìn tôi, anh không biết vì sao tôi lại nói bốn chữ ‘ đồng tính luyến ái ’ nhẹ nhàng như vậy, bốn chữ này mang đến áp lực rất lớn, thế nhưng lại có vẻ không ảnh hưởng gì đến tôi.

Anh lắc đầu một cái, nói: “Chưa nghĩ ra gì, chú chỉ cảm thấy khó chịu. Người em trước kia còn từng mượn tiền chú, chỉ lớn hơn cháu một chút, hai người bọn họ đối xử với mọi người rất tốt, bình thường nhìn thấy ai cũng cười , cũng vì chuyện này, tất cả mọi người lại có thể cho bọn họ một cước —— đại ca, cháu hiểu không? Chú không sợ cháu và tôi đi tới ngã ba con đường, chú chỉ sợ người khác xem thường cháu.”

Anh thấp thỏm khiến tôi tức giận, khi đó tôi nhất định có oán trách, oán trách anh khiến tôi đi lên con đường này, nhưng bản thân anh lại dao động, thậm chí đã sớm mua vé xe để tôi đi.

Mấy lần tôi mở to miệng muốn nói gì đó đều sợ hãi mình sẽ gây gổ với anh, vì vậy quay đầu đi không nhìn thẳng ánh mắt của anh, đè nén tức giận của mình.

Mạnh Khung trầm mặc dọn dẹp balo cho tôi, anh thu dọn rất lâu, một chữ cũng không nói. Anh gấp cho tôi rất nhiều quần áo, trừ quần áo lại không mang theo gì.

Mạnh Khung vẫn dọn dẹp đến xế chiều, anh mang tôi đi đến xe buýt, một đường ngồi đến ga tàu.

Đứng ở cửa ga tàu, tôi nói với anh:

“Mạnh Khung, cháu không muốn đi.”

Tôi thấy được thân thể Mạnh Khung chợt lung lay, giống như tùy thời có thể ngã xuống.

Anh không ngã, cúi đầu đi về phía trước, anh đi rất nhanh, tôi phải chạy bước nhỏ mới có thể đi theo bên cạnh anh.

Tôi lại lặp lại một lần:

“Mạnh Khung, chớ đi. Chúng ta trở về.”

Lúc này tay Mạnh Khung đều run rẩy, anh run rẩy rất mạnh, bởi vì đi nhanh nên bước đi hơi khập khiễng, trọng tâm đặt vào chân trái. Rốt cuộc tôi phát hiện chỗ không đúng rồi, tôi đi mau mấy bước níu tay của anh lại, nói với anh:

“Chú làm sao vậy?”

Bên cạnh quá huyên náo, tôi nghĩ anh không nghe thấy tôi nói. Mạnh Khung chỉ nhìn tôi, nhẹ nhàng sờ sờ mặt của tôi, anh nói:

“Đại ca, cháu để chú an tĩnh một chút đi. Chú thật sự sợ. Cháu nói chú nhất gan cũng được, cười nhạo chú cũng được. Để chú yên lặng một chút, cháu trở về, cháu trở về chúng ta lại nói có được không?”

Tôi nhìn ánh mắt của anh, phát hiện trong mắt anh đều là mệt mỏi và hốt hoảng, giống như một con chuột bị mèo đuổi một ngày. Tôi bị ví dụ của chính làm cho dở khóc dở cười, nói:

“Được, chờ Trần Khiếu Hồ giải phẫu xong cháu liền trở lại. Chẳng qua, nếu chú chưa nghĩ ra thì sao? Vậy cháu phải đi nơi nào?”

Giọng của tôi trở nên bén nhọn, tôi nói:

“Chú còn đuổi cháu đi sao?”

Tôi đau lòng như vậy, tức giận như vậy, rốt cuộc tôi biết được, ấn tượng mơ hồ kiếp trước dĩ nhiên là sự thật. Mạnh Khung thật sự tự tay đẩy tôi cho Trần Khiếu Hồ, khiến tôi về nhà, sau khi trở về, anh liền bắt đầu đơn phương chiến tranh lạnh với tôi.

Tôi không ngờ anh lại nhất gan đến vậy, nhất gan đến cho dù tôi đồng ý cùng anh, anh còn xao động bất an.

Mạnh Khung vội vàng giải thích:

“Không phải, chú không đuổi cháu đi, chú chỉ nghĩ.”

“Đừng nói ahhh... ” tôi dường như muốn hô to lên, “Cháu không muốn gây gổ với chú. Tàu tới rồi, cháu đi đây.”

Nói xong, tôi nhận lấy balo từ trong tay anh, không quay đầu lại đi lên tàu.

Mạnh Khung ở phía sau tôi rớt cuộc hô một tiếng, trong giọng nói của anh có đau đớn nói không nên lời, anh nói:

“— đại ca! Chú thật sự không đuổi cháu đi. Ba cháu đóng học phí cho cháu, cháu cũng nên đi thăm ông ta một chút, không phải sao?”

Không đề cập tới tiền còn được, anh nhắc tới như vậy, sẽ khiến tôi tức giận hơn, tôi biết anh thiếu tiền, nhưng anh chưa bao giờ nói với tôi, mỗi lần đều như vậy, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề học phí của tôi, dường như cái gì anh cũng có thể đẩy ra ngoài, bao gồm tôi.

Tôi đi về phía trước, đi thẳng lên tàu, không quay đầu lại.

Trên tàu vừa nóng lại chật, trên đường đi bầy đầy đồ, tôi cất xong đồ, chóng cảm nhắm mắt lại, trong tàu đầy mùi khó ngửi, có hành khách theo rất nhiều trẻ con đi lên, không cẩn thận một đứa bị té. Đứa bé kia liền bắt đầu khóc thút thút tê tâm liệt phế, những đứa bé khác cũng bắt đầu khóc rống theo, nhất thời trong toa tàu ồn ào không dứt.

Tôi mở mắt, từ chỗ ngồi đứng dậy.

Tôi biết Mạnh Khung sẽ không buông tay tôi, sau khi bình tĩnh, tôi phát hiện anh vẫn không nói trọng điểm với tôi.

Từ đám người chật chội chui ra, tôi đứng cách cửa sổ gần Mạnh Khung nhất, còn chưa kịp mở cửa sổ ra, tàu đã bắt đầu chạy.

Tôi chỉ nhìn thấy anh đứng một người cô đơn trên sân ga, nhìn giống như một chú chó bị chủ vứt bỏ.

Trong lòng dâng lên kích động mãnh liệt muốn từ cửa sổ tàu nhảy xuống, nhìn đường chậm chậm lui về phía sau, tôi thật sự bắt đầu mở cửa sổ, để nó mở ra một khe hở đủ để tôi có thể nhảy xuống, chân của tôi duỗi ra, nhưng còn chưa kịp nhảy đã bị người kéo trở lại.

Người nọ mở to miệng gầm thét với tôi:

“Cậu muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?”

Trái tim của tôi đập bình bịch, vọt tới cửa sổ, nói với bên kia:

“— chờ cháu trở lại.”

Nhưng tàu chạy nhanh như vậy, tôi không biết Mạnh Khung có nghe hay không, tôi đã không thấy được anh nữa.

Trần Khiếu Hồ thật sự làm một cuộc tiểu phẫu, ông quá mệt mỏi, bị tràn dịch màng phổi, uống xong mấy ngày thuốc. Nhìn ông nằm ở trên giường bệnh không có chút hăng hái, ông già hơn rất nhiều, tóc bạc.

Suy yếu kéo tay tôi, tôi không thể bỏ rơi.

Ông rất suy yếu mừng rỡ nhìn tôi chăm chăm, giọng rất nhỏ nói:

“. Con trai, thật xin lỗi.”

Tôi ngẩn ra, có chút mờ mịt.

Trần Khiếu Hồ nói:

“Lúc mẹ con chết, có nói ba chăm sóc tốt cho con, kết quả ba. Aiz.” Trần Khiếu Hồ thở dài, nói, “Khi đó ba rất sợ nhìn thấy con. Con quá giống mẹ con, ba nhìn thấy con sẽ rất đau lòng. Mấy năm không gặp, con cao hơn, cũng không giống mẹ con nữa, ba mới dám trở lại.”

Tôi không biết ông nói có đúng sự thật không. Từ trên ảnh, dáng dấp của tôi đúng là giống mẹ tôi.

Trần Khiếu Hồ giống như nhớ lại quá khứ, cười nhạt mà nói:

“—— Con biết không? Khi đó nhìn thấy mẹ con, bà ấy đang ngồi ở bên bờ sông giặt quần áo. Ba vừa nhìn thấy đôi tay bà ấy, liền nghĩ, ba muốn cưới cô gái này. Ba muốn cô ấy trở thành người của ba.”

Sau khi giải phẫu ông quá mệt mỏi, Trần Khiếu Hồ chưa nói mấy câu liền ngủ mất rồi. Có một cô gái rất cao vạm vỡ đi tới đưa cơm cho Trần Khiếu Hồ. Đây là người vợ thứ hai của Trần Khiếu Hồ, mấy ngày trước sợ tôi không thích ứng nên cô ta chưa từng xuất hiện.

Bây giờ nhìn thấy cô ta, cô gái đó rõ ràng có chút kinh hoảng, nói:

“Dì không biết cháu ở trong này. Ai u, sớm biết sẽ không tới. Dì đi đây.”

Mặt cô gái kia rất tròn, nhưng bên phải có một má lúm đồng tiền, lúc nói chuyện rất giống mẹ tôi.

Vì vậy tôi nói: “Dì cứ ở chỗ này đi, tôi đi đây.”

Thăm Trần Khiếu Hồ làm giải phẫu xong, tôi một khắc cũng không dừng được, mua vé tàu tối hôm đó, xách balo quần áo trở về.

Trong lúc chờ tàu, tôi cứ đi, đi không biết bao lâu thì thấy được một ngôi miếu rất nhỏ.

Mạnh Khung cảm thấy mê mang, tôi cũng vậy. Mặc dù tôi chưa từng thích con gái, nhưng cũng chưa từng thích đàn ông. Cùng Mạnh Khung ở chung một chỗ, nói trắng ra thì tình thân chiếm phần lớn hơn, đến cùng tôi có phải đồng tính luyến ái hay không, trở thành đồng tính luyến ái sẽ ra sao, những vấn đề này cứ quẩn quanh trong lòng tôi, tôi hi vọng tìm được chỗ không có không ai, có thể để tôi trực tiếp ngồi vào xe lên đường.

Ở trong miết rất rách nát, không có chút hơi người.

Ánh mặt trời từ khe hở lá cây chiếu xuống, khắp nơi đều an tĩnh, tường hòa.

Ánh mặt trời tháng bảy vẫn còn rất nóng bỏng, tôi bị chói mắt mở không ra, tìm nơi mát mẻ ngồi xuống, tôi liếm môi một cái, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có người tụng kinh.

Giọng nói kia giống như một ngôn ngữ kỳ lạ nào đó, tôi nghe không hiểu, cảm thấy làn điệu rất kỳ dị, giống như bài hát ngâm nga ru trẻ nhỏ vào giấc ngủ.

Tôi đứng lên, chân chờ đi tới chỗ phát ra âm thanh.

Miếu nhìn rất nhỏ, lại có một hành lang rất dài, chỗ sâu nhất có một phòng nhỏ, âm thanh đó là từ trong phòng phát ra.

Từ cửa sổ nhìn vào trong, sau tầng tầng mạng nhện, có một ông lão an tường ngồi ở giữa phòng.

Người nọ mở mắt nhìn tôi, tôi nhìn thấy được từ ái cùng tường hòa từ trong mắt ông.

Tôi không tự chủ được đi vào bên trong, đẩy mở cửa, chậm rãi đi tới trước mặt ông ấy, ngồi xuống.

Ông lão từ đầu chí cuối không nói một câu, chỉ dùng ánh mắt từ ái nhìn tôi, chờ đợi.

Tôi lại liếm liếm môi của mình.

Tôi nói:

“Cháu rất mê mang, cháu muốn trò chuyện cùng ông.”

Ông lão chậm rãi nhắm mắt lại, lại mở ra.

Tôi nói:

“Cháu thích một người, nhưng đó là không đúng, nó không được hậu thế chấp nhận.”

Rốt cuộc ông lão cũng mở miệng nói chuyện, giọng của ông vô cùng ôn hòa. Ông nói:

“Cháu sợ cái gì?”

“Cháu sợ thế tục luân lý. Cháu sợ đi tới ngã ba con đường.”

“Đi tới ngã ba đường thì sao?”

“—— Cháu sợ trên con đường này chỉ có hai chúng cháu.”

Nói xong câu đó, tôi ngẩng đầu nhìn ông, giống như là đứa trẻ làm sai chuyện.

Tôi nghĩ khi đó vẻ mặt của tôi rất khổ sở, tôi nói: “Cháu sợ người khác xem thường Cháu...cháu sợ anh ấy sẽ cô đơn.”

Ông lão trầm mặc, qua rất lâu, ông mới nói:

“—— nhưng nơi này cũng chỉ có một mình ông mà thôi.”

“ ”

Tôi nhìn ánh mắt của ông, ánh mắt ông trầm tĩnh và an bình, yên tĩnh giống như mặt hồ không gợn sóng, đáy mắt ông có màu vàng trong suốt đặc hữu khi được ánh mặt trời chiếu sáng, thời gian dài, hình như cuối cùng chỉ có ánh mắt này lưu lại, ánh mắt có màu giống như đục ánh mặt trời chiều.

Tôi ngồi ở trước mặt ông, rất lâu.

Ông lão lại nhắm hai mắt, dùng âm điệu kỳ lạ đó tụng kinh, rất lâu sau cũng không ngừng.

Ông đọc bao lâu, tôi liền ngồi bấy lâu.

Chờ tôi đứng lên, mới nói:

“Trời tối rồi, cháu về nhà.”

Ông lão ngừng tụng kinh, lấy ra thứ gì đó trong túi đeo trước ngực, bỏ vào trên tay tôi.

Ông nói:

“Trở về đi thôi.”

Đồ trên tay mang theo nhiệt độ của ông lão, tôi nhìn, là hai viên tràng hạt.

Tôi nghĩ, một khắc kia tôi hẳn là phải kinh hoảng, có chút luống cuống tay chân lục đi lục lại trên người, sau đó nói:

“Cháu không có tiền.”

Khi đó ông lão nhắm hai mắt lại, một câu cũng không nói.

Tôi lại đợi một lát, nhẹ nhàng rời khỏi ngôi miếu này.

Ngồi lên tàu về nhà.

50. Chương 50: Gặp Nhau

Edit: Đầm Cơ Tôi trở về không nói với bất kỳ ai, bao gồm Mạnh Khung. Trần Khiếu Hổ mua cho tôi một cái điện thoại di động, ông nói chờ tôi lên đại học còn có thể gọi điện thoại cho tôi. Mà cú điện thoại đầu tiên của tôi là gọi cho Mạnh Khung, điện thoại di động của anh tắt máy, gọi đến nhà cũng không có người nhận. Khi đó đã hơn sáu giờ tối, tôi chờ một lát, ở lúc bảy giờ lại gọi vào trong nhà, vẫn không ai nhận.

Tàu đến Bắc Kinh đã hơn tám giờ, tự tôi ngồi xe buýt về nhà, mở ra cửa nhà Mạnh Khung, phát hiện bên trong không có ai.

Tôi đi tới trước tủ quần áo của Mạnh Khung và tôi, mở ra tủ treo quần áo ra, tôi như biết được điều gì.

“Trần Khiếu Hồ,” tôi nắm điện thoại, rất tỉnh táo kêu tên ông, “Mạnh Khung đi đâu?”

Trần Khiếu Hồ có vẻ vô cùng hốt hoảng, ông suy yếu thở, nói: “Khải Minh, con đang ở đâu? Con. . . .”

“Tôi hỏi ông, Mạnh Khung ở đâu?” Tôi ngắt lời ông, đột nhiên phát hiện điều gì, tôi nói, “Mạnh Khung làm sao?”

Trần Khiếu Hồ trầm mặc hồi lâu, sau đó nói:

“—— Con không nên trở về một mình. Ba đồng ý với Mạnh Khung, làm giải phẫu xong sẽ mang con về Bắc Kinh, sau đó đi nhập học đại học.”

Tôi nói: ” Mạnh Khung thì sao?”

Trần Khiếu Hồ nói: “Cậu ta đi rồi.”

Sau đó tôi cúp điện thoại.

Lúc tôi đi Mạnh Khung đã chuẩn bị xong phải đi. Sự lựa chọn của anh khiến tôi khó hiểu. Chuyện gì chỉ trốn tránh mới có thể giải quyết?

Anh hèn nhát khiến tôi tức giận, ngón tay tôi nhịn không được run lên, đi tới phòng tắm tắm nước lạnh rất lâu mới bình tĩnh lại.

Tôi cho là tình yêu phải do hai người nắm tay cùng nhau đi về phía trước, nhưng Mạnh Khung lại cảm thấy tình yêu chính là buông tha. Tôi mệt chết đi được, hoài nghi cảm tình anh đối với tôi, hoài nghi anh có được sẽ không biết quý trọng.

Trong tủ treo quần áo chỉ còn lại hai bộ quần áo, xóc xếch đặt ở trên ván gỗ, một bộ là của tôi, một là của anh, hai ống tay áo giao nhau, giống như đang nắm tay.

Tôi muốn tìm được anh, nói với anh tôi rất tức giận, nói với anh nếu như anh muốn buông tha thì cứ trực tiếp nói cho tôi biết, đừng rời đi không nói một lời, anh như vậy khiến tôi rất ghê tởm.

Đêm hôm đó Trương Mông gọi điện thoại tới, y hỏi tôi sao mấy ngày này không tới, tôi nói cho y biết số di động của tôi, bảo y về sau liên lạc với tôi, sau đó nói:

“Ba tôi ngã bệnh, tôi phải đi thăm ông ấy.”

“À, ” Trương Mông nói, “Không trách được mấy ngày này cứ thấy anh ta đi bệnh viện, còn đi cà thọt.”

Tôi nói: “Cái gì? Tôi đi Đông Bắc mà.”

“Đi Đông Bắc làm gì?”

“. . . .” Tôi kiên nhẫn giải thích cho y, “Tôi đi thăm cha ruột của tôi, ông ta không bị đau chân, ông bị phổi ——”

Tôi đột nhiên hiểu ra điều gì, nói: “Chú Trương, chú trông thấy ba tôi? Thấy ở Bắc Kinh?”

“Ừ, ” Trương Mông đang kiểm lại hàng hóa, có chút qua loa nói, “Sao vậy, cậu có hai người cha à?”

Tôi nói: “Đúng, chú không phát hiện người cha ở Bắc Kinh có chút trẻ tuổi sao?”

“Phát hiện.” Trương Mông nói, “Anh ta luôn đứng ở trước cửa tiệm của chúng ta, còn tưởng rằng người khác không nhìn thấy mình nữa chứ. Vừa mới đầu tôi tưởng anh ta tới phá quán, sau này phát hiện anh ta chưa bao giờ nhìn người khác mà chỉ nhìn cậu, thì phát hiện anh ta tới tìm cậu.”

Tôi thở dài, nghĩ, Mạnh Khung quả nhiên tới tìm tôi và Trương Mông.

Tôi hỏi: “Chú biết ba tôi bây giờ đang ở đâu không?”

“Không biết, ” Trương Mông nói, “Lần trước tôi đi lấy thuốc, đụng phải anh ta ở bệnh viện. Anh ta không phát hiện tôi.”

Tôi nói: “Tốt.”

Chân của Mạnh Khung quả nhiên có chuyện, mấy ngày trước đi bộ đã có chút khập khiễng, bây giờ trực tiếp cà thọt rồi. Tôi cúp điện thoại liền chạy tới bệnh viện, đợi cho tới trưa cũng không thấy Mạnh Khung.

Tôi không dám trở về, ăn chút gì đó ở ngay quán ăn nhỏ bên cạnh. Ăn xong rồi vẫn đói, khát nước không chịu được. Cửa bệnh viện nhiều người lui tới, tôi không tìm được Mạnh Khung.

Có lẽ hôm nay anh sẽ không tới bệnh viện.

Đúng lúc này, Trần Khiếu Hồ gọi điện thoại cho tôi, ông nói chờ ông xuất viện sẽ lập tức tới Bắc Kinh. Mua nhà ở Bắc Kinh rồi để tôi tới ở cùng ông.

Tôi nói ông đừng có mơ, còn nữa, chuyện tôi trở về, không cần nói cho Mạnh Khung.

Tôi cúp điện thoại rồi gọi cho Mạnh Khung, kinh ngạc phát hiện anh thế mà lại nhận.

Giọng của Mạnh Khung có chút nghi ngờ, anh nói:

“Alo, ngài là ai vậy?”

Tôi nói: “Mạnh Khung.”

Sau đó anh liền nín thở, anh dừng một chút, nói: “Đại ca, cháu ở bên kia có quen không? Ăn được không? Đổi giường có thể ngủ.”

Khi đó điện thoại di động vẫn không hiện lên nơi gọi tới, anh không biết tôi đã về Bắc Kinh rồi.

Anh hỏi rất nhiều vấn đề, tôi không lên tiếng, anh thấy tôi trầm mặc thì cũng không nói chuyện nữa.

Tôi nói: “Chú thì sao? Có khỏe không?”

Mạnh Khung không nói chuyện hồi lâu, tôi nghe thấy bên kia có tiếng sột soạt, giống như có người dùng đôi môi khô nứt lặp đi lặp lại hôn ổng nói.

Anh hạ thấp giọng, nói:

“. Chú rất khỏe.”

Anh làm sao có thể khỏe. Trước kia tôi đi quân huấn, mỗi ngày anh đều gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, nói với tôi anh vô cùng nhớ tôi, muốn tôi trở về sớm một chút, nói anh rất không ổn, anh đang chờ tôi.

Từ khi nào anh bắt đầu như vậy?

Trước kia tôi vẫn cảm thấy anh miễn cảm, bây giờ mới bắt đầu nghĩ, có phải do tôi quá sơ ý hay không.

Sao tôi không hề phát hiện thứ gì.

Buổi tối tôi tới nhà xe nhìn một chút, mấy chú nơi đó đều biết tôi, chào hỏi tôi xong, chúc mừng tôi thi đậu đại học, sau đó nói cho tôi biết Mạnh Khung đã từ chức.

Ngày đó tôi vẫn tìm được Mạnh Khung, không phải ở cửa bệnh viện, mà là ở chợ bán thức ăn.

Vừa mới đầu tôi cho rằng mình nhìn lầm rồi, nhưng bóng lưng Mạnh Khung khiến tôi cảm thấy quen thuộc. Tôi nheo mắt lại nhìn liền biết đó là anh. Tôi theo sau anh, không xa không gần, một đường đều đi sau lưng anh.

Chân phải Mạnh Khung quần băng gạc thật dày, đi bộ khập khiễng, có lúc gặp bậc thang còn phải nhảy hai cái. Tôi rất muốn tiến lên dìu anh, nhưng lại không muốn hù anh. Tôi muốn đi theo anh, nhìn bây giờ anh ở nơi nào.

Mạnh Khung mua bó rau cải và mấy quả trứng gà, còn có rất nhiều mì. Mì rất nhiều, chắc là đủ để anh ăn ba ngày.

Anh vẫn nâng thẳng lưng, cố gắng đi giống như người bình thường, chỉ là lúc đi lại cúi đầu, giống như sợ bị ngã.

Tôi đứng ở sau một thân cây, đó là vị trí tôi có thể thấy Mạnh Khung, Mạnh Khung lại không thấy được tôi. Tôi lại gọi điện thoại cho anh, nhìn anh gian nan móc ra điện thoại di động từ trong túi tiền, thấy là số của tôi, anh hít sâu một hơi mới nhận điện thoại.

Từ trong microphone tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh, nói:

“Đại ca.”

“Ừ.” Đôi mắt của tôi không xê dịch nhìn anh phía trước, tôi phát hiện thái độ của Mạnh Khung vô cùng phức tạp. Tôi hỏi, “Chú khỏe không?”

Bàn tay Mạnh Khung lau thật nhanh trên mặt, động tác quen thuộc này khiến tôi biết anh thật ra đang lau nước mắt.

Nhưng trong điện thoại, giọng của anh vô cùng bình thản, vô cùng ôn hòa, một chút cũng không có cảm xúc gì khác.

Anh nói: “Chú rất khỏe. Cháu thì sao? Cháu. . . . Cháu khi nào về? Đại ca, cháu ...cháu còn giận chú sao?”

Người đi đường ngang qua đều nhìn Mạnh Khung giống như đang nhìn tên thần kinh. Tôi thấy được anh vô cùng khổ sở, yết hầu trượt lên trước xuống trên cổ họng.

Tôi nói: “Trần Khiếu Hồ khỏe lại thì cháu liền trở lại. Cháu không tức giận.”

Mạnh Khung nghe lời này, ngón tay thon dài lại dờ đến ánh mắt, hồi lâu cũng không lấy xuống.

Tôi không nhìn được hạ thấp giọng, thương lượng nói với anh:

“Sau khi trở lại cháu tới tìm chú được không? —— cháu rất nhớ chú. . . .”

Giọng nói của Mạnh Khung đã xuất hiện vết rách, anh nói: “Được, chú chờ cháu. Gọi đường dài rất đắt, cúp trước đây.”

Sau đó anh kéo cái chân nặng nề của mình, ngồi xuống bậc thang gần nhất, tôi nghe anh thì thào nói:

“Chú cũng nhớ cháu, chú cũng nhớ cháu.”

Mạnh Khung ngồi ở trên bậc thang như vậy, vùi mặt vào giữa đầu gối, hồi lâu cũng không đứng lên.

Chờ anh rút cuộc cũng đứng lên, tôi lại đi với anh một đoạn đường. Anh không ở nhà của mình, mà là thuê một căn phòng đối diện chợ. Phòng vừa nhỏ lại vừa nát, có một miếng rèm treo cửa sổ màu tím sập rủ xuống.

Tôi thấy được Mạnh Khung mở cửa, ngồi trên giường, cầm điện thoại di động nhìn rất lâu. Lúc anh nấu cơm sẽ cầm một cái nồi, kéo đũa phải đi tới cửa, dùng hệ thống cung cấp nước công cộng hứng nồi đầy nước, rửa sạch rau.

Tôi đi từ từ tới bên cạnh anh, khi đó tôi không ngờ mình lại bình tĩnh như vậy. Cách Mạnh Khung năm bước dừng lại, nhẹ nhàng hô một tiếng:

“Mạnh Khung.”

Mạnh Khung hoảng sợ ngay cả nồi cũng vút trên mặt đất, lão đảo lui về sau, sắc mặt xanh lét lại trắng bệch, đôi môi run run, giống như lên cơn đau tim.

Tôi trầm mặc nhặt nồi lên, dùng nước rửa qua, ra vẻ tự nhiên hỏi:

“Chân làm sao vậy?”

Mạnh Khung không lên tiếng, anh lão đảo đi vào trong nhà. Anh đi rất gấp, dường như sắp ngã xuống, nhưng anh không đóng cửa, anh không đóng cánh cửa của mình với tôi bao giờ.

Vì vậy tôi đi vào, nấu nước nóng, chờ nước sôi rồi bỏ mì vào. Tôi tại cho hai trứng vào bên trong, bỏ cải cũng cho vào, sau đó tôi đứng trước mặt Mạnh Khung, nâng đũa phải của anh lên, hồi lâu nữa:

“Chân làm sao vậy?”

Mạnh Khung rút chân về phía sau, nhưng không rút về được. Anh ách giọng nói:

“Gân chân bị đứt.”

Tôi hỏi: “Đứt lúc nào?”

Anh nói: “Ngày cháu đi. Trước đó đi khám bác sĩ, nói phải làm giải phẫu.”

Mạnh Khung nói rất thần nhiên, vì vậy tôi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn vào mắt của anh.

Mạnh Khung nói: “Mì nấu xong rồi.”

Nơi này chỉ có một cái chén, một đôi đũa, vì vậy tôi liền bới cho anh một chén, đợi anh ăn xong rồi sử dụng bát đũa của anh.

Tôi hỏi anh: “Sao lại đứt.”

Mạnh Khung nói: “Chú lại đi bốc hàng, không cẩn thận để rớt xuống, nện vào gót chân.”

Anh nói xong, lại bắt đầu lau hai mắt của mình, nước mắt cũng rơi vào trong chén.

Tôi kinh ngạc nhìn thẳng vào anh, sau đó rất nhanh biết được đáp án.

Anh nói: “Đại ca, chú không rời khỏi cháu được, chú cho là chú có thể nhẫn nại, nhưng mấy ngày như vậy đã không chịu nổi rồi.”

Anh còn nói:

“Chú biết chú lớn hơn cháu quá nhiều, lại không xinh đẹp gì, còn. . . . Là một người đàn ông, nếu như chú trở thành kẻ tàn phế, có ích kỷ đến mấy cũng không thể để cháu đi theo chú. Nhưng chú quá nhớ cháu. . . . chú kiểm tra rồi, chân của chú không có tật xấu gì, còn có thể tiếp tục làm việc. Chú vẫn biết mình không xứng với cháu...cháu thi đậu trường đại học tốt như vậy, chú lại không có học thức, không phải một giai tầng với cháu.”

“Nhưng. . . . cháu có thể dừng, dừng. . . .” Câu nói kế tiếp anh không nói ra, bởi vì tôi thở dài, ngắt lời anh. Tôi ngồi ở bên cạnh anh, suy nghĩ một chút, rất bất đắc dĩ nói: “Chân chú còn đau không?”

Mạnh Khung dừng một chút, nói: “Không đau.”

Tôi nói: “Cùng cháu trở về đi thôi, nơi này ngay cả chén cũng không có.”

Mạnh Khung nói: “Cháu còn giận chú sao?”

Tôi sững sốt, nói: “Đó là nhà chú, có đi cũng là cháu đi, tại sao lại muốn chú chuyển ra?”

Yết hầu của Mạnh Khung bỗng nhúc nhích, anh nói: “Cháu đừng đi.”

Khi đó, rốt cuộc tôi cũng hiểu lời Trần Khiếu Hồ nói, hiểu tâm tình của ông khi ông gặp mẹ tôi lần đầu. Bởi vì một khắc kia, nhìn Mạnh Khung, trong lòng tôi nghĩ cũng thế.

Tôi muốn khiến anh, trở thành người của tôi.

51. Chương 51

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung nói chân không đau, nhưng nhất định sẽ đau. Đau đớn này sẽ làm anh không muốn nhúc nhích, nằm ở trên giường còn có thể ướm đắp lưng. Tôi nói: “Đau thế này, tại sao buổi chiều còn đi mua đồ ăn?”

Anh nói: “Nếu không sẽ không có ăn.”

Tôi nói: “Cháu thấy chú đi bộ rất bình thường, sẽ không có vấn đề quá lớn, ngày mai cháu cùng chú đi bệnh viện.”

Mạnh Khung nói: “Đó là giả bộ. Chú không muốn bị người khác đồng tình.”

Đau đớn khiến cho anh kiên cường trở nên bất an, hốc mắt anh luôn ướt át nhìn tôi, nói:

“Ngày mai đi, ngày mai trở về.”

Vì vậy tôi đi ra cửa mở khóa xe đạp của Mạnh Khung, nói với anh:

“Cháu chở chú, đi thôi, cháu muốn về nhà.”

Mạnh Khung an tĩnh ngồi ở phía sau tôi, giơ chân lên, ôm eo của tôi. Anh thuê phòng trọ rất gần nhà, đạp xe chỉ cần năm phút đồng hồ đã đến. Khi đó tôi lại nghĩ, mặc dù anh muốn rời khỏi tôi, cũng sẽ không rời đi rất xa, bởi vì anh muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy tôi, có thể ở thời gian ngắn nhất trở lại bên cạnh tôi lần nữa. Đối với anh rời khỏi, thật ra tôi vô cùng tức giận, lúc nào cũng có thể liên tưởng sự trốn tránh này với chiến tranh lạnh kiếp trước. Anh sẽ lấy các loại lý do tôi không giải thích được né tránh tôi, nhưng mỗi khi anh nói ra lý do của anh, tôi đều có thể cảm nhận được, thật ra anh đang bất an. Tôi nói:

“Mạnh Khung, chú đang tự ti cái gì?”

Tôi đột nhiên nói một câu như vậy, cũng không biết Mạnh Khung có nghe hay không. Anh không lên tiếng, dọc theo đường đi anh đều không nói gì. Đứng ở cửa cầu thang, Mạnh Khung chần chờ nhìn những bậc thang kia, chuẩn bị nhảy lên bằng một chân.

Tôi lôi cánh tay của anh, kéo anh một cái, để anh đứng ở sau người tôi, đồng thời cúi người xuống, nói:

“Cháu công chú.”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, kiên trì nói: “Không, cháu đỡ chú một chút, chỉ lâu ba mà thôi, đi lên rất nhanh”

“Đi lên.” Tôi cứng rắn nói. Nhưng Mạnh Khung chậm chạp không đi lên, anh lúng túng nhìn chung quanh, lui về phía sau một chút. Khi đó tôi đã cao hơn anh rồi, ánh mắt nhìn anh có chút nghiêm túc, tôi nói: “Như vậy bớt dùng sức, nếu ôm chú lên, có khi cháu sẽ làm té chú.”

Mạnh Khung liền vội vàng lắc đầu, tôi thấy thái độ của anh có chút e lệ, anh nói:

“Không, cháu lên trước đi, chú từ từ. sẽ đi lên.”

Anh như đang sợ phiền, nhìn tôi một cái, lại cúi đầu.

Tôi nói: “Đừng nói nhảm, mau lên đây.”

Giọng điệu của tôi có chút không kiên nhẫn, mà thái độ thô bạo này lại khiến Mạnh Khung thuận theo, anh ôm cổ của tôi, rất gian nan bò lên lưng tôi. Anh rất cao, là đàn ông mặc dù gầy cũng rất nặng. Tôi công anh đi về phía trước, Mạnh Khung nín thở, sau đó chậm rãi bật hơi. Hơi thở cực nóng phun trên cổ của tôi, tôi cảm thấy một loại run rẩy kỳ dị.

Mới vừa lên hai tầng, Mạnh Khung liền không nhịn được vặn vẹo uốn éo, tay tôi từ trên đùi của anh chuyển đến giữa đùi, giữ vững thăng bằng, cảnh cáo nói: “Đừng động.”

Mạnh Khung rất lúng túng nói: “Ừ, đại ca, cháu để chú xuống, chú”

Tôi nói: “Không buông, chú ngồi im đi.”

Tôi cho là anh ngại tư thế này không thoải mái, cho nên nói anh nhịn một chút, ai ngờ anh giãy giụa lợi hại hơn, ở trên lưng tôi nhích tới nhích lui, thiếu chút nữa té xuống. Tôi vỗ vỗ mông anh, nói: “Đừng làm rộn.”

Sau đó Mạnh Khung liền vùi đầu trên vai của tôi, giọng nghe như sắp khóc.

Anh nói:

“Đại ca, buông chú xuống đi, chú. cứng lên.”

Lời của anh khiến tôi sững sờ, quay đầu lại nhìn về mặt anh, xem đến cùng anh có nghiêm túc hay không. Nhưng nghe giọng anh tôi biết ngay đáp án. Anh không nói thì thôi, bây giờ vừa nói, tôi liền cảm thấy phía sau rất nóng, bộ vị giữa đôi chân anh tách ra vừa nóng lại vừa cứng, đè ở phía sau lưng tôi. Rốt cuộc tôi

biết tại sao anh không muốn tôi công anh rồi. Anh dễ dàng bị tôi trêu chọc như thế. Tôi nói: “Không có việc gì.”

Mạnh Khung vừa xấu hổ vừa sợ, ôm chặt cổ của tôi, cho đến khi tôi lấy cái chìa khóa mở cửa, anh đều không nói gì thêm. Không nói gì, nhưng thân thể cũng đang run rẩy, thỉnh thoảng xê dịch một chút, khiến nơi kia cọ xát với sống lưng tôi, sau đó hô hấp liền dồn dập. Hô hấp cực nóng của anh phả vào bên tai của tôi.

Vừa vào cửa nhà, anh liền trượt xuống người tôi, sau đó cà thọt chân nói:

“Chú đi tắm.”

Tôi thấy được lỗ tai của anh đỏ bừng, cúi người chống đỡ nơi đã cương lên của mình.

Tôi nấu mì ăn một chút, lại uống nước xong. Mạnh Khung tắm rất chậm, không biết đang cọ xát cái gì, nửa ngày cũng không ra ngoài. Quần áo của anh ở bên kia, chưa cầm về, cho nên lúc đi ra chỉ ở vậy quanh một cái khăn tắm phía dưới. Tôi nói:

“Cháu cũng đi tắm.”

Nói xong tôi cởi áo, đang muốn cởi quần ra, tôi phát hiện Mạnh Khung còn không rời đi. Tôi nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Nét mặt Mạnh Khung cương cứng một chút, ngượng ngùng nói: “Không có, không có việc gì.”

Tôi vọt tắm thật nhanh, lúc lau tóc, tôi phát hiện bình bôi trơn đặt ở phía trên nhất mà Mạnh Khung mua trước kia đã bị người động tới. Tôi ngẩn ra, bởi vì sợ khi tắm hơi nước làm mờ mắt kiếng, cho nên tháo mắt kiếng bỏ ra bên ngoài rồi, tôi nhìn không rõ ràng lắm, liền híp mắt, cầm lấy cái bình thủy tinh nhỏ đó nhìn một chút. Quả nhiên bị người mở ra, chất lỏng dùng để bôi trơn bên trong cũng ít đi một chút. Tôi cầm thuốc bôi trơn, mở cửa phòng tắm ra.

Trong nhà chỉ có một cái áo của Mạnh Khung, cho nên Mạnh Khung mặc chính là quần ngủ của tôi. Chân tôi dài hơn chân anh, anh mặc vào có chút đập phải ống quần, bởi vì là quần ngủ cho nên rộng thùng thình. Mạnh Khung từ phòng bếp đi ra, rót cho tôi ly nước, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, không nói gì. Tôi chà nhẹ tóc, đứng ở trước mặt anh, khom lưng cầm cổ tay anh, nói:

“Còn cứng rắn sao?”

Mạnh Khung lập tức không kịp phản ứng, mê mang nhìn tôi, sau đó đột nhiên hiểu, chợt cúi đầu, đứng lên.

Tôi vươn tay vào trong quần lót của anh, sờ sờ. Anh mới vừa tắm xong nên da rất bóng loáng, tôi nâng đầu gối lên, không nặng không nhẹ đỉnh đỉnh phía dưới của anh. Hô hấp của Mạnh Khung rối loạn, anh ôm cổ của tôi, hôn khỏa miệng tôi một cái, cũng muốn dò tay vào trong quần lót của tôi. Tôi né đi, đè cổ tay của anh lại, không cho anh động.

Sau đó tôi cong gối, đỉnh đỉnh eo, dùng nơi đã cương của tôi đỉnh phía trước của anh. Nơi nhạy cảm như vậy cọ xát lẫn nhau, Mạnh Khung bắt đầu run rẩy, mấy lần giãy giụa muốn tôi buông tay đều bị tôi cứng rắn bắt chéo hai tay ra sau lưng. Đã rất lâu rồi Mạnh Khung không giải tỏa, không lâu lắm liền bắt đầu nhảy lên, anh nói:

“Đại ca, buông chú ra. chân chú đau.”

Vì vậy tôi lúi húi ôm anh đến trên ghế sofa, đè ở trên người anh, khiến anh mở chân kẹp ở hai bên eo ếch của tôi. Tóc Mạnh Khung xoắn xết rơi trên mặt, hô hấp của anh dồn dập, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Tôi lại dùng hạ thể đỉnh lấy anh, Mạnh Khung liền phát ra một tiếng rên rỉ dồn dập mà ngán ngủ, sau đó bắn ra ngoài. Cách quần tôi cũng có thể cảm thấy nơi đó của anh ướt nhẹp, tôi lấy tay níu quần ngủ trên người anh. Nó là hàng vía hè mua ở chợ, chất lượng không được tốt nhưng đủ mềm mại, khi bị tôi đối đãi thô bạo thì đáy quần phát ra tiếng rách.

“Đại, đại ca.”

Mạnh Khung hốt hoảng nâng eo lên, tôi đè anh xuống, phát hiện tiếng quần áo bị xé rách khiến tôi vô cùng hưng phấn. Vì vậy tôi nắm lấy mảnh vải quần dưới mông anh, dùng sức xé ra. Sau đó cái quần ngủ kia liền vỡ ra giữa hai chân Mạnh Khung báo hồng.

“Cháu.” mặt Mạnh Khung sung huyết đỏ bừng, anh dùng tay che hai mắt của mình, anh không hiểu vì sao tôi nhất định phải xé hư quần áo, nhưng rất nhanh anh đã hiểu, bởi vì tôi phát hiện anh lại cứng lên. Xuyên thấu qua cái khe đó, tôi duỗi tay vào, cự ly gần vuốt ve hạ thể của anh. Trong quần lót đều tinh dịch, tôi chạm vào cả một tay trơn trượt, lại sờ xuống hai quả cầu phía dưới. Mạnh Khung ngẩng cổ, căng eo, cách sơ pha vài cm run rẩy.

“A. A. , đại ca, đừng, bóp.”

Chân của anh run rẩy mở ra, sau đó lại kẹp chặt eo của tôi. Không biết là muốn ngăn cản động tác trên tay tôi hay muốn tôi nhanh lên một chút. Trên tay của tôi đều là tinh dịch của anh, khí nóng cũng bị quần lót che đi, một chút cũng không tản. Anh nóng đến bắt đầu đều đều toát mồ hôi, nhìn tôi nói:

“. Giúp chú cởi ra đi.”

Tôi không nói lời nào mà dò tay ra phía sau, sờ sờ lõi vào của anh.

Mạnh Khung không nói chuyện nữa, anh cắn răng run rẩy, phía sau vừa giãn vừa co, vô cùng khấn trương. Anh quả nhiên đã bôi trơn, bên trong ướt nhẹp, rất nóng, một ngón tay liền tiến vào rất nhanh. Tôi ách giọng, hỏi:

“Cháu có thể đi vào sao?”

“Ừ.” Mạnh Khung nói, “Chú đã làm sạch hết rồi, không có việc gì.”

Anh sợ tôi ghê tởm mới nói như vậy. Tôi giữ chặt hông của anh, vốn muốn cho anh quỳ, nhưng nghĩ đến chân của anh lại cảm thấy tư thế này cũng rất tốt. Tôi bắt lấy cổ tay Mạnh Khung, giơ cao lên đỉnh đầu, chỉ một tay đã có thể khiến anh không thể động đậy. Mạnh Khung nhìn tôi, trong đôi mắt có hốt hoảng, cũng có cam nguyện. Tôi cúi đầu, cắn lỗ tai của anh, dùng đầu lưỡi liếm, một cái tay khác vươn ngón tay tìm kiếm trong cơ thể anh. Liếm vào lỗ tai anh, tận tình xâm phạm mỗi một chỗ. Tôi nói: “Lần sau để cháu giúp chú bôi trơn.”

Mạnh Khung nghiêng đầu, truy đuổi đôi môi của tôi, muốn hôn môi với tôi. Đầu lưỡi của tôi vói thật sâu vào khoang miệng của anh, liếm mỗi một cái răng, lưỡi thô tháo đụng phải vòm họng. Anh liền ô ô một tiếng, cánh tay dùng sức giãy giụa. Tôi buông vòm họng của anh nhưng lại chặn miệng anh lại, khiến ngay cả động tác nuốt anh cũng không thể hoàn thành, sau đó nước miệng từ nơi kết hợp chảy xuống. Mạnh Khung xấu hổ lại thuận theo mặc tôi tùy ý, rất nhanh đã xụi lơ ở trên sơ pha, chỉ có thể không ngừng hô hấp. Ngón tay biến thành hai, tôi còn đang sờ soạng tìm điểm nhô ra của anh, đồng thời đưa đầu lưỡi xuống phía dưới, chuyển đến hôn lên xương quai xanh, đầu vú của anh. Mạnh Khung run rẩy nâng eo, vốn muốn rời khỏi môi lưỡi của tôi nhưng lại không nghĩ thể càng tới gần hơn. Móng tay của tôi cọ đến một hơi cứng, phía sau của Mạnh Khung chợt co rụt lại.

“Ừm. ừm. A!”

Thanh âm cuối cùng đó, quả thực là kêu lên, chân Mạnh Khung không ngừng kẹp lấy eo của tôi, nước mắt cũng chảy xuống. Anh nói:

“. Đại ca, chính là nơi đó.”

Tôi lại sờ sờ, trên dưới đè ép một chút. Mạnh Khung kịch liệt run rẩy, vật cứng trước mặt chảy ra không ít chất lỏng trong suốt. Tôi hôn đầu vú của anh rồi đẩy đôi chân vô lực quần lấy eo tôi ra, để lộ bắp đùi non sau đó hôn lên trên một cái. Lúc này mới kéo quần lót vùi đầu xuống, ngửi thấy mùi vị riêng tư nhất của anh. Cái quần ngủ kia vẫn không cởi ra.

Mạnh Khung xấu hổ run rẩy toàn thân, miệng phát ra tiếng ‘ô ô’. Anh lôi tóc của tôi muốn tôi dời đi. Tôi liếm lên gốc bắp đùi của anh, lại không nhịn được cắn một cái. Lúc động tình không biết nặng nhẹ, bắp đùi anh in một vòng dấu răng hình bầu dục, dường như sắp xuất huyết đến nơi. Mạnh Khung run rẩy, lại bắn ra ngoài.

Tôi đỡ lấy chân của anh, nhìn khuôn mặt ướm nhẹp của Mạnh Khung, cúi người, trấn an sờ bờ vai của anh, chờ anh khôi phục lý trí mới giữ chặt Mạnh Khung để anh cúi đầu, nhìn nơi chúng tôi kết hợp, nhìn tôi dùng hạ thể lớn đỉnh vào cái miệng khê mở của anh.

52. Chương 52: Thân Mật

Edit: Dầm Cơ

Lúc đỉnh đi gặp phải khó khăn. Lối vào của anh quá nhỏ, mặc dù đã bôi trơn, nhưng vẫn không thể dễ dàng đi vào. Tôi cứng rắn nóng lòng đỉnh vào lại trượt ra rất nhiều lần, mỗi khi nó trượt xuống, Mạnh Khung đều run lên. Anh rất hồi hộp mở to hai mắt, cuối cùng đưa tay xuống, mở lối vào của mình ra để tôi dễ dàng tiến vào. Mạnh Khung đỡ lấy hạ thể của tôi, từng chút một đưa vào trong thân thể của chính mình. Lúc vừa mới tiến vào rất khó chịu, nơi đó cắn thật chặt lấy tôi, không buông lỏng chút nào. Tôi chỉ có thể vỗ vỗ cái mông của Mạnh Khung để anh tận lực buông lỏng. Nhưng anh lại bị tôi vỗ ặt hông tai đỏ, cầu xin tha thứ nói:

“Đại, đại ca, đừng đánh.”

Đỉnh lớn nhất đã tiến vào trong cơ thể Mạnh Khung, giống như khai cương khoách thổ, tôi có một loại ảo giác đang bỏ trống đạo của anh ra. Ở trong đó ướt át và nóng bỏng, cứ nhả ra nuốt vào theo tần số hô hấp của anh. Tôi chờ anh buông lỏng lại đỉnh vào bên trong, lúc anh thở gấp kháng cự lại dừng bất động, hưởng thụ sự thít chặt khó nhịn của nơi đó. Chờ tôi cho tất cả đi vào rồi, Mạnh Khung ngửa đầu, cả người thoát lực nằm trên ghế sa lon, tóc trên trán cũng vén lên, mắt có chút mê mang. Anh sờ sờ nơi chúng tôi kết hợp, hỏi:

“Đều đi vào sao?”

Tôi nói: “Ừ.”

Sau đó Mạnh Khung liền thở phào nhẹ nhõm, anh nói: “Có, có đau một chút.”

Tôi không nói gì, khom người hôn lên trán anh một cái, ngừng một lát đợi anh thích ứng. Mạnh Khung bị tôi hôn phục hồi tinh thần lại, dùng môi liếm yếm hầu của tôi, sau đó khàn khàn nói: “Cháu. Rốt cuộc cũng là của chú.”

Tôi cảm thấy anh nói ngược. Nhưng anh thích như thế thì tôi sẽ không vạch trần anh. Nói xong câu đó, Mạnh Khung liền bắt đầu buông lỏng, anh cắn lấy tôi thật chặt, khiến tôi khó và rút ra phía sau nửa bước. Tôi có ảo giác anh muốn nuốt tôi đi vào.

“Cháu động.”

“Ừ. ừm. Chậm một chút.” Mạnh Khung lấy tay che mắt, một cái tay khác nắm thật chặt ghế sa lon. Tôi kéo tay che mắt của anh xuống, giữ chặt chân anh khiến eo của anh rời khỏi ghế sa lon mà nghiêng hợp tôi. Mạnh Khung chợt thở hổn hển một tiếng, hai cái tay chống lấy thân thể, giống như sợ tôi đỡ không được anh. Mạnh Khung hốt hoảng nói:

“Chân. Đau chân.”

Tôi ‘ừ’ một tiếng, tránh ra nơi bị thương cả anh, chỉ cầm lấy hõm đầu gối. Nơi đó hình như là bộ vị nhạy cảm của anh. Tôi bóp một cái anh liền phát ra âm thanh ô ô, giơ chân lên muốn trốn tránh lại không biết nên trốn chỗ nào. Vì vậy tôi lấy tay cọ xát chỗ kia, đến khi hốc mắt anh đều đỏ rồi mới bắt đầu ra vào. Bên trong anh đều là thuốc bôi trơn, tôi vừa kéo hạ thể của mình ra ngoài liền thấy nó mang theo chất lỏng dính nhớt trong suốt, dùng sức đỉnh đi vào lại nhẹ nhàng rút ra, chất lỏng này liền chất đồng ở bên ngoài lối vào, bị ma sát ra bọt khí nhỏ. Tôi rút một cái tay ra vuốt ve hai viên cầu của anh, bởi vì quá kích động nên xuống tay không nặng không nhẹ. Mấy lần Mạnh Khung giãy giụa, phát ra âm thanh vừa đau lại thoải mái. Tôi theo bản năng đè ép chà sát về phía điểm mẫn cảm nổi lên cứng rắn trong cơ thể anh. Bên trong anh vừa ướt vừa nóng, tôi chỉ vừa nhẹ nhàng cọ một cái liền trượt đến chỗ khác. Mạnh Khung thở hổn hển, mỗi khi tôi chà lên nơi đó anh liền rên rỉ lên một tiếng, mu bàn tay siết ghế sa lon đến nổi lên gân xanh. Không biết qua bao lâu, thuốc bôi trơn bên trong cơ thể Mạnh Khung đều bị mang ra ngoài, tôi vẫn hướng

bên kia đỉnh, chất lỏng bên trong hơi khô rồi, điểm mẫn cảm của anh bao trùm một tầng gì đó thật mỏng, đó là thuốc bôi trơn. Lúc tôi lại đỉnh nơi đó, Mạnh Khung liền bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

“A! Đại, đại ca, đừng đỉnh nơi đó. Không được. !”

Tôi nhìn anh chảy nước mắt, nhưng phía dưới lại căng cứng nằm úp sấp trên bụng nên tôi biết thật ra anh rất sướng khoái, vì vậy cầm lấy chân của anh, mạnh mẽ đỉnh xuống. Chân của anh khép lại thật chặt, giống như muốn vòng lấy tôi vào trong phạm vi của anh, mắt trợn to, eo cũng cong lên. Sau đó anh đạt cao trào lần thứ hai, lúc anh bắn ra miệng phía sau kẹp rất chặt, giống như co quắp lại, liều mạng nuốt tôi vào bên trong. Tôi vuốt ve hai viên cầu của anh, chờ anh bình phục lại rồi trấn an miệng huyết không ngừng co rút của anh, hưng hăng đỉnh mấy lần, liền bắn vào trong cơ thể anh. Trên bụng của Mạnh Khung đều tinh dịch của mình, có chút không thở nổi, mơ hồ nói ‘ nóng ’.

Tôi để anh bình tĩnh một lát, nhanh chóng cởi xuống quần ngủ rách đáy của anh, khom người cắn lên yết hầu. Khi anh run rẩy thì nhỏ giọng nói: “Thoải mái sao?”

Mạnh Khung mở to hai mắt, ngược cổ, nuốt nước miếng, yết hầu nhanh chóng hoạt động. Anh nói: “. sung sướng muốn chết.”

Vì vậy tôi ôm eo của anh, giữ nguyên tư thế giao hợp ôm anh lên.

Mạnh Khung giật mình ôm cổ của tôi, chân kẹp cái hông của tôi, thuận theo để tôi ôm lấy anh. Cổ họng của anh khô khốc, đứt quãng nói: “Đại, đại ca. Sao vậy?”

Sau đó anh ngậm miệng lại, không nói. Mạnh Khung có chút kinh hoảng co rút lại phía sau, khó có thể tin hỏi: “Lại. Sao nhanh như vậy. ?”

Tôi ‘ ừ ’ một tiếng, ôm anh đi tới phòng tắm. Mạnh Khung rất kinh hoảng, anh sợ tôi làm anh té xuống. Thật ra lúc này tôi vì kích động mà lực lượng rất lớn, sức lực có chút khống chế không được, không ngừng run run, sắp bấm bầm tím eo anh rồi, hận không thể vây quanh anh ở trong thân thể tôi để anh không thể nào té xuống. Mạnh Khung ô ô một tiếng, ôm chặt lấy cổ của tôi, nơi kết hợp của chúng tôi chảy ra chất lỏng tôi vừa rồi bắn ra, tích tích tấp tấp rơi vào trên đùi tôi. Tôi ôm anh đến phòng tắm, đóng cửa lại, đặt Mạnh Khung ngay trên tường. Chân Mạnh Khung vẫn giắt ngang hông của tôi, anh rên rỉ nói: “Đau chân, không đứng nổi.”

Tôi nói: “Vậy thì kẹp lấy.”

Mạnh Khung vì lời tôi nói mà trợn to hai mắt, anh cúi đầu, cổ và mặt đều đỏ. Tư thế này khiến phía sau Mạnh Khung khít khao khác thường, tôi giống như dính anh trên tường vậy. Anh cắn lấy tôi thật chặt...tôi rút một cái không ra, chỉ có thể kìm phía sau của anh, sau đó chậm rãi rút ra. Nơi đó tích tích tấp tấp chảy ra thuốc bôi trơn cùng tinh dịch, có khi còn đọng lại trên bắp đùi anh, nhưng lại bị mồ hôi chảy ra hòa tan. Bởi vì tôi vẫn nhìn chằm chằm nơi đó nên Mạnh Khung vô cùng lúng túng, kẹp chặt chân muốn che một chút. Tôi đỡ lấy cái chân bị thương chân, để cái chân không bị thương của anh đứng trên mặt đất, sau đó lấy thuốc bôi trơn từ trên giá, đổ lên tay. Mạnh Khung xê dịch, đổi tư thế, hình như không muốn để tôi nhìn thấy phía sau của anh. Tôi rất hiếu kỳ với hạ thể của Mạnh Khung. Trước kia không có cảm giác này, bây giờ lại rất muốn để nơi đó của anh bại lộ ra bên ngoài, nhìn kỹ một chút. Tôi cảm thấy đây là một loại dục vọng bẩm sinh, trước khi ân ái với Mạnh Khung tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ như thế, muốn anh triển lộ hết tất cả trước mắt tôi, muốn nắm tất cả của anh trong tay. Hít sâu, tôi áp chế đôi tay run rẩy, đè anh lên tường, dùng bày tay có thuốc bôi trơn vuốt ve phía sau vẫn còn co rút của anh. Mạnh Khung rất hồi hộp, giọng run run nói nói: “Để chú đi, rất bẩn.”

Tôi nói: “Không bẩn.”

Sau đó Mạnh Khung liền tựa đầu vào vai tôi, giống như muốn khóc.

Tôi đỡ một chân của anh, liền giữ tư thế đứng đi vào. Bởi vì đứng cho nên phía sau anh co lại rất chặt, tôi đỉnh đến mấy lần cũng không vào được. Tôi phải đè lại mông anh, áp anh xuống người tôi, dùng sức đỉnh hai cái, lúc này miệng huyết mới mở, thả cho tôi đi vào. Tư thế này khiến tôi có thể nhìn rõ ràng phía dưới của Mạnh Khung. Mạnh Khung run rẩy hôn môi tôi, nói: “Đừng nhìn.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Anh nói: “Chú sợ cháu không chịu nổi.”

Anh bất an rất không có đạo lý, nếu như tôi không chịu nổi thì sẽ không dẫn anh tới đây làm lần thứ hai. Vì vậy tôi để anh xoay người, đối diện với gương trong phòng tắm, nói: “Vậy chính chú xem đi.”

Tôi liền đứng ở sau lưng anh, đẩy một chân anh ra khiến lỗ nhỏ của anh bại lộ trong gương. Mạnh Khung rất xấu hổ muốn chạy trốn lại bị tôi nắm lấy gáy, không thể không nhìn về phía gương. Tôi đè ở trên người anh, cao hơn anh. Cánh tay quăn lầy hồng cùng đùi anh, hạ thể tương liên chặt chẽ với anh. Tư thế này không chỉ có thể khiến anh nhìn thấy hạ thể của mình, còn có thể để anh nhìn thấy miệng huyết bị tôi ma sát đỏ lên. Chỗ kia đang động, không ngừng nuốt. Mạnh Khung phản ứng rất kịch liệt, anh quay đầu vùi mặt vào vai tôi, muốn khôi phục tư thế mặt đối mặt. Tôi cứng rắn đè lại anh, nói:

“Chú xem.”

Giọng Mạnh Khung khàn khàn nói: “. Đừng. chú.”

Tôi nói: “Về sau chú còn tùy tiện đi nữa không? Còn để cháu trở về chỗ Trần Khiếu Hồ nữa không?”

Mạnh Khung mở to hai mắt, liều mạng ôm cổ của tôi, run rẩy nói: “Không, không để cháu đi.”

Tôi rút hạ thể ra, ôm eo của anh khiến anh lật người, dùng tư thế đối mặt một lần nữa đi vào. Tư thế này rất dễ chạm tới điểm mẫn cảm của anh. Mạnh Khung hít ngậm lãnh khí muốn tránh, anh quá dễ dàng bị tôi trêu chọc, chỉ ra vào một lát, anh lại cứng lên rồi, run rẩy nói:

“Đau quá.”

Tôi hỏi: “Nơi nào đau? Chân sao?”

Mạnh Khung lắc đầu một cái, nói: “Trước mặt, trước mặt đau, bắn không được.”

Vì vậy tôi giữ chặt lấy hạ thể của anh, ngăn cản anh giãy giụa, nói: “Vậy thì đừng bắn.”

Mạnh Khung lắc mông muốn tôi buông tay, nhưng anh không có chút hơi sức, hít thở cũng run rẩy, chỉ có thể xụi lơ mặc tôi giam cầm. Cuối cùng tôi lại bắn vào sâu trong anh. Mạnh Khung ngay cả hơi sức ôm tôi cũng không có, phía sau bị nhồi quá nhiều đồ, lúc tôi bắn còn tràn dịch ra bên ngoài. Mạnh Khung giật giật, dùng giọng nói mang theo ba phần nức nở, nói: “Đại ca, buông tay đi, chú nhịn không được.”

Tôi cúi đầu nhìn hạ thể sung huyết đỏ bừng của anh, nói: “Không phải nói không bắn được sao?”

Mạnh Khung ngược cổ, nhắm mắt lại, cầu xin tha thứ: “Van cháu.”

Sau đó tôi hôn khoeo mắt của anh một cái, buông tay ra. Mạnh Khung run lên, bắn ra dịch rất nhạt màu. Anh mệt đến không chịu nổi, chân nhũn ra muốn ngồi xuống đất.

Ngày sau chính tôi tại nghỉ, sao khi đó tôi có thể làm ra động tác cứng rắn còn mang theo ý vị trừng phạt như thế. Sau đó tôi biết, thật ra khi ấy tôi vẫn canh cánh trong lòng hành động đẩy tôi ra lúc trước của Mạnh Khung.

Tôi nâng mông của anh, khiến anh đứng lên, dùng khăn lông sạch sẽ lau bắp đùi cho anh, lau dịch thể dính lại phía trên, sau đó làm sạch chất lỏng khô cạn trong cơ thể anh. Mạnh Khung nằm ở trên giường, rất không được tự nhiên. Anh nói như vậy dễ chịu hơn một chút, phía sau không bị chảy máu nhưng vẫn sưng lên, hơi đau một chút.

Tôi chuẩn bị đi ra ngoài mua thuốc, kết quả thời gian này tiệm thuốc đều đóng cửa rồi, liền để ngày mai lại đi. Mạnh Khung hí mắt nhìn tôi, nhìn có vẻ rất vui mừng. Anh nói: “Cháu là của chú.”

Tôi ‘ừ’ một tiếng, ôm anh, nhìn đường cong sau lưng anh vì hô hấp mà hơi phập phồng, nhẹ nhàng hôn hôn.

53. Chương 53: Mất

Edit: Đằm Cơ Xong tất cả mọi việc, lúc ngủ đã là hai giờ sáng, bởi vì nghỉ hè cho nên không cần dậy sớm, tôi nhắm mắt lại rất lâu mới ngủ.

Ngày hôm sau sáu, bảy giờ đồng hồ sinh học đã gọi tôi tỉnh, nhưng tôi lại không mở mắt ra nổi, chỉ giật giật, lại ngủ thiếp đi.

Chờ tôi khôi phục thần trí, để trần nửa người trên ngồi dậy, nhìn bên cạnh một chút, phát hiện Mạnh Khung đã dậy rồi, gối đầu bày thật chỉnh tề, bên cạnh là quần áo bằng phẳng.

Tôi nghĩ một cái, không biết Mạnh Khung đã giặt sạch quần áo của tôi mang về từ Đông Bắc lúc nào, đặt ở đầu giường.

Cầm lấy quần áo đứng lên mặc vào. Eo của tôi rất mỏi, đứng cũng khó chịu, nhưng tinh thần lại rất tốt, nhìn đồng hồ đeo tay thế mà đã là hai giờ chiều rồi.

Từ trong phòng đi ra liền nghe thấy có tiếng động ở ban công. Tôi dụi dụi mắt đi ra ngoài, Mạnh Khung cầm móc phơi áo, đang phơi chăn và quần áo ở ban công.

Tôi đứng ở bên cạnh anh, giúp anh mở chăn ra phơi lên lan can. Mạnh Khung hôn lên tay của tôi, nói:

“Đánh răng đi, để chú làm là được.”

Đi tới toilet, trong chậu rửa mặt đã hứng đầy nước, bàn chải đánh răng cũng đã được nặn kem đánh răng.

Tôi đang đánh răng, Mạnh Khung liền từ phòng bếp bưng cơm lại. Tôi nhìn anh, Mạnh Khung đi bộ rất kỳ cục, đôi chân mất tự nhiên tách ra. Vì vậy tôi phun bọt trong miệng, mơ hồ hỏi: “Còn đau?”

“ Không đau.” Mạnh Khung nói, “Nhưng có chút khó chịu.”

Tôi gạt đầu một cái, nói: “Cháu đi mua thuốc cho chú.”

“Đừng phiền toái, xong ngay đây.”

Tôi không nói gì nhưng vẫn muốn đi, lần này có lẽ không có việc gì, nhưng lần sau thì chưa nhất định, luôn có lúc phải dùng đến.

Tôi vội vã súc miệng, sau đó bắt đầu rửa mặt.

Mạnh Khung thấy tôi không nói lời nào thì cũng hiểu tôi nghĩ gì. Anh ngồi ở trên bàn ăn chờ tôi ăn cơm, nói: “Cháu đừng đi. Chờ chân chú khỏi rồi, tự chú đi. Cháu đi không thích hợp.”

Ý tứ của anh là bây giờ tôi còn nhỏ tuổi, không thích hợp đi mua loại thuốc kia. Nhưng bây giờ tôi đã cao hơn 1m8, thái độ cũng tương đối nghiêm túc, nhìn không giống chỉ mười tám tuổi.

Cuối cùng tôi vẫn đi ra ngoài. Mạnh Khung bình thường đều sẽ nghe theo quyết định của tôi, chân của anh không thích hợp đi đường, tôi liền cầm tiền, nghĩ thuận tiện mua cơm tối về.

Mạnh Khung cố ý nhấn mạnh: “Mua chút cháo, buổi tối không cần ăn thứ khó tiêu hóa.”

Tôi ‘ừ’ một tiếng, đi tiệm thuốc trước, nói đơn giản tình huống của Mạnh Khung, người y sĩ kia nghi ngờ nhìn tôi, đỡ mắt kính lấy thuốc, lại thuận tiện mở lấy đồ bôi trơn. Tôi tính tiền xong liền đi.

Tiệm thuốc cách chợ chế biến phẩm rất gần, tôi xách theo túi chạy tới chỗ Trương Mông, nhìn thấy cửa tiệm mở liền đi vào.

Trương Mông đang hí mắt ngủ. Buổi chiều rất ít người, y cũng khó được thanh nhàn một lát, tôi đi tới y cũng không tỉnh. Bởi vì nóng, y cởi áo đắp áo lên trên bụng.

Ngày ấy y bị đâm một dao ở bụng còn lưu lại vết thương, gần dạ dày có một vết sẹo dữ tợn. Da y rất trắng cho nên vết sẹo màu hồng kia nhìn có vẻ vô cùng nổi bật.

Tôi khom lưng giúp y sửa sang lại đồ, lấy ra chìa khóa mở quỹ bảo hiểm, lấy ra sổ sách từ bên trong, cúi đầu tính nửa giờ, Trương Mông liền tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn tôi, nói:

“Tiểu Trần à, —— tôi có nói điều muốn nói cho nhóc biết, nhưng quên rồi.”

Tôi cúi đầu tiếp tục tính sổ, không để ý tới y.

Trương Mông vuốt vuốt đầu tóc rối bời, sau đó nói: “Đúng rồi, thằng nhóc ngu nhóc này, vừa đi đã đi lâu như vậy, mấy ngày nay vội chết cha tôi.”

Nghe y nói vớ vẩn tôi liền không lên tiếng, tùy y oán trách.

Trương Mông mắng chửi người giống như một dạng chào hỏi, há mồm liền ra, nói nửa giờ đều không lặp lại. Tôi cho rằng y sẽ mắng một lát nữa nên cúi đầu tính sổ, chuyện rất dễ khiến người ta tập trung vào, Trương Mông nói gì tôi đều không nghe được.

Chưa tới mười phút, y liền đứng lên, vỗ vỗ bàn của tôi, ý bảo y muốn nói vào điểm chính rồi.

Trương Mông mặc áo vào, nói: “À, tôi nhớ tới ra phải nói gì với nhóc rồi.”

Trương Mông bảo tôi theo y đi vào trong phòng, sau đó mở máy vi tính ra.

“Có một cô gái nói muốn mua chút đồ, nhóc biết, ở trên mạng.” Trương Mông rút ra một điều thuốc từ trong túi, ngậm lên miệng nhưng không đốt, “Đây là mối buôn bán đầu tiên, số lượng không nhỏ, cô ta nói muốn gặp nhóc một lần.”

Tôi hỏi: “Gặp tôi làm gì?”

Trương Mông nói: “Tôi cũng hỏi như thế. Gặp cái rắm, người làm của tôi để cho người khác nhìn vậy sao?”
“ ”

Tôi cảm thấy được Trương Mông rất kỳ quái, y luôn nói một ít lời vô nghĩa. Vì làm ăn, da mặt Trương Mông dầy muốn chết, cái gì cũng có thể làm, nhưng cứ cường điệu ‘ y sẽ không vì buôn bán mà bán tôi ’.

Tôi đoán y muốn dùng phương thức này để an ủi tôi, bày tỏ y là ông chủ tốt.

Vì vậy tôi cũng không vạch trần y, chỉ ‘ à ’ một tiếng.

Trương Mông híp mắt, nói: “Nhưng cô gái đó rất chân thành, tôi nói cô ta đến đây, chính là ngày mai, nhóc có bận gì không? Không có việc gì thì tới đây một chuyến.”

Tôi nói: “Được.”

Nói xong cúi đầu tính sổ, giúp Trương Mông sửa mấy lỗi nhỏ. Bây giờ sổ của y đều dùng ký hiệu riêng, lúc đầu để tiện cho tôi ghi nhớ, y tiến hành đánh số sản phẩm, theo giá tiền mà đánh thứ tự, A1, A2 cái gì, bây giờ chỉ cần nhìn những số hiệu kia tôi liền biết ngay hàng hóa đó bao nhiêu tiền, nhìn sổ sách cũng tương đối thoải mái.

Tôi xem nửa giờ liền xem xong sổ sách mấy ngày nay, lại tốn nửa giờ dọn dẹp đồng lập nam bên ngoài, cảm thấy không có việc gì nữa liền chuẩn bị đi.

Trước khi đi, tôi đột nhiên nói với Trương Mông:

“Chú Trương, chú có nghĩ đến chuyện đổi một cửa tiệm khác không?”

Trương Mông hình như không hiểu vì sao tôi lại nói như vậy. Tôi liền chỉ chỉ bên ngoài, Trương Mông nhìn một chút, hỏi sao vậy.

Tôi để y nhìn đám lao động trẻ em hoặc ngồi chồm hổm hoặc đang đứng bên ngoài, bọn họ nữ có nam có, nhưng đều không quá mười lăm tuổi, nhỏ nhất chỉ mười tuổi, hút nước mũi làm việc, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên, rất hâm mộ nhìn mấy đứa bé chạy tới chạy lui bên cạnh.

Tôi nói với y: “Chú xem, nơi này lao động trẻ em quá nhiều. Thời gian dài nhất định không ổn.”

“À. ” Trương Mông híp mắt, “Ý của nhóc là?”

“Sẽ có người tới xử lý.” Tôi nói, “Chợ này là nơi đầu tiên.”

Trương Mông cười cười, hình như đã sớm biết tôi sẽ nói như vậy, y nói: “Muốn xen vào đã sớm muộn. Hơn nữa, bây giờ nhóc còn lùn hơn ai? Còn có bằng tốt nghiệp trung học, nhóc là lao động trẻ em sao? Không phải, cho nên có tra thuê lao động trẻ em cũng không tra được đến người tôi.”

Tôi nói: “Tôi không có ý đó. Chú nghĩ. . . .”

Ý của tôi là, nếu nơi này là nơi đầu tiên bị đánh thẳng vào, như vậy phạm vi hoạt động của chợ sẽ bị thu hẹp nhanh, không quá mấy năm cái chợ này sẽ tan rã. Kiếp trước lúc tôi chết nơi này đã bị dỡ rồi, bên trong không có người nào.

Trương Mông cắt ngang lời tôi, nói: “Được rồi, tôi suy nghĩ lại một chút.”

Về mặt của y có chút tùy ý và bất đắc dĩ, tôi nhìn một cái là biết y không để ý đến lời của tôi. Trầm mặc, cũng không biết nên khuyên như thế nào nên đành trở về ngẫm lại, sau này hãy nói.

Trương Mông ở phía sau gọi tôi: “Aiz, quên đồ này.”

Tôi quay đầu nhìn lại, túi thuốc vẫn còn ở chỗ Trương Mông, vội vàng đi trở về, chỉ thấy Trương Mông tiện tay mở túi thuốc đó ra, không để ý lắm nhìn, sau đó nói: “Thứ gì vậy. . . .”

Tôi đi rất nhanh, nhưng động tác của Trương Mông lại nhanh hơn. Tôi chưa kịp đoạt lấy đồ lại, Trương Mông đã nhìn thấy.

Y cao hơn tôi, ý thế giơ túi đồ lên cao. Tôi lại không muốn nhảy dựng lên giành với y, chỉ có thể nói: “Trả lại cho tôi.”

Trương Mông cười hai tiếng, trên mặt y viết rõ ràng y đã biết đó là thứ gì rồi.

Y lấy ví tiền ra, rút hai tờ tiền từ bên trong, bỏ vào tay tôi, nói: “Cho tôi một chút, nhóc đi mua lại đi.”

Tôi nói: “Chú cút đi.”

Trương Mông rất hài lòng, y nói tôi mắng chửi người đã có khí thế của y.

Cuối cùng vẫn là bị anh đoạt một nửa, tôi mua thuốc rất nhiều, cho nên cũng không có gì đáng ngại. Mà tôi chỉ tức giận, đập về phía chân Trương Mông một cước, dùng sức rất lớn, y thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

Nhưng mà y cũng không nổi giận, chỉ quay đầu lại vuốt vuốt đầu của tôi.

Mua xong đồ ăn về nhà đã năm giờ rưỡi rồi, Mạnh Khung đứng ở dưới lầu chờ tôi, anh khẽ nâng chân bị thương lên, đỡ tường, nhìn thấy tôi liền vội vàng phát tay.

Anh nói: “Cháu đi ra ngoài lâu như vậy, chú còn muốn đi tìm cháu đó.”

Tôi nói: “Không có việc gì.” Nói xong tôi đưa tiền lẻ và thuốc cho anh, khom lưng muốn công anh lên lầu. Nhưng Mạnh Khung chết sống không đi lên, cuối cùng tôi chỉ có thể đỡ hông anh, cùng anh nhún nhảy lên lầu.

Mạnh Khung vừa lên lầu vừa hỏi: “Cháu lại đi làm việc à?”

Anh nhìn thấy tiền của tôi không ít đi ngược lại nhiều lên, hiểu ra tôi vừa đi đâu làm gì.

Tôi nói: “Ừ.”

Trên mặt Mạnh Khung có chút khó chịu.

Tôi móc chìa khóa mở cửa ra, dừng một chút, nói: “Mạnh Khung, không cần lo lắng học phí của cháu, Trương. . . . Ông chủ của cháu nói sẽ trả tiền học phí cho cháu.”

Mạnh Khung rất kinh ngạc nhìn tôi, nói: “Không. . . . Không có việc gì, chú có tiền.”

Anh khó khăn nói: “Ba cháu. . . .”

Tôi nói: “Không cần tiền của Trần Khiếu Hồ, chú trả lại đi.”

Nét mặt Mạnh Khung có chút bi thương, anh nói: “Tại sao lại vậy chứ?”

Tôi nói: “Nếu như cháu dùng tiền của ông ta, về sau khẳng định không thể làm gì được ông ta. Bây giờ cháu xem chú là ba cháu, không muốn dính líu đến Trần Khiếu Hồ.”

Mạnh Khung tay run lên, anh đột nhiên nói: “Vạn nhất nếu cần dùng thì sao?”

Tôi nói: “Nhân tình không trả được.”

Mạnh Khung lấy tay dụi dụi mắt, nói: “Đại ca, chú có việc muốn nói với cháu.”

Tôi xoay lưng về phía anh cho nên không nhìn thấy động tác của anh. Lúc mở cửa muốn cùng anh vào nhà mới phát hiện Mạnh Khung đang run sợ nhìn tôi.

Về mặt của anh khiến tôi bắt đầu lo lắng, tôi hỏi: “Sao vậy?”

Mạnh Khung cúi đầu, ngón tay càng không ngừng lau mắt. Vừa nhìn thấy động tác này của anh tôi liền thở dài, ôm hông của anh kéo anh vào trong phòng, nói: “Nói đi.”

Kể từ tối hôm qua, Mạnh Khung không bao giờ gạt tôi nữa, tôi có thể cảm thấy anh hoàn toàn mở cửa trái tim với tôi, dù chuyện khó mở miệng đến mấy anh cũng nói cho tôi biết.

Quả nhiên, Mạnh Khung trầm mặc một hồi, mang theo giọng mũi nói.

“Chú làm mất tiền Trần Khiếu Hổ đưa cho cháu.”

Nói xong lời này, biểu cảm của anh đột nhiên tan nát, chớp mũi bắt đầu đỏ lên, đôi môi có chút run rẩy, hốc mắt cũng đỏ một vòng. Anh cúi đầu, chống trán lên vai của tôi, anh nói:

“Chú không nên thu tiền của anh ta. Khi đó chú thật sự không trả nổi học phí cho cháu. Cháu không biết cháu có thể tự mình trả.”

Giọng Mạnh Khung đã khàn khàn rồi, anh nghẹn ngào nói tiếp: “Chú làm mất, ngày đó ra cửa bị người ta trộm mất, ngay cả bị mất lúc nào chỗ nào cũng không biết.”

Tôi trầm mặc một hồi, cảm thấy bả vai đều ướt.

Tôi hỏi: “Trần Khiếu Hổ cho chú bao nhiêu tiền?”

“Một vạn.” Mạnh Khung nói, “Sau đó lại cho 5000.”

Khi đó tôi đột nhiên hiểu, tại sao Mạnh Khung lại muốn đưa tôi đến nhà Trần Khiếu Hổ.

Thì ra là anh không chỉ thừa nhận nỗi đau đớn thống khổ, mà trên người còn đeo theo món nợ 15 ngàn.

Gánh nặng như vậy đè trên người anh.

Tôi hình như đã quên mất, tôi là người nghèo.

54. Chương 54: Người Mẫu Tay

Edit: Đàm Cơ

Mạnh Khung gần như tuyệt vọng nhìn tôi. Mỗi một chuyện liên quan đến tiền bạc, anh liền thay đổi thành khiếp nhược vô lực. Anh và tôi đều biết tư vị của nghèo khó, biết nếu không có tiền thì rất khó làm nên chuyện.

Tôi cũng không có biện pháp, trên thực tế tôi đương nhiên có thể dùng một vạn rưỡi Trần Khiếu Hổ cho tôi. Mạnh Khung nuôi tôi nhiều năm như thế, sinh hoạt phí còn chưa đủ nộp học phí đâu. Từ góc độ này mà nói, tiền này dù Mạnh Khung làm mất rồi, cũng có thể lại đi tìm ông ta lấy nữa.

Nhưng điều kiện tiên quyết là ‘Mạnh Khung giúp Trần Khiếu Hổ nuôi con’, tạm thời không nói đến tôi, Mạnh Khung nguyện ý để tôi và Trần Khiếu Hổ nối lại quan hệ cha con sao?

Mạnh Khung càng không ngừng nói: “Chú không nên nhận số tiền kia. Chú thật sự ngu ngốc.”

Tôi thở dài, nói: “Đã như vậy, đừng nói nữa.”

Mạnh Khung nhìn tôi, vô cùng lo lắng hỏi: “Đại ca, cháu có tức giận không?”

Tôi nói: “Cháu sẽ không vì chuyện tiền bạc mà giận đối với chú.”

Mạnh Khung thở phào nhẹ nhõm, xoay người đến phòng bếp nấu cơm. Tôi nhìn đáng dấp anh đi bộ tốt hơn buổi trưa nhiều nên không lo lắng nữa, từ trong tay anh đoạt lấy cái môi, nói: “Chú đi bôi thuốc, để cháu làm cơm.”

“Đừng động, cẩn thận bị bỏng.”

“Không có việc gì.” Tôi nói, “Chú còn đau không? Nếu không cháu giúp chú bôi thuốc.”

“Không đau, vẫn không đau, tốt vô cùng.” Mạnh Khung nhìn tôi một cái, nói “Cháu rất tốt.”

Tôi cười cười, nói: “Chú cũng rất tốt.”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, anh phải tắm trước rồi mới bôi thuốc. Thẩn thẩn với tôi xong tâm tình của anh đã khá hơn nhiều, ít nhất tôi không nghe thấy anh liên tục than thở nữa. Nhưng tâm tình tôi lại rất nặng nề, chờ Mạnh Khung tắm xong đi ra, ngồi ở trên bàn cơm, tôi nói với anh:

“Nếu không, trước mượn tạm tiền người khác, trả hết cho Trần Khiếu Hồ trước rồi tính chuyện học phí sau.”

Mạnh Khung để đĩa xuống, lo lắng trùng trùng nhìn tôi.

Tôi nói: “Thực bất đắc dĩ quá thì cháu đi xin giảm miễn học phí, nhưng cái đó phải chạy thủ tục.”

Thủ tục cũng không phiền toái, phiền toái ở chỗ chỉ người giám hộ pháp định của tôi mới có thể đi xin, cũng chính là Trần Khiếu Hồ.

Mạnh Khung ngay cả cơm cũng không ăn, anh không ngừng nói: “Khi đó chú không nên nhận tiền.
Chú không nên.”

“Được rồi, ” tôi ngắt lời anh. Lời như vậy nói nhiều cũng không có ý nghĩa, chỉ được cái lãng phí nước bọt, còn khiến lòng người không an, “Đừng nói nữa... Ăn cơm trước.”

Vì vậy sau đó một câu Mạnh Khung cũng không nói, lúc dọn dẹp bát đĩa tôi phát hiện đôi mắt anh lại đỏ rồi.

Tôi nói:

“Rốt cuộc chú làm sao vậy?”

Cảm xúc của Mạnh Khung càng ngày càng bi quan, còn đặc biệt nhạy cảm, luôn chảy nước mắt khiến tay chân tôi luống cuống.

Anh tăng hăng một cái, bởi vì giọng quá khàn cho nên không nói chuyện.

Tôi nói: “Không phải là không có tiền sao, đi mượn là được. Chờ cháu trưởng thành tìm việc là tốt rồi, chú đừng vội.”

Mạnh Khung hít một hơi, nói: “Ngày mai chú liền đi tìm việc, không đi nhà xe nữa, nơi đó kiếm ít tiền quá, chú muốn đi tìm công việc khác.”

“Đừng đi.” Tôi giúp anh dọn dẹp bàn, “Chờ chân tốt lại nói.”

Mạnh Khung vội vàng nói: “Bây giờ không dễ tìm việc, chú đi xem trước, không nhất định phải đi làm lập tức.”

“Không cho đi.”

Tôi nói.

Công việc gì khó tìm? Lao động chân tay vĩnh viễn dễ tìm, quét rác dọn vệ sinh trong trường học hàng năm đều tuyển không đủ, bây giờ để Mạnh Khung đi ra ngoài, đoán chừng anh thật sự đi quét nhà vệ sinh.

Giọng điệu của tôi có chút nặng. Mạnh Khung không lên tiếng, tôi sợ anh lại nghĩ nhiều, ngăn trước người anh, cầm lấy tay anh. Lời an ủi nhất thời không nghĩ ra.

Mạnh Khung nói: “Chú là kẻ nghèo. Cũng không tìm được công việc tốt, lớn như vậy còn làm gánh nặng cho cháu.”

“Nói càn, ” tôi nói, “Lúc cháu còn nhỏ cũng không có việc làm, chú đâu có coi cháu là gánh nặng.”

“Thật may là cháu không ghét bỏ chú.” Mạnh Khung cúi đầu, thật lâu mới nói, “Thật tốt.”

Tôi thở dài. Mạnh Khung vốn như vậy, tự ti khiến tôi không thể giải thích vì sao. Anh không biết mình tốt đến thế nào, có đôi lúc tôi sẽ cảm động vì tình cảm sâu đậm của anh đối với tôi, nhưng cho tới bây giờ tôi vẫn không biết tự ti của anh từ đâu mà đến.

Có lẽ là do anh quá quan tâm tôi thôi. Tôi chỉ có thể nghĩ như vậy, sau đó dùng lực cầm ngón tay Mạnh Khung.

Tôi không muốn nhận tiền của Trần Khiếu Hổ, không phải trong lòng hận ông ta, chẳng qua cảm thấy nếu bây giờ nhận, ngày sau sẽ gặp phiền toái.

Người đầu tiên tôi nhớ tới chính là Trương Mông. Trương Mông đã từng nói muốn giúp tôi nộp học phí, mà học phí của tôi chỉ cần 5000, còn Trần Khiếu Hổ, tôi đi học trước rồi tính sau vậy.

Đang lúc tôi do dự, lại có một cơ hội tới.

Ngày đó tôi đang ở bên ngoài đón hàng cùng Trương Mông thì một cú điện thoại gọi tới. Trương Mông vội vã nói đôi câu liên tất, hàng chỉ nhập một nửa, y và tôi chạy ra ngoài. Trong tay tôi còn cầm một vòng tay Phỉ Thúy, phẩm sắc rất được, đoán chừng là thứ nhà giàu mới nổi mới có thể mua. Nó bị Trương Mông cầm thiếu chút nữa rớt xuống, chủ quán liền nóng nảy.

“Ngại quá.” Trương Mông khẽ cong eo nhẹ nhàng linh hoạt bắt lấy vòng tay, trả lại vẹn toàn cho chủ quán, sắc mặt của chủ quán mới hòa hoãn lại.”Có chút việc gấp, hôm nay chỉ mua từng đó, cảm ơn ha.”

Trương Mông vừa kéo tôi đi ra ngoài, vừa nói: “Cô gái đó tới.”

Cô gái đó?

Tôi còn không hỏi ra miệng, Trương Mông liền bắt đầu nói: “Chính là cô gái đặt hàng trên mạng ngày đó. Nhóc đừng nói, ngày hôm qua tôi vừa nhìn, lại có người gửi tin vào hộp thư của tôi.”

Tôi ừ một tiếng, hỏi: “Đơn đặt hàng thứ nhất bao nhiêu tiền?”

“Hai vạn, nói muốn hàng chất lượng, về sau còn tới đây đặt hàng.” Trương Mông nói: “Chỗ của chúng ta ở nơi xa xôi, không có thị trường lớn như trong các thành phố lớn, người có tiền, nhất là người có tiền lại thích đồ trang sức tương đối ít, cô gái đó chính là người trong thành phố, nghe nói vốn là luật sư, sau này đổi nghề đầu cơ trục lợi Phỉ Thúy, kiếm không ít.”

Tôi nói: “Hôm nay cô gái kia tới làm gì?”

“Nói muốn xem hàng một chút, cũng xem nhóc.” Trương Mông hàm hồ nói, “Ai nha không nói, đến thì biết.”

Trương Mông nói xong liền quay đầu, làm bộ hết sức chuyên chú lại xe chở hàng, thậm chí còn huýt gió.

Tôi nhú nhú mày, có chút không biết nói gì.

Đến chợ chế biến phẩm liền nhìn thấy một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đứng ở trước cửa hàng Trương Mông, mặc sườn xám, phía dưới mang tất chân, xách một cái túi đỏ, nóng xoăn, còn rất mới.

Trương Mông vừa nhìn thấy cô ta liền tiến lên nghênh đón, miệng nói: “Chị Thẩm, ngại quá, để chị chờ lâu rồi.”

Người phụ nữ mím môi cười, không lên tiếng, quay đầu liền nhìn tôi chăm chăm, rất vui mừng nói:

“Là đứa bé này sao?”

Trương Mông đang mở cửa, liên tục nói không ngừng: “Đúng vậy, chính là nó.”

Người phụ nữ che miệng lại, cười hì hì nói: “Đứa nhỏ này đáng đáp thật là dễ nhìn, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“ ”

Tôi không biết có nên nói cho cô ta biết tuổi thật của mình hay không, thật may là Trương Mông giải vây rất nhanh, y nói: “16 rồi, tuổi mụ thì sắp 18, sao vậy, nhìn không giống à?”

Chị Thẩm trợn to hai mắt nói: “Không giống, còn rất cao, mới mười sáu thôi sao.”

Trương Mông được tính nói: “Đúng vậy, hơn nữa năm nay tiểu Trần đã lên đại học rồi, chính là trường X đó.”

Năm đó đại học còn chưa bắt đầu mở rộng chiêu sinh, thi đậu đại học không dễ chứ nói chi là trường đại học X.

Người phụ nữ được gọi là chị Thẩm nhìn tôi, nửa ngày cũng không khép lại miệng được. Cô ta không ngừng gật đầu, hỏi Trương Mông: “Cậu ấy tên là gì?”

“Trần Khải Minh.” Trương Mông cười, “Khải Minh trong Khải Minh Tinh.”

Lúc hai người bọn họ đàm luận tôi luôn lộ ra nụ cười ghê tởm, tôi thật sự nhịn không được, chạy đến bên ngoài, ngồi cạnh hàng hóa xếp chồng chất.

Rốt cuộc chị Thẩm không kéo đông kéo tây với Trương Mông, cô ta thu nụ cười lại, nói:

“Hàng nhà cậu thật ra thì không có gì, ngày đó tôi lên net không phải để tra tài liệu, chỉ vừa khéo nhìn thấy trang web của cậu, tôi lại rất ưa thích Phỉ Thúy, có mấy người bạn cũng rất thích Phỉ Thúy, bình thường mở cửa hàng buôn bán nhỏ, vốn không có gì giao thiệp với cậu.”

Trương Mông rót đầy ly trà cho cô ta, không lên tiếng.

Chị Thẩm nói tiếp: “Nhưng tấm bìa trang web của cậu thật đẹp mắt, đôi tay của Khải Minh. hôm nay tôi tới là muốn nói, tôi muốn đứa nhỏ này giúp tôi viết mấy tấm chữ, chụp mấy tấm hình.”

Trương Mông cười cười, nói: “Ai u thật ngại quá, chị Thẩm. Tiểu Trần đã sớm là chiêu bài của quán chúng tôi rồi, chị tùy tiện tiện mượn sao được, tiểu Trần còn không đồng ý đâu, chị cho rằng để cậu ta viết mấy chữ dễ như vậy sao?”

Chị Thẩm vốn cho rằng Trương Mông rất dễ nói chuyện, không ngờ y lại dứt khoát từ chối như vậy, sắc mặt cô trầm xuống, không lên tiếng.

Trương Mông vừa cười: “Nhưng nếu sau này chị tới chỗ tôi lấy hàng, tôi sẽ để tiểu Trần viết cho chị Thẩm, viết bao nhiêu chữ cũng được.”

Nét mặt chị Thẩm lúc này mới hòa hoãn, cô nói tiếp: “Không chỉ viết chữ, còn muốn cậu ta giúp tôi mang chút đồ trang sức, chính là người mẫu đấy. Tôi tìm thật lâu vẫn không tìm được nam sinh thích hợp.”

Trương Mông sững sốt: “Nam được không? Công việc này không phải con gái làm sao?”

“Cũng có nam. Nhưng có rất ít người như Khải Minh, lần đầu tiên tôi nhìn thấy tay của cậu ta đã cảm thấy thích hợp.”

Lời của cô khiến tôi vô cùng không hiểu, thành thật mà nói tôi vẫn cho rằng người mẫu tay phải có bàn tay nhẵn nhụi trắng nõn, mềm mại không xương. Mà tay tôi lại không nhẵn nhụi trắng nõn như các cô gái, cũng không mềm mại, bởi vì thời gian dài viết chữ nên đốt ngón giữa còn có vết chai, khi viết chữ gân cốt trên mu bàn tay sẽ lộ ra, khớp xương rõ ràng, nhìn có vẻ vô cùng kiên cường.

Nhưng lời nói kế tiếp của cô ta khiến tôi khê động tâm.

Cô nói: “Chụp một tấm hình tôi sẽ trả cho cậu 500, mặc dù ít, nhưng cậu đang học đại học, là lúc cần tiền, giữ lại để tiêu vặt đi.”

Rốt cuộc Trương Mông không tranh luận với cô ta nữa, quay đầu nhìn tôi, hỏi: “Nhóc nguyện ý không?”

Tôi có chút chần chờ, không lập tức đồng ý.

Cô gái kia nói hôm nay tới đặt cọc, ngày mai sẽ đến lấy hàng.

Quán Trương Mông có thật nhiều dây chuyền, dây mảnh đồ cột lấy mảnh Phỉ Thúy nhỏ mà các cô gái rất thích. Phỉ Thúy điêu khắc thành chữ, tùy tiện phối hợp, có thể tạo thành chữ giản thể.

Chị Thẩm rất ưa thích, một lần mua hết cả. Cô nói muốn tặng cho học sinh và bạn bè của mình.

Cuối cùng cô đặt 5000 tiền cọc, lại tốn 6000 mua mấy thứ linh tinh.

Trương Mông khóa cửa lại, kêu tôi lên xe, trở về tiếp tục nhập hàng.

Trương Mông nói: “Chị Thẩm này rất đáng tin, mới đầu làm luật sư, sau lại làm giảng viên đại học, rất thích mấy thứ này, bạn bè cũng đều có tiền, cô ta quen biết rộng, nhóc mà quan hệ tốt với cô ta sẽ tốt vô cùng.”

Tôi chần chờ một chút, chậm rãi nói:

“Trương Mông, bây giờ tôi thiếu tiền, thiếu rất nhiều.”

Trương Mông nhìn thẳng về phía trước, nói: “Đã sớm biết, chàng trai nghèo, nói đi, nhóc nghĩ thế nào.”

Tôi nói: “Làm người mẫu cho chị Thẩm đó, không bằng làm cho chú, tôi với chú quen biết lâu như vậy, kiếm cho chú không ít tiền, chú cố gắng học đại học đi.”

Trương Mông cười ha ha hai tiếng, đột nhiên dừng xe, chọt vỗ vỗ lưng của tôi.

Y nói:

“Tôi đã sớm chờ nhóc nói câu này rồi.”

Nói xong, Trương Mông rút tờ chi phiếu từ trong ví tiền, nói: “Mật mã là CQMDXM, bên trong có tiền, cầm đi, đây đều là tiền hoa hồng mấy năm nay tôi và nhóc hợp tác, tôi chia cho nhóc 5%, tính tiền vốn, đây đều là nhóc nên cầm.”

Ps:CQMDXM= Trần Khải Minh, mòng đại học

Đằm: Ài ài ài, vậy là tiểu công nhà ta xơi ngon Mạnh Khung khi mới 16 tuổi hử, á há há thật là . . . hợp khẩu vị mềnh

55. Chương 55: Đường Ra

Edit: Đằm Cơ Tôi nhận lấy chi phiếu từ trong tay y, hỏi: “Bên trong có bao nhiêu tiền?”

“Hai, ba vạn gì đó, còn có tiền nhóc làm web cho tôi, đều hỏi người khác giá thị trường rồi tính cho nhóc.” Trương Mông nói, “Trước kia sợ nhóc xài bậy bạ, giờ đưa hết cho nhóc, nhóc xem, lên đại học là phải dùng đến.”

Tay tôi có chút run, không biết nên nói gì, Trương Mông nói:

“Nhóc đừng có mà khóc, như đàn bà ấy.”

Tôi nghĩ thầm ai khóc giống con gái cơ chứ? Khóc cũng không phải là đặc quyền của con gái. Dĩ nhiên tôi sẽ không có khóc, tôi nghĩ nghĩ, nói:

“Cám ơn chú.”

Trương Mông thật vui mừng, huyết khí: “Lời này còn được.”

Tôi cảm thấy có thể đi tới quán của Trương Mông là điều rất may mắn, nếu như không gặp phải y, số tiền này có thể khiến tôi bể đầu sứt trán một thời gian. Khi đó cướp 10 vạn cũng có thể bị bắn chết, ba vạn đã là con số rất lớn, tôi không biết đến cùng Trương Mông có bao nhiêu tiền, nhưng tôi lại biết thật ra tôi không cần phải cầm số tiền này.

Trương Mông nhìn thấu tôi do dự, y vỗ vỗ bả vai tôi, nói:

“Cầm đi. Khi nhóc kiếm được tiền, nhóc phải hồi báo lại nhiều đó.”

Y cảm thấy tôi đã chịu đủ phiêu lưu, vì vậy cảm thấy tôi nên được điều này.

Thế nên tôi tiếp nhận, chia tiền làm hai phần, một phần trả lại cho Trần Khiếu Hồ, khi đó Trần Khiếu Hồ vừa mới xuất viện, nguyên khí tổn thương nặng nề, cũng không có biện pháp từ Đông Bắc chạy về, chỉ gọi điện cho tôi, hỏi:

“Khải Minh, tiền. . . . Là sao vậy?”

Tôi nói: “Trong tay Mạnh Khung có tiền, tôi không cần.”

“. . . .” Trần Khiếu Hồ cười khở một tiếng, “Cậu ta có tiền? Tình hình của Mạnh Khung sao ba lại không biết? Con như vậy —— là muốn cởi bỏ quan hệ với ba sao?”

“Không có.” Tôi nghĩ nghĩ, nói, “Điện thoại di động của tôi là do ông mua cho tôi.”

“Sao con so đo nhiều như vậy. . . .”

Tôi ngắt lời ông, nói: “Tôi không so đo nhiều. Chuyện trước kia đều qua rồi, ông bây giờ cũng có vợ, qua mấy năm nữa sẽ có con trai, tôi chắc chắn sẽ dưỡng lão ông, nhưng ông có nhà, nhưng đó không phải nhà của tôi, tôi không trở về.”

Trần Khiếu Hồ trầm mặc, nói: “Vậy con còn hận ba sao?”

Tôi không nói gì.

Ông lại hỏi: “Con vẫn ở nhà chú Mạnh của con? Cậu ta bây giờ trẻ, về sau cũng phải kết hôn, con không thể cứ ở nhà cậu ta, trở lại đi, ba lập tức sẽ buôn bán trở lại, ba mới là ba ruột của con.”

Tôi nói: “Ông chớ xía vào.”

Sau đó cúp điện thoại.

Chân của Mạnh Khung gỡ bột, tắm lại không tiện, anh không dám ngâm nước, tôi liền vào phòng tắm giúp anh, khiến anh giữ chân, tôi gội đầu cho anh.

Ngày đó lúc tắm, Mạnh Khung cúi đầu, lúc tôi gội đầu cho anh thì anh vươn tay ra phía sau. Mới đầu tôi không quá chú ý, sau lại cảm thấy sắc mặt anh không đúng, nhìn thấy ngón tay anh cứ đưa ra đưa vào như đang làm công tác khuếch trương.

Bị tôi nhìn thấy Mạnh Khung cũng không xấu hổ, dội nước xong, sau đó hôn cằm tôi.

Anh nói:

“Đại ca, chú rất nhớ cháu.”

Tôi cương cứng một chút, liền bị anh kéo tay.

Anh mang theo ngón tay tôi dò xuống hậu huyệt, ngón tay của tôi chạm đến nơi khít khao kia, liền nghe Mạnh Khung nói: “Nơi này cũng thế.”

Tôi lấy khăn lông tùy tiện ném lên người anh, ôm hông anh liền ra khỏi phòng tắm. Mạnh Khung vội vàng dùng khăn lông che kín bộ vị trọng điểm, lúc bị tôi kéo đến phòng ngủ còn phát ra tiếng như là rên rỉ, hoặc như là thở dài.

Ngày hôm sau Mạnh Khung thức dậy muộn hơn tôi. Tôi vọt vào tắm rồi bắt đầu làm điểm tâm, đang nhìn chăm chăm nồi cháo liền bị người ôm lấy eo từ phía sau.

“Thơm quá.” Mạnh Khung hít sâu một hơi, để đầu trên vai tôi.

Tôi nói: “Ừ, đi ra ngoài chờ đi.”

Mạnh Khung nói: “Chú nói cháu thơm. Chú muốn ở chỗ này chờ cháu.”

Tôi dùng đầu gối giống Mạnh Khung, rất kỳ lạ tại sao Mạnh Khung lại nói lời này, âm thầm đem lời này gộp với tâm tình của Mạnh Khung, liền không phản bác. Mạnh Khung thấy trứng gà chín liền lột vỏ trứng ra, chấm một chút muối phía trên.

Trứng gà mới vừa chín tới, vẫn còn rất nóng. Ngón tay Mạnh Khung đều đỏ, nhưng động tác vô cùng thuần thục.

Ở tuổi thơ của tôi, không biết anh đã giúp tôi lột bao nhiêu trứng gà. Mạnh Khung như vậy khiến tôi xúc động. Tôi nhẩn nhẩn không ngừng bóp tay của anh, hôn nhẹ nhàng lên ngón tay đó.

Khi đó không khí vô cùng tốt, tôi đang suy nghĩ xem có muốn nói đôi lời hay không, liền nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, tiếng rất lớn, ‘ thùng thùng! ’ giống như đòi mạng.

Mạnh Khung và tôi giật nảy mình, người tới không biết vì sao lại không nhấn chuông, chỉ không ngừng gõ cửa, người không biết còn tưởng rằng là tới cửa trả thù.

Đúng lúc này cháo chín, sôi ùng ục ùng ục. Tôi tắt lửa, Mạnh Khung liền đi tới trước cửa, hỏi một câu:

“Ai vậy?”

“—— a anh Khung? Là anh sao?”

Đó là một giọng nữ sáng sủa, nghe được giọng nói kia, Mạnh Khung và tôi đều sửng sốt.

Cô gái ngồi ở trước bàn cơm, dùng môi canh mức từng muỗng cháo. Cô ta cầm tô của tôi và Mạnh Khung lên, như chuyện đương nhiên đưa tô lớn hơn qua chỗ Mạnh Khung. Trên thực tế lượng cơm của tôi lớn hơn Mạnh Khung, đó là chén của tôi.

Vì vậy Mạnh Khung liền nhận cái tô đó giữa không trung, lơ đãng sờ sờ nơi cô gái đó chạm qua, sau đó đưa cho tôi.

Cô gái tên là Lý Diệp Hà, là người bên nhà Mạnh Khung. Đã rất lâu không liên lạc rồi, giờ Lý Diệp Hà đi theo anh trai tới Bắc Kinh tìm việc làm, đột nhiên nhớ đến Mạnh Khung ở gần đây nên tới thăm một chút.

Lý Diệp Hà rất không sợ người lạ, cười híp mắt xem chúng tôi, miệng không nhàn rỗi:

“Nhiều năm như vậy chưa từng thấy anh ... anh thay đổi thật nhiều, chuyện thím cả tôi cũng biết rõ. . . .
. anh dự định kết hôn chưa?”

Mạnh Khung không ngờ Lý Diệp Hà nhiệt tình như vậy, ngẩn người, nói: “Còn chưa có, tôi chỉ muốn. . . .
. ”

Mạnh Khung còn chưa nói hết, tôi liền dùng đũa gõ vào tô, sau đó nói: “Ăn cơm trước, chờ một hồi rồi nói.”

Vì vậy anh không nói, thả vào tô của tôi thả một quả trứng gà, cười cười với cô gái kia, không biết có nên bóc một quả trứng gà khác bỏ vào tô cô ta hay không.

Lý Diệp Hà rất chịu khó, muốn cướp rửa bát, Mạnh Khung chết sống ngăn, anh nói:

“Đại ca không thích để người khác rửa tô của mình.”

Lý Diệp Hà sửng sốt, cô xem đây là vì tôi thích sạch sẽ, hoàn toàn không biết đó là do Mạnh Khung không muốn người khác đụng vào thứ gì của tôi. Cô cười xấu hổ:

“Vậy sao. Cái đó, đứa nhỏ này chính là người anh nhận nuôi? Tên là gì vậy?”

“Không phải nhận nuôi, cậu ấy chính là gia đình của tôi.” Mạnh Khung ôn hoà mà nói , “Cô cứ gọi cậu ấy là đại ca đi, như nhà chúng tôi.”

Lý Diệp Hà xem tôi, nói: “Nhìn còn rất đẹp trai.”

Cô hoàn toàn lấy thân phận trưởng bối nói chuyện với tôi, nói xong còn thuận tay vỗ vỗ lưng tôi. Nhưng Mạnh Khung không cảm thấy cô là trưởng bối của tôi, anh chỉ xem Lý Diệp Hà là một cô gái, cho nên lúc cô chuẩn bị chạm vào tôi, Mạnh Khung liền kéo cánh tay tôi, túm tôi đến phía sau anh.

Bởi vì có một cô gái bỗng nhiên xuất hiện cho nên ngày đó tôi không muốn đến chỗ Trương Mông, ai biết y lại liệu mạng gọi điện thoại cho tôi, kêu trong điện thoại:

“Nhãi con dám không đến thì về sau đừng đến nữa! Ông đây xem không hiểu sổ sách nhóc viết cái gì, nhập bao nhiêu hàng, để ở đâu!”

Tôi rất bất đắc dĩ, ở trong điện thoại nói không rõ, chỉ có thể nói với anh:

“Cháu đi ra ngoài một chuyến.”

Mạnh Khung gạt đầu một cái, xoa xoa tay trên quần, lấy giày từ tủ giày ra cho tôi, nói: “Cẩn thận một chút.”

Không đi thì không được, Trương Mông một mình bận túi bụi. Hôm nay là ngày nghỉ, con gái cũng thích đi chơi, không biết vì sao mà quán của Trương Mông rất được nữ sinh yêu thích. Theo Trương Mông nói đó là vì chủ quán quá đẹp trai, nhưng tôi lại không cảm thấy như vậy, tôi nghĩ chắc do giá cả của quán rất phải chăng, người nào cũng có thể mua.

Bận bụi quá tôi liền quên chuyện Lý Diệp Hà, mãi cho đến khuya về nhà mới phát hiện người mở cửa lại là cô gái này.

Khi đó sắc mặt của tôi khẳng định trầm xuống, bởi vì Mạnh Khung lập tức bắt đầu giải thích:

“Diệp Hà vốn ở nhà thân thích, nhưng quá xa, cô ấy ngồi xe một đêm mới đến, anh của cô ấy đi ra ngoài làm việc, chỉ có cô ấy ở nhà nên tối khuya trở về không. Chỉ ở một đêm.”

Mạnh Khung nói lời này, còn nhấn mạnh: “Chỉ một đêm, sáng mai liền trở về.”

Anh nhấn mạnh rất đột ngột, Lý Diệp Hà nhìn Mạnh Khung một cái, cười khô cằn: “Đúng, chỉ ở nhờ một đêm.”

Anh đã nói đến phân lượng này rồi nên tôi không thể đuổi cô ta ra ngoài, gạt đầu một cái liền đi rửa tay.

Không biết nghĩ sao tôi lại đóng cửa phòng vệ sinh, vùi mặt vào trong bồn rửa mặt, sau đó dùng nước lạnh lau cổ, gột sạch hết mồ hôi một ngày.

Thật may là Lý Diệp Hà này vẫn tương đối an tĩnh, trong nhà không có TV, tôi ngồi trước bàn tính toán, Mạnh Khung xem chút tạp chí. Lý Diệp Hà ngồi một lát liền đi ngủ.

Lúc tối, Mạnh Khung lặng lẽ nói bên tai tôi:

“Diệp Hà nói anh của cô ấy.”

Tôi nói: “Sao chú lại gọi cô ta là Diệp Hà.”

Mạnh Khung ngậm miệng lại, một lát sau nói: “Chú quen rồi. Khi còn bé luôn gọi cô ấy như vậy.”

Tôi trầm mặc không lên tiếng, Mạnh Khung tiếp tục nói: “Anh của cô ấy học nghề thời gian dài ở một tiệm bánh ngọt, vừa mới đầu là làm công nhân lao động giản đơn, sau đó chậm rãi mới học được cách làm bánh Trung Thu, bây giờ đã biết làm không ít bánh ngọt rồi. Năm nay anh của cô ấy muốn thuê một cửa hàng, sau đó bán bánh ngọt, đại ca, cháu cảm thấy thế nào?”

Tôi nói: “Bán bánh Trung thu không được, có thể học một chút bánh phương Tây.”

Về sau bánh ngọt rất đắt khách, cửa hàng bánh ngọt lại càng ngày càng được mọi người yêu thích.

Mạnh Khung gạt đầu một cái, nói: “Cũng đúng, chú.”

Tôi hỏi: “Chú cũng muốn học sao?”

“Ừ.” Mạnh Khung nói, “Nghe nói kiếm được rất nhiều tiền.”

Tôi cảm thấy quả thật không tệ, học một cái nghề dù sao cũng hơn đi lau xe. Cảm xúc buồn bực cũng đột nhiên biến mất, xoay người nhìn Mạnh Khung nói:

“Chú muốn đi thì cứ đi.”

Mạnh Khung sờ sờ lưng của tôi, hai người thân thiết ôm nhau, anh lại hôn cằm tôi, nói:

“Râu cháu dài rồi.”

Tôi sờ sờ, quả thật có chút râu. Thật ra thì dài không nhiều lắm, trừ thân cao, thời kỳ trưởng thành dường như không ảnh hưởng đến tôi bao nhiêu. Những bé trai cùng tuổi có thể sẽ bị mọc “đậu mùa xuân” đầy mặt, hoặc nửa mặt đều là râu, nhưng tôi lại không có.

Tôi lại trở về đề tài cũ: “Học thì có thể, nhưng đừng đến quán cô gái kia.”

“Không phải là của cô ấy, là anh cô ấy.”

“Vậy cũng không được, ” tôi nói, “Cháu thấy cô ta rất quái.”

Mạnh Khung dừng một chút, nói: “Chú cũng cảm thấy vậy. Đã nhiều năm không gặp, lúc mẹ chú còn sống dẫn chú về nhà ông bà mới quen biết. Cũng không biết vì sao cô ấy đột nhiên đến thăm chú.”

Tôi nhìn anh một cái, không nói ra ý tưởng hồng бет trong lòng.

Vạn hạnh chính là, sáng ngày hôm sau Lý Diệp Hà liền đi. Sáng tinh mơ cô ta đã thức dậy, không ăn điểm tâm liền thu dọn xong hành lý, nói với chúng tôi cô phải đi sớm một chút mới có thể về nhà trước khi trời tối.

Mạnh Khung khách sáo nói đôi câu giữ lại, cô ta cũng lộ ra vẻ mặt lưu luyến, cuối cùng viết tờ giấy giữ lại phương thức liên lạc, nói có thời gian sẽ liên lạc.

Sau khi cô ta đi, tờ giấy liền bị Mạnh Khung ném.

Tôi nhìn anh một cái, không khỏi vui mừng, vì vậy buổi sáng ăn năm bánh cái màn thầu.

Chi phiếu Trương Mông cho tôi có ba vạn sáu, trả 1,5 vạn cho Trần Khiếu Hổ và 5000 học phí, còn lại một vạn sáu.

Mạnh Khung kiên quyết không chịu đựng đến tiền của tôi, anh nói anh nghĩ tới chuyện tôi còn nhỏ đã phải đi ra ngoài làm công cho người ta liền cảm thấy đau lòng, anh thật sự không nỡ dùng tiền ấy.

Tôi nói với anh tôi kiếm tiền rất dễ dàng, là làm websites và gia công thoi, nhưng Mạnh Khung không tin. Anh mượn chú Triệu mấy trăm đồng tiền, ngày hôm sau đi hỏi thăm chỗ học làm bánh. Chân anh còn chưa khô hẳn, lúc khuya về nhà gót chân lại sưng lên.

Vì vậy tôi ấn anh vào trước gương trong phòng tắm, nâng cái chân kia lên, làm cho đến khi chân anh mềm nhũn cũng không ngừng, cứ nắm lấy hạ thể của anh không cho anh bắn. Cổ Mạnh Khung đỏ hết lên, lồng ngực phập phồng kịch liệt, rất khó khăn nói:

“Đại ca. Ca. chú, ngày mai không đi.”

56. Chương 56: Đại Học

Edit: Đằm Cơ Chờ Mạnh Khung hoàn toàn khỏe hẳn, anh liền đi học làm bánh ngọt, bởi vì đã xin nghỉ ở chỗ rửa xe, anh có thể đến quán bánh ngọt làm thiệp công, vừa học tập còn vừa có được chút tiền công. Anh học một tháng, lần đầu tiên chạm vào lò nướng tự mình làm bánh ngọt liền làm cho tôi một cái bánh ngọt lớn tám tác để mừng tôi lên đại học.

Buổi tối trước ngày tựu trường, Mạnh Khung ngủ không được, anh nói với tôi anh học được những thứ gì, nói tiệm bánh của bọn họ có vị sư phụ đi du học học làm bánh ngọt ở Anh, người nọ quyết định dạy Mạnh Khung, còn nói chờ tôi tốt nghiệp, anh liền mình mở một tiệm bánh, bây giờ dồn tiền trước.

Anh nói không ngừng, tôi chỉ nghe, không chen miệng nhưng nghe rất nghiêm túc. Tôi cảm thấy rất hứng thú với hoạch định ngày sau của người đàn ông này, bởi vì tương lai của anh chính là tương lai của tôi.

Cuối cùng Mạnh Khung không nói nữa, anh vuốt ve tóc tôi, rất nhẹ rất nhẹ, vẫn luôn không ngừng.

Anh nói:

“Đại ca, chú không bỏ được cháu.”

Tôi nói:

“Trường gần nhà như vậy, cháu sẽ thường xuyên trở về.”

Mạnh Khung không lên tiếng, anh biết tôi sẽ quay trở về, nhưng nhớ nhung là thứ không thể khống chế.

Nhà Mạnh Khung cách trường đại học của tôi bao xa? Chưa tới hai tháng nữa tuyến xe điện ngầm sẽ được khởi công. Ngồi xe điện ngầm thì chỉ cần hai giờ là đến, bây giờ còn chưa có xe điện ngầm, phải ngồi xe buýt lượn quanh một vòng lớn mới đến cửa nhà, vậy sẽ cần ba đến bốn giờ.

Trường học quy định sinh viên đại học năm nhất phải bắt đầu lựa chọn khóa. Tôi nghiên cứu rất lâu, tách khóa ra lựa chọn. Ngày có nhiều khóa học nhất là thứ năm, kín lịch đến tám chín giờ tối, thời gian ăn cơm trưa cũng không có. Tôi để trống thời gian ngày thứ hai, buổi sáng thứ sáu học xong là buổi chiều có thể về nhà đến đêm thứ hai lại đi.

Mạnh Khung nhìn thời khóa biểu của tôi một chút, rất ngạc nhiên và vui sướng vì năm nhất chúng tôi có thể tự chọn thời khóa biểu.

Trường học xếp lịch quân huấn vào mùa hè năm nhất trước khi vào học năm hai, nhưng sau ngày tựu trường mừng 1 tháng 9 phải ở lại trong ký túc xá năm ngày, gặp mặt sinh viên mới hoàn thành các thủ tục rồi học nội quy quy chế, chờ sau mừng 6 tháng 9 sẽ không có ai quản nữa.

Tôi nói với Mạnh Khung có thời gian tôi liền trở về, nếu như anh nhàn rỗi cũng có thể tới trường học tìm tôi. Mạnh Khung bày tỏ anh sẽ đi tìm tôi, bởi vì tôi vội, mà năm giờ chiều anh rảnh rỗi.

Chúng tôi tạm thời bỏ qua vấn đề anh đến rồi ở đâu, băng quơ nói rất nhiều ý tưởng sau này, cuối cùng ai cũng không nói gì, tôi còn tưởng rằng cả đêm tôi đều ngủ không được, trên thực tế tôi lại nhắm mắt ngủ rất nhanh, suy nghĩ từ từ bay đi.

Tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ, trong mộng Mạnh Khung mặc âu phục màu xanh dương đậm. Màu sắc âu phục rất sâu, gần như màu đen, cả người đều rất tinh thần.

Sau đó anh vươn tay về phía tôi, trên mặt mang nụ cười, rất dịu dàng muốn tôi nắm tay của anh.

Tôi hỏi:

“Chú ở đây làm gì?”

Anh nói:

“Chú muốn kết hôn với cháu.”

Tôi nói:

“Chúng ta đều là đàn ông.”

Nét mặt của Mạnh Khung vô cùng ưu thương, khi đó tôi vẫn biết mình đang mơ, tôi nghĩ, nếu là mơ, vậy mình đồng ý với anh đi.

Nhưng tôi vừa định đưa tay cho anh thì phía sau liền có một bàn tay mang bao tay trắng vươn ra.

Tôi vừa quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái bận đồ cô dâu. Cô ta đứng thẳng tắp, kiêu ngạo đưa tay vào lòng bàn tay của Mạnh Khung.

Vóc người cô dâu rất tốt, ngực như sắp nhảy ra khỏi quần áo.

Tôi không khỏi bật cười, nói: “Cô tới làm gì?”

Âm thanh của cô gái kia bén nhọn nói: “Cậu không cần anh ấy, tôi muốn.”

Tôi quay đầu nhìn Mạnh Khung, nói: “Chú nói cho cô ấy biết, chú không cần cô ấy. Chú cần cháu.”

Vì vậy Mạnh Khung lại lộ ra vẻ mặt thê lương tôi quen thuộc, anh nói:

“Chú không xứng với cháu, đi với cháu, chú chỉ có thể cảm thấy tự ti, không biết làm sao. Chú không dám muốn cháu nữa.”

Tôi nheo lại mắt, hỏi:

“Chú có ý gì?”

Mạnh Khung cúi đầu, không lên tiếng, nhưng tôi lại thấy cô dâu vươn tay mang găng tay trắng về phía Mạnh Khung. Mạnh Khung thế nhưng lại giơ tay lên, nắm lấy tay cô gái kia.

Cổ họng của tôi giống như bị thứ gì đó chặn lại, trong mộng tính công kích của tôi cực mạnh, hận không thể hô to, trong lòng đều nghĩ:

—— giết anh, giết anh!

—— giết người đàn ông biến mày thành đồng tính luyến ái, nhưng lại đang do do dự dự ở nơi này.

—— giết người muốn kết hôn với cô gái khác.

Giết anh.

Giết anh.

“Đại ca?” Mạnh Khung đẩy bả vai của tôi một cái, gian nan lay tỉnh tôi dậy, “Sao vậy? Sao ra nhiều mồ hôi thế.”

Tôi nằm mơ không ngừng run rẩy, Mạnh Khung bị đánh thức, anh vội vã kêu tôi tỉnh, càng không ngừng hỏi: “Sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Tôi mở mắt, trong nháy mắt đó chưa lấy lại được tiêu cự. Tôi mê mang nhìn bên cạnh, nghe tiếng tim mình đập ‘thình thịch’ như trống, một câu cũng không nói, chỉ có tay là không ngừng run rẩy.

Mạnh Khung nhảy xuống giường, nói: “Chú đi lấy khăn lông cho cháu.”

Tôi một phát níu tay của anh lại, kéo anh lên giường, không cẩn thận dùng cùi chỏ đè lên xương sườn của anh. Mạnh Khung ‘a ——’ một tiếng, lông mày nhanh chóng chau lại, mặt cũng vắn vẹo đi rồi.

Tôi thở hổn hển, vội vàng giơ tay lên, nửa ngày, mới nói: “. Không có việc gì.”

Mạnh Khung vuốt vuốt xương sườn, hỏi: “Sao vậy?”

Tôi không phản ứng lại anh, một mình ngồi ở trên giường, mồ hôi lạnh theo tóc chảy xuống.

Tôi hỏi anh:

“Mạnh Khung, chú sẽ kết hôn sao?”

Mạnh Khung sững sờ, nhìn mặt tôi, không lập tức trả lời.

Sự do dự của anh khiến tôi phiền não, tôi chờ một lát, chống tay từ trên giường đứng lên, cởi áo bị mồ hôi thấm ướt chuẩn bị đến phòng tắm tắm.

Sau lưng có một trận gió thổi tới, tôi còn chưa kịp quay đầu lại liền bị người chặn ngang ôm thật chặt.

Giọng Mạnh Khung khàn khàn, anh nói:

“Rất cuộc cháu cũng hỏi.”

Tôi sững sốt một chút.

Anh nói tiếp:

“Chú còn tưởng rằng cháu sẽ không để ý.”

Đôi tay anh ôm eo tôi đang run rẩy. Tôi do dự một chút, sờ sờ cánh tay của anh.

Anh nói: “Chú không kết hôn, chú chỉ muốn cháu.”

Khi đó là rạng sáng bốn giờ, qua một lát nữa trời sẽ sáng, tôi phát hiện tôi vì những lời này của Mạnh Khung mà bình tĩnh lại. Rõ ràng có vô số lời muốn nói, cuối cùng lại vẫn không nói gì, nhưng nhìn bầu trời đã sáng bên ngoài lại cảm thấy thật yên tĩnh.

Tôi đi tới phòng tắm tắm dội, Mạnh Khung cố chấp đi theo vào, anh cởi quần lót của tôi xuống, quỳ trên mặt đất liếm hạ thể của tôi. Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, lông tóc của anh muốn anh đứng lên. Mạnh Khung làm động tác nuốt thật sâu, kích động dường như muốn cắn tôi. Tôi hít khí, nói:

“Buông tay, một lát nữa trở lại trường rồi.”

Cổ họng Mạnh Khung ngạnh một chút, cuối cùng buông ra, lại cởi quần của mình, nói:

“Vậy cháu đừng vào, làm một chút với chú được không?”

Cuối cùng tôi vẫn ở giữa hai chân anh. Tôi dùng khăn lông lau bắp đùi bị chà sát đỏ của anh, hỏi:

“Chú nổi điên cái gì.”

Mạnh Khung hôn tôi thật sâu, không để tôi né tránh, sau đó tránh vấn đề này đi, nói ra chuyện mình lo lắng: “Đại ca, cháu phải ở ký túc xá, tắm thì làm sao đây.”

Tôi nói: “Trường học có nhà tắm.”

“Ngay cả tắm che cũng không có, nhiều người như vậy tắm cùng nhau thật khó chịu.”

“Người nào tắm còn nhìn chung quanh chú, không có việc gì.”

“Không được.” Mạnh Khung mặc quần vào, xem tôi lau tóc, nói, “Chú không muốn để người khác nhìn thấy cháu.”

Tôi mặc quần vào, vỗ vỗ anh, nói: “Đi ra ngoài trước, nơi này quá nóng.”

Sau đó tôi thở dài, nói: “Về sau cháu tắm buổi trưa, khi đó ít người. Có thể về nhà tắm thì về nhà tắm.”

Sau chín giờ sáng sinh viên mới bắt đầu nhập học, hơn năm chúng tôi đã ra khỏi nhà, lên chuyến xe thứ nhất, lúc tới trường mới tám giờ rưỡi, đem balo bỏ vào ký túc xá, tôi và Mạnh Khung liền đi ra ngoài sân trường.

Ở địa nói không có ai, Mạnh Khung kéo tay của tôi lại, mười ngón đan xen, có thể cảm nhận được từng đường vân của ngón tay đối phương.

Mạnh Khung dặn dò tôi rất nhiều điều, những lời đó anh đã từng nói rất nhiều lần, tôi vẫn không chê phiền. Cuối cùng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lúc chín giờ rưỡi chúng tôi đi tới chỗ báo danh.

Tôi vốn không muốn để anh đi cùng tôi. Anh xin nghỉ nửa ngày, bây giờ không trở về sẽ trễ mất. Nhưng Mạnh Khung cứ nhìn tôi như vậy, trong mắt đều là không nỡ, tôi liền không cam lòng để anh trở về.

Nữ sinh đứng báo danh trước tôi là một người nói rất nhiều, vừa cúi đầu ký tên vừa không ngừng oán trách:

“Nghe nói ngành này của trường này có điểm tuyển vào cao, em liền điền vào nguyện vọng thứ nhất, kết quả lại trúng tuyển. Đáng ghét, em muốn học triết học, cứ gạt em nói em chắc chắn không thể trúng tuyển, Hừ!”

Giáo viên phụ trách báo cáo tóc trắng xoá, cười rất dịu dàng, cũng không có nói gì, đợi cô ta oán giận xong thì làm thủ tục cho tôi.

Giáo viên kia ngẩng đầu nhìn chúng tôi, hỏi:

“Đây là ai. ?”

Mạnh Khung nói: “Tôi là anh của em ấy.”

“Nhìn không giống chút nào, ” Giáo viên không có ác ý nói, “Tình cảm lại rất tốt.”

Mạnh Khung ‘ừ’ một tiếng, nói: “Đúng, em ấy lớn lên giống mẹ tôi. Tôi giống cha tôi.”

Mạnh Khung nói láo thuận miệng, tôi cũng không vạch trần anh, liền khom lưng ký tên, viết số báo danh của mình. Giáo viên kia cười híp mắt nói: “Mẹ cậu nhất định rất đẹp.”

Mạnh Khung cười, anh nghe hiểu ý của giáo viên kia, nói: “Đúng vậy.”

Mạnh Khung lại nín kéo một lát, ở phòng ăn của chúng tôi ăn cơm, cuối cùng sư phụ ở tiệm bánh ngọt gọi điện cho anh, hỏi có phải anh bận chuyện gì hay không, lúc đó Mạnh Khung mới nói phải đi về.

Mạnh Khung có thể chịu được cực khổ, lại chịu khó, sư phụ tiệm bánh ngọt rất coi trọng anh, bình thường dạy đồ cũng dốc hết sức. Tôi không muốn anh trở về quá muộn, để tránh người ta có ý kiến với anh nên cùng anh đi đến trạm xe.

Lúc chuẩn bị lên xe, Mạnh Khung đột nhiên xoay người, ôm tôi thật chặt, anh nói:

“Đại ca, chú không đi, chú với cháu utrở về.”

Tôi sờ lưng của anh, nói:

“Đừng ngốc, mau trở về đi thôi.”

Mạnh Khung không buông tay, bên cạnh có người quái dị nhìn hai chúng tôi.

Sau đó tôi nói: “Cháu đi mấy ngày sẽ trở về.”

Cuối cùng Mạnh Khung buông tay ra, một nháy mắt anh bước lên cửa tôi lại kéo anh ra ngoài, lôi anh đi tới nhà vệ sinh, đóng cửa lại, một phát hôn lên môi anh.

“Cháu sẽ nhớ chú.” Tôi dùng miệng hôn lỗ tai anh, nói, “Chờ cháu.”

Bạn cùng phòng của tôi có một người ở Bắc kinh, còn lại có một người đến từ Thượng Hải, một người đến từ Thiên Tân. Mặc dù tôi nhỏ tuổi nhưng nhìn lại cao nhất, chưa tới nửa ngày bốn người liền quen thuộc, cùng nhau lên lớp, buổi chiều bọn họ nói muốn đi xem câu lạc bộ chiêu mộ thành viên một chút.

Tôi không có hứng thú với câu lạc bộ, nhưng lúc đi ngang qua phòng ăn thì lại thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Tôi chần chờ một chút, không dám tiến lên hỏi thăm. Cơm nước xong nhìn thấy câu lạc bộ vẫn còn chiêu mộ, liền đi lên hỏi một đàn anh đeo mắt kiếng ở đó:

“ Xin hỏi, anh có phải họ Diêu không?”

Đêm hôm đó tôi liền gọi điện thoại cho Trương Mông, nói:

“Chú nhanh chóng chuẩn bị chuyện di dời đi, ngay cả người trang hoàng thiết kế tôi đã tìm xong cho chú rồi, phụ tặng thêm luật sư quản lý thuế vụ.”

Trương Mông ở bên kia quang quác quang quác nói, tôi ngại phiền, trực tiếp cúp điện thoại.

57. Chương 57: Tiến Triển

Edit: Đàm Cơ

Người họ Diêu Chung Văn, là anh họ Diêu Chung Hoa – bạn học thời đại học trước kia của tôi. Nhà bọn họ là thư hương thế gia, hai anh em thi đậu đại học đã rất tốt. Nhưng hiển nhiên người anh giỏi hơn một chút, ở nhà cũng tương đối kiên định, kiếp trước lúc tôi biết tới anh ta, anh ta đã là trụ cột của cả nhà. Nhưng bây giờ Diêu Chung Văn mới vừa học đại học năm 3, chừng hai năm nữa mới có thể tốt nghiệp.

Cho nên tôi rất có ấn tượng với anh ta, bởi vì Diêu Chung Hoa thường xuyên nhắc tới Diêu Chung Văn với tôi. Nói anh ta ưu tú đến cỡ nào, thi tốt nghiệp trung học thành tích quá tốt, là người đứng thứ nhất của thành phố, làm hại ngày sau cậu muốn vượt qua anh ta cũng khó khăn. Còn nói anh học trang hoàng thiết kế, lúc đi học chịu khó, năm thứ hai đại học đã đi làm đồ họa đồ cho người ta. Công việc mệt muốn chết, có một lần được nghỉ hè, nguyên năm ngày cũng không ra khỏi cửa phòng ngủ. Người trong nhà mới đầu

không thèm để ý, sau này nghĩ thấy trong phòng có mùi thối còn tưởng rằng anh chết trong phòng ngủ rồi, lúc mở cửa mùi hôi bay ngập trời, thì ra đều là mùi mồ hôi và mùi mỳ ăn liền.

Hấp dẫn tôi dĩ nhiên không phải là trình độ học vấn cao hoặc kiếp trước tiền lương của anh tính bằng đơn vị hàng nghìn. Mà là chuyên môn của anh ta, trừ trang hoàng thiết kế, anh ta còn bắt đầu dự thính thuế vụ quản lý vào năm nhất đại học, lúc tốt nghiệp lấy được bằng hai.

Trương Mông đã từng oán trách với tôi, y nói y nộp thuế thật sự là quá rắc rối, y không rõ ràng lắm, cần một người hiểu thuế. Tôi vốn nghĩ lên đại học thì đi học thêm, nhưng dù sao cũng phải học một năm. Bây giờ trước mắt có một người, ngu hay sao mà không dùng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Diêu Chung Văn tôi còn không dám nhận, nhưng anh ta thật sự quá giống Diêu Chung Hoa —— người anh em luôn giúp tôi mức nước kiếp trước, tôi nhìn không được đi tới hỏi, kết quả anh ta thật sự là Diêu Chung Văn.

Tính tình Diêu Chung Văn sáng sủa, hỏi tôi:

“Đàn em, cậu muốn nộp đơn vào câu lạc bộ nào?”

Tôi không nói gì, đang suy nghĩ uyển chuyển từ chối thì Diêu Chung Văn cố làm vẻ thần bí tiến tới bên tai tôi, nói: “Tôi thấy cậu và tôi có duyên, cậu tới câu lạc bộ của tôi đi, không cần phỏng vấn, có thể trực tiếp tiến vào.”

Tôi nói: “Thật xin lỗi, tôi không phải tới nộp đơn, tôi tới tìm anh.”

Diêu Chung Văn sững sốt, hỏi ngược lại: “Tìm tôi?”

“Ừ, tôi có chút vấn đề về nộp thuế muốn hỏi anh.”

Diêu Chung Văn càng buồn bực hơn: “Không phải cậu học ngành thương nghiệp sao? Sao lại. , sao cậu lại biết tôi?”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, tránh trọng điểm, nói: “Tôi có một người chú, chú ấy mơ hồ về chuyện thuế, muốn anh giúp một tay.”

“Chuyện như vậy phải tìm luật sư.”

“Mời luật sư phải mất bao nhiêu, anh cũng biết.”

Diêu Chung Văn cười ha ha, vỗ vỗ bả vai của tôi, nửa ngày mới nói:

“Pháp luật vô tình, tình không thể tha.”

Bị anh vỗ như vậy, tôi cũng tỉnh táo, cảm giác mình có chút ý nghĩ kỳ lạ.

Tôi nhìn trúng chính là Diêu Chung Văn đã có thành tựu kiếp trước, khi đó anh đã có 4~5 năm kinh nghiệm, bởi vì danh tiếng tốt cho nên bận rộn đến không có thời gian rảnh, tết cũng không trở về nhà, tôi chỉ mới nghĩ ngày sau mời anh sẽ khó khăn, nhưng không nghĩ bây giờ Diêu Chung Văn vẫn chưa tốt nghiệp, chứ đừng nói giúp tôi – một đàn em không biết từ đâu ra này.

Tôi có chút hối hận, gật đầu với anh một cái, rồi đi nơi đó.

Mấy ngày đầu đi học hầu như không có khóa gì, tất cả đều là gia nhập câu lạc bộ và học nội quy, không có gì khác. Sau đó là rảnh rồi ngồi không, tôi hận không thể lập tức trở về nhà nhưng mặc dù ít khóa lại không có ngày nào nghỉ trọn, tôi chỉ có thể nén tâm tư, ngồi ở phòng tự học, cúi đầu viết viết đề.

Có lúc sẽ gọi điện thoại cho Mạnh Khung. Tôi không nói chuyện, nhưng nghe giọng anh một chút cũng tốt.

Trương Mông cũng gọi một cú điện thoại cho tôi, y nói tôi mau mua một cái máy vi tính, như vậy y có thể đưa số liệu thông qua Internet cho tôi, cũng dễ dàng để tôi quản lý trang web.

Tôi nói:

“Tôi cũng không quá rành websites, làm tiếp không có ý tưởng gì mới, tại sao chú không muốn một người chuyên nghiệp đi.”

Trương Mông cười nói: “Bởi vì tôi rất bài ngoại, dù một chết cậu tôi cũng sẽ không muốn người khác.”

Vì vậy tôi chỉ có thể cố gắng sắp xếp thời gian đến những học viện khác dự thính.

Mới học tuần thứ nhất thì không có ngày nghỉ, chờ khi về nhà tôi và Mạnh Khung đã không gặp mặt mười lăm mười sáu ngày, ước chừng nửa tháng, Mạnh Khung không kèm chế được ngồi xe đến trước trường học đón tôi. Chuông tan học vừa vang lên tôi liền thấy anh nhón chân, dòm qua cửa sổ nhìn vào trong.

Khóe miệng tôi không nhận được gợn lên, thu dọn balo, hỏi:

“Sao chú lại tới đây?”

“Nhớ cháu.” Mạnh Khung đưa tay muốn cầm balo của tôi. Tôi nhẹ nhàng tránh không cho anh đụng phải.

Tôi nói: “Tự cháu xách. Chú đến đã bao lâu?”

“Vừa tới.”

“Đói không?”

“Ừ, nhanh về nhà đi, chú làm cơm cho cháu.”

Tôi nói: “Theo cháu trở về ký túc xá, cháu muốn thu dọn một chút quần áo.”

Ký túc xá chỉ có một người, nghe thấy tôi mở cửa, cậu ta ở giường trên cúi đầu, thấy Mạnh Khung liền ngồi dậy lên tiếng chào hỏi.

Bởi vì không quen, cậu ta cũng không hỏi nhiều, nhìn Mạnh Khung một chút liền nằm úp sấp trên giường.

Mạnh Khung cẩn thận nhìn cái bàn, giường của tôi, lấy tay vuốt ve ga giường, chăn, sắc mặt có chút phức tạp.

Đêm hôm đó tôi dè ở trên lưng anh, dùng môi hôn xương bả vai cùng sống lưng của anh. Mạnh Khung rất kháng cự tư thế này, anh giùng giàng, nói nhìn không thấy mặt của tôi.

Sau đó anh ôm chặt tôi, nói với tôi, những buổi tối này anh vẫn ngủ không yên, chỉ có thể nằm trên ghế sa lon, nhìn đèn đường phía ngoài, nếu như nhìn không thấy một chút ánh sáng, anh sẽ lo lắng tôi xảy ra chuyện gì.

Tôi nói đó là do anh nghĩ nhiều, tôi có thể xảy ra chuyện gì?

Mạnh Khung không lên tiếng, anh mất ngủ quá lâu, rất mệt mỗi ngủ mất. Tôi thì làm sao cũng ngủ không được.

Tôi đang nghĩ có nên thuê một căn phòng ở gần trường hay không. Mạnh Khung luôn ngủ không ngon cũng không phải chuyện tốt. Lúc này mới nửa tháng, về sau thời gian dài thì sao đây?

Nhưng thuê phòng trọ, lấy tiền ở đâu ra?

Tôi tự giễu cười cười, ôm Mạnh Khung, nhắm hai mắt lại.

Sáng ngày hôm sau, tôi còn đang đánh răng thì Trương Mông gọi điện thoại cho tôi. Mạnh Khung giúp tôi lấy điện thoại tới, tôi vừa súc miệng vừa nghe, hỏi:

“Sao vậy?”

Tôi thấy rất kỳ lạ tại sao y lại có thể thức dậy sớm như vậy.

Trương Mông không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề liền hỏi: “Khi nào nhóc mua máy tính?”

Tôi nói: “Chú chờ một chút đi.”

Khi đó máy vi tính không dễ mua như sau này, thứ nhất là đắt, thứ hai là ký túc xá rất khó đồng ý cho đưa máy vào. Tôi hỏi những người khác trong phòng ngủ, bọn họ đều không muốn dùng máy tính, vậy chỉ có mình tôi bỏ tiền.

Trong thẻ còn có chút tiền, nhưng tôi sợ nghèo, luôn muốn để dành một chút, sợ ngày sau Mạnh Khung cần dùng đến thì tôi lại không có. Những ngày qua tôi luôn đi dạo Electronic City, nghĩ tự mình lắp ráp một cái máy tính có thể sẽ rẻ hơn một chút.

Trương Mông oán trách một tiếng, sau đó nói cho tôi biết:

“Chị Thẩm đó nói tuần sẽ đến trường tìm nhóc, tôi đã đưa số điện thoại của nhóc cho cô ta rồi, nhóc đừng quên đó.”

Tôi nói: “Được, lần này cô ta định lấy bao nhiêu hàng?”

“Không đặt hàng, mua đồ trang sức gia công, tôi chỉ tính lời mười lăm xu, cô ta khoái muốn chết, nói muốn giới thiệu cho bạn bè của cô ta tới chỗ chúng ta.” Trương Mông mang theo ý cười nói, “Chờ chính là cái này.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Vậy chú chú ý một chút, đừng quên nếu có chỗ nào thích hợp thì nhất định phải chuyển quán.”

“Rồi tính sau.” Trương Mông lại muốn qua loa.

Cúp điện thoại, tôi phát hiện Mạnh Khung đang ngồi ở trên bàn ăn, không nhúc nhích nhìn chiếc đĩa.

Tôi giúp anh hâm nóng chén, đứng ở trước mặt bới cơm cho anh, anh mới phục hồi tinh thần lại.

Tôi nói: “Ông chủ nói một số chuyện với cháu.”

Vừa nghe tôi chủ động nói tới, Mạnh Khung dường như có chút không kịp chờ đợi hỏi: “Sao tán gẫu lâu vậy? Cháu. cháu.”

Cháu tại sao có thể nói nhiều với anh ta như vậy?

Sắc mặt của Mạnh Khung có chút cổ quái, anh hạ thấp giọng nói: “Lúc cháu gọi điện thoại cho chú, luôn một câu cũng không nói.”

“ ”

Tôi nhai bánh bao trong miệng, không có nói cho anh biết, đó là vì tôi muốn nghe anh nói.

Mạnh Khung thở dài, hỏi:

“Người nợ tên là gì? Trương gì?”

Tôi nói: “Trương Mông, có thời gian giới thiệu hai người nhận thức.”

Mạnh Khung đành phải thỏa hiệp, anh tôn trọng sự lựa chọn của tôi, cũng biết tôi nói được sẽ làm được.

Bây giờ nộp thuế còn dễ, ngày sau đều là dùng thẻ, tiền lương cũng gửi thẳng vào thẻ, hơn phân nửa tiền thuế đều bị khấu trừ trong ngân hàng. Tranh cãi về thuế càng ngày càng nhiều, tôi phải bắt đầu học những gì liên quan đến thuế pháp vào năm thứ hai đại học.

Đồng thời tôi cũng đang suy nghĩ làm sao để tiếp xúc nhiều với Diêu Chung Văn, ngày sau mối quan hệ của anh cực kỳ rộng, tôi không thể xác định tương lai tôi sẽ như thế nào nhưng tiếp xúc với anh luôn sẽ không có hại .

Xa không nói, nếu như Mạnh Khung muốn mở tiệm bánh mà có thể mời anh giúp một tay thiết kế. Danh tiếng của anh ta tốt như vậy, dù sao cũng hơn mấy nhà thiết kế hạng ba không quen biết nhiều.

Tôi muốn anh thiếu tôi nhân tình, lại không biết nên làm như thế nào. Lúc vô kể khả thi thì anh ta lại chủ động tìm tôi.

Ngày đó tôi mới vừa hết khóa, Diêu Chung Văn liền đứng ở cửa phòng học chờ tôi, đi theo tôi đến phòng ăn ăn cơm trước. Tôi gọi hai suất cơm, Diêu Chung Văn vừa nhìn liền khoát khoát tay, nói:

“Tôi đã ăn rồi.”

Tôi ừ một tiếng, thả cơm vào trước mặt mình.

Sau đó Diêu Chung Văn trợn mắt há mồm xem tôi ăn cơm, chờ tôi hỏi anh: “Có chuyện gì sao?”, anh mới phục hồi tinh thần lại.

Anh nói: “Quả thật có chuyện muốn xin cậu giúp đỡ.”

Tôi nói: “VẬY anh nói đi.”

Diêu Chung Văn có chút ngượng ngùng. Bởi vì mấy ngày trước anh vẫn nói với tôi ‘ tình không thể tha ’, bây giờ liền muốn tìm tôi hỗ trợ.

Nhưng thật ra là việc nhỏ. Bạn gái Diêu Chung Văn thích khiêu vũ và cũng đã tham gia câu lạc bộ khiêu vũ. Lúc tựu trường lại không tuyển được nhiều người nên muốn Diêu Chung Văn giúp một tay. Diêu Chung Văn nghĩ tới nghĩ lui, quyết định mời tôi giúp chiêu mộ.

Tôi rất kỳ quái chuyện này tại sao phải nhờ tôi. Diêu Chung Văn tỏ vẻ, mời người đẹp trai tới mới có thể hấp dẫn nhiều học sinh mới hơn.

Tôi gật đầu một cái, nói: “Tốt.”

Xế chiều hôm đó tôi liền cùng Diêu Chung Văn ngồi ở cổng trường. Mặt trời thật chói chang, người cũng không ít, cho dù ngồi ở dưới gốc cây cũng nóng muốn chết. Mỗi khi tôi cúi đầu ghi chép người tới nộp đơn thì sẽ có mồ hôi từ tóc của tôi chảy xuống.

Diêu Chung Văn rất ngại, anh mua bình nước đá cho tôi, lúc nghỉ trưa nói với tôi, nhiều người như vậy, đều là công lao của tôi.

Tôi lạnh nhạt nói: “Không có, tôi chỉ giúp ghi chép mà thôi.”

Cách đó không xa có một nữ sinh lúi kéo nam sinh đi tới phía này, giọng nói của nữ sinh kia sáng ngời, kêu một tiếng:

“Không được tuyển cũng không sao. Nghe nói người ghi danh siêu cấp đẹp trai.”

Nam sinh rất buồn bực nói: “Làm ơn, tính huống của tôi bình thường, nếu là mỹ nữ thì.”

Lời còn chưa nói hết, hần liền ngẩng đầu lên, tùy ý nhìn bên này. Nam sinh đột nhiên sững sốt, thân thể cứng đờ, mặt có chút ửng hồng không tự nhiên.

Hần nhẹ nhàng mắng một câu.

“Con mẹ nó chứ.”

Diêu Chung Văn nói muốn mời tôi đi ra ngoài ăn cơm, tôi từ chối, lúc đến phòng ăn ăn cơm tối vẫn là tôi mời anh.

Anh có vẻ vô cùng xin lỗi, càng không ngừng chà xát vạt áo, lẩn qua lộn lại nói:

“Thật là phiền cậu. Aiz, có bạn gái đúng là mệt mỏi, bỏ cũng bỏ không được.”

Tôi lắc đầu một cái, không cẩn thận ăn trúng một hột muối, cau mày uống nước.

Tôi chờ anh sạm hổi đủ mới hắng giọng, nói:

“VẬY học trưởng, có phải anh cũng nên giúp tôi một chuyện hay không.”

58. Chương 58: Nhớ Nhung

Edit: Đầm Cơ Năm tôi học đại học năm 3, ông chủ cửa hàng bánh ngọt Mạnh Khung làm ông mắc bệnh tắc nghẽn cơ tim mà qua đời. Con ông ta không muốn thừa kế, hình như cần tiền gấp, tính toán chuyển cho Mạnh Khung giá hai vạn. Nếu như cho thêm 1000, gã nguyện ý để lại tất cả lò nướng bên trong và những thứ lễ tẻ gì đó cho Mạnh Khung.

Giá tiền như vậy coi như hợp lý, Mạnh Khung thương lượng với tôi một chút, quyết định mua.

Trong sổ tiết kiệm của tôi còn có khoảng hai vạn, tiền gửi ngân hàng của Mạnh Khung cũng gần một vạn. Đêm hôm đó liền ký hợp đồng với con trai của ông chủ, một tuần sau cũng làm xong thủ tục.

Mạnh Khung thật vui mừng, anh nói anh muốn cố gắng góp tiền, muốn thuê phòng ở gần trường trước khi tôi tốt nghiệp, bán bánh ngọt.

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy đáng tin. Tôi tạm thời không có ý muốn xuất ngoại, thành tích không tệ lắm đã có thể bảo vệ, sau này nói không chừng sẽ tiếp tục học lên, để anh ở bên cạnh tôi rất tốt.

Ngày đó tôi ở chỗ Trương Mông tính toán sổ sách, Trương Mông đột nhiên nói với tôi y muốn đi Vân Nam một chuyến.

“Vân Nam mới phát hiện mỏ Phỉ Thúy. Người ở bên kia nói tôi đi xem một chút, có thể mua được mấy khối rất tốt, phải đi nhanh, nếu đến sau sẽ bị người mua đi mất.”

Mấy năm này tôi có thu hoạch, vừa học chuyên ngành vừa học ngành hai thuế vụ quản lý và thiết kế websites. Thiết kế websites là một tuần hai tiết học, thuế pháp là bốn tiết, trừ điều đó tôi còn cùng Trương Mông tìm hiểu kiến thức về Phỉ Thúy, nguyên thạch. Mặc dù khi đó mệt đến ngất ngư, đi học còn phải uống cà phê để tỉnh táo tinh thần, bệnh bao tử cũng bị nhiều lần, nhưng bây giờ đã có hồi báo.

Tôi nói: “Tôi với chú cùng đi, nếu có Phỉ Thúy tốt chia cho tôi một phần.”

“Cút đi, nhóc và tôi cùng đi thì ai trông quán cho tôi.”

“Chỉ một mình chú đi?”

“Ừm.”

“Xa như vậy, vẫn mang theo tôi đi đi.”

Trương Mông do dự một chút, suy tính tự mình đi quả thật không được, vạn nhất nếu không quyết định được thì còn có thể hỏi tôi một chút.

Còn có một tuần nữa là tết, nhưng bởi vì thời gian eo hẹp, ngày hôm sau tôi liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường, chắc cũng không thể về nhà ăn tết.

Mạnh Khung đã gặp Trương Mông, biết y muốn đi mua Phỉ Thúy, vừa nghe tôi cũng muốn đi Vân Nam liền nóng nảy, anh biết ‘Vân Nam’ tôi muốn đi trên thực tế là chỗ giao giới, trị an rất hỗn loạn.

Tôi không dám nói cho anh biết tôi vì góp tiền giúp anh mua quán trước cổng trường mới đi. Nếu để anh biết, không biết sẽ đau lòng thành cái dạng gì. Tôi chỉ nói rất an toàn, không ngừng cường điệu tôi đi một tuần lễ sẽ trở lại.

Mạnh Khung không có cảm tình gì với Trương Mông, anh cần rất chặt chuyện này, tuyệt không muốn tôi ra cửa nửa bước. Trương Mông bên kia đã vội lửa cháy tới mông mà thúc dục, nói không đi nữa thì đá tốt đều bị người khác chọn mất rồi.

Tôi cũng nóng nảy, nói với Mạnh Khung: “Chú để cháu đi đi, cháu sẽ về rất nhanh.”

“Không được,” Mạnh Khung nói, “Chú không yên lòng. Ngộ nhỡ cháu ở bên kia gặp phải cướp thì sao đây? Quá nguy hiểm, chớ đi.”

Tôi nghĩ thâm, nguy hiểm đúng là có, nhưng cơ hội vĩnh viễn đi cùng với nguy hiểm. Sinh viên đại học thích ăn đồ ăn vặt, nhất là nữ sinh. Sinh nhật còn hay thích tặng bánh ngọt gì đó, ở cổng trường mở tiệm bánh là một chủ ý thật tốt. Hơn nữa mấy năm này tôi ở trường anh vẫn luôn ngủ không ngon giấc, thần kinh có chút suy nhược rồi, một chút tiếng động cũng có thể làm anh thức tỉnh. Thật may là công việc không mệt, nhưng dài lâu thì không ổn, có thể sớm ngày để anh đến bên cạnh tôi một ngày thì tuyệt không để chậm một ngày.

Mạnh Khung cho là tôi do dự, lại nhẹ giọng nói với tôi: “Chú thật sự vô cùng lo lắng. Mấy ngày này mí mắt chú nháy hoài, cứ có cảm giác sẽ có chuyện xảy ra. Đừng đi, nhé?”

Tôi cúi đầu dùng môi nhẹ nhàng hôn mí mắt anh, quả nhiên cảm thấy mí mắt anh cứ co giật. Mạnh Khung rung rung nhẹ nhẹ mí mắt, ôm lấy eo của tôi.

Nếu như là kiếp trước, anh ngăn trở tôi như vậy thì không biết tôi sẽ nói những lời khó nghe cỡ nào. Nhưng bây giờ tôi đã qua cái tuổi nói những lời khốn kiếp đó rồi, thậm chí tôi còn hiểu anh sâu lo điều gì, bởi vì tôi cũng không xác định được có thể bình an trở về hay không.

Cái gọi là tiền tài, là thứ bạn được hồi báo sau khi đối mặt nguy hiểm, cho nên không phải tất cả mọi người đều có thể thu được món lợi kékê sù, bởi vì không phải tất cả mọi người đều dám đối diện với nguy hiểm.

Tôi ôm chặt lấy Mạnh Khung, nói:

“Để cháu đi đi. Van chú.”

Mạnh Khung mở mắt nhìn tôi. Anh sửng sốt, không hiểu vì sao tôi đột nhiên cầu xin anh. Anh nghe tôi nói như vậy, chắc sẽ không từ chối tôi. Tôi và anh đều hiểu điểm này.

Vì vậy Mạnh Khung nhìn tôi thật kỹ, hít sâu một hơi nói: “Tốt. Cháu đi đi. Là chú quá nhất gan.”

Tôi lắc đầu một cái trầm mặc, nói: “Không phải chú nhất gan, chú là quan tâm cháu.”

Mạnh Khung lặp lại nói: “Đúng, là chú quan tâm cháu.”

Quan tâm không đến mức không muốn cho bất cứ ai chạm vào. Quan tâm đến, nếu như mất đi cháu, cái gì cũng không còn ý nghĩa.

Khi đó còn không có GPS, Trương Mông chỉ có thể mang theo bản đồ đoán đường đi về phía trước. Ngồi tàu hoặc xe buýt không thể đến thẳng, chúng tôi chỉ có thể tự lái xe đi. Mấy năm nay Trương Mông kiếm không ít tiền, nói ít cũng có vài chục vạn, hơn trăm vạn, nhưng y chưa bao giờ đổi xe, vẫn lái chiếc xe cũ chỗ hàng của mình.

Đến nơi không biết đi đường nào, y sẽ xuống xe hỏi người ta, càng đi về sau hỏi càng nhiều, lái xe bốn ngày còn chưa tới Vân Nam, xem ra tôi là không trở về trong vòng một tuần lễ được.

Mỗi ngày Mạnh Khung đều phải gọi điện thoại cho tôi, tôi tận lực trấn an anh, thật ra thì trong lòng mình cũng gấp đến độ không nhịn được, ăn mỳ ăn liền mấy ngày miệng cũng nổi nhiệt rồi. Chiếc xe hàng cũ không được cái gì, chỉ có mỗi điều hòa là rất có tác dụng, thổi mạnh đến mức tôi chảy máu mũi.

Đến ngày thứ sáu rốt cuộc chúng tôi cũng tới nơi. Trừ người gây đi một vòng, không gặp phải nguy hiểm gì, tinh thần của tôi rất tốt.

Nơi này tụ tập không ít người tới thu mua, còn có người muốn dựa vào vận may đổ thạch. Mấy ngày nay bôn ba khiến tôi và Trương Mông nhìn có chút nhếch nhác, vì vậy cũng không có người nào tới mời chúng tôi, khắp nơi đều có người bày bán đá, nhất thời nhìn có chút hoa cả mắt.

Trương Mông vẫn đợi người ở bên này gọi điện thoại. Quá nhiều người, y gào thét lên nhưng đối phương vẫn nghe không rõ. Cuối cùng Trương Mông phải nhảy lên, dẫn tới người khác ghé mắt.

Người kia rốt cuộc cũng tìm được Trương Mông, hai người hàn huyên đôi câu liền xuyên qua hàng vỉa hè huyền ảo, đi vào chỗ sâu.

“Nơi này không có đồ gì tốt, đồ tốt đều ở tận cùng bên trong.” Người nọ nói như vậy.

Đi rất lâu, còn ngồi xe lừa, trời sắp tối mới tìm được chỗ. Trương Mông nói với tôi đây là đang đi trực tiếp tới mỏ, chọn lựa đá mới khai thác lên.

Vì vậy tôi kiến thức được Trương Mông bại gia đến mức nào. Y tiêu tiền thật giống như ‘nước chảy’, thấy thích tảng đá nào liền nhét vào trong bao bố, không thèm đi hỏi giá. Tôi chỉ có thể đi sau y không ngừng chọn ra mấy tảng đá không đạt chất lượng. Trương Mông còn rất tức giận, y nói mấy khối đá này có hình dáng giống như hổ, thật chưa từng gặp qua tảng đá nào đẹp hơn nó. Sau đó rốt cuộc tôi biết tại sao tới bây giờ y cũng chưa có tiền đổi xe rồi.

Nhưng cũng thấy mấy khối đá tốt, có một khối to bằng nắm đấm, vừa lấy ra hai chúng tôi đều nhìn không chớp mắt, cuối cùng đấu giá mua lại được. Khi đó tốn tiền đều không cảm thấy đau lòng, cả người đều là chết lặng.

Trừ Phỉ Thúy quý, chúng tôi còn mua không ít đồ trang sức đặc sắc của địa phương. Y mua không ít lá trà xách tay từ Ấn Độ qua, nói dù bán không được cũng có thể tặng người ta.

Khu vực Vân Quý có nhiều loại cá dùng để kho, nhà nào cũng ăn cái này. Cá này có mùi tanh khiến tôi muốn nôn mửa, sắc đến lệ chảy ròng, vốn không có biện pháp nuốt xuống. Cơm cũng có mùi nấm mốc, tôi cảm thấy còn không bằng trở về ăn mì ăn liền.

Tôi nói tình huống ở đây cho Mạnh Khung. Ngày đó vừa đúng giao thừa, Mạnh Khung rất đau lòng vì tôi chỉ có thể ăn cái hoi vào ngày tết. Anh còn nói cái gì đó nữa, nhưng vì tiếng pháo nổ quá lớn nên một câu tôi cũng không nghe được, hai người chỉ có thể cầm điện thoại di động yên lặng. Mạnh Khung nói có lời muốn nói với tôi, nhưng cuối cùng cũng bắt đầu đi.

Gọi đường dài quá đắt, lúc ngắt máy cũng chỉ mới hàn huyên năm phút đồng hồ.

Rốt cuộc cũng về. Trương Mông chuyển toàn bộ đồ mua được lên xe, còn có hai thùng rượu không có chỗ nhét vào.

Tôi nói: “Chú để đồ lên hết ghế phụ thì tôi ngồi chỗ nào?”

Trương Mông cười: “Nhóc chạy trở về đi.”

Trương Mông không nỡ ném bớt đồ, cuối cùng liền ném mấy thùng mì ăn liền, nước suối cũng ném, chỉ để lại hai chai, còn dư lại hai ngày cơm, nghĩ ra khỏi Vân Nam lại đi mua ăn.

Nhìn dự báo thời tiết mấy ngày nay rất tốt, trời trong xanh không có một gợn mây. Sáng sớm ăn cơm xong chúng tôi liền đi. Chạy được năm giờ thì Trương Mông dừng xe lại.

“Lạc đường rồi.” Trương Mông đưa tay lên mày che ánh mặt trời, “Sao không có ai vậy nhỉ.”

Tôi nhìn, nói: “Không lạc đường, con đường này lúc tới có đi qua.”

Cũng không phải tôi nhớ rõ mỗi con đường, mà là con đường này khiến người ta không thể quên. Nó rất hẹp, xe hành chỉ vừa đủ lách qua, lúc đi tôi còn sợ sẽ rớt xuống.

Trương Mông nói: “Vậy thì tốt, đi.”

Mấy ngày nay có một trận mưa, bởi vì nhiệt độ thấp nên có đoạn đường bị kết thành băng. Trên đường rất trơn, Trương Mông thật không dám lái nhanh, cứ chậm chậm đi về phía trước, rướn cổ lên, mặt sắp áp lên cửa kính xe rồi.

Thật vất vả đi qua đoạn đường này, bên ngoài vẫn không có một người nào. Có lẽ là vì trời rất lạnh nên lười ra đường.

Trương Mông thở dài, cẩn thận nhìn. Không cẩn thận quay một vòng, cuối cùng bỏ lỡ quán trọ.

“Không phải chứ, tối nay sẽ phải ngủ trên xe sao? Chết rét mất.” Trương Mông oán giận nói.

Tôi biết là lạ ở chỗ nào rồi, tôi nói Trương Mông dừng lại, tôi nói: “Chú nghĩ thấy gì không?”

Trương Mông mở to lỗ mũi hít hà, hỏi: “Cái gì?”

Sắc mặt tôi biến đổi, vừa muốn nói gì, chỉ nghe ‘đùng’ một tiếng, xe ‘còn cộc’ lăn lăn về phía trước. Sắp đụng phải hàng rào bên đường thì Trương Mông liền vội vàng nhấn phanh.

Xe dừng lại, chúng tôi nhảy xuống nhìn, phát hiện động cơ cháy, đều là khói đen, cháy sạch giống như là than vậy.

“Xe rởm!” Trương Mông đập xe hàng nhỏ một cước, khổ sở gào lên, “Mẹ, làm sao mà sửa giờ?”

Giọng của y hơi lớn.

Không biết vì sao tôi có chút sợ hết hồn hết vía, trước mắt lại xuất hiện bộ dáng Mạnh Khung, nghĩ đến điều anh nói.

‘Mấy ngày này mí mắt của chú cứ nháy, chú sợ cháu sẽ xảy ra chuyện.’

Tôi nghe thấy loáng thoáng có tiếng nước chảy, sau đó là đất đá rơi xuống.

Trái tim tôi cuồng loạn, chợt lòi Trương Mông, kêu: “Tựa vào vách núi!”

Đường như là ngay lập tức, có một tảng đá khổng lồ xen lẫn bùn xoẹt qua đỉnh đầu của chúng tôi, lăn xuống.

“Ầm ——”

Sắc mặt Trương Mông trắng bệch nhìn tôi, trong đôi mắt y, mặt tôi cũng đồng dạng không có chút máu.

Tôi nói với y:

“Đất đá trôi.”

Trương Mông nói:

“Tôi biết.”

Hòn đá kia không đập phải người mà là lăn xuống nước, nhưng ai biết khối đá tiếp theo có rơi trúng người hay không? Con đường này không có song điện thoại, muốn gọi điện phải đi hai mươi km, đã vậy xe còn hư, thật là họa vô đơn chí.

Hiển nhiên vận khí của chúng tôi còn chưa hồng đến điểm thấp nhất, bởi vì ngay sau đó tôi liền nghe được tiếng ầm ầm liên tiếp giống như tin dữ. Chúng tôi thậm chí không có tới kịp suy tính tiếp theo nên làm sao, làm cái gì thì vô số cục đá liền từ trên núi lăn xuống. Tôi và Trương Mông ngồi chồm hổm trên mặt đất, dán chặt vách núi, mắt thấy xe chở hàng hóa bị nện móp méo, không biết đồ vật bên trong có bể không.

Trương Mông vừa kêu oai oái thảm thiết vừa mắng:

“Con mẹ nó chứ dự báo thời tiết, mày chờ ông đây đi ra ngoài ——”

Qua hồi lâu đất lở mới dừng lại, chúng tôi lại ngồi xổm thật lâu không dám đứng lên. Ước chừng nửa giờ sau, chân của tôi đã chết lặng không cảm giác mới dám đứng dậy, nửa ngày cũng không nhấc nổi chân.

Vừa nhìn chung quanh, tôi không khỏi cười khổ một tiếng: “Chú thật đúng là sao chổi, thật ra không được.”

59. Chương 59: Về Nhà

Edit: Đầm Cơ Trước mặt cùng phía sau đều bị đá chặn, đáng sợ nhất là mấy cục đá đó dường như không có góc cạnh, vô cùng bóng loáng. Chết chông cao hơn hai người, dù tôi có muốn leo ra cũng không có nơi đạp vào thể mượn lực.

Lúc tối không gặp phải chuyện xui xẻo gì, bây giờ đều gặp được đủ.

Tôi chỉ có thể âm thầm khuyên mình: thật may hôm nay chưa gọi điện cho Mạnh Khung, đến tối anh sẽ biết tôi xảy ra chuyện.

Trong xe có thức ăn và nước suối, nhưng lạnh thì không có cách nào chịu được, cũng không thể sử dụng điều hòa sưởi ấm bởi vì động cơ hỏng không có biện pháp nào khởi động. Mới vừa mùa xuân, thời tiết còn lâu mới ấm lên, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch cực lớn, buổi tối có lẽ đạt tới không độ, hai chúng tôi là người từ nơi khác tới còn tưởng rằng phía nam sẽ ấm áp một chút nên chỉ mặc một lớp áo ấm mỏng, không được việc gì.

Trương Mông ở bên kia tùy tiện sửa xe, tôi tìm khe hở muốn đào một chút, sau đó chúng tôi đều từ bỏ, trở vào trong xe lấy ra vải hoa văn của người dân tộc thiểu số, che ở trên người.

Cứ như vậy nằm hai giờ trời liền tối, ngón chân của tôi lạnh đến chết lặng, há miệng run rẩy nhét thịt bò khô vào.

Buổi tối nhiệt độ rất thấp, trong xe không có chút hơi ấm, mấy lần tôi ngủ thiếp đi lại bị lạnh tỉnh. Trương Mông cũng không tốt hơn bao nhiêu, lăn qua lộn lại nói:

“Thật là lạnh. Sớm biết tôi sẽ không ném bật lửa đi.”

Lại qua hai giờ đau khổ, tôi cảm thấy suy nghĩ của mình có chút hỗn loạn, trong mộng lung cảm thấy trời đã sáng, sau đó mở mắt lại phát hiện thật ra chỉ là ảo giác của tôi.

Lúc này, Trương Mông mở miệng nói chuyện với tôi.

“Hai chúng ta tâm sự đi, bọn họ nói lúc bị lạnh không thể ngủ, nếu không sẽ không tỉnh lại.”

Tôi ừ một tiếng, ý bảo y có thể bắt đầu.

Y nói: “Hình như tôi vẫn chưa từng nói cảm ơn với nhóc. Lần đó nhóc đưa tôi đi bệnh viện, thật là phiền nhóc.”

Trong lòng tôi nói lúc này chú còn rất biết nói tiếng người, bệnh viện? Là lần bụng chú bị trúng một dao kia sao?

Trương Mông nói: “Lần đó. Ai u, đau chết mất. Nhóc đừng nhìn tôi không khóc lên, thật ra đau đến muốn chết muốn sống, nhất là lúc y tá nhét cái ống vào trong thực quản của tôi, sống không bằng chết.”

Tôi hỏi: “Ai cho chú một dao đó?”

Tôi sớm đã muốn hỏi vấn đề này, trong bóng tối tôi nhìn không thấy vẻ mặt của y, lại nghe được tiếng y cười.

Y tránh đề tài này, nói: “Từ từ rồi đề cập tới vấn đề này. Người đàn ông lần trước nhóc thấy đó, là cái người ân ái cùng tôi, cậu ta thật ra là em tôi.”

“ !”

Trương Mông nói: “Giật mình sao? Vừa đồng tính luyến ái vừa loạn luân, nhóc không biết người trong nhà ghê tởm tôi đến mức nào đâu. Một dao kia chính là do ông nội cậu ta đâm tôi. Ông già đó, biết tôi không dám kiện ông ta.”

Tôi hỏi: “Ông nội anh ta? Không phải là ông nội chú sao?”

“Hai chúng tôi là anh em họ.”

Tôi nói: “Cũng bởi vì chuyện này. mà ông ấy muốn giết chết chú sao?”

“Ừ, ” Trương Mông cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng vậy, lão già kia vẫn cho là làm thịt tôi thì có thể khiến cháu trai ông ta trở về chánh đạo, ông ta cảm thấy cháu trai bảo bối đều vì tôi mới bị phá hủy.”

“ ”

Trương Mông đề cao giọng, y nói: “Là tôi hủy cậu ta sao? ! Lúc ấy rõ ràng là cậu ta cởi quần hạ thuốc mạnh cho tôi, đùa, nghĩ là tôi chào đón cậu ta sao?”

Y nói xong câu đó, trong xe liền an tĩnh. Tôi cảm thấy đây đúng là một phương pháp tốt, bởi vì tôi không mệt nhọc chút nào, tay chân cũng khôi phục chút nhiệt độ.

Trương Mông trầm mặc một hồi, mới nói: “Có lúc thật rất hận cậu ta, nhưng lại không thể rời bỏ, tất cả mọi người cảm thấy tôi không xứng với cậu ta, thời gian dài tôi cũng cảm thấy như vậy, vừa ghen tỵ vừa hận, nhưng cậu ta. em tôi, cậu ta rất tốt với tôi, dù tôi có đối xử với cậu ta thế nào thì cậu ta vẫn đối xử rất tốt với tôi, tôi không có cách nào hận cậu ta. ”

Tôi nhớ tới Mạnh Khung, nói: “Cái gì xứng với không xứng. Đều là do chú đoán mò, tự ti như vậy chẳng hay chút nào.”

“Vô nghĩa.” Trương Mông thở dài, “Dù sao nhóc cũng không hiểu.”

Tôi xác thực không hiểu, lại cảm thấy rất lí giải Trương Mông. Y chưa bao giờ nói chuyện trong nhà với tôi, chắc là do quan hệ với người trong nhà không tốt, lần trước còn nghe hiện trường hai người bọn họ . . . , cũng nhận ra em trai y là theo Trương Mông, rất quan tâm Trương Mông. Em trai đối tốt với y như vậy, y hận được sao? Mọi người ai chẳng khát vọng ấm áp. Nếu như là tôi...tôi không bỏ được, giống như Mạnh Khung rất tốt với tôi, tôi cũng không bỏ được buông anh ra.

Tôi vẫn cảm thấy Trương Mông tương đối cường thế, ai ngờ đến người cường thế như vậy cũng sẽ tự ti.

Trong xe thật sự quá lạnh rồi, chẳng được bao lâu tôi lại cảm thấy mệt nhọc, vội vàng nâng tinh thần, nói với Trương Mông: “Chú kiếm nhiều tiền như vậy, có gì mà tự ti?”

Trương Mông cũng mơ hồ, tùy tiện nói câu: “Cậu ta bây giờ đang học trường quân đội. Tôi thì không sao, nhưng nếu cậu ta bị phát hiện, thật sự sẽ bị hủy.”

Y nói gì sau đó tôi không nghe thấy, tôi thật sự ngủ thiếp đi, hàm răng lạnh run lên, thật vất vả mới mở mắt được lại lập tức nhắm lại, mí mắt nặng muốn chết.

Tôi ngủ như vậy, mệt đến máu toàn thân cũng sắp kết băng, tiếng tim đập bé đến mức không thể nghe. Trong nháy mắt tôi hoài nghi có phải là mình sắp chết hay không, vì vậy tôi mệnh lệnh mình mở mắt ra, nhưng vẫn không mở ra được, dần dần cũng có chút mệt mỏi, nghĩ ngủ một lát thôi, chắc không có việc gì.

Sau đó tôi đột nhiên nghe được một tiếng kêu rên thê lương, âm thanh kia giống như là từ ngực tôi bộc phá mà ra, khiến tôi giật mình tỉnh lại, dường như muốn nhảy dựng lên.

Đây là giọng của Mạnh Khung.

Tay chân tôi lạnh lẽo, mồ hôi lạnh đột nhiên liền từ khuôn mặt trượt xuống.

Đôi mắt tôi nhìn chằm chằm trong hư không một chút, không biết vì sao, trước mắt hiện lên cảnh tượng khiến tôi không giải thích được. Tôi thấy một chiếc xe con cấp tốc vọt tới trước mặt tôi, người trong khung hình ảnh giống như điều bay lên lòng đường đối diện, lượng máu lớn từ trong miệng xông ra, co quắp giấy giữa hai cái, sữa đậu nành dội ra ngoài, trộn lẫn với dòng máu làm mặt tôi rất bẩn, sau đó tôi chết.

Âm thanh thê lương kêu rên kia cứ quanh quẩn bên tai tôi, trái tim tôi cuồng loạn, nửa ngày mới khôi phục thần trí, nuốt một ngụm nước bọt, tôi chợt xoay người, dùng sức lắc lắc Trương Mông.

Nhìn thời gian dài như vậy, trời đã sắp sáng, tôi run run nhìn mặt Trương Mông. Sắc mặt y trắng bệch, làm sao cũng không mở mắt ra được, xem ra đã chìm vào ngủ sâu.

Lòng tôi nói y sắp chết rồi sao? Y mà chết, chẳng phải tôi cũng sắp chết sao? Khi đó đột nhiên nhớ tới cảnh tượng khi chết khiến tôi run rẩy, điều tôi nghĩ chính là, cho dù chết, cũng phải chết ở trước mặt Mạnh Khung.

Tôi nói:

“Trương Mông, chú có còn muốn gặp em chú nữa không?”

Đầu Trương Mông rũ xuống, mơ hồ nói:

“Cút đi, tôi mệt chết đi được, đừng quấy rầy tôi.”

Tôi không biết làm sao để y tỉnh, kết quả bên ngoài đột nhiên có giọng một người đàn ông bị loa phóng đại truyền tới.

Giọng người đàn ông đó rất nặng, nửa ngày mới nghe được hần nói gì, người bị nguy không nên vội, bọn họ lập tức bắt đầu đào móc.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy có giọng người nào dễ nghe như vậy, quả thật là thần linh mang đến hy vọng cho tôi. Tôi lại có sức lực, mở cửa xe, một tay đẩy Trương Mông ra khỏi xe. Lúc y ngã xuống bị cục đá đâm vào lưng, trên mặt vụn vụn, rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Tôi nói:

“Có người cứu chúng ta rồi, nghe không?”

“Tổ tông!” tay Trương Mông có chút run run, mắng, “Đau chết mất, sau lưng bầm tím hết rồi !”

Trong lòng tôi nói chú đầu có nhìn thấy, nhưng nhìn y đau thành cái dạng kia tôi cũng không nói gì. Nghe đối diện có tiếng cứu viện, cuối cùng tôi không mệt nữa, đứng lên tìm đồ ăn trong xe.

Khẩu vị của tôi vẫn rất lớn, mấy ngày qua bị đói không ít, bởi vì ăn một lần liền muốn nôn, còn không bằng không ăn. Thời gian thật lâu không nghiêm túc ăn một bữa cơm, bây giờ đói bụng đến sắp phun ra nước chua. Tôi không thể không lấy mỳ ăn liền ra, chuẩn bị ăn sống.

Ăn sống mỳ ăn liền rất khó chịu, lúc nuốt xuống cổ như bị cắt phá. Nhưng nước trên xe đã kết băng, thật vất vả tôi mới ấm lên một chút nên không muốn uống. Chờ tôi nuốt xuống nửa gói mỳ ăn liền, mặt trời lại mọc rồi.

Tôi ngược đầu nhìn mặt trời chậm rãi dâng lên, cảm thấy trên người ấm một chút.

Cục đá ép rất chặt, đến buổi tối nhân viên cứu hộ mới dẹp ra được một cái lối nhỏ, chỉ có thể chứa một người nghiêng người đi qua. Lúc này trời lại bắt đầu mưa, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống liền đóng băng, sợ rằng còn có một lần đất đá trôi nữa.

Trương Mông và tôi lấy nguyên thạch cùng Phỉ Thúy đắt tiền nhất mang trên người, cũng không quản chiếc xe và đồ vật bên trong, vội vã chạy từ đường nhỏ đi ra ngoài uống vài ngụm nước nóng. Lúc uống nước nóng tôi cứ phát run, đến quán trọ còn sốt cao.

Trương Mông cũng lạnh quá mức, nhưng sức chống cự của y tốt hơn tôi một chút, uống thuốc liền hết chuyện. Tôi sốt tới 39 độ, cả người núp ở trong chăn phát run. Khi đó tôi rất nhớ Mạnh Khung, nghĩ lần này trở về phải mua cho anh một cửa hàng, muốn anh đến bên cạnh tôi.

Lúc tôi nằm ở khách sạn, Trương Mông đi ra ngoài mời người cắt tảng đá giúp y. Không muốn tỏ vẻ là kẻ có tiền nên chỉ chọn lấy hai khối. Y tùy tiện nhìn tỉ lệ một chút, vẫn song như nhau, nhưng là loại không tệ. Nếu gia công tốt, lần này có thể bù lại tổn thất.

Tôi nhìn, Trương Mông cảm là khối tương đối nhỏ, cũng không phải hai khối rất xuất sắc, như vậy cũng có thể bán ra giá tốt, nói rõ lần này không uổng công.

Tôi nằm truyền nước muối ở khách sạn một ngày, ngày hôm sau mới trở về.

Trên đường gọi điện thoại cho Mạnh Khung không được, tôi còn tưởng rằng tín hiệu hỏng, kết quả Trương Mông nói y gọi được. Tôi dùng điện thoại của y gọi cho Mạnh Khung thì có giọng nữ lạnh lẽo thì thầm: số điện thoại ngài gọi đã đóng máy.

Khi đó tôi không để ý, chỉ nghĩ anh đang bận.

Hai chúng tôi long đong mệt mỏi đuổi tàu, trông chừng nguyên thạch sợ bị người đoạt mất. Nhưng nhìn bộ dạng chúng tôi bây giờ, đầu đầy bụi đất, không bị người xem là ăn xin đã tốt rồi.

Ngồi tàu chừng mấy ngày, từ Vân Nam ngồi đến Trùng Khánh. Giữa hai tỉnh chỉ có một con đường, trên tàu đầy ắp cả người, trên đường đi lại đều là người, chỉ cần ngồi xuống liền không đứng lên nổi.

Tôi và Trương Mông thật bất hạnh chỉ mua được vé đứng, những ngày này đều đứng trở về, lúc xuống tàu hai đầu gối đều không cong nổi.

Lại từ Trùng Khánh chuyển xe, Trương Mông nói hay là trực tiếp ngồi máy bay trở về. Tôi nói chú mang theo túi đồ này còn chưa lên máy bay đã bị kiểm an bắt lại rồi.

Trương Mông cười ha ha, nói vậy thì ngồi tàu thôi.

Lúc sắp đến nhà, tôi lại gọi điện thoại cho Mạnh Khung. Anh vẫn tắt máy, trong lòng tôi ‘lộp bộp’ một tiếng, thật sự cảm nhận được cái gì gọi là nóng lòng trở về.

Cuối cùng chú Triệu ở trên lầu gọi điện thoại cho tôi, chú nghe nói tôi đến bên này nên hỏi thăm tôi đã về nhà hay chưa.

Tôi ừ một tiếng, hỏi:

“Mạnh Khung sao vậy?”

“Ba cháu xảy ra chuyện!” chú Triệu thở dài, ném xuống một câu như vậy.

Theo Trương Mông nói, khi đó tôi đột nhiên đứng dậy, sắc mặt trắng bệch ngón tay phát run, giống như muốn từ trên tàu nhảy xuống vậy.

Cho nên Trương Mông vội kéo tôi lại, nói: “Lại nổi điên cái gì? Sao vậy?”

Trong nháy mắt đại não của tôi trống không, không biết tại sao đột nhiên lại nhớ tới tiếng hét thảm của Mạnh Khung lúc tôi chết kiếp trước.

Thật vất vả mới kiềm lại cảm xúc trong lòng, tôi ngồi xuống, hít một hơi, giọng nói trở nên bình tĩnh.

Tôi hỏi chú Triệu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

60. Chương 60: Trở Lại

Edit: Đầm Cơ Trong nháy mắt đó có vô số ý tưởng tràn vào đầu óc của tôi, một lát cảm thấy Mạnh Khung bị xe đụng, một lát cảm thấy anh rớt xuống cầu thang. Tôi vẫn không biết tôi sẽ có trí tưởng tượng phong phú như thế, chỉ càng nghĩ, tâm càng lạnh.

Chú Triệu giảng giải khiến tôi thở phào nhẹ nhõm. Chú nói, Mạnh Khung đánh nhau với người khác, bị giam trong đồn công an.

Tôi đi chưa được mấy ngày, Mạnh Khung liền hẹn con trai của ông chủ cửa hàng bánh ngọt cùng đi ăn cơm. Những năm này Mạnh Khung được ông chủ chăm sóc không ít, lại mua được cửa hàng với giá phải chăng từ con trai ông chủ. Anh rất cảm kích điều này, liền muốn mời gã ta tới một nhà hàng tương đối sang trọng để ăn cơm.

Nhưng bữa cơm kia còn chưa có ăn, Mạnh Khung đã xảy ra chuyện, nói xác thực, là Mạnh Khung bắt đầu gây chuyện.

Theo con trai của ông chủ nói, ngày đó Mạnh Khung vừa vào khách sạn liền giống như nhìn thấy kẻ thù. Sau khi ngồi xuống còn thỉnh thoảng nhìn quanh, có vẻ vô cùng tức giận, vừa tức giận vừa đau lòng. Con trai ông chủ vẫn chờ anh gọi món ăn, kết quả Mạnh Khung một câu cũng không nói, giống như đang lắng nghe người khác đối thoại.

Sau đó có người nói một câu, không biết vì sao Mạnh Khung đột nhiên đứng lên, vỗ bàn thật mạnh. Nhưng khách sạn tương đối huyền ảo, không có người nào nghe được tiếng Mạnh Khung vỗ bàn. Con trai ông chủ sợ choáng váng, liền trở mắt nhìn Mạnh Khung đi tới sau lưng một người đàn ông, cầm cái ghế lên liền đập lên đầu người kia. Động tác vừa nhanh vừa mạnh, người nọ đang dùng cơm không kịp phản kháng liền bị nện ngã. Mạnh Khung còn cười lên người hấn ta đánh đấm. Người đàn ông kia kêu rên một tiếng, trên mặt đều là máu.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, người ăn cơm chung với người đàn ông đó không kịp phản ứng, cuối cùng vẫn là con trai ông chủ đi lên khuyên can. Mạnh Khung gây động tĩnh quá lớn, an ninh trong khách sạn tới mới lôi được Mạnh Khung ra ngoài, tổn thất không ít cái ghế.

Chú Triệu cảm thán một tiếng:

“Phải thù hận đến mức nào mới làm như vậy a, nguyên một cái ghế đập lên đầu người kia, phải may hơn mười mũi, rằng đều rụng hai cái.”

Trên thực tế Mạnh Khung là người có tính tình ôn hòa, nếu như không gặp phải chuyện khiến anh vô cùng tức giận, anh sẽ không dễ dàng động thủ. Đánh người ta vào bệnh viện giống như bây giờ, tôi đoán chừng Mạnh Khung sắp tức giận điên lên rồi, để anh phát tiết một chút cũng tốt.

Tôi chỉ có thể nói:

“Không có việc gì, để chú ấy đánh đi, cháu trở về đón chú ấy.”

Tôi lo lắng nhất chính là Mạnh Khung có bị thương không, vừa hỏi chú Triệu, mới biết thật ra có phiền toái.

“Lúc đi vào thì không bị thương, lúc đi ra thì chưa chắc.” Chú Triệu nói: ” Cháu đoán xem cậu ta đánh ai ? Cậu ta đánh là cháu trai cục trưởng cục công an. Bây giờ người còn không được thả ra, khẳng định đã bị chính.”

Khi đó đồn công an còn không nhân tính hóa như bây giờ, đi vào đó cảnh sát đều có thể tra hỏi, nếu có người muốn chính thì ra rất khó, ở bên trong phải chịu tội rất nhiều.

Tôi trầm mặc một hồi, cúp điện thoại, không biết nên làm gì bây giờ.

Trương Mông hiểu kỳ nhìn tôi, hỏi tôi làm sao. Tôi nói ba tôi đánh người ta, rất nghiêm trọng, hậu trường của người họ thực cứng, bây giờ ba tôi còn ở bên trong đó.

Trương Mông sửng sốt, nói: “Ba nhóc đánh người? hay bị người đánh?”

Tôi không để ý y, trong lòng loạn vô cùng.

Trương Mông nói: “Nhóc đừng vội, bên kia tôi có chút quan hệ, tranh thủ giúp nhóc đưa người ra.”

Đến Bắc Kinh thì trời đã tối rồi, chú Triệu gọi điện thoại nói chú đứng ở cửa chờ tôi. Trương Mông cũng không kịp chào hỏi tôi, công bao lớn bao nhỏ đi trước. Lúc đi còn nói buổi tối sẽ liên lạc với tôi, khiến tôi dưng lo lắng.

Sau khi thím Triệu chết, chú Triệu không có tìm thêm ai, nhìn không khác gì trước kia, chỉ gầy đi rất nhiều, cũng không thích cười.

Cùng theo tới còn có Triệu Nhĩ Đóa, năm nay cậu ta cũng lên lớp mười rồi, gầy teo thật cao, đi tới giúp tôi mang balo, nói:

“Không có chuyện gì lớn, đừng lo lắng.”

Tôi mệt mỏi than thở, hỏi: “Sao Mạnh Khung lại đột nhiên đánh người? Hai người biết người chú ấy đánh là ai sao?”

“Không biết, chú cũng không biết vì sao tiểu Mạnh lại đánh người họ.” chú Triệu nói, “Người ta sắp tức chết rồi, chúng tôi muốn bồi thường cho bọn họ nhưng người ta không muốn. Chuyện tiểu Mạnh làm thật quá không phúc hậu.”

Tôi nói: “Chỉ hy vọng chú ấy ở bên trong không chịu khổ.”

Mặt chú Triệu vụn vụn uốn éo, không lên tiếng.

Tôi cau mày, hỏi: “. Đã xảy ra chuyện?”

“Không có.” chú Triệu nói, “Ngày đó chú đi thăm cậu ta, trên người cậu ta không có chỗ nào bị thương. Nhưng cháu đoán giờ thì sao? Họ không đánh cũng có phương pháp giày vò. Cảnh sát bắt tiểu Mạnh ngồi, lúc chú đến cũng không cho cậu ấy đứng lên.”

Chú Triệu thở dài một hơi, nói: “Ngồi thời gian lâu như vậy, là người làm sao chịu nổi?”

Chú Triệu nói câu kia khiến đầu óc tôi ‘ ông ’ một tiếng, nói không ra một cuộc cảm giác trong lòng là gì, cũng không biết mình làm sao về nhà. Tôi chỉ không ngừng gọi cho Trương Mông, nói y nhanh lên một chút.

Trương Mông nói: “Biết, nhóc cho rằng Cục Công An là nhà nhóc hay sao? Tôi còn phải nhờ người khắp nơi đây, mẹ, đừng thúc giục.”

Khi đó tôi thật sự cảm nhận được, trừ tiền, hậu trường quan trọng như thế nào trong xã hội này. Năm nay đại học còn không có chiêu sinh rộng, sinh viên đại học chưa tốt nghiệp giống như tôi các công ty đều muốn tuyển. Tôi chỉ nghĩ mình tìm được việc làm sẽ không thành vấn đề, nhưng không biết vạn nhất gặp phải chuyện gì, không có nhân mạch cũng chẳng làm được cái gì.

Ngày đó sau khi tôi về nhà thì nằm một lát, không nhận được lại xuống lầu đi tới nơi đang giam Mạnh Khung, ngồi ngoài cửa ra vào suốt cả một đêm. Sắp sáng, tôi mua một chén sủi cảo, ăn hai miếng liền ới. Bà chủ rất tốt bụng đưa cho tôi một túi nylông, lại rót chén nước nóng cho tôi.

Tôi nhìn nơi giam Mạnh Khung, đó là khoảng không gian đen kịt, trong lòng bàng hoàng mà bất đắc dĩ.

Nhưng Trương Mông coi như có thủ đoạn, ngày hôm sau Mạnh Khung liền được thả ra. Chú Triệu và Triệu Nhĩ Đóa cùng tôi đi đón Mạnh Khung. Mặt Mạnh Khung sưng lên, trên mặt vẫn có trầy xước, cúi đầu không dám nhìn tôi.

Vết thương trên mặt anh rất rõ ràng, tôi nhìn thấy muốn nổi trận lôi đình nhưng lại không thể biểu hiện ra tại chỗ, còn phải cười với chú Triệu ở bên cạnh đón Mạnh Khung ra ngoài. Trương Mông đang bận liên lạc chuyện điều khắc, tạm thời không có thời gian để ý tới tôi, chỉ gọi điện thoại cho tôi nói hậu trường người Mạnh Khung đánh thực cứng, nói tôi mang theo tiền thuốc thang đi bệnh viện thăm người kia.

Tôi không biết tại sao Mạnh Khung biết được một người có ‘ hậu trường thực cứng ’, cũng không biết rốt cuộc người nọ trêu chọc Mạnh Khung cái gì.

Nhưng chuyện này tôi không nói với Mạnh Khung, bởi vì Mạnh Khung đánh hấn ta nói rõ Mạnh Khung rất chán ghét người nọ, bây giờ đi bệnh viện không phải làm Mạnh Khung ngọt ngào sao. Trong lòng tôi tính toán, mặt không tỏ vẻ gì nói với Mạnh Khung:

“Về nhà thôi.”

Mạnh Khung đáp một tiếng, một bước không rời đi sau người tôi. Chưa đi được hai bước đã gặp sâu người xuống. Anh ngồi dưới đất, co mình lại ôm đầu gối, không nhúc nhích.

Tôi không thể làm gì đành dừng lại, nói với chú Triệu: “Hai người đi về trước đi, làm phiền hai người rồi.”

Mạnh Khung hình như mệt chết đi được, anh trầm mặc không nhắc tới chuyện ở bên trong với tôi, tôi cũng không có hỏi, liền theo anh ngồi dưới một cây đại thụ. Gió lạnh thấu xương, hai chúng tôi lại như đang ngồi dưới tàng cây hóng mát, nhất thời vô cùng an tĩnh.

Qua rất lâu sau Mạnh Khung mới ngẩng đầu lên, anh xoay người, lấy tay sờ sờ mặt của tôi. Ánh mắt tôi nhìn thấy mu bàn tay anh bị thương, máu đã khô lại.

Vết thương trên người anh khiến tôi tức giận. Tôi cố gắng đè nén, dùng giọng bình tĩnh hỏi:

“Đây là làm sao?”

Mạnh Khung cười, nói: “Đánh phải rằng người khác, liền rách.”

Tôi và anh đều biết ‘ người khác ’ là ai. Kỳ lạ là, trong giọng nói của Mạnh Khung lại mang theo hài lòng và sáng khoái. Anh hài lòng khiến tôi không nhận được hỏi:

“Chú và hấn ta có thù oán sao?”

Mạnh Khung nhìn tôi, không lên tiếng.

Rốt cuộc Mạnh Khung cũng đứng lên, anh nói cho tôi biết anh ở bên trong không bị đánh, nhưng những người đó không cho anh ngủ. Anh mệt không chịu nổi nên mới đi ra đứng cũng không được.

Tôi ừ một tiếng, hỏi: “Chú có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có.” Mạnh Khung nói, “Nhưng bọn họ cầm điện thoại của chú đi, chú không có biện pháp gọi điện thoại cho cháu, cũng liên lạc với cháu không được.”

Tôi tính toán một chút, cũng thật khéo, ngày tôi và Trương Mông bị lấp kín thì Mạnh Khung cũng bị bắt vào. Chẳng qua tôi không có ý định nói cho anh biết chuyện tôi gặp nạn, dù sao tất cả đều đã qua.

Về đến nhà Mạnh Khung chưa kịp cởi quần áo đã đắp chăn kéo tôi ngủ cùng anh. Tôi vốn không cảm thấy mệt, nhưng anh ở bên cạnh lại cảm thấy vô cùng an toàn, bất tri bất giác cũng ngủ thiếp đi. Một giấc ngủ đến hơn bốn giờ chiều, đói bụng không chịu nổi. Mạnh Khung tùy tiện lấy một ít thức ăn ra, buổi tối nhiệt độ chậm chậm hạ xuống, khi đó tiết trời còn chưa ấm lại. Trong nhà đã rất nhiều ngày không có người, rất quanh quẽ, Mạnh Khung tính toán đi tắm, nhưng điều hòa không khí lâu rồi không dùng, vừa mở ra bên trong đều là bụi, tôi liền bảo anh hôm nay không có cách nào mở điều hòa, quá lạnh rồi, dọn dẹp một chút tôi và anh đi nhà tắm công cộng thôi.

Về phần máy điều hòa không khí, có thể tháo quạt máy ra, ngày mai rửa sạch rồi dùng.

Mạnh Khung gạt đầu một cái, trở lại phòng tắm cầm khăn tắm và dầu gội đầu, còn giúp tôi mang quần áo tắm rửa.

Đến nhà tắm, Mạnh Khung nói với ông chủ chỉ cần một phòng đơn, hai chúng tôi có thể cùng nhau tắm. Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi cùng nhau tắm rửa, ông chủ cũng không thấy kỳ quái, thuận tay cho chúng tôi một cái chìa khóa liền xoay người sang chỗ khác xem tivi.

Đi tới trong phòng tắm, nhiệt độ lập tức khiến mắt kiếng tôi mờ hết. Tôi dùng quần áo xoa xoa tròn kính, cởi quần áo và giày, không thanh không tức đứng ở sau lưng Mạnh Khung, nhìn xem trên người anh có còn vết thương khác hay không.

Mạnh Khung biết tôi có ý gì, cho nên anh đưa lưng về phía tôi, chần chờ một chút, liền khoanh hai tay cầm vạt áo, sau đó giơ lên quá đỉnh đầu, nhẹ nhàng cởi áo ra, thả vào trong túi đựng quần áo.

Phía sau lưng anh có vài vết rạch nhỏ, cũng không quá rõ ràng. Tôi mấp máy môi, không động, chờ anh tiếp tục cởi ra.

Mạnh Khung lôi quần do dự có muốn tiếp tục cởi hay không, một lát sau thở dài, cởi quần xuống thật nhanh, xoay người liền đi về phía sau. Mặc dù chỉ trong nháy mắt, tôi cũng nhìn thấy rõ cuộc anh muốn che dấu cái gì rồi.

Trên đầu gối anh bầm tím một mảng lớn, đi bộ cũng có chút kỳ cục, giống như lúc tôi và Trương Mông đi xuống tàu, không cong nổi đầu gối.

Cổ họng của tôi giống như là bị cái gì đó ngăn lại, nửa ngày mới khàn khàn hỏi: “Làm sao vậy?”

Mạnh Khung mở vôi hoa sen ra, nhắm mắt tắm, nhỏ giọng nói: “Bị người đập.”

Tay của tôi run một cái, vôi vàng quay lưng đi cởi quần áo, hai ba động tác khóa lại học tử, đứng dưới vôi nước bên cạnh Mạnh Khung.

“ Tại sao?” Tôi hỏi.

Mạnh Khung hàm hồ nói, nói: “Còn có thể là gì, đánh nhau a.”

Tôi nói: “Cháu hỏi tại sao bọn họ lại đánh chú.”

Mạnh Khung lại trầm mặc, hình như đang suy nghĩ cái gì, tôi nói: “Chú đừng gạt cháu.”

Mạnh Khung không biết vì sao lại đau lòng nói: “Bởi vì chú muốn đứng lên. Bọn họ cứ bắt chú ngồi, chân của chú rất đau.”

Nghe anh nói xong lời này, tôi không thể không ngược đầu, để vôi phun hắt nước vào mặt cùng mắt của tôi, bình phục một chút cảm xúc sắp mất khống chế của mình.

61. Chương 61: Mở Tiệm

Edit: Đầm Cơ Tôi trầm mặc hồi lâu, sau đó nói với anh:

“Chú đã hơn 20 tuổi rồi, không phải là một đứa bé nữa. Những lời này cháu không nên nói với chú, nhưng mà.”

Tôi thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà cháu không nói thì ai tới quản chú đây?”

Mạnh Khung nhắm mắt lại, xối sạch bọt trên đầu, nói: “Cháu nói đi, chú nguyện ý để cháu quản chú.”

“Chớ lảm nhảm.” Tôi cau mày liếc anh một cái, nói, “Thế mà lại chạy đi đánh nhau với người ta, chú nói, hắt ta trên chộc chú cái gì?”

Mạnh Khung không lên tiếng, tôi cứ chờ anh nói, sau đó anh bị tôi ép hỏi nóng nảy, xoay người, nhỏ giọng nói với tôi:

“Bởi vì chú hận hắt ta.”

Lúc nói lời này, vẻ mặt của anh vừa đau lòng lại uất ức, giống như đánh người nọ cũng không đủ để bình ổn lửa giận trong anh. Mạnh Khung như vậy khiến tôi không còn lời nào để nói. Bản thân anh là một người đàn ông thực tế lại dịu dàng, nếu như có người có thể khiến anh hận, vậy nói rõ người nọ không phải là thứ gì tốt.

Tất cả mọi người cảm thấy anh gây đại họa, lúc này tôi không đứng ở bên anh, thì ai đứng đây?

Vì vậy tôi không khiển trách anh nữa, cầm khăn lông ướt chà lưng cho anh.

Mạnh Khung đưa lưng về phía tôi, rất dịu ngoan.

Tôi rất ngạc nhiên muốn biết người đàn ông bị Mạnh Khung đánh đó là ai, tôi không biết một người đàn ông thế nào mới có thể khiến Mạnh Khung ghi hận, quan trọng nhất là, người nọ còn có địa vị rất cao, sao lại có liên quan tới Mạnh Khung?

Trương Mông càng vì chuyện này sốt đầu mề trán, Mạnh Khung mặc dù được thả ra, nhưng người bị đánh lại không buông tha. Trương Mông vốn muốn tôi mang theo chút trái cây đi thăm hấn, nhưng người nhà của hấn lại từ chối. Nghe nói chuyện này, Trương Mông vội vàng chạy tới bệnh viện, đứng bên ngoài nửa giờ với tôi cũng không ai mở cửa.

Trương Mông cười khổ một tiếng, nói: “Cha nhóc thật có thể gây chuyện, đáng ghét, nếu không hay là nhóc gọi anh ta tới cửa tạ tội đi.”

Tôi nói: “Không, hấn ta muốn gặp thì gặp không muốn gặp thì thôi, còn có thể làm gì tôi?”

Chuyện này cuối cùng vẫn không giải quyết được gì, không ai đòi tiền chữa bệnh, tôi còn tưởng rằng ngày sau còn có bao nhiêu nguy hiểm chờ tôi và Mạnh Khung. Ai ngờ không có gì cả, không ai tìm chuyện cũng không có người trả thù. Hình như trong chỗ tôi đã có người sắp xếp tất cả, sau sóng gió, cuộc sống còn phải tiếp tục.

Lúc tôi sắp quên chuyện này thì lại sắp đến ngày đi học.

Trương Mông mời người mở ra một khối Phỉ Thúy lớn nhất, vốn không có báo hy vọng, nhưng vừa mở ra liền phát hiện lớp đá phía ngoài cùng mỏng giống như giấy, đá bên trong lại vô cùng tốt, màu sắc đậm, dường như không có tỳ vết nào. Trương Mông bỏ ra nhiều tiền mời người điêu khắc, còn chưa thành hình đã bị người mua đi rồi.

Tôi đã thấy hòn đá kia, hình dáng rất rõ ràng, Trương Mông nói y muốn điêu khắc thành nhin Bán Bích Giang Sơn.

So với giang sơn của y, tôi càng quan tâm khối đá này có thể bán bao nhiêu tiền hơn. Trương Mông nói người nọ nguyện ý ra 50 vạn, nhưng nộp thuế phải nhứt đầu một hồi.

Tôi có chút thất vọng. Ngày sau thị trường phỉ thúy tăng gấp bội, một khối Phỉ Thúy tốt lại lớn như vậy ít nhất phải trăm vạn, nếu có thể để một thời gian nữa là sẽ có giá tốt hơn. Nhưng Trương Mông đã bán đi rồi, nói điều này cũng vô dụng.

Trương Mông chuyển tiền vào trong thẻ của tôi, khi đó còn không có tiền góp, muốn mua cửa hàng phải trả một lần toàn bộ. Tôi nhìn thẻ cảm thấy chưa đủ, lại mượn Trương Mông chút tiền. Trương Mông lại chuyển tiền vào thẻ cho tôi rất nhanh, nói không cần trả, xem như ứng trước lương cho những tháng sau. Tôi nói cảm ơn, suy nghĩ một chút, hỏi:

“Chú Trương, chú có biết người ba tôi đánh tên gì không?”

Trương Mông đang bẻ bột, nói rất qua loa: “Không biết, tốt lắm tốt lắm, tôi cúp.”

Ngày trở lại trường có rất nhiều người, Mạnh Khung theo tôi cùng nhau chen lên xe điện ngầm. Khi đó tuyến xe điện ngầm đã lưu thông, lên xe là có thể trực tiếp tới trường học. Cổng xe điện ngầm đối diện chung cư của Mạnh Khung, bởi vì giao thông thuận lợi, phòng ở của Mạnh Khung đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng tăng giá. Có người liên lạc với Mạnh Khung, hỏi anh có muốn bán nhà hay không. Tôi nói với Mạnh Khung: “Đừng bán, chờ cháu tốt nghiệp rồi hãy tính.”

Mạnh Khung liền không đề cập chuyện này nữa.

Vừa đến trường học, bạn cùng phòng liền nói cho tôi biết: “Trần Khải Minh, thầy hướng dẫn bảo cậu có thời gian thì đến phòng làm việc của thầy một chuyến.”

Tôi sững sốt một chút, gật đầu một cái, không vội đi ngay mà mang Mạnh Khung đi ăn cơm trước, lại tiễn anh về mới đi tìm thầy hướng dẫn.

Lúc đến thời gian có chút không thích hợp. thầy hướng dẫn của chúng tôi là nghiên cứu sinh, bây giờ còn đang đi học, tôi chỉ có thể đến dây phòng của nghiên cứu sinh đứng chờ. Thầy hướng dẫn đi học đến mười hai giờ trưa mới về, nhìn thấy tôi liền trực tiếp dẫn tôi tới phòng ăn, chuẩn bị vừa mời tôi ăn cơm vừa nói.

Ăn được gần no rồi, thầy hướng dẫn mới lau miệng, nói:

“Khải Minh, em có muốn nghiên cứu không?”

Tôi ừ một tiếng.

Anh nói: “Vây cũng tốt, tôi và em nói chuyện bảo vệ một chút đi.”

Ngày đó thầy hướng dẫn nói với tôi rất nhiều chuyện, thầy nói năm thứ nhất đại học lo lắng tôi còn nhỏ tuổi, không thích ứng được với cuộc sống đại học. Không ngờ thành tích của tôi lại tốt vô cùng, mỗi môn đều đạt điểm A. Thành tích như vậy vẫn kéo dài đến năm thứ hai đại học, môn số học của tôi được một con B, thầy hướng dẫn rất sợ tôi không chịu nổi, sau lại phát hiện kết quả tôi vẫn như cũ, thầy mới yên tâm.

Thầy nói tôi có dũng khí đối mặt với thử thách khó khăn, những thử thách khó khăn đó có nhiều người dù lớn tuổi hơn tôi cũng không thể thừa nhận.

Nghe lời của thầy, tôi chỉ có thể cười khổ. Trên thực tế tôi lớn hơn bạn học cùng lớp nhiều, gặp phải thử thách khó khăn lại càng nhiều hơn, mà cuộc sống vẫn phải luôn tiếp tục, thay vì oán trách, còn không bằng tha thứ bỏ qua.

Vì vậy cứ như thế không giải thích được, danh ngạch bảo vệ nghiên cứu liền rơi xuống đầu của tôi.

2h chiều, tôi liền ra khỏi cổng trường, đi dọc theo con đường tương đối phồn hoa tìm xem có cửa hàng nào bán hay không. Phòng ốc gần trường học quá đắt, tôi đi hai con đường cũng không tìm được nơi thích hợp.

Cuối cùng ngừng lại ở một nhà tiệm ăn buôn bán tương đối lạnh tanh, khu vực nơi đó cũng không tồi, nhưng thực phẩm làm rất không sạch sẽ, sinh viên bình thường không muốn tới nơi này ăn cơm. Ông chủ cứ oán trách với tôi đã mấy tháng nay ông không có thu được đồng tiền lời nào rồi.

Tôi dừng một chút, dùng giọng thương lượng nói với ông ta:

“Vây tại sao chú không bán tiệm này cho tôi.”

Lắp đặt thiết bị cho cửa hàng tốn gần hai tháng, tôi lại dựng một gian phòng nhỏ trong góc khuất, chỉ để một cái giường ngủ, nghĩ nếu Mạnh Khung mệt mỏi còn có thể nghỉ ngơi một chút.

Chuyện mua cửa hàng tôi không nói với Mạnh Khung, chờ tất cả đều chuẩn bị xong, tôi mới dẫn anh tới nơi này.

Tôi nói: “Mạnh Khung, không phải chú muốn mở tiệm bánh gần trường học của cháu sao?”

Mạnh Khung kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi nói: “Cái này cho chú.”

Vì vậy Mạnh Khung đem mọi thứ trong nhà trong cửa hàng thuê đến tiệm này. Tiệm rất nhỏ, đồ bày đầy mặt đất. Tôi có chút khó chịu, cảm thấy chỗ này quá nhỏ rồi. Nhưng mà chỉ một tiệm nhỏ như vậy, tôi còn phải mượn không ít tiền, những chuyện khác. Sau này hãy nói thôi.

Mạnh Khung thì lại rất vui mừng, anh nói chỉ cần có thể cách tôi gần một chút, là được.

Tâm tình vui mừng của anh cũng ảnh hưởng đến tôi, đêm hôm đó tôi không trở về trường học, ở cửa hàng bánh giúp Mạnh Khung dọn dẹp. Lau sàn nhà ba lần, lại thu dọn một chút, buổi tối hai chúng tôi nằm trên giường đôi ngủ.

Mạnh Khung vẫn bị vây trong trạng thái hưng phấn, anh càng không ngừng hôn trán tôi. Tôi bị anh trêu chọc cứng lên, anh liền với tay dò vào trong quần của tôi, chẳng được bao lâu liền chui vào trong chăn, cúi đầu dùng miệng giúp tôi lấy ra.

Nơi này không có thuốc bôi trơn cho nên tôi không đụng vào phía sau anh mà chỉ cọ giữa hai đùi anh. Mỗi khi đỉnh đụng phải hậu huyệt của Mạnh Khung thì anh sẽ che miệng thật chặt, chỉ sợ âm thanh quá lớn sẽ bị người bên ngoài nghe. Tôi từ phía sau đỉnh lấy anh, Mạnh Khung dường như sắp ngã xuống dưới giường. Vì vậy tôi phải giữ thật chặt hông của anh, hung ác mà thô bạo kéo anh về phía bụng mình.

Nhờ ánh trăng nhìn đường cong sau lưng anh, tôi nhìn không được cần mạnh một cái lên bả vai anh.

“ ! ”

Mạnh Khung rên rỉ dồn dập thở, tôi dùng ngón tay sờ nếp uốn phía sau anh, dùng đỉnh ướm át chà xát nơi cứ luôn đóng mở đó.

Mạnh Khung nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt đều ướm át. Ánh mắt thuận theo cùng thấp thỏm đó khiến bụng tôi tê rần, ngón tay trượt xuống phía dưới nắm lấy hạ thể của anh, dịch bắn ra làm ướt nhẹphía dưới của Mạnh Khung, bao gồm cả miệng huyệt.

Mạnh Khung ý bảo tôi có thể đi vào, nhưng tôi vẫn do dự. Ngày hôm trước tôi mới đi vào, chỗ này vốn không phải dành để làm sự việc này, đi vào quá thường xuyên có thể mang đến tổn thương cho Mạnh Khung.

Tôi dùng khăn lông lau người cho Mạnh Khung, sau đó nằm ngủ cùng anh. Anh hỏi tôi:

“Tiệm này là thuê sao?”

Tôi nói: “Mua.”

Vì vậy Mạnh Khung không nói nữa, thật lâu sau mới nói: “Mượn tiền Trương Mông?”

“Ừ.”

Mạnh Khung nói: “Chú cho thuê quán bên kia, mỗi tháng có thể kiếm được mấy ngàn, cháu trả lại cho anh ta đi.”

Tôi nói: “Tốt.”

Mạnh Khung thân mật hôn tôi, tôi sờ hạ thể nửa cứng của anh, hỏi anh có muốn tiết ra không. Anh lắc đầu một cái, nói quá mệt mỏi, chỉ muốn trò chuyện cùng tôi.

Tôi ừ một tiếng, nghe anh nói.

Mạnh Khung nói: “Chú nói, cháu đừng tức giận.”

Tôi nói: “Chú nói đi. Cháu đã giận chú lúc nào đâu?”

“Chú muốn cho.” Mạnh Khung thở phào nhẹ nhõm, chần chờ một chút, nói: ” cho Lý Diệp Hà thuê quán. Cháu còn nhớ rõ cô ấy không?”

Vừa nghe đến cái tên ‘ Lý Diệp Hà ’ này, tôi có chút mê mang, nói: “Không nhớ rõ.”

“Chính là đồng hương của chú.” Mạnh Khung nói, “Nữ, rất đen rất gầy, từng ở nhà chúng ta một ngày.”

Tôi nhớ ra rồi, nhìn anh hỏi: “Tại sao lại cho cô ta thuê?”

“Cô ấy. Không phải là người quen sao, chú cũng không tiện từ chối, không biết tại sao cô ấy lại biết chú muốn cho thuê quán.” Mạnh Khung nhìn tôi một cái, hỏi, “Không giận chứ?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt.” Mạnh Khung nói, “Còn chưa cho thuê đâu, cháu không muốn cho cô ấy thuê cũng không sao.”

“Không có việc gì.” Anh để ý khiến tôi lại càng không để ý, cho ai thuê cũng như nhau, người quen còn có thể giữ gìn quán hơn. Tôi cầm tay của anh, thả cánh tay vào trong chăn, nhắm mắt lại, nói: “Ngủ đi.”

Về sau mỗi tuần vừa đến thứ sáu tôi liền chạy tới quán Mạnh Khung, quét dọn một tuần lễ liền khai trương. Ngày thứ nhất mua một tặng một, Mạnh Khung làm bánh ngọt ăn ngon hơn nữa không quá đắt, làm sạch hơn quán bên cạnh, cộng thêm sinh viên tương đối hiếu kỳ với quán mới mở, cho nên rất nhanh hấp dẫn không ít người. Mạnh Khung vội quá mức, chỉ mình bánh gato đã bán hơn 100 cái, buôn bán quả thật rất tốt. Hơn tám giờ bánh trong quán vẫn nhiều, buổi trưa tôi đến dường như đã gần hết.

Buổi tối Mạnh Khung đóng cửa, mang theo một hộp đồ ăn vặt đi tới trường tôi. Tôi dẫn anh đến phòng ăn ăn cơm, sau đó ngồi trên bậc thang vừa nói chuyện phiếm vừa ăn.

Những năm này Mạnh Khung học được không ít tay nghề, làm thứ gì cũng ăn ngon, thậm chí anh còn học được cách làm toffee, thêm chút đậu phộng là có thể đem bán. Tôi thật ra không thích đồ ăn vặt ngọt như vậy, nhưng vì là Mạnh Khung làm, cho nên cũng thích theo.

“Chú muốn thuê người làm.” Mạnh Khung nói, “Vừa làm vừa tính tiền vội trở tay không kịp, phải gọi thêm mấy người đến giúp bưng bê.”

“Tốt.” Tôi hỏi anh tiền lời hôm nay, rất giật mình, Mạnh Khung cười cười, nói, “Bởi vì là ngày đầu tiên mà.”

Nhưng những ngày sau tiệm anh buôn bán cũng không hề giảm sút, sinh viên mua bánh ngọt sinh nhật cũng đặt từ chỗ của anh. Mạnh Khung còn đặc biệt chăm sóc sinh viên trường tôi, nếu có thể đưa thẻ học sinh ra, anh sẽ bớt tám phần trăm.

Có người rất tò mò hỏi tại sao chỉ có trường đại học X được giảm giá, Mạnh Khung sẽ nói:

“Bởi vì người tôi yêu cũng học ở trường đó.”

62. Chương 62: Cùng Giường

Edit: Đầm Cơ Sau này mỗi khi đến thứ sáu, tôi và Mạnh Khung sẽ cùng nhau ngồi xe điện ngầm trở về, có lúc sáng sớm liền thuận tiện đi dạo chợ một chút. Tôi và Mạnh Khung đã tới chợ vô số lần, mỗi lần đều là lúc không đến không được. Mạnh Khung sẽ liệt kê tất cả những thứ muốn mua ra giấy, sau đó tính toán phải dùng bao nhiêu tiền, nếu không anh sợ tiền của anh không đủ.

Nhưng bây giờ không cần. Hai chúng tôi chậm rãi đi về phía trước, có lúc sẽ nói hai câu, có lúc không nói, nhìn giá hàng hóa, cần liền lấy, không cần cũng có thể cầm.

Lúc nói chuyện, Mạnh Khung sẽ rất dịu dàng nhìn tôi, nghiêm túc nghe tôi nói. Tôi biết tâm tình Mạnh Khung rất tốt, anh đã lý giải sâu sắc những gì mình có thể tự làm tốt — chỉ một tuần lễ tiệm đã lời gần 5000 nguyên, kinh tế dư dả khiến Mạnh Khung tự tin hơn, anh không hề cúi đầu nói chuyện với người ta nữa. Lúc cúi đầu lưng Mạnh Khung có chút gù, tôi sửa cho anh hai lần, Mạnh Khung liền thay đổi.

Ngày đó khi về nhà, Mạnh Khung dắt tay của tôi. Tôi nhẹ nhàng lắc một cái. Trên thực tế, kể từ trước khi tôi học đại học, Mạnh Khung sẽ không chủ động nắm tay tôi ở nơi nhiều người nữa. Phương thức anh nắm tay tràn đầy tính độc chiếm và khống chế, người hiểu chuyện chỉ cần nhìn một cái liền hiểu quan hệ của hai chúng tôi là thế nào. Mạnh Khung cũng hiểu điều đó, cho nên anh tận lực khắc chế mình biểu lộ cảm xúc ở trước mặt người ngoài.

Nhưng hôm nay anh không còn khắc chế. Tôi dùng một chút, không giãy dụa nữa, mặc cho anh nắm.

Tôi và Mạnh Khung một người cầm một túi đồ, ăn xong bữa ở quán mì thịt bò trước cửa chung cư. Anh ăn ba tô, hai tô cho tôi.

Cơm nước xong cũng chưa vội trở về, chúng tôi từ từ đi về nhà, vừa vào nhà anh liền dùng ngón tay nhẹ nhàng gầy gầy lòng bàn tay tôi. Tôi dùng sức cầm, anh liền bất động, một lát sau lại dùng ngón tay sờ sờ theo chỉ tay trong lòng bàn tay tôi. Tôi nói: “Đừng làm rộn.”

Mạnh Khung liền lại gần hôn lỗ tai tôi, nói: “Tốt.”

Miệng nói như vậy nhưng tay lại không làm vậy, anh đi về phía trước hai bước, sau đó dừng lại, dựa thân thể vào trong lòng tôi. Tôi ngửi thấy hương vị ngọt ngào đặc hữu của bánh ngọt trên tóc anh, dùng sức hít một hơi liền sờ sờ lưng anh, nói: “Về nhà lại nói.”

Mạnh Khung không nói, anh thuận theo để tôi sờ sau lưng mình. Những ngày qua Mạnh Khung vẫn đứng làm bánh ngọt, mệt mỗi giây đi, cách quần áo dày như thế cũng có thể sờ thấy xương sống của anh.

Chúng tôi mới vừa đi tới lầu ba liền nhìn thấy một bóng đen mơ hồ ngồi ở trên cầu thang cửa nhà Mạnh Khung. Đèn tự động chợt sáng lên, người nọ đứng dậy, hép mắt nhìn bên này.

Cô mặc một cái váy mỏng dài đến gối, còn đi tất, trên chân cũng mang giày cao gót rất cao. Cô gái nhìn thấy Mạnh Khung, rất mừng rỡ kêu:

“A anh Khung.”

Nghe cô kêu Mạnh Khung là ‘anh’, tôi mới biết cô là ai. Chính là Lý Diệp Hà đồng hương của Mạnh Khung. Cô thay đổi rất nhiều so với mấy năm trước, trên người đã không còn chút hơi thở thuần phác khi xưa, cả người xinh đẹp và thời thượng, nhìn trời lạnh như thế này mà cô dám mặc váy là biết.

Mạnh Khung vô cùng lúng túng, theo bản năng lui về sau một bước, khẽ tránh sau người tôi, anh nói:

“Diệp Hà. . . . cô xem, hai chúng tôi đều cơm nước xong rồi, không có cách nào mời cô ăn bữa cơm, nếu không, hôm nay cô đi về trước đi? Ngày mai trở lại.”

Lý Diệp Hà rất rộng rãi : “Nhìn anh nói kìa, em đâu có tới nhà anh để ăn chực. Em chỉ đến thương lượng với anh chuyện thuê phòng trọ. Chúng ta cũng không có hợp đồng, em. . . .”

Mạnh Khung còn muốn nói điều gì, sau đó rất do dự nhìn tôi. Tôi cúi đầu nhìn hạ thể Mạnh Khung, nơi đó đã mềm nhũn, liền lấy chìa khóa từ trong túi đó, nói với Lý Diệp Hà:

“Vào đi.”

Thời tiết mặc dù có chút ấm lên nhưng vẫn còn lạnh, một cô gái mặc váy chờ lâu như vậy, nên để cô đi vào uống chén nước nóng.

Tôi trở về phòng trong đọc sách, hai người bọn họ ở phòng khách nói chuyện. Giọng của cô gái bén nhọn hơn Mạnh Khung, Mạnh Khung không ngừng nói:

“Cô nhỏ tiếng chút. . . . Đại ca đang ở đọc sách trong phòng.”

Lý Diệp Hà rất kích động, cô đề cao giọng mấy lần, Mạnh Khung không thể không ngắt lời cô. Cuối cùng Mạnh Khung không bình tĩnh nữa, thở dài, nói:

“Tôi đi châm trà cho cô.”

Hai người hàn huyên thật lâu, dường như đều là Lý Diệp Hà nói. Chờ cô gái kia đi rồi, tôi mới từ trong phòng ra ngoài, Mạnh Khung đang đem ly trà duy nhất trong nhà vứt vào thùng rác, quay đầu lại nhìn tôi, cười cười.

Tôi ngồi vào ghế sa lon, đột nhiên cảm thấy ngồi phải cái gì đó, vén tấm phủ ghế sa lon lên liền thấy bên trong có một thư ẩn danh.

Tôi nhìn Mạnh Khung, Mạnh Khung ý bảo tôi có thể mở ra.

Phía trên kia là chữ viết xinh đẹp của phái nữ.

Anh Khung:

Anh còn nhớ rõ cây táo khi còn bé chúng ta cùng nhau trèo kia không? Vừa đến mùa thu cây sẽ có rất nhiều táo đen, anh trèo lên cây hái cho em ăn, dùng nước lạnh rửa, tay đều cóng đến tím bầm. Năm nay giải tỏa, cái cây kia bị chặt bỏ rồi. Lúc nào chúng ta cùng nhau trở về xem một chút đi.

Em nguyện ý thuê phòng trọ của anh —— dù anh muốn bao nhiêu tiền.

Mặc dù không viết tên, nhưng nhìn là có thể biết rõ cuộc là ai viết. Tôi đưa thư cho Mạnh Khung, Mạnh Khung nhìn qua, liền vứt thư đi.

Anh nói: “Đại ca, cháu đừng tức giận.”

Tôi nói, “Cái này thì có gì để tức giận.”

Mạnh Khung co quắp nói: “Khi còn bé chú chỉ hái táo cho cô ta có một lần, hôm nay không phải chú bảo cô ta đi đến tìm chú. Chú không ngờ có thể thấy cô ta. . . .”

“Mạnh Khung.” Tôi ngắt lời của anh, nói: “Cháu biết. Điều này rất bình thường, cháu sẽ không vì chuyện nhỏ này mà tính toán chi li. Cũng giống vậy, nếu có cô gái nào tới tìm cháu, chú cũng sẽ không. . . . Thôi.”

Từ ‘đi’ cuối cùng tôi vẫn không thêm vào, bởi vì tôi phát hiện sắc mặt của Mạnh Khung chìm chìm, anh dùng vẻ mặt nói cho tôi biết, anh sẽ, anh sẽ rất để ý.

Tôi chỉ có thể nhìn vào mắt của anh nói: “Mạnh Khung, chú biết không, tình yêu của hai người, cần phải tin tưởng.”

“Chú tin cháu.” Mạnh Khung nói, “Chú tin cháu sẽ không thích người khác. Nhưng cháu quá ưu tú, chú vẫn muốn giấu cháu đi, không để người khác gặp, khiến bọn họ nhìn cũng nhìn không thấy.”

Mạnh Khung nói bên tai tôi:

“Cháu là bảo vật quan trọng nhất của chú.”

Tham muốn chiếm hữu của anh quá mạnh mẽ, quả thật khiến tôi không còn lời nào để nói.

Tháng sáu ập xuống một trận mưa to. Mây đen thành linh kéo tới che hết bầu trời, rõ ràng là chín giờ sáng nhưng lại tối giống như nửa đêm, mấy tia chớp dồn dập mà chói mắt lướt qua trên bầu trời, tiếng sấm ầm ầm mới chậm chạp mà đến.

Mây đen trầm trầm áp xuống nhưng không có mưa, giáo sư trên bục giảng cười nói tan lớp để sinh viên về sớm một chút —— trời tối như vậy, nói không chừng sẽ mưa rất to.

Không may, bọn sinh viên vừa ra cửa mưa liền bắt đầu rơi xuống. Phía bắc mưa mãnh liệt và hung bạo hơn, mang theo tiếng gió gầm rú không chết không thôi, mưa hung hăng rơi xuống từ trên không. Mưa xen lẫn hơi nước mát mẻ đập vào mặt, khiến người ta vô cùng nhếch nhác.

Tôi đi ra khỏi phòng học lúc trời đang mưa như thế. Cơn mưa này khiến tôi lo lắng cho cửa tiệm của Mạnh Khung. Địa thế nơi đó rất thấp, nước mưa sẽ chảy đến kia bên, thừa dịp trời mới vừa mưa nên nói Mạnh Khung khóa cửa nhanh lên, hôm nay đừng buôn bán.

Tôi che dù chuẩn bị đi về phía bên kia. Mưa quá lớn, người đi trên đường phố đều chạy vào mái hiên tránh mưa, cũng có mấy người không che dù chạy như điên ở trong mưa, lúc này mưa chưa tới mười phút, trên mặt đất liền bắt đầu có nước đọng rồi. Tôi tăng nhanh bước chân, chạy tới chỗ Mạnh Khung.

Trên đường đi thấy một nữ sinh ngồi dưới đất. Cô mặc tất chân rất mỏng, có lẽ là bị cái gì đó vướng phải, cô an vị ở nơi đó che dù. Tôi hỏi cô có cần giúp một tay không, nữ sinh đó rất e lệ, lắc đầu một cái nói không cần.

Tôi đang không có thời gian, không dừng lại nữa liền trực tiếp chạy tới chỗ Mạnh Khung bên kia.

Quán của Mạnh Khung đóng cửa thật chặt, nước sắp qua nấc thang rồi. Cho dù che dù quần áo của tôi cũng ướt hết, tôi dùng chìa khóa mở cửa, vừa cởi quần áo vừa đi vào trong.

Mạnh Khung đang khóa cửa phòng bếp, vừa nhìn thấy tôi cởi trần đi vào, giật mình một cái, hỏi:

“Cháu tới làm gì vậy?”

Tôi nói: “Phía bên chú địa thế quá thấp. Tới ký túc xá với cháu đi.”

Mạnh Khung đáp một tiếng, nói: “Tốt. Chú tìm bộ quần áo cho cháu.”

“Trong ký túc xá có.”

“Chẳng lẽ cởi trần như thế đi về?” Mạnh Khung xem tôi, lắc đầu một cái, “Không được.”

Vì vậy tôi chỉ có thể thay một cái áo phông, trong lòng nghĩ mặc cũng như không, một lát vẫn sẽ ướt. Nhưng không thể từ chối ý tốt của Mạnh Khung nên nói: “Nhanh lên một chút đi, một lát nữa ngập rồi không về được.”

Chờ Mạnh Khung ra ngoài, tôi liền khóa lại cửa. Mạnh Khung chặn phía dưới cửa kiếng mấy tấm ván, có thể ngăn một phần nước tràn vào.

Mưa càng lúc càng lớn, tôi và Mạnh Khung không thể không nắm tay, có lúc còn phải dừng lại. Trên dù truyền đến tiếng mưa rơi rất to, âm thanh đó khiến tôi lo lắng dù có thể bị rách hay không.

Lúc chúng tôi trở về trường học lại thấy cô gái ngồi dưới đất đó. Cô gấp đến độ khóc lên, vừa nhìn thấy tôi liền liều mạng khoát tay.

Cô há to mồm nói gì đó nhưng mưa quá lớn, tôi chỉ nghe được tiếng khóc của cô, không nghe rõ cô nói cái gì.

Đi vào mới biết thì ra váy của cô ta bị rách, còn trúng nơi rất xấu hổ. Vừa mới đầu cô xấu hổ, không muốn để tôi giúp, ai dè váy mắc ở phía trên cửa, cô làm sao vậy cũng túm không ra. Mất thấy mưa càng lúc càng lớn, cô sắp bị hù chết, vừa nhìn thấy hai chúng tôi liền không để ý mặt mũi, liều mạng cầu cứu.

Nơi váy cô gái bị mắc rách thật sự quá xấu hổ, Mạnh Khung nhìn tôi một cái, khiến tôi che dù cho anh, ý bảo anh tới. Mạnh Khung lúi mấy lần cũng không còn lúi được váy cô gái ra ngoài. Sau đó anh nói:

“Nếu không cô cởi váy ra đi, lấy áo khoác khoác vào.”

Cô gái khóc lớn hơn. Tiếng mưa lớn như vậy, trên người cô đều ướt hết, run run khóc. Trên tay Mạnh Khung cầm mấy món quần áo ướt tôi vừa cởi, anh do dự một chút, vẫn giao cho cô gái.

Dù sao cũng là thời khắc đặc biệt. Mạnh Khung rộng rãi khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, tôi biết anh không vui, sẽ không tiếp tục ở nơi đó chờ, chỉ cầm tay Mạnh Khung, mang theo anh tới phòng ngủ của tôi, đồng thời nói:

“—— quần áo đó cháu không cần nữa.”

Đại học nghỉ sớm, tháng Sáu đã không có khóa gì, các sinh viên đều ở trong phòng ngủ học tập. Phòng ngủ của chúng tôi có hai người dọn ra ở riêng, các bạn cùng phòng còn lại đều đi chơi cùng bạn gái, trong phòng ngủ thường thường chỉ có một mình tôi.

Lúc xế chiều người bạn cùng phòng gọi điện thoại cho tôi, nói mưa quá lớn, cậu không trở về. Vì vậy tôi nói với Mạnh Khung:

“Tối nay ở chỗ này đi.”

Mạnh Khung mở to hai mắt, hỏi: “Có thể không?”

“Ừ.” Tôi nói, “Thầy quản lý ký túc xá ngủ lúc mười một giờ đêm. Chúng ta ở bên ngoài đợi đến mười một rưỡi trở về, thầy sẽ không phát hiện. Mười hai giờ thầy sẽ đi ra ngoài ăn cơm, mười hai giờ chúng ta đi.”

Mạnh Khung gật đầu một cái, nói: “Được, chú còn chưa từng ngủ lại chỗ của cháu đâu.”

Tôi mang theo Mạnh Khung đến thư viện, vốn sợ anh cảm thấy nhàm chán nhưng tôi lại phát hiện, Mạnh Khung chỉ cần đi với tôi đã rất hài lòng, dù chỉ ngăn người nhìn tôi cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Mười một giờ rưỡi, tôi và Mạnh Khung trở lại phòng ngủ. Anh có vẻ vô cùng khẩn trương, hình như rất sợ sẽ bị thầy quản lý ký túc xá phát hiện. Tôi nói:

“Chú đừng khẩn trương, bị phát hiện thì chúng ta dọn ra chỗ khác ở.”

“Không phải.” Mạnh Khung nói, “Chú sợ cháu bị mắng.”

Cuối cùng cũng thành công trà trộn vào, rửa thân thể một chút, hai chúng tôi liền nằm trên giường cùng nhau. Giường rất nhỏ, hai đấng mày râu đều phải nằm nghiêng mới được. Tôi vốn muốn mượn giường người khác, nhưng Mạnh Khung chết sống không cho.

Anh dùng sức chôn đầu vào trong gối của tôi, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn tôi, không lên tiếng.

63. Chương 63: Phiên Ngoại

Edit: Đầm Cơ Tôi tên là Trương Mông, từ ‘Mông’ đọc hai tiếng, nhưng thật ra là một nghĩa với chữ mông trong ‘lừa gạt bịp bợm’. Mẹ tôi hình đã biết từ rất sớm, cả đời tôi làm đều là nghề buôn bán lừa gạt bịp bợm.

Mẹ tôi ấy là loại tiểu thư điển hình, lúc tôi chảy nước mũi chạy đầy đường, bà sẽ lôi tôi trở về để uống trà buổi trưa với bà. Nhà tôi không có tiền mua lá trà, có lúc cánh hoa hồng cũng có thể bị bà ngâm trong nước, có lúc tôi tình nguyện bà ngâm lá cải trắng cho tôi uống, bởi vì tôi thích vị nước luộc cải trắng hơn.

Khi đó tôi không hy vọng bà có thể dạy cho tôi chuyện tình tao nhã bao nhiêu, tôi chỉ hi vọng bà có thể ngồi xổm xuống, dùng khăn tay sạch sẽ của bà xoa nước mũi sắp chảy tới khóe miệng cho tôi một chút.

Ở trong ấn tượng của tôi, cha vĩnh viễn là kẻ hèn nhất vô năng, quyền quyết định mọi chuyện trong nhà đều ở trong tay mẹ, mỗi lần gây gổ, mẹ sẽ rống ‘lúc đầu tại sao tôi lại gả cho anh cơ chứ! Chính anh nghĩ rõ ràng đi!’ Từ từ trưởng thành, từ mấy chuyện linh tinh người ngoài nói tôi bắt đầu hiểu tình trạng không ngang hàng nhà chúng tôi. Ông ngoại tôi — cũng chính là ba của mẹ tôi, là một quân nhân quyền cao chức trọng, mấy chuyện quốc sự có thể nói một câu. Ba của tôi thì sao? Theo ba tôi nói, gia đình ông tám đời bần nông, sau khi cải cách ông tới thành phố đi làm, cứu mẹ tôi suýt bị người cường gian, mẹ tôi liền quyết định gả cho ông.

Mẹ tôi nói bà thích ba tôi lúc đó, nổi giận dỗi dỗi, rất có khí khái đàn ông. Nói lúc yêu đương mẹ tôi còn tưởng rằng ba tôi là vì đối tốt với bà cho nên tỏ ra mềm yếu một chút, vì vậy bà càng thêm yêu thích ba tôi, không để ý ông ngoại khuyên can, nhất quyết phải gả cho anh nông dân nhỏ ngoại lai này. Tất cả giống như phim truyền hình, ông ngoại và mẹ tôi đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Nhưng cuộc sống lâu dài khiến tôi mẹ phát hiện, ba tôi chính là người đàn ông hèn yếu, lần đó cứu trợ không ngờ là một kỳ tích trong cuộc đời cha tôi, ông dường như dùng hết dũng khí trước nay của mình.

Ở trong hoàn cảnh này, tôi sinh ra.

Tôi u mê ngồi ở trên cành cây, nhìn người lớn mang ghế nhỏ ngồi dưới tàng cây, hai chân bắt chéo ngúng nguẩy nói:

“Vợ ông Trương thật lợi hại, ông Trương không chế không được ”

“Đừng nói, lỡ bà ta nghe thấy gây gổ với chú thì sao?”

“Tôi sợ bà ta sao?” Người nọ phẫn nộ nói, lại đổi đề tài.

Tôi hít hít nước mũi,捏 một quả đại ném vào trong chén nước mấy người đó đang uống, sau đó nghe bọn họ tức giận gầm thét:

“Con mẹ nó đồ sinh ra không có cha quản!”

Vết rách càng lúc càng lớn, có một ngày rốt cuộc mẹ tôi không chịu nổi, nổi trận lôi đình dẫn tôi đi ra bên ngoài. Người cha hèn yếu kéo bà lại, bà tức giận hất tay ra, dùng sức đóng cửa.

Tôi bị bà kéo nghiêng về phía trước, dường như sắp bay lên, đi không biết lâu, rốt cuộc ngừng lại trước một ngôi nhà khí phái. Lúc đó vốn từ ngữ của tôi rất ít, gian nan tổng kết ra một từ miêu tả ngôi nhà đầy khí khái này, đó chính là:

Quá xa xỉ.

Mẹ tôi lần đầu tiên ngồi xổm xuống, dùng khăn tay lau mặt cho tôi. Lau hồi lâu, cảm thấy tôi có thể gặp người rồi mới kéo tôi bấm chuông cửa.

Mẹ của tôi vừa vào cửa liền khóc. Tôi chưa từng thấy bà khóc đến đau lòng như vậy, bởi vì bà ở trong nhà của chúng tôi vĩnh viễn cao quý có khí chất, bà chưa bao giờ rửa bát, chưa bao giờ dọn dẹp phòng, tất cả đều vênh mặt hất hàm sai khiến cha tôi.

Tôi ngây người, sững sờ nhìn người đàn bà khóc đến lệ hoa đái vũ, vô cùng nhu nhược này.

Tôi được một phụ nữ trung niên có bàn tay thật ấm áp mang vào trong phòng, trong phòng rất ấm rất sạch sẽ, trên bàn còn bày trái cây và kẹo. Tôi liều mạng nuốt nước miếng, tư tưởng đang đấu tranh kịch liệt. Cầm hay không cầm?

Rất nhanh tôi liền thỏa hiệp, thật vui mừng chạy đến trước bàn, cầm trái cây lên liền dồn vào trong miệng, dùng đường nhét đầy túi áo.

Tôi dường như ăn sạch trái cây trên bàn, hậu tri hậu giác lo lắng khiến tôi sợ hãi, tôi vội vàng mở túi ra, thả kẹo lại chỗ cũ, còn chưa thả hết thì cửa phòng đã bị mở ra.

Tôi dường như sắp khóc lên. Tôi thấy được một cậu bé rất đen từ ngoài cửa đi tới, trừng mắt hỏi: “Cậu ở đây làm gì?”

Tôi mím môi, nói: “Tôi sắp chết.”

Đứa bé kia sợ hết hồn, hỏi: “Sao vậy?”

Tôi nói: “Nếu mẹ tôi biết tôi ăn những thứ này, bà sẽ đánh chết tôi.”

Đứa bé kia nói: “Tại sao? Những thứ này đều không mới mẻ nữa, cậu đi theo tôi...tôi dẫn cậu đi ăn ngon.”

Tôi nói: “Vậy cậu có thể nói những trái cây này là cậu ăn hết hay không?”

“Ừ.” Cậu bé gật đầu, nói, “Vậy cậu phải chơi với tôi.”

Ngày sau tôi nghĩ, thật ra gian trá đã khắc vào trong xương của tôi, còn nhỏ như vậy đã không cố kỵ chút hãm hại Trương Dương rồi. Mà Trương Dương, lại giống như lời cậu nói, chuyện gì cũng không để ý, chuyện gì cũng có thể gánh thay tôi.

Tôi và Trương Dương chẳng mấy chốc thân thiết với nhau, nhưng Trương Dương nói khi đó tôi rất lạnh lùng, vĩnh viễn đều là Trương Dương đơn phương tới tìm tôi chơi, tôi chưa bao giờ chủ động đi tìm cậu.

Không phải tôi không chủ động tìm cậu, mà là Trương Dương thật sự là quá bận, lúc tôi đi tìm cậu cậu đều không có ở đây.

Từ nhỏ Trương Dương đã bắt đầu tham gia quân huấn, hàng năm nghỉ hè đều không thấy được cậu, lúc cậu trở lại đã cường tráng hơn rồi, còn phờ rất đen. Tôi vẫn cảm thấy cậu không thể nào đen hơn nữa, nhưng khi trở về, lập tức đen hơn.

Tôi biết tôi và cậu khác nhau lớn nhiều, thành tích của tôi tốt hơn cậu nhiều. Thành tích của Trương Dương rất kém, cho dù cậu rất dụng tâm học tập, thành tích cũng không đủ để thi trường quân đội, mà tôi lại dựa vào một chút khôn vặt, cho dù không cố gắng học tập cũng có thể lấy được thành tích tốt trong thi cử.

Cuộc sống như thế vẫn kéo dài đến trung học phổ thông, thành tích của tôi không tệ lắm, thi đậu một trường trọng điểm, mà Trương Mông lại dựa vào quan hệ trong nhà cũng đến được nơi này, trở thành đàn em nhỏ hơn tôi một năm.

Trương Dương cao, thể lực lại tốt, trở thành thành viên chủ lực của đội bóng rổ. Có một lần cậu tham gia thi đấu còn cố ý mời tôi. Tôi rất kỳ quái tại sao cậu lại để ý người anh họ tôi đây như thế—— bởi vì kể từ sau khi lớn lên, tôi liền biết địa vị xấu hổ của tôi trong nhà. Dù tôi làm kiểu gì ông ngoại cũng nhìn tôi không vừa mắt, ông rất chán ghét tiểu bạch kiểm văn văn tính tính như tôi, ông nói đàn ông nên thô dã, phóng đảng, sao có thể giống con gái như vậy?

Điều này có thể trách tôi sao? Trong lòng tôi gặm hết lên, so với Trương Dương tôi xác thực là gầy teo trắng trẻo, nhưng dù phờ như thế nào tôi cũng không đen được, phờ không đen chính là con gái sao? Con mẹ nó còn có thiên lý hay không!

Tôi ghét ông ngoại luôn thiên vị này, sau đó cũng ghét luôn Trương Dương. Công khai không thêm để ý, cậu nhìn thấy tôi luôn chào hỏi, dù tôi để ý tới cậu hay không.

Khiến tôi kỳ lạ là, mỗi khi tôi dùng ánh mắt theo dõi cậu, cậu sẽ cúi đầu, rất lo lắng dùng mũi giày phải đất.

Trận đấu kia khiến Trương Dương nổi danh, hai phần ba phút đầu cậu dẫn banh, bởi vì có ưu thế chiều cao, cậu lại ném chuẩn, một lần hai lần bóng vào rổ vô số, các cô gái trẻ bên cạnh đều hết nát cổ họng vì cậu rồi.

Tôi xem nhàm chán, ngáp một cái, vốn thấy cuộc tranh tài sắp kết thúc, muốn dứt khoát đi trước, ai dè Trương Dương đột nhiên xông về phía bên này phất phất tay, vừa thở vừa dùng đôi mắt ướt nhẹ nhìn tôi — đừng hỏi tôi vì sao xa như vậy vẫn có thể nhìn ra ánh mắt cậu ướt nhẹ, mẹ kiếp ông đây cũng không biết, có lẽ là vì toàn thân cậu đều là mồ hôi khiến tôi mù mắt đi.

Trương Dương chơi rất kịch liệt, cuối cùng kéo áo lên lau mặt của mình, trên mặt đều là mồ hôi bắn tóe, đường cong bắp thịt bụng và lồng ngực rất rõ nét, mang theo dã tính cuồng vọng tôi tuyệt đối không có.

“Anh, ” Trương Dương thở hổn hển chạy đến, mặc quần áo lên người, thở hồng hộc nói, “Hôm nay là sinh nhật của anh đúng không?”

Tôi sững sờ, không trả lời. Bởi vì tôi không biết hôm nay là ngày gì, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ rõt cuộc sinh nhật của tôi là vào lúc nào.

Trương Dương lấy ra một cái hộp từ trong túi xách, nhét vào trong lòng tôi, cúi đầu nói:

“Anh, sinh nhật vui vẻ. Anh biết không? Ánh mắt của anh thật xinh đẹp, em đều không dám nhìn anh.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhận được quà sinh nhật. Mặc dù tôi đẹp trai (hàng này rất tự kỷ), có vô số nữ sinh đưa thư tình cho tôi, thu đến mỗi tay, nhưng chưa bao giờ có người chân thành tha thiết nói với tôi, sinh nhật vui vẻ.

Năm tôi học lớp mười một, ba tôi chết. Ông bị vướng chân từ trên kệ té xuống, đầu đập xuống bậc thang, óc bắn ra.

Tôi không biết mẹ tôi rốt cuộc có tâm tình gì, bởi vì lúc ở nhà một mình bà sẽ khóc, khóc đến không thở nổi. Lúc thấy ông ngoại người thân bên nhà đến bà sẽ không khóc, chỉ trầm mặc, có lúc còn có thể cười, sau đó một câu cũng không nói.

Vì vậy năm ấy tôi và mẹ dọn đến căn nhà tôi không có cách nào dùng từ để tả đó, đêm hôm đó chuyển vào Trương Dương hưng phấn ôm tôi, cười đến lộ răng, hô to:

“Anh! Anh!”

Tôi tỏ vẻ bất đắc dĩ với cậu, lúc ăn cơm tối cậu còn dính lấy ngồi ở bên cạnh tôi. Khi đó tôi phải là cảm kích — ông ngoại vẫn ghi hận mẹ tôi như cũ, mang theo vợ chia người nhà ngồi hai mâm ăn cơm, một mâm trong đó chỉ có bát đĩa của tôi và mẹ.

Ông ngoại tức giận rống Trương Dương:

“Tối đây!”

Đầu Trương Dương không chuyển, nói:

“Cháu ngồi với anh.”

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Trương Dương, tôi và cậu ngủ chung. Tôi phát hiện Trương Dương rất kỳ lạ, cậu luôn đứng bên ngoài phòng tắm lúc tôi tắm, cách cánh cửa nói chuyện phiếm với tôi. Có lúc tôi nghe không thấy, liền mở ra cửa cho cậu đi vào, nghĩ thâm dù sao đều là đàn ông, xem một chút cũng không sao.

Nhưng Trương Dương vừa tiến vào liền không nói gì nữa, tôi cứ có cảm giác ánh mắt cậu giống như dao găm cắt lên người tôi, rất sắc bén, cảm giác kia khiến tôi đập cậu một cước ra khỏi phòng tắm.

Đêm hôm đó, Trương Dương cọt tới cạnh tôi, hạ thấp giọng nói:

“Anh, anh từng bắn chưa?”

Khí nóng trong miệng cậu phun bên tai tôi, khiến tôi vô cùng không thoải mái, Trương Dương nói quá mơ hồ, tôi không kịp phản ứng, hỏi:

“Bắn cái gì?”

Trương Dương ngưng ngưng, cậu không lên tiếng, tôi cũng không thêm để ý, nhắm mắt lại, trong lòng loạn vô cùng.

Lòng tự ái của tôi lúc đi vào cửa cái nhà này liền bị dập dưới lòng bàn chân, tôi thấy người mẹ luôn cường thế của mình cứ nhỏ giọng nói chuyện, lúc ăn cơm, tay của bà luôn run rẩy.

Tôi rất khó chịu, lại không biết phát tiết thế nào.

Lúc này, Trương Dương cách chắn sờ sờ tôi. Cậu dùng sức hơi lớn, tôi vỗ vỗ cậu, nói:

“Đừng làm rộn.”

Trương Dương vây quanh, nói: “Anh, anh giúp em lấy đi.”

Tôi nói: “Làm gì, ngủ.”

“Không, ” Trương Dương lôi tay của tôi, cứng rắn kéo vào chắn của cậu.

Tôi vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc tại sao ngày đó tôi lại thỏa hiệp. Có lẽ tôi cũng chỉ muốn phát tiết một chút mà thôi. Lúc tay tôi dính đầy tinh dịch của Trương Dương thì có lẽ tôi có chút hối hận, cho nên mặt tôi trầm xuống rất nhanh. Trương Dương vẫn còn hưng phấn, vừa run vừa đưa tay về phía tôi bên này, nói: “Anh, anh đừng tức giận, em cũng giúp anh lấy ra.”

Tôi cho đây đã là cực hạn, thật không nghĩ đến thằng nhóc này càng ngày càng không biết đủ, cậu luôn đi vào lúc tôi tắm —— mặc dù tôi sẽ một cước đạp cậu ra ngoài.

Không tới nửa năm, mẹ tôi cũng chết. Tôi đoán trước đây thật lâu bà đã muốn chết, từ lúc bà mang theo đứa con riêng về nhà đã muốn chết. Bà là một cô gái kiêu ngạo, lựa chọn chết một cách mất sạch tôn nghiêm. Mẹ tôi nhảy vào một con sông thối mà chết, bà mặc chiếc váy lụa trắng mình thích nhất, nghe nói đó là cái váy bà mặc vào lần đầu tiên gặp mặt ba tôi. Chiếc váy đó mang theo nỗi sợ hãi của cô gái suýt bị cưỡng gian, cũng ngọt ngào khi gặp được người mình yêu. Bà ấy thật lãng mạn, chỉ tiếc lúc được vớt lên bà đã sưng phù, chiếc váy biến thành màu tro, tóc toát ra mùi thối khó ngửi.

Ông ngoại chỉ nói câu:

“Không chết ở nhà, xem như cô có lương tâm.”

Tôi giận đến toàn thân phát run, trái tim ‘thình thịch’ cuồng loạn, tôi cho rằng mình sẽ nổi điên nhưng khi đó lại không nói gì, bởi vì tôi sắp lên cấp III rồi, tôi sẽ thi đại học, học phí không thể nhờ vào mẹ, tôi chỉ có thể xin lão già máu lạnh vô tình kia.

Tôi thậm chí có vẻ rất bình tĩnh, vào buổi tối tôi còn không khóc, đợi trong chốc lát, tôi cho là Trương Dương ngủ thiếp đi rồi. Khi đó tôi mới hoàn toàn giải phóng, tôi cắn răng nhìn trần nhà, hàm răng cắn rất chặt mới không khóc thành tiếng, tôi cho là tôi che giấu rất tốt, nhưng chờ tôi bình tĩnh lại, Trương Dương mới nắm tay tôi.

Tôi thuận lợi thi đậu đại học, không thể coi như đứng đầu nhưng cũng rất đường đường chính chính. Lúc thư thông báo gửi về nhà, lão già kia lấy được thư thông báo còn kinh ngạc một hồi. Đó là vì ông ta chưa bao giờ hỏi tôi học hành thế nào, ông cho là tôi cùng một lớp với Trương Dương.

Lão già kia không quá nghiêm khắc chuyện học phí của tôi, thậm chí ông còn đối xử tốt với tôi hơn một chút, sẽ gửi sinh hoạt phí cho tôi. Tôi là loại người không bị bức đến tuyệt cảnh sẽ không dễ dàng phản đầu, khi đó mặc dù lão già kia cho tôi ít sinh hoạt phí, nhưng Trương Dương sẽ cho tôi tiền phụ cấp. Tôi vậy mà cảm thấy cuộc sống rất tốt, ở đại học còn quen một người bạn gái.

Có một lần Trương Dương đến trường học của tôi, cậu nói tới thăm tôi một chút... tôi nói cho cậu biết bây giờ tôi đang ở bên ngoài. Trương Dương liền hỏi anh đang ở với ai vậy. Tôi liền cười nói, tôi và chị dâu của cậu ở chung một chỗ.

Ngày đó Trương Dương không đợi tôi về đã đi, bạn gái tôi thấy rất kỳ lạ, hỏi:

“Đi như vậy sao? Thật kỳ lạ.”

Tôi gật đầu một cái, nói: “Chắc có chuyện quan trọng gì đó.”

Qua một tuần lễ, tôi bắt đầu nghỉ, Trương Dương gọi điện thoại cho tôi để tôi về nhà cùng cậu.

Chờ tôi ngồi xe về đến nhà, cậu lại gọi điện thoại cho tôi nói cậu đang ở quán rượu, nói tôi đi tìm cậu.

Tôi ngồi xe rất lâu, vô cùng mệt mỏi, nói với Trương Dương: “Vậy cậu chơi đi, tôi về trước đây.”

Bên chỗ Trương Dương rất ồn, có người đang ca hát tê tâm liệt phế, cậu rống lên nói với tôi: “Không được, anh phải đến.”

Tôi tức giận trong lòng, nổi trận lôi đình đi đến quán rượu kia, tới phòng Trương Dương ngồi, hỏi:

“Cậu tìm tôi làm gì?”

Trương Dương hí mắt cười: “Tìm anh tới uống rượu.”

“!@#%\$@, ” tôi mắng, ” Tôi đi về.”

Trương Dương ôm lấy eo của tôi từ phía sau, kéo tôi lại, nói:

“Anh, đừng nóng giận, anh cưới được cô vợ đẹp như vậy, còn không uống rượu với em một lần được sao?”

Tôi quay đầu lại nhìn cậu, phát hiện cậu cười còn khó coi hơn khóc. Vì vậy tôi lấy cùi chỏ đỉnh mạnh vào lưng cậu, nghe được cậu rên rỉ, bắt đầu ngã xuống.

Trương Dương uống rượu rất mạnh, còn thích lôi kéo người khác uống chung. Cậu ở trước mặt ông nội cậu tuyệt đối không dám như vậy. Tôi trợn to hai mắt nhìn cậu uống rượu giống như đang uống nước, bất tri bất giác cũng uống không ít.

Ly rượu cuối cùng là màu đỏ, tôi cảm thấy được mùi vị có chút lạ, khi đó đầu óc đã dần dần rồi, tôi lớn miệng hỏi Trương Dương:

“Đây là. Rượu đỏ?”

“Ừ.” Trương Dương uống nhiều như vậy lại cứ như người tỉnh táo, giọng nói rất rõ ràng. Cậu nói xong câu đó lập tức cầm cổ tay tôi, nói: “Anh, trở về đi thôi, không uống nữa.”

“Làm gì?” Tôi giận, “Cút đi, tôi uống chưa thoải mái đâu.”

“Trở về khiến anh thoải mái.” Trương Dương nói như vậy, không biết vì sao, giọng của cậu có chút khàn khàn.

Tôi không biết Trương Dương làm thế nào đưa tôi trở về, cũng không biết cậu thuê phòng lúc nào — cậu không đưa tôi về nhà mà dẫn tôi tới khách sạn. Khi đó tên oắt con này thật sự muốn cưỡng gian tôi, ngay cả thuốc bôi trơn cũng chuẩn bị xong.

Tôi mơ hồ cảm thấy có người đang hôn đôi môi tôi, nói xác thực thì không tính là hôn, mà là cắn, cắn tôi sắp chảy máu đến nơi. Tôi sợ hết hồn, chợt thấy người ở trên ra, ngăn người, máu xông thẳng lên đầu, ngay cả giày cũng không mang đã muốn đi.

Trương Dương đã cởi quần, hơi sức của cậu lớn hơn tôi, ôm eo tôi liền kéo tôi đến giường. Tôi run run chống trả, ngóng nghịu kêu:

“Thằng nhãi chết tiệt kia, con mẹ nó cậu biết cậu đang làm gì không?”

Trương Dương một câu cũng không nói, cậu dùng tay cầm hạ thể của tôi, không ngừng vuốt ve.

Tôi biết điều gì không đúng rồi, Trương Dương kê đơn tôi, bây giờ toàn thân tôi đau nhức, đầu óc choáng váng, phía dưới lại vẫn cứng rắn .

Tôi bị cậu kéo đến trên giường, khi đó tôi thật sự hận cậu, giãy giụa hai người đều bị thương. Trương Dương không dám nặng tay với tôi, chỉ nắm cổ tay, cười lên hồng tôi dùng sức mà hôn cổ của tôi.

Cậu không ngừng nói:

“Anh, anh đừng hận em, em chỉ thích anh.”

Cậu còn nói:

“Em đã sớm thích anh rồi, mỗi ngày nằm mộng đều muốn anh ... anh đừng thích cô gái khác, em không chịu nổi.”

Tôi thở dài, nói:

“Được, chuyện gì cũng từ từ, cậu buông tay tôi trước đã, cổ tay tôi sắp bị cậu nắm đứt rồi.”

Trương Dương ngẩng đầu lên, mắt hồng giống như con thỏ, lỗ mũi cũng sưng lên —— vô cùng khó coi, tôi sắp quỳ luôn rồi.

Tôi nói: “Tôi không đi.”

Vì vậy Trương Dương liền thả tay ra, tôi vẫy tay, đánh một quyền lên mặt cậu.

Trương Dương ‘ô’ lên một tiếng rên rỉ, bị đánh ngã xuống giường, che má trái, không nói, cứ như vậy nhìn tôi.

Tôi giống như tên côn đồ níu tóc của cậu, nói: “Trương Dương, cậu nghe cho rõ, tôi không thích đàn ông. Dù thích đàn ông, cũng không thích cậu. Dù thích cậu, cũng không muốn nằm để cậu chơi, con mẹ nó về sau cậu cách xa tôi một chút, hiểu không?”

Tôi cho tới bây giờ tôi không phải là người tốt tính gì. Động một chút liền phát hỏa, nhìn tôi dễ bắt nạt nên cả Trương Dương cũng muốn bò lên đầu giày vò tôi, nếu không phải ăn nhờ ở đậu, tôi đã sớm quậy nổi cái nhà này, còn để thằng nhãi con này bắt nạt tôi sao?

Tôi không biết Trương Dương hạ thuốc gì, dù sao tôi đi bộ cũng mềm nhũn, mắt trợn to nhìn cái gì cũng không rõ.

Tôi vẫn rất mê hoặc, đầu thẳng nhóc Trương Dương kia bị sao vậy. Khi đó tôi nói tuyệt tình như thế, không biết cậu nghe kiểu gì mà lại xúc động cản trở không cho tôi đi, nói chuyện cũng run run:

“Anh, em để anh làm, anh thích em có được không?”

“.....”

Tôi cảm thấy hai chúng tôi không cùng một thế giới. Cậu nghe không hiểu giả thiết sao? Nhiều tiền đề lớn như vậy cậu đều nhanh chóng bỏ qua, chạy thẳng tới câu ‘dù thích cậu, cũng không nằm cho cậu chơi’ rồi.

Tôi rất muốn đập chết cậu, lưỡi phải mở to mắt trừng trừng, không nhìn cậu mà nhìn ra bên ngoài. Thằng nhóc kia giống như tìm được linh đan diệu dược, lời tôi đề lên giường, lần này cậu không sờ mông tôi nữa mà bôi thuốc bôi trơn lung tung phía sau mình, rồi cọ lên người tôi.

Tôi không cởi quần, trên quần bò bị dính rất nhiều thuốc bôi trơn, tôi giận nói:

“Trương Dương, cậu cút xuống cho tôi.”

“Em không,” Trương Dương cắn răng, đè chặt tôi lại, một phát kéo dây lưng quần của tôi ra, liền ngồi lên trên.”Em để anh chơi em còn không được sao?”

Tôi không biết cậu uất ức đến mức nào, dù sao tôi ghê tởm chết. Tôi dùng giọng nói dụ dỗ: “Trương Dương, chúng ta có gì từ từ nói, cậu xuống trước, tôi. Ách.”

Cậu không nghe tôi nói, trực tiếp ngồi lên rồi, hai chúng tôi đều đau muốn chết.

Đau biết bao nhiêu. Tôi không biết tôi đang cưỡng gian hay là bị cưỡng gian. Thằng nhóc này còn đau hơn tôi, phía sau đều chảy máu, nửa ngày mới thở dốc một hơi, trên đầu đều là mồ hôi lạnh.

Sao cậu phải khổ như thế chứ.

Đêm hôm đó, đầu óc của tôi đều nghĩ những lời này.

Sau này tôi lại hưng phấn lên, lật người đè Trương Dương xuống dưới thân, dùng sức đâm vào trong thân thể của cậu. Trương Dương ngược cổ, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Chân Trương Khai kẹp thật chặt eo của tôi, hậu huyệt co rút nuốt vào bên trong.

Tiếng cậu ghen ngào khiến phía dưới tôi thực cứng thực cứng, cậu cứ cầu xin tha thứ nói tôi chậm một chút, tôi vẫn không nghe cậu. Tôi luôn tàn nhẫn thô bạo với Trương Dương, điều này thật lâu từ trước đã có thể nhìn ra đầu mối.

Sau đó hai ngày Trương Dương vẫn không xuống giường được. Nhưng điều này ngày sau tôi mới biết, bởi vì tối hôm đó tôi liền đi, đầu tôi rất loạn, khi đó vừa ghét vừa giận Trương Dương, cũng không biết nên làm sao nói với bạn gái của mình.

Thật ra tôi cũng không thích cô gái kia. Bây giờ suy nghĩ lại, tôi còn không nhớ rõ khuôn mặt của cô.

Bất hạnh nhất là, ngày hôm sau Trương Dương và tôi làm xong, chuyện này bị ông nội cậu ta biết.

Lão già kia rống giận kêu tôi trở lại, hỏi tôi chuyện gì xảy ra. Tôi đã là sinh viên, ông cũng có chút xúu tôn trọng tôi, tối thiểu không vừa mở cửa ông liền đánh tôi.

Ông ta hỏi:

“Đây là có chuyện gì?”

Trương Dương còn bước không nổi, rất lo lắng nói:

“Không phải chuyện của anh ấy, không phải anh.”

“Mày câm miệng!” Lão đầu rống lên, “Đừng cho tao mất thể diện!”

Khi đó tôi lại cười, tôi đoán nụ cười của tôi nhất định là cợt nhả và không chút để ý, bởi vì sắc mặt lão đầu đột nhiên liền thay đổi.

Tôi nói:

“Đúng, chính là tôi.”

Một đoạn thời gian rất dài sau này nghĩ về ngày đó tôi vẫn mơ hồ ngày đó, chỉ biết trên người rất đau, còn có tiếng hô của Trương Dương. Đồ của tôi đều bị ném ra ngoài, sau đó tôi không có nhà để về.

Khi đó mới vừa được nghỉ hè, tôi sinh ra hứng thú với Ngọc Thạch, nhưng không có tiền cho nên tôi đành làm mấy thứ gia công tiện nghi trước. Mới đầu bày hàng vỉa hè, không đến mấy tháng tôi liền nghỉ học. Cho tới bây giờ tôi cũng không biết tôi học đại học để làm gì, thay vì học còn không bằng làm chút buôn bán gì đó. Tôi không muốn dùng tiền của lão già kia, cảm thấy thật ghê tởm. Những ngày đó tôi ở nhà trước kia của tôi, cuối cùng bán phòng đi, dùng tiền mua cửa hàng, sau đó đặc biệt mua đồ trang sức Ngọc Thạch.

Tôi đẹp trai như vậy, rất nhiều cô gái trẻ nguyện ý tới quán của tôi nói chuyện phiếm. Họ hay đổ mắt, trên tay mang vòng hoặc là nhẫn, thậm thừng hỏi tôi nhìn có được hay không.

Câu trả lời của tôi đều là đẹp mắt.

Tôi thích loại hình này. Thẹn thùng, mềm mại, mùi thơm ngát, thanh thuần giống như nước suối.

Không phải loại đàn ông bắt thối cứng rắn, người đen giống như dân chạy nạn.

Tôi và Trương Dương chưa từng gặp mặt hơn một năm. Nghe nói cậu thi đậu đại học rồi, học trường quân đội, quản được rất nghiêm, ngay cả điện thoại cũng không thể mang.

Tôi cũng không muốn gặp lại cậu, nhưng thỉnh thoảng đánh máy bay, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện vẻ mặt ẩn nhẫn của cậu, ở trong mộng cuối cùng tôi khắc chế không được mà cắn yết hầu của cậu, hoặc là bóp lấy cổ khiến cậu chỉ có thể phát ra tiếng ghen ngào khổ sở.

Hiện tượng dùng lao động trẻ em ở chợ chế biến phẩm này rất nghiêm trọng, tôi cảm thấy những đứa bé kia nhí rất ghê tởm, nước mũi chảy dài thỉnh thoảng hút hút, khiến tôi nhớ tới mình trước kia. Tôi thiếu hụt sự đồng tình cơ bản nhất với bọn họ. Không có gì hay để đồng tình, cõi đời này người nào còn sống cũng không dễ dàng, cần gì xen vào việc của người khác.

Không bao lâu tôi lại thu một lao động nhí đồng. Đứa bé kia nhìn quá bình tĩnh. Mới đầu tôi chỉ muốn chọc cậu ta, hỏi cậu ta bao nhiêu tuổi, cậu ta nói năm nay 16.

Thúi lắm. Lùn như vậy, tôi đa chỉ mười hai mười ba, còn nói 16, làm như tôi mù á.

Nhưng như vậy cũng thật có ý tứ, tôi chỉ tùy tiện chọc cậu chơi, việc buôn bán của tôi càng làm càng lớn, về sau mua được cửa hàng ở trung tâm chợ, cũng coi như rất có tiền. Dù sao nhàm chán, một ngày cho cậu nhóc hai mươi mấy đồng cũng không tính là gì.

Đứa bé kia tên Trần Khải Minh, càng chung đụng với cậu nhóc càng thấy kỳ quái, cậu rất lạnh lung, cũng không thích nói chuyện. Một khi nói chuyện sẽ khiến người ta cảm thấy cậu rất thành thực, hơn nữa, cậu nhóc tính toán rất tốt, lúc tính sổ có thể giúp sức thật lớn.

Trước kia không cảm thấy Trần Khải Minh thế nào, sau này càng ngày cậu nhóc càng lớn, tôi phát hiện cậu thật ra là một thằng nhóc rất anh tuấn. Chỉ cần cậu ngồi ở nơi này là có thể hấp dẫn rất nhiều cô gái trẻ giống như ong mật bay tới.

Lúc tôi buôn bán càng ngày càng tốt, Trương Dương trở lại.

Cậu đã rất đen, không khác trong ấn tượng của tôi mấy. Ngày đó tôi mới vừa về nhà đã thấy một người mặc quân trang, đứng thẳng ở cửa nhà tôi. Tóc cạo chỉ còn một lớp mỏng, mày kiếm chau lại, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tôi làm bộ như không nhìn thấy cậu, mặc kệ Trương Dương mà đi mở cửa. Kết quả cậu ôm lấy eo tôi, vùi đầu lên vai tôi.

Cậu nói:

“Anh, anh.”

Tôi hung hăng hất cậu ra, cậu thuận thế cầm tay của tôi, lơ đãng hôn cổ tôi.

Tôi nói: “Cậu cút cho tôi, nếu không ông đây đạp chết cậu.”

Trương Dương vốn không nghe tôi, đưa tay tháo nút áo của tôi.

Tôi xoay người đạp bấp chân của cậu, cậu né đi, mặt đối mặt ôm tôi.

Cậu học trường quân đội càng có bản lĩnh, tôi đẩy cậu không ra, sau đó lại nghe có người lên đi lầu. Hết cách rồi, tôi đành mang cậu vào trong phòng.

Tôi dễ dàng thỏa hiệp như vậy, chỉ cần không đụng tới ranh giới cuối cùng của tôi. Tôi phát hiện tôi có thể tiếp nhận cuộc sống đùa giỡn tôi rất nhanh.

Trương Dương nhìn tôi, giọng rất khàn khàn nói:

“Anh, em nhớ anh.”

Tôi không để ý tới cậu, đốt điếu thuốc, vừa hút vừa nói: “Cậu tới chỗ tôi làm gì?”

“Em tới tìm anh.”

“Tìm cái rắm, tôi không quen cậu.”

Trương Dương cười, một lát sau, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Anh, anh, kết hôn sao?”

Tôi cũng cười, nói: “Cậu quản được sao?”

Tôi nói chuyện không khách khí như vậy, nếu không phải là khách hàng của tôi, nhìn thấy người quen tôi cũng sẽ không chào hỏi.

Trương Dương yên tâm, cậu ngẩng đầu lên, hôn cổ tôi.

Tôi ném cậu lên giường, bắt cổ tay của cậu, hít một hơi thuốc, sau đó phun tất cả lên mặt cậu. Trương Dương sắc mặt một cái, hô hấp lập tức dồn dập, tôi cầm dục vọng đã cương lên của cậu, hípc mắt hỏi: “Cậu tới tìm tôi là muốn làm chuyện này sao?”

Trương Dương lắc người một cái, không tránh ra, liền cười, nói:

“Anh muốn là được. Anh, em nhớ anh.”

Trương Dương rất mạnh, nếu như cậu muốn giãy ra thật thì chắc chắn sẽ giãy thoát, nhưng trừ vừa mới đầu cậu sợ hết hồn, sau đó vẫn luôn không giãy giụa.

Sau đó không hiểu sao chúng tôi lại trở thành bạn giường. Cậu huấn luyện xong sẽ chạy tới chỗ tôi. Tôi phát hiện lúc cậu mặc quần trang sẽ rất nhạy cảm, có lúc liền cố ý không cởi quần áo của cậu, khiến cậu gấp đến độ đỏ ngầu cả mắt.

Có một dì luôn làm ăn với tôi đột nhiên giới thiệu bạn gái cho tôi, dì nói tôi không lớn tuổi mấy, cô gái kia rất thích tôi.

Tôi cười nói dì đừng đùa, tôi như vậy, có cô gái nào muốn đi theo tôi chứ.

Dì nói cậu đừng tự xem nhẹ mình, con gái đuổi theo cậu xếp hàng dài bằng phố Trường An rồi.

Tôi liền cười khanh khách, chỉ không lên tiếng.

Trường thành tôi mới phát hiện. Tôi thật ra giống mẹ mình.

Ngoài miệng mặc dù nói vứt bỏ, nhưng trong lòng đã yêu, đời này cũng sẽ không buông tay.

Chuyện Trương Dương tới chỗ tôi lại bị lão già biết, sau đó tôi bị lão đâm một dao. Tôi cố ý nói những lời khiến lão rất tức giận, ví dụ như đời này Trương Dương không thể rời bỏ tôi, ông không giết tôi tôi sẽ không buông cháu trai của ông ra.

Lão già yêu Trương Dương hơn cả tánh mạng của mình cuối cùng lựa chọn làm thịt tôi, nhưng lão không thành công, có lẽ là vì lúc lão xuống tay đột nhiên phát hiện, trong thân thể của tôi cũng chảy dòng máu của lão.

Tôi được Trần Khải Minh đưa đến bệnh viện. Tôi không định khởi tố lão già này, tôi hi vọng lão bắt tử đó đời này ôm áy náy với tôi, mãi cho đến khi lão lặn xuống mộ.

Cứ như vậy, tôi thiếu Trần Khải Minh một mạng, nhưng cậu giống như không thèm để ý, không nhân cơ hội lương gạt tôi, sau khi tôi làm giải phẫu còn thường tới thăm.

Tôi rất cảm kích cậu nhưng không nói ra, chỉ lặng lẽ lập một tài khoản cho cậu, mỗi tháng chuẩn bị tiền, để cậu lên đại học không đến nỗi giống tôi, phải mượn tiền của người khác nộp học phí.

Trương Dương tới bệnh viện trông tôi, cậu không biết đây là do ông nội cậu tạo thành. Cậu còn hỏi tôi, rốt cuộc là ai đâm tôi.

Tôi nói: nói ra hù chết cậu.

Trương Dương liền trầm mặc không nói lời nào. Nhìn cậu vừa buồn thương lại tức giận, nhưng thấy tôi không muốn nói, cuối cùng vẫn không có hỏi.

Trần Khải Minh giúp tôi làm một websites, trang web rất nát, nhưng thắng ở chỗ vài tấm hình chụp cậu, làm thành đồ tuyên truyền. Chữ Trần Khải Minh viết rất dễ nhìn, cầm bút lông, nhất là lúc viết chữ có thể khiến người ta cảm thấy bình tâm.

Lúc cậu giúp tôi làm những chuyện này chưa bao giờ muốn tiền, nhưng tôi luôn gửi tiền công cao hơn giá thị trường vào tài khoản ngân hàng cho cậu. Trong lòng tôi rất cảm kích, nếu như không có cậu, đoạn thời gian đó chắc tôi chịu không nổi.

Tôi đã thấy ba của Trần Khải Minh. Đó là một người trẻ tuổi thật cao lại gầy teo, anh không giống Trần Khải Minh chút nào. Anh cứ đứng bên lối vào cửa hàng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Khải Minh.

Trần Khải Minh còn tưởng rằng tôi không biết chuyện cha cậu, nói đến chuyện này cậu liền chuyển sang chuyện khác, trên thực tế tôi đã tra rõ ràng tình huống trong nhà cậu. Thắng nhóc thú, còn tưởng tôi thật sự có thể để một người lai lịch không rõ tới chỗ tôi làm việc đấy.

Sau lại, Trần Khải Minh lên đại học, cậu thi đậu một trường đại học mới nghe tên đã khiến người ta trợn to hai mắt. Tôi vẫn biết cậu học giỏi, thật không ngờ cậu lại giỏi như vậy. Cậu rất thiếu tiền, ngày nghỉ cùng tôi học các kiến thức về châu báu, rất liều mạng rất nghiêm túc, khiến tôi cũng có chút ngượng ngùng. Vì vậy lúc đi mua nguyên thạch tôi sẽ dẫn cậu theo, bởi vì kiến thức chuyên nghiệp của cậu rất vững.

Có một lần chúng tôi đi Vân Nam, nửa đường gặp phải đất đá trôi. Tôi vẫn cho là tình huống chỉ xuất hiện bên trong tiểu thuyết sẽ không xảy ra với mình, nhưng đất đá trôi ở ngọn núi kia bình thường giống như chuyện cơm bữa, không để người ngoài như tôi vượt qua thì để người nào vượt qua đây?

Tôi và Trần Khải Minh bị vây một đêm, suýt chút nữa chết rét. Lúc tôi cố gắng nói chuyện lên tinh thần với Trần Khải Minh, tôi phát hiện tôi đều nói về Trương Dương.

Khi đó tôi thở dài, càng thêm tin chắc, tôi và mẹ là người một thế giới: miệng rất đáng giận, lại lười lại tiện, không bị bức đến đường cùng sẽ luôn sống cầu thả. Nhưng lại có thể vì người trong lòng mình cố gắng từng chút, giống như bà có thể đi theo một thằng nhóc nghèo rời khỏi gia đình giàu có sung túc, giống như bà mặc váy nhảy vào nước thối lạnh lẽo.

Giống như tôi có thể thừa nhận là tôi ở trước mặt lão già kia, giống như tôi có thể để ông đâm một dao vào dạ dày, không nhúc nhích.

Lúc tôi sắp không còn cảm giác, Trần Khải Minh đẩy tôi một cái, trực tiếp ngã ra khỏi xe. Tôi bình tĩnh, chưa kịp làm ra tư thế tự bảo vệ thì sau lưng đã bị cục đá đâm thiếu chút nữa đau đến thăng thiên.

Chẳng qua tôi cũng tỉnh, đây là lần thứ hai Trần Khải Minh cứu tôi, tôi nghĩ tôi sẽ nhớ kỹ.

Từ trong núi lớn ra ngoài phải ngồi tàu rất lâu. Trên tàu đều là tiếng trẻ con khóc, còn có mùi hôi cứt đái. Tôi nhịn không được nôn khan nhiều lần, nhưng Trần Khải Minh vẫn có vẻ rất lạnh nhạt. Cậu còn có thể nghi ngờ nhìn tôi, sau đó nhắm mắt lại giống như ngủ thiếp đi.

Đứa nhỏ này luôn nghiêm mặt, một bộ người lớn, nói tâm tư cậu nặng, nhưng thật ra là đồ ngốc. Bây giờ cậu còn cho là tôi không biết quan hệ của cậu và cha mình—— chuyện đùa, ánh mắt cha Trần Khải Minh nhìn cậu giống như muốn ăn cậu luôn, tôi động vào cánh tay Trần Khải Minh thì người nọ có thể trừng tôi một cái. Tôi nghĩ thăm cậu chậm lụt đến mức nào mới nghĩ có thể lừa gạt được tôi?

Từ Vân Nam chuyển xe đến Trùng Khánh, sau đó lại ngồi xe trở về. Sắp đến ga Bắc Kinh, Trần Khải Minh nhận một cú điện thoại, sau đó cậu chột đứng lên, sắc mặt trắng bệch, về mặt kia nhìn giống như muốn từ trên tàu nhảy xuống vậy.

Tôi đoán cha cậu đã xảy ra chuyện, người đàn ông này sao thích kiếm chuyện như thế, còn đánh một người có hậu trường cứng như vậy, khiến tôi muốn thông qua tiền mua quan hệ cũng không được.

Cuối cùng tôi liên lạc với Trương Dương, bởi vì cha Trương Dương là Phó Cục Trưởng cục công an.

Cha Trương Dương cũng chính bác trên danh nghĩa của tôi —— vốn không muốn quan tâm tôi, kết quả lão già kia đột nhiên ra lệnh, khiến bác tôi giúp một tay, sau đó cha Trần Khải Minh được thả ra rồi.

Tôi quy công vào một đao lão già kia đâm tôi, cho nên yên tâm thoải mái đón nhận.

Bởi vì mặt mũi của bác tôi khá lớn, cho nên chuyện đều được sắp xếp, người bị đánh không dám đối nghịch với Trần Khải Minh, tức giận nhưng không làm gì được cho nên không mở cửa để Trần Khải Minh vào phòng bệnh.

Tôi không muốn để Trần Khải Minh biết chuyện nhà tôi, cho nên chỉ dặn dò:

“Gần đây nhóc cần thận một chút, đừng để bị người trả thù.”

Thật ra ai tới đả kích cậu ta chứ? Ở Trung Quốc, giao thiệp nhân tình vĩnh viễn là thủ đoạn tốt nhất, đây là một tấm lưới khổng lồ, chỉ cần tiếp xúc với xã hội liền chạy không thoát cái lưới này, thanh cao? Thanh cao có tác dụng cái rắm.

Trương Dương mới vừa nghỉ, về nhà liền chạy đến chỗ tôi, cậu dùng lực đẩy ra cửa quán tôi ra, nói:

“Anh.”

Sắc mặt Trương Dương vô cùng không tốt, đi vào đã nói: “Anh lại cùng đứa bé trai kia ra ngoài?”

“Ừ.” Tôi ngồi trên ghế, đưa chân lên, “Mua được không ít đồ tốt đâu.”

“ ”

Tôi lấy tảng đá rất thô tháo từ trong bao bố, hòn đá kia chưa được mài dũa, tròn giống hình cầu, hơi giống con thỏ.

Tôi nét khối đá này vào trong quần áo, từ Vân Nam, mang về nơi này.

Trương Dương sững sốt một chút, nói: “Anh chỉ mua thứ này?”

“Quản nhiều như vậy.” Tôi nói, “Cậu là ai hả.”

“ ”

Tôi đột nhiên nhớ lại năm ấy Trương Dương tặng quà sinh nhật cho tôi. Cậu tặng tôi một cái gạt tàn thuốc, bên trong chứa một cây bút máy xinh đẹp và đắt giá.

Tôi vừa nhìn thấy vật này liền nổi trận lôi đình, cho là cậu đang mắng tôi. Người ta chỉ bỏ tro thuốc lá vào trong gạt tàn, cậu lại bỏ bút, đang nói tôi giả vờ đóng kịch sao?

Nhưng Trương Dương hiển nhiên không biết cách mắng chửi người cao cấp như vậy, cậu nói đưa gạt tàn thuốc là vì trung học phổ thông tôi đã hút thuốc, tàn thuốc lá luôn rơi vào quần áo. Về phần bút máy, là cậu để dành tiền thật lâu mới mua được cho tôi. Cậu nói tay tôi trắng, rất thích hợp dùng cây bút máy màu xanh dương đậm này.

Hai thứ đồ này đến nay tôi luôn khóa ở trong tủ bảo hiểm, ngàn vạn tiền bạc chảy qua tay tôi, cũng không có thứ gì có thể khiến tôi vừa tiếp xúc đã cảm thấy nặng trĩu. Vật kia khiến tôi cảm động, giống như bị người đặt ở sâu trong lòng, được cẩn thận che chở .

Năm ấy tôi tới mộ của cha mẹ, chỉ mua một bó hoa —— mẹ tôi để lại di thư nói muốn hợp táng một chỗ với chồng của mình. Cho dù chết cũng không thể để ông an bình.

Tôi ngồi ở trước bia mộ, hút điếu thuốc, nói thao thao bất tuyệt:

“Khi còn bé không hiểu chuyện, cảm thấy hai người sống thật mệt mỏi, ngày ngày gầy gổ, không bằng ly hôn cho rồi.”

“Bây giờ mới biết, trên thế giới này không ai sống không mệt mỏi.”

“Hai người sống tốt qua ngày, đợi thêm mấy chục năm, con trai của hai người cũng sẽ đi tìm hai người, đến lúc đó sẽ mang theo người đàn ông của mình đến gặp hai người, nhưng đừng đẩy chúng tôi ra.”

Tôi dập thuốc, không chút dãi dòng dây dưa, xoay người liền đi về. Sau lại nhớ ra gì đó, lại quay trở về đặt bó qua trong tay xuống.

Tôi nghĩ, bây giờ mặc dù mệt giống như chó, nhưng còn sống vẫn tốt.

Còn sống vẫn tốt.

Đàm: Chương này dài đã man con gan luôn

Năm mới, chúc mọi người có vui vẻ mạnh khỏe mọi chuyện đều suông sẻ nhé

64. Chương 64: Thừa Nhận

Edit: Đàm Cơ Tôi cùng Mạnh Khung dùng tư thế vô cùng ưỡn ẹo mà nằm, bởi vì quá gần, hai người nhất thời không buồn ngủ. Giường nhỏ như vậy, chúng tôi không thể không áp sát vào nhau, anh dựa vào tôi hô hấp, không khí mới từ trong phổi anh nhỏ ra liền đi vào phổi của tôi, mang theo khí ẩm hơi mập mờ. Mạnh Khung khó nhịn hôn môi của tôi, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Tôi đưa tay đến sống lưng anh, ôm anh, khiến anh dính vào trước ngực của tôi, sau đó ngón tay sờ ra sau, tùy ý khuếch trương mấy cái liền lôi kéo cánh tay anh, khiến anh giăng chân ngồi trên chân tôi.

Tôi dùng hạ thể cứng rắn chống đỡ lối vào của anh, thử dò xét đỉnh vào phía trong. Mạnh Khung ngược cổ hô hấp dồn dập, cuối cùng ‘ ách —— ’ một tiếng, đưa tay ôm cổ của tôi.

Toàn bộ đi vào có chút khốn đốn khó khăn, anh run đùi ngồi xuống, thật vất vả mới để tất cả tiến vào. Tôi chờ anh một lát, liền cầm hông của anh, dùng sức ra vào.

Ván giường yếu ớt phát ra tiếng ‘dát chi —— dát chi ——’, Mạnh Khung hỏi tôi lâu dưới có thể nghe được hay không, tôi nói sẽ không.

Lúc tôi giúp anh rửa sạch đã gần một giờ rồi. Mạnh Khung xụi lơ để tôi giúp anh lau phía sau, chờ tôi thu dọn xong lên giường thì mới mở mắt, hỏi:

“Vừa rồi là tiếng gì vậy?”

“Cái gì?”

“Vừa rồi nghe thấy dưới lâu có tiếng nữ sinh.” Mạnh Khung nói, “Cháu không nghe thấy sao?”

“Nghe được.” Tôi nghĩ nghĩ, nói, “Đó là kêu lâu.”

Mạnh Khung cảm thấy rất hứng thú, lật người úp sấp bên cạnh tôi, hỏi: “Cái gì là kêu lâu?”

Tôi nói: “Là đứng dưới lâu gọi tên tuổi người trong lòng. Nếu người nọ cũng thích người gọi thì sẽ xuống.”

Mạnh Khung gật đầu một cái, nói: ” Nữ sinh trường cháu thật cởi mở.”

Thật ra thì kêu lâu thường đều là nam sinh. Nhưng trước kia trường chúng tôi có một đàn chị rất chủ động, sau này có nữ sinh bắt đầu noi theo.

Tôi nói: “Năm tư sắp tốt nghiệp. Mấy ngày nay người kêu lâu nhiều hơn.”

Trước kia cũng có, nhưng không gọi to như vậy.

Mạnh Khung hỏi: “Vậy có người gọi cháu không?”

“.” Tôi không nói lời nào.

Mạnh Khung liền hiểu, anh nhú nhú mày, nửa ngày mới nói: “Thôi, người khác kêu cháu xuống không được.”

Trong lòng tôi vừa động, hôn trán anh một cái. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng lo lắng trong lòng Mạnh Khung càng ngày càng ít. Anh ngày càng tin tưởng tôi, cực đoan tự ti ngày trước đã không còn. Bây giờ anh đã không tính toán chi li chuyện quá khứ nữa, điều này khiến tôi vô cùng vui mừng.

Tôi nói: “Đúng, chỉ có chú mới có thể kêu cháu xuống được thôi.”

Mạnh Khung nhắm mắt lại, một lát sau, nói: “Đại ca, chú có việc muốn nói với cháu.”

“Ừ.”

“Lý Diệp Hà lại tới tìm chú.” Mạnh Khung nhìn có vẻ rất khổ não, “Mấy ngày trước một mực ngồi trong tiệm không đi, chú không biết làm sao để đuổi cô ta đi. Cô ta còn nói muốn đến chỗ chú làm thu ngân. . . . chú từ chối. Đang muốn nói với cô ta không cho thuê phòng đây. Bây giờ cô ta có thuê cũng để không cửa hàng bánh ngọt, không biết là muốn làm gì. Thật là kỳ lạ, tại sao cô ta lại có thể tự nhiên quen thuộc như vậy.”

Tôi nói: “Cô ta không phải tự nhiên quen thuộc, mà là thích chú thôi.”

Mạnh Khung cứng đờ, cười cười nói: “Thôi đi, chú như vậy, làm sao có thể.”

“Chú làm sao?”

“.”

Thời tiết nóng bức, Mạnh Khung vẫn đắp chăn cho tôi. Anh không nói chuyện nữa, anh hiểu được ý của tôi. Ưu điểm của bản thân thường tự nhìn không thấy, lại có thể bị người khác lơ đãng phát hiện. Tôi không thấy khó chịu, thậm chí còn hi vọng Mạnh Khung có thể thông qua chuyện này nhìn rõ ràng, anh đủ ưu tú. Hai chúng tôi ăn ý nằm xuống, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài.

Buổi tối ngủ muộn, nhưng ngày hôm sau chúng tôi tỉnh rất sớm, chắc hơn sáu giờ một chút, bởi vì mưa cho nên trời cứ âm u. Mạnh Khung giật giật cánh tay, tôi ngủ không sâu, liền bị đánh thức, Mạnh Khung rất xin lỗi nhìn tôi, sau đó nói:

“Giường quá nhỏ, sợ cháu té xuống.”

Tôi mới nhìn, anh đưa tay tới đây là muốn kéo tôi về phía anh.

Vì vậy tôi dịch tới bên anh, không ngủ nữa, muốn trò chuyện cùng anh.

Mạnh Khung ho một tiếng, hắng giọng, sau đó nói:

“Đại ca, trước kia mẹ chú nói với chú, nói yêu thương chính là tìm một đối xử tốt với mình, hai người cùng nhau chung sống. Có con hay không cũng không quan trọng.”

Nói xong lời này, Mạnh Khung liền ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Ừ.”

“Chú đối xử với cháu có tốt không?”

“Không ai đối xử tốt với cháu hơn chú.”

Trong giọng nói của Mạnh Khung mang theo ý cười, nói: “Ừ. Cho nên hai chúng ta nói yêu thương đi.”

Khi đó tôi lấy quần áo từ trong tủ ra, chuẩn bị để Mạnh Khung mặc vào. Mạnh Khung kéo tôi một cái nói vẫn còn sớm. Hai chúng tôi chỉ mặc quần nằm ở trên giường. Ngày sau tôi thường cảm thấy may mắn khi đó chúng tôi tối thiểu không toàn thân trần truồng, mặc dù tôi sẽ hối hận ngày đó mang Mạnh Khung tới phòng ngủ của tôi, nhưng chỉ vì chúng tôi đều mặc quần áo đã khiến tôi thấy an ủi.

Tôi và Mạnh Khung nằm ở trên giường, anh kéo cổ của tôi, tôi đang cúi đầu, muốn nghe anh nói thì . . .

Cửa đột nhiên mở ra.

Một thời gian rất dài sau đó, tôi đều sợ tiếng mở cửa đột nhiên này, âm thanh đó quả thật trở thành xương sườn mềm của tôi. Mỗi một khi nghe được, tôi đều đứng thẳng trầm mặc, ngừng thở, tim đập loạn.

Khi đó tôi và Mạnh Khung đều cởi trần người trên, tôi còn tốt một chút, nhưng trên quần Mạnh Khung còn dính tinh dịch. Vạn hạnh là cửa sổ mở, trong phòng không có mùi gì — nhưng tư thế của hai chúng tôi, dù ai nhìn vào cũng đều thấy không ổn.

Mở cửa chạy vào là bạn cùng phòng đến từ Thượng Hải, tên là Lý Trúc Sinh. Khiến tôi không thể chịu nổi là, bên cạnh cậu ta còn có một người đàn ông gương mặt mà nhìn. Trần Khiếu Hồ.

Tôi và Mạnh Khung đều sững sốt, nhất thời không kịp phản ứng. Vẫn là Mạnh Khung chột kéo áo phong trên giường che lên người tôi.

“Các người.” Trần Khiếu Hồ thì thào nói, “. Đang làm gì?”

Tôi từ trên giường nhảy xuống, kéo quần áo, nhìn Trần Khiếu Hồ, đột nhiên không biết nói gì, chỉ có thể cúi đầu, lưng tung vuốt vuốt tóc của mình.

Tôi không nên nhảy xuống — bởi vì tôi một cước đạp đổ thùng rác, có thể mơ hồ nhìn thấy bao cao su đã dùng qua. Tôi có thể nhìn thấy, Trần Khiếu Hồ đương nhiên cũng có thể trông thấy. Tôi không kịp làm gì thì Trần Khiếu Hồ đã khí thế hùng dũng đi về phía trước hai bước, một phát kéo cánh tay của tôi.

Ông tức giận gầm thét với tôi: “Trần Khải Minh! — con! Con làm gì đấy? !”

“.” Trần Khiếu Hồ kéo chặt cánh tay của tôi, mà tay tôi đã không còn cảm thấy đau đớn, đầu óc trống rỗng, không biết vì sao lại cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Bị phát hiện rồi.

Bị phát hiện rồi sao? Dù sao tôi đã sớm muốn cùng Mạnh Khung, sớm hay muộn gì cũng sẽ có người biết. Nhưng tôi không ngờ sẽ sớm như vậy. Tôi còn muốn chờ đến khi tôi học xong đại học, nghiên cứu sinh xong,

hoặc về sau có việc làm lại nói. Bây giờ. Tôi có chút thấp thỏm. Bởi vì tôi vẫn biết quan hệ của chúng tôi không được mọi người chấp nhận.

Tôi rất mơ hồ về tương lai của chúng tôi, có dũng khí tiếp tục kiên trì, nhưng dũng khí này vẫn không đủ, tôi vẫn sẽ cảm thấy sợ.

Trần Khiếu Hồ nổi gân xanh luôn miệng than thở, sau đó nổi trận lôi đình vỗ vỗ lưng của tôi. Ông dùng sức rất lớn, giống như giáo viên trường Phật học sinh tiểu học. Tôi bị ông đánh đi về phía trước một bước, lại lui trở về. Khi đó tôi nghĩ, để ông đánh đi, tôi còn có thể làm gì?

Trần Khiếu Hồ hô to: “Làm sao con lại ngu như vậy? !”

Lý Trúc Sinh ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, mới vừa phản ứng kịp liền khuyên can, bắt lấy cánh tay của Trần Khiếu Hồ kéo ông lui về phía sau. Mạnh Khung cũng ngăn cản đứng trước mặt tôi, lấy tay sờ chỗ tôi bị đánh, gầm lên với Trần Khiếu Hồ: “Anh muốn làm gì?”

Trần Khiếu Hồ há mồm đờ đẫn, một lát sau giống như nổi điên vọt lên. Người đàn ông này dùng sức rất lớn, Lý Trúc Sinh tóm lại không được. Trần Khiếu Hồ hô to: “Cậu nói tôi muốn làm gì? Cậu nuôi con trai tôi như vậy sao? Còn nói cậu đối xử tốt với nó, tốt cái mông! !”

“Tôi sao nào, tôi thích cậu ấy không được sao? !”

“Con mẹ nó mày là đồ biến thái, mày hại con trai tao!”

Mạnh Khung còn muốn nói điều gì, trong hỗn loạn Trần Khiếu Hồ giơ tay lên tát về phía mặt Mạnh Khung một bạt tai. Mạnh Khung vốn còn giữ chút mặt mũi cho ông, không dám tránh, lập tức bị đánh trúng. Mạnh Khung rên lên một tiếng, trực tiếp ngã xuống đất, làm tất cả chậu bồn rơi lật úp. Âm thanh kia rất chói tai, giống như đánh thẳng vào trong lòng tôi. Tôi trợn to hai mắt chạy tới, đỡ Mạnh Khung dậy, sau đó đưa tay dùng lực đẩy Trần Khiếu Hồ một cái.

Tôi vừa nóng vừa giận, nói:

“Ông biến đi, chuyện của tôi ông quản được sao?”

Trần Khiếu Hồ bị tôi đẩy lão đảo, cả người dựa vào cửa ký túc xá. Thầy quản lý ký túc xá bị âm thanh huyền não hấp dẫn đi tới, đứng ở cửa kêu: “Các người làm gì đó?”

Toàn thân tôi phát run, trong lòng nói thầy vào đi, vào hết đi, tôi chính là đồng tính luyến ái, tôi nói yêu thương với Mạnh Khung thì đã sao? Toàn thế giới biết thì đã sao? Cùng lắm thì tôi không đi học, các người không uy hiếp được tôi, tôi không quan tâm.

Chỉ cần có thể cùng Mạnh Khung ở chung một chỗ, chuyện gì cũng không sao cả.

Một giây kia tôi mang theo thê lương bị thương đập nổi dìm thuyền, quyết định nhận thẩm phán tiếp đó.

Nhưng Trần Khiếu Hồ đã kịp phản ứng, ông thấy thầy quản lý đã đứng ở cửa phòng liền đột nhiên đóng cửa lại, mặc cho thầy quản lý gõ cửa thế nào cũng không mở ra.

Tất cả mọi người sững sốt, nhìn Trần Khiếu Hồ đi tới trước giường của tôi, dùng sức rẩy chăn, ngăn lại nếp uốn dấu vết mạt mề phía trên, sau đó đỡ thùng rác lên.

Trần Khiếu Hồ thẳng sống lưng đi ra ngoài, dùng sức lau mắt. Lúc từ cửa ký túc xá đi ra ngoài, ông đột nhiên khóc lên, âm thanh đó ngạnh trong cổ họng, nghe giống như đang nuốt nước mắt nghẹn ngào.

Lý Trúc Sinh rất lúng túng đứng ở nơi đó, nói: “Ba cậu. Nói không muốn gọi điện thoại cho cậu, sợ cậu ngủ sẽ bị đánh thức, nên cùng tôi đồng thời trở về. Không ngờ.”

“Không có việc gì.” Tôi lung tung ứng phó, nhìn một bên mặt sưng lên của Mạnh Khung, nhú nhú mảy, cầm cây dù lên liền mang theo anh đi ra ngoài.

Thầy quản lý mới vừa mang theo chìa khóa đi tới, không ngờ gặp chúng tôi đã mở cửa. Thầy nhìn Mạnh Khung là người lạ, ngăn chúng tôi không cho chúng tôi đi ra ngoài. Tôi phiền, trực tiếp mang theo Mạnh Khung đi ra, ai cũng không ngăn được.

Thầy ở phía sau kêu:

“Sao cậu lại mang người ngoài vào? Đầu năm nay sinh viên đều ghé gồm rồi, nói cũng không cho nói! Tôi phải liên lạc với giáo viên chủ nhiệm của cậu——”

Tay Mạnh Khung còn đang run, gặp tôi giận thành như vậy, vội vàng nói:

“Đừng nóng giận. Ba cháu. . . . Cũng là vì tốt cho cháu.”

Tôi nắm thật chặt cổ tay Mạnh Khung, lúc mở miệng nói chuyện giọng đều đã khàn khàn.

“—— ông ấy đánh chú!” Tôi không biết vì sao mình lại uất ức như vậy, cổ họng có chút nghẹn ngào, nói không nên lời.

Mạnh Khung nhìn ánh mắt của tôi, thất kinh, vì vậy vuốt vuốt lưng tôi, nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Có thể ở chung một chỗ với cháu, bị đánh một chút thì đã sao, lại không đau.”

Tôi bước đi mà toàn thân phát run, cuối cùng vút luôn dù, nước mưa từ tóc của tôi nhỏ xuống, chảy tới trong mắt của tôi.

Ở phương diện nào đó, Mạnh Khung nhạy bén hơn tôi nhiều. Anh có thể phân biệt rõ ràng người khác giận vì ý tốt. Mà tôi thường chỉ có thể nhìn ra người đó giận, còn ý tốt ẩn ở bên trong, không thấy cũng không cảm nhận được.

65. Chương 65: Yêu Cháu

Edit: Đằm Cơ Tự mình dẫn người lạ vào phòng ngủ qua đêm, bình thường đều bị phê bình cảnh cáo. Nhưng Mạnh Khung là đàn ông, lại có quan hệ thân thích với tôi, cộng thêm tôi phải bảo vệ nghiên cứu nên chuyện này không bị lộ ra.

Những chuyện tôi cho là lớn như trời sập, nhưng đối với người bên ngoài thì lại không tính là gì. Thầy hướng dẫn lại mời tôi ăn một bữa cơm, sau đó vỗ vỗ bả vai tôi nói: “Trong thời gian này không cần ra mặt. Cậu là một sinh viên ngoan, tôi rất yên tâm.”

Chuyện này cứ hời hợt đi qua như vậy. Không khí đại học vô cùng tự do, dù bạn làm gì cũng sẽ có người hiểu. Lần trước có một đàn anh học nghệ thuật cải trường chạy, bị cảnh sát bắt được giao cho hiệu trưởng, hiệu trưởng chỉ cười cười, nói rất dịu dàng:

“Để cậu ta đi đi.”

Tính hướng của tôi có lẽ sẽ khiến bọn họ khó hiểu, sẽ làm bọn họ cảm thấy quý dị, nhưng một khi tôi đủ ưu tú, tính hướng cũng chỉ là một loại nhãn mác khác của tôi.

Tôi bắt đầu thản nhiên tiếp nhận tất cả, tiếp nhận Trần Khiếu Hồ có thể mang đến phiền phức.

Nhưng Trần Khiếu Hồ không tìm tôi gây phiền toái, ông ở Bắc Kinh hai ngày, nhờ người mang cho tôi một phong thư, sau đó trở về Đông Bắc.

Trước kia Trần Khiếu Hồ chính là học ngành văn, chữ viết có loại ảnh hưởng chấn động lòng người. Tôi chỉ nhìn bốn chữ ‘Khải Minh con ba’ ngoài phong thư liền bỏ thư vào trong ngăn kéo, không hề mở ra xem.

Không phải không muốn nhìn. Mà là không dám nhìn. Những chuyện đó tôi biết là tôi làm sai, nhưng bây giờ tôi còn chưa đủ dũng khí để nhận lỗi, chỉ muốn để một thời gian ngắn nữa, chờ một chút, sau này hãy nói.

Cô gái tôi và Mạnh Khung giúp lúc trời mưa là sinh viên năm hai ngành luật. Sau ngày đó cô liền giặt sạch quần áo, phơi khô rồi đem tới dưới lầu ký túc xá của chúng tôi. Khi đó tôi đang dùng cơm, trở lại liền thấy Lý Trúc Sinh đang tán gẫu với cô gái đó. Lý Trúc Sinh vô cùng ngưỡng mộ, len lén nhìn cô gái kia vài lần, vừa thấy cô nhìn mình liền cúi đầu.

Tôi vốn định làm bộ như không thấy hai người bọn họ —— tôi không nhận ra cô gái kia, nhưng cô gái kia thấy tôi liền đưa quần áo rồi xoay người rời đi.

Tôi nghĩ chắc cô gái này đang xấu hổ. Dù sao ngày đó váy và tất của cô đều bị rách, bắp đùi đều lộ ra nên xấu hổ.

Đêm hôm đó Lý Trúc Sinh không đi ra ngoài, cậu nằm trên giường lăn qua lộn lại, sau khi tắt đèn nói với tôi:

“Trần Khải Minh, cô gái tìm cậu hôm nay, cậu có biết không?”

“Không.”

Lý Trúc Sinh có chút hưng phấn, mở to hai mắt nhìn tôi, “Cô ấy tên là Tuần Hoa, là sinh viên ngành luật, tại sao lại tới tìm cậu?”

Tôi lật người, nói: “Không biết.”

“Đừng như vậy, ” Lý Trúc Sinh nói, “Quá không nề tình rồi.”

Tôi ngồi dậy, hỏi: “Được rồi, cậu muốn hỏi gì?”

Tôi cảm kích Lý Trúc Sinh. Chuyện lần trước cậu ta không để lộ ra, lúc Trần Khiếu Hồ gây gỗ cậu còn giúp ngăn lại, biết tôi bất đồng với người khác cậu cũng không kiêu dè cổ kị, dù ở góc độ nào mà nói, tôi đều thiếu cậu một món nợ ân tình.

Lý Trúc Sinh ngồi dậy, nói: “Tôi muốn theo đuổi cô ấy. Cô ấy thật đẹp, vóc người cũng rất tốt.”

Tôi sững sốt một chút, cảm thấy cậu ta có chút dở hơi, mới gặp lần đầu liền đuổi theo người ta?

Nhưng đó cũng không phải chuyện của tôi, tôi nói: “Được.”

“Vậy cậu giúp tôi ha?”

“Ừ.”

“Giúp tôi viết phong thư tình đi.”

“.”

“Chữ cậu viết đẹp.”

Tôi nằm xuống, cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Tôi còn chưa từng viết thư tình cho Mạnh Khung đâu, tại sao có thể viết ột cô gái trước. Vì vậy tôi nói: “Chính cậu viết, tôi giúp cậu chép lại.”

Sau đó tôi giúp cậu ta dò xét một lần. Lý Trúc Sinh là một sinh viên khoa tự nhiên điển hình, viết chữ rất xấu, cứ dính chung một chỗ, tôi nhìn rất lâu cũng không biết rốt cuộc cậu ta viết cái gì. Nhất là cậu ta còn muốn dẫn câu nói có sách, rất nhiều thơ từ tôi chưa từng thấy qua, càng về sau cũng lười đọc, nhìn thấy cái gì thì viết cái gì.

Lý Trúc Sinh từng nói yêu đương vào thời cấp ba, nhưng học đại học vẫn là lần đầu tiên chủ động đeo đuổi nữ sinh, khi đó vẫn chưa lưu hành gặp mặt tỏ tình, phần lớn đều viết một tờ giấy chuyển qua. Lý Trúc Sinh rất hồi hộp, nhờ người bỏ thư vào ký túc xá của Tuần Hoa mới phát hiện mình quên ký tên.

Những chuyện này tôi không biết, thi xong tôi liền đi thẳng về nhà, mà Lý Trúc Sinh sợ bị từ chối, cho nên cậu thi xong mới bỏ thư lên bàn Tuần Hoa.

Nghỉ hè xong tôi liền lên năm tư, rất nhiều thực nghiệm xã hội khiến thời gian ở trường của tôi giảm bớt rất nhiều. Tôi bắt đầu đem đồ đạc về nhà, sau đó ở chung với Mạnh Khung.

Tay nghề của Mạnh Khung tốt hơn kiếp trước nhiều. Tài nấu nướng cũng tương thông, cả ngày anh nghiên cứu bánh ngọt, kỹ thuật nấu cơm cũng tăng lên. Có lúc ăn cơm tôi không cảm thấy no bụng, cho đến khi Mạnh Khung thấy tôi ăn quá nhiều, sợ bao tử tôi đau nên ngăn lại, lúc đó tôi mới có thể dừng.

Khi đó cửa hàng bánh ngọt của Mạnh Khung đã có chút danh tiếng, mở mấy tiệm ở trong thành phố. Muốn người quản lý bên kia, còn mình thì vẫn ở bên này. Có một thời gian tiền bạc tài chính của tiệm trong thành phố xuất hiện mấy chỗ sai, người làm không dám nói cho Mạnh Khung. Sau này sổ sách hồng càng ngày càng nhiều, tôi liền nói Mạnh Khung đi xem một chút.

Mạnh Khung không muốn đi, tôi liền nói gần đây cháu phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, chắc không có thời gian cùng chú, chú đi đi.

Lời này không phải lừa anh. Bảo vệ nghiên cứu cùng tốt nghiệp là hai việc khác nhau, nếu muốn lấy được bằng thì luận văn tốt nghiệp và biện hộ ắt là điều không thể thiếu.

Ai ngờ Mạnh Khung đi chuyến này mất hơn một tuần, mỗi ngày gọi điện thoại anh đều oán trách, nói hai người kia không đáng tin, anh tức không chịu được, trực tiếp xa thải bọn họ, còn nói nhân thủ không đủ, anh phải ở lại hai ngày, lập tức trở lại.

Tôi nói: “Chú đừng vội, cháu có thể đợi.”

Đã rất lâu tôi không ở ký túc xá, ga giường ướt ươn lạnh lẽo, tối ngày đầu tiên nằm cả đêm cũng không ấm lên. Nhịn một thời gian ngắn, tôi đem chăn ra phơi lại đựng phải Lý Trúc Sinh. Cậu vốn ở bên ngoài, không biết vì sao lại trở về.

Lý Trúc Sinh phức tạp nhìn tôi, sau đó cùng tôi trở về ký túc xá.

Trong ký túc xá không có ai, cậu nhỏ giọng hỏi tôi: “Anh em, tôi hỏi một chút. Cái đó, cậu còn thích, đàn ông không?”

Cậu hỏi điều này thật đột nhiên, tôi cau mày, không muốn phản ứng cậu.

Lý Trúc Sinh cũng rất xấu hổ, gãi gãi đầu, nói: “Ha ha, tôi chỉ hỏi một chút.”

Tôi nói: “Thích. Tôi chỉ thích một người.”

Lý Trúc Sinh thở phào nhẹ nhõm, không tiếp tục dây dưa.

Tôi kỳ quái tại sao cậu phải hỏi tôi vấn đề này, nhưng buổi tối tôi biết ngay Lý Trúc Sinh có ý gì. Đại học không tắt đèn nhưng phòng ngủ của chúng tôi cứ đến mười một giờ sẽ tắt đèn, vừa mới tắt đèn tôi liền nghe thấy lầu dưới vô cùng ồn ào, một cô gái sắp khóc nói: “Đừng làm rộn ——xin các cậu đừng làm rộn!”

Những cô gái khác liền cười hì hì nói: “Giúp cậu một chút nha, đây không phải là chuyện mất mặt gì.”

Một đám nữ sinh ở dưới bắt đầu kêu lầu.

Họ kêu tên của tôi.

Vừa mới đầu có chút không tự nhiên, sau đó liền buông lỏng, chỉ coi như họ đang kêu tên của người khác. Nhưng Lý Trúc Sinh không như vậy, cậu ngồi ở ban công, một cây tiếp một cây mà hút thuốc, có lúc quay đầu lại nhìn tôi, nửa ngày mới quay đi.

Tôi mới biết cô gái ở dưới lầu gọi tôi dùm Tuấn Hoa.

Lúc tôi sắp ngủ thì đột nhiên nghe được một giọng nam quen thuộc. Âm thanh kia trong suốt ôn hòa, trời sanh là kẻ hợp với lỗ tai tôi. Tôi chỉ nghe anh kêu ‘Trần Khải Minh ——’, liền ngồi dậy.

Tôi không dám tin quay đầu nhìn về phía sau, mở to đôi mắt nhìn hư không, ngừng thở cẩn thận lắng nghe, liền nghe thấy người nọ ở dưới lầu kêu:

“Trần Khải Minh —— Khải Minh ——”

“Chú —— yêu —— cháu ——”

Tôi vén chăn lên, sửng sốt một chút, đột nhiên ngồi dậy, đi giày qua loa liền từ trên lầu lao xuống, cửa cũng không kịp đóng.

Lý Trúc Sinh lập tức nhảy dựng lên, nín lại tôi hỏi: “Cậu đi làm gì?”

Tôi kêu: “Cậu buông ra!”

Lý Trúc Sinh cũng nghe thấy giọng nam kia, sau đó chần chờ buông tay.

Mười lăm bậc thang tôi bước ba bước liền nhảy xuống, thấy quản lý kéo rèm cửa sổ chuẩn bị ngủ, vừa nhìn thấy tôi như vậy liền sợ hết hồn, sau đó giận kêu:

“Gấp cái gì? Té thì làm sao? Không muốn sống nữa à!”

Tôi không nói gì, đẩy cửa ký túc xá ra, rướn cổ nhìn bốn phía ——

Người đàn ông kia ngoắc tôi, trời tối như vậy, tôi nhìn không thấy mặt của anh. Nhưng tôi biết anh đang cười với tôi.

Gặp tôi đi xuống, nữ sinh vốn vậy ở bên ngoài liền hưng phấn gào thét. Tôi thở hổn hển, dừng một chút, từ từ đi về phía trước, sau đó càng lúc càng nhanh, nhào tới trong ngực người nọ.

Mạnh Khung đưa tay ôm bả vai của tôi, hai chúng tôi ôm nhau thật chặt. Anh đón nhận toàn bộ lực đánh vào của tôi, thân thể nghiêng về sau, ở bên tai tôi nhỏ giọng cười.

Tôi nói: “Không phải chú nói hai ngày nữa mới trở về sao?”

“Nhớ cháu.” Mạnh Khung thật nhanh mà nhẹ nhàng nói xong những lời này, dùng mặt cọ vào cổ của tôi, sau đó dùng lực ngừng, nói: “Đợi không được. Bạn cùng phòng cháu gọi điện thoại cho chú, nói. . . .”

Tôi ôm anh thật chặt.

Mạnh Khung liền cười, nói: “Cháu xem, quả nhiên chỉ có chú mới kêu cháu xuống được.”

Tôi trầm mặc một chút, nói: “Chú nói lại lần nữa.”

“Hả?”

“Tên của cháu.”

Trên người Mạnh Khung còn có hương bánh ngọt chưa kịp tản đi, khê cong lưng, có vẻ vô cùng mệt mỏi. Trẻ như thế đã không còn xe điện ngầm. Mạnh Khung ngồi taxi chạy về, tôi vốn cho rằng anh sẽ tiếc tiền, nhưng hình như không có.

Mạnh Khung lại dùng lực kéo tôi xuống, sau đó buông tay ra, nói: “Khải Minh.”

Những nữ sinh kêu lâu kia hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi cúi đầu, mặc đồ ngủ liền đi tới cổng trường. Mạnh Khung lôi kéo tôi, nói: “Chúng ta trở về đi thôi.”

Tôi nói: “Ừ.”

Cuối cùng Tuần Hoa vẫn không nói gì, lúc tôi đi chỉ nghe các cô gái khác khuyên cô ta. Tuần Hoa vẫn cho rằng lá thư kia là tôi viết, vốn đang nghĩ tôi xấu hổ. Nhưng hôm nay xem ra cũng biết lá thư này là tôi giúp người khác viết.

Tôi vốn cho là Mạnh Khung không thêm đề ý chuyện này, nhưng mãi cho đến khi về nhà anh đều siết chặt cánh tay tôi. Lúc giao tiền cho tài xế, tay của anh còn có chút run, tài xế quái dị nhìn anh.

Xuống xe, Mạnh Khung nói với tôi: “Thật xin lỗi, chú không muốn như vậy.”

Tôi theo bản năng nói: “Không có việc gì.”

Mạnh Khung nói: “Có chút gấp. Bạn cùng phòng cháu gọi điện thoại nói với chú có cô gái muốn tới ký túc xá của cháu kêu lâu, chú liền chạy về.”

Tôi nói: “Không cần giải thích. Cháu muốn chú trở về.”

Tay Mạnh Khung cầm chặt cánh tay của tôi có chút buông lỏng, một lát sau lại cầm lấy, nói: “Chú không phải không tin tưởng cháu.”

“Cháu biết.” Tôi nói như vậy, sau đó sờ sờ mu bàn tay anh.

Tính cách của tôi không được tốt, nhưng đối với một số chuyện vẫn rất nhẫn nại. Nói ví dụ như tham muốn chiếm hữu của Mạnh Khung đối với tôi. Tôi nghĩ đây đều là vì những việc Mạnh Khung làm với tôi trước kia. Tôi nhỏ như vậy, anh vẫn chăm sóc tôi, yên lặng yêu thích tôi nhiều năm, dù tôi nói gì, làm gì, anh đều nguyện ý.

Anh ‘ nguyện ý ’ khiến tôi không nhận được muốn hỏi báo anh, một số chuyện không liên quan tôi có thể nhân nhượng liền nhân nhượng.

Huống chi, Mạnh Khung bây giờ đã có cải tiến rất lớn. Anh ở trước mặt người ngoài đã vô cùng bình thường, nội tâm có chút bàng hoàng và tức giận nhưng cũng có thể che giấu rất tốt.

Một năm tôi nghiên cứu đó, Triệu Nhĩ Đóa cũng thi đậu trường đại học này, cậu lấy thành tích xếp thứ năm mươi ba của thành phố tiến vào ngành y. Đây là điều xưa nay chưa từng có của nhà họ Triệu. Triệu Quốc Đống vui mừng vô cùng, vội vàng kêu tôi và Mạnh Khung tới dùng cơm, trên bàn cơm nói muốn tôi giúp chăm sóc cậu một chút.

Ấn tượng của tôi đối với Triệu Nhĩ Đóa chỉ dừng lại ở thời cậu biết bắt chước giọng nói của người khác, lỗ tai biết động rất khôi hài. Giờ đột nhiên gặp lại cậu thì có chút không thích ứng được. Cậu trở nên rất cao rất gầy, trên sống mũi mang một bộ mắt kiếng, trông kính dày như đất chai, gương mặt thon gầy, chỉ lúc cậu cười mới mơ hồ nhìn thấy dấu vết khi còn bé.

66. Chương 66: Âm Áp

Edit: Đầm Cơ Tối hôm qua Mạnh Khung thương lượng với tôi một chút, quyết định cho Triệu Nhĩ Đóa 5000 đồng, học phí qua nhiều năm như vậy vẫn không hề hạ xuống, chắc có thể khiến chú Triệu nhứt đầu một hồi lâu. Nhưng chú Triệu kiên quyết không thu, hốc mắt chú có chút hồng, nói đại đội của bọn họ đã đem tiền học phí cho chú, nhà họ Triệu tuyệt sẽ không thu tiền của Mạnh Khung.

Tôi và Mạnh Khung đều có chút lúng túng, bởi vì hai cha con bọn họ mới đầu còn cười, chào hỏi chúng tôi ăn cơm, nhưng đang ăn thì lại đột nhiên khóc. Triệu Nhĩ Đóa khóc nước mắt chảy hết vào trong chén, cha của cậu dạy dỗ cậu một câu, còn chưa mắng xong mình cũng khóc. Hai người ôm đầu mà khóc, lẩm bẩm nói bác sĩ bác sĩ gì đó, ai cũng nghe không rõ.

Mạnh Khung không biết nên nói gì, chỉ một ly tiếp một ly uống rượu. Anh uống rượu rất dễ đỏ mặt, trong chốc lát mặt liền đỏ, tôi vốn không muốn để anh uống, nhưng chú Triệu lôi kéo Mạnh Khung rót không ngừng, tôi lại không thể không nhìn mặt mũi chú Triệu, cuối cùng chỉ có thể thôi.

Mạnh Khung mà uống say thì khí lực sẽ trở nên lớn vô cùng, anh giống như người không xương nằm trên người tôi, đôi môi như có như không đụng vào cổ tôi. Cha con nhà họ Triệu đều ở đó cười, nói Mạnh Khung nhận lầm Khải Minh thành vợ anh rồi.

Tôi rất bình tĩnh khiêng Mạnh Khung đi ra ngoài, ngăn một chiếc taxi. Khi đó Mạnh Khung đang liếm lỗ tai của tôi, tôi vừa ngăn cản anh vừa mang anh lên xe. Tài xế thường thấy kiểu say rượu thể này, nhìn tôi, cổ quái nói:

“Đừng ói lên xe.”

Tôi gạt đầu một cái, nói cho hắn biết muốn đi đâu. Vừa nghe địa chỉ nhà thì Mạnh Khung không ồn ào nữa, anh nắm tay của tôi, hoảng sợ nhìn không gian thu hẹp này.

Anh nói:

“Đi đâu vậy?”

Tôi nói:

“Chú đi theo cháu.”

Mạnh Khung trợn to hai mắt, sắc mặt đỏ bừng, một lát sau nhận ra tôi là ai mới dựa vào trước ngực của tôi, đầu nặng nề đè nơi trái tim tôi.

Anh nói: “Đại ca, chú khó chịu. Muốn ói.”

“Vậy sao còn uống nhiều như thế.”

“Vui mà.” Mạnh Khung nhắm mắt lại, nói, “Về sau không uống.”

Tôi nhớ được kiếp trước anh nghiện rượu vô cùng, không biết vì sao kiếp này anh lại không uống. Tôi nửa thật nửa giả hỏi:

“Trước đây chú thích uống rượu như vậy, sao bây giờ đột nhiên không uống nữa?”

Mạnh Khung cười, miệng anh đều nồng nặc mùi rượu. Anh nói:

“Chưa bao giờ thích uống. Chẳng qua là đau lòng, uống nhiều quá liền chết lặng.”

Mạnh Khung giơ tay lên sờ sờ ngực tôi, dùng đầu ngón tay bối quần áo của tôi, nhẹ giọng nói:

“Chính là chỗ này đau. Cháu hiểu không?”

Tôi sưng sốt một chút, ánh mắt tối ám, hỏi:

“Đau cái gì?”

“Đau cháu đi nha.” Mạnh Khung nói, “Cháu còn không để ý đến chú. Vừa đi liền ——”

Mạnh Khung cười hai tiếng, không biết là ý gì, sau đó anh liền nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Nghe lời này, thân thể tôi lung lay, vốn định hỏi Mạnh Khung tiếp, nhưng một câu anh cũng không nói. Đêm đó tôi cũng uống không ít, trong nháy mắt tôi còn tưởng rằng mình nghe nhầm rồi, sau đó lại cảm thấy không đúng, cảm giác có một đáp án miêu tả sinh động, mà đầu óc tôi rất chậm chạp, nghĩ kiểu gì cũng tìm không ra đầu mối. Sau ngày đó thậm chí còn quên mất lời Mạnh Khung nói.

Mấy tháng trước tôi và Mạnh Khung nộp tiền đặt cọc (*trong mua trả góp), lại mua một căn phòng, khi đó giá phòng còn chưa đạt đến đỉnh núi, 60 vạn đã có thể mua một căn phòng 120 tới 140 mét vuông. Tôi biết chừng hai năm nữa, 60 vạn cũng không đủ để mua một nửa diện tích hiện giờ mua được, vì vậy tôi vay ngân hàng viết tên trước. Tiền đặt cọc là 45 vạn, tôi xuất ra hai mươi vạn, Mạnh Khung ra 25 vạn. Anh vốn không muốn dùng tiền của tôi, chết sống phải đi vay tiền. Tôi nói chú làm gì phải vậy, để tiền ở trong ngân hàng mọc lông sao? Anh thở dài nói:

“Nếu không chú đóng cửa tiệm mới mở kia. Chú.”

“Đừng nói.” Tôi nói, “Sao chú cứ phải làm rõ ra với cháu như vậy?”

Mạnh Khung bị tôi chẹn họng, không nói nữa. Nửa ngày sau lại ôm lấy tôi từ phía sau, chống đầu trên vai tôi, nhẹ giọng nói:

“Bởi vì cháu thật tốt quá. Không như vậy, chú cảm thấy chú vĩnh viễn không xứng với cháu.”

Mạnh Khung lo lắng và sợ hãi khiến tôi bất đắc dĩ, tôi vỗ vỗ tay của anh, nói:

“Chú nói yêu thương với cháu, cháu cảm thấy chú xứng là được.”

Tôi không phải cường đại lợi hại không có nhược điểm giống như tôi trong mắt Mạnh Khung. Mới vừa làm xong thủ tục với anh xong, đứng hứng gió cả ngày khiến hôm sau tôi liền bị cảm. Đi bệnh viện khám, bác sĩ nói là bị viêm, chuyển nước muối cho tôi. Mạnh Khung vẫn ngồi ở bên cạnh tôi đợi nhiều giờ. Buổi chiều tôi còn có lớp, vốn muốn chỉnh nước muối chảy nhanh một chút, nhưng Mạnh Khung lại chỉnh rất chậm, anh nói mùa đông quá lạnh, nhanh như vậy không chịu nổi.

Tôi không cảm thấy lạnh, nhưng Mạnh Khung vẫn lấy tay che cánh tay ghim kim của tôi, sau đó thâm tình chậm rãi vuốt ve.

Gần đây có rất nhiều chuyện, tôi vội một ngày chỉ có thể ngủ bốn năm giờ. Lúc này đột nhiên thả lỏng, một mỗi lập tức cuốn tới, mí mắt tôi rất nặng, không mở ra được, liền nằm ngửa ở trên ghế nhắm mắt lại.

Không biết ngủ bao lâu, cánh tay của tôi đau xót, mở mắt nhìn một chút, y tá đã rút kim ra. Không ngờ tôi đã ngủ lâu như vậy. Tỉnh lại càng khó chịu, thân thể tôi rất nóng, còn cảm thấy lạnh, tôi nghĩ tôi sốt rồi. Mạnh Khung đỡ lấy tôi, hỏi:

“Sao vậy?”

Tôi nói:

“Đầu choáng váng.”

Mạnh Khung áy náy nhìn tôi, tự trách nói:

“Chú thấy cháu quá mệt mỗi nên không kêu cháu. Vừa rồi nên kêu cháu dậy, cháu xem, bị lạnh rồi.”

“Không có.” Tôi nói, “Đã sớm phát sốt, vẫn chịu đựng mà thôi.”

Mạnh Khung đắp áo khoác lên người tôi, lúc tôi ngồi dậy nó liền trượt xuống đất. Mạnh Khung nhặt lên mặc vào, cùng tôi đi về nhà.

Có lẽ là quá mệt mỗi nên vừa đến nhà tôi liền nằm trên giường, đôi mắt vừa chua vừa chất, trợn cũng không mở ra được. Mạnh Khung rất an tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, chờ anh đánh thức tôi thì trời đã tối rồi.

Ngủ quá nhiều, ánh mắt tôi có chút sưng. Tôi đứng lên cảm thấy dạ dày rất khó chịu.

Mạnh Khung mở đèn, bưng chén cháo rau cải tôi. Tôi lắc đầu nói không muốn ăn, anh liền để chén qua một bên, đến phòng tắm bưng chậu nước nóng ra cho tôi.

“Cởi quần áo.” Mạnh Khung vắt khăn lông, nói: “Chảy nhiều mồ hôi như vậy, rất khó chịu, chú lau người cho cháu.”

Tôi rất mệt mỗi, vốn không muốn động nhưng cảm thấy người cứ dính nhớt như vậy thật khó chịu nên liền nâng tay. Còn chưa động thì Mạnh Khung đã giúp tôi cởi nút áo sơ mi ra.

Mới vừa cởi áo ra, da liền tiếp xúc với không khí lạnh khiến tôi nổi hết da gà. Mạnh Khung cầm khăn lông nóng lau trên người tôi. Khăn lông mới lấy ra khỏi nước nóng mang theo ẩm áp khiến người ta thư thích, mồ hôi của tôi đều bị lau sạch.

Mạnh Khung cẩn thận lau phía sau lưng, dưới nách, trước ngực tôi, giúp tôi ấm người, sau đó lại cởi quần của tôi xuống, lau chân cho tôi.

Buổi tối tôi uống thuốc hạ sốt thật không tốt cho dạ dày, thế nên nhất định phải ăn cơm. Nhưng những ngày này bận rộn khiến tôi nuốt không trôi, ăn hai miếng đã ói lên người. Mạnh Khung không nói gì, cầm giấy vệ sinh cẩn thận lau giúp tôi, sau đó lại thay áo ngủ cho tôi, cởi quần áo ra thả vào trong máy giặt.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, ai nói chú không xứng với cháu? Chú không ghét bỏ cháu... tại sao cháu lại ghét bỏ chú chứ.

Vừa nhập học, Triệu Nhĩ Đóa bắt đầu bận rộn với cuộc sống sinh viên mới. Lúc đầu cậu còn chưa có thể học sinh, không thể dùng một tấm thẻ có thể soát hết mọi nơi, phải dùng một đồng phiếu thay thế tạm thời trường học chuẩn bị. Lúc cậu dùng thẻ không rõ ràng lắm, cứ luống cuống tay chân. Khu dạy học rất lớn, cậu không tìm được phòng ăn, thường gọi điện thoại cho tôi trước khi hết khóa, khóc vang trời nói:

“Tôi không tìm được căn tin, sắp chết đói!”

Tôi phát hiện năng lực nhận đường của cậu không phải kém bình thường, chẳng trách chú Triệu muốn tôi chăm sóc nhiều hơn. Nghiên cứu sinh và sinh viên chưa tốt nghiệp không học cùng một khu. Tôi đang học đương nhiên không thể đi ra ngoài tìm cậu, chỉ có thể chỉ đường qua điện thoại cho cậu. Nhưng tôi lại phát hiện cậu vẫn không tìm được đường, tôi liền nói cậu hỏi người bên cạnh, Triệu Nhĩ Đóa ấp a ấp úng nói:

“. Không dám.”

Sau này tôi không nhận được nữa, lười nhận điện thoại của cậu, tùy cậu tự sinh tự diệt trong trường.

Một người bạn cùng ký túc xá với tôi học khoa chính quy nhưng thành tích của cậu ta lại không đủ để bảo vệ nghiên cứu, còn không tham gia thi nghiên cứu. Có người đoán cậu ta đi cửa sau, nhưng những chuyện đó đều không liên quan đến tôi.

Ngành y vốn nhiều khóa, ngành của chúng tôi đã rất đáng sợ, của bọn họ còn liều mạng hơn chúng tôi. Bởi vì bọn họ trên đường tốn quá nhiều thời gian, Triệu Nhĩ Đóa gấp đến độ không xong, sắp hỏng mất. Tôi thấy cậu ta đáng thương, chỉ có thể thương lượng với Lý Trúc Sinh cho Triệu Nhĩ Đóa vào ở.

Lý Trúc Sinh dứt khoát dọn ra ngoài, nghiên cứu sinh có thể ở một mình trong ký túc xá, cậu có thể chọn những phòng khác. Cứ như vậy, Triệu Nhĩ Đóa đến chỗ tôi ở. Nhìn cậu ngu xuẩn như vậy, tôi cảm thấy cậu và lúc còn bé chẳng khác gì nhau. Thật không biết cậu phải ăn bao nhiêu khổ mới có thể thi đậu trường đại học này.

Triệu Nhĩ Đóa thật vui mừng, cậu cảm thấy ở chung với tôi sẽ không còn chuyện không tìm được phòng ăn nữa. Tôi rất kỳ quái hỏi cậu:

“Sao cậu không đi ăn cơm với bạn cùng phòng?”

Triệu Nhĩ Đóa nói:

“Bởi vì tôi cứ luôn ở trong phòng tự học.”

Tôi trầm mặc một chút, há miệng, không nói gì.

Lý Trúc Sinh muốn dọn khỏi phòng, cha của cậu ta vừa khéo từ Thượng Hải tới Bắc Kinh, liền nói phải lên giúp cậu ta xách hành lý. Lý Trúc Sinh vốn từ chối, nhưng cha cậu cứ muốn tới, Lý Trúc Sinh đành tràn ngập áy náy nhìn chúng tôi, nói: “Ba tôi có thể ồn ào một chút.”

“Không có việc gì.” Tôi nói, sau đó nằm ngủ, Triệu Nhĩ Đóa không nói không rằng, nắm chặt thời gian bổ sung giấc ngủ.

Ước chừng nửa giờ sau, ba Lý Trúc Sinh đẩy cửa vào, lớn tiếng nói. Tôi nghe giọng nói kia có chút quen thuộc, nhưng không biết đã nghe ở chỗ nào. Bởi vì âm thanh quá lớn nên đã đánh thức tôi dậy. Tôi tỉnh, suy nghĩ còn có chút hỗn loạn, liền cầm sách ở đầu giường đọc một lát, không hề quay đầu nhìn lại.

Giọng nói kia càng lúc càng lớn, chắc là đang bàn bạc chuyển hành lý đi. Lúc đầu hai người bọn họ nói tiếng Thượng Hải, sau đó đổi thành tiếng phổ thông. Tiếng phổ thông này khiến tôi cảm thấy thật khó chịu.

Lúc ba Lý Trúc Sinh nói một câu:

“ Không có việc gì, tôi giúp cậu tìm xxx ” thì tôi đột nhiên sững sốt một chút, chột từ trên giường ngồi dậy, quay đầu nhìn cha của vị bạn học này.

Sau đó tôi sợ ngây người, tiếp theo hàm răng liền run rẩy. Tôi tỉnh táo, đó là vì răng tôi cắn phải môi mình, trong cổ họng đầy mùi máu tươi khiến người ta khó chịu.

Sau đó tôi không có cách nào khắc chế toàn thân run rẩy, một sự phẫn nộ cuốn lấy toàn thân khiến người ta muốn găm thét. Thân thể của tôi đau đớn, bởi vì dù chỉ liếc một cái tôi cũng nhận ra người đàn ông này.

Người đàn ông này bước ra khỏi chiếc xe sang trọng đứng trước mặt tôi, gã kinh hoàng cố giả bộ bình tĩnh cầm điện thoại di động lên, run rẩy gọi điện, nói:

“Tôi xảy ra chuyện, giúp tôi tìm xxx.”

Người nợ là người đâm chết tôi kiếp trước.

Hô hấp của tôi trở nên nặng nề, hai bàn tay nắm chặt, dường như bây giờ chỉ muốn nhảy xuống nín lấy quần áo gã đàn ông kia, hung hăng cho gã một quyền. Ai bảo gã say rượu lái xe, ai bảo gã đâm tôi tan xương nát thịt!

Tiếng thở nặng nề của tôi khiến Lý Trúc Sinh và người đàn ông kia ngẩng đầu lên, bọn họ chần chờ nhìn tôi, Lý Trúc Sinh nhẹ giọng hỏi:

“Sao vậy?”

Triệu Nhĩ Đóa còn đang ngủ cho nên tôi không phát ra tạp âm gì. Tôi chỉ ‘phanh’ một tiếng, nằm xuống giường, lật người, đắp chăn lên.

Một khắc kia toàn thân tôi phát run, đột nhiên rất muốn gặp Mạnh Khung.

Tôi mắng, làm sao lại trùng hợp như vậy?

Thật ra thì không phải trùng hợp. Lý Trúc Sinh là người Thượng Hải tới Bắc Kinh đi học. Mà kiếp trước tôi vừa vận khéo thi trúng một trường ở Thượng Hải, như vậy cha Lý Trúc Sinh có thể xuất hiện ở Thượng Hải và Bắc Kinh là điều không kỳ.

67. Chương 67: Sáng Tổ

Edit: Đằm Cơ Cha của Lý Trúc Sinh quỷ dị nhìn tôi một cái, sau đó lại cúi đầu thu dọn đồ đạc. Gã có cái bụng bia thật to, gian nan ngồi xổm xuống, dọn dẹp đồ cho con trai của mình. Lấy đi giường đệm, gã gần như là hèn mọn giúp con làm tất cả, nhưng trong lúc đó lại phát ra vô số tạp âm, chọc Lý Trúc Sinh rất không bình tĩnh, cuối cùng không nhịn được hô một tiếng:

“Ba có thể nhỏ tiếng một chút không?”

Triệu Nhĩ Đóa vốn không bị tiếng tạp âm dọn dẹp hành lý đánh thức, lại bị Lý Trúc Sinh rống to đánh thức rồi. Cậu nghiêng đầu, phát giọng nói khàn khàn của người mới tỉnh ngủ:

“Sao, sao vậy?”

Lý Trúc Sinh và cha cậu đều trầm mặc, sau đó xách theo hành lý đi ra ngoài. Lúc này Triệu Nhĩ Đóa mới biết tạp âm là do cha con nhà họ Lý tạo ra. Cậu chống thân thể lên nhìn ra ngoài, vốn đang hípc mắt lại đột nhiên tròng lớn, luống cuống tay chân từ đầu giường lấy ra mắt kiếng sắp 1000 độ của mình.

“Đây là.” Triệu Nhĩ Đóa giật mình nhìn tôi, ngón tay chỉ vào cha Lý Trúc Sinh, nửa ngày nói không nên lời.

Cha của Lý Trúc Sinh có chút nổi cáu, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể nói: “Hai cái đứa này, thấy tôi sao đều có vẻ mặt giống như bị tôi hù chết vậy hả? Tôi thật sự đáng sợ vậy sao?”

“Không có không có.” Triệu Nhĩ Đóa kịp phản ứng vội vàng khoát tay, nói: “Cháu chỉ cảm thấy hình như đã gặp qua chú ở chỗ nào. Chú thường lên ti vi à?”

Lúc này cha của Lý Trúc Sinh mới cười cười, nói: “Không có. Có lẽ là người giống chú thôi. Hai cậu học cho chăm, bây giờ xem như là quen biết, về sau có gì khó khăn cứ nói với Trúc Sinh, chú sẽ giúp các cậu giải quyết.”

Gã nói khiến tôi nhin không được cắn chặt răng, tôi hận chết gã như vậy, rất muốn lao xuống giường đẩy gã ngã xuống cầu thang, hoặc là giẫm trước ngực của gã, nghe tiếng xương sườn gã bị bể gãy giống như chiếc đĩa.

Một khắc kia tôi thô bạo nóng nảy, thậm chí không có cách nào đè nén hô hấp của mình. Tôi chỉ có thể trốn trong chăn, nắm thật chặt quả đấm, thỉnh thoảng hung hăng đấm giường một cái —— Mạnh Khung may nệm thật dày cho tôi, đấm như vậy cũng không phát ra tiếng.

Tôi tự nói với mình, người này bây giờ không hại mày gặp tai nạn giao thông, bây giờ gã vô tội, cũng là phụ huynh của bạn học mày, mày phải tôn trọng gã.

Tôi gần như đau khổ chờ hai cha con nhà nọ rời đi, cho đến khi cửa đã đóng lại mới dần dần bình tĩnh, hàm răng không run rẩy nữa, nhưng trên người toàn là mồ hôi lạnh.

Tôi nhớ lại tràng xe cộ khiến tôi đau đớn chết tươi kiếp trước. Thời gian dài như vậy tôi còn tưởng rằng mình sẽ từ từ quên, nhưng bây giờ tôi mới phát hiện mình vẫn có thể thuật lại từng chi tiết nhỏ rõ ràng. Ví như thi thể của tôi giống tượng gỗ gãy nát tứ chi xóc xếch đặt ở trên xe đạp; ví như sữa đậu nành mua mấy mao tiền vốn còn ấm áp nhưng lúc tạc lên mặt tôi liền lập tức lạnh lẽo; ví như tiếng khóc tê tâm liệt phế của Mạnh Khung.

Từng chút từng chút, tôi đều không quên.

Nhưng những lời Triệu Nhĩ Đóa nói tiếp theo càng khiến tôi khiếp sợ, từ sâu trong linh hồn đột nhiên cảm thấy lạnh cả người.

Triệu Nhĩ Đóa nói:

“Ai nha, thật phiền toái. Ba bạn học của cậu không phải là người lần trước chú Mạnh đánh sao? Sau này gặp mặt thật lúng túng.”

Tôi còn chôn đầu trong chăn, sợ ngậy người hỏi:

“Cái gì? Người này. Là người lần trước Mạnh Khung đánh?”

“Ừ.”

“Cậu không nhớ lắm chứ?”

Triệu Nhĩ Đóa nghi ngờ nói: “Không nhớ lắm đâu. Chẳng phải cậu đã gặp ông ta rồi sao? Bụng bia rất dễ nhận. Hơn nữa miệng ông ta còn có một cái răng vàng, làm sao tôi có thể nhớ lắm. Sao vậy, cậu cảm thấy tôi nhớ lắm sao?”

Tôi không biết nói thế nào, dù sao ở trong lòng cứ một hồi lạnh một hồi ấm. Đó là cảm xúc vô cùng phức tạp, điều đầu tiên tôi nghĩ là: tại sao Mạnh Khung lại đánh người kia? bản nhân Mạnh Khung khẳng định không có dính líu gì tới gã, vậy Mạnh Khung chính là vì tôi nên mới đánh vỡ đầu gã. Vấn đề là, làm sao Mạnh Khung biết được người này có quan hệ với tôi?

Chỉ có, có thể là, từ đầu Mạnh Khung đã biết kiếp trước tôi bị người này đụng chết.

Ý tưởng này khiến tôi đứng ngồi không yên, thậm chí có chút thấp thỏm. Mạnh Khung cũng giống tôi, là sống lại sao? Nếu như anh giữ tất cả trí nhớ kiếp trước, như vậy tôi sẽ không cảm thấy khó hiểu vì sao anh lại len lén hôn tôi lúc tôi còn rất nhỏ, còn làm chuyện rất thân mật với tôi như vậy.

Nhưng tôi tỉnh táo lại rất nhanh, trong lòng nói, không đúng, Mạnh Khung không thể sống lại giống tôi.

Lần đầu tiên tôi gặp anh, anh khiếp sợ và bài xích xa lạ chắc chắn không phải giả vờ. Hơn nữa khi đó Mạnh Khung còn bảo trì khoảng cách nhất định với tôi, mặc dù đối xử với tôi rất tốt, thế nhưng đó cũng vì tính khí khác người, có kiên nhẫn với một đứa bé chứ không phải như bây giờ, thiên vị tôi, cái gì cũng muốn nhường tôi trước, từ đó xem mình vô cùng nhỏ, rất nhỏ.

Hơn nữa anh cũng không biết mẹ mình sẽ vì di căn mà tử vong, không biết tương lai ngôi nhà trệt cũ của anh sẽ không giải tỏa, cũng không biết tôi và Mạnh Thiên có thù hận, càng không giống như bây giờ che chở tôi đến giọt nước cũng không lọt.

Biết rõ ràng những thứ này, tôi liền mê hoặc, khi đó tôi ngồi ở trên giường, cúi đầu, nín tóc của mình, một lát sau dứt khoát lật người, tiếp tục nằm trên giường.

Triệu Nhĩ Đóa kêu: “Đừng ngủ, tôi phải lên lớp, một lát nữa không ai gọi cậu dậy đâu.”

Tôi hàm hồ nói: “Cậu đi đi, mặc kệ tôi.”

Triệu Nhĩ Đóa oán trách một tiếng, nói nghiên cứu sinh thật là tốt, sau đó liền bắt đầu thu dọn đồ đạc. Động tác của cậu rất nhanh nhẹn, nhìn ra được bình thường đúng là nắm chặt thời gian.

Tôi nằm ở trên giường suy nghĩ hồi lâu, sau đó quyết định không nghĩ nữa. Nghĩ nhiều như vậy có ích gì đâu? Ngày mai về hỏi Mạnh Khung thì biết. Dù anh không sống lại giống tôi, đối với tôi mà nói cũng không có quan hệ gì.

Đây tính là cái gì?

Lúc nghe nói Mạnh Khung đánh người, trong lòng nhiều nhất là lo lắng, dư lại chính là tức giận tên cảnh sát đập Mạnh Khung một cước. Khi đó không cảm thấy Mạnh Khung gây phiền hà cho tôi, chỉ lo xin Trương Mông giúp một tay. Cảm thấy có chút ngượng ngùng, cũng hơi oán giận Mạnh Khung không thành thực.

Nhưng bây giờ trong lòng tôi lại cảm động. Sự cảm động này không phải vì Mạnh Khung giúp tôi đánh một người, mà là anh đặt tôi ở trong lòng, bất cứ người nào thương tổn tôi anh đều cảm thấy giống như đang thương tổn chính bản thân anh.

Trong đầu tôi hiện lên những lời Mạnh Khung nói với tôi khi ở trong nhà tắm, bị thương thương cảm như thế:

“Bởi vì chú hận hấn ta.”

Khi đó tôi còn không biết tại sao anh lại hận một người không quan trọng như vậy, nhưng bây giờ tôi biết . Mạnh Khung dùng hành động nói cho tôi biết, anh rất để ý tôi, anh hận tất cả những người tổn thương tôi, đem tôi rời xa khỏi anh.

Loại đau hận này, khiến anh dù biết rõ bây giờ cha của Lý Trúc Sinh vô tội nhưng vẫn không thể áp chế lửa giận của mình.

Tôi rất nghiêm túc ghi chép, nghe giảng, nhưng một chữ giáo sư nói cũng không vào được trong đầu tôi. Tôi có chút không yên lòng, thật vất vả nhịn đến hết khóa, tôi liền chạy tới cửa hàng bánh ngọt của Mạnh Khung. Mới vừa tan học nên trong tiệm có rất nhiều người, Mạnh Khung đứng ở quầy thu tiền bận cực kì. Bây giờ buổi tối anh làm bánh ngọt, ban ngày tự mình thu ngân, chỉ mời một cô gái trẻ hơn 20 tuổi giúp anh trông tiệm, phòng ngừa có người cầm đồ đi không trả tiền.

Gặp tôi tới, Mạnh Khung đưa cho tôi một bọc kẹo trước, sau đó nói tôi đi vào giúp anh thu ngân. Bây giờ khó mà nói chuyện này, vì vậy tôi chỉ có thể nhẫn nhịn, cúi đầu giúp anh.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi giúp Mạnh Khung thu ngân, trước kia cũng sẽ gặp bạn học tới, bọn họ rất kinh ngạc nhìn tôi, hỏi:

“Trần Khải Minh, cậu làm thêm ở đây à?”

Mạnh Khung sẽ đoạt lời nói: “Không phải, cậu ấy là em tôi, tới giúp tôi làm việc.”

Cho nên bây giờ người tới nơi này đều biết ông chủ trẻ tuổi có một cậu em trai cực kỳ xinh đẹp, học rất giỏi.

Đều là sinh viên nên xếp hàng rất có trật tự, qua giờ cao điểm, trong tiệm liền an tĩnh. Tôi vốn nghĩ bây giờ hỏi anh một chút, nhưng bên cạnh còn có cô gái trẻ trông tiệm không quen biết nên những lời đó làm sao cũng hỏi không được.

Lúc sau Mạnh Khung nhìn ra tôi có điều muốn nói nên bảo cô gái trẻ kia đi trước, đóng cửa rồi cùng tôi đi đến trường học. Anh hỏi:

“Sao vậy?”

Tôi nói:

“Hôm nay cháu gặp người lần trước chú đánh.”

“Người nào?” Mạnh Khung sững sờ, nói, “. Cái đó, Lý Hướng Tiền?”

Lý Hướng Tiền, đúng, chính là cái tên này .

Tôi nói: “Ừ.”

Mạnh Khung trầm mặc, sờ sờ mu bàn tay tôi, nói: “Đều đã đi qua rồi, cũng không có gì.”

Tôi hỏi: “Tại sao chú lại đánh gã?”

Mạnh Khung ngẩng đầu nhìn tôi, một hồi lâu mới thở dài, nói: “Chú cũng không biết. bây giờ chú nói cháu sẽ cảm thấy vô cùng hoang đường, đại ca, chúng ta đừng nói đến người này được không? Chú không biết nói sao nữa, chờ sau này chú nghĩ rõ rồi sẽ nói cho cháu biết, được không?”

Tôi sững sờ, ‘ hoang đường ’? tại sao Mạnh Khung lại cảm thấy tôi sẽ nghĩ rằng hoang đường. Sau đó tôi kịp phản ứng, thì ra Mạnh Khung vốn không biết linh hồn trong thân thể tôi mang trí nhớ của hai đời.

Vì vậy tôi ghen những lời muốn nói vào trong lòng. Bây giờ quả thật không thích hợp để nói, tôi chỉ có thể tin tưởng Mạnh Khung, chờ anh giải thích với tôi.

Đêm hôm đó Mạnh Khung nhận được một cú điện thoại, nói mấy ngày nữa Mạnh Thiên sẽ bị xử bắn, bây giờ có thể đi thăm, cũng là một lần thăm cuối cùng.

Nghe tin tức đó tôi rất kinh ngạc, bởi vì trước kia nghe nói Mạnh Thiên bị xử mười năm, tại sao lại biến thành tử hình?

Thì ra trên tay Mạnh Thiên đã sớm có mạng người, quan hệ rắc rối khó gỡ lại bị bóc ra từng tầng từng tầng.

Xét xử dài dòng lâu ngày cuối cùng Mạnh Thiên vẫn phán bị tử hình. Gã chống án hai lần, kéo nhiều năm như vậy, vợ gã bán hết của cải lấy tiền mặt gia tài mời luật sư cho gã, nhưng nhiều năm đã qua vẫn chạy không khỏi chết.

Mạnh Khung mang theo tôi đi tới ngục giam Mạnh Thiên, luật sư không có tình cảm gì nhưng tràn đầy giải thích trả lời:

“Nếu Mạnh Thiên là con gái thì có biện pháp. Nếu cậu ta là con gái, chỉ cần bây giờ có thể mang thai thì sẽ tránh khỏi tử hình.”

Lời này khiến vợ Mạnh Thiên rất lúng túng, nhưng lại không thể trở mặt, đành phải cười hùa, nói làm phiền ngài.

Lúc tôi và Mạnh Khung đi tới ngục giam, nhìn thấy gã cách tầng thủy tinh chống đạn trong suốt đang dịu dàng nói chuyện với con gái mình. Cô bé kia chưa bao giờ gặp cha mình, mới đầu có chút sợ người lạ, dù vợ Mạnh Thiên có bảo cô bé kêu ba thì nó vẫn cứ mím môi trốn to hai mắt, một câu cũng không nói. Nhưng dù sao cũng là con nít, năng lực thích ứng mạnh, trong chớp lát liền bò lên bàn, cách thủy tinh chống đạn, tràn đầy ngây thơ chất phác hôn lấy người cha vĩnh viễn cũng không hôn được của mình.

“Chờ anh chết rồi, em đi tái giá đi thôi.” Mạnh Thiên trầm mặc nói với người vợ rõ ràng đã già nua của mình, “Anh thực xin lỗi em, đời này không cho em sống được một ngày tốt. Lúc đầu đã khốn kiếp như vậy, thật may là gặp được em. . . . Anh chỉ để cho em một đứa bé, một mình em mang theo con gái cũng không tiện tái giá. Em tặng nó cho người khác hay đưa tới cô nhi viện cũng được, anh không trách em.”

Vợ Mạnh Thiên khóc, nói: “Mạnh Thiên, em thật sự hận anh, sao anh lại ngu như vậy, ác như vậy. Đời này em chỉ là người con gái của mình anh, anh đừng nghĩ bỏ rơi em...con của em cũng chỉ có một người cha.”

“Cha, cha.” Cô bé đột nhiên kêu một câu, sau đó càng ngày càng vui vẻ, ở trên bàn hươ tay múa chân, múa múa nắm tay về phía Mạnh Thiên, cười híp mắt nói, “Cha, cha.”

“Aiz, bảo bối ngoan.” Mạnh Thiên từng tiếng từng tiếng đáp lại, cuối cùng nước mắt ‘xoạt’ một tiếng chảy xuống trên mặt.

68. Chương 68: Tiến Triển

Edit: Đàm Cơ

Sau đó Mạnh Thiên để Mạnh Khung cầm ống nghe, nói với Mạnh Khung:

“Em trai, trước kia anh đã làm không ít chuyện ngu xuẩn, khi đó anh quá khốn kiếp, vốn không có mặt mũi gặp em, nhưng anh chỉ có em là người thân mà thôi.” Mạnh Thiên ngượng ngùng cúi đầu, dừng một chút nói, “Trước kia cảm thấy bạn bè tốt hơn người thân, bây giờ mới biết khi đó ngu đến mức nào. Đều là gạt người, ai có thể hơn được người thân cơ chứ?”

Mạnh Khung lúng túng nhìn tôi, sau đó tôi gật đầu với anh một cái.

Mạnh Thiên sững sốt một chút, rất xấu hổ nói: “Anh có thể van cầu em đáng thương anh được không? Vợ của anh kiên cường lắm, chắc chắn sẽ không tái giá. Cô ấy là một cô gái tốt, mang theo con gái nhiều năm như vậy, thiếu không ít tiền. Em nhìn quan hệ của chúng ta, về sau có thể giúp vợ anh một chút được không? Không cần cho tiền, chỉ cần đáng thương hai mẹ con bọn họ, cho bọn họ miếng cơm ăn. . . .”

Nói xong, Mạnh Thiên lại không nhịn được cúi đầu, gã ở bên trong ăn không ngon, còn thời thời khắc khắc lo lắng vợ con ở bên ngoài, vài năm qua gầy không thành hình người rồi. Gã cũng biết yêu cầu của mình rất quá đáng, sau đó lại tuyệt vọng, gương mặt nhìn Mạnh Khung.

Mạnh Khung lại nhìn tôi một cái, trong mắt đều là do dự và hoang mang, tôi biết anh muốn giúp một tay, lại gật đầu một cái.

Mạnh Thiên thấy tôi gật đầu, vui mừng đến phát run, vừa cười ‘ cảm ơn ’ với tôi, vừa nói ‘ thật xin lỗi ’.

Hình như mỗi người đều đột nhiên tỉnh táo vào thời khắc cuối đời. Hồi tưởng lại tất cả những chuyện sai lầm mình đã từng làm rồi thầm nghĩ biết vậy thì chẳng làm, lệ rơi đầy mắt. Mà khi một người bình tĩnh chịu đựng một tên tiếp một tên bất hạnh thì linh hồn người đó sẽ trở nên xinh đẹp tỏa sáng.

Vạn hạnh chính là, những khổ nạn tôi gặp phải đều là của người khác, nhưng đó không phải cái kết của tôi. Những nỗi khổ khó khăn này khiến tôi một lần lại một lần thấy rõ mình, thấy rõ người mình yêu, người yêu của mình.

Trương Mông bán quán ngay khi chợ chế biến phẩm gặp chuyện không may. Bởi vì bên cạnh đó có một ông chủ đánh lao động trẻ em nhà bọn họ suýt chết, cuối cùng bị người quay lại đưa lên báo chí. Trương Mông nhận được tin tức sớm nhất trong đám người ở đó, đêm đó y liền bán quán đi với giá thấp. Y cảm thấy hiện tượng lao động trẻ em đúng là một vấn đề, dù không thêm để ý đến cỡ nào thì chính phủ cũng sẽ không bỏ qua một mạng người.

Y mua một cửa tiệm ở chỗ làng đại học. Bên trong đều bán Phỉ Thúy châu báu hạng sang, đối tượng là giai tầng giàu có. Bên ngoài bán đồ trang sức rẻ hơn, lưu lượng khách chủ yếu đương nhiên là những nam nam nữ nữ cô đơn.

Trương Mông đến Nghiễm Châu bàn chuyện vô số lần, cũng mang tôi chạy mấy lần, cuối cùng thu mua tiệm gia công bên kia với giá cao, chuyển công nhân và khí cụ lại đây. Những khí cụ này đặt ở bên cạnh tiệm trang sức trong làng đại học để gia công, nhưng lưới điện của cửa hàng quá yếu nên bị phá hủy, phải sửa chữa lắp đường dây điện mới, sau đó cách trang hoàng quán cũng phải đổi mới hoàn toàn. Người phụ trách chủ yếu chính là Diêu Chung Văn.

Lúc này Diêu Chung Văn đã tốt nghiệp thật nhiều năm, mặc dù không thăng chức rất nhanh như ngày sau nhưng ở trong giới trang hoàng cũng đã có chút danh tiếng. Anh đang du học ở Đức. Tôi gửi thư cho anh xin giúp một tay, anh liền trở lại vào ngày nghỉ.

Khi đó Diêu Chung Văn bận túi bụi. Bằng tốt nghiệp ở Đức rất khó lấy, luận văn từng chữ đều trân quý giống như hoàng kim. Sau này tôi mới biết anh bận như vậy, vốn không có ý định làm phiền anh, kết quả Diêu Chung Văn đã nói Trần Khải Minh, tôi nợ cậu nhân tình, tôi phải trở lại.

Mấy năm này Trương Mông buôn bán thuận buồm xuôi gió, tiền lãi chia cho tôi gần 50 vạn. Y nói bây giờ tôi chỉ có thể cầm 5% tiền lời, chờ tôi tốt nghiệp thì có thể lấy 10% . Tôi nói, sao chú lại cho không tôi, đối xử tốt với tôi như vậy? Trương Mông liền cười, nói, tất nhiên, chẳng phải hai ta có quá mệnh giao tình sao?

Trương Mông kiếm tiền kiếm quá nhiều, lại sâu sắc cảm thấy nhàm chán vô vị. Cuối cùng quyết định làm bạn học của tôi hai năm, ở trường đại học cùng nhau làm nghiên cứu sinh. Tôi làm nghiên cứu sinh được một năm thì Trương Mông dùng tiền lấy được bằng sinh viên chưa tốt nghiệp, dự thi nghiên cứu sinh ở trường của chúng tôi. Nghiên cứu sinh tại chức tốn cần rất nhiều tiền, dường như là dùng tiền làm ra. Nhưng chuyên nghiệp của Trương Mông là giám định châu báu, công việc lại có thành tựu nên không bị người nào xem thường, bởi vì không ai dám ở ngay trước mặt trợn mắt nhìn y, chỉ có thể âm thầm ghen tỵ.

Tôi nói: “Tôi học ngành thương nghiệp, chú và tôi không học với nhau.”

Trương Mông nói: “Tôi chỉ nói đùa, nhóc còn tưởng là thật?”

Tôi nói: “Chú có gì cần giúp một tay thì cứ tìm tôi.”

Trương Mông liền cười, nói: “Được lắm, nhóc có thời gian giúp tôi trông tiệm là được.”

Nhưng Trương Mông thật đúng là không có nói chơi. Nhiều lần tôi thấy y ngồi ở phòng tự học. Y nằm ở trên bàn, còn đeo mắt kiếng, nhìn càng giống thư sinh. Nhưng y ở xã hội mài dũa nhiều năm như vậy, trên người đã sớm không có vẻ hồn nhiên của sinh viên nữa rồi, nhìn một cái là có thể nhận ra.

Tất cả mọi người đang từ từ biến hóa, tất cả mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt. Lúc tôi lơ đãng xem lịch mới giặt mình phát hiện bây giờ cách lúc tôi chết kiếp trước vừa đúng hai năm. (Còn hai năm nữa

. . .)

Thời gian trôi qua quá nhanh, tôi dường như quên mất, tôi là người đã từng chết một lần.

Mạnh Khung cũng đã mua thêm một cửa tiệm. Anh hình như dính vận khí tốt của Trương Mông, mấy năm gần gũi kiếm được không ít, trong túi vừa dư tiền liền muốn mở rộng phạm vi kinh doanh. Thương lượng với tôi rồi, anh chọn một mua cửa hàng ở khu siêu thị bách hóa mới xây, cửa hàng vừa khéo đối diện cửa ra vào lầu một, vị trí rất tốt, chỉ là tốn không ít tiền, vốn lưu động nhất thời rất eo hẹp.

Lúc này dường như sắp đến lúc giá phòng ở Bắc Kinh lên tới đỉnh. Có người nguyện ý ra hai trăm sáu mươi vạn mua phòng của Mạnh Khung. Suy tính đến nguy cơ ngày sau giá phòng sụt giảm, tôi và Mạnh Khung bán phòng đi, mua một biệt thự nhỏ cách thành phố không xa, diện tích rất lớn, chỉ có giao thông không tính là thuận tiện.

Sau đó tôi liền đi thi lấy bằng lái xe. Trương Mông còn kinh ngạc một hồi, y nói y còn tưởng rằng tôi sợ lái xe. Tôi xác thực sợ lái xe, đó là do dư âm của kiếp trước, mỗi khi tôi đến ngã tư đường trái tim sẽ cuồng loạn đập ‘thình thịch’. Nhưng cũng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, tôi và Mạnh Khung dù sao cũng phải có người biết lái xe.

Trương Mông bỏ tiền mua cho tôi một chiếc xe, tôi rất kinh ngạc nhìn y, nói:

“Về sau tôi sẽ tự mua.”

Trương Mông hít khói, vừa hút thuốc vừa híp mắt nhìn tôi, cuối cùng vuốt vuốt đầu tôi, nói:

“Thằng nhóc cậu, không nói một câu cảm ơn sao?”

Trương Mông đối với tôi tốt vô cùng, lúc tôi gian nan nhất nếu không có Trương Mông giúp đỡ, tôi có thể thật sự không qua nổi. Mỗi khi nhớ tới ngày tôi quyết định đến chợ chế biến phẩm thì cứ nghĩ không biết sao khi đó mình lại may mắn như vậy,

Đi tới tiệm của Trương Mông.

Rất nhanh sẽ tựu trường, tôi là nghiên cứu sinh năm thứ hai. Triệu Nhĩ Đóa học năm hai đại học, đang đi quân huấn. Quân huấn của trường chúng tôi tương đối nghiêm khắc, đều thống nhất mặc đồng phục. Triệu Nhĩ Đóa đi ủng da rất không vừa chân, ngày thứ nhất liền mài xước ngón út, lòng bàn chân đều là máu.

Tôi nói: “Cậu nói với huấn luyện viên một chút, nếu không thì xin nghỉ đi.”

Tôi vẫn nhớ năm ấy chúng tôi bị huấn luyện hung ác đến mức nào, ngày thứ nhất đã vậy thì thật đáng thương.

Triệu Nhĩ Đóa nghe thấy nhếch miệng bôi thuốc lên chân, dán băng cá nhân, nói: “Không xin nghỉ, chết cũng không xin nghỉ. Đàn ông lớn rồi mà mới học ngày đầu ngày sau đã xin nghỉ, rất mất thể diện.”

Tôi nói: “Vậy cậu có đứng lên được không? Huấn luyện viên của cậu không nói gì à?”

Triệu Nhĩ Đóa nói: “Huấn luyện viên của chúng tôi nói ‘ là đàn ông phải học được cách chịu khổ! ’ ”

Huấn luyện viên nói được những lời nói thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, ít nhất cũng phải nói ‘ là người phải học được cách chịu khổ ’ chứ, chẳng lẽ còn kỳ thị giới tính?

Tôi có chút kỳ quái, hỏi: “Huấn luyện viên của các cậu là?”

Tôi chỉ tùy tiện hỏi một câu, bởi vì tôi không thể biết được huấn luyện viên của họ là ai. Ai dè Triệu Nhĩ Đóa lại nói ra một cái tên tôi rất quen tai, cậu nói:

“Huấn luyện viên của chúng tôi tên là Trương Dương.”

Tôi sửng sốt một chút, nghĩ thầm em trai Trương Mông hình như cũng gọi là Trương Dương thì phải?

Ngày đó học xong tôi cố ý đến bãi tập. Bãi tập là nơi bị mặt trời chiếu gắt nhất trong một ngày, sinh viên năm thứ 2 huấn luyện ở chỗ đó.

Thật vất vả mới tìm được lớp của Triệu Nhĩ Đóa, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục, đối diện với mặt trời, bị phơi rất đen. Người đàn ông cao lớn đứng thẳng, vóc người cân xứng thon dài, mồ hôi toát ra thấm ướt hết quần áo.

Huấn luyện kiểu gì mới có thể khiến mồ hôi thấm ướt hết quần áo? Tôi nghe sinh viên chưa tốt nghiệp hô khẩu hiệu, cảm thấy thật hứng thú liền muốn tìm một chỗ ngồi xuống xem.

Kết quả liếc mắt liền thấy được Trương Mông ngồi xếp bằng tựa dưới tàng cây.

Tôi không nói lời nào, ngồi ở bên cạnh y, dùng cảm chỉ chỉ lớp Triệu Nhĩ Đóa, hỏi:

“Đây là em của chú?”

“Ừ.” Trương Mông không để ý chút nào nói, nhìn bên cạnh không có ai liền dùng giọng lầy lè nói với tôi, “Đẹp trai chứ?”

“ ”

Trương Mông chắc chắn có tiếng, sờ sờ cằm, phê bình anh em trong nhà, nói: “Mặc quân trang còn nhân mô cầu dạng. Nhưng không đẹp trai bằng tôi.”

Trương Mông đang hả hê, đột nhiên nghe thấy Trương Dương ở bên kia hô một tiếng:

“Động tác của các người thật không tiêu chuẩn, mềm nhũn giống con gái thế.”

Trương Dương xoa xoa mồ hôi trên mặt, nói: “Để đàn anh dạy cho các người, sao nào?”

Sinh viên hai mặt nhìn nhau, không biết Trương Dương nói có ý gì.

Trương Mông sững sốt, còn chưa kịp chạy Trương Dương liền vọt tới, nứ Trương Mông lại liền kéo qua bên kia.

“Con mẹ nó cậu.” Trương Mông còn chưa hoàn toàn mắng xong đã bị Trương Dương túm đường như ngã quy về phía trước. Tôi lấy tay che ánh mặt trời, nhìn bọn họ hai nháo.

Trương Dương kéo Trương Mông đến trước mặt, để y đứng tư thế hành quân, ngón tay như có như không sờ thân thể của y, miệng nói: “Mắt phải nhìn thẳng, ngực ưỡn ra, chân phải thẳng ——”

Trương Dương đưa tay ra sau lưng Trương Mông, giống như gãi ngứa vuốt ve đi xuống, sau đó kéo kéo áo phông của Trương Mông.

Trương Mông biến sắc mặt, cổ nén không nói thô tục.

Mồ hôi trên mặt Trương Dương chảy đến cằm, mặt chết đi, nhưng vẫn cười.

Đột nghĩ đông năm hai nghìn cứu còn lạnh hơn mọi năm, mới vừa tháng mười mà gió đã thổi như dao găm đâm vào da thịt. Tôi lái xe trở về biệt thự nhỏ với Mạnh Khung, nơi đó giao thông không tốt, xe buýt và xe điện gần như không thông, đây chính là nguyên nhân tôi muốn học lái xe. Bởi vì địa thế xa trung tâm nên trên đường không có người nào, tôi lái rất chậm nhưng Mạnh Khung cũng không để ý. Từ hôm nay trở đi trường học cho nghỉ, cái tôi có chính là thời gian ở cùng anh.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Mạnh Khung liền không chịu nổi, anh nói sắp đến mùa xuân, hai tiệm ở trong phố vội muốn chết. Mạnh Khung không yên lòng người làm, cảm thấy những người đó khẳng định không nhờ vả được, nếu tài chính lại xuất hiện lỗ hổng thì phiền toái. Mùa xuân nhiều người như vậy, sẽ tìm không ra đầu mối.

Vì vậy chúng tôi lại lái xe trở vào trong thành phố, mỗi ngày ở trong cửa hàng trợ thủ. Mạnh Khung làm ông chủ cửa hàng bán ngọt, đối với nhân viên có một loại lực uy hiếp, nhưng anh là người thân thiện, rất nhanh nhân viên liền cởi mở, thỉnh thoảng còn có thể nói giỡn cùng Mạnh Khung.

Bọn họ hỏi nhiều nhất chính là Mạnh Khung đã kết hôn hay chưa. Mỗi lần Mạnh Khung đều nói không nhưng bọn họ đều cố tình không tin.

Nhân viên nói: “Năm nay ngài hai mươi mấy?”

Mạnh Khung cười, không lên tiếng.

Nhân viên nói: “Không kết hôn cũng nói yêu thương đi, điều kiện của ngài như vậy, con gái phải sắp hàng theo đuổi đấy chứ.”

Mạnh Khung rũ mắt xuống, vẫn không nói lời nào. Những điều tự ti khổ sở từng khiến anh không chịu nổi biến thành chuyện mà người khác không thể nào hiểu được, bọn họ chỉ có thấy được một mặt vinh quang của Mạnh Khung bây giờ, lại chưa từng thấy anh rửa xe trần trọc trở mình vì 1000 tệ.

Giống như người ngoài có thể nhìn thấy cái nhãn trường đại học danh tiếng của tôi, nhưng không biết tôi đã từng bị cuộc sống ép đi làm lao động trẻ em.

Chính là vì không nhìn thấy, không biết, cho nên không có cách nào thân cận cùng người khác.

Sắp đến sinh nhật tôi rồi, sáng sớm hôm đó tôi liền ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt trong nhà. Sáng sớm Mạnh Khung đã dậy làm bánh ngọt cho tôi, thủ công hoàn toàn, ngay cả bơ cũng tự mình nấu, vừa sạch sẽ vừa mới mẻ. Anh vội vã như vậy là muốn làm xong trước buổi trưa. Anh luôn lo lắng dạ dày yếu ớt của tôi không thôi, chỉ sợ bỏ qua buổi trưa, buổi tối ăn sẽ khiến tôi bị đau bao tử.

Tôi tỉnh dậy một lần, ở trong mùi thơm ngát đó lại mơ màng ngủ tiếp, mở mắt lần nữa đã hơn 9h sáng.

“Khải Minh.” Mạnh Khung gọi tôi, nâng phía sau lưng tôi kéo tôi ra khỏi chăn. Anh đưa tay cởi áo ngủ tôi ra, đổi thành áo sơ mi và áo len. Trong túi áo len tràn đầy toffee, sờ còn có cảm giác ấm áp.

“Sinh nhật vui vẻ.”

69. Chương 69: Cầu Hôn

Edit: Đàm Cơ

Cửa tiệm mới mở đều có tên giống cửa tiệm khác, đó là một từ đơn tiếng Anh lạ tôi không biết nghĩa. Lúc đầu tôi cho rằng anh vì hấp dẫn những cô gái thích phong cách England mới cố ý đặt tên lạ như vậy. Sau này phát hiện không đúng, bởi vì mỗi lần thiết kế bằng hiệu Mạnh Khung đều hết sức chăm chú, anh sẽ cẩn thận chọn lựa kiểu chữ, sau đó lựa chọn màu sắc, yêu cầu chất lượng rất cao, không qua loa chút nào.

Cuối cùng tôi tra từ điển mới biết từ ‘Phosphor’ đó viết bằng tiếng trung có nghĩa là Khải Minh Tinh.

Nửa học kỳ năm hai nghiên cứu, bệnh viện trường học của chúng tôi tiếp thu một vị bệnh nhân đặc biệt. Cô đặc biệt ở chỗ, chúng tôi đều biết cô.

Người bệnh kia tên là ‘Hứa Chi Hiên’, là bạn học trung học cơ sở của chúng tôi — là bạn gái của Triệu Nhĩ Đóa bây giờ.

Cô bị bệnh máu trắng, cũng chính là bệnh bạch cầu. Hứa Chi Hiên đột nhiên té xỉu khi đang học thể dục, sau đó không ngừng chảy máu, lúc bị đưa đến bệnh viện đã hôn mê sâu, dường như nguy hiểm đến sinh mạng.

Hứa Chi Hiên có một người anh sinh đôi, nhưng dáng dấp hai người bọn họ không giống nhau chút nào, là sinh đôi dị trứng. Lúc tiến hành xét nghiệm tử thi phát hiện hai người bọn họ không hợp.

Khi đó tôi và Mạnh Khung đang vội chuyện cửa tiệm mới cho nên không biết chuyện này, sau này trở về trường học, tôi liền thấy Triệu Nhĩ Đóa nằm ở trên giường ký túc xá, không tiếng động chảy nước mắt.

Tôi hỏi cậu vì sao, một câu Triệu Nhĩ Đóa cũng không nói, khi đó tôi mới biết đã xảy ra chuyện. Bởi vì thật lâu rồi tôi không gặp Triệu Nhĩ Đóa khóc thẫn như vậy, tuyệt vọng như thế, trong nháy mắt tôi như thấy được cậu lúc thím Triệu vừa mới nhảy lầu.

Tôi và Mạnh Khung cầm hoa tươi đi thăm Hứa Chi Hiên. Sắc mặt của cô trắng bệch, dường như trùng màu với ga giường, đôi môi đều là tím tái. Khi đó cô đang ngủ, nhưng sẽ tỉnh rất nhanh, cô không giật mình, chỉ cười rất dịu dàng.

Tôi và Mạnh Khung không biết nên nói gì, trước kia Mạnh Khung giương cung bạt kiếm với cô gái này. Nhưng bây giờ anh nhìn Hứa Chi Hiên giống như đang nhìn thím Triệu, trong mắt chỉ có đồng tình, không có chán ghét.

Chúng tôi không nói lời nào, Hứa Chi Hiên cũng không nói chuyện, ba người an tĩnh ngồi trong phòng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chậm rãi bò vào, có bị lá cây ngăn trở, bóng râm loang lổ trút trên mặt Hứa Chi Hiên.

Hứa Chi Hiên rất dịu dàng nói:

“Làm phiền hai người giúp tôi chăm sóc anh ấy.”

Tôi và Mạnh Khung đều biết ‘anh’ mà cô nói ai, cho nên chúng tôi đều không nói chuyện.

Hứa Chi Hiên cứ nhìn chúng tôi như vậy, cô đã biết câu trả lời của chúng tôi rồi.

Ngày đó Hứa Chi Hiên vẫn ngẩng đầu, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong ánh mắt cô, khiến đôi mắt cô tỏa ra màu vàng giống như hổ phách. Màu vàng này khiến tôi nhớ tới người già cô độc tôi gặp ở ngôi miếu mấy năm trước. Ánh mắt của ông khi đó và Hứa Chi Hiên bây giờ giống nhau như đúc.

Tường hòa, an tĩnh, trầm ổn, nội liễm

Hình như mỗi từ đều có thể hình dung ánh mắt của bọn họ, nhưng mỗi từ đều không thể tinh chuẩn hình dung ánh mắt khiến người ta rung động này.

Người có tủy hợp với Hứa Chi Hiên vẫn luôn không xuất hiện, cô càng ngày càng suy yếu, càng về sau cô cũng nhận mệnh, không hề nữa tiếp tục trị bệnh bằng hoá chất nữa. Tác dụng phụ của dược vật khiến tóc cô rụng sạch, không ngừng nôn mửa.

Triệu Nhĩ Đóa bắt đầu trở về ký túc xá rất khuya, mỗi buổi tối tôi đều nghe được tiếng gì đó giống như chuột đang ăn trong ký túc xá. Suy nghĩ một chút mới biết đó là tiếng Triệu Nhĩ Đóa đang cắn chặt răng, không ngừng run rẩy.

Sau đó có một ngày, Triệu Nhĩ Đóa nói với tôi:

“Trần Khải Minh, tôi muốn kết hôn cùng cô ấy.”

Tôi dừng một chút, nói:

“Được rồi.”

Cậu muốn kết hôn với cô gái đã bước một chân vào trong quan tài, nhưng tôi không có kinh ngạc chút nào, bởi vì nếu đối phương là Mạnh Khung, tôi cũng sẽ không chút do dự tiếp nhận.

Tôi lấy tràng hạt năm đó người già kia đưa cho tôi, giao cho Trương Mông để y giúp tôi gia công thành đôi nhẫn.

Trương Mông nhìn tôi, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tôi nói: “Tràng hạt.”

Trương Mông không hỏi nữa. Y nắm chặt thời gian mài hai chiếc nhẫn đặc biệt này, rốt cuộc cũng xong trước hôn lễ vội vàng của Triệu Nhĩ Đóa.

Nếu như nói thím Triệu tử vong khiến Triệu Nhĩ Đóa cần cù vươn lên, như vậy Hứa Chi Hiên gần đất xa trời khiến cậu trở nên trầm ổn nội liễm. Mặc vào tây trang, tướng mạo của Triệu Nhĩ Đóa có vẻ đường đường chính chính. Cậu rất gầy, tây trang vốn vừa người giờ lại trống rỗng. Sắc mặt cậu dù không tốt hơn cô dâu bên cạnh nhưng vẫn lộ ra nụ cười đầu tiên trong những ngày qua.

Bởi vì thời gian eo hẹp cho nên bác sĩ chủ trị của Hứa Chi Hiên là người điều khiển chương trình. Ông mặc lễ phục trắng noãn, nghiêm túc hỏi:

“Cậu có nguyện ý cưới cô gái này không?”

“Yêu cô ấy, trung thành với cô ấy, dù cô ấy bần khổ, mắc bệnh hoặc là tàn tật, cho đến chết.”

“Cậu nguyện ý không?”

Mạnh Khung lặng lẽ tiến tới bên tai tôi, hạ thấp giọng, dùng âm thanh chỉ có hai người chúng tôi mới có thể nghe được nói: “—— Tôi nguyện ý.”

Giọng nói của Triệu Nhĩ Đóa đồng thời vang lên, cậu cầm mic nói ‘Tôi nguyện ý.’

Người điều khiển chương trình tiếp tục nói:

“Cô có nguyện ý gả cho người đàn ông này không?”

“Thương cậu ấy, trung thành với cậu ấy, dù cậu ấy bần khổ, mắc bệnh hoặc là tàn tật, cho đến chết.”

“Cô nguyện ý không?”

Sau đó tôi cười. Ở trong mắt Mạnh Khung, tôi thấy được một người nâng khóe miệng, dùng khẩu hình nói một câu ‘Tôi nguyện ý.’

Trong nháy mắt đó, thời gian như ngừng lại, thiên địa một màu. Trong mắt Mạnh Khung chỉ nhìn thấy một người xinh đẹp giống như ngôi sao.

Hứa Chi Hiên ở trên đài nức nở nghẹn ngào khóc, nửa ngày cũng không nói ra được câu ‘tôi nguyện ý’. Cuối cùng Triệu Nhĩ Đóa khom lưng ôm cô, cho cô một nụ hôn, còn không ngừng hôn khóe môi Hứa Chi Hiên. Lúc này cô mới ngừng khóc thút thít, rốt cuộc cũng nói ra ba chữ kia.

Lúc trao đổi nhẫn cưới, dùng là chính đôi nhẫn tôi đưa cho bọn họ, tràng hạt trắng noãn an ổn nằm trên bạch kim, phối hợp quá dị như vậy lại được Trương Mông gia công thành bộ đáng thích hợp nhất, nhìn rất động lòng người.

Truyền thuyết chỉ có xương ngón út và lông mày của Lạt Ma mới được dùng làm thành tràng hạt. Một khắc kia, tôi thỉnh cầu thần Phật mở mắt nhìn người thiện lương này một chút, giúp bọn họ vượt qua khổ nạn.

Nhưng đến cuối cùng Hứa Chi Hiên cũng không được thần Phật chúc phúc, năm tháng sau cô mất đi sinh mạng lúc còn trẻ tuổi.

Cảm xúc của Triệu Nhĩ Đóa vô cùng ổn định, cậu cầm tay Hứa Chi Hiên, thâm tình nhìn cô, một câu cũng không nói.

Hứa Chi Hiên cười cười, nháy mắt về phía Triệu Nhĩ Đóa mấy cái. Cô đã không còn hơi sức, chỉ có thể dùng động tác này ý bảo Triệu Nhĩ Đóa tới gần. Triệu Nhĩ Đóa hôn môi cô, đưa lỗ tai tới.

Hứa Chi Hiên thì thào dùng khí lưu phát ra âm thanh nói với cậu:

“Vanh Trăn, anh biết không?”

“—— em lừa anh.”

“Đời này, em chỉ từng thích một mình anh.”

Ngày tang lễ Triệu Nhĩ Đóa không khóc. Một năm này cậu chảy quá nhiều nước mắt, có lẽ đã nhận mệnh, đã sớm đợi một ngày này tới. Đối với cậu mà nói, mỗi một ngày có thể cùng Hứa Chi Hiên đều là trời cao ban ân, trừ điều đó ra, cậu không muốn quá mức tham lam.

Ngày sau Triệu Nhĩ Đóa học nghiên cứu sinh, học bác sĩ, sau đó học lên tiến sĩ, trở thành sinh viên chưa tốt nghiệp đã thành giáo sư, bác sĩ sinh đạo sư.

Cậu không kết hôn nữa. Tình trạng hôn nhân của cậu vĩnh viễn đều là chưa cưới, đó là vì năm ấy lúc cậu kết hôn còn chưa đủ tuổi, không thể đi đăng ký.

Cậu cẩn trọng, nghiên cứu như không muốn sống, mỗi khi có người khuyên cậu nghỉ ngơi, cậu sẽ nói.

Không còn kịp rồi.

Không có ai chờ cậu lớn lên —— nếu như cậu không tranh thủ.

Mạnh Thiên bị xử bắn bảy tháng trước, vợ của gã mang theo con gái trở về nhà cũ một chuyến. Sau sẽ đến quán của Mạnh Khung đi làm, làm thu ngân và điều hành công việc, không quá mệt mỏi. Mạnh Khung trả tiền lương không thấp, đủ để hai mẹ con họ sinh sống. Bởi vì có một tầng quan hệ đặc biệt, Mạnh Khung rất yên tâm hai người, cũng làm tròn lời hứa với Mạnh Thiên.

Mạnh Khung buôn bán càng làm càng lớn, sau này mở hai đại lí cũng bắt đầu hồi vốn, từ từ kiếm không ít tiền.

Ngày tôi học xong năm hai nghiên cứu sinh, Mạnh Khung đề nghị mời tôi ăn KFC. Tôi rất kinh ngạc nhìn anh, không biết tại sao anh muốn dẫn tôi ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe đó.

Nhưng Mạnh Khung cố ý muốn dẫn tôi đi, một năm này Mạnh Khung cũng lấy được bằng lái, lái xe mang tôi đi đến vùng ngoại ô. Từ từ đến gần mục đích, rốt cuộc tôi biết tại sao anh muốn dẫn tôi tới nơi này.

Anh dẫn tôi tới một khu vui chơi ở ngoại ô. Khu vui chơi này chính là nơi lần trước anh đưa tôi tới trước khi tôi đến Đông Bắc, rõ ràng mới qua mấy năm, nhưng tới nơi này lần nữa tôi lại có lỗi giác như cách cả một kiếp. Địa thế nơi này xa thành phố, không phải thời gian cao điểm nên dường như không có du khách. Người bán vé là một cô gái trẻ, cô đang nghiêng đầu nói chuyện phiếm với người khác, nửa ngày mới bán phiếu cho chúng tôi vào.

Bởi vì ít khách cho nên vô cùng an tĩnh. Hai chúng tôi không hẹn mà cùng đi tới một chỗ.

Chúng tôi đến sân cỏ tràn đầy ánh mặt trời, nơi từng có hai người già đã ngồi. Tôi nhắm mắt lại, nằm ở trên đùi Mạnh Khung, anh sẽ dùng tay vuốt tóc tôi, cúi đầu sờ mặt tôi.

Đến giờ cơm trưa, Mạnh Khung liền kéo tôi đến KFC. Bên trong KFC có rất nhiều người, chỉ còn lại một bàn hai người. Mạnh Khung liền để tôi ngồi ở chỗ đó, chính anh đi mua. Tôi thấy anh bưng một cái mâm, phía trên là một suất ăn.

Suất ăn này chính là suất ăn lần trước gọi. Duy nhất không giống là, Mạnh Khung quên mua ình một gói khoai tây.

Tôi dùng ngón tay nắm ống hút, hút một hộp cola, có chút không chịu nổi mùi ga nên để xuống.

Dùng một chút, tôi nói:

“Mạnh Khung. Trong sổ tiết kiệm của chú đã có tám con số rồi, còn mua không nổi một gói khoai tây sao?”

Mạnh Khung xách cái ghế ngồi bên cạnh tôi. Tôi phát hiện bàn hai người đang ngồi này thật ra là bàn tình nhân, nếu chỉ ngồi như vậy sẽ không có người nhìn thấy rốt cuộc chúng tôi đang làm gì.

Mạnh Khung lại gần hôn vành tai tôi, sau đó cố ý nói:

“Đúng vậy. Chú muốn góp tiền mua phòng mua xe cho cháu. Nuôi không nổi cháu, dĩ nhiên không dám mua.”

Tôi cho là anh đang nói đùa, nhưng sau mới biết, nửa câu đầu không nói đùa, nửa câu sau mới là đùa giỡn.

Bởi vì ngày hôm sau Mạnh Khung đi mua phòng ngay, còn mua cả xe, viết đều là tên của tôi.

Hai chúng tôi không động suất ăn này, xế chiều tùy tiện ăn một chút, sau đó chúng tôi ngồi vào vòng đu quay.

Chỗ ngồi vẫn bị mặt trời phơi nóng, Mạnh Khung vẫn không ngồi được. Anh quay đầu lại nhìn tôi một cái.

Tôi liền nói: “Chú ngồi lên đi.”

Vì vậy Mạnh Khung ngồi lên đùi tôi, chân kẹp eo của tôi lại, vùi đầu ở trên vai tôi.

Vạt áo sơ mi của Mạnh Khung nhét vào trong quần Tây, tôi liền vươn tay vào trong quần anh, sau đó từng chút từng chút kéo áo sơ mi lên.

Mạnh Khung càng không ngừng hôn gò má của tôi, ngậm lỗ tai tôi vào. Tôi ngửa sờ trên dưới sống lưng Mạnh Khung, sau đó đi xuống phía dưới, dùng bàn tay vuốt ve mông của anh.

Mạnh Khung ngẩng đầu nhìn tôi, mắt đều ướt rồi, anh nói:

“Đại ca, chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.”

Anh đứng dậy khỏi người tôi, nhẹ giọng nói:

“Chú chuẩn bị tốt rồi.”

Năm ba nghiên cứu sinh kiếp này chính là năm hai đại học kiếp trước, chưa tới ba tháng nữa chính là ngày giỗ của tôi. Tôi có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng Mạnh Khung lại ăn ngủ không yên. Anh giao quán cho người khác, sau đó luôn canh giữ bên cạnh tôi. Tình huống này bắt đầu kéo dài trước khi tôi nghiên cứu năm ba. Anh sẽ lẫn vào trong ký túc xá của tôi, buổi tối cùng tôi ngủ trong ký túc xá.

Triệu Nhĩ Đóa luôn nghi ngờ nhìn Mạnh Khung, rốt cuộc có một ngày, Triệu Nhĩ Đóa gặp mình tôi ở phòng ăn.

Cậu hỏi:

“Khải Minh, có phải cậu đang nói yêu thương với chú Mạnh không?”

Đàm: Lại một chương nữa vừa edit vừa rưng rưng nước mắt.

Cảm ơn tác giả đã không bôi vữa tính trong truyện của mình, nhưng vì sao tác giả lại viết kết cục của các cô/bác/thím ấy đều thảm như vậy. Hết mẹ Mạnh Khung, thím Triệu, giờ đến Hứa Chi Viên ngay cả vợ Mạnh Thiên ít xuất hiện như vậy cũng là người vợ góa chồng nuôi con Thật là đau lòng

Đau lòng nhất là Triệu Nhĩ Đóa. Trong truyện có nhiều người đáng thương nhưng mình thấy cậu chính người đáng thương nhất. Hai người phụ nữ quan trọng nhất đời cậu đều rời cậu mà đi, đã vậy tác giả còn để cậu vĩnh viễn không kết hôn . . . Ít nhất cũng để mở cho cuộc đời tươi đẹp một chút chứ, cậu ấy còn trẻ vậy mà. Tại sao, tại sao, tại sao aaaaaaaaaa

~~

70. Chương 70: Kết Thúc

Edit: Đàm Cơ Tôi từng sốt một chút, sau đó liền gạt đầu một cái, nói: “Đúng vậy.”

Phản ứng của Triệu Nhĩ Đóa rất kỳ quái. Khuôn mặt của cậu vặn vẹo một hồi, sau đó gạt đầu, cuối cùng thở dài, nói: “Ừ, trước kia tôi đã nhìn thấy chú Mạnh len lén hôn cậu, vốn chỉ đoán một chút, không ngờ thật sự là.”

Triệu Nhĩ Đóa bưng cơm, tôi lấu đưa cho cậu, nhìn cậu nhắm mắt lại, một lát sau nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cậu nói:

“Rất tốt.”

“Cái gì?”

“Hai người.” ánh mắt của Triệu Nhĩ Đóa nhìn chằm chằm một điểm nào đó bên ngoài, ánh mắt nói không rõ là cảm xúc gì, nhưng làm cho người ta cảm thấy bình tĩnh cùng tường hòa khác thường,”Hai người vẫn luôn cùng nhau. Thật tốt.”

Càng tiếp cận một ngày tôi qua đời kiếp trước, Mạnh Khung càng tâm thần thấp thỏm. Bình thường ra cửa đều là tôi lái xe, nhưng kể khi lên năm ba nghiên cứu, Mạnh Khung sẽ không để tôi chạm vào xe nữa. Anh sẽ đưa tôi đến trường trước, sau đó trở về đường cũ, lượn quanh tiệm của mình.

Tôi đương nhiên biết Mạnh Khung có ý gì, đồng thời trong lòng cũng suy đoán càng ngày càng nhiều.

Mạnh Khung không biết tôi sống lại một lần, hình như anh chỉ biết tin tôi tử vong kiếp trước.

Thời tiết từ từ trở nên lạnh, cuối cùng cũng đến tháng mười hai, nhiệt độ của Bắc Kinh tụt xuống không độ, thời tiết như vậy khiến mọi người không muốn đi ra ngoài đường, nhưng người phải đi làm và đi học không có cách nào tránh mùa đông giá rét. Buổi sáng ngã tư đường vĩnh viễn luôn ngựa xe như nước, đạp xe đạp, lái xe hơi, đều hòa chung một chỗ, chờ đèn đỏ biến thành đèn xanh.

Trời lạnh như thế này lái xe gần máy có lẽ sẽ khiến người ta khổ sở. Chạy tốc độ nhanh dường như khiến người ta không thở nổi, mùa đông gió thổi vào mặt mang theo nhiệt độ khiến người ta hít thở không thông, giống như bị ngấm vào trong nước lạnh, công đến nước mắt chảy giàn giụa.

Chính tôi ở bên trong xe nhìn cuộc sống muôn màu ngoài cửa xe, giống như thật sự cảm nhận được giá rét thấu xương ngoài cửa sổ. Cuối cùng tôi hồi tưởng lại, kiếp trước thời điểm này, tôi cũng như bọn họ, đạp xe, vừa đi đường vừa ăn điểm tâm, ngón tay bị đông cứng lạnh lẽo, thời gian ngắn ngủi đợi đèn liền bùng bít che tay. Tôi và bọn họ sinh hoạt giống nhau, tôi qua đời trong mùa đông như vậy.

Thời gian chớp mắt liền trôi qua, lịch không ngừng lật đến ngày tôi qua đời. Một buổi sáng tỉnh mơ tỉnh lại, sờ sờ bên cạnh, phát hiện Mạnh Khung đã tỉnh. Tôi cởi áo ngủ xuống, thay quần áo bình thường đi ra ngoài, liền nghe thấy Mạnh Khung ở trên ban công nói:

“Mặc nhiều một chút, hôm nay lạnh quá.”

“Ừ.”

Tôi đi tới toilet đánh răng, Mạnh Khung cũng đi theo tới. Tôi nghe thấy trên người anh thoang thoảng mùi thuốc lá, xen lẫn với gió lạnh bên ngoài phòng.

“Sao lại hút thuốc lá?” Tôi đánh răng xong, hôn hôn nhẹ nhàng bên môi anh.

Mạnh Khung ngượng ngùng tránh ra, lại không nhìn được tới gần hôn cầm tôi, nói: “Hôm nay có chuyện gì sao?”

“Ừ, thầy nói cháu tới trường sớm, lập tức phải đi ngay.”

“Không đi được không?”

“Có việc gấp.” Tôi nói, “Chú vợ thì không cần đưa cháu, cháu đi taxi.”

“Không, chú đưa cháu.” sắc mặt Mạnh Khung có chút không tốt, mặc áo khoác vào cầm chìa khóa xe lên.

Thậm chí anh quên tôi còn chưa mang giày, ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn.

Tối ngày hôm qua Bắc Kinh đã hạ tuyết, sáng sớm có xe quét tuyết loại lớn đi ngang. Mạnh Khung lái xe vô cùng chậm, dường như cùng tốc độ với xe quét tuyết. Trong xe rất ấm, tôi nhắm mắt lại suýt ngủ đi. Mạnh Khung khẩn trương hơn tôi, dọc theo đường đi cứ trợn to hai mắt lái xe, mồ hôi lạnh cũng từ trên trán anh chảy xuống, nhìn anh giống như chim sợ náy, tôi không biết sao có chút cảm động.

Anh đưa tôi tới trường học, lại đưa tôi đến phòng học, cho đến khi tôi ngồi ở trong phòng anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh trầm mặc ngồi ở bên cạnh tôi, đến sắp vào học mới đi ra ngoài.

“Đại ca, ” Mạnh Khung thừa dịp người khác không để ý, nhẹ nhàng hôn hôn ngón tay tôi, “Cẩn thận một chút.”

“Được.” Trạng thái tinh thần của tôi rất tốt, trả lời anh rõ ràng.

Tôi quyết định, qua hôm nay, nhất định phải hỏi Mạnh Khung một chút. Hỏi anh thật kỹ.

Hôm nay cực kì bận, hết giờ học tôi liền tới phòng tự học rồi, lục tìm chút tài liệu, an tĩnh ngồi ở một chỗ viết luận văn. Tôi biết hôm nay là ngày tương đối đặc biệt, vì tránh thoát kiếp trước, hôm nay tôi nguyện ý ngồi ở chỗ này cả ngày, nghĩ thầm như thế có thể an toàn hơn một chút.

Nhưng nên tới thì tránh cũng không tránh khỏi. Tôi mang máy vi tính đi ngang qua sân trường chuẩn bị trở về ký túc xá, không khéo tiếng chuông tan học vừa đúng lúc vang lên, sinh viên từ trong phòng nổi đuôi đi ra, chặn khoảng sân trước mặt, làm sao cũng không qua được.

Lúc này Mạnh Khung gọi điện thoại cho tôi, tôi tránh khỏi đám người, đi tới lối đi bộ, nghe rồi hỏi:

“Sao vậy?”

Mạnh Khung nghe được giọng của tôi liền thở phào nhẹ nhõm, há mồm vừa định nói gì đó. Nhưng dường như trong chớp mắt, một chiếc xe hơi đột nhiên mất khống chế đánh vào đám người đi đường. Tiếng thắng xe bèn nhộn vang lên, nữ sinh phản ứng kịp bắt đầu thét lên tê tâm liệt phế.

Tôi theo bản năng bước lui về phía sau một bước, xe hơi chột xông lại, phía sau người tôi là nữ sinh mang giày cao gót. Cô ta bị dọa sợ ném túi xách lên mặt đất, lao đảo chạy ra ngoài, hét lớn.

“A —— a! !”

Đầu óc của tôi trống rỗng, dường như không có biện pháp hô hấp.

Bởi vì quai đeo túi xách của cô gái vừa đúng mắc vào giày thể thao của tôi. Một khắc kia giống như có bóng tối bao phủ trên đầu tôi, trái tim tôi đập rất nhanh, tất cả giống như điện ảnh thả chậm tốc độ. Âm thanh gì tôi cũng không nghe được, chỉ biết tôi thở hổn hển, mảy nhíu thật chặt.

Tôi rất muốn chạy trốn, nhưng quai đeo túi sách quấn lấy tôi thật chặt, cô gái cũng không chạy đi, giày cao gót của cô khiến cô bị vấp hai chân vịn vẹo, dường như sắp ngã xuống. Cô thật sự ngã xuống rồi, trước khi ngã theo quán tính bắt lấy lưng tôi. Tôi chỉ tới kịp đẩy cô ra ngoài, không có biện pháp cởi quai đeo túi xách mắc lấy mình. Tôi bị vấp lao đảo té về phía sau một bước, dường như sắp ngã mặt lên trời nằm vật xuống. Nhưng tôi biết tôi tuyệt đối không thể nằm xuống, nếu không tôi sẽ không còn cơ hội sống sót.

Nhảy dựng lên, mảy phải nhảy dựng lên.

Tôi nghe tiếng quai đeo túi sách bị tôi đập gãy, nhưng không kịp nhảy thì chiếc xe hơi đã dữ tợn xông tới chỗ tôi.

Tôi lúc tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là đau, đầu đau muốn nứt, giống như có thứ gì đó chém não của tôi thành hai phần, cái ót cứ đau từ cơn, trán đã không còn tri giác.

Tay của tôi đang lay động, phía dưới là nhiệt độ ẩm áp, trời đất không ngừng quay cuồng. Mắt phải bị máu che mờ hồ, tôi mắt mở không ra, chỉ có thể cố gắng mở con mắt trái, suy yếu giật giật ngón tay.

Thính lực khôi phục trước tiên. Hình như tôi nghe thấy tiếng Mạnh Khung run rẩy khóc, nhưng lại cảm thấy đó là tiếng khóc thảm của vô số người. Âm thanh đó khiến tôi mê mang, giống như nghe được một tấm thảm kịch liên hoàn. Trước mắt hoàn toàn mờ hồ, vông mạc giống như có bột đen, vết lốm đốm này khiến tôi váng đầu hoa mắt, mới vừa mở mắt liền phải nhắm lại, cảm giác muốn nôn mửa ừn ừn kéo đến.

Tôi biết người công tôi là ai, người nọ là Mạnh Khung. Anh không lên tiếng nhưng tôi có thể biết anh đang khóc. Tôi cố gắng giơ tay lên, muốn sờ sờ mặt của anh, nhưng không kịp giờ tay tôi đã giống như búp bê rách ngã quy xuống.

Sau đó có người sờ sờ phía sau lưng của tôi, hình như muốn xốc tôi lên. Tôi cảm thấy đầu gối của người sau lưng tôi mềm nhũn, dường như sắp quăng ngã tôi xuống mặt đất.

Âm thanh quen thuộc kia vội vàng kêu: “Chú Mạnh, chú để cháu tới đi, máu trên đầu cậu ấy đã ngừng chảy.” Đây là Triệu Nhĩ Đóa.

Một người khác nói gì đó nói, một lát sau, thân thể ẩm áp không ngừng run rẩy phía dưới cách xa tôi. Đầu của tôi rũ xuống, cổ không hề hơi sức, một chút cũng không có biện pháp chống đỡ.

Triệu Nhĩ Đóa dùng băng gạc băng bó đơn giản cho tôi, nắn xương sống của tôi, xác định tôi không bị gãy xương mới công tôi lên.

Cậu chạy nhanh hơn Mạnh Khung, tôi nghe thấy tiếng Mạnh Khung ngã ở phía sau, một khắc kia phía sau lưng tôi giống như mọc ánh mắt —— hay giữa tôi và anh có tâm ý tương thông, tôi biết rõ, Mạnh Khung đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, anh không đứng nổi, theo không kịp.

“Triệu. . . .” Tôi vừa nói liền muốn nôn, nói một chữ này liền bắt đầu nôn khan, chỉ có thể đóng chặt mắt, nửa ngày mới nói, “Đợi chút.”

Động tác sai bước đi đường của Triệu Nhĩ Đóa dừng một chút, cậu bắt đầu lớn tiếng nói chuyện với tôi, mà tai tôi cứ ông ông tác hưởng, vốn không biết cậu đang nói gì.

Sau đó tôi mất ý thức, ấn tượng cuối cùng là, ngày này gió thật lớn. Thổi lên mặt giống như dao cạo vậy.

Trán của tôi may năm mũi, bị đâm chấn thương sọ não, liên tục hai ngày sau tôi đều cảm thấy trời đất quay cuồng, vừa động liền muốn nôn.

Chờ tôi tỉnh lại, cảm xúc của Mạnh Khung đã trở nên vững vàng. Anh nắm tay của tôi, ngón tay có chút run rẩy, nói ra những lời đều là:

“Bác sĩ nói nghỉ ngơi sẽ tốt, không có gì đáng ngại. Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.”

Anh dùng khăn nóng lau người cho tôi, tôi nằm ở trên giường bệnh mặc anh thi triển. Khi anh lau cánh tay của tôi thì tôi phát hiện trên ngón tay anh có bốn vết cắn thật sâu.

Triệu Nhĩ Đóa cầm trái cây đến thăm tôi, khi đó Mạnh Khung vừa đúng lúc đi ra ngoài mua cơm, tôi liền hỏi Triệu Nhĩ Đóa, tay Mạnh Khung sao vậy?

Triệu Nhĩ Đóa thở dài, nửa ngày không nói gì.

Cậu nói chú Mạnh thật sự quá độc ác. Chú ấy thật sự yêu thăm cậu.

Cậu biết không? Chú ấy gọi điện thoại cho cậu lúc đang ở cổng trường, nghe bên cạnh có tiếng thắng xe cùng tiếng thét chói tai thì mặt mũi liền trắng bệch.

Chú vừa chạy vừa gọi điện thoại cho tôi, tôi và chú đồng thời tìm thấy cậu.

Khi đó Trần Khải Minh cậu nằm trên mặt đất, đầu toàn là máu. Tôi đều ngẩn ra, cái gì cũng quên hết.

Cậu đoán chú Mạnh làm sao? Chú ấy còn có thể vỗ phía sau lưng tôi, nói tôi khẩn cấp xử lý cho cậu, tôi bị sợ đến đi đứng như nhũn ra, gọi điện thoại cứu hộ rồi vội vàng kiểm tra cậu có gãy xương hay không.

Chỗ bảo vệ trường có xe cấp cứu, tôi nói chú Mạnh công cậu. Vừa bình tĩnh như thế, tôi cho rằng chú xử lý ổn hơn tôi.

Kết quả vừa nhìn đã thấy miệng chú đều là máu.

Chú nhét tay phải vào trong miệng, ngón tay suýt bị cắn đứt.

Cậu nói, tại sao có người có thể đối xử với mình ác như vậy? Cắn tay giống như cắn cà rốt.

Tôi nghe như vậy, hỏi: “Cho nên sau đó cậu công tôi sao?”

“Mới đầu là Chú Mạnh.” Triệu Nhĩ Đóa dừng một chút, nói, “Nhưng thất lưng chú ấy bị đau, sau đó là chính tôi công cậu.”

Tôi trầm mặc một chút, hỏi: “Đau thất lưng?”

“Ừ. Không thở nổi.”

Sau đó tôi biết, ấn tượng mơ hồ đó đều là thật. Mạnh Khung đi sau lưng tôi, từng bước từng bước tiến lên phía trước, một chút âm thanh cũng không phát ra, nhưng vẫn luôn run rẩy. Anh khóc đến sặc sụa đau thất lưng, buông tôi xuống liền không đứng lên nổi.

Trong bệnh viện thiếu giường, có thể ở nhà tỉnh dưỡng thì về nhà tỉnh dưỡng. Nằm viện một tuần lễ, bác sĩ nói khiến tôi xuất viện. Ngày đó gió thật to, ánh mặt trời lại rất tốt. Mạnh Khung bọc một lớp mền thật dày lên người tôi, chân tôi mặc mang quần vải bông dày, liền thả tôi lên xe lăn.

Thật ra thì tôi có thể tự mình đi bộ, nhưng chỉ lắc lư một chút cũng đã khiến đầu tôi đau muốn nứt. Tôi đoán vết thương của tôi phải dưỡng từ từ, dù sao đại não dễ hư hơn những địa phương khác.

Từ phòng bệnh đến bãi đậu xe còn một đoạn, Mạnh Khung ngồi chồm hổm xuống, tỏ ý muốn công tôi.

Tôi 8, đã sớm không phải đứa bé anh có thể công rồi, cho nên lắc đầu một cái, chuẩn bị tự mình đi. Mạnh Khung cố chấp không đứng lên, bất đắc dĩ, tôi đành nằm trên lưng của anh.

Một khắc kia tôi giống như trở lại lúc tám tuổi, năm ấy tôi sốt cao nằm viện, Mạnh Khung cũng như vậy, đắp thảm cho tôi, công tôi đến bệnh viện.

Tôi tựa đầu lên lưng Mạnh Khung, giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng vẽ trên cổ anh.

Đó là chữ cái ‘M’ và ‘Q’ tiếng Anh, tôi không biết anh có nhận ra không.

Tôi hạ thấp giọng nói với anh: “Mạnh Khung, bây giờ chú có thể nói cho cháu biết chưa?” Lúc này, tôi nghe anh ‘ừ’ một tiếng.

Mạnh Khung không giống như tôi sống lại đến thế giới này, anh không mang theo tất cả trí nhớ kiếp trước. Theo như anh nói, anh chỉ có thể nhớ lúc tôi chết đi, và ‘tâm tình’ của anh lúc đó.

Mới đầu lúc nhìn thấy tôi, anh luôn như có như không nhớ tới cảnh tượng mình ôm lấy một cậu bé khóc rống. Cho dù là nhớ lại, anh cũng có thể cảm nhận được cảm xúc gần như hồng mắt của mình khi đó, cùng với sự tuyệt vọng muốn chết cùng cậu bé.

Trừ điều đó ra, anh có thể tin chắc là, mình rất thích cậu bé kia.

Lúc này nhớ lại càng ngày càng rõ ràng, thậm chí anh biết thời gian địa điểm tôi xảy ra chuyện, anh biết mỗi một chi tiết nhỏ.

Vừa mới đầu Mạnh Khung khủng hoảng, bởi vì anh phát hiện cậu bé mình ôm trong lòng chính là đại ca khi trưởng thành.

Lúc anh từ từ nhớ lại tình cảm của mình, anh không thấy sợ nữa. Mạnh Khung bị một loại dục vọng mãnh liệt đánh ngã, anh nói khi đó trong lòng anh nghĩ tất cả đều là ‘nhất định phải có được Khải Minh.’

Phải thổ lộ với Khải Minh, bị từ chối cũng được, chết cũng không buông tay.

Đây là nguyện vọng duy nhất của Mạnh Khung, từ tiền thế đến kiếp này, một chút cũng không thay đổi.

Cũng bởi vì tâm tình này nên anh mới biểu lộ hảo cảm với tôi từ khi tôi còn bé, sẽ sợ hãi tôi rời đi, sẽ không kìm hãm được.

Sẽ yêu tôi.

Sẽ bỏ tôi không được.

Năm năm sau.

“Tôi tên là Trần Khải Minh, năm nay hai mươi lăm tuổi.”

“Lúc tôi cũng như các bạn, bước vào trường đại học này, tôi còn chưa trưởng thành, tôi nhỏ hơn tất cả mọi người, nhưng không thua kém các đàn anh điều gì.”

Bây giờ mua hàng qua mạng đang nhanh chóng phát triển, giống như một cơn mưa xuân, thổi quét cả thị trường quốc nội. Vắt ngang thị trường Internet là công ty đầy sức sống cự phách. Người sáng lập công ty này chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhất thời trở thành tiêu điểm của cả nước, các tạp chí rồi rít muốn mời vị sáng lập trẻ tuổi này truyền thụ kinh nghiệm, nhưng anh từ chối toàn bộ, chỉ đáp ứng một cuộc diễn giảng ở trường học cũ của mình.

Vị thanh niên còn trẻ nhiều tiền, tác phong nhanh nhẹn đứng ở trên đài, nhẹ nhàng băng quơ nói chuyện.

Sinh viên dưới đài ngược cổ nhìn đàn anh.

Bọn họ phát hiện đàn anh thủ đoạn hung ác cứng rắn trong truyền thuyết, trên thực tế có dáng dấp dịu dàng khác thường. Da tay của anh trắng nõn, vóc người cân xứng, lúc nhìn người không chút để ý, đem ‘ lễ phép ’ cùng ‘ lạnh lùng ’ đả đo vô cùng chính xác, khiến người ta không cảm thấy anh thất lễ, nhưng cũng không dám sơ ý trước mặt anh.

Sau đó Trần Khải Minh nhàn nhạt liếc phương xa, nói ra đoạn văn cuối cùng của đợt diễn giảng lần này.

“Ồ trong trường đại học X này. Ai cũng đều bình đẳng.”

“Linh hồn của chúng ta đều giống nhau .”

Trung tâm thương trường mới xây một cao ốc chọc trời, đây chính là trụ sở của công ty Trần Khải Minh, tầng thứ hai mươi tám là phòng làm việc của quản lý công ty.

Trần Khải Minh đang xem văn kiện trong phòng làm việc, nhận được tin nhắn của Trương Mông liền gọi điện thoại nói nhân viên kỹ thuật giúp anh sửa chữa chỗ hỏng. Điện thoại còn chưa ngắt, lại có điện thoại gọi tới.

“Giám đốc Trần, dưới lầu có người muốn đưa đồ cho ngài.”

“Vào đi.” Người đàn ông trẻ tuổi chỉ nói hai chữ, nói xong cầm chén nước, đứng ở trước cửa sổ sát đất, hình như đang nhìn thứ gì.

Ồ trong mắt Trần Khải Minh là một cửa hàng bánh ngọt mới xây bên cạnh công ty, lạng lẽ lớn dần.

Trên bảng hiệu viết một từ đơn tiếng Anh phóng khoáng.

Giống như có người tiến tới bên tai anh, nhẹ nhàng kêu.

—— Khải Minh.

—— Khải Minh.

Hoàn chính văn

71. Chương 71: Phiên Ngoại

Edit: Đàm Cơ Về tây trang

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mạnh Khung mặc âu phục, là vào buổi lễ tốt nghiệp năm tư của tôi. Khi đó tôi là đại biểu tốt nghiệp ưu tú, có thể mang theo cha mẹ của mình lên bục giảng nói chuyện.

Ngày tôi tốt nghiệp, Trần Khiếu Hồ cũng trở về, nhưng ông gọi điện thoại nói cho tôi biết, ông chỉ đứng ở cổng trường xa xa nhìn tôi, ông không biết tôi có thể mang theo người thân lên đài.

Chẳng qua tôi cũng không mời ông, trong lòng tôi, Mạnh Khung là người thân duy nhất của tôi. Trần Khiếu Hồ chỉ là người cho tôi sinh mạng, trừ điều đó ra, tất cả ảm áp đều là Mạnh Khung cho tôi.

Trần Khiếu Hồ không dám đến gặp tôi —— ngày sau tôi biết được điều này. Lúc còn rất nhỏ tôi giống mẹ tôi, rất giống dung nhan khuynh thành của cô gái xinh đẹp khiến Trần Khiếu Hồ liếc nhìn liền không thể quên được. Năm ấy tôi sáu tuổi, mẹ tôi bị bệnh thận, Trần Khiếu Hồ bán gia sản dùng hết tiền chạy chữa cho bà. Lúc tôi chín tuổi vẫn không thể vãn hồi tính mạng của bà. Từ đó về sau Trần Khiếu Hồ liền suy sụp, mỗi một nhìn thấy khuôn mặt quá giống người vợ đã mất của mình ông đều đau đến không muốn sống. Khổ sở như thế khiến ông lựa chọn thoát khỏi tôi, đưa tôi đến nhà một người bạn ông không quá quen, nhưng nhân phẩm, danh tiếng đều rất tốt.

Mặc dù bây giờ tôi cao hơn 1m80, dung mạo không còn vẻ nữ tính, nhưng nghe nói tôi vẫn rất giống mẹ, nhất là cặp lông mày, giống như một khuôn đúc ra.

Lúc biết được người theo tôi lên đài là mình chứ không phải Trần Khiếu Hồ, Mạnh Khung có vẻ vô cùng hốt hoảng. Anh xoa xoa đôi bàn tay, hỏi:

“Chú có cần mặc âu phục không?”

Tôi nghĩ nghĩ, nói:

“Mặc đi.”

Vì vậy Mạnh Khung liền đặc biệt đi đặt may tây trang. Khi đó Mạnh Khung đã kiếm được rất nhiều tiền, bánh ngọt của anh vừa sạch sẽ lại nhiều loại, rất được sinh viên phụ cận theo đuổi. Nhất là khi bọn họ nghe nói người yêu của Mạnh Khung cũng đi học ở đây, các sinh viên lãng mạn càng thêm chú ý ông chủ nhỏ vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn này.

Bộ kia tây trang cùng cà vạt tốn hết mấy vạn của Mạnh Khung. Tôi chê anh lãng phí, nói thật ra thì một hai ngàn đã rất tốt, nhưng Mạnh Khung không thèm để ý, anh vuốt cảm thấy chất lượng, kiểu dáng cũng không tệ, liền đặt may cho tôi một bộ.

Đồ của tôi quá hạn rồi còn chưa đưa tới, Mạnh Khung có chút nóng nảy, trước buổi lễ tốt nghiệp hai tuần lễ, anh mở tủ treo quần áo ra mặc thử tây trang, miệng nói:

“Nếu bị nhấn thì làm sao bây giờ? Đồ của cháu sao còn chưa tới.”

Tôi không lên tiếng, Mạnh Khung lại nói:

“Ai nha, chú mặc có giống như bán bảo hiểm không, sao khó nhìn như vậy.”

Lời nói này là giả. Mấy năm trước lúc Mạnh Khung còn lau xe tôi đã phát hiện, thời gian dài vận động khiến bắp thịt sau lưng anh rất dễ nhìn. Anh gầy teo thật cao, bả vai cũng rất rộng, có thể đỡ lấy tây trang hoàn toàn, không có chút vải thừa nào.

Tôi nhẵn nhụi không nâng khoe miệng lên, nói: “Để ý như vậy, đâu có phải đi xem mắt đâu.”

Mạnh Khung cũng cười, nói: “Không phải là sợ làm bẽ mặt cháu à.”

Lời nói này khiến tôi tâm động. Khi đó Mạnh Khung đang cúi đầu đeo cà vạt của mình, nhưng làm sao cũng đeo không tốt, nhìn giống như đang làm dưa muối. Tôi kéo cà vạt của anh lại, mở ra giúp anh thắt một lần, lại vuốt vuốt.

Mạnh Khung hôn cằm của tôi một cái, hỏi: “Mang chú đi thật à?”

Tôi nói: “Còn lừa chú?”

Mạnh Khung cười, nụ hôn liền rơi vào cằm cùng cổ của tôi. Thân thể thon dài cân xứng dưới lớp tây trang của anh liền dính sát tôi, dựa vào tôi vừa khéo có thể nhìn thấy tấm lưng của Mạnh Khung. Bóng lưng anh đẹp như thế, tôi một phát liền ôm anh.

Nhiệt độ cơ thể của Mạnh Khung xuyên qua quần áo truyền tới trên người tôi, chỉ chốc lát sau, hạ thể của tôi liền thô sấp chống đỡ bắp đùi anh. Mạnh Khung lui về phía sau một chút, thở hổn hển sờ sờ nơi đó, chợt dừng lại, liền xoay người muốn cởi bộ quần áo quý giá của mình xuống.

Bộ ngực của tôi dính sát trên lưng anh, đưa tay bắt lấy hai cái tay đang cởi quần áo của Mạnh Khung lại, cứng rắn bắt chéo ra sau lưng anh.

“Đợi chút.” Mạnh Khung có chút kinh hoảng quay đầu, nói, “Đừng làm nhảm quần áo.”

“Không có việc gì.” Tôi vừa nói chuyện vừa cắn lỗ tai của anh, theo viền tai liếm vào bên trong. Mạnh Khung run một cái, lông tơ trên cổ đều dựng lên.

“Đừng. Đừng, ha ha.”

Tôi phát hiện hình như tôi có chút khuynh hướng bạo lực. Lúc tôi ân ái với Mạnh Khung luôn làm trái ý anh. Chuyện anh nói không được làm tôi đều làm. Chính tôi đang dùng phương thức khác biệt để xác nhận vị trí của mình trong lòng anh.

Mạnh Khung đều sẽ nghe theo tôi, nhưng hôm nay anh lại không, cánh tay ý thức giãy giụa, muốn cởi áo sơ mi của mình ra.

Tôi đẩy anh lên giường, trong nháy mắt ngăn ngủi này anh liền cởi áo khoác ra, đang cúi đầu cởi nút áo của mình.

Tôi nhẹ nhàng linh hoạt mà cởi cà vạt của anh ra, nắm được hai cái tay của anh, trên dưới chồng nhau giờ quá đỉnh đầu, sau đó trối lại.

Hô hấp của Mạnh Khung đột nhiên liền dồn dập, anh gấp đến độ bắt đầu nói lắp: “Đại ca, chú không. . . .”

“Không cho không.” Tôi ngắt lời anh, cúi người xuống, cởi giày liền dè trên người anh. Ga giường bị chúng tôi làm ra nếp nhăn, theo Mạnh Khung giãy giụa sẽ phát ra tiếng sột soạt.

Mạnh Khung ưỡn eo một chút, cố hết sức muốn ngồi dậy, nhưng cánh tay cột chung một chỗ bị tôi ngăn chặn, không thể động dậy.

Tôi thường thức, sau đó chậm rãi cúi người, hướng về phía nút áo cài cẩn thận của Mạnh Khung, há miệng ra.

“ A!”

Tôi chưa làm gì, chỉ dùng răng cắn một hột nút của Mạnh Khung. Thỉnh thoảng bật hơi phun vào người Mạnh Khung, anh không chịu nổi, cứ run run, nâng cao eo muốn đẩy tôi đi xuống. Tôi không thể không lấy một tay không chế tay anh, một tay khác giữ chặt hông của anh.

Mạnh Khung bị tôi nắm eo liền an tĩnh một lát, anh há miệng hô hấp, tiếng rên rỉ làm sao cũng không nén được, sau đó liền giơ chân lên, kẹp lấy eo của tôi. Mạnh Khung giật giật, khiến đỉnh cứng rắn của tôi lướt qua mông anh, không tiếng động thúc giục tôi.

Mà tôi vẫn không nhanh không chậm ngậm nút áo. Áo sơ mi bị mở ra từng chút, trước hết lộ ra ngoài là xương quai xanh, sau đó chính đầu vú bị áo bảo vệ rất tốt, từ từ là đường cong cơ bụng rõ ràng, cuối cùng là rốn của anh.

Chờ tôi cởi ra nút cài cuối cùng, Mạnh Khung nhin không nổi nữa. Phía dưới của anh cũng cứng rắn, thực cứng thực cứng, quần âu phục chất lượng rất tốt lại vừa vặn bị đỉnh phồng lên, mùi tình dục mơ hồ tản mát ra.

Cái mông của Mạnh Khung đầy đặn hơn đàn ông bình thường, nhất là lúc anh kẹp lấy eo tôi, quần sẽ bó thật chặt mông anh, hiển lộ hình dáng xinh đẹp của mông anh ra.

Tôi theo sống lưng của anh sờ xuống phía dưới, kéo vạt áo sơ mi từ trong quần ra, sau đó cởi dây lưng quần của anh, đưa tay dò xét vào. Tôi tinh chuẩn mò tới cái lỗ nhỏ khít khao, lúc Mạnh Khung run run liền chôn ngón tay vào.

Mạnh Khung không để ý tới tây trang danh quý trên người mình nữa rồi, tay bị trối chặt dùng sức giãy giụa hai cái, cảm thấy tránh không thoát nên không quản nữa. Ôm cổ của tôi, thở hổn hển dùng phía sau cọ lên hạ thể cứng rắn nóng bỏng của tôi.

Tôi cố ý rút ngón tay ra, sau đó ngăn chặn Mạnh Khung xao động không dứt, tiếp tục dùng hàm răng ngậm nút cài mở quần Tây của anh.

Hạ thể của Mạnh Khung bắt đầu nhảy đánh, từng phát từng phát chống đỡ cảm của tôi. Anh phát ra âm thanh khó có thể nhẫn nại, cổ họng giống như bị cái gì đó ngăn lại, nửa ngày nói không ra một câu đầy đủ.

Tôi đụng cũng không đụng hạ thể của anh, mở nút cài ra cứ tiếp tục đi xuống phía dưới, dùng chóp mũi nhẹ nhàng sát hạ thể phồng lên của Mạnh Khung, cách quần Tây cọ miệng huyết đang co rút của anh. Mạnh Khung rất lúng túng, liều mạng lui về phía sau, nhưng tôi cố chết kéo lấy bắp đùi anh, một phát liền kéo anh trở lại.

“Ô. Đại ca, đừng ngủi.” Mạnh Khung xấu hổ như muốn khóc, dùng cánh tay che mặt của mình, toàn thân đều đang run rẩy, “Cháu.”

Tôi biết tôi rất ác liệt. Càng nhìn anh như vậy tôi càng hưng phấn. Mạnh Khung xấu hổ mang đến dục vọng mãnh liệt cho tôi, tôi rất muốn làm chuyện khiến anh xấu hổ nhất, bại lộ tất cả ở trước mặt tôi.

Vì vậy tôi mở to miệng, cắn về phía bắp đùi của anh một cái.

Lần đầu tiên chúng tôi ân ái, tôi liền để lại một vết cắn bên bắp đùi trái của anh. Dấu vết đã biến mất rồi, nhưng tôi và Mạnh Khung đều nhớ rõ.

Phản ứng của Mạnh Khung rất mãnh liệt, anh nức nở bằng thẳng lưng, muốn kéo tôi lên, sau đó lui về phía sau. Mà tôi đè ép anh, khiến anh không có cách nào nhúc nhích, hàm răng của tôi giống như xuyên qua quần Tây đắt giá, đục phải bắp đùi mềm mại của Mạnh Khung.

Hạ thể của Mạnh Khung nhảy lên kịch liệt, vật kia dường như muốn nhảy ra khỏi quần Tây. Tôi có thể nhìn thấy quần lót màu xám từ phần nút cài đã mở — trên quần lót đã ướt hết rồi.

Tôi vạch trần quần lót của anh, liền nhìn thấy dương vật đỏ lên khó nhìn của Mạnh Khung ngẩng đầu, theo tần suất hô hấp của Mạnh Khung, lỗ nhỏ trên đỉnh cao nhất cũng không ngừng co rúc lại, giống như cái miệng phía sau của anh vậy.

Lỗ nhỏ đã bắt đầu khạc ra chất lỏng trong suốt, tôi nắm được hạ thể của anh, nói:

“Không cho bắn.”

Mạnh Khung dùng ánh mắt trấn an nhìn tôi, anh như vậy khiến tôi cảm thấy tôi là một đứa bé đang làm nũng, cảm giác này khiến tôi rất không thoải mái.

Mạnh Khung gian nan ngẩng đầu lên, hôn cằm của tôi, anh nói:

“Được rồi, đại ca, để chú bắn đi, chú không chịu nổi.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Nếu bắn, quần áo sẽ bẩn.”

“Không có gì đáng ngại.”

“Không sợ cháu làm nhăn quần áo của chú sao?”

“Vậy đã coi là cái gì.” Mạnh Khung bắt đầu trấn an tôi, “Dù đại ca có khoét mấy động trên quần áo thì chú cũng dám mặc.”

Tôi ghét loại phương thức anh đổ dành con nít này, vì vậy tôi hạ thấp giọng, nói với anh:

“Vậy chú gọi cháu là anh đi.”

“Đại ca.” Mạnh Khung nhắm mắt lại, trên trán đã đầy mồ hôi, anh cắn chặt môi, hô hấp vô cùng dồn dập, hai cái tay bị trói không ngừng giãy giụa.

Tôi không nói lời nào, chỉ đè ở trên người anh, dùng đồ vật cứng rắn trên người hung hăng đỉnh đỉnh cái mông anh, khi anh sắp khóc lên mới thả lỏng, lặp lại:

“Gọi anh.”

“Đại ca. Ô, anh. A!”

Vì vậy tôi buông lỏng tay ra.

——— Hết ——— Đằm: Sau bao nhiêu tháng ngày edit chấm nước mắt cuối cùng hai anh cũng hạnh phúc rồi. Mình cũng phải xa hai anh rồi, hix hix. Lúc chưa edit xong cứ cảm đầu edit mong cho xong, nhưng làm xong rồi cảm giác thật hụt hẫng a hụt hẫng Thích chuyện này với nhiều lý do khác nhau, nhưng mình ấn tượng nhất một điều mà tác giả muốn truyền đạt là : cho dù có sống lại thì chuyện gì tới vẫn tới, không thể ngăn cản được dòng chảy vận mệnh, như việc KM rất tốt nghiệp, về với Trần Khiếu Hồ hay xảy ra tai nạn thì kiếp trước và kiếp này đều xảy ra. Tuy không ngăn cản được nó đến, nhưng kết quả thì lại khác kiếp trước, cuối cùng KM cũng sống sót sau tai nạn và hai người cũng đc hạnh phúc nha ~ Chút cảm xúc muốn chia sẻ vậy thôi Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng Mạnh Khung Trần Khải Minh tác giả và mình đến cuối cùng nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sot>